

# Giới thiệu Siêu Phẩm Vu Sư

**Nhóm:** Thánh Thiên Tiên Vực

**Dịch:** Nguyệt Ân Các

**Thể loại:** huyền huyễn, đô thị

Vào mấy chục năm trước đã có một chương trình tên “Ba ở đây”, nội dung là câu chuyện của những người cha dắt theo các cô con gái nhỏ của về những ngôi làng hẻo lánh.

Và rồi đến khoảng mười mấy năm sau, xuất hiện một thiếu niên lớn lên ở đạo quán gặp may mắn có thể nhận được truyền thừa của Vu sư, dắt theo một con chó vàng già xuống núi đi vào thành phố.

Điệu múa mời thần, so với người ta còn đẹp hơn.

Xem tướng, thật ngại quá, ta thu phí rất đắt.

Phong thủy sao, để ta xem thử vận mệnh đất nước.

Cổ thuật ư? Ta không chơi xa trùng, nhà ta chỉ nuôi một con chó vàng già.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 1: Ta không phải đạo sĩ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Nguồn: TruyenYY

-----

Mặt trời lặn về phía tây, ở một làng nhỏ hẻo lánh!

Sao giăng đầy trời, chiếu rọi lên thân hình hai thiếu niên trên đồng cỏ, bên tai là từng tràng tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu vang.

“Đạo sĩ ca ca, anh nói xem ngôi sao sáng nhất trên bầu trời kia tên là gì vậy?”

“Nó à.” - Thiếu niên ngẩng đầu, nhìn ngôi sao sáng nhất kia rồi đáp: “Nó gọi là sao Kim, nhưng chúng ta gọi nó là Thái Bạch, nó xuất hiện lúc bình minh lại gọi là Sao Mai, lúc hoàng hôn thì chúng ta gọi nó là sao Sao Hôm. Cái gọi là "Phía đông có Sao Mai, phía tây có Sao Hôm" chính là nó.”

“Cái gì mà "Phía đông có Sao Mai, phía tây có Sao Hôm", thật khó nhớ quá, em gọi nó là sao Đạo Sĩ nha. Hi hi, sao Đạo Sĩ cũng đẹp như anh đạo sĩ vậy.”

Thiếu niên chép miệng, nhìn lúm đồng tiền ngay thơ sáng ngời của cô bé này, có mấy lời muốn nói cuối cùng lại thôi.

Kỳ thực, hẳn cũng không phải đạo sĩ.

...

Thượng Hải. (\*)

Tháng bảy nắng gắt như lửa!

Trên tàu điện ngầm vẫn chen chúc như mọi khi, nhưng với nhiều tên đàn ông, bọn họ rất thích sự chen chúc này, bởi vì bọn họ có thể được thưởng thức những cô gái ăn mặc tươi mát xinh đẹp, thậm chí còn có cơ hội tận hưởng thú vui tiếp xúc da thịt.

Đương nhiên, đa số đàn ông cũng chỉ lén lút ngắm nhìn vài lần, nhưng có một người thì khác.

Đó là một tên thanh niên ăn mặc khác người, trong khi tất cả người mặc áo ngắn tay, cậu ta mặc bộ áo trường sam cực kỳ bắt mắt.

Nhưng điều khiến tất cả đàn ông trong toa xe này bối phục không phải là điều này, mà là thanh niên trẻ tuổi lại dám dán mắt nhìn chằm chằm vào cô gái xinh đẹp nhất trong toa xe.

Đó là một cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi, cô mặc một chiếc váy ngắn thắt eo màu đen, làn da trắng ngần lộ ra ngoài, hấp dẫn vô số ánh mắt của mấy tên sói đói. Mà quan trọng nhất chính là, cô gái này còn có một gương mặt rất đẹp.

Tường Doanh Doanh cau mày, cô có hơi hối hận, sớm biết thế này cô đã không đánh cược với bạn thân, bây giờ thua cuộc phải mặc hở hang như vậy để cho mấy tên sói đói kia nhìn trộm.

Nhất là tên phía trước, từ lúc cô lên xe đến giờ, mắt hắn cứ nhìn chằm chằm vào bộ phận nào đó trên người cô, việc này khiến cô không nhịn nổi nữa.

“Anh nhìn đủ chưa!”

Nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của cô gái trước mặt, Phương Minh mới nhận ra, xem ra đối phương đã coi mình như tên dê xồm.

“Cô gái này, tôi nhìn tướng mạo của cô, ngày hôm nay cô...”

“Àn đường tôi hôm nay màu đen, sẽ gặp tai nạn hại thân!”

Tường Doanh Doanh ngắt ngang lời Phương Minh, phương thức bắt chuyện quê mùa như vậy quá lỗi thời rồi!

Phương Minh đáp lại, vẻ mặt không chút biến sắc:

“Cô nói không sai.”

“Tiếp theo có phải là anh nói mình có cách hóa giải, muốn đưa tay cho anh xem thử, đúng không?”

“Cũng không cần, tướng mạo là đã có thể thấy được.” - Phương Minh nghiêm túc lắc đầu.

“Cô chỉ cần nhớ kỹ một câu, gặp nước thì dừng, chắc chắn sẽ tránh được kiếp nạn.”

Keng keng!

Đúng lúc đó, tàu điện ngầm vừa lúc đến trạm dừng, Tường Doanh Doanh hung dữ trừng Phương Minh, tên yêu râu xanh này diễn thật đạt, cô mắng một câu “đồ thần kinh”, sau đó thì nhắc giày cao gót đi ra khỏi tàu điện ngầm.

Nhìn bóng lưng rời đi của Tường Doanh Doanh, Phương Minh cười khổ, hắn biết cô gái này chắc chắn không tin lời của mình, nhưng mà, nói đến mức này là hắn đã cố hết sức rồi, nói tiếp nữa thì sẽ là tiết lộ thiên cơ như sư phụ nói.

-----

Lối vào ga tàu điện ngầm, Tường Doanh Doanh thấy cô bạn thân đang chờ ở đó, tức giận liếc cô bạn của mình một cái.

“Doanh Doanh, thế nào rồi, mặc như vậy có phải là rất khó chịu đúng không, có phải là ánh mắt của cả đám đàn ông trên tàu điện ngầm đều nhìn trộm cậu đúng không?”

“Mặc kệ cậu.”

Tường Doanh Doanh đẩy cô bạn mình rồi đi thẳng ra bên ngoài. Cô biết cô bạn của mình là đứa nhiều chuyện, trước giờ không giữ được bí mật, nếu như nói cho cô nàng nghe ở trong toa xe mình hầu như bị người ta thị gian thì chưa tới một ngày cả đám bạn bè đều biết.

“Nói tí đi mà, rốt cuộc trên tàu điện ngầm đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu muốn biết thì hai chúng ta cứ đổi quần áo, sau đó cậu lên một chuyến tàu điện ngầm là biết chứ gì.”

Cả quãng đường tới lúc đi ra cửa ga tàu điện ngầm cứ cãi cọ như vậy, nhưng không lâu sau thì Tường Doanh Doanh đột nhiên dừng bước, bởi vì lúc này đài phun nước trên quảng trường trước mặt cô đang phun nước.

Nhìn thấy đài phun nước, Tường Doanh Doanh đột nhiên nhớ đến câu gặp nước thì tránh của tên thanh niên trẻ tuổi kia, cô vô thức dừng bước lại.

“Doanh Doanh, cậu làm sao vậy?”

Cô bạn thân của Tường Doanh Doanh nhìn thấy Doanh dừng bước lại cũng đứng lại theo, tò mò hỏi thăm.

“Không có gì, tui mình... Á!”

Tường Oánh Oánh sợ hãi hét lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cây cột đèn ngã xuống đài phun nước, vị trí cột đèn kia ngã xuống cách cô chưa tới ba thước, nếu như lúc này cô không dừng lại...

Tường Doanh Doanh run rẩy cả người, mà bản thân của cô cũng sợ hãi, sau vài giây, nhìn thấy mặt Tường Doanh Doanh tái nhợt thì mới vội vàng an ủi:

“Doanh Doanh, không chuyện gì đâu, tội mình không có bị thương.”

Nhưng mà lúc này Tường Doanh Doanh không còn nghe thấy lời nói của bạn thân nữa, trong đầu cô cứ vang vọng câu nói đó.

“Cô gái chỉ cần cô nhớ kỹ một câu, gặp nước thì gặp nước thì dừng, chắc chắn sẽ tránh được kiếp nạn.”

Mãi một lúc lâu sau, khi cô bạn bạn thân đang sốt ruột thì Tường Oánh Oánh tự lẩm bẩm:

“Thì ra lời của hấn đều là thật.”

----

Long Hoa Nhất Phẩm, một khu biệt thự xa hoa, mỗi căn đều hơn ba mươi triệu, người sống ở trong không phú cũng quý.

“Theo địa chỉ mà sư phụ cho thì chính là chỗ này.”

Ở cửa khu dân cư, Phương Minh chăm chú nhìn quanh chốc lát, khẽ nói:

“Phong thủy bát trạch, lý khí loạn đầu, cũng có thể coi là một nơi tụ tài, chắc người mở ra khu dân cư này cũng có mời thầy phong thủy tới xem rồi.”

“Nhờ các anh thông báo một chút cho chủ nhân căn nhà số 16, nói là cố nhân Diệu Hà Hương đến đây thăm hỏi.”

Ngôi biệt thự số 16 ở Long Hoa Nhất Phẩm.

Bên trong phòng khách, một người phụ nữ sang trọng đang đánh giá Phương Minh, tuy rằng gương mặt mang vẻ tươi cười nhưng cũng không che giấu được sự rầu rĩ.

“Con chính là tiểu đạo sĩ Phương Minh năm đó ư, đi từng xem qua ảnh của con, thật không ngờ đã qua nhiều năm như, con cũng đã lớn rồi.”

Lương Quỳnh đánh giá Phương Minh, trong lòng không khỏi oán trách chồng mình, năm đó khi không lại bằng lòng một ước định như vậy, bây giờ thì hay rồi, chẳng lẽ thật sự phải gả con gái mình cho thằng nhóc này à?”

“Làm đạo sĩ khổ cực cỡ nào, cả ngày ăn chay tụng kinh, người trẻ tuổi bình thường còn không chịu được khổ như vậy, con gái của di ấy, chính là ngày nào không có thịt không vui.

“Thưa di, không phải đạo sĩ nào cũng ăn chay, người di nói là đạo sĩ của Toàn Chân giáo, được gọi là đạo sĩ xuất gia, còn có người tu tại gia không kiêng những điều này.”

Phương Minh cười trả lời, đương nhiên còn có một câu hấn không nói, hấn cũng không phải đạo sĩ, chẳng qua là hấn ở đạo quán mà thôi.

Lương Quỳnh cứng họng, bà ta vốn muốn dùng lời này để nói cho Phương Minh biết, cậu cũng là đạo sĩ rồi, đừng nhớ thương con gái của tôi nữa, nhưng câu trả lời của Phương Minh thoáng chốc đã phá hỏng lời nói kế tiếp của bà ta.

Đạo sĩ còn có thể ăn thịt lấy vợ, bà ta đúng là không biết chuyện này.

“Hồi đó di nghe nói, nếu như không nhờ lời của sư phụ con thì chú Diệp của con đã mất mạng rồi, sư phụ của con là đại ân nhân của nhà di.” - Lương Quỳnh chỉ có thể đổi chủ đề.

“Mấy năm nay chú Diệp bận bịu không có thời gian quay về thăm sư phụ của con, dạo này ông cụ thế nào rồi?”

“Ba tháng trước sư phụ đã đi rồi.”

“Đi rồi?”

Lúc đầu Lương Quỳnh không phản ứng kịp, sau khi hiểu ra ngụ ý thì vội vàng xin lỗi.

“Thật xin lỗi, nhắc đến chuyện đau lòng của con.”

“Sư phụ ra đi viên mãn phi thăng, đây là chuyện vui, không gọi là buồn được.”

Phương Minh không để ý chút nào, nếu như chẳng phải vì hấn thì từ mấy năm trước sư phụ đã phải rời hồng trần rồi.

Nhưng mà, câu trả lời này và cả thái độ của Phương Minh làm cho Lương Quỳnh căng thẳng trong lòng, bà ta thầm nghĩ: Thằng bé này làm đạo sĩ riết mà

ngu ra rồi, chết thì là chết, phi thăng ở đâu ra. Không được, càng không thể gả con gái cho nó.

Lương Quỳnh càng kiên quyết giữ vững ý định của mình, ai biết tên Phương Minh đã bị tẩy não này có đột nhiên vào một ngày nào đó kéo con gái mình theo để làm cái gọi phi thăng để tìm chết không chứ.

Nhưng mà dù sao bà ta cũng xuất thân từ gia đình có học thức, không tiện trực tiếp bội ước. Trầm ngâm chốc lát, trong lòng Lương Quỳnh đã có cách.

“Phương Minh à, nói thật cho con biết, con gái của thím theo Cơ Đốc giáo, cả ngày nhắc với thím gì mà Thượng Đế, Jehovah, còn nói muốn đi Vatican thăm đức Giáo Hoàng.”

Lương Quỳnh vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Phương Minh, sau khi thấy Phương Minh cau mày thì vui mừng trong lòng, bởi vì bà ta từng nghe nói, những người có tôn giáo tin ngưỡng hình như hơi ghét người tôn giáo khác.

Với cách này, Phương Minh sẽ không có ý định với con gái mình nữa.

“Đi à, con sửa một chút, Vatican là trung tâm quyền lực của giáo hội đạo Thiên Chúa, bọn họ không gọi là thượng đế mà gọi là đức Chúa Trời, gọi Thượng Đế là đạo Tin Lành của Cơ Đốc giáo, đạo này không có đức Giáo Hoàng.”

Phương Minh vừa mở miệng là làm cho Lương Quỳnh cứng họng một lần nữa.

“Hon nữa, có thể đi đã hiểu sai về Đạo giáo rồi, thực tế là Đạo giáo có tính bao dung lớn nhất, gần như tiếp nhận tất cả các giáo phái.”

Lúc này Phương Minh cau mày là bởi vì nghe thấy cách hiểu sai của Lương Quỳnh về Đạo giáo, mà lời của Lương Quỳnh cũng chính là sự hiểu biết tiêu biểu của phần lớn mọi người về Đạo giáo. Trên thực tế, nếu như Đạo giáo không có có tính dung nạp mọi thứ, vậy thì xưa kia Phật giáo cũng không thể hòa nhập vào.

Lấy một ví dụ đơn giản, nếu như đi đến đạo quán, người ta sẽ nhận ra bên trong rất nhiều đạo quán đều có thờ Bồ Tát, đây chính là đặc tính của Đạo giáo.

Đạo pháp tự nhiên, vạn vật hòa sinh. Thiện lành như nước, không tranh với ai.

Chỉ cần các tín đồ nguyện ý bỏ tiền thì thờ cúng thần thánh của tôn giáo khác bên trong đạo quán cũng không bị ngăn cấm, nhưng tôn giáo khác lại không như thế.

Lấy ví dụ như Phật giáo, rất ít chùa miếu thờ thần linh của Đạo giáo, hơn nữa Phật giáo còn một một đặc điểm lớn, đó chính là sẽ tụ họp thần linh của của rất nhiều nơi.

Người cẩn thận sẽ phát hiện ra, nếu như vùng địa phương có vị thần khá linh thiêng nào đó, hoặc là vài đại thiện nhân trong truyền thuyết thời xưa, miễn là được chùa miếu thờ cúng, thì sẽ có kinh văn giới thiệu, giải thích vị thần linh này là do vị Bồ Tát nào đó hóa thân hoặc là đệ tử bên người của vị Phật Tổ nào đó hóa thân, từ đó mà phát triển tín đồ.

Đây cũng là lý do vì sao ở trong nước, với tư cách là một tôn giáo du nhập vào nhưng Phật giáo lại còn thịnh hành hơn Đạo giáo. Phong cách xử sự của hai giáo phái khác nhau, một bên thì không tranh không chấp, một bên thì cố hết sức mở rộng sức ảnh hưởng của mình.

Lương Quỳnh hiển nhiên không biết nguyên nhân Phương Minh cau mày là vì sự hiểu biết sai của bà ta về Đạo giáo, nhưng nghe thấy lời này của Phương Minh bà ta cũng hiểu, chút tâm tư này của mình đã bị người trẻ tuổi trước mắt nhìn thấu.

Nếu đã nhận ra, Lương Quỳnh cũng không che giấu nữa nói quanh co nữa, bà ta nói thẳng:

“Phương Minh, đi biết hồi xưa chồng đi có hứa hẹn với sư phụ con, nhưng bây giờ không còn là xã hội cũ của ngày trước, chỉ phúc vi hôn ép duyên gì đó đều trái pháp luật, hôn nhân chủ yếu là hai bên tình nguyện.”

“Mặt khác, lại nói, cho dù đi đồng ý, bậc cha chú trong nhà, ông ngoại, bà ngoại, ông nội, bà nội của Tử Du cũng sẽ không bằng lòng.”

“Dù bây giờ không bàn về môn đăng hộ đối, nhưng con là một đứa bé thông minh, thế cũng có thể nhìn ra điều kiện của nhà di, từ nhỏ Tử Du lớn lên trong sự cưng chiều của mọi người, tiền tiêu vật mỗi tháng còn nhiều hơn thu nhập một năm của nhà bình thường.”

“Phương Minh à, ngoài việc muốn gả Tử Du cho con, điều kiện khác con có thể nói ra, chỉ cần đi có thể làm được thì nhất định sẽ làm thỏa mãn con.”

Phương Minh vẫn lẳng lặng nghe, Lương Quỳnh trong lòng thầm thở dài, thẳng bệ thật ra cũng có phẩm chất tốt, nếu là những những người trẻ tuổi khác nghe đến câu này thì đoán chừng là đã tức giận và trở mặt lâu rồi.

Nếu như xuất thân của nó khá hơn một chút, mình cũng sẽ cho nó một cơ hội, đáng tiếc...

“Lời của di con hiểu, thật ra lần này con đến đây chủ yếu là được sư phụ dặn dò đến thăm hỏi chú Diệp một phen, nhưng mà...”

Câu nói kế tiếp Phương Minh cũng không nói tiếp, nếu như lúc này hần mở miệng nói cho di Diệp là sư phụ nói năm nay chú Diệp sẽ gặp khó khăn, muốn mình đến hỗ trợ nhà họ Diệp hóa giải, e rằng là Lương Quỳnh cũng sẽ không tin.

Sau khi trầm ngâm chốc lát, Phương Minh lấy ra từ trong ngực một cái hộp gỗ.

“Đây là thứ sư phụ kêu con gửi cho chú Diệp, bên trong là một lá bùa bình an, mong rằng di chuyển lại cho chú Diệp, để cho chú Diệp mang theo bên người.”

Lương Quỳnh có hơi ngạc nhiên nhìn Phương Minh, không ngờ mình đã nói như vậy mà Phương Minh vẫn lấy ra thứ này, gương mặt bà ta lộ vẻ xấu hổ, nhưng mà vẫn cầm lấy hộp gỗ.

Hộp gỗ chẳng qua lớn bằng bàn tay, nhưng cầm trong tay thì nặng trĩu, mở ra thì thấy bên trong là một gói giấy hình tam giác màu trắng bạc.

“Xin di đừng đụng vào, lá bùa bình an này ngoài chú Diệp ra không được đụng vào tay người nào khác.” - Nhìn thấy Lương Quỳnh sắp cầm lấy, Phương Minh vội vàng mở miệng ngăn cản.

“Bùa bình an này chỉ có người đeo mới được chạm vào, nếu không sẽ mất hiệu lực, mong di nhớ kĩ.”

Lương Quỳnh hậm hực rút tay về, bà ta cũng không mấy tin lời của Phương Minh, chẳng phải cũng chỉ là một lá bùa bình an thôi sao?

Nhưng mà nghĩ đến việc Phương Minh ngay cả sư phụ mình qua đời cũng có thể nói là phi thăng, bà ta chỉ coi Phương Minh là một tên tín đồ si dại bị Đạo giáo tẩy não, cho nên cũng không để bụng.

“Nhấn gửi lời của sư phụ đã xong, thưa di, con xin cáo từ.”

“Sao lại đi ngay, hay là... ở lại ăn cơm tối đã?”

Lương Quỳnh thật không ngờ Phương Minh dứt khoát như vậy, bà ta ngược lại là cảm thấy hơi ngại ngùng, nói gì thì nói, người ta từ nơi xa đưa bùa bình an đến, kết quả là mình chia rẽ uyên ương, trong lòng bà ta cũng hơi áy náy.

“Con không làm phiền nữa.”

“Con muốn đi đâu, để di gọi lái xe đưa con đi, đây là số điện thoại của di, nếu có việc thì cứ gọi điện cho di.”

Lần này Phương Minh không từ chối nữa, lên xe rồi rời khỏi khu dân cư.

“Ai da, hy vọng con đừng trách di, di cũng xuất phát từ tấm lòng của một người mẹ, ai không hi vọng con gái mình hạnh phúc chứ.”

Nhìn chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, Lương Quỳnh khẽ cảm thán một câu, sau đó liếc nhìn lá bùa bình an trong hộp gỗ, đưa tay muốn lấy ra, nhưng mà nửa chừng vẫn rút tay về.

“Dù thế nào đây cũng là tấm lòng của đứa nhỏ này.”

Sau ba giờ đồng hồ, lái xe nhìn Phương Minh nhắm mắt ngồi phía sau, rốt cuộc không chịu được nữa mà mở miệng hỏi:

“Thưa ngài, rốt cuộc ngài muốn đi đâu?”

Con đường này ông ta đã chạy qua hai lần rồi, mấy con phố gần đây ông ta cũng vòng đi vài lần.

“À, vậy cứ xuống đây đi.”

Phương Minh mở mắt, khi nhìn thấy gương mặt đầy nghi ngờ của tài xế nhìn về phía mình, hắn vừa cười vừa nói:

“Có phải là ông cảm thấy kì quặc là tại sao hai lần trước chạy đến đây tôi không kêu ông dừng xe đúng không?”

Tài xế không trả lời nhưng biểu cảm trên gương mặt đã nói rõ ông ta quả thật có nghi vấn như vậy.

“Không có lý do gì, chỉ là khó chịu thôi.”

Nói xong lời này, Phương Minh trực tiếp mở cửa xuống xe, mà sau khi tài xế sững sốt chốc lát thì chừi đồng một câu "Có bệnh", sao đó thì nhấn chân ga đi thẳng.

“Có bệnh à?”

Nhìn con phố đông nghịt, mắt Phương Minh híp lại. Hắn suy cho cùng chỉ là một người hơn hai mươi tuổi, sao có thể không có tính tình bốc đồng. Tuy rằng đây chỉ là một hành động trút giận rất ấu trĩ.

---

\*Thượng Hải: Bản gốc là Ma Do, tên gọi riêng của Thượng Hải.

## Chương 2: Đồ đệ của ân công

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Nguồn: TruyenYY

-----  
Phố đồ cổ Đông Đài.

Một trong những phố đồ cổ nổi tiếng nhất của Thượng Hải, được mọi người gọi là xưởng Lưu Ly của Thượng Hải.

Phố đồ cổ Đông Đài chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, cả một đường từ hướng đông tới hướng tây Đông Đài đều là lái buôn. Từ đồ gốm sứ, đồ vàng bạc, đồ ngọc thạch, đồ điêu khắc, tranh vẽ bia khắc thời cổ đại cho tới sách báo, tem, tiền tệ, đồ dùng sinh hoạt, đồ thủ công mỹ nghệ thời cận đại cái gì cần có đều có cả.

Thậm chí ở đây còn có một nhóm người Hạ Hải kinh doanh đồ cổ lành nghề có mặt sớm nhất ở Thượng Hải, trong toàn bộ giới đồ cổ Thượng Hải có địa vị vô cùng quan trọng.

Phố đồ cổ Đông Đài, người chặt như nêm, ngoại trừ người tới đây tìm bảo vật, thì còn có không ít du khách nghe danh mà tới tham quan.

“Hoa Bảo Lâu, chỗ sư phụ nói tới chắc là nhà này.”

Từ trên xe taxi xuống nhà Lương Quỳnh xuống, Phương Minh đi thẳng tới phố đồ cổ Đông Đài này, cuối cùng tới tới trước tiệm bán đồ cổ hai tầng tên Hoa Bảo Lâu này.

Khác với những quán bán hàng rong ngoài trời kia, Hoa Bảo Lâu này không chỉ có kiến trúc hai tầng mà toàn bộ tiệm dường như mang theo phong cách kiến trúc thời Minh Thanh, rất khác biệt với những kiến trúc phục cổ khác, cả Hoa Bảo Lâu này đều tản ra hơi hướm cổ xưa.

Phía trên hai chiếc trống đá đứng dựa hai bên cửa khắc hoa văn kì lân nằm thư thái rất tinh tế đẹp đẽ, lúc nhìn thấy hai trống đá này, Phương Minh nở nụ cười, bởi vì cậu biết mình không đi nhầm chỗ.

Hai trống cổ này có tên gọi nghe nhiều thành quen là: Môn Đãng, Môn Đãng trong cái gọi là môn đãng hộ đối.

“Anh gì ơi, muốn tới chọn đồ tốt à, Hoa Bảo Lâu chúng tôi từ đồ sứ thời Minh Thanh, ngọc cổ thời Hán Đường cái gì cũng có, anh có thể vào xem thử.”

Hai cậu thanh niên trẻ tuổi hướng dẫn mặc áo khoác dài thời xưa đứng trước cửa, thấy Phương Minh đứng trước cửa tiệm thì mở miệng lôi kéo.

“Xin hỏi ông chủ của mọi người có phải tên là Hoa Bác Vinh không?” Phương Minh hỏi.

Hai người hướng dẫn sau khi nghe xong thì nghi hoặc nhìn Phương Minh, sau đó gật đầu đáp: “Đúng vậy, đây là tên ông chủ chúng tôi, anh quen ông chủ chúng tôi sao?”

“Tôi tới để tìm ông chủ các anh.”

Hai người hướng dẫn nghi hoặc nhìn Phương Minh, nếu không phải Phương Minh nói ra tên của ông chủ bọn họ, thì bọn họ căn bản sẽ không để ý tới, nhưng mà có thể nói ra tên của ông chủ biết đâu thật sự quen ông chủ họ.

“Anh vào tiệm ngồi một lát, chúng tôi đi hỏi quản lý giúp anh xem ông chủ có đây không.”

Lúc đi theo một người hướng dẫn vào trong tiệm, Phương Minh đột nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn dưới chân, hỏi: “Ở đây chẳng phải vốn dĩ có một cánh cửa sao, tại sao lại phá đi?”

“Anh nó cái này à, bởi vì có nhiều khách bị bậc cửa làm trượt chân nên ông chủ kêu người phá, đã phá ba bốn năm rồi.”

Người có thể tới Hoa Bảo Lâu đều là mua đồ cổ, mà đồ cổ là vật phẩm quý giá, đặc biệt là mấy vật dễ vỡ như đồ sứ đồ ngọc, không chịu được va chạm, nên nếu không cẩn thận bị bậc cửa làm trượt chân thì thôi toi luôn rồi.

Hoa Bảo Lâu, chẳng những có bề ngoài là kiến trúc phục cổ mà bên trong cũng sửa sang giống như vậy, ghế mây còn vương mùi cổ thụ xưa cũ được đặt hai bên tủ trưng bày, tất cả đều mang phong cách phục cổ.

Hoa Bảo Lâu, một cửa hiệu đồ cổ đã buôn bán hơn ba mươi năm, toàn bộ tầng một rộng hơn ba trăm mét vuông, đồ ngọc tới tranh chữ cái gì cũng có.

Hai người hướng dẫn không để Phương Minh chờ lâu, một lúc sau một người đàn ông đi theo bọn họ tới trước mặt Phương Minh.

“Đây là cậu chủ của chúng tôi.” Hai người hướng dẫn giới thiệu người phía sau cho Phương Minh rồi đi khỏi, nhiệm vụ của họ là phụ trách kéo khách.

“Anh quen cha tôi sao?” Hoa Minh Minh đánh giá Phương Minh, với hiểu biết của hắn với cha mình, những người trong vòng tròn quan hệ của ông ấy đều đã lớn tuổi cả, rất ít người trẻ tuổi như vậy.

“Không quen.” Phương Minh thật thà đáp.

Hoa Minh Minh ngây người một lát, hắn nghe hai người hướng dẫn nói có người tìm cha mình lại còn biết tên cha nên ra xem sao, không ngờ lại nhận được câu trả lời thế này.

Có một loại người, chỉ cần một câu có thể khiến người khác câm nín, mà Hoa Minh Minh trong giờ phút này đang ở trong trạng thái đó, bởi vì trong phút chốc hắn không biết nên nói gì cả.

Hoa Minh Minh hít sâu một hơi tiếp tục nó: “Anh đã không biết cha tôi thì tìm ông ấy làm gì?”

Phương Minh vẫn không trả lời, ánh mắt Hoa Minh Minh đột nhiên sáng lên, nhìn cánh cửa sau lưng Phương Minh.

“A, ông Lưu, sao ngài lại tới đây, ngọn gió nào mang ngài tới nơi này, nhanh vào bên trong ngồi đi.”

Hoa Minh Minh trực tiếp là lướt qua Phương Minh, ra cửa nghênh đón mấy người vừa mới tới, người đi đầu tiên là một ông lão tóc trắng phơ hơn bảy mươi tuổi, đi theo bên cạnh ông lão là người trung niên đeo kính trên tay ôm một hộp gỗ.

“Ta tới đây là đưa đồ tốt tới cho các người, đây là học trò của ta, nhà hắn gần đây ra xảy ra chút chuyện, cho nên chỉ còn cách bán một thứ.”

Ông Lưu mở miệng, mà Hoa Minh Minh thì sững sờ một chút lát sau trên mặt lộ ra tia vui mừng: “Quý ngài này tên là gì?”

“Không dám, tôi họ Trương.”

“Ngài Trương đứng không, ngài muốn giúp một tay hay là trực tiếp tay không?”

Hoa Minh Minh đang dùng ngôn ngữ trong nghề, cho nên giúp một tay cái kia chính là để đồ vật gửi bán tại đây, nếu như bán được thì tiệm được trích hai phần trăm, mà cái gọi là tay không chính là trực tiếp đem thứ này bán cho tiệm, đương nhiên, giá cả chắc chắn sẽ thấp một chút.

“Tay không.” Người trung niên đeo kính đáp.

“Được, ông Lưu, chúng ta đi vào thương lượng.” Hoa Minh Minh nhẹ gật đầu, bình thường người không quen tới đây nói tay không thì họ không nhận hàng, thế nhưng có ông Lưu đảm bảo thì không sao cả.

Hoa Minh Minh dẫn ông lão và người trung niên đeo kính đi vào trong tầng hai, nhưng lúc đi được một nửa mới nhớ tới còn một người đợi đằng kia.

“Anh à, cha tôi hôm nay không ở trong tiệm, nếu anh thật sự có chuyện gì muốn tìm ông ấy thì ngày mai đến đi.”

Hoa Minh Minh chào hỏi Phương Minh một tiếng, nhưng mà lúc này ánh mắt Phương Minh cứ nhìn chăm vào hộp gỗ mà ngài Trương kia bung trên tay, mặc dù tiếng nói chuyện của Hoa Minh Minh cùng ông Lưu không lớn nhưng hắn vẫn nghe được rõ ràng, trong mắt lập tức lóe lên tia lạnh lẽo.

“Vật này anh không thể nhận.” Sau một lát, Phương Minh thu hồi ánh mắt nhìn về phía Hoa Minh Minh nói.

Phương Minh vừa nói lời này xong, Hoa Minh Minh ngây ngẩn cả người, ông Lưu kia cũng giật mình, duy chỉ có ngài Trương kia thì thân thể hơi hơi run một chút.

“Ta nói người anh em này, anh ngớ ngẩn rồi à, đây là Hoa Bảo Lâu của tôi, có nhận đồ hay không là chuyện của tôi, có liên quan gì tới anh?”

Sau khi tỉnh táo lại, Hoa Minh Minh tức giận trừng mắt nhìn Phương Minh, phải biết rằng ông Lưu là người mà cha muốn lôi kéo mối quan hệ, cứ cho là học trò này của ông Lưu lấy một khối đồng nát sắt vụn ra thì mình cũng phải coi nó thành di vật văn hóa thời Minh Thanh mà nhận vào, huống chi lấy thân phận của ông Lưu thì cũng không có khả năng làm ra chuyện như vậy.

“Tôi khuyên anh lúc nhận thứ này thì tốt nhất hãy liên lạc với cha anh một chút đã.” Có những lời Phương Minh không thể nói trắng ra, ít nhất thì không có cách nào nói ra ngay tại phòng khách này.

“Không cần nói, tôi cũng có thể nhận, tôi là cậu chủ nơi này, không có có đồ vật gì là tôi không thể nhận.”

Hoa Minh Minh bị Phuong Minh chọc cho hơi tức giận, bởi vì hắn cảm thấy kiểu nói chuyện của tên trước mắt này tựa như đối thân phận với hắn vậy, như thể tên ấy mới là cậu chủ của Hoa Bảo Lâu.

Đối với thái độ của Hoa Minh Minh, Phuong Minh nhũn mảy, nếu như không phải sự phụ giao phó, thì lúc này cậu đã xoay người rồi đi.

Lời tốt khó khuyên được con quỷ đáng chết.

"Cậu bé này có quan hệ gì với ông chủ Hoa?" Ông Luru vào lúc này lại là mở miệng, có chút nghi ngờ hỏi.

"Ông Luru, con cũng không biết hắn có quan hệ gì với cha con, biết tên cha con, nhưng lại nói không quen cha con." Hoa Minh Minh ở một bên đáp.

"Tôi nói anh có thể đừng quấy rối nữa được không, có tin tôi gọi bảo vệ đuổi anh ra ngoài không?" Hoa Minh Minh trừng mắt nhìn Phuong Minh, sau đó cười cười nhìn về phía ông Luru: "Ông Luru, chúng ta tới lâu hai thương lượng."

"Thôi, ta đã hoàn thành lời giao phó của sự phụ."

Thấy thái độ của Hoa Minh Minh, Phuong Minh lắc đầu không nói gì nữa, xoay người đi ra phía ngoài cửa.

"Chờ cha cậu trở về thì nói cho ông ấy biết một tiếng, nói đời sau của cố nhân thôn Diệu Hà đã từng tới đây."

"Đồ bệnh."

Hoa Minh Minh liếc nhìn bóng lưng rời đi của Phuong Minh bóng lưng, sau đó dẫn ông Luru cùng học trò của ông ta đi về phía lầu hai.

Phuong Minh rời Hoa Bảo Lâu chưa đến một giờ, thì một chiếc Mercedes S400 dừng trước cửa Hoa Bảo Lâu, trên xe, một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi mặt chữ điền bước xuống.

Hai người hướng dẫn đứng ở cửa thấy người trung niên thì vẻ lười biếng lập tức biến mất, cả người phấn chấn lên, vội vàng kêu lên: "Ông chủ."

Người đàn ông trung niên này không ai khác chính là ông chủ Hoa Bảo Lâu - Hoa Bác Vinh.

"Ông Luru, lâu rồi không gặp, nghe Minh Minh nhà tôi nói ngài tới, tôi mới cố ý chạy tới."

Bên trong một gian phòng trà ở lầu hai, Hoa Bác Vinh vừa đẩy cửa ra thì liền chào hỏi ông Luru, trong điện thoại ông nghe con trai mình mới biết được ông Luru dẫn theo học trò để bán một món đồ cổ.

Bên trong phòng trà, ngoại trừ ông Luru và học trò của ông ta với Hoa Minh Minh, còn có một ông lão mang kính hơn sáu mươi tuổi.

"Minh Minh, nếu là học trò của ông Luru, thì đồ vật kia chắc chắn sẽ không giả đâu, sao còn mời thầy Lý lên."

Trên mặt Hoa Bác Vinh lộ ra vẻ không vui, ông lão này chính là chuyên gia giám định mà Hoa Bảo Lâu mời tới, phụ trách kiểm tra các loại đồ cổ đồ ngọc.

"Ông chủ Hoa, đây là do tôi yêu cầu, làm ăn thì phải có quy củ, không thể bởi vì tôi mà phá quy củ, cần giám định thì phải giám định." Ông Luru vừa cười vừa nói.

"Có ông Luru ở đây thì cần gì xem xét, ai mà không biết ông Luru có một đôi mắt hỏa nhãn kim tinh." Hoa Bác Vinh nịnh nọt nói.

"Con đường đồ cổ này quá thâm sâu, mà tôi không có nghiên cứu sâu đối với đồ ngọc. Hơn nữa, nếu vì tôi mà ông chủ Hoa không kiểm định, thế thì hôm nào ta chọn một đồng đồ sứ thủ công mỹ nghệ đem tới thì ông chủ Hoa cũng nhận hết à?"

"Ha ha, chỉ cần ông Luru ngài đưa tới ta nhất định nhận hết, dù sao mặc kệ thật giả, đến lúc đó tôi nói cho những người mua rằng đây là vật lấy từ tay ông Luru, tới đó còn có thể bán mắc một chút."

"Đầu của ông thật đúng là đầu thương nhân mà..."

Luru lão cười phát tay, nhưng mà trên gương mặt già nua cũng là có chút đắc ý, tuy lời nịnh nọt của Hoa Bác Vinh ý tứ hơn quá, nhưng cũng thể hiện thanh danh và địa vị của ông ta ở chốn đồ cổ này.

Việc giám định đồ cổ hết sức phức tạp, nhưng với đồ ngọc thì hơi đơn giản một chút, dù sao giám định ngọc đầu tiên là coi thật giả, bình thường tới nói chỉ cần là ngọc thật thì cũng rất ít khi giả, bởi vì chi phí làm giả ngọc hơi bị cao, rất nhiều thợ chuyên làm giả sẽ không làm.

"Ồ, đây là ngọc như ý."

Hoa Bác Vinh nhìn chuyên gia Lý chuyên đang giám định ngọc, đó là một đôi ngọc như ý, dù là độ sáng hay là độ trong suốt tinh khiết xem ra đều là ngọc tốt thượng đẳng.



"Ông chủ, đây là ngọc Thanh Điền thượng đẳng, theo độ sáng thì hẳn là đời Khang Hi nhà Thanh, chỉ kỳ lạ là, vì sao trong đôi ngọc như ý này một cái có tơ hồng một cái lại không có."

Nghe chuyên gia Lý nói, Hoa Bác Vinh cũng là sang nhìn thoáng qua, đúng thật là hai ngọc như ý kiểu dáng lớn nhỏ đều giống nhau, nhưng một cái bên trong có một đường tơ hồng như ẩn như hiện.

"Có phải là chất bản hay không?"

Hoa Bác Vinh nói ra ý nghĩ của mình, bởi vì rất nhiều ngọc không phải có một màu sắc, đây là do nhận khoáng vật đưa tới trong cuộc vận động địa chất, dù sao ngọc cũng là một loại đá.

"Chỉ có thể giải thích như vậy thôi, mặc dù tơ hồng này phân bố có chút kỳ lạ, nhưng này không ảnh hưởng tới giá trị của ngọc như ý."

Chuyên gia Lý đưa ra kết quả giám định, tiếp đó chính là việc thương lượng giá cả.

"Ông chủ Hoa, nói trước, tôi chỉ dắt người tới, giá cả ông không cần chừa mặt mũi của tôi, cứ dựa theo giá quy định trước giờ cửa hàng."

Ông Lưu bưng chén trà tỏ ý chuyện này ông ta không nhúng tay vào, Hoa Bác Vinh nhẹ gật đầu, hẳn hiểu ông Lưu sợ mình chừa mặt mũi mà trả giá cao chút.

"Trước đó phòng đấu giá Giai Đức bán đấu giá một đôi ngọc như ý Minh triều - Gia Tĩnh với giá 180 vạn, nhưng mà đó là giá cả phòng đấu giá, bình thường giá trên thị trường cỡ bốn phần năm giá phòng đấu giá, cũng chính là 140 vạn, thế thì, Hoa Bảo Lâu chúng tôi có thể trả 100 vạn, ngài Trương cảm thấy thế nào."

Suy tư một hồi, Hoa Bác Vinh đưa báo giá.

Học trò của ông Lưu hiển nhiên không hiểu rõ việc mua bán đồ cổ nên nhìn về phía ông Lưu với ánh mắt nhờ giúp đỡ, nhưng mà ông Lưu lại là cứ uống trà không có bất kỳ biểu hiện gì, giống như ông ta nói trước đó vậy, ông ta chỉ là dẫn đường, không tham dự mua bán.

Nhưng mà thấy học trò của mình do dự chưa quyết, trong lòng ông Lưu vẫn thở dài một hơi, học trò này của ông chỉ biết học chứ không hiểu chuyện đời.

Tuy nói đồ cổ là con đường sâu thẳm, nhưng có mình ở đây, Hoa Bác Vinh nếu muốn cho mình mặt mũi, thì cái kia đương nhiên sẽ không quá bất hợp lý.

"Được, giá tiền này tôi chấp nhận." Do dự một lát, ngài Trương này cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

"Tốt, giao dịch thành công, ông Lưu đêm nay tôi mời cơm, cảm tạ ông Lưu cùng ngài Trương đã quan tâm tới việc kinh doanh của Hoa Bảo Lâu. "

Hoa Bác Vinh mở miệng cười mời, tiêu xài một trăm vạn thu một đôi ngọc như ý, mặc dù có lợi nhuận nhưng lại kiếm lời không nhiều, trên thực tế nếu như không phải ông Lưu dẫn tới thì nhiều nhất ông chỉ trả 80 vạn.

Đây chính là tiệm bán đồ cổ, ba năm không khai trương, khai trương thì ăn ba năm liền không phải nói suông.

"Được, đúng lúc theo ông chủ Hoa học hỏi tìm hiểu giá cả thị trường đồ cổ gần đây." Ông Lưu cũng cười đồng ý.

Giao dịch như vậy là hoàn thành, Hoa Minh Minh trên mặt cũng là mang theo vẻ đắc ý, nói: "Cha, lần này con không phá hỏng chuyện nhà."

"Đó là bởi vì ông Lưu nếu đổi những người khác đến, con có thể làm tốt sao?"

Hoa Bác Vinh có gì không hiểu tính cách con trai mình, từ nhỏ đã không tinh tâm nghiên cứu đồ cổ, cả ngày chỉ biết tới tiệm Bảo Dạ uống rượu.

"Ha ha, con vừa nhìn thấy ông Lưu lão liền biết thần tài tới rồi." Hoa Minh Minh không để bụng, lập tức nhếch miệng: "Nhưng mà nói tới đây cũng buồn cười, trước đó có một tên tới tiệm muốn ngăn cản con nhận ngọc như ý của ngài Trương Trương, giọng điệu còn hết sức phách lối."

"Hả, là nhân viên trong tiệm sao?"

"Không phải, nghe người hướng dẫn nói là hẳn biết tên của cha, nhưng con hỏi hẳn hẳn còn nói không quen cha, con nói cha này, không phải là cha phong lưu có con rơi ở bên ngoài đấy chứ."

Hoa Minh Minh hoài nghi nhìn về phía Hoa Bác Vinh, Hoa Bác Vinh dờ khóc dờ cười, nắc nẻ: "Nói vớ vẩn."

"Không phải thì tốt, con nhớ thử coi người kia nói Diệu cái gì... A đúng rồi, đời sau của cố nhân thôn Diệu Hà, con còn tưởng rằng cha có tình nhân cũ ở thôn quê gì đấy."

"Trong đầu suốt ngày không có tư tưởng nghiêm chỉnh gì, cái gì Diệu Hà..."

Hoa Bác Vinh đột nhiên ngừng lại, lập tức từ trên ghế đứng lên, giọng mang theo vẻ run rẩy vội vàng hỏi: "Người kia nói là đời sau của cố nhân thôn Diệu Hà con không nghe lầm chứ?"

"Không làm, mà ông Luru cùng ngài Trương cũng nghe thấy mà, nếu cha không tin có thể hỏi một ông Luru."

Ánh mắt Hoa Bác Vinh trong nháy mắt chuyển sang ông Luru, trên mặt ông Luru lộ ra biểu tình nhớ lại, mấy giây sau đáp: "Người tuổi trẻ kia đúng thật có nói lời này."

"Người kia bây giờ ở nơi nào?"

Thân hình Hoa Bác Vinh hơi run rẩy, việc này khiến trong đôi mắt già nua của ông Luru lóe lên vẻ kinh ngạc, quen biết Hoa Bác Vinh nhiều năm như vậy, lần đầu tiên ông nhìn thấy Hoa Bác Vinh có trạng thái này.

"Bị con chế nhạo vài câu thì tự ròi đi rồi." Hoa Minh Minh cũng phát hiện cha mình không thích hợp: "Cha, không phải là bị con nói trúng chứ, tên kia thật con riêng của người sao?"

"Minh Minh, tự và miệng đi." Hoa Bác Vinh đột nhiên trở nên nghiêm túc, quát lớn.

"Cha, ngài nói cái gì?" Hoa Minh Minh cũng lập tức tức giận: "Nói trúng thì nói trúng đi, con cũng không nói khác, cùng lắm thì cha lại tìm đứa con riêng này trở về lại."

"Tiểu tử nguoi..." Hoa Bác Vinh tức giận nổi trận lôi đình trực tiếp giơ tay đánh về phía Hoa Minh Minh, nhưng mà bị né được.

"Cha, ngài đánh thật?"

"Vị cố nhân kia là đại ân nhân của Hoa gia chúng ta, không có ông ta thì không có Hoa gia chúng ta, lại càng không có nguoi, nguoi nói xem lời nguoi vừa nói có đáng đánh không."

"A!"

Hoa Minh Minh nghẹn lời, nhìn thấy cha nổi giận hùng hổ như sư tử, tức giận bĩu môi thanh âm cũng yếu đi: "Nhưng con không biết, mà hấn cũng không có nói."

"Ông Luru, xin lỗi."

Hoa Bác Vinh nói câu xin lỗi ông Luru, sau đó không nói nhiều nữa lời Hoa Minh Minh ra khỏi phòng trà.

"Nguoi kể lại rõ ràng đầy đủ chuyện gặp đồ đệ của ân công cho ta, một chi tiết cũng không được bỏ qua."

"Kỳ thật cũng không có bao nhiêu việc, chỉ là con nghe được nhân viên nói có một người trẻ tuổi tìm ngài..."

Thấy thái độ này của cha mình, Hoa Minh Minh cũng là không dám ba hoa, lập tức kể lại rõ ràng chuyện đã xảy ra.

Hoa Bác Vinh một mực lắng lắng nghe, chờ đến Hoa Minh Minh sau khi nói xong, lông mày đã nhăn thành chữ xuyên.

"Nếu như ta đoán không sai, người thanh niên này hấn là đồ đệ của ân công, việc cấp bách trước mắt là tìm hấn." Hoa Bác Vinh suy tư một chút tiếp tục nói: "Ngoại trừ nguoi còn có hai nhân viên hướng dẫn gặp hấn, ba người các nguoi lập tức đi tìm, nhất định phải đem đồ đệ của ân công đồ đệ tìm về đây."

"Không, ta cùng đi tìm với nguoi, tìm được đồ đệ của ân công trước tiên phải xin lỗi áy náy." Hoa Bác Vinh suy nghĩ một chút rồi bỏ sung.

"Cha, không phải chứ, ngài đi tìm với ta, thế bên ông Luru làm sao bây giờ, ngọc như ý kia..."

"Còn ngọc như ý gì nữa, nếu đồ đệ ân công nói không thể nhận cái đó thì không thể nhận, ngọc như ý này chúng ta không lấy."

Thấy con trai mình có vẻ mặt nghi ngờ, Hoa Bác Vinh biết trong lòng con trai đang nghĩ cái gì.

Đã giao dịch thành công ngay trước mặt ông Luru mà giờ lại đổi ý, đây là đánh vào mặt ông Luru. Nhưng con trai mình không biết, nhưng hấn biết chuyện của ân công, mà người thanh niên kia nếu là đồ đệ của ân công vậy khẳng định là kẻ thừa khả năng của ân công rồi.

Nếu đồ đệ ân công nói không thể nhận thì ngọc như ý này có cho, hấn cũng không lấy.

Chỉ là, những lời này Hoa Bác Vinh không có cách nào nói với con trai, ít nhất trước khi nhìn thấy đồ đệ ân công và nhận được sự đồng ý của cậu ta thì có một số việc hấn không thể lộ ra.

"Cha, hay là để con tìm, tìm được thì gọi điện thoại ngay cho nguoi, cha vẫn nên ở đây nói rõ lý do với ông Luru đi."

Hoa Minh Minh mặc dù bất mãn với thái độ của Hoa Bác Vinh, nhưng cũng biết phân biệt nặng nhẹ, lại lịch ông Luru không nhỏ, nếu thật không nói rõ lý do mà đổi ý, chọc giận ông Luru thì sẽ ảnh hưởng lớn tới việc kinh doanh.

Hoa Bắc Vinh suy nghĩ một chút cũng cảm thấy ý này cũng được, nhưng vẫn dằn dò: "Bất kể như thế nào nhất định phải tìm thấy người, tìm được người trước tiên phải xin lỗi, đừng bày cái dáng vẻ cả lơ phất phơ của người ra, thái độ nhất định phải thành khẩn."

"Được được được, con biết rồi, con cam đoan coi hấn là tổ tông mà mời về được chưa."

Hoa Minh Minh chỉ nói một câu bức tức, thế nhưng hấn không ngờ là cha mình lại suy nghĩ một hồi sau đó mới nhẹ gật đầu đồng ý.

Hoa Minh Minh xem tí ngẩng quy, nhưng mà việc này cũng khiến hấn hiểu được thái độ của cha mình, người thanh niên kia tuyệt đối không được đắc tội, nếu không cha có khi thật đúng là có khả năng làm ra chuyện vì việc nước mà quên người nhà.

Cứ coi như không vì việc nước mà quên người nhà thì dưới con nóng giận sẽ cất mấy tháng tiền tiêu vặt của mình, việc đó cũng là rất kinh khủng.

Hoa Minh Minh vội vã dẫn hai nhân viên hướng dẫn đi ra ngoài, Hoa Bắc Vinh nhìn bóng lưng con mình rời đi, trong hốc mắt lại là hơi có chút ửng hồng.

"Minh Minh, con cứ tò mò sao cha lại đặt tên con như vậy, thực ra tên là do ân công đặt cho con, ân công nói con ngũ hành không ổn định âm dương khó chinh mới lấy tên Minh Minh."

Hoa Bắc Vinh nhẹ giọng tự nói, ân công đối với hai đời Hoa gia hấn có ơn tái tạo, dù thế nào hấn cũng phải tìm được đồ đệ của ân công về.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 3: Bảo Vệ Trộm Vàng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Chợ đồ cổ Đông Đài!

Sau khi rời khỏi Hoa Bảo Lâu thì Phương Minh cũng không gấp gấp rời đi, mà tò mò xem những đồ vật của ở các gian hàng nhỏ bên cạnh.

Những đồ bằng đồng đầy những vết rỉ loang lổ, những đồ sứ diêm lệ, mảnh đồng thau, tiền cổ, chỉ cần đồ gì xuất hiện ở chợ đại thì trên con phố này đều có thể tìm thấy.

Đương nhiên, các các tiểu thương ở đây rao hàng có chút khác biệt, mặc dù ở đây rất nhiều tiểu thương chen chúc nhau nhưng không có nhiều tiếng rao hàng, rất nhiều tiểu thương chỉ yên lặng người trước gian hàng của mình, dù có người tiến đến xem đồ cũng không nói lời nào.

Đương nhiên, cùng tiếp vào tiểu thương rao hàng tình huống khác biệt, ở đây mặc dù cũng là đám người chen chúc tiểu thương rất nhiều, nhưng không có bao nhiêu tiếng rao hàng, rất nhiều tiểu thương chỉ yên lặng ngồi tại chính mình trước gian hàng, chính là có người tiến lên xem xét hấn trước gian hàng đồ vật cũng đều không nói lời nào.

Đồ cổ đường phố cũng giống như một cái đào bảo, mà cái gọi là đào bảo chính là dựa vào nhãn lực của người, bởi vì toàn bộ đồ cổ này có tới 90% là đồ dỏm hoặc sản phẩm của công nghệ hiện đại.

Đa phần những người đến đây đều là du khách, có rất nhiều người chỉ đến xem náo nhiệt, mà những người thật sự muốn đến đây tìm đồ, tiểu thương nào cũng có thể nhìn ra.

Rất nhiều người xem ti vi hoặc là trong các tiểu thuyết miêu tả cảnh các tiểu thương rao hàng đều là tưởng tượng. Tại phố đồ cổ, tiểu thương chỉ mở miệng khi có người đến hỏi giá.

Hỏi giá là biểu hiện cho việc có hứng thú với món đồ này.

Đương nhiên những tiểu thương này không có cách nào khác, sở dĩ bọn họ không rao bán đồ của mình là vì thời đại tin tức đại trà, nhiều việc ẩn sau phố đồ cổ chỉ có bọn họ biết rõ. Nếu tùy tiện cầm một đồ vật khoác lác nói đây là đồ Từ Hi Thái Hậu dùng qua cũng vô dụng.

Cuối cùng Phương Minh dừng chân trước một gian hàng bán tiền cổ.

Ngồi xổm người xuống, ngón tay Phương Minh lật tới lật lui bên trong đồng đồ cổ đó, cuối cùng lấy ra năm đồng tiền cổ đặt qua một bên, mở miệng hỏi:

"Năm đồng này bao nhiêu tiền?"

Tiểu thương này là một người đàn ông trung niên, nhìn thấy Phương Minh lấy ra năm đồng tiền cổ này khoe miệng hơi co giật một cái. Bởi vì hẳn biết rõ trong đồng tiền cổ này không có hơn mười cái là đồ thật mà mười cái này hẳn đều đã đánh dấu.

Nhưng bây giờ, lại bị Phương Minh lựa ra năm đồng tiền cổ thật, cái này khiến người đàn ông trung niên này cảm thấy có chút buồn bực.

"Tiểu huynh đệ xem ra là người trong nghề, tuổi còn trẻ, nhãn lực rất tốt. Đây là thời Tiền Ngũ Đế(\*), một đồng 800 một cái, một bộ thì 5000."

(\*) Ngũ Đế: năm ông vua trong truyền thuyết Trung Quốc là: Hoàng Đế, Chuyên Húc, Đế Cốc, Đế Nghiêu, Đế Thuấn.

Người nào chưa quen thuộc với đồ cổ sẽ cảm thấy tiểu thương này hồ đồ rồi, nhưng người chơi đồ cổ sẽ hiểu, mua lẻ và mua nguyên bộ giá trị chênh lệch rất lớn.

Giống như một bộ trà cụ (dụng cụ pha/ uống trà) cổ được làm từ tử sa(\*), nếu như chỉ có một ấm trà thì giá tầm 10 vạn, nhưng nếu thêm vài cái chén đủ bộ thì giá tăng gấp đôi cũng không phải nói quá.

(\*) tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm trà cụ.

Huống chi, tiền Ngũ Đế một bộ còn có những tác dụng khác!

Mại song bát mại đôn, mại song ngật kỷ phiên(\*). Đây là một câu về thuận miệng được lưu hành trong giới đồ cổ.

(\*) Mại song bát mại đôn, mại song ngật kỷ phiên: bán đôi không bán đôn, bán đôi phải trải qua mấy lần.

"Có khả năng."

Phương Minh gật đầu, sau đó mở túi vải ra lấy 5000 tiền mặt ra cho người đàn ông này.

Rất nhiều người sẽ cảm thấy nghi ngờ, đều nói tiểu thương thị trường đồ cổ đều rao giá trên trời, vì sao lại có tiểu thương báo giá công đạo như thế.

Kỳ thực nói đúng ra cũng là vì bị tên Phương Minh trước mặt làm kinh hãi, trong đồng cả trăm đồng tiền lựa ra được 5 đồng tiền thật. Vậy khẳng định là người trong nghề, trước mặt người trong nghề còn dám báo sai giá, còn không bằng báo đúng giá thị trường bán đi.

Tiền thời Ngũ Đế đến tay, trên mặt Phương Minh cũng lộ ra nụ cười, đối với những khác mà nói, mua tiền Ngũ Đế chỉ để cất giữ, thế nhưng đối với hắn mà nói, tiền Ngũ Đế còn có tác dụng khác.

"Xem ra phở đồ cổ này vẫn còn nhiều đồ tốt, có thể dạo chơi thêm một chút!"

Trong lòng Phương Minh đang lẩm bầm một câu, trên mặt lộ ra nụ cười, mặc dù đây cũng chỉ là mấy đồng tiền Ngũ Đế nhỏ chứ không phải mấy đồng lớn nhưng hàng ngày muốn kiếm đủ một bộ cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Dừng lại, đừng chạy!"

Ngay khi Phương Minh đem tiền Ngũ Đế cất kỹ thì phía sau hắn truyền đến những tiếng la hét, khi quay đầu lại thấy một người đàn ông trung niên ôm lấy một cô bé hoảng hốt bỏ chạy, phía sau có vài vị cảnh sát đuổi theo.

"Bọn buôn người?"

Thấy cảnh này, Phương Minh trong đầu trước tiên chính là nảy lên ý nghĩ này, lập tức chân phải ra bên ngoài duỗi ra, vừa lúc là vấp tại nam tử trung niên trên chân.

Bởi vì quán tính, người đàn ông này thu lại không kịp, mà cô bé trong ngực liền rớt ra bên ngoài, hắn thấy cô bé sắp rớt xuống đất thì một đôi tay gầy ôm lấy cô bé.

Người ôm lấy cô bé đó là Phương Minh mà người đàn ông kia ngã rầm xuống đất, sau đó bị mấy vị cảnh sát ép xuống mặt đất.

"Tốt, không sao."

Thấy khuôn mặt cô bé kia tái nhợt, Phương Minh mở miệng an ủi nhưng mà ngoài ý muốn, cô bé dùng ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm hắn.

"Người là đồ xấu xa, người bắt nạt cha ta."

Cô bé giãy dụa muốn tránh thoát khỏi mình, Phương Minh bất đắc dĩ đặt cô bé xuống dưới đất, nhìn cô bé chạy về hướng mấy vị cảnh sát đang bắt người đàn ông kia, chân mày hơi cau lại.

Rất hiển nhiên, đây không phải là người buôn bán trẻ em như hắn nghĩ, cô bé này là con gái của người kia, chỉ là không biết sao những vị cảnh sát này lại

muốn bắt hân?

Trộm cướp, cướp bóc?

Phuong Minh lắc đầu phủ định cái suy đoán này, muốn trộm cướp thì chắc chắn sẽ không mang theo con gái, như vậy khả năng lớn nhất chính là tội phạm chạy trốn.

"Ba ba, ba ba, các người thả ba ba của ta ra."

Tiểu nữ hài liều mạng chen vào bên cạnh người ba ba, nhưng mà những cảnh sát kia cản cô bé lại.

"Cha ta sẽ không trộm đồ, cha không phải là kẻ trộm, các người đồ oan cho cha ta."

"Cô bé à, ba của người có trộm đồ hay không, cảnh sát chúng ta sẽ điều tra rõ ràng. Cảnh sát sẽ không đồ oan cho người tốt. Chúng ta mang cha của bé đi điều tra một chút."

Nghe cảnh sát nhân dân, ánh mắt Phuong Minh rơi trên người đàn ông trung niên, trên người mặc đồng phục bảo vệ, sắc mặt tối đen, đầy vẻ kinh hoàng.

"Ta không có trộm đồ, số vàng đó thật sự không phải ta trộm. Các người đừng làm khó con gái của ta."

"Không có trộm đồ vậy sao người còn chạy?"

Một vị cảnh sát nhân dân hừ lạnh một tiếng mà hân chất vẫn khiến cho Viên Dân Sinh á khẩu, không trả lời được, bởi vì hân biết vấn đề này hân căn bản không có cách nào trách khỏi bị tình nghi cho nên chỉ có thể chạy trốn.

"Theo chúng tôi về sở nói rõ sự việc, nếu giao ra số vàng kia thì sẽ được giảm nhẹ tội."

Mấy vị cảnh sát nhân dân muốn mang Viên Dân Sinh đi, cô bé gào khóc không cho nhưng một đứa bé làm sao ngăn được cảnh sát. Chính mắt nhìn thấy ba mình bị dẫn đi, cô bé ngồi bệt xuống đất, khóc lóc không ngừng.

Mấy vị cảnh sát nhân dân cũng khó khăn, bọn họ cũng không thể động thủ với một bé gái nhưng cũng không thể để cô bé này ngăn cản bọn họ phá án.

"Tiểu muội muội à, đừng khóc mà. Ca ca tin ba ba của em là bị đồ oan."

Ngay tại lúc những cảnh sát này đang không biết phải làm gì, Phuong Minh đi đến trước mặt cô bé, xoa đầu cô bé.

"Người là đồ xấu xa, là người hại cha ta."

Cô bé này thấy Phuong Minh liền đưa tay nắm lấy tay Phuong Minh rồi đưa lên cái miệng nhỏ cắn một cái.

Phuong Minh nhủ mày nhưng không hất tay ra, chờ đến khi cô bé chịu buông ra mới cười khổ nói: "Tin tưởng anh, anh nhất định sẽ giúp ba ba của em trở về."

Cô bé khóc đỏ cả mắt, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Phuong Minh, do dự một chút rồi ngừng khóc, nhưng vẫn ngoảnh đầu đi, không thèm để ý đến Phuong Minh.

Thấy cô bé này đã ngừng khóc, Phuong Minh cười cười, ánh mắt nhìn về phía mấy vị cảnh sát, hỏi: "Đồng chí cảnh sát, cho hỏi một chút, không biết hân đã phạm tội gì vậy?"

"Biển thủ, trộm đồ trang sức bằng vàng của tiệm Bảo Ngọc Hiên." Nhìn thấy Phuong Minh giúp bọn họ bắt người nên thái độ của mấy vị cảnh sát đối với Phuong Minh tốt hơn.

"Trộm đồ trang sức bằng vàng?"

Ánh mắt Phuong Minh lại lần nữa rơi vào Viên Dân Sinh, xem ra tên này là bảo vệ của Bảo Ngọc Hiên. Chỉ là một bảo vệ lại có cơ hội trộm vàng?

Mà kẻ trộm nào trước khi đi trộm mà chẳng nghĩ sẵn đường lui cho mình. Mặc kệ là vì tiêu diệt chứng cứ hay chuẩn bị chạy trốn, đều không nên dẫn theo con gái.

"Nói hân trộm vàng, có chứng cứ sao? Một bảo vệ muốn trộm lấy vàng đâu có dễ như vậy."

"Hân là người phụ trách trông coi số vàng này, trừ hân ra còn có thể là ai, nếu không phải người nhà ông chủ Thái tin tưởng hân, làm sao hân trộm được."

Một vị cảnh sát vẻ mặt chán ghét nhìn về phía Viên Dân Sinh, từ miệng của tên này, Phuong Minh cũng đã biết sơ sơ sự tình.

Viên Dân Sinh là đội trưởng đội bảo an của Ngọc Bảo Hiên, hân cũng đã làm ở đây vài chục năm, có thể ngoại trừ ông chủ thì hân chính là người ở lại lâu nhất Ngọc Bảo Hiên.

Bởi vì đã làm vài chục năm nên ông chủ Ngọc Bảo Hiên cực kỳ tin tưởng hân, ba tháng trước, Ngọc Bảo Hiên nhập về một số trang sức bằng vàng, số trang sức vàng này là Ngọc Bảo Hiên chuẩn bị kỉ niệm mười năm, ngày bình thường đều khóa tại tủ bảo hiểm ở lầu hai Ngọc Bảo Hiên.

Ngọc Bảo Hiên có 4 người bảo vệ nhưng lầu hai chỉ có một mình Viên Dân Sinh mà chỉ có Viên Dân Sinh mới có chìa khóa vào gian phòng có kết sắt. Bởi vì mỗi buổi tối, Ngọc Bảo Hiên đều đem cất tất cả châu báu vào phòng này, chỉ có quản lý và đội trưởng đội bảo an mới có thể tiếp xúc.

Ông chủ Ngọc Bảo Hiên vì thời gian trước có việc phải đi nước ngoài, nhưng mà đến khi hôm nay trở về, mở ra thì phát hiện số trang sức vàng đó đã biến mất.

Chìa khóa kết sắt chỉ có ông chủ Ngọc Bảo Hiên có, nhưng chìa khóa vào căn phòng thì Viên Dân Sinh cũng có một thanh. Cho nên kẻ tình nghi lớn nhất chính là Viên Dân Sinh.

Về phần Viên Dân Sinh không có chìa khóa kết sắt nhưng vẫn trộm được số trang sức đó, cảnh sát cũng nói rõ lí do. Có thể Viên Dân Sinh nhìn thấy lúc ông chủ nhập mật mã hoặc hân phá kết.

Trang sức bằng vàng bị trộm, Viên Dân Sinh bị hoài nghi, ông chủ Thái thấy Viên Dân Sinh không chịu thừa nhận liền trực tiếp báo cảnh sát. Đến khi cảnh sát chạy đến là ngay lúc Viên Dân Sinh ôm con gái chạy trốn, điều này càng làm cảnh sát cho rằng suy đoán của mình là đúng.

Nếu không phải có tật giat mình, tại sao Viên Dân Sinh lại phải chạy trốn?

Hiểu rõ sự tình, đến lúc này, Phương Minh trầm ngâm một chút, một lúc sau mới chắc chắn lên tiếng: "Mặc dù ta không biết ai là kẻ trộm, nhưng ta có thể xác định, tuyệt đối không phải là hân!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Thanh trung trắng bạch, hàm oan vào tù

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía Viên Dân Sinh, đương nhiên hân nói như vậy là có nguyên nhân.

Nhìn thấy biểu cảm nghi ngờ của cảnh sát nhân dân, Phương Minh cười cười nói: "Mặc dù tôi chưa đi đến hiện trường nhưng mà đôi góc độ suy nghĩ một chút. Nếu như tôi là Viên Dân Sinh, tôi đi trộm bộ trang sức vàng đó chắc chắn sẽ bị bại lộ, nếu đã như vậy sau khi trộm xong không trốn đi, mà đợi đến khi bị phát hiện mới trốn?"

Những lời Phương Minh nói làm cảnh sát nhân dân nhũu mảy, đây đúng là một điều đáng ngờ, nhưng mà có một người cảnh sát lên tiếng: "Cũng có khả năng Viên Dân Sinh chuẩn bị chạy trốn, nhưng không ngờ ông chủ Thái lại trở về nhanh như vậy?"

"Không có khả năng này, nhưng nếu người là Viên Dân Sinh, sau khi trộm trang sức xong chắc chắn sẽ rất đề ý đến thời điểm ông chủ trở về. Viên Dân Sinh là đội trưởng đội bảo vệ, hơn nữa còn là người có thâm niên lâu nhất ở Ngọc Bảo Hiên. Nếu như vậy hân chỉ cần hỏi thăm quản lý một chút xem khi nào ông chủ trở về là đã biết rồi đúng không?"

"Lao nói đến lý do liên hệ ông chủ, sau khi nói bóng nói gió moi được thông tin ngày ông chủ trở về, vậy mình chuẩn bị để chạy trốn."

Thấy mấy vị cảnh sát nhân dân còn muốn phản bác, Phương Minh cười cười: "Mọi người xem thử xem Viên Dân Sinh liệu có thông minh như thế không. Nhưng mọi người đừng quên, mở kết sắt bảo hiểm trộm đi trang sức vàng mà đến giờ mới bị phát hiện, nhất định đây là một kế hoạch rất kín đáo. Kế hoạch này không phải là người có khả năng sẽ không thể nghĩ ra."

Phương Minh nói lời này làm mấy vị cảnh sát nhân dân á khẩu, không trả lời được. Lúc trước Viên Dân Sinh chạy trốn, đã cho rằng Viên Dân Sinh là kẻ trộm nhưng giờ Phương Minh nói vậy làm họ cảm thấy vụ này rất đáng ngờ.

"Đồng chí cảnh sát, tôi thật sự không có trộm bộ trang sức vàng kia, nguyên nhân tại sao tôi chạy là vì tôi biết vấn đề này tôi không thể nói rõ. Cho nên thấy mọi người tới, đầu óc tôi quá hoảng sợ, nên mới lập tức bỏ chạy."

Lúc này Viên Dân Sinh cũng là mở miệng, biểu lộ hết sức thành khẩn.

"Mặc kệ ông có trộm hay không đều phải về đồn với chúng tôi để điều tra rõ ràng." Mấy vị cảnh sát nhân dân quát lớn.

"Đồng chí cảnh sát, đương nhiên phải dẫn hấn về điều tra, nhưng trước mắt không phải nên đến Ngọc Bảo Hiên hỏi lại tình huống này cho rõ ràng à."

Phuong Minh đưa ra đề nghị của mình, lý do hấn muốn những cảnh sát này đi Ngọc Bảo Hiên là vì hấn cũng muốn xem xem rốt cuộc là ai trộm bộ trang sức bằng vàng, nhưng Viên Dân Sinh, hấn chắc chắn người này không phải là kẻ trộm.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Phuong Minh xem tướng mạo của Viên Dân Sinh có thể nhận ra hấn là bị đồ oan.

Tướng mạo con người chia làm mười hai cung, nhưng ngoại trừ 12 cung thì còn chia thành 36 môn, trong đó, vị trí ngay chỗ nếp nhăn khóe mắt được gọi gian môn.

Gian môn màu xanh mang ý nghĩa sẽ dính vào lao ngục. Ngay từ đầu Phuong Minh không chú ý, nhưng lúc sau hấn quan sát kỹ thì phát hiện ngay chỗ nếp nhăn khóe mắt ngoại trừ có chút xanh thì còn có một sợi màu trắng.

Thanh Trung màu trắng, có nghĩa là sẽ bị hàm oan mà vào tù!

Theo tướng mạo liền hiểu rõ Viên Dân Sinh bị hãm hại, nhưng hấn không thể giải thích tường tận cho mấy vị cảnh sát là vì nếu nói ra, có khi hấn sẽ bị đổ tội mê tín dị đoan, sau đó cũng sẽ dính vào tai ương tù ngục.

"Đồng chí cảnh sát, các người muốn dẫn Viên Dân Sinh đi trong sở, còn cô bé này thì sao bây giờ, vẫn là nên đi Ngọc Bảo Hiên trước."

Nghe Phuong Minh đề nghị, ánh mắt mấy vị cảnh sát nhân dân trao đổi với nhau, cuối cùng vẫn chấp nhận đề nghị của Phuong Minh, giải Viên Dân Sinh hướng phía Ngọc Bảo Hiên đi đến.

Vốn là đám người vây xem thấy cảnh sát nhân dân mang đi Viên Dân Sinh cũng dần giải tán, Phuong Minh đi đến trước mặt cô bé, ngồi xổm người xuống vươn tay: "Đi theo anh đi, anh sẽ cho giúp ba ba của em rửa oan."

Bờ môi cô bé nhỏ khê nhấp máy, tựa hồ không quá tin tưởng Phuong Minh. Cô bé này đúng là thù dai, lúc này Phuong Minh làm ba của cô té ngã, cô còn nhớ rất rõ.

"Được a, vậy em đi theo anh."

Biết cô bé này nhất định không chịu nắm tay mình nên Phuong Minh cũng không miễn cưỡng, bước đi theo mấy vị cảnh sát nhân dân, cô bé do dự một hồi cũng đi theo phía sau hấn.

-----

Ngay tại Ngọc Bảo Hiên trên phố đồ cổ, khi thấy cảnh sát nhân dân áp giải Viên Dân Sinh đến, một người đàn ông trung niên mặc đường trang tức giận, lao đến mắng chửi Viên Dân Sinh: "Viên Dân Sinh, trước giờ tôi chưa từng bạc đãi anh, tại sao anh lại làm ra chuyện như vậy."

"Ông chủ Thái, số trang sức đó thật sự không phải do tôi trộm."

Viên Dân Sinh hung hăng lắc đầu, nhưng mà không chỉ Thái Văn Lễ không tin mà các nhân viên trong cửa tiệm đều nhìn Viên Dân Sinh bằng ánh mắt vô cùng đáng ghét, khinh bỉ.

"Còn không thừa nhận, ngoại trừ người thì còn ai vào đây? Chia khóa vào phòng kết sắt chỉ có mình người có, những người khác làm sao vô được?"

Sau đó Phuong Minh vào cửa, nghe được Thái Văn Lễ chất vấn cũng không mở miệng, ánh mắt của hấn bắt đầu đánh giá toàn bộ phòng khách của Ngọc Bảo Hiên.

Ngọc Bảo Hiên là một cửa tiệm trang sức, châu báu lớn, trong từng tủ kiếng đựng đầy đồ trang sức bằng vàng quý giá, mà ở giữa sảnh trưng bày một cái tì hưu mạ vàng.

Liên quan tới tì hưu thì có rất nhiều truyền thuyết, nhưng nổi danh nhất là truyền thuyết tì hưu vì phạm thiên điều, Ngọc Hoàng đại đế phạt nó dùng chi tài bốn phương làm thức ăn, nuốt mọi vật nhưng không được tiêu hóa, có thể ăn châu báu nhưng chỉ có vào không có ra, đặc thù kỳ dị.

Chỉ có vào chứ không có ra, là đặc điểm chỉ có một mình tì hưu có, cũng chính bởi vì điểm này, rất nhiều cửa hàng ông chủ đều ưa thích tại trong tiệm bày cái tì hưu, ngụ ý tiền tài vào cuộn cuộn.

Đương nhiên, có đôi khi đối với những người hẹp hòi, ích kỉ, người ta cũng dùng tì hưu để hình dung.

Hết sức hiển nhiên, vị này Thái lão bản đối truyền thuyết này là tin tưởng không nghi ngờ, đặt một cái tì hưu lớn như vậy thì liền có thể nhìn ra.

Ánh mắt Phuong Minh dừng lại trên người tì hưu đó một chút rồi bước đến trước mặt một nhân viên hỏi: "Tì hưu này để ở đây bao lâu rồi?"

"Tầm nửa năm."

Bởi vì Phương Minh đi cùng mấy vị cảnh sát nhân dân đến, cho nên này nhân viên tường Phương Minh cũng là cảnh sát, lập tức đáp.

"Xem này thì màu sắc rất sáng, xem ra mọi người đều lau nó mỗi ngày đúng không?" Phương Minh tiếp tục hỏi.

"Đó là đương nhiên, đây chính là lão bản của chúng ta tự mình thỉnh về, mỗi ngày quản lý đều đích thân lau cho nó một lần." Nhân viên kia gật đầu liên tục nhưng trên mặt biểu cảm không đúng cho lắm.

"Thì ra là thế."

Phương Minh không tiếp tục hỏi cái gì, mà là hướng phía lầu hai đi lên, cửa lầu hai có bảo vệ đứng đấy, nhưng mấy vị bảo vệ này đều tường Phương Minh là cảnh sát nên không ngăn cản.

Đi thẳng vào lầu hai, ánh mắt Phương Minh dừng ở giữa chỗ kết bảo hiểm.

Cánh cửa Kết sắt bảo hiểm này được mở ra, cho nên Phương Minh liếc nhìn liền hiểu rõ tình hình bên trong, trong phòng một kết sắt hướng đông nam mở ra, bên trong không có vật gì.

Hết sức hiển nhiên, cái này chính là kết sắt cất giấu bộ trang sức vàng bị trộm đi.

Giờ phút này trong phòng bảo hiểm không có ai, Phương Minh đi thẳng đến kết sắt, tay phải đặt vào bên trong kết sắt, sau đó xoay người nhìn về một hướng khác.

"Vị trí này, khoảng cách này cũng là đủ rồi, thì ra là như thế, thủ đoạn cũng không tệ."

Trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười, bởi vì hắn rốt cục cũng biết bộ trang sức kia sao mà biến mất. Hiện tại khó nhất là kiểm tra người ăn cắp nó.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một tiếng chất vát lạnh như băng ở ngoài cửa vang lên.

"Anh là ai?"

Ở cửa phòng bảo hiểm, Âu Dương Tuyết Tinh gương mặt lạnh lẽo đứng ở đó, lúc cô nhìn thấy Phương Minh trong phòng, vẻ mặt lạnh xuống. Trong lòng thầm mắng mấy tên cảnh sát, ở đây là hiện trường phá án vậy mà lại để người khác ra vào. Đúng là không có kỷ cương gì cả.

Làm trong đội cảnh sát hình sự, một vị ăn cắp thế này đáng lý không cần tới nàng xử lý. Chỉ là ông chủ tiệm này là cậu của cô nên lúc cậu cô gọi báo bị nhân viên trộm mất bộ trang sức vàng hơn ba trăm vạn, cô lúc này mới tới.

"Tôi vào đây xem."

Mặc dù Âu Dương Tuyết Tinh không có mặc đồng phục cảnh sát, Phương Minh liếc mắt có thể nhìn ra vị này hẳn là cảnh sát, loại khí chất kia thì không sai được.

Phương Minh cười cười liền muốn rời khỏi, nhưng mà Âu Dương Tuyết Tinh lại không có tính buông tha cho hắn, lạnh mặt nói: "Nơi này là hiện trường trộm cướp, nhân viên không tham gia phá án không thể tiến vào đây là trái luật. Nếu anh không nói rõ ràng mục đích vào đây, tôi có quyền áp giải anh về sở để tiến hành điều tra."

Nghe được Âu Dương Tuyết Tinh, Phương Minh mở ra hai tay, đưa mắt cười cười với Âu Dương Tuyết Tinh. Hắn biết vị hoa khôi cảnh sát lạnh lùng này nói được làm được, chỉ có thể mở miệng nói:

"Tôi vào đây là muốn xác định một việc, nhưng mà bây giờ tôi đã có đáp án rồi."

"Xác định một việc, ở đây có thể xác định được việc gì?" Âu Dương Tuyết Tinh nghe được Phương Minh nói, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Anh đừng có nói nhảm, hãy thành thật khai báo mục đích vào đây?"

"Mục đích rất đơn giản, tôi không tin Viên Dân Sinh là trộm người trộm trang sức nên muốn tới đây tìm kẻ trộm chân chính. Mà bây giờ ít nhất tôi cũng đã biết được kẻ trộm kia đã trộm như thế nào rồi."

Đôi mắt đẹp của Âu Dương Tuyết Tinh nhìn lại, lúc trước ở đại sảnh cô cũng đã nhìn thấy kẻ bị tình nghi - Viên Dân Sinh, nói thật trong lòng cô có chút không tin Viên Dân Sinh có thể làm được chuyện này nhưng chứng cứ đều hướng về Viên Dân Sinh. Một cảnh sát không thể chỉ tin vào trực giác.

"Nếu như đồng chí cảnh sát nguyên ý phối hợp tôi, tôi tin tưởng có khả năng rất nhanh liền bắt được kẻ trộm thật sự." Ánh mắt Âu Dương Tuyết Tinh dò xét trên người Phương Minh, hơn nữa là cô là một hoa khôi cảnh sát. Cô hiểu rất rõ ánh mắt của mình có lực sát thương cơ nào, trong đội cảnh sát hình sự có rất nhiều người không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Nhưng người con trai này lại vẫn luôn bình thản như vậy.

"Anh muốn tôi phối hợp với anh?" Một lúc sau, Âu Dương Tuyết Tinh rốt cục có quyết định, cô cũng là muốn nhìn xem người đàn ông trước mắt này làm sao tìm ra được kẻ trộm thật sự.



"Rất đơn giản, một hồi nữa đi xuống, cô liên báo với mấy người dọn cái tì hưu ở giữa sảnh đi." Phương Minh mở miệng nói ra.

"Chỉ như vậy?"

Âu Dương Tuyết Tinh đợi nửa ngày phát hiện Phương Minh không nói gì thêm, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, bởi vì nàng cảm thấy mình bị Phương Minh lừa bịp.

Chuyển một đầu tì hưu liền biết ai là tên trộm, chẳng lẽ cái tì hưu kia còn có thể mở miệng nói chuyện chắc.

"Cái tì hưu kia đúng là không có khả năng nói cho cô biết ai là tên trộm, dù sao người cũng không tồn tại cái gì, đến lúc đó nếu không tìm ra tên trộm, cô lại tìm ta tính sổ."

Âu Dương Tuyết Tinh bị kinh hãi, người đàn ông này có thể biết được trong lòng cô đang nghĩ gì, nhất là đôi mắt kia, giống như hiểu thấu lòng người.

"Được, tôi tin anh một lần, nhưng nếu để cho tôi biết anh lại lừa gạt bản cô nương, bản cô nương sẽ cho người biết hậu quả khi lừa gạt một vị cảnh sát là như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Món đồ Giấu trong tì hưu (\*)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Đại sảnh Ngọc Bảo Hiên.

Viên Dân Sinh như không còn muốn kêu oan, cơ thể như sương bị hai vị cảnh sát áp giải, mặt khác hai người cảnh sát còn lại cũng làm công tác an ninh đối với những người khác.

"Yên tâm đi, cha em không có chuyện gì đâu, anh sẽ nhanh chóng tìm ra kẻ trộm thực sự thôi."

Phương Minh không biết từ lúc nào đã đi đến chỗ cô bé đang đứng bên cạnh Viên Dân Sinh, cô bé này vừa mới nín khóc, lúc này đôi mắt đỏ hoe vừa mới khóc nhìn Phương Minh tràn ngập hy vọng.

Trong lúc Phương Minh an ủi cô bé kia, Âu Dương Tuyết Tinh cũng đang từ trên lầu đi xuống dưới, ánh mắt đầu tiên là nhìn lướt qua Phương Minh, cuối cùng dừng ở tì hưu nằm trong đại sảnh.

"Tuyết Tinh, mấy đồng sự của con sao không chất vấn Viên Dân Sinh này xem ông ta cất giấu món trang sức ở đâu, sao còn hỏi những người khác."

Nhìn thấy Âu Dương Tuyết Tinh đi xuống, Thái Văn Lễ về mặt bất mãn, bởi vì ông ta cho rằng chứng cứ đã được minh xác, công việc hiện tại của cảnh sát là chất vấn Viên Dân Sinh chỗ cất giấu món trang sức kia chứ không phải hỏi lên hỏi xuống những chuyện không đâu.

"Cậu à, tuy rằng Viên Dân Sinh đang là người bị tình nghi, nhưng vẫn chưa có bằng chứng. Con muốn hỏi cung ông ta ở đây là không muốn ông ta có cơ hội nói dối thôi."

Âu Dương Tuyết Tinh giải thích, lập tức chuyển mở lời đề dò hỏi: "Cậu, cậu nghĩ như thế nào về con tì hưu này, con nhớ trước kia ở đây không có thứ này."

"Gần đây báo chí có nói kinh tế đang đình trệ, tì hưu cũng là ngụ ý mong tài vận, cậu chỉ là hy vọng chút may mắn đến, không ngờ tài vận không thấy mà còn bị mất đồ."

Thái Văn Lễ về mặt buồn bực, Âu Dương Tuyết Tinh thật ra cũng không để tâm con tì hưu gỗ này lắm, chỉ đặt tay lên trên một lát rồi nói: "Cậu, nếu tì hưu này không có tác dụng, vậy thì chuyển nó đi chỗ khác đi."

"Vậy à, con xem thử đi, nó chỉ làm bằng gỗ thôi, nếu con cần thì cứ lấy nó đi."

Thái Văn Lễ không nghĩ gì, nhưng người quản lý đứng cạnh nhìn thấy Âu Dương Tuyết Tinh sắp mang tì hưu đi vội vàng ngăn cản, nói: "Cô Âu Dương,

thứ này không thể di chuyển được, nếu động vào thì tài vận của ông chủ sẽ bị tổn thất."

"Tài vận gì chứ, đúng là mê tín, nếu thứ này thật sự hữu ích như vậy, món trang sức của cậu tôi sao lại bị lấy cắp được?"

Âu Dương Tuyết Tinh không để ý đến lời nói của người quản lý, cô căn bản không tin vào mấy thứ này, cô vẫn là muốn di chuyển món đồ này đi, dù là ai nói gì cũng mặc kệ.

"Ông chủ, ông nhanh khuyên cô Âu Dương đi, thứ này thật sự không thể chuyển đi, lúc trước lấy tì hưu này vị đại sư có nói, nếu như đụng đến tì hưu này, ông chủ sẽ bị mất tài vận mười năm lận đó."

Thái Văn Lễ cũng là có chút do dự, dù sao lúc trước vị kia đại sư đúng là có nói như vậy, cho nên để vật này ở đây cũng coi như an tâm phần nào.

"Cô Âu Dương, thời nay thịnh thần thì dễ nhưng tiền thần mới khó, cũng giống như chúng ta đi chùa miếu thấp hương bái Phật, không cầu vận may, nhưng chỉ phải dùng cho chúng ta mang đến vận xui là được."

"Tì hưu này từ lúc đem về, mỗi ngày tôi đều lau sạch sẽ, chỉ vừa có một lần quên lau thì đã xảy ra chuyện mất đồ như vậy rồi."

Nghe thấy người quản gia nói như vậy, mí mắt Thái Văn Lễ có chút bất an liền quay sang nói: "Tuyết Tinh, vậy thì đừng di chuyển nó, nếu con thích mấy ngày nữa cậu sẽ tìm cho con một con."

Cậu mình đã mở lời, Âu Dương Tuyết Tinh cũng không thể cãi lời, ánh mắt cô nhìn về phía Phương Minh như muốn hỏi tiếp theo phải làm sao, nhưng mà Phương Minh cũng không mảy may gì, lập tức đi đến bên cạnh cô.

"Tôi nghĩ, tôi đã biết người thật sự lấy cắp món trang sức là ai rồi."

Lời nói của Phương Minh âm lượng không nhỏ, lập tức khiến mọi người xung quanh chú ý, ngay cả Viên Dân Sinh đang cúi đầu buồn xuôi cũng ngẩng lên nhìn anh ta.

"Cái gì mà người thật sự đã lấy cắp món trang sức chứ, không phải là Viên Dân Sinh hay sao." - Thái Văn Lễ kinh ngạc liền mở miệng nghi ngờ hỏi.

"Viên Dân Sinh thực sự bị oan, người đã trộm món trang sức kim hoàng là một người khác, hơn nữa người đó cũng đang có mặt ở đây."

Ánh mắt Phương Minh nhìn quanh một lượt, cuối cùng dừng lại trên người người quản lý kia.

"Tôi nói có đúng không, thưa ông." Phương Minh khoe miệng hơi hơi nhếch lên, ánh mắt đầy hàm ý nhìn về phía người quản lý kia.

"Cậu... Cậu nói cái gì, tôi là kẻ trộm sao? Thật là buồn cười...?"

Cát Đại Toàn lúc đầu vô cùng sửng sốt, sau lại cười to lên: "Cậu không phải là không biết, thứ nhất tôi không có chìa khóa nơi cất giữ món trang sức, thứ hai mỗi lần xuống đó đều có Viên Dân Sinh đi theo, nếu tôi là kẻ đã lấy cắp không lý nào Viên Dân Sinh lại không biết?"

Âu Dương Tuyết Tinh nhìn Cát Đại Toàn một lát, lập tức mày nhíu, quay sang hỏi Phương Minh: "Anh có làm không? Hay ý anh là ông ta thông đồng với Viên Dân Sinh đánh cắp món trang sức?"

"Không, không có chuyện thông đồng, tôi đã nói rồi, Viên Dân Sinh từ đầu tới cuối đều bị oan, ông ấy căn bản không biết món trang sức bị ai lấy cắp."

Phương Minh lắc đầu: "Toàn bộ, đều là người quản lý này làm hết."

"Nói hưu nói vượn, cậu cũng không phải cảnh sát, hơn nữa cậu nói tôi lấy cắp thì phải có chứng cứ, muốn nói gì thì nói vậy tôi nói cậu mới là người lấy cắp cũng được đó."

Cát Đại Toàn có chút kích động, Âu Dương Tuyết Tinh cũng phát hiện gì đó, bình thường nếu bị người khác bịa đặt vu oan cho mình thì cũng không đến mức kích động như vậy, đương nhiên, cũng có thể do tính cách của Cát Đại Toàn vốn đã nóng nảy như vậy.

"Tôi đã nói ra thì nhất định có chứng cứ." Phương Minh tự nhiên cũng biết đối phương nhất định sẽ phản bác, cho nên nếu không có chứng cứ chắc chắn anh ta cũng sẽ không mở lời.

"Anh nói anh có chứng cứ, vậy chứng cứ đâu?" Âu Dương Tuyết Tinh liền hỏi.

Phương Minh mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tì hưu: "Chứng cứ chính là thứ này, thứ mà ông ta một mực ngăn cản không cho cô di chuyển nó đi, tôi nói có đúng không?"

Ngay khi nói xong, Phương Minh lập tức nhìn về phía Cát Đại Toàn, Cát Đại Toàn vẻ mặt đột nhiên mất tự nhiên, tuy rằng vẻ mặt đó rất nhanh biến mất nhưng Âu Dương Tuyết Tinh đã kịp trông thấy.

"Tì hưu này thì có chứng cứ gì?"

Âu Dương Tuyết Tinh lại một lần nữa đem ánh mắt nhìn vào con tì hưu, lúc đầu cô cũng có quan sát, không có phát hiện manh mối gì, đây là một con tì

huru mà thôi.

"Cô cầm nó lên xem thử đi."

Phương Minh bảo Âu Dương Tuyết Tinh xem thử con tì hưu này, Âu Dương Tuyết Tinh tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn là làm theo, nhưng lúc vừa cầm tì hưu lên, ánh mắt cô liền lộ vẻ kinh ngạc.

"Trong đây có cái gì đó!"

Âu Dương Tuyết Tinh nghe được âm thanh như kim loại truyền ra từ trong con tì hưu, cô lật tới lật lui cũng không thấy cái lỗ hồng nào, cuối cùng trực tiếp một tay ném con tì hưu xuống mặt đất.

A!

Tì hưu vỡ vụn, Phương Minh khé miệng hơi nhếch lên, nhưng không nói gì thêm.

Tuy nhiên, những người có mặt đều vô cùng kinh ngạc, vì ngoài những mảnh gỗ vỡ vụn còn có chiếc nhẫn, vòng cổ và vòng tay bằng vàng.

"Đây... đây chính là món trang sức đã bị lấy cắp."

Thái Văn Lễ theo đó nhặt món đồ trên mặt đất lên, chỉ nhìn liếc mắt một cái đó là nhận ra đây chính là những món trang sức đã bị lấy cắp.

"Thì ra là chúng được giấu trong con tì hưu này, chẳng trách không ai phát hiện ra."

"Rốt cuộc là ai đó giấu món trang sức lúc nào chứ, tôi hằng ngày đi làm đều không có thấy."

"Tôi cũng vậy, nếu thật sự có ai đem món trang sức giấu vào trong tì hưu thì nhất định sẽ bị người khác chú ý ngay."

Tất cả những người làm ở Ngọc Bảo Hiên đều tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt Âu Dương Tuyết Tinh cũng nhìn về phía Phương Minh, đôi mắt xinh đẹp của cô cũng có chút kinh ngạc.

Làm sao anh ta biết món trang sức được giấu ở trong con tì hưu này chứ, chẳng lẽ trước đó anh ta đã thấy qua rồi?

Âu Dương Tuyết Tinh nghĩ không hiểu, nhưng mà lúc này cũng chỉ biết trơ mắt nhìn, sau đó đôi mắt cô hướng về phía Cát Đại Toàn chất vấn: "Quản lý Cát, việc này ông giải thích như thế nào?"

"Cô Âu Dương, tôi... tôi cũng không biết chuyện này, tôi không có biết bên trong tì hưu giấu trang sức, tuy là mỗi ngày tôi đều lau chùi nhưng chưa từng di chuyển nó đi đâu cả."

Cát Đại Toàn tỏ vẻ nghi hoặc: "Hơn nữa tì hưu này đặt ở đây, nếu như ta giấu đồ vào trong thì mọi người nhất định sẽ thấy, chẳng lẽ nói ta với tất cả người làm ở đây thông đồng nhau lấy cắp hay sao?"

Vừa nhìn thấy món đồ, Thái Văn Lễ có chút phần nộ đối với Cát Đại Toàn, nhưng sau khi nghe những lời Cát Đại Toàn vừa nói, vẻ mặt tức giận không còn nữa, vì căn bản lời họ Cát này nói cũng rất có lý.

"Con tì hưu này ngoài phần miệng thì không còn lỗ hồng nào khác, nhưng miệng nó nhỏ như vậy làm sao có thể nhét vừa mấy món trang sức kia, việc này..."

Thái Văn Lễ cũng vô cùng nghi hoặc, tì hưu là do ông ta tìm người mang đến, nên ông ta thật sự không hiểu ai có thể bỏ những món trang sức vào con tì hưu này.

Âu Dương Tuyết Tinh nhìn về phía Phương Minh, thực muốn hỏi Phương Minh còn có chứng cứ gì, nếu không thì khó có thể buộc tội Cát Đại Toàn chính là kẻ lấy cắp trang sức.

Phương Minh cười cười, nhìn Thái Văn Lễ liền hỏi: "Trước không cần biết tì hưu như thế nào, tôi chỉ muốn hỏi ông chủ Thái, tì hưu có phải do ông ấy tìm người mang đến hay không?"

"Đúng là việc này do quản lý Cát đề nghị, vì ông ấy nói tì hưu rất linh, tôi cũng nghe một vài người bạn nói qua như vậy, nhưng tì hưu là do ta tự tìm một vị đại sư mang đến, không phải do quản lý Cát."

(\*) tì hưu: là linh vật có hình dáng gần giống Kỳ lân và thường được thờ phụng với ngụ ý nghĩa mang tới sự tài lộc bình an cho người sở hữu chúng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

# Chương 6: Linh thú không thể bị bắt nạt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Đôi mắt long lanh của Âu Dương Tuyết Tinh liếc nhìn Phương Minh một cái, cô đương nhiên biết tất cả manh mối trước mắt đều nhắm vào Cát Đại Toàn. Cát Đại Toàn bây giờ so với Viên Dân Sinh cũng được xem là nghi phạm lớn nhất.

Có điều, cũng giống như Viên Dân Sinh, nhất định phải có bằng chứng xác thực mới có thể kết tội Cát Đại Toàn.

Món trang sức này rốt cuộc được giấu trong con tì hưu này bằng cách nào?

"Món trang sức này không phải tôi trộm, rốt cuộc làm sao nó lại nằm trong bụng con tì hưu này tôi còn không biết, nếu cậu nói tôi là kẻ cắp thì mang chứng cứ ra đây."

"Tôi nhất định sẽ đem chứng cứ ra, ông không cần gấp gáp."

Phương Minh đã biết Cát Đại Toàn nhất định sẽ phản ứng như vậy, nếu lúc trước Âu Dương Tuyết Tinh không đập vỡ tì hưu thì mọi chuyện đã dễ dàng hơn, nhưng hiện tại tìm chứng cứ có hơi phiền toái một chút.

"Ông chủ Thái, ông biết gì về con tì hưu này?"

"Tì hưu là linh vật chiêu tài, nghe nói là nó chỉ ăn vào chứ không có thải ra." Thái Văn Lễ không biết Phương Minh vì sao lại hỏi như vậy, nhưng vì Phương Minh đã giúp ông ta tìm được món trang sức lấy cắp, nên thái độ với Phương Minh cũng không có gì không hài lòng.

"Đúng vậy, chỉ có vào không có ra, đây đều là mong muốn của các thương nhân."

Phương Minh nhấn mạnh một câu, tì hưu bởi vì có đặc thù chỉ ăn không thải ra, cho nên bị rất nhiều người sử dụng con linh vật này như vật trang trí phong thủy cầu tài vận, có thể nói, trong mười cửa hàng thương nhân buôn bán, đã có đến chín nơi là sử dụng con linh vật này.

Thái Văn Lễ bị Phương Minh nói trúng tim đen có chút ngượng ngùng, vội giải thích: "Cái này cũng chỉ là theo phong thủy, dù sao buôn bán cũng cần nhất thành tín."

"Đúng vậy, việc buôn bán dựa vào thành tín, nhưng ông chủ Thái có biết còn có câu ngạn ngữ khác về tì hưu hay không?" Phương Minh mỉm cười mở miệng hỏi.

"Câu ngạn ngữ khác sao, ta không biết." Thái Văn Lễ lắc đầu đáp.

"Tì hưu không miệng, nuốt tài vận trong nhà."

Trong lúc Phương Minh nói ra lời này, ánh mắt cố ý nhìn qua Cát Đại Toàn, Cát Đại Toàn cũng vì lời nói này mà khuôn mặt bỗng trở nên mất tự nhiên.

"Cậu có ý gì?" Thái Văn Lễ không phải kẻ ngốc, nghe Phương Minh nói như vậy chắc hẳn có ý đồ gì đó, nhưng vẫn là không dám xác định.

"Ý của tôi, đó chính là tì hưu không chỉ nuốt tài vận bốn phương mà nuốt luôn tài vận trong nhà." Phương Minh đáp.

"Đủ rồi đó."

Âu Dương Tuyết Tinh đột nhiên ngắt lời Phương Minh, bởi vì cô cảm thấy Phương Minh càng nói càng vô lý quá mức, tì hưu nuốt tài, chẳng khác gì nói rằng món trang sức trong bụng tì hưu lại do chính nó tự mình nuốt vào.

Chuyện này đúng là nực cười, tì hưu dù sao cũng chỉ là một đồ vật mà thôi, sao có thể tự mình nuốt món trang sức vào bụng được chứ?

"Cái gì mà tì hưu nuốt tài vận trong nhà, đúng là lần đầu tiên nghe nói, nếu đúng là như vậy ai còn dám đặt tì hưu ở nơi buôn bán, như thế chẳng khác nào khiến cho cửa hàng mất tài vận." Cát Đại Toàn lúc này cũng lên tiếng châm chọc.

"Tì hưu bình thường thì sẽ không có chuyện như vậy, nhưng là tì hưu này bị ông che mắt chặn miệng, tự nhiên sẽ hành động như vậy."

Biểu hiện của Phương Minh đột nhiên trở nên lạnh lùng "Ông mỗi ngày đều là đích thân chà lau tì hưu này để làm gì, chính là che mắt che miệng tì hưu, nếu tôi không có đoán không lầm, chiếc khăn ông dùng chà lau tì hưu có màu giống màu thiên quỳ huyết(1). Thiên quỳ huyết vốn bản, linh vật tì hưu nhất định vô cùng phẫn nộ, hơn nữa thiên quỳ huyết còn được gọi là linh huyết, có thể dùng để trừ tà, ông dùng thiên quỳ huyết chà lau mắt của tì hưu, cũng giống như làm mù mắt tì hưu, làm sao nó có thể phân biệt trong ngoài được nữa."

"Chiếc khăn mà ông dùng để lau tì hủu vẫn còn chứ, tôi tin chỉ cần đem chiếc khăn đi xét nghiệm là có thể biết có giống màu máu hay không."

Cát Đại Toàn về mặt bắt đầu có chút tái nhợt, một viên cảnh sát bên cạnh có chút tò mò thì thầm hỏi: "Thiên quý huyết là cái gì chứ, tôi chưa từng nghe qua."

"Thiên quý là cách nói của người xưa, bây giờ người ta còn gọi là di mụ huyết(2)." Một người khác lên tiếng trả lời.

"Thảo nào, mùi nặng như vậy, dùng di mụ huyết chà lau..."

Viên cảnh sát có chút kinh ngạc, Phương Minh nhìn viên cảnh sát liền cười hỏi: "Nếu có người lau miệng của ông bằng máu mỗi ngày ông sẽ thế nào?"

"Tôi sẽ đánh hán không còn cái răng nào." Viên cảnh sát lập tức theo phản xạ trả lời, nhưng mà chợt nhớ tới thân phận của mình và thấy Âu Dương Tuyết tình nhìn chăm chăm vào mình, đột nhiên im lặng.

Tuy nhiên đối với Phương Minh, câu trả lời đó là đủ rồi.

"Con người còn như vậy huống gì là linh vật. Nói trắng ra là ông chỉ là lợi dụng tì hủu trả thù để cho tì hủu lấy cắp món trang sức, sau đó sẽ tìm cách chuyển con tì hủu này đi rồi lấy lại món trang sức, nhưng ông ta không ngờ ông chủ Thái lại trở về sớm như vậy, cho nên chưa kịp lấy lại món trang sức đó."

Cát Đại Toàn im lặng, nhưng mà lúc này Viên Dân Sinh đột nhiên lên tiếng: "Ta nhớ ra rồi, ta nhớ rõ hai ba ngày tiền quản lý Cát còn theo ta nói qua hán quen biết một vị đại sư, nói muốn đem tì hủu đi để đánh bóng lại, lúc ấy những người khác cũng có mặt ở đây."

"Phải, ba ngày trước tôi cũng có nghe quản lý Cát và đội trưởng Viên nói như vậy."

Hai nhân viên của Ngọc Bảo Hiên đột nhiên đứng dậy, Cát Đại Toàn sắc mặt tái nhợt, bởi vì hết thảy mọi điều hướng về phía ông ta.

"Lời nói vô căn cứ, cái gì tì hủu nuốt vàng, hiện tại là thời đại khoa học, ai còn tin mấy thứ này chứ."

Cát Đại Toàn vừa nói xong, biểu hiện của mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, bởi vì, lúc đầu hán ngăn cản Âu Dương Tuyết Tình di chuyển tì hủu chứng tỏ hán vô cùng tin vào những việc mê tín này, thế nhưng bây giờ lại nói những lời hoàn toàn khác.

Những lời hán vừa nói coi như gián tiếp thừa nhận, món trang sức là do hán ăn cắp, mà việc muốn mang tì hủu đi đánh bóng lại, có khi chỉ là muốn nhân cơ hội để lấy lại món trang sức mà thôi.

Tuy nhiên, cho tới nay mọi người tuy rằng đều nghe nói qua phong thủy thủy thú (3), nhưng chưa từng đem chuyện đó tin là thật, nhìn thấy biểu hiện của Cát Đại toàn như vậy lại làm cho bọn họ lại không thể không tin.

Thái Văn Lễ vô cùng phẫn nộ, ông ta thật không ngờ Cát Đại Toàn muốn ông ta đi cầu tì hủu là mục đích giấu món trang sức lấy cắp vào trong đó, hơn nữa, bây giờ ông ta hoàn toàn tin tưởng lời của Phương Minh.

Về phong thủy thủy thú ông ta tuy rằng chưa nhìn thấy qua, nhưng là người buôn bán, chuyện như này cũng nghe qua không ít, nếu không thì ông ta cũng không nghe lời Cát Đại Toàn mà đi cầu một con tì hủu mang về.

Khuôn mặt Cát Đại Toàn chợt có chút chột dạ nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, bởi vì ông ta biết cho dù nói kiểu gì cũng vô dụng, đây hoàn toàn là những điều vô căn cứ.

Cho dù không thể ở lại Ngọc Bảo Hiên, nhưng dù sao đây cũng chỉ là một công việc, còn nếu thừa nhận việc lấy cắp món trang sức ba trăm vạn kia, thì không phải chỉ là mất việc mà là việc chắc chắn sẽ phải ngồi tù.

Cát Đại Toàn suy nghĩ cẩn thận, Âu Dương Tuyết Tình cũng có suy nghĩ riêng, nhưng cô và Cát Đại Toàn đều không tin vào chuyện tì hủu nuốt vàng này, bởi vì nếu tin, chẳng phải đối lập hoàn toàn với những gì cô nói trước đó sao.

"Ông chủ Thái, ông đừng nghe anh ta nói năng lung tung, tì hủu sao có thể tự nuốt đồ được chứ, tôi tin cho dù là có bắt tôi ra tòa nói cũng không có ai tin."

Cát Đại Toàn lên tiếng, mà này đó là hán đích lo lắng, đúng vậy, tất cả là do ông ta làm, nhưng chuyện này có thể nói ra ngoài sao? Toà án chẳng lẽ sẽ tin những chuyện vô lý như vậy sao?

Cùng lắm ông ta cũng chỉ bị đuổi khỏi đây, nhưng Ngọc Bảo Hiên không giữ ông ta, với kinh nghiệm làm việc của mình, ông ta hoàn toàn có thể kiếm được một công việc khác một cách dễ dàng.

"Đúng vậy, quan toà sẽ không tin những thứ như vậy, cho nên ông không có gì lo sợ."

Phương Minh cũng là nở nụ cười, ánh mắt khiêu khích nhìn Cát Đại Toàn, lên tiếng: "Nhưng tôi muốn nói cho ông biết một chuyện, đó là tì hủu cũng có một đặc tính giống con người, nó không thể dễ bị bắt nạt."

Phuong Minh nói lời này, làm cho Cát Đại Toàn cả người chấn động, nhưng ông ta vẫn như cũ không nói thêm gì.

"Tôi muốn hỏi, từ lúc ông bắt đầu dùng thiên quỳ huyết chà lau ti hươu, có phải trong nhà ông có người xảy ra chuyện hay không? Nếu tôi không đoán sai, trong nhà ông có người đang bị bệnh sỏi mật."

"Cậu...cậu làm sao mà biết được?"

Cát Đại Toàn lời nói có chút run rẩy, đúng vậy, người nhà của hắn quả thật là có người bị sỏi mật, nhưng đó là con gái của ông ta, cô bé chỉ mới mười hai tuổi thôi.

Nửa năm trước, con gái ông ta đột nhiên bị đau khó chịu, sau lại đi bệnh viện kiểm tra mới phát hiện là sỏi mật, nhưng mà, cô bé chỉ mới mười hai tuổi lại bị sỏi mật, kết quả này cho dù là ông ta hay bác sĩ cũng thấy khó tin.

Nguyên nhân lớn nhất gây ra sỏi mật đó là bởi vì thức ăn không vệ sinh, giun đũa trong bụng nhiều quá mà tạo thành, có thể là do cô bé ở thành phố ăn phải gì đó không vệ sinh.

Cũng may, sỏi mật không phải bệnh nặng, sau khi cô bé được phẫu thuật, Cát Đại Toàn không nghĩ rằng bên sỏi mật của cô bé lại tái phát.

Thời gian nửa năm, ba lần phẫu thuật lấy sỏi, nhìn thấy con gái càng ngày càng nhợt nhạt, Cát Đại Toàn đau khổ phát điên, cho dù là bác sĩ cũng không biện pháp chữa trị triệt để.

Nhất là sau lần thứ phẫu thuật thứ hai, ông ta tự mình chăm sóc con gái trong bệnh viện, nhưng một tháng sau, sỏi mật cũng lại tái phát.

"Không nghi ngờ gì nữa, đây là kết cục của ai dám khi dễ linh thú ti hươu." Phuong Minh nhìn Cát Đại Toàn.

"Ông bỏ vào bụng ti hươu món trang sức lấy cắp, ti hươu cũng trả lại sỏi mật vào người con gái của ông, hậu quả thì ông cũng đã biết tôi không cần phải nói nữa."

Cát Đại Toàn sắc mặt trắng bệch, nghĩ đến đứa con gái ở trên giường bệnh khổ sở như thế nào, ngay lập tức, quỳ gối xuống trước mặt Phuong Minh và những người có mặt.

"Đại sư, cầu xin anh, cầu xin ông hãy cứu con gái tôi, nó vô tội, nó chỉ là một đứa bé thôi..."

"Phải, là tôi cảm thấy không bằng, tôi làm ra chuyện như vậy đến, tôi nguyên ý đi tự thú, nhưng con gái tôi không có tội tình gì tại sao lại phải chịu khổ như vậy, tất cả mọi chuyện đều do tôi làm, tại sao không báo ứng lên người tôi chứ."

Cuối cùng Cát Đại Toàn cũng thừa nhận.

Một năm trước, bởi vì lúc ấy giá chứng khoán trên thị trường rất cao, Cát Đại Toàn nghe người bạn nên mua vài cổ phiếu, mấy tháng đầu vô cùng thuận lợi, ông ta buôn bán lời không ít.

Nhưng lòng tham con người là không đáy, nhận thấy cổ phiếu kiếm được tiền như vậy, Cát Đại Toàn bắt đầu không ngừng đầu tư nhiều hơn, nhưng không ngờ rằng, mấy tháng sau thị trường chứng khoán gặp nạn, cổ phiếu rớt giá thê thảm, mất hết mấy chục vạn.

Mất tiền đương nhiên sẽ nghĩ đến việc gỡ lại vốn, Cát Đại Toàn lúc này giống như những kẻ chơi cờ bạc thua trắng tay, hơn nữa người thân của ông ta biết được ông ta thua cổ phiếu nặng nề cũng không có ai dám cho mượn tiền. Không còn cách nào khác, Cát Đại Toàn mới nghĩ đến việc ăn cắp món trang sức này.

Cát Đại Toàn tuy rằng ở SH, nhưng quê quán lại không phải ở đây, mà là một tỉnh phía nam hẻo lánh, một lần về nhà ông ta có nghe một ông lão ở thôn nói về chuyện ti hươu, lúc đó cũng không để ý đến, nhưng hiện tại vì chuyện tiền bạc ông ta bắt đầu động tâm niệm, nên quyết định làm thử xem có đúng hay không.

Lúc đầu Cát Đại Toàn ở nhà mình làm thử, kết quả phát hiện thật sự hữu hiệu, hắn mới lên kế hoạch, dụ dỗ Thái Văn Lễ làm theo kế hoạch của hắn.

-----

Nghe Cát Đại Toàn công đạo hết thấy, lại nhìn Cát Đại Toàn thần sắc cầu xin, Phuong Minh trên mặt không có nửa điểm đồng tình, ngẩng đầu ba thước có thần linh, loại người khinh nhờn linh thú như vậy không thể tránh khỏi báo ứng, đều là Cát Đại Toàn gieo gió gặt bão.

"Ông chỉ nghĩ đến con gái của mình, vậy ông có nghĩ nếu Viên Dân Sinh bị ông hãm hại thì con gái ông ấy sẽ ra sao không?"

Phuong Minh vừa nói vừa đưa tay về phí Viên Dân Sinh cùng đứa con gái của ông ta, quát: "Do ông tự tạo nghiệt, báo ứng đến rồi đó, Cát Đại Toàn, ông cả đời này tự mình hối lỗi đi, việc này tôi cũng bất lực."

Cát Đại Toàn cả người cứng đờ, không ít người nhìn về phía ông ta, ánh mắt mang theo một chút đồng cảm, đương nhiên, không phải đồng cảm với Cát Đại Toàn, mà là đồng cảm đối với con gái của ông ta.

(\*) thiên quỳ huyết: máu hoa hướng dương

(\*) di mụ huyết: máu của người phụ nữ có chồng

(\*) phong thủy thủy thú: phong thủy về chuyện linh thú mang lại may mắn

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 7: Tốt mất linh xấu linh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Cát Đại Toàn bị bắt tới, Viên Dân Sinh đã được giải oan, hấn rồi rít cảm ơn Phương Minh.

"Tạ ơn, tạ ơn cao nhân."

Không sai, ở trong mắt Viên Dân Sinh, Phương Minh liền là cao nhân, đương nhiên, ô ý nghĩ như vậy cũng không chỉ có mình Viên Dân Sinh, toàn bộ người trong phòng khách, tất cả mọi người nhìn về phía Phương Minh bằng ánh mắt đều tràn đầy kính sợ.

"Tạ ơn, tạ ơn vị cao nhân này giúp ta tìm bộ trang sức vàng bị mất này. Không biết xưng hô với ngài thế nào?" Thái Văn Lễ mở miệng dò hỏi.

"Phương Minh." Phương Minh mắt nhìn Thái Văn Lễ, từ tốn nói.

"Phương tiên sinh, lần này thật là rất cảm ơn ngài, nếu không nhờ ngài, chỉ sợ ta đã oan uổng lão Viên, để tỏ lòng cảm tạ, ngài có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được nhất định đáp ứng."

Nghe được Thái Văn Lễ lời này, Phương Minh giống như cười mà không phải cười, mắt nhìn Thái Văn Lễ, tâm tư Thái Văn Lễ như thế nào hấn đều thấy rõ.

"Yên tâm, vấn đề này đã là kết thúc, cái gì hư kia sẽ không lại cho cửa hàng mang đến hậu quả gì, nhưng mà ta cũng cần nhắc nhở ông chủ Thái một chút."

Phương Minh mở miệng, mà Thái Văn Lễ nghe được Phương Minh nói lời này liền vội vàng gật đầu, thành khẩn nói: "Phương tiên sinh ngài cứ nói, ta chú ý lắng nghe."

"Bởi vì cái gọi là mời thần thì dễ, tiễn thần mới khó. Mấy thứ vật trang trí phong thủy này không mời thì thôi, chứ đã mời rồi thì phải hiểu thật rõ. Phải hiểu rằng, không phải vật phong thủy nào cũng mang lại tài vận, một số cái phạm vào cấm kỵ, chắc chắn sẽ mang tới vận rủi."

Lời nói này của Phương Minh làm cho đám người Thái Văn Lễ trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì bọn họ là lần đầu tiên nghe được chuyện giống vậy.

"Phong thủy đổi vận không phải là chuyện đơn giản. Tôi tin có rất nhiều người biết đến từ hươu, Văn Xương tháp, thậm chí cả gỗ đào đều là các vật trang trí phong thủy giúp đổi vận. Nhưng trên thực tế, mọi người thấy có bao nhiêu cái thật sự có tác dụng?"

Lời này của Phương Minh làm không ít người gật đầu. Nếu tại phố đồ cổ này buôn bán châu báu, chắc chắn sẽ tiếp xúc qua mấy thứ này, nhưng cũng chỉ nghe nói chứ ít ai thấy mấy thứ này thật sự đổi vận.

"Đất nước chúng ta có một câu ngạn ngữ: tốt bất linh xấu linh. Câu này cũng khá chuẩn xác, mấy vật phong thủy mời về không chắc sẽ giúp thay đổi vận khí mà nếu làm không tốt còn mang tới vận rủi. Con từ hươu này cũng vậy."

"Cho nên, nếu như không có người thật sự hiểu rõ thì vẫn không nên mời mấy đồ này về. Nếu không sẽ không có ai có thể chắc chắn sẽ không phát sinh tình huống hôm nay lần nữa."

Phương Minh không phải nói mấy chuyện bịa đặt, đồ trang trí phong thủy có rất nhiều thứ cần để ý, ví dụ như vị trí trưng bày, giờ mời về, lễ nghi cung phụng theo từng ngày. Những cái này không cho phép có sai lầm, mà những trình tự này, không phải người chuyên nghiệp sẽ không hiểu rõ.

"Về sau chắc chắn sẽ không."

Gương mặt Thái Văn Lễ đầy vẻ hậm hức, trải qua chuyện ngày hôm nay, cả đời hắn sẽ ám ảnh, chẳng dám đụng vào mấy vật này nữa. "Tốt, mọi việc đã xong, tôi cũng nên rời đi."

Phuong Minh cười cười, hướng phía con gái Viên Dân Sinh vẫy vẫy tay, cúi người nói: "Ca ca không có lừa em đúng không."

"Cảm ơn ca ca." Cô bé hiểu chuyện, nói với Phuong Minh.

Khẽ xoa đầu bé gái, Phuong Minh cười cười, không nói gì thêm, cất bước đi ra ngoài cổng.

"Phuong tiên sinh... Phuong tiên sinh chờ chút."

Ngay tại Phuong Minh đạp ra cửa thời điểm, Thái Văn Lễ đuổi theo, trên tay của hắn nắm một cái phong thư, một mặt thành khẩn nói ra: "Lần này thật là đa tạ Phuong tiên sinh, Thái mẫu không có gì để báo đáp, chút này biểu thị ít tâm ý."

Phuong Minh nhìn vào độ dày phong thư trên tay Thái Văn Lễ, bên trong có chừng một hai vạn, cũng coi như là một con số không nhỏ.

Chỉ là, tiền này hắn lại không thể thu.

"Đa tạ ý tốt của ông chủ Thái, nhưng mà vô công bất thụ lộc(không làm không thể hưởng lộc), tiền này ta sẽ không thu, ông chủ Thái thật sự muốn đưa thì không bằng liền đem tiền này đưa cho Viên Dân Sinh bị oan uống đi."

Phuong Minh nói xong lời này, không đợi Thái Văn Lễ trả lời mà liền sai bước rời đi, mà vừa vừa đi đến cửa miệng Âu Dương Tuyết Tinh cũng đúng lúc nghe được Phuong Minh nói, trong đôi mắt đẹp có một chút kỳ lạ.

"Tuyết Tinh, cháu nói thử xem..."

Thái Văn Lễ nhìn cháu gái của mình, cũng không biết làm sao cho phải.

"Cháu cũng cảm thấy hắn nói không sai, tiền này nên cho Viên Dân Sinh, dù sao cũng là cậu oan uống hắn."

Nói xong lời này, Âu Dương Tuyết Tinh cũng là chạy ra cửa, hướng phía Phuong Minh rời đi phương hướng đuổi theo, chỉ để lại Thái Văn Lễ một mặt xoắn xýt đứng tại chỗ.

"Thế nào, đồng chí cảnh sát còn có chuyện sao?"

Đi ra khỏi phố đồ cổ Đông Đài, Phuong Minh đột nhiên dừng bước, cũng không quay đầu lại mà hỏi.

"Làm sao anh biết tôi đi theo phía sau anh, tôi chú ý tới anh từ đầu tới đuôi đều không có quay đầu lại."

Bị người phát hiện theo dõi, Âu Dương Tuyết Tinh không một chút ngưng ngừng, ngược lại còn có chút hiếu kỳ cùng kinh ngạc. Dù gì cô cũng là cảnh sát hình sự, đã trải qua huấn luyện theo dõi. Cho dù là khoảng cách gần cũng ít ai biết được.

"Khí tức."

Phuong Minh quay đầu, nói một từ khiến cho Âu Dương Tuyết Tinh nghe không hiểu.

Thấy Phuong Minh không có ý định giải thích, Âu Dương Tuyết Tinh cũng biết không có khả năng moi được câu trả lời, người này thần thần bí bí, nói cái gì cũng chỉ nói một nửa, lập tức nói thẳng: "Tôi đuổi theo anh, là có một chuyện còn muốn hỏi anh."

"Cô là muốn tôi ra tay giúp con gái Cát Đại Toàn đúng không."

"Anh... Làm sao anh biết?"

Âu Dương Tuyết Tinh lần này thật sự bị dọa sợ, cô không nghĩ tới Phuong Minh vậy mà có khả năng đoán ra suy nghĩ của cô, không sai, cô đuổi theo đúng là muốn nhờ Phuong Minh giúp con gái Cát Đại Toàn.

Dù sao, con gái Cát Đại Toàn con gái không có tội, người sai chỉ Cát Đại Toàn, sai lầm của người lớn không nên tính lên người con nít.

"Rất đơn giản, nếu như là chuyện khác thì khi này cô hoàn toàn có thể hỏi tôi nhưng cô lại không. Đợi đến khi rời khỏi cửa tiệm mới nói, điều này có thể hiểu rõ cô không muốn nói ra trước mặt cậu của cô và các nhân viên. Đáp án tự nhiên sẽ hiện ra."

Nghe Phuong Minh nói rõ lý do, Âu Dương Tuyết Tinh mang theo ánh mắt khác thường đánh giá Phuong Minh một hồi lâu, bởi vì cô đột nhiên cảm thấy người trước mắt này thật sự vô cùng thích hợp làm một vị cảnh sát hình sự, năng lực suy đoán quá mạnh.

"Tôi là cảm thấy mặc dù Cát Đại Toàn phạm sai, nhưng đến cùng con gái ông ta vô tội, nếu như một cô bé nhỏ như vậy lại bởi vì chuyện này mà nhận lấy sự tra tấn từ đau ốm thì thật quá tàn nhẫn đúng không? "

Lời nói Âu Dương Tuyết Tinh làm cho Phuong Minh cười một tiếng, mặc dù vị hoa khôi cảnh sát kia nhìn vô cùng nghiêm khắc nhưng tâm địa lại rất



lương thiện.

"Yên tâm đi, con gái Cát Đại Toàn chẳng mấy chốc phục hồi như cũ, cũng sẽ không còn bị bệnh tật quẩn thân nữa." Phương Minh đáp một cách chắc chắn.

"Vì sao vậy? Không phải anh bảo sẽ bị tỳ hủ trả thù sao?"

Về mặt Âu Dương Tuyết Tinh đây về nghi hoặc, rõ ràng Phương Minh nói là sẽ bị tỳ hủ trả thù. Nhưng bây giờ Phương Minh lại nói con gái Cát Đại Toàn sẽ không sao. Rốt cuộc là có hay không?

"Nếu tôi không nói như vậy liệu Cát Đại Toàn có chịu thừa nhận sao?"

Phương Minh hỏi ngược một câu, nhưng mà không đợi Âu Dương Tuyết Tinh trả lời liền là tiếp tục nói: "Vói lại, cái tỳ hủ kia không phải đã bị cô đập vỡ sao?"

"Tỳ hủ bị tôi đập, cho nên con gái Cát Đại Toàn sẽ không bị liên lụy nữa sao?"

"Không sai, tỳ hủ bị cô đập mất rồi, về sau, ân oán giữa nó với Cát Đại Toàn cũng biến mất." Phương Minh nhẹ gạt đầu, chỉ là, có một câu hẩn không có nói ra.

Tỳ hủ bị Âu Dương Tuyết Tinh đập mất, như vậy này oán khí tỳ hủ sẽ chuyển dời lên Âu Dương Tuyết Tinh, nhưng mà Âu Dương Tuyết Tinh này đập vỡ cũng coi là khiến cho tỳ hủ giải thoát rồi, không cần phải chịu bị máu ô uế, cho nên Âu Dương Tuyết Tinh cũng không lọt vòng nhân quả báo ứng.

Nhiều nhất là khi biết được việc kia hoặc là muộn mấy tháng...

Nghe được Phương Minh nói rõ lý do, Âu Dương Tuyết Tinh cũng là yên lòng, mắt thấy Phương Minh liền muốn rời khỏi liền vội vàng hỏi: "Phương Minh, anh không phải người ở đây đúng không?"

"Không phải."

"Vậy anh tới Thượng Hải là..."

Âu Dương Tuyết Tinh lẽ ra muốn nói là tới tìm việc làm sao, thế nhưng vừa nghĩ tới bản lĩnh của Phương Minh, liền chắc chắn người này đến đây không phải để tìm việc.

"Thăm vài cổ nhân." Phương Minh không giấu diếm, đáp.

"Vậy anh gặp được chưa?"

Phương Minh lắc đầu, bất kể là Diệp thúc hay là Hoa Bác Vinh, hẩn đều không có nhìn thấy, nhưng mà cũng coi là hoàn thành sự phó lời nhấn nhủ sự tình.

"Tôi nhìn anh tới đây cũng chưa bao lâu, khẳng định đối Thượng Hải cũng không quen, vừa vặn tôi cũng đã tan làm, nếu là anh tìm người, có thể nói cho tôi biết địa chỉ, tôi lái xe dẫn anh đi."

Âu Dương Tuyết Tinh chủ động mở miệng, đương nhiên, cái này không phải là bởi vì cô có hảo cảm với Phương Minh, cũng chỉ là do tò mò, dù sao Phương Minh để lộ ra nhiều thứ vượt quá hai mươi năm nhận biết của cô, nên cô muốn tìm hiểu hơn một chút.

Phương Minh ngoài ý muốn nhìn Âu Dương Tuyết Tinh, sau một lát rốt cuộc cũng nhẹ gạt đầu, bởi vì Âu Dương Tuyết Tinh nói không sai, chính mình đối với thành phố này không hiểu rõ, nếu có người dẫn đường cũng là thuận tiện không ít.

"Vậy cảm ơn trước."

"Không cần cảm ơn, tôi tên là Âu Dương Tuyết Tinh, xe của tôi ở gần đây. Anh ở chỗ này chờ tôi, tôi đi lái xe tới."

Vài phút sau, một chiếc xe màu đỏ mã Z 4 dừng trước mắt Phương Minh, xe kiểu mui mui trần. Mặc dù Phương Minh ngày bình thường ở tại thôn quê Diệu Hà, nhưng thôn Diệu Hà cũng là có internet, cho nên đối với xe hẩn cũng là có chút hiểu biết, chiếc xe này phải tầm 80 vạn trở lên, xem ra gia đình Âu Dương Tuyết Tinh cũng coi là kẻ có tiền.

Không có gì khác thường, lên xe, Phương Minh báo một địa chỉ, sau đó móc điện thoại.

Âu Dương Tuyết Tinh đang tập trung lái xe, nhìn thấy Phương Minh xem điện thoại lại không để ý đến một đại mỹ nữ là cô, có chút khó chịu, chấp miệng, sau đó mở miệng nói: "Phương Minh. Tôi còn tưởng rằng các cao nhân giống anh sẽ không sử dụng điện thoại di động."

Nghe được Âu Dương Tuyết Tinh nói, Phương Minh cười một tiếng, đây chính là hiểu lầm của rất nhiều người đối bọn hẩn, luôn cảm thấy những người như bọn hẩn sẽ luôn giống như thời cổ đại, tuân theo cổ huấn, một chút cũng không thay đổi.

Trí tuệ của người xưa và truyền thừa đúng là có chỗ độc đáo của nó, nhưng này không có nghĩa là bọn hẩn cũng không biết cải biến, có đôi khi, hiểu rõ

khoa học kỹ thuật lợi dụng hiện đại khoa học kỹ thuật phụ giúp cũng là ắt không thể thiếu.

Ví dụ như thầy phong thủy mà nói, hiện tại rất nhiều thầy phong thủy đều chọn ở dùng bản đồ vệ tinh để quan sát toàn diện mọi thứ để giải, còn thời xưa thì cần tới mấy tháng mới hiểu rõ hình dạng của vùng núi. Đây cũng là sự tiến bộ.

Đương nhiên, có lợi cũng có hại.

Cái trước tiên có khả năng vừa xem hiểu ngay, tiết kiệm thời gian, về sau bởi vì khả năng thực tiễn của bản thân sẽ ít, khó phát hiện nhiều thứ, đưa ra lựa chọn khó hơn.

Mặt khác, Phương Minh sở dĩ xem điện thoại, cũng là bởi vì giờ phút này hắn đang xem một cái diễn đàn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Phương đại thần

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Diễn đàn xúc tiến phát triển nền học vấn quốc gia của Trung Quốc

Đây là một cái tên diễn đàn rất cao sang nhưng trên thực tế thì là một diễn đàn bình thường, không có bất cứ tính chất quốc gia gì cả, mà forum Phương Minh tham gia là forum giao lưu huyền học.

"Chào mừng quản lý Phương đại thần trở lại diễn đàn."

Tất tiếng chào mừng của diễn đàn, là quản lý của forum, Phương Minh cũng bắt đầu nhiệm vụ mỗi ngày.

"Hôm nay một mình ở nhà không biết làm gì, có anh nào có lòng nói chuyện cùng không?"

"Sòng bạc lớn nhất Macau, ở chỗ cô gái chia bài xinh đẹp chia bài..."

"Một mình anh cô đơn, một nơi tốt đến ba cái lớn nhất cũng không để lại chút ánh mắt..."

Thấy những topic này, khoe miệng Phương Minh cũng gật gật, cho dù xây dựng từ then chốt, cũng không thể che được kiểu quảng cáo cấm vị thành niên này, có khi còn tìm lỗi hồng đề hiện lên.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ xóa topic hàng ngày, tùy ý xem lướt diễn đàn một chút, lúc chuẩn bị thoát ra khỏi diễn đàn thì Phương Minh lại bị hấp dẫn bởi lời nói của Âu Dương Tuyết Tinh.

"Tôi trong phút chốc quên mất bên này có một tòa nhà lớn đang xây, đoạn đường này gần đây thành đường hai chiều, chắc là phải kẹt xe một lúc."

Nghe được lời Âu Dương Tuyết Tinh nói, ánh mắt Phương Minh nhìn ra ngoài cửa sổ, ở phía trước ven đường bên trái, có có một tòa cao ốc đang xây dựng cao hơn tám mươi mét.

Chiều cao như vậy, thì ở mảnh đất phồn hoa như thành phố Thượng Hải này thì chẳng thấm vào đâu, nhưng chỗ này cũng coi như gần ngoại ô, cao ốc cao tám mươi mét cũng là một ngọn cờ riêng.

"Cao ốc Thiên Mậu."

Phương Minh nhìn băng rôn to lớn treo ở trên tòa nhà cao, hình như nghĩ tới gì đó, lại mở điện thoại ra, mở một topic trên diễn đàn ra.

"Cao ốc Thiên Mậu được thi công vô cùng nhanh chóng chỉ trong hai năm đã hoàn thành."

Topic này được đăng trên diễn đàn forum phong thủy của forum huyền học, nhưng mà topic này được đăng từ rất lâu rồi, chỉ là lúc đầu Phương Minh không hứng thú, nhưng giờ bên ngoài là cao ốc Thiên Mậu, việc này cũng khiến cậu có chút hiếu kỳ với nội dung topic.

Người mở topic là một kiến trúc sư, theo như lời anh ta nói trên topic thì anh ta là nghiên cứu sinh của hệ công trình bằng gỗ ở một trường cao đẳng nào đó, mà người thiết kế chính cho tòa cao ốc này là thầy hướng dẫn của anh ta, một giáo sư chuyên gia trong lĩnh vực kiến trúc học.

Topic này có hình thức giống như nhật kí vậy, tác giả viết ra tất cả những vấn đề khó khăn đã gặp phải khi xây dựng cao ốc Thiên Mậu và cả biện pháp giải quyết cuối cùng.

Đương nhiên, tác giả đăng topic này không phải xuất phát từ việc tham khảo học thuật mà là vì làm mất mặt.

Bởi vì sau khi cao ốc Thiên Mậu chọn điểm thi công, thì có không ít thầy phong thủy nói mấy lời không khả quan lắm, đều nói nghe đồn khu vực này không thể xây dựng tòa nhà cao ốc nào cao quá năm mươi mét, nếu không nhất định sẽ có chuyện, mà còn nguy hiểm cho những cư dân ở gần đó.

Phong ba này lúc đó gây ra trận ầm ĩ rất lớn, có người nói cao ốc Thiên Mậu lúc vừa mới được duyệt thì không ít người dân sống xung quanh tới gây sự, mà tác giả này lúc sau mới biết đây là do các thầy phong thủy tung tin đồn nhằm kích động dân chúng, anh ta rất khó chịu với thầy phong thủy.

Cho nên, mới có lý do mà tác giả này viết topic trên diễn đàn phong thủy, chính là muốn khiến những thầy phong thủy này mất mặt.

Mấy người chẳng phải nói là khu này không thể xây những công trình cao hơn năm mươi mét sao, bây giờ tòa cao ốc Thiên Mậu đã hơn tám mươi mét rồi, chẳng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, tất cả những nguy hiểm mà các người nói đâu hả?

Topic này vừa đăng lên, đã thành topic nóng trong một khoảng thời gian dài, bên dưới có một đồng bình luận của các thầy phong thủy, các thầy phong thủy của vùng này đương nhiên rất tức giận mà mắng, mà các thầy phong thủy của vùng khác thì lại ngồi xem kịch.

Đương nhiên, nửa năm trước lúc tòa cao ốc Thiên Mậu xây được sáu mươi mét, thì topic này mới yên ắng xuống, không có thầy phong thủy nào bình luận nữa, chỉ có tác giả thì vẫn cứ cách một vài ngày đăng tin mới như cũ.

Lúc đó Phương Minh không có hứng thú với topic này là vì cậu chưa tới Thượng Hải, lại chưa từng tận mắt khảo sát nên đó giờ không hề nêu ý kiến gì.

Mất nhìn về phía trên tòa cao ốc Thiên Mậu bên ngoài, bởi vì giờ là giờ cao điểm kẹt xe, Phương Minh ngược lại thì có thể có đủ thời gian tới quan sát toàn cao ốc này, sau phút chốc, lòng mày của cậu hơi nhíu lại, sau đó, trực tiếp mở cửa xe bước xuống.

"Này này, Phương Minh anh muốn làm gì?"

Âu Dương Tuyết Tinh thấy Phương Minh đột nhiên xuống xe, về mặt vô cùng nghi hoặc chồm đầu ra cửa xe hỏi.

"Không có gì, tôi muốn xuống xe xem một tí, lát sẽ trở lại ngay."

Sau khi quay đầu cười, nói một câu với Âu Dương Tuyết Tinh, không để ý tới nghi ngờ của Âu Dương Tuyết Tinh nữa, Phương Minh sai bước đi đến tòa cao ốc Thiên Mậu phía bên trái.

Đường cái cách cao ốc chỉ chừng hai mươi mét, vì vậy Phương Minh đi mấy bước là tới tòa cao ốc đồ sộ trước mặt, có thể nhìn ra rằng, dàn giáo của tòa nhà đồ sộ này sắp hoàn thành, bây giờ bên ngoài đã bắc lan can sắt chuẩn bị quét vôi.

Phương Minh không đi vào trong cao ốc, mà đi xung quanh cao ốc một vòng, trong lúc đi thì có dừng lại mấy lần.

"Này, cậu làm gì vậy? Đây là nơi thi công, người ngoài không được vào." – Một công nhân thấy Phương Minh, lập tức đi tới ngăn cản cậu lại, quát hỏi.

"Tôi tới để giải quyết một tí, anh à anh cũng thấy ở ngoài kẹt xe mà, tôi nín có chút khó chịu."

Nghe Phương Minh trả lời, người công nhân lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, bởi vì chuyện như vậy hẳn một ngày gặp cũng nhiều lần rồi, nhưng vẫn nghiêm mặt như cũ nói: "Chỗ này không cho phép tiểu tiện, nhanh đi khỏi đây."

"Được rồi, tôi đi liền đây."

Phương Minh cười cười xoay người định rời đi, nhưng mà, khi đi được mấy mét thì đột nhiên dừng lại, sau đó hỏi người công nhân: "Anh ơi, gần đây công trường có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Người công nhân này sau khi nghe Phương Minh nói thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng mà tiếp đó lại nghiêm mặt mắng: "Cậu nói bậy bạ gì đó, công trường có thể xảy ra chuyện gì chứ, đi nhanh một chút, nếu không... Tôi sẽ đuổi cậu đi."

Mặc dù không nhận được đáp án từ người công nhân, nhưng Phương Minh không quan tâm lắm, cười rồi xoay người rời đi, trong khoảnh khắc cậu xoay người, thì nụ cười trên mặt đánh lại, thay vào đó là vẻ ngưng trọng.

Cho nên khi Âu Dương Tuyết Tinh thấy vẻ mặt ngưng trọng của Phương Minh lúc trở lại xe thì trong lòng càng thêm nghi hoặc, chỉ là thấy Phương Minh không có ý định mở miệng giải thích nên cô cũng không hỏi nhiều, với cả hiện giờ đường đã thông cô cũng muốn chuyển tâm lái xe.

Phương Minh trở lại xe thì mở điện thoại lên, ngón tay để trên chỗ để lại bình luận của topic, trầm ngâm một chốc lát, ấn phím để lại một hàng chữ: "Gặp đơn không gặp đôi, gặp đôi quý tới gỗ."

Phía nam khóa cửa trời, Bắc Quốc trần nhà cao.

Gỡ hàng chữ này xong, Phương Minh do dự chốc lát, cuối cùng lại gỡ thêm một hàng chữ: “tầng lầu cao hơn năm mươi mét, có hai tầng không thể lắp cửa sổ, nhớ kĩ”

Sau khi gửi bình luận đi, Phương Minh cắt điện thoại vào, điều nên tiết lộ cậu đã nói, bây giờ thì xem tạo hóa của người thiết kế cao ốc này.

Cắt điện thoại vào thì Phương Minh lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, cho nên cậu cũng không biết sau khi cậu gửi bình luận xong thì topic này lại hot trở lại.

"Trời ạ, đây không phải là Phương đại thần sai, Phương đại thần rút cuộc cũng hiện thân rồi."

"Phương đại thần đã nói rồi, tôi chắc chắn tòa cao ốc này chắc chắn gặp chuyện không may rồi."

"Vây xem Phương đại thần ở cự li gần."

"Hàng phía trước Phương đại thần."

"Cười sờ đầu chó của lầu trên."

"Hàng sau nhìn Phương đại thần thuận tiện mò hoa cúc của mấy người lầu trên."

Trên chỗ phản hồi bình luận của Phương Minh, lúc này lại có thêm mấy bình luận, mà mấy người này, đều là cư dân mạng trà trộn vào diễn đàn phong thủy, hoặc có thể nói là người thích phong thủy.

ID của Phương Minh trên diễn đàn là Phương đại thần, mà chỉ cần là người đã trà trộn vào trong diễn đàn này hơn ba năm thì biết ID này có nghĩa là gì.

Quản lý của diễn đàn huyền học, quanh năm mới thấy xuất hiện một lần, nhưng mỗi lần xuất hiện đều sẽ gây ra trận bão loạn, đây là đại thần tự mang theo hào quang BUFF.

Ba năm trước, Phương đại thần đột nhiên xuất hiện, lúc đó trên diễn đàn có một đại sư đăng lên một topic, nói là tìm được một miếng đất phong thủy trù phú, vị đại sư này đăng cả bản đồ địa hình của miếng đất lên diễn đàn, thu hút sự tán thưởng và đồng ý một đám thầy phong thủy.

Nhưng mà, chỉ có duy nhất một bình luận lại đi theo ý ngược lại, ID của người bình luận này chính là Phương đại thần, mà nội dung bình luận cũng gây ra một trận xôn xao.

"Sói tham mỡ trắng, không tước khó bay không như gà, chó mà chôn cất, hại mình hại người."

Bình luận này chịu rất nhiều công kích mãnh liệt từ những thầy phong thủy sùng bái vị đại sư kia, nhưng mà không đến ba tháng, đại sư mở topic kia lại một mình viết một topic xin lỗi trên diễn đàn.

Nội dung xin lỗi rất đơn giản, nói là chính bản thân nhìn sai, may mà có Phương đại thần nhắc nhở, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì đại sư kia không nói.

Từ đó về sau, tên tuổi của Phương đại thần ở trên diễn đàn bắt đầu được truyền bá rộng rãi.

Phương Minh đang nhắm mắt dưỡng thần, lúc này cũng đang nhớ tới chuyện xảy ra trên diễn đàn lúc đầu, cậu sờ dĩ biết vào diễn đàn đó là vì lúc cậu vừa mới học cách lên mạng thì vô ý tìm được.

Lúc đó, cậu vừa lúc thấy được topic của Trần đại sư kia, sau khi xem bản đồ địa hình mà Trần đại sư đăng lên thì cậu nhận ra chỗ này sai, mới lên tiếng chỉ ra điểm sai.

Nói thật, Phương Minh không có hứng thú với cái xưng hô đại thần gì đó, lúc đầu cậu muốn lấy tên là Phương Minh, nhưng kết quả lại bị trùng tên đăng kí, sau đó đành lấy "Cậu nhóc phong thủy", "Người yêu thích huyền học", "Dân gian nhất tần nhân" nhưng kết quả phát hiện mấy tên này đều bị đăng kí rồi.

Sau đó dưới cơn nóng giận, Phương Minh trực tiếp lấy tên Phương đại thần, ai ngờ nickname này lại đăng kí được, kết quả này khiến cậu cảm thán, người Trung Quốc thật đúng là khiêm tốn mà.

Trên diễn đàn Phương Minh rất ít khi đăng topic, sau khi nhìn thấy mấy cái topic phong thủy sai bét của mấy người được gọi là thầy phong thủy đăng lên thì mới để lại bình luận, mục đích làm vậy chỉ có một, chính là không muốn thầy thầy dóm hại người.

Một bác sĩ y thuật không giỏi giang thì có thể làm hại một bệnh nhân nhưng nếu thầy phong thủy mà học thuật không giỏi thì có thể hại cả một gia tộc, thậm chí là một thôn xóm.

Xe đang chạy, một tiếng sau, rốt cuộc cũng tới nơi Phương Minh nói, xóm nhỏ trong thành phố gần ngoại ô.

So với thành thị sạch sẽ phồn hoa, nơi đây có vẻ lộn xộn hơn nhiều, ven đường là các quầy hàng của lái buôn, sống ở đây đều là công nhân viên nơi khác, mà hơn nữa đa số đều là dân lao động tay chân.

Những người này, đương nhiên mỗi tháng không thể trả tiền thuê nhà hơn nghìn hoặc thậm chí nhiều hơn, đối với họ tiền nhà hơn năm trăm cũng đã rất xa xỉ rồi, dù sao chỉ cần có một chỗ có thể ở là được rồi.

Đi làm công, chính là vì để kiếm tiền chứ không phải để hưởng thụ.

"Phuong Minh, bạn của anh ở đây à?"

Âu Dương Tuyết Tinh không xuống xe mà hỏi thăm một chút, sau khi thấy Phuong Minh gật đầu thì mới dừng xe ở một bên, sau đó cùng Phuong Minh xuống xe.

"Phuong Minh, bạn của anh cụ thể ở đâu, chúng ta tìm ở đâu?"

"Tôi không biết."

Nghe Phuong Minh trả lời, Âu Dương Tuyết Tinh liếc mắt, không biết chỗ ở cụ thể ở đâu, nguyên cái xóm rộng lớn như vậy, muốn tìm một người giống như mò kim đáy bể vậy.

"Nhưng mà tôi biết nên tìm người ta thế nào."

Phuong Minh nhìn Âu Dương Tuyết Tinh cười, trong nụ cười kia có vẻ ngây thơ chất phác của đứa trẻ, khiến Âu Dương Tuyết Tinh ngây người trong chốc lát, cô không ngờ rằng nụ cười của đứa trẻ lại lộ ra ở trên mặt Phuong Minh lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Có một con chó vàng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Trần Sa Xuyên.

Một thành trấn có dân cư chủ yếu là người từ nơi khác tới, đây là khu LC mà trước mắt chưa được Thượng Hải tập trung khai phá, đại đa số dân sống ở đây đều là công nhân ở thuê, còn người địa phương hầu hết đã chuyển đi nơi khác.

Âu Dương Tuyết Tinh nhìn Phuong Minh đang đi phía trước, Phuong Minh lúc này không còn vẻ chững chạc trước đó, đặc biệt là mấy phút trước anh vừa hụt sáo xong, chân bước vui vẻ như một đứa trẻ.

Dáng vẻ và hành động này, giống y như cậu bé con kích động khi sắp được gặp người thân lâu ngày không gặp vậy.

Một lúc sau, đôi mắt đẹp của Âu Dương Tuyết Tinh đột nhiên tròn to, bởi vì cô nhìn thấy từ trong ngõ nhỏ có một con chó vàng lao ra, vội vàng hướng về phía Phuong Minh la to: "Phuong Minh cẩn thận."

Nhưng Phuong Minh chẳng những không nghe Âu Dương Tuyết Tinh dừng bước lại, ngược lại còn đi nhanh hơn, khiến tim Âu Dương Tuyết Tinh muốn rớt cả ra ngoài, nhất là khi cô thấy con chó nui vàng sắp bổ nhào vào Phuong Minh, quá khẩn trương đến nỗi nhắm tịt cả mắt lại.

"Ha ha, tao nói này anh bạn, bao nhiêu năm rồi vẫn chỉ thích chơi mỗi chiêu này."

"Được rồi được rồi, đừng quậy nữa, mau lấy đầu chó của mày ra đi."

Âu Dương Tuyết Tinh nghe thấy tiếng cười sang sảng của Phuong Minh mới dám mở mắt ra, kết quả lại nhìn thấy một màn mà cô không biết nên nói gì.

Ở đằng trước, Phuong Minh đang ngồi trên đất, còn con chó vàng đang gác hai chân trước lên vai Phuong Minh, đầu không ngừng cọ lên người Phuong Minh, thỉnh thoảng còn le lưỡi liếm mặt Phuong Minh.

Giống chó vàng này Âu Dương Tuyết Tinh đã nhiều năm không gặp, chỉ nhớ hồi nhỏ ở nhà ông nội từng thấy giống chó này, có một cái tên rất hay là chó điền viên Trung Hoa, dân gian gọi là chó nui.

Từ khi Thượng Hải trở thành đô thị phồn hoa, giống chó núi này càng ngày càng ít, cho dù một vài người bạn thân của cô thích nuôi chó cũng chỉ nuôi những giống thú cưng.

Chó núi, cứ như vậy mà dường như đã biến mất khỏi thành phố lớn.

Hơn nữa, khiến Âu Dương Tuyết Tinh không thể chịu được chính là nhìn con chó vàng này là biết lâu rồi không được tắm rửa, tuy bộ lông trông cũng không dơ bẩn, nhưng chắc chắn có không ít ký sinh trùng hay bọ chét, con chó đó đừng nói ôm, cho dù bảo cô lại gần cô cũng không muốn.

Thế nhưng, thấy dáng vẻ Phương Minh thân thiết khăng khít với con chó vàng này, nhất là nụ cười trên mặt Phương Minh khiến cô vốn muốn khuyên Phương Minh coi chừng bọ chét đánh vuốt ngược vào trong.

“Lão Hoàng, đừng quán quýt nữa, mang tao đi tìm Đại Trụ đi.”

Phương Minh đứng dậy gỡ chân Lão Hoàng ra, đứng lên, vừa vỗ đầu Lão Hoàng vừa hướng Âu Dương Tuyết Tinh: “Sĩ quan Âu Dương, xin lỗi đã dọa cô sợ, Lão Hoàng là bạn già mười mấy năm với tôi, nếu tôi đã đến nơi vậy sĩ quan Âu Dương có thể về được rồi, cảm ơn cô.”

Nghe thấy lời Phương Minh nói, mặt cười của Âu Dương Tuyết Tinh trở nên cứng lại, hết cả buổi mới nở nụ cười ngại ngùng: “Nếu Phương tiên sinh đã tìm được bạn, vậy tôi về đây.”

Âu Dương Tuyết Tinh đi rồi, chỉ là cho đến tận khi đi đến xe sắc mặt của cô vẫn không tốt lên chút nào, bởi vì cô không ngờ sẽ có một ngày lại bị người ta không đếm xỉa gì đến mình như vậy.

“Tên chết tiệt Phương Minh, tôi đây vất vả đưa anh về, đã không biết mời tôi vào nhà ngồi chơi, cũng không thèm lưu số điện thoại lần sau mời tôi một bữa cảm ơn nữa.”

Vào!

Chiếc BMWs Z4 trước ánh nhìn chăm chăm của mọi người, gầm lên một tiếng rồi phóng đi, cho thấy chủ xe đang rất khó chịu.

.....

“Đây là nơi Đại Trụ ở sao?”

Phương Minh đi theo Lão Hoàng đến một cái sân, gọi là sân, chẳng qua cũng chỉ là túp lều đơn sơ được dựng bên hông nhà chính nhà người ta, bên hông có mở một cái cửa, rất tiện để người ra vào.

Cửa khép hờ không khóa, Lão Hoàng lấy đầu mở cửa ra, Phương Minh đi theo bước vào.

Bên trong lều vô cùng đơn sơ, một cái giường, một cái bàn, còn có một căn bếp giản dị sát bên trong, nói là bếp chứ cũng chỉ là một băng ghế dài trên đó bày mấy đồ dùng linh tinh như xoong nồi chén đĩa mà thôi.

“Tên Đại Trụ này, vậy mà kẻ với mình sống ở thành phố khá hơn thế này nhiều.”

Phương Minh chợt bật cười, Đại Trụ mỗi lần về làng, đều sẽ khoe khoang khắp làng cuộc sống của mình ở thành phố tốt cỡ nào, nhưng nhìn bây giờ xem, mấy lời đó cũng chỉ toàn là bịa đặt.

Nói đi cũng phải nói lại, không ai nói mình khổ, không ai thích bị người trong làng khinh thường, cho dù ra ngoài khổ cỡ nào, về lại quê nhà cũng phải giữ mặt mũi.

“Nhưng mà tên Đại Trụ này tuy sống khổ cực, đối xử với Lão Hoàng mày không tệ đấy.”

Phương Minh mắt sắc bén nhìn thấy mấy cục xương to ở trong góc, rõ ràng là Đại Trụ mua cho Lão Hoàng ăn, có lẽ thịt này cũng không đắt lắm, nhưng anh ta biết khẩu vị Lão Hoàng, không có thịt sẽ không vui, hơn nữa con chó này ăn nhiều như vậy, vậy mà vẫn còn thừa lại mấy cục xương, chứng tỏ là ăn không hết.

Trong trí nhớ của Phương Minh, Lão Hoàng là do cậu nhặt được lúc tám tuổi, hôm đó trời mưa, anh ở cửa đạo quan nhìn thấy một con chó con ướt sũng thể là liền ôm vào đạo quan nuôi.

Đến bây giờ đã mười mấy năm trôi qua, tính theo tuổi đời của chó thì Lão Hoàng cũng được xem là sống lâu rồi, nên mới có tên Lão.

Lão Hoàng lúc mới sinh chưa được ba tháng đã bắt đầu thích ăn thịt, hơn nữa không có thịt sẽ không vui, khi đó trên núi toàn là mấy món thú rừng chim rừng, Lão Hoàng liền thường xuyên tha về mấy món dân dã thô hoang, gà rừng cho anh làm thịt, tất nhiên, cuối cùng mấy món này đều rơi vào bụng cả hai.

Chó bình thường sống khoảng mười năm lông sẽ bắt đầu rơi rụng, nhưng Lão Hoàng không có bệnh này, hai mươi năm trôi qua vẫn khỏe như hổ, vẫn cứ hay chạy xuống núi gây tai họa cho mấy con chó cái trong làng.

“Tao nói mày đừng lấy đầu cọ tao nữa, có phải nhớ mấy món dân dã trên núi không, ở thành phố lớn này chỉ sợ không ăn được ấy chứ.”

Nhìn thấy Lão Hoàng mặt nịnh nọt cứ cọ đầu vào người mình, Phương Minh trực tiếp chụp lấy kéo ra, chút tâm tư này của Lão Hoàng làm sao có thể qua mắt được anh.

Con Lão Hoàng này cái gì cũng được, duy chỉ có hai điểm chính là háo sắc và tham ăn, nhưng hình như đây là bệnh chung của chó thì phải.

Đem Lão Hoàng cho Đại Trụ nuôi cũng là do Phương Minh rơi vào đường cùng mới đưa ra quyết định này, bởi vì khoảng thời gian đó sư phụ vừa mới hạ táng, mà anh thì có việc phải đi nơi khác, không có cách nào mang Lão Hoàng theo nên mới gửi Đại Trụ nuôi.

Đương nhiên, Phương Minh quyết định như vậy không phải do sợ Lão Hoàng không có người chăm sóc sẽ bị đói, đối với hai chữ bị đói này, anh tin chắc chắn sẽ không thể xảy ra trên người Lão Hoàng, mà anh sợ khi không có anh ở đây, tất cả thú rừng chim rừng sẽ bị Lão Hoàng ăn sạch hết.

Anh bạn này cũng không để ý nhiều lắm, trèo cây móc trứng chim, xuống nước bắt cá thậm chí đào đất bắt rắn đều đã từng làm, có đôi khi Phương Minh cũng hoài nghi không biết anh bạn này có phải thực sự là một con chó không nữa.

Nửa tiếng sau, Lão Hoàng đang nằm dưới chân Phương Minh liếm ống quần thì đột nhiên đứng dậy, sau đó chạy ra cửa, Phương Minh nhìn hành động của Lão Hoàng hướng mắt về cửa thì thấy xuất hiện ở cửa sắt một người, trên mặt cũng nở nụ cười.

“Tao nói này Lão Hoàng... O, Phương Minh, cậu đến hồi nào vậy?”

“Vừa đến chưa được bao lâu.”

Phương Minh bước lên trước, ôm lấy chàng trai trẻ tuổi đáng người khỏe khoắn có nước da ngăm đen này.

Chàng trai trẻ tuổi tất nhiên chính là Đại Trụ, tên thật là Vương Đại Trụ, được xem là một trong số ít bạn bè trong thôn của anh.

“Cậu đó, đến đây cũng không báo trước với tôi một tiếng, tôi còn biết mà đón tiếp cậu, nhưng mà sao cậu lại tìm được chỗ này của tôi?”

Vương Đại Trụ đâm vào ngực Phương Minh một cái, về mặt có chút kích động, không có gì vui mừng bằng việc ở nơi tha hương gặp được người cùng quê, đã vậy người đó còn là bạn thân nhất.

“Tôi đi hỏi bác Vương trước, nghe bác nói cũng biết đại khái chỗ của mày, hơn nữa còn có Lão Hoàng, không lẽ còn sợ không tìm được cậu?”

“Cũng đúng, mũi của con Lão Hoàng này linh lắm, không nói nữa, cậu chưa ăn uống gì phải không, đi, tôi dẫn cậu đi ăn cơm.”

“Gâu gâu.” Lão Hoàng đứng bên cạnh sủa theo mấy tiếng.

“Yên tâm, không quên phần của mày đâu, nhưng mà mấy nhà hàng ngoài này không cho mang chó vào, đến lúc đó tao cho mày chút đồ mang về ăn.” Vương Đại Trụ nhìn Lão Hoàng nói.

“Đừng ăn cơm nhà hàng, lúc tôi tới hình như có một quán ven đường cách đây không xa, vào đó ăn là được rồi.”

Phương Minh lắc lắc đầu, mới này anh có chú ý lúc Đại Trụ vào có cầm trong tay một cái túi to, tuy rằng sau khi thấy mình liền giấu cái túi sau lưng, nhưng anh vẫn kịp nhìn thấy đồ trong đó.

Bên trong chiếc túi có mấy hộp thức ăn nhanh, rõ ràng Đại Trụ mua thức ăn nhanh mang về làm bữa tối, nhưng lại không ngờ mình sẽ xuất hiện ở đây.

Thời đại bây giờ, đi nhà hàng ăn sơ sơ cũng mất mấy trăm tệ, hơn nữa mình đến đây, lấy tính cách Đại Trụ chắc chắn sẽ gọi không ít món, lại tiêu tốn một khoản không nhỏ.

Đại Trụ nhìn Phương Minh, do dự một lúc, cười khỏ nói: “Anh em với nhau tôi cũng không gạt cậu, mấy bữa nay chưa phát lương nên thật sự cũng không có bao nhiêu, vậy đợi đến khi tôi nhận lương sẽ mời cậu một bữa thịnh soạn nhé.”

“Được thôi.”

Phương Minh vỗ vỗ vai Đại Trụ, đối với tình hình trong nhà Đại Trụ anh biết rất rõ, bác Vương mấy năm trước ở công trường bị chặt đứt tay, không thể làm công việc chân tay, gánh nặng gia đình đều đặt lên vai Đại Trụ, hơn nữa cậu ta còn có một cô em gái đang học đại học ở Thượng Hải, tất cả chi phí sinh hoạt đều do Đại Trụ gánh hết.

“Để tôi gọi cho em gái tôi, nếu nó biết cậu tới Thượng Hải nhất định sẽ vui đến ngất mất, con bé hồi nhỏ toàn quán lấy cậu.”

Đại Trụ lấy di động ra, nhưng Phương Minh lại dè tay anh ta lại.

“Thôi, để lần sau đi, giờ đã trễ thế này, hơn nữa ở đây cách làng đại học khá xa, giờ tôi cũng sẽ ở Thượng Hải một thời gian, ngày mai không phải cuối tuần sao, ngày mai chúng ta lại tìm Kỳ Kỳ.”

Nghe thấy Phương Minh nói vậy, Đại Trụ ngẫm nghĩ lại cũng thấy có lý, lập tức bỏ đồ xuống tiễn Phương Minh ra cổng sắt.

Hai chàng trai trẻ đi phía trước, kể lại những chuyện nghịch ngợm phá phách hồi nhỏ, tiếng cười sang sảng không dứt, phía sau, một con chó vàng chậm chạp đi theo, thi thoảng lại chạy vào góc tường nâng chân lên run hai cái, để lại vết tích ô ւế.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 10: Vu có từ đâu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Đèn bật sáng!

Phuong Minh đỡ Đại Trụ đã say như chết vào trong phòng, sau khi thả Đại Trụ xuống giường, cậu lại đi ra ngoài.

“Lão Hoàng, dẫn đường.”

Lão Hoàng nghe Phuong Minh nói xong, vẫy đuôi mấy cái, trong miệng ngâm khúc xuong vui vẻ chạy tung tăng phía trước, còn Phuong Minh thì theo phía sau.

Giống như cậu không hề sợ Lão Hoàng sẽ dẫn cậu đến sai chỗ, còn Lão Hoàng dường như cũng biết chủ mình muốn nó dẫn đi đâu.

Mười lăm phút sau, Phuong Minh đi theo Lão Hoàng vào trong một công viên, sát công viên có một con sông, thế nhưng lúc Phuong Minh và Lão Hoàng đến đó, về mặt cậu trở nên kỳ lạ, vì cách cậu không xa có một đôi tình nhân đang ngồi ở hành lang(1).

(1)Khu vực giáp giữa công viên và sông, thường có rào chắn.

“Anh nhẹ chút, nếu có người nghe thấy thì mắc cỡ chết.”

“Em sợ cái gì, giờ này trong công viên làm gì còn ai chứ, hơn nữa, công viên này vắng vẻ như vậy, chúng ta lại ở sâu bên trong, không có người đến đâu.”

“Anh quả thật lắm trò, đúng là biến thái, cứ thích mấy nơi như vậy.”

“Hi hi, anh biến thái không phải em cũng vậy sao.”

Nghe thấy những lời này, cho dù không nhìn thấy phía trước Phuong Minh cũng biết họ đang làm gì, đã chiến(2) trong truyền thuyết.

(2) Làm tình ngoài trời.

Đang lúc Phuong Minh định đi tìm một chỗ khác, Lão Hoàng đột nhiên chạy đi, thẳng đến chỗ hành lang đằng kia, sau đó bất thình lình lớn tiếng sủa.

Gâu gâu gâu!

Tiếng sủa rất vang, như muốn hấp dẫn tất cả sự chú ý của mọi người lại đây.

“Fck, con chó hoang này ở đâu chui ra vậy?”

“Mau rút đi cho tao, bằng không ông đây làm thịt mày.”

“Bỏ đi bỏ đi, chúng ta mau mặc đồ vào đi thôi, nếu thật sự có người đến sẽ không hay đâu.”

Tên con trai phát ra tiếng gầm hừ tức tối, tiếp theo là tiếng quần áo sột soạt, không lâu sau, đôi tình nhân đó vội vã bỏ đi.

“Anh bạn này!”

Phuong Minh xuất hiện ở hành lang, nhìn thấy Lão Hoàng đang le lưỡi nhìn cậu đòi thưởng khiến cậu cũng dở khóc dở cười. Nhưng mà, sở dĩ cậu không ngăn trở nghịch ngợm của Lão Hoàng cũng là vì xuất phát từ lòng tốt.



Áp lực cuộc sống con người thành thị quá lớn, luôn tìm kiếm đủ loại kích thích, thế nhưng, những người này lại không biết, đã chiến nguy hiểm cỡ nào.

Càng là nơi xa xôi yên tĩnh, nhất là rừng nhỏ thế này, sẽ có âm khí nặng nhất, mà người ở những chỗ thế này lại thực hiện việc giao hợp âm dương, rất dễ lây nhiễm những thứ âm u, cho dù không có, cũng sẽ gây mất cân đối âm dương, người nhẹ thì sinh bệnh người nặng có thể rước lấy vận xui rủi.

“Được rồi, quy tắc cũ nhé.”

Phương Minh xoa xoa đầu Lão Hoàng, còn Lão Hoàng khi nghe thấy lời Phương Minh nói cũng lẳng lặng nằm xuống, về phần Phương Minh sau khi nhìn các vì sao trên trời đêm thì cũng ngồi xếp bằng trên đất.

Hai chân ngồi xếp bằng, tay phải khép lại, cuối cùng ngón trỏ và ngón giữa hướng lên trên, hồ khẩu(3) tay phải dán lên mu bàn tay trái, tay trái nắm lại, hướng xuống dưới.

(3)Hồ khẩu: chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ.

Tư thế ngồi này, không thuộc Đạo giáo, cũng không thuộc Phật giáo, đây là tư thế ngồi chỉ thuộc về Vu(4).

(4)Vu: thầy pháp.

Không sai, sư phụ Phương Minh tuy là một đạo sĩ và cậu cũng ở đạo quán từ nhỏ, nhưng cậu lại không phải là một đạo sĩ, mà là một pháp sư.

Phương Minh có che giấu một bí mật, bí mật này ngay cả sư phụ cậu cũng không biết.

Mười sáu năm trước, hôm đó sư phụ đi ra ngoài, Phương Minh một mình đợi ở đạo quán, nhưng không ngờ tối cùng ngày có một ngôi sao băng rơi xuống đạo quán.

Thiên thạch rơi xuống phá nát nửa đạo quán, Phương Minh cũng bị mảnh vỡ thiên thạch bắn trúng ngã đi, con hôn mê này kéo dài bảy ngày bảy đêm.

Bảy ngày bảy đêm, người ngoài thấy Phương Minh hôn mê, nhưng chỉ có mình Phương Minh biết, trong khoảng thời gian bảy ngày bảy đêm này cậu đang tiếp nhận một lượng lớn thông tin.

Thời xa xưa, thuở sơ khai hỗn độn, khắp nơi còn hoang sơ, mãnh thú, yêu quái ma quỷ hoành hành. Quái vật gây hạn hán ngàn dặm không có một ngọn cỏ, Tương Liễu(5) chín đầu đi đến đâu hồng thủy tràn lan đến đó, (quỷ) Vát(6) lấy người làm thức ăn...

(5)Tương Liễu (相柳): xà yêu trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc.

(6)Vát(祿): Trong Kinh Sơn Hải, vát là vật bám trên người, đầu đen, mắt dựng đứng.

Loài người nhỏ bé kiến thức chưa mở mang, họ bái lạy mãnh thú làm thần khấn cầu bảo hộ, tham sống sợ chết làm nô dịch cho yêu tinh ma quái, ai cúi đầu thì sống, ai không cúi đầu thì chết.

Hồ Cừ Châu máu người chảy bất tận, thiên hạ khắp nơi phủ đầy xương người, những cây đại thụ tán rộng lá sum suê chính là nhờ máu thịt loài người nuôi lớn.

Song tổ tiên loài người chưa từng bỏ cuộc, những người không cúi đầu tha hương khắp bốn phương, họ học được cách tạo lửa từ cây giúp sưởi ấm con người, họ có những động tác nhảy múa để gọi ông trời, họ thử các loại cỏ để chữa trị cho người bệnh, họ quan sát quỹ đạo các vì sao hành động các loài thú để tạo nên những con chữ đầu tiên của loài người.

Truyền đại đạo, trị bệnh tật, dân sinh an ổn, người đời sau hưng thịnh, xem những người không cúi đầu này là vu.

Vu, gây dựng cuộc sống cho loài người giữa trời đất, trên không áp bức, dưới tất có đường sống.

Đây là mở đầu cho tất cả thông tin Phương Minh nhận được, mà trong khối lượng thông tin khổng lồ tiếp nhận vào đầu cậu, những thông tin này đều liên quan đến vu, đây là truyền thừa của Vu.

Đây là bí mật Phương Minh đã vùi sâu trong lòng, lúc trước cậu muốn nói cho sư phụ biết, nhưng khi cậu tỉnh lại, sư phụ chỉ nói một câu liền xóa tan ý định của cậu.

“Mỗi người có vận mệnh của riêng mình, mỗi người có trách nhiệm của riêng mình, Tam Thanh (7) tổ sư không cách nào nhận con vào cửa, Minh Nhi, tương lai của con không nằm ở Đạo giáo, về phần cơ duyên của con cũng đừng nói cho vì sư, con đường sau này chỉ có thể dựa vào chính bản thân con.”

(7)Tam Thanh: ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc, gồm Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân.

Khi đó Phương Minh vẫn không hiểu ý nghĩa lời nói của sư phụ, thế nhưng vài năm sau cậu cũng đã hiểu được ý của sư phụ.

Cậu được truyền thừa về Vu, nên không thể xem là đệ tử Đạo giáo được nữa. Vì vậy, sư phụ tuy nuôi nấng cậu, đồng thời còn truyền thụ phương pháp tu luyện Đạo giáo cho cậu, nhưng lại không cho cậu ở trước tượng các sư tổ Tam Thanh quy y nhập môn.

Vu, rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào?

Mấy năm sau đó, Phương Minh lật tìm đọc vô số điển tịch Đạo giáo thậm chí cả một số sách cổ, nhưng đều không tìm được ghi chép gì, giống như có một bàn tay to xóa sạch mọi ghi chép về “Vu” vậy.

Thế nhưng, mấy năm tiếp sau đó, Phương Minh cũng không phải không có thêm hiểu biết nào về Vu, nhất là khi cậu lấy tất cả những thông tin Vu thuật mà cậu nhớ được trong đầu đem so với pháp thuật Đạo giáo mà sư phụ đã truyền dạy lại khiến cậu phát hiện ra hiện tượng kinh người.

Rất nhiều pháp thuật Đạo giáo đều được nhắc đến trong Vu thuật, chỉ là so sánh các thuật pháp Đạo giáo đó, Vu thuật thì triển đơn giản hơn nhiều, hơn nữa bất luận là uy lực hay tác dụng đều mạnh hơn Đạo thuật không ít.

Từ lúc đó, Phương Minh liền biết một sự thật, Đạo thuật truyền thừa từ Vu thuật, Vu ở trước Đạo.

Ánh trắng như nước, rọi xuống hành lang dài nơi công viên, cũng rơi trên người Phương Minh.

Lúc này Phương Minh đang nhắm hai mắt, dựa theo Vu sư truyền thừa ghi chép lại trong đầu, bắt đầu tác động đến các vì sao trên trời.

Vu, vượt ra khỏi đạo, tu luyện khác với Đạo giáo và Phật giáo, Phương Minh nếu muốn tu luyện nhất định phải mượn nhờ lực các ngôi sao, chỉ có điều rốt cuộc lực của các ngôi sao là gì cậu cũng không rõ nữa.

Dựa theo trong Vu sư truyền thừa ghi lại, mỗi người đều tương ứng với một ngôi sao, mà chỉ khi tìm được ngôi sao đó, tạo ra sự liên kết với nó, mới xem như chân chính nhập môn trở thành Vu sư, nếu không, chỉ là Vu đồ.

Từ sau khi được Vu sư truyền thừa, những năm gần đây Phương Minh chưa từng ngưng việc tu luyện, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể tìm được ngôi sao thuộc về cậu.

Dù là vậy cậu cũng chưa từng từ bỏ. Tuy vẫn chưa tìm được ngôi sao đó, nhưng những năm qua tu luyện cũng không phải không có lợi, tuy không thể thi triển Vu thuật, nhưng những Đạo thuật mà sư phụ truyền lại lại không thành vấn đề.

Tuy nhắm hai mắt, nhưng lúc này Phương Minh đang nhìn tất cả ngôi sao khắp bầu trời, những ngôi sao lấp lánh phát sáng, tạo nên một biển trời sao.

Đây thực sự là một cảm giác kỳ diệu, giống như lời Đạo giáo nói lạc vào cõi thần tiên.

Biển trời sao này, Phương Minh đã ngao du vô số lần, ở nơi xa tít phía trước có một ngôi sao lấp lánh rõ ràng sáng hơn hẳn các ngôi sao khác, nhưng cậu lại không dám lại gần.

Đây là sao Tham Lang Tinh(8).

(8)Tham Lang Tinh (贪狼星): là ngôi sao đầu tiên của chòm sao Bắc Đẩu/

Sáu năm trước, thời điểm lần đầu tiên có thể cảm ứng được ngôi sao trên trời, Phương Minh xuất phát từ lòng hiếu kỳ muốn tới gần Tham Lang Tinh, nhưng kết quả là tinh thần uể oải suốt mấy tháng trời, nếu không phải sư phụ tìm cho cậu mấy loại thuốc trung quý hiếm bồi dưỡng, chỉ sợ cậu đã sớm không trụ được căn bệnh.

Từ đó về sau, Phương Minh cũng không dám lại gần ngôi sao to lớn này, chỉ không ngừng tìm kiếm ngôi sao thuộc về cậu.

Sao sáng rực rỡ, Lão Hoàng cứ lảng lảng nằm rạp trên đất cách Phương Minh không tới năm mét nhìn cậu chủ của nó, nhưng ngay sau đó Lão Hoàng đột nhiên đứng dậy, vẻ lười biếng trước đó lập tức thay đổi, đôi mắt phóng ra sát khí như báo săn nhìn chăm chăm mồi con sông.

Xẹt xẹt!

Tiếng cò khê lay động vang lên, sau đó trong bụi cỏ ven sông lộ ra một cái đầu rắn, thế nhưng con rắn này vừa mới nhìn thấy Lão Hoàng liền xoay người bỏ đi, còn Lão Hoàng lại nằm xuống trở lại vẻ lười nhác như ban đầu.

...

Hoa Đình Nhất Phẩm, nhà họ Diệp nơi Phương Minh đến hồi sáng.

“Bà lấy đâu ra bùa bình an này vậy, không phải bà không tin mấy thứ này sao?”

Diệp Minh nhận lá bùa bình an màu trắng bạc rồi lại nhìn vợ ông, vẻ mặt hoài nghi hỏi.

“Đây là chị em thân thiết của tôi đi du lịch mang về, nghe cô ấy nói ông đạo gia đó linh lắm, đây cũng là một phần tâm ý của người ta, ông mang theo cũng có mất miếng thịt nào đâu.”

Lương Quỳnh không hề thay đổi sắc mặt, bởi vì bà đã sớm chuẩn bị sẵn lời để nói, tuy bà không dám tin tất cả lời Phương Minh nói, nhưng nghĩ đưa cho chồng mình đeo cũng không có việc gì xấu, tất nhiên, bà sẽ không nói cho chồng bùa bình an này là do Phương Minh đưa.

“Nói đến đạo quan tôi lại nhớ đến chuyện ở thôn Diệu Hà năm đó, ông lão đạo trưởng thật sự có bản lĩnh, nếu không phải công việc bận rộn, tôi thật muốn trở về gặp lại đạo trưởng, à đúng rồi, còn có cậu nhóc tinh ranh kia nữa.”

Diệp Minh vừa nói những lời này, sắc mặt Lương Quỳnh chợt có chút mất tự nhiên, nhưng bà vẫn cố che giấu cảm xúc của mình. “Được rồi, tôi không muốn nghe mấy chuyện vợ vắn của ông nữa, tôi đi ngủ đây.”

“Đi ngủ, mai tôi còn phải đi công tác.” Diệp Minh gắt gỏng đầu không tiếp tục đề tài này, bởi vì ông biết bà xã mình không thích mình nhắc đến chuyện ở thôn Diệu Hà.

Nhất là, khi ông nói cho vợ năm đó ông đã tự mình làm chủ nói muốn gả con gái cho cậu nhóc đó.

“Từ Du năm nay hai mươi một tuổi, còn cậu nhóc đó có vẻ lớn hơn Từ Du ba tuổi, chỉ là không biết Từ Du còn nhớ rõ cậu nhóc đó hay không.”

Lầm bầm một câu, Diệp Minh cũng dần chìm vào giấc mộng.

...

Tại ký túc xá nữ của đại học Thủy Mộc.

Cô gái ngồi trên giường im lặng cầm sách đọc, ngọn đèn hắt lên sườn mặt không tỳ vết, sóng mũi xinh xắn tinh tế, đôi mắt lưu ly chuyên chú trên trang sách đã vàng ố.

“Tao nói này Từ Du, nếu để người trong trường chúng ta biết đường đường là hoa khôi giảng đường kiêm sinh viên ưu tú thế hệ mới của đại học Thủy Mộc lại đang cầm quyển kinh dịch mê mẩn xem, không biết sẽ có bao nhiêu người rớt cằm vì kinh ngạc nữa.”

“Đúng vậy đó, thời buổi này mọi người đều đọc về chòm sao, còn ai xem bát tự chứ...”

“Tụi mày có tin nếu tao tiết lộ tin này ra ngoài, trường học chúng ta phỏng chừng sẽ có một đồng người nghiên cứu bát tự đó.”

“Vây hội trường hội dịch học(9) trường chúng ta sẽ cảm ơn Tạ Du lắm lắm.”

(9)Dịch học: Học vấn về “Kinh dịch” và sự biến đổi của sự vật.

“Cảm ơn gì chứ, đừng quên Từ Du vốn là hội phó hội dịch học mà, trường chúng ta nhiều hội đoàn như vậy, hậu cung ba nghìn người đẹp, một mình Từ Du được độc sủng.”

Diệp Từ Du dời mắt khỏi sách, nghe đám bạn cùng phòng treu chọc cũng không phản bác gì, tính cách của cô vốn là vậy, điềm tĩnh không tranh giành.

“Từ Du, cho tụi tao nhiều chuyện một chút, sao mày thích xem mấy thứ phong kiến mê tín gì đó vậy?”

Cặp mày đẹp Diệp Từ Du khẽ nhủ lại, cô rất ghét người khác nói những điều này là phong kiến mê tín, bởi vì từng có một người nói với nàng, đây không phải là phong kiến mê tín.

“Không vì sao hết, chỉ là thích thôi.” Giọng nói như dòng suối thanh chảy ra nơi khe núi, trong veo lại êm tai.

“Mỗi lần nghe Từ Du nói chuyện là tìm tòi muốn ngất luôn, tao cảm thấy Từ Du của chúng ta giống như thần tiên trên trời không hề nhiễm phong trần thế gian vậy, cũng không biết rốt cuộc chàng trai nào có thể có được trái tim thiếu nữ của Từ Du đây.”

“Mày đã nói là tiên nữ rồi, vậy tất nhiên chỉ có thần tiên mới xứng với Từ Du của chúng ta.”

“Tao đoán Từ Du từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu đương lần nào, có khi vẫn còn nụ hôn đầu nữa ấy chứ, dù sao nhìn Từ Du ngay cả con gái háo sắc như tao cũng cảm thấy không thể xúc phạm.”

Bạn cùng phòng đùa ghẹo cũng không làm vẻ mặt Diệp Từ Du thay đổi gì nhiều, khuôn mặt thanh tú không tỳ vết vẫn giữ nét yên tĩnh, chỉ có đôi mắt trong veo như ngọc lưu ly khi nghe thấy những lời này thì có một tia cảm xúc dao động.

Mà suy nghĩ của cô cũng trôi theo mớng hồi ức kia.

Mặt trời sắp lặn, vãn bãi cỏ đó, hai thân ảnh nhỏ bé ngồi sát vào nhau.

“Anh đạo sĩ, ba em nói muốn em sau này làm vợ anh, vợ là gì vậy?”

“Vợ à...”

Thiếu niên mặc đạo bào gãi gãi đầu, “Vợ chính là có thể ôm hôn đó.”

“Mẹ em cũng hôn em, ba em cũng hôn em, vậy em cũng là vợ của mẹ em với ba em sao?” Cô gái nhỏ cả ngày đều có những câu hỏi ngây thơ khờ khạo như vậy.

“Đó không phải gọi là vợ, nói chung... chính là...”

Thiếu niên cố gắng muốn giải thích rõ, nhưng nói đến một nửa lại im bất, bởi vì môi cô gái nhỏ lúc này đã tiến lại gần.

Đợi đến khi môi cô gái nhỏ rời đi, thiếu niên vẫn còn ngỡ ngàng.

“Như vậy có phải sau này em chính là vợ của anh đạo sĩ rồi.” Cô gái nhỏ cười hi hi.

Hồi lâu sau, thiếu niên mới gạt đầu một cái thật mạnh.

...

“Được rồi, mọi người tắt đèn ngủ đi, tiết đầu ngày mai chính là tiết của mụ phù thủy, nếu đến muộn chắc chắn sẽ bị trừ điểm.”

Giọng nói của bạn cùng phòng kéo Diệp Tử Du từ trong hồi ức về, cũng may phòng đã tắt đèn, nếu không bạn cùng phòng của Diệp Tử Du chắc chắn sẽ thấy hai má ửng đỏ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 11: Viện Y học 10 năm không đứng đầu

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Sáng sớm, lúc đó khi trời hơi sáng, Đại Trụ từ trên giường tỉnh lại nhìn thấy đầu tiên đó là thấy Phương Minh trên đùi lão Hoàng.

"Phương Minh, ngày hôm qua tôi uống say rồi, tôi nhớ là, ồ... quái lạ..."

Đại Trụ nhớ tới đêm qua hình như là mình uống say, nhưng từ trên giường xuống tới hần lại phát hiện người mình không có yếu ớt như sau khi say rượu, ngay cả đứng đưa đầu cũng sẽ không có cảm giác nhức đầu.

Phải biết rằng lần trước hần cũng uống say, kết quả ngày thứ hai lúc tỉnh lại nhức đầu như muốn nứt ra, cả người căng mềm yếu vô lực, cuối cùng nằm trên giường khoảng một ngày mới phục hồi lại.

"Tôi cho cậu uống thuốc viên sư phụ ta nghiên cứu được, đối với giải rượu có hiệu quả tốt, còn nữa đây là bữa sáng tôi mua được từ bên ngoài, nhân lúc còn nóng cậu ăn đi."

Nghe được Phương Minh nhắc tới sư phụ hần, trên mặt Đại Trụ lộ ra biểu tình kính phục, sư phụ của Phương Minh vị lão thần tiên đạo quan kia, toàn bộ người dân trong thôn ai không tôn kính?

Trước đây giao thông trong thôn không phát triển, trong thôn cũng không có bác sĩ, người trong thôn bị bệnh đều tìm lão thần tiên, mà lão thần tiên chỉ kê vài thang thảo dược là có thể chữa khỏi bệnh, hơn nữa gặp phải nhà nghèo khổ còn không thu tiền thuốc.

"Nếu là thuốc của lão thần tiên thì còn có thể hiểu được, đồ của lão thần tiên đều là đồ tốt." Đại Trụ cười khà khà, lập tức nghĩ tới điều gì: "Phương Minh, người tới Ma Đô có chuyện gì không? Người cũng giống như ta muốn tìm việc làm ở Ma Đô?"

"Tìm việc làm?"

Phương Minh sững sốt một chút, hần muốn nán lại Ma Đô một thời gian, nhưng không phải là vì tìm việc làm. . .

Suy nghĩ của hần phiêu du đến lúc sư phụ đã qua đời...

"Tiểu Minh tử, người cũng đã theo lão đạo ta hai mươi ba năm, có chuyện này, lão đạo nhất định phải nói cho con biết, kỳ thực, con cũng không phải cô

nhi, lại nói tiếp đây đều do ta tư lợi gây chuyện."

Hai mươi ba năm trước, lão thần tiên ra ngoài thôn Diệu Hà dạo chơi đi tới Ma Đô, kết quả lại phát hiện một đứa trẻ sơ sinh bên bờ sông Hoàng Bộ, lúc đó đang là mùa đông lạnh lẽo, nhìn thấy trẻ con đã sắp không xong, lão thần tiên liền ôm đứa trẻ đó đi.

"Vốn dĩ với bản lĩnh của lão đạo ta nếu muốn tìm cha mẹ của đứa trẻ cũng không khó, nhưng khi đó lão đạo đang tìm khắp thế giới cần tìm một truyền nhân y bát, bởi vậy thấy đứa trẻ đó liền nghĩ đây là duyên phận tổ sư tu hàng ban tặng ta. Vì vậy liền đem đứa trẻ con mang về thôn Diệu Hà."

Lúc lão thần tiên nói đến đây, nét mặt già nua có một chút áy náy, tu đạo cả một đời, chung quy vẫn không thoát khỏi thế tục ràng buộc không cách nào hoàn toàn thông suốt.

"Ta nghĩ con cũng đã đoán được đứa trẻ kia chính là con, ban đầu lão đạo dự định chờ sau khi nguoi trưởng thành sẽ cho con đi tìm kiếm cha mẹ, chỉ là chưa từng nghĩ đến sẽ có cuộc gặp gỡ bất ngờ, từ đó về sau lão đạo liền không cách nào suy diễn bất cứ điều gì với con, thiên cơ của con đã bị che giấu."

"Về thân thế của con lão đạo cũng không rõ lắm, tất cả chỉ có thể dựa vào chính con đi tìm, vừa khéo lão đạo ở Ma Đô cũng có mấy người bạn cũ, sau khi đến Ma Đô con có thể tìm họ trợ giúp."

---

"Phương Minh, Phương Minh... Cậu đang làm gì vậy?"

Tiếng của Đại Trụ đem Phương Minh từ trong suy nghĩ kéo về, thấy biểu tình khản trương của Đại Trụ, Phương Minh cười cười, giải thích: "Không có, vừa rồi đang suy nghĩ một chút việc."

"Vây là tốt rồi, tôi còn tưởng rằng cậu làm sao rồi, gọi cậu mấy lần đều không có phản ứng." Đại Trụ tài thờ dài một hơi: "Từ nơi này đến đại học của Kỳ Kỳ cách một đoạn, bây giờ chúng ta đi tới vừa hay có thể gọi Kỳ Kỳ cùng nhau ăn cơm trưa."

"Ừ, cũng là đã lâu không có nhìn thấy tiểu nha đầu này, đều nói nữ mười tám tuổi thay đổi lớn, cũng không biết hiện tại thế nào rồi."

Nhắc tới Kỳ Kỳ, trên mặt Phương Minh cũng hiện ra nụ cười, cái đuôi nhỏ đầy nước mũi luôn đi sau lưng hắn lúc còn nhỏ cũng đã bảy tám năm không gặp mặt rồi.

"Được, vậy bây giờ chúng ta liền xuất phát, trên đường ta sẽ gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ, nhưng tàu điện ngầm không cho mang theo vật nuôi, nên chỉ có thể để lão Hoàng ở nhà."

"Gâu!"

Dường như là nghe hiểu lời Đại Trụ nói, lão Hoàng hướng về phía Đại Trụ sủa lên một tiếng,

Nhe răng trợn mắt làm ra vẻ muốn cắn.

"Được rồi, nguoi ngoan ngoan đợi ở chỗ này, ở đây không thể tùy tiện đi loạn như ở thôn chúng ta được, ít đi ra ngoài gây tai họa đi."

Phương Minh vỗ một cái vào đầu lão Hoàng, lão Hoàng dám nghe răng trợn mắt với Đại Trụ, nhưng đối mặt Phương Minh chỉ có thể dưng thẳng tay, vẻ mặt ỉu xiu nằm trên mặt đất.

Không đề ý đến lão Hoàng, Phương Minh và Đại Trụ hai người rời khỏi phòng trọ đi vài mét là vào trạm xe lửa, đi đến trường đại học danh tiếng ở Ma Đô.

Trường đại học FD, một đại học danh tiếng tiếng tăm lẫy lừng khắp cả nước, mà trong này, y khoa là ngành có nhiều nhân tài xuất chúng.

Khi Phương Minh và Đại Trụ đi tới khoa y đại học FD, tại cửa trường học, đã là có một thiếu nữ thanh tú đứng ở đó, khi thiếu nữ thấy Phương Minh và Đại Trụ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ non nớt và nở nụ cười xán lạn.

"Anh, anh Phương Minh!"

Thiếu nữ vẫy tay, thân hình thanh xuân dạt dào dưới ánh mặt trời tràn đầy sức sống, nụ cười trên mặt cũng là làm cho không ít nam sinh đi ngang qua đều quay đầu lại liếc nhìn.

Phương Minh nhìn thiếu nữ rồi nhìn lại Đại Trụ da ngăm đen bên cạnh, nếu như không phải từ diện mạo nhìn ra hai người là anh em hắn đã phải hoài nghi có phải trước đây bác Vương đã ôm sai con gái rồi không.

"Kỳ Kỳ, anh và anh Phương Minh tới thăm em, xúc động không?"

Đại Trụ tiến lên, nhưng mà Kỳ Kỳ trực tiếp lướt qua hắn đi về phía Phương Minh: "Anh Phương Minh, thật sự là anh à, lúc anh gọi điện thoại cho em thời gian em có chút không dám tin."

"Ừ, anh vừa tới Ma Đô, nghe anh em nói em ở Ma Đô học đại học nên ghé thăm em một chút, giới lắm, thi đậu đại học FD, không làm mất mặt thôn chúng ta."

Trước đây khi Kỳ Kỳ thi lên đại học, đúng lúc Phương Minh theo sư phụ ra ngoài, cho nên bỏ lỡ khoảng thời gian đó, nhưng từ khuôn mặt tươi cười của bác Vương cũng có thể nhìn ra, Kỳ Kỳ thi đậu đại học tốt là chuyện vinh quang đến nhường nào.

"Ừ."

Phương Minh vươn tay ở giữa không trung nhưng lại có chút lúng túng buông xuống, Kỳ Kỳ đã không phải là con sên nhỏ năm xưa nữa, điều này có thể nhìn thấy được từ ánh mắt của những nam sinh xung quanh, sờ đầu của cô đã không thích hợp nữa rồi.

"Anh Phương Minh, em đưa anh đi dạo quanh trường em một chút nhé."

"Được, đưa anh và anh em đi tham quan một chút nào."

Phương Minh gật đầu đáp ứng, nhưng mà Đại Trụ bên cạnh lại có chút bất mãn, nói thầm nói: "Thật là có Phương Minh liền đã quên mình, mình tới nhiều lần như vậy mà không có mang mình đi dạo một lần."

"Anh, anh nói cái gì đó?" Kỳ Kỳ dựng lên cái lỗ tai, hỏi.

"À, anh không nói gì, anh muốn nói chúng ta đi vào nhanh một chút đi, một lúc nữa đi ăn cơm."

----

Viện Y khoa.

Phương Minh dọc theo đường đi đi theo Kỳ Kỳ, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười nhạt nghe Kỳ Kỳ giới thiệu một ít kiến trúc trong trường học với một số chuyện thú vị xảy ra ở trường.

Nhưng khi đi tới sân tập cỏ, Phương Minh dừng bước.

Ở ngay phía trước Phương Minh có một pho tượng, đó là một pho tượng điêu khắc hình nam giới ở trên mặt cỏ.

Thấy Phương Minh chú ý đến pho tượng điêu khắc này, Kỳ Kỳ mở miệng giới thiệu: "Anh Phương Minh, đây là điêu khắc thầy hiệu trưởng của chúng em, hiệu trưởng là người rất được mọi người tôn trọng trong giới y học."

Phương Minh không trả lời Kỳ Kỳ nói, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm chỗ điêu khắc, một lát sau mới đưa mắt về, nét mặt trở nên có chút nghiêm túc: "Kỳ Kỳ, trường học các em gần nhất có thay đổi gì không?"

"Thay đổi, hình như không có gì thay đổi gì." trông mặt Kỳ Kỳ chuyển động suy tư một chút: "Nhưng cũng có thể nói là có, lúc nghỉ hè trường học mới xây một cái nhà thí nghiệm."

"Mới xây một cái nhà thí nghiệm? Đưa anh đi xem."

"Anh Phương Minh, sao đột nhiên anh lại hỏi vấn đề này?"

Kỳ Kỳ có chút khó hiểu, không rõ anh Phương Minh vì sao đột nhiên muốn nhìn tòa nhà thực nghiệm mới xây, nhưng cuối cùng vẫn ở phía trước dẫn đường.

Tòa nhà thực nghiệm mới xây cách không xa, rẽ qua hai con đường cỏ xanh hiện ra trước mặt Phương Minh, nhưng rất rõ ràng, tòa nhà thực nghiệm vừa mới xây xong chưa được chính thức sử dụng, toàn bộ tòa nhà có vẻ vắng vẻ.

"Anh Phương Minh, rốt cuộc làm sao vậy?"

Kỳ Kỳ thấy Phương Minh chỉ nhìn chằm chằm tòa nhà thực nghiệm thực nghiệm này rất lâu cũng không nói được một lời, nhịn không được có chút ngạc nhiên, nhưng thật ra Đại Trụ bên cạnh nhìn thấu chút gì, kéo Kỳ Kỳ lại, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Em quên sư phụ Phương Minh là ai à, anh đoán là trường học các em có khả năng có chuyện gì đó, là Phương Minh đã nhìn ra."

Nghe được lời của anh mình nói, Kỳ Kỳ trong đầu hiện ra ông già đầu tóc bạc kia luôn luôn tươi cười bộ dáng hiền lành, vị lão tiên nhân kia ở trong thôn sở hữu sự kính yêu của toàn bộ thôn dân.

Chỉ là, Kỳ Kỳ không nghĩ ra là trong trường học có chuyện gì, nếu thật sự có chuyện gì nàng mỗi ngày ở trường học làm sao có thể không có nghe nói qua.

"Được rồi, đừng có đoán bậy nữa, cũng không phải việc gì lớn, chỉ là tòa nhà thực nghiệm này xây xong, tương lai mười năm tới toàn bộ học viện sợ rằng rất khó lại có chuyện gia y học đứng đầu."

Phương Minh thu hồi ánh mắt, khẽ thở dài một hơi nói.

"A!"

Kỳ Kỳ nghe được Phuong Minh nói kinh sợ há miệng thật to, nói rằng: "Anh Phuong Minh, không thể nào, một tòa nhà thực nghiệm còn có thể ảnh hưởng đến việc này của trường học?"

"Tại sao lại không?"

Phuong Minh cười cười, giải thích: "Trường học là nơi giáo dục con người, xem trọng mạch văn, một mạch văn trình độ phong phú quyết định trường học này có thể hay không dưỡng ra nhân tài, nhưng mà, mạch văn trong sân trường này đã bị cắt đứt, ít nhất trong vòng mười năm không có sự phát triển, vì vậy rất khó ra lại có nhân tài trình độ cao, anh nghĩ Kỳ Kỳ sau khi tốt nghiệp khoa chính quy nếu như thi nghiên cứu sinh thì lựa chọn những trường học khác đi."

Nghe được Phuong Minh nói, Kỳ Kỳ không nói gì thêm, đột nhiên bên cạnh vang lên một thanh âm tức giận.

"Mạch văn với không mạch văn cái gì, lại có người ở chỗ này nói hươu nói vượn, tòa nhà thực nghiệm của trường học chúng ta là do học trưởng của trường quyền góp xây dựng, là vì sinh viên chúng ta có thêm cơ hội thực hành, nâng cao năng lực thực hành của chúng ta, vậy mà người dám coi trờ thành tai họa."

Cách Phuong Minh không xa, có hai vị nam sinh, bởi vì Phuong Minh cũng không có cố ý hạ giọng, vì vậy hai người này vừa vặn nghe được lời Phuong Minh vừa nói.

Hai vị nam sinh đi lên trước, vẻ mặt sắc mặt giận dữ nhìn chằm chằm Phuong Minh, đồng thời hướng về phía Kỳ Kỳ nói rằng: "Vị học muội này, người không nên nghe người này lừa."

Hai vị nam sinh đột nhiên xuất hiện có chút ngoài dự liệu của Phuong Minh, nhưng hấn cũng không tính giải thích, giống như trước đây sư phụ hấn nói vậy:

"Tin, có thể; không tin cũng có thể, mọi thứ đều là phúc phận của mỗi người."

Dù Phuong Minh không có ý định giải thích nhưng Kỳ Kỳ lại không can tâm, trừng mắt bất mãn nói: "Các người nói cái gì đó, anh Phuong Minh của ta không bao giờ gạt người, anh ấy nói có chính là có."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Đem hấn mời về

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Kỳ Kỳ cực kỳ bênh vực Phuong Minh, chính xác mà nói là đối với Phuong Minh tràn đầy tín nhiệm, đây là sự tín nhiệm sau mười mấy năm theo đuôi, ở trong mắt của cô Phuong Minh ca từ trước tới giờ chưa từng nói dối.

Đại Trụ bên cạnh nghe được lời nói của em gái mình vụng trộm liếc mắt một cái nhỏ giọng thăm thì nói: "Phuong Minh không gạt người thì lợn mẹ đều biết trèo cây."

Từ nhỏ cùng Phuong Minh chơi đến lớn Đại Trụ hiểu rất rõ ràng bản tính của Phuong Minh, Phuong Minh cũng không ít ý vào khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn mà lừa dối người lớn trong thôn, gả vịt của rất nhiều nhà bị mất, kì thực đều là vào bụng Phuong Minh và lão Hoàng, đương nhiên, hấn cũng có phần trong đó.

Phuong Minh thấy Kỳ Kỳ bảo hộ chính mình như thế, thậm chí còn tranh cãi với hai tên nam sinh cũng là có chút cười ngốc nghếch, hấn biết địa vị của mình ở trong lòng tiểu nha đầu rất cao, nhưng lại thật không ngờ lại cao đến mức độ này.

"Được rồi Kỳ Kỳ, không cần cùng bọn họ cãi cọ, chúng ta đi thôi."

Phuong Minh gọi Kỳ Kỳ lại, chuyện này với hấn căn bản không có liên quan, hơn nữa phong thủy của viện y học này dù đã bị phá hư nhưng cũng chưa đến mức xuất hiện mạng người, tổn thất một chút yên tĩnh mà thôi, trường học nào hoàn toàn không có một chút hưng suy chứ.

"Ha, tên lừa gạt bị chúng ta vạch trần biết điều không nói nổi nữa muốn chạy trốn, mau rút khỏi trường học của chúng ta, vừa nhìn là kiểu nghèo kiết hủ lậu, phòng chừng đến cả đại học cũng không có trải qua? Vẫn là nên trở về công trường bốc gạch đi thôi, trường học của chúng ta không phải ai cũng có thể vào." Một trong các nam sinh nhìn lướt qua cách ăn mặc của Đại Trụ, vẻ mặt ghét bỏ giễu cợt nói.

"Vị bạn học này sao nguoi nói chuyện như thế?"

Đại Trụ không vui, nhưng mà hắn không có lớn tiếng phản bác, nếu như là đối thành trước đây ở trong thôn hắn đã sớm tiến lên tước đối phương, nhưng lúc đi tới Ma Đô sinh hoạt đã mài mòn tính khí của hắn, đến từ tầng lớp sinh hoạt thấp nhất khiến hắn đối mặt với những thiên chi kiều tử không tự chủ đã không còn sức mạnh.

Sắc mặt của Phương Minh trầm xuống, nếu như hai nam sinh này chỉ là không tin lời hắn nói thì không sao, dù sao xã hội bây giờ rất nhiều người căn bản cũng không tin mấy thứ này, nhưng rất rõ ràng lời nói của nam sinh này đã là bắt đầu công kích.

"Người nói lung tung gì vậy, anh ta bọn họ thể nào mà không thể vào vườn trường, người mau xin lỗi chúng ta."

Kỳ Kỳ tức giận, nhưng mà hai nam sinh chỉ là lạnh nhạt liếc mắt căn bản cũng không có ý muốn nói xin lỗi. Nếu như nói ngay từ đầu bọn họ mở miệng là bởi vì thấy Kỳ Kỳ xinh đẹp muốn nhân cơ hội tiếp lời, nhưng khi Kỳ Kỳ căn bản không có tin tưởng bọn họ trái lại bảo vệ Phương Minh, hai vị này nam sinh liền thẹn quá hóa giận.

Tình hình bên này cũng thu hút tới không ít học sinh vây xem, nhìn học sinh chỉ chỉ trỏ trỏ, Đại Trụ có chút lo sợ kéo tay em gái khuyên nhủ: "Quên đi Kỳ Kỳ, chúng ta không tranh luận với bọn họ rồi khỏi nơi này trước đã."

"Anh, bọn họ rõ ràng đang nói nguoi, làm sao có thể cứ bỏ qua như vậy."

"Thôi bỏ đi, dù sao anh em cũng không có mất miếng thịt nào, chúng ta tiếp tục đi những chỗ khác một chút."

Đại Trụ đương nhiên biết lời hai nam sinh này nói là đang nói hắn, tuy rằng hắn không đọc sách nhiều nhưng cũng không ngu dốt, chỉ là cũng biết rằng xã hội bây giờ cho dù là học sinh đều vô cùng có thể lực, làm lớn chuyện khiến nhiều người biết em gái mình có một anh trai là người giao hàng có thể sẽ đối gây ảnh hưởng đến em gái, ảnh hưởng tới quan hệ giữa em gái và các bạn học.

Đây cũng là lí do vì sao, tuy rằng hắn đã ở Ma Đô làm việc một thời gian nhưng rất ít đến trường học tìm em gái, chính là không muốn khiến em gái mình mất mặt, dù cho em gái không để ý mấy chuyện này.

"Nhìn mặt đoán người, vừa vô học vừa vô đức, huống hồ còn chưa nhất định có học vấn, có học sinh như vậy, chẳng trách viện y học sẽ suy bại." Phương Minh lên tiếng, mặt mang vẻ châm chọc: "Những người như các nguoi, cho dù là tốt nghiệp trên cương vị y học cũng chỉ là lang băm mà thôi."

Phương Minh vừa nói, bốn phía một mảnh xô xao, những học sinh kia đều dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Phương Minh, mà hai kia nam sinh cũng đột nhiên sùng cồ, chuẩn mở miệng mắng to, nhưng đúng lúc này, một giọng già nua từ sau truyền đến.

"Thanh niên này, nói lời này có phải là có chút quá rồi."

Thanh âm truyền đến Phương Minh quay đầu lại, phía sau, có một ông già ở giữa mấy người đàn ông trung niên cùng đi về phía bên này, mà nhìn ông già này, trên mặt không ít học sinh đều lộ ra vẻ kính sợ nhanh chóng nhường ra một con đường.

"Là hiệu trưởng."

"Ồ, hiệu trưởng mà cũng đích thân đến, ông già này có lai lịch gì?"

"Ngay cả ông ấy nguoi cũng không nhận ra, thực sự là kiến thức nông cạn, ngôi sao sáng giới y học, viện sĩ viện khoa học Trung Quốc, cũng là hiệu trưởng danh dự của trường học chúng ta viện sĩ Thẩm Tự Khác."

Rất nhiều học sinh nhận ra thân phận của ông, mà những người không biết sau khi nghe bạn học bên cạnh nói mỗi người cũng đều mang vẻ mặt kính nể và ngưỡng mộ, viện sĩ của viện khoa học Trung Quốc, đó chính là thứ mà bọn họ theo đuổi cả đời.

Đại Trụ ở trong đám đông nghe tới thân phận của ông già còn có những người đàn ông trung niên theo sau hiệu trưởng thì càng cảm thấy sợ hãi, hắn không hiểu cái gì là viện sĩ, nhưng hắn biết chức vụ hiệu trưởng này, đây chính là người có chức cao nhất trong trường.

Ngay cả sắc mặt Kỳ Kỳ cũng có chút lo sợ, nhưng khi thấy vẻ mặt vẫn bình tĩnh biểu tình Phương Minh lúc lòng cô cũng an tâm lại, ở trong lòng cô anh Phương Minh dường như chưa từng sai qua.

"Lời nói của ta, thời gian tự nhiên có thể nghiệm chứng."

Phương Minh nghe được những lời bàn tán của những học sinh này cũng đã biết thân phận của lão, nhưng hắn cũng không có vì vậy mà lo sợ, viện sĩ của viện khoa học Trung Quốc rất dọa người sao, dường như lúc trước có mấy người viện sĩ của viện khoa học Trung Quốc muốn gặp sự phụ hắn nhưng đều trực tiếp bị đóng cửa.

Thẩm Tự Khác có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Phương Minh, ông thật không ngờ người trẻ tuổi trước mắt này sau khi nhìn thấy ông lại vẫn không siểm



ninh như vậy, phần điểm tỉnh này hơn hẳn rất nhiều người.

Lúc này hiệu trưởng đi theo sau lưng Thẩm Tự Khác nghe được từ những bạn học khác những chuyện đã trải qua, lập tức ở bên tai Thẩm Tự Khác có tiếng thì thầm thảo luận.

Nghe xong lời nói của hiệu trưởng, một tia sáng hiện lên trong ánh mắt Thẩm Tự Khác, dò hỏi: "Thanh niên trẻ, cậu nói tòa nhà thực nghiệm này không thể làm nên, còn nói tổn thất mạch văn, vậy cậu căn cứ vào cái gì?"

Câu hỏi của Thẩm Tự Khác làm cho hiệu trưởng còn có những học sinh kia đều ngây ngẩn cả người, lời này của viện sĩ hình như là tin tưởng câu chuyện hoang đường của tiểu tử trước mắt này.

"Căn cứ, căn cứ đừng tới hỏi ta, đi hỏi bức tượng lão viện trưởng dựng trong sân trường kia."

Phương Minh không có ý định trả lời, hướng phía Kỳ Kỳ và Đại Trụ nói một câu "Đi" sau đó là trực tiếp đi đến cửa trường học, để lại mọi người đang kinh ngạc.

Có làm hay không? Tần viện sĩ tin tưởng câu chuyện hoang đường của tên tiểu tử kia nói đã có chút khó tin, nhưng tiểu tử này lại trực tiếp khiến Tần viện sĩ đứng phoir nằng ở tại ở đây còn hần thì đi mất.

Khẳng định không là bọn họ nhìn lầm chứ? Hay hôm nay là ngày cá tháng tư?

"Thầy à, người này là nói bậy mà thôi, ngài cần gì phải để ở trong lòng."

Tần Đức Sơn thấy thầy nhà mình sững sờ tại chỗ liền mở miệng, đồng thời trong lòng cũng là có quyết định, lát nữa nhất định phải để cho thầy chủ nhiệm đi điều tra một chút nữ học sinh kia học hệ nào lớp nào, khiến giáo viên phụ đạo phê bình giáo dục.

"Nói bậy sao?"

Thẩm Tự Khác lắc đầu, lập tức nói rằng: "Đi, tới tượng lão viện trưởng nhìn."

"Lão sư, ngài..."

Tần Đức Sơn không biết tại sao thấy mình lại để ý đối với lời nói bậy một người trẻ tuổi như thế, hơn nữa còn tin lời nói của người thanh niên kia muốn đi nhìn tượng lão hiệu trưởng đằng trước, hơn nữa người thanh niên kia còn nói là hỏi bức tượng lão hiệu trưởng, bức tượng chẳng lẽ còn có thể mở miệng nói?

"Một lát nữa sẽ biết kết quả, thật ra ta hy vọng là hần nói bậy, trước hết để cho các sinh viên giải tán đã."

Thẩm Tự Khác không có giải thích nguyên nhân, bởi vì trước tiên hần phải xác nhận suy đoán của mình.

Tuy rằng gương mặt Tần Đức Sơn hoang mang, nhưng lão sư nói như vậy hần cũng không dám phản bác, phải biết rằng mặc dù hần là hiệu trưởng, nhưng có thể đảm nhiệm thượng chức vị này thì nguyên nhân lớn là vì hần là học sinh của lão sư, đối với yêu cầu của lão sư hần chưa bao giờ dám cự tuyệt.

Giải tán sinh viên xong, Thẩm Tự Khác và Tần Đức Sơn còn có mấy vị lãnh đạo trường rất đi tới tượng lão hiệu trưởng trên sân cỏ.

"Lão sư, người xem tượng lão hiệu trưởng không phải là vẫn dựng đứng rất tốt ở chỗ này sao?"

Tần Đức Sơn chỉ là liếc nhìn tượng lão hiệu trưởng vài lần rồi thu hồi ánh mắt, mà mấy vị lãnh đạo khác cũng đều phụ họa theo, bức tượng này ngoại trừ có chút rạn nhỏ và rêu xanh ở ngoài thì cũng không có gì, mà những vết nứt và rêu xanh do gió thổi phơi nắng kết quả là không thể tránh khỏi.

Thẩm Tự Khác không có trả lời, một đôi mắt già nhìn chằm chằm bức tượng, sau nửa ngày lúc ánh mắt cũng rơi vào phí cuối bức tượng, sau đó trong ánh mắt già nua hiện lên vẻ khiếp sợ.

"Phần cỏ dưới này là như thế nào?"

Nghe được Thẩm Tự Khác hỏi, mấy người Tần Đức Sơn lúc này mới chú ý tới, phía dưới bức tượng và chu vi năm mươi cm cỏ nhỏ đều đang trở nên khô vàng.

"Có thể... Là bị các sinh viên giẫm lên thôi, lần sau ở trong đại hội ta nhất định sẽ phê bình, cũng sẽ bảo giáo viên các lớp tăng mạnh giáo dục." Tần Đức Sơn suy nghĩ một chút đáp.

"Cũng không nhất định là sinh viên giẫm, bức tượng này được coi như là một trong những biểu tượng của trường chúng ta, rất nhiều phụ huynh học sinh đến nơi đây chụp ảnh lưu niệm giẫm cũng có thể." Có lãnh đạo trường giải thích.

Thẩm Tự Khác không để ý đến Tần Đức Sơn còn có mấy giáo lãnh đạo trường, mà đích thân đi lên trước sau đó cúi người xuống, bàn tay già nua của nắm một nhúm cỏ khô héo.

Kết quả một vuốt này làm cho mấy người Tần Đức Sơn ngậy ngấn cả người, bởi vì... những cây cỏ khô héo này trực tiếp là bị Thảm Tự Khác cấp rút ra, khi nào khí lực lão sư lớn như vậy?

"Cỏ dại đốt đi mọc nhiều hơn vào mùa xuân, nếu như là bị người giẫm đạp rễ cây sẽ không đứt cũng không dễ dàng bị nhổ, đây rõ ràng là gốc cây đều chết hết."

Thảm Tự Khác tựa hồ là nghĩ tới điều gì tâm tình đột nhiên trở nên kích động, thấy thế Tần Đức Sơn liền vội vàng tiến lên đỡ, nếu như lão sư xuất hiện một chút vấn đề, vậy thì hắn không thể tha thứ.

"Còn đỡ ta làm gì, mau đưa thanh niên trẻ kia tìm trở về." Về mặt Thảm Tự Khác có vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trùng mắt với Tần Đức Sơn, hất tay hắn đang tiến lên đỡ ra, bất quá lập tức cái chính nói: "Không phải là tìm, là mời, mời hắn về."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13: Bí mật của y học viện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Cổng trường của y học viện.

"Phương Minh, như vậy sẽ không không gây ra ảnh hưởng gì cho Kỳ Kỳ chứ! Dù sao đây chính là hiệu trưởng, chúng ta cứ như thế mà đến lúc đó bọn họ biết sẽ không làm khó Kỳ Kỳ chứ? "

Đại Trụ có chút lo lắng nhìn Phương Minh, nhưng thật ra Kỳ Kỳ đứng bên cạnh nói: "Anh, hiệu trưởng thì thế nào, em không làm gì sai hiệu trưởng cũng không thể đuổi học em, cùng lắm thì chính là không có học bổng, em có thể làm thêm ngoài giờ. "

Nghe Kỳ Kỳ nói, Phương Minh cười cười, nói rằng: "Yên tâm đi, học bổng không mất đâu, hơn nữa không biết chừng về sau càng nhiều hơn ấy chứ. "

Lúc nói lời này, Phương Minh trong đầu cũng là hiện lên bóng dáng già nua của Thảm Tự Kính, lúc hiệu trưởng trước kia từng nhắc đến "Mạch văn" với Thảm Tự Kính, Thảm Tự Kính trong mắt lóe lên tinh quang nhưng cũng không tránh được hai mắt của cậu.

Cho nên Phương Minh có thể phán đoán, Thảm Tự Kính chắc là biết mạch văn, nếu là biết mạch văn, Thảm Tự Kính chắc sẽ đang ở trước bức tượng.

Nhìn thấy biểu tình nghi hoặc của hai anh em Đại Trụ và Kỳ Kỳ, Phương Minh không giải thích, mà cũng đúng lúc này điện thoại của Kỳ Kỳ đột nhiên vang lên.

"Là điện thoại của phụ đạo viên, em nghĩ là hiệu trưởng tìm được phụ đạo viên rồi, mặc dù trước đó không nhận. "

Kỳ Kỳ thè lưỡi, bởi vì cô sợ phụ đạo viên gọi điện thoại qua đây là để phê bình cô. Đối với chút xíu tâm tư này của Kỳ Kỳ Phương Minh biết rõ, nhưng cũng chỉ là cười cười không nói gì.

Lúc này, ở một nơi khác trong trường, Trương Dương trên mặt đầy mồ hôi, nhìn về mặt âm trầm của hiệu trưởng và vẫn không ai nghe điện thoại di động, trong lòng thầm phiền muộn.

Chuyện này là sao, bị hiệu trưởng gọi điện thoại tới còn chưa tính, lại còn bắt mình gọi điện thoại cho học sinh trong lớp, đáng thương ở chỗ là hắn đến bây giờ ngay cả xảy ra chuyện gì cũng không biết.

"Người đưa số điện thoại của Vương Tần Kỳ cho ta để ta gọi. "

Tần Đức Phong gọi ba lần liên tục rồi mà vẫn không có người nghe điện thoại rốt cục nhẫn nhịn lấy ra điện thoại di động của mình, Trương Sinh nghe xong đầu tiên là sùng sốt một chút sau đó lập tức vội vã đọc số điện thoại.

"Sao lại có điện thoại nữa rồi, ồ, là số lạ."

Nhìn điện thoại di động kêu lên lần thứ tư, Kỳ Kỳ đang muốn tắt máy tiếp thì lúc này đây lại phát hiện là số lạ.

"Kỳ Kỳ, em bắt máy đi, biết đâu có chuyện gì." Đại Trụ ở bên cạnh khuyên nhủ.

"Được rồi, chỉ cần không phải điện thoại của phụ đạo viên là được. "

Vừa bắt máy, Kỳ Kỳ còn chưa mở lời bên kia đã truyền đến thanh âm gấp rút, "Là học sinh Vương Tử Kỳ phải không, ta là Tần Đức Phong. "

"Tần Đức Phong? "

Kỳ Kỳ trên mặt hiện lên vẻ quen thuộc nhưng lại nhất thời nhớ không ra là tên của ai, tên này nàng xác định mình đã nghe qua, thế nhưng nghe qua ở đâu thì lại quên mất.

"Uhm, học sinh Vương Tử Kỳ, cái kia... người bạn kia của em vẫn còn ở bên cạnh em không, nếu như có thể xin hân quay lại một chuyến được không? "

Tần Đức Phong ngay từ đầu là chuẩn bị dùng giọng ra lệnh theo thói quen, thế nhưng dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của lão sư mình không thể lộ vẻ tức giận đành hạ thấp tư thái, cảnh này, thật ra khiến Trương Dương đứng bên cạnh thấy choáng váng.

Gia cảnh của Vương Tử Kỳ hẳn có biết qua, chỉ là một đứa trẻ nhà quê, đệ tử như vậy sao lại thế gây chú ý với hiệu trưởng lại còn khiến ông ấy đích thân gọi điện thoại?

"A, ông rốt cuộc là ai vậy? "

Giọng nói của Kỳ Kỳ trở nên cảnh giác, điều này làm cho khóe miệng của Tần Đức Phong ở đầu dây bên kia co quắp một cái, khiến mồ hôi trên mặt Trương Dương lạnh sâu hơn, học sinh của mình lại không biết tên của hiệu trưởng việc này chắc sẽ không đổ lên đầu mình chứ!.

"Đưa điện thoại cho ta nói chuyện. "

Thẩm Tự Kính trực tiếp đoạt lấy điện thoại di động của Tần Đức Phong, vẻ mặt hòa ái nói rằng: "Học sinh Vương Tử Kỳ, ta là Thẩm Tự Kính, người vừa mới gọi điện thoại cho em là hiệu trưởng của các em, là như vậy, người trẻ tuổi lúc này vẫn còn ở bên cạnh em chứ!, có thể xin cậu ấy bây giờ quay lại một chuyến không, yên tâm, tuyệt đối không có ác ý, chỉ là muốn tìm cậu ấy để xin lỗi chuyện lúc này, đương nhiên chúng ta cũng có thể đến tận cổng để nghênh đón. "

Lần này, đến phiên Kỳ Kỳ sững sờ, cái tên Thẩm Tự Kính cô đương nhiên nghe qua, mà lúc này nàng cũng nghĩ ra rồi.

Dường như hiệu trưởng tên là gọi Tần Đức Phong, trước đây lúc ở đại hội tân sinh viên đã từng nghe người chủ trì giới thiệu.

Chỉ là Kỳ Kỳ không hiểu vì sao hiệu trưởng Thẩm Tự Kính và hiệu trưởng Tần Đức Phong đột nhiên thay đổi thái độ như vậy, lại còn tự mình đến tận cổng nghênh tiếp anh Phương Minh.

"Anh Phương Minh, hiệu trưởng Thẩm Tự Kính nói mời anh qua một chuyến, còn nói có thể tự mình đến trước cổng đón tiếp. "

Cuối cùng Kỳ Kỳ không có tự ý làm chủ hay mà còn đem nguyên văn lời nói của Thẩm Tự Kính kể lại cho rồi Phương Minh một lần, bởi vì nàng không biết nên làm gì bây giờ.

"Xem ra lão nhân kia cũng không phải ngốc, bắt quá nghênh tiếp thì không cần. "

Phương Minh khoát tay áo, từ lúc điện thoại của Kỳ Kỳ lần đầu tiên vang lên cậu đã biết là Thẩm Tự Kính chắc là đã đến trước bức tượng đồng thời phát hiện đầu mối.

"Đi thôi, tìm học bổng cho em thôi. "

Phương Minh vò vò đầu tóc của Kỳ Kỳ, sau đó cười cười đi vào trong sân trường, còn lại hai anh em Đại Trụ và Kỳ Kỳ không hiểu ra sao cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai anh em đương nhiên sẽ không biết, hết thấy chuyện này kỳ thực đều nằm trong tính toán của Phương Minh.

Mặc dù đối với hai nam sinh trước kia của học viện bất mãn, nhưng trước mặt hiệu trưởng, Phương Minh sở dĩ sẽ dám dăm chọc ly giáng như vậy cũng là bởi vì thấy được tinh quang chọc lóe rồi biến mất của Thẩm Tự Kính.

Nếu như không có một đạo tinh quang ấy cậu sẽ không rời đi, bởi vì cậu biết rõ nếu là cậu cứ như vậy đi, Kỳ Kỳ về sau ở lại trường sẽ rất khó sinh hoạt và học tập.

Không sai, trường học không thể đuổi học Kỳ Kỳ, nhưng có thể tìm cách khác để gây khó dễ cho Kỳ Kỳ, tỷ như bình chọn học sinh ưu tú, bình chọn học bổng, hơn nữa y học viện và trường học có khác nhau rất lớn, bọn họ thực tập đại bộ phận đều là trường học an bài, thậm chí cuối cùng có thể ở lại viện để dạy học hay không đều ảnh hưởng rất nhiều đến mức độ quyết định.

Huống chi Ma Đô FD thì có được mấy bệnh viện, trong hoàn cảnh này, tiếng nói của lãnh đạo trường rất có trọng lượng.

Phương Minh mặc dù đối với y học viện không có hảo cảm gì, nhưng cũng sẽ không ngó lơ hoàn cảnh của Kỳ Kỳ.

Lúc này đây, Phuong Minh đi chưa bao lâu thì đã gặp Tàn Đức Phong, vị hiệu trưởng này lúc này đang mang theo phụ đạo viên của Kỳ Kỳ gấp rút đi về phía cổng trường, bởi vì hần sory Phuong Minh đi rồi.

Nhìn thấy Phuong Minh, Tàn Đức Phong cũng là có chút bất đắc dĩ, không còn cách nào, lão hiệu trưởng đã trùng hai mắt nói với y, nếu như không thể đem người trẻ tuổi này cho mời về, thì sẽ trục xuất hẳn khỏi sư môn rồi.

"Chàng trai trẻ... Vị tiểu huynh đệ này, xin hỏi xưng hô như thế nào? "

"Phuong Minh. "

"Phuong Minh, Phuong huynh đệ, lúc trước là ta quản lý, dạy dỗ không nghiêm mới dẫn tới việc học sinh và cậu xảy ra xung đột, ta ở chỗ này đại diện cho nhà trường xin lỗi cậu, mặt khác hai đứa học sinh kia ta đã phân phó phụ đạo viên của họ trở về nghiêm khắc phê bình. "

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Tàn Đức Phong chỉ có thể là nở nụ cười, bất quá Phuong Minh cũng không để ý, nhàn nhạt đáp: "Đưa tôi đến chỗ bức tượng đi. "

Bị người ta ngó lơ, Tàn Đức Phong mặc dù có chút khó chịu nhưng lúc này cũng không dám biểu lộ ra, ngược lại Đại Trụ và Kỳ Kỳ đang đi trước dẫn đường nhìn vị hiệu trưởng đang đi phía sau mỗi lúc này còn ngạo mạn giờ lại cung kính nên biểu tình có chút cổ quái.

Trên bãi cỏ lúc này chỉ có Thẩm Tự Kính và mấy vị lãnh đạo khác, bất quá mấy vị lãnh đạo của trường vào giờ khắc này cũng không dám thờ ơ, bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được sự tức giận đang tàn sát của lão hiệu trưởng.

Lúc này cũng không dám nhìn hai hàng chân mày của lão hiệu trưởng yên lặng ở một bên làm người qua đường a!.

Thẩm Tự Kính từ xa nhìn thấy Phuong Minh đang đi tới liền không đứng tại chỗ chờ, mà là bước tập tễnh đi tới nghênh đón, lúc chỉ còn cách Phuong Minh có mấy mét liền ôm quyền nói rằng:

"Tiên sinh, lúc trước lão hủ có mắt không nhìn được cao nhân, còn hy vọng tiên sinh thứ lỗi. "

Phuong Minh đánh giá Thẩm Tự Kính, nhất là lúc nghe được hai chữ "Tiên sinh" trên mặt lộ ra vẻ dăm chiêu, xem ra chuyện này Thẩm Tự Kính biết đến không ít a.

"Ông nếu đã biết mời ta quay lại, xem ra là đã biết chuyện gì xảy ra, vậy phải làm thế nào cũng không cần ta nhiều lời. "

Nghe Phuong Minh nói, Thẩm Tự Kính khuôn mặt già nua thần tình cứng lại, sau đó trên mặt lộ ra vẻ cười khô, đáp: "Tiên sinh, ta kỳ thực còn không rõ ràng lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "

Nhìn thấy Phuong Minh cau mày, Thẩm Tự Kính biết nên giải thích một chút, lập tức lướt mắt xung quanh, ngoại trừ học sinh của ông và mấy vị lãnh đạo chỉ có hai người là Kỳ Kỳ và Đại Trụ.

Trong lòng Thẩm Tự Kính cô học sinh này còn có người bạn của vị tiên sinh này không coi là người ngoài, cũng có thể ở ngay trước mặt bọn họ đem sự tình nói ra.

"Tiên sinh, ta cũng sẽ không che giấu, liền đem những chuyện ta biết nói hết ra a! Thuận tiện, cũng cho mấy người các ngươi hiểu một chút, tránh cho các ngươi xem ta là lão già hồ đồ. "

Nửa câu sau của Thẩm Tự Kính là dành cho Tàn Đức Phong và mấy vị lãnh đạo, đám người Tàn Đức Phong chỉ có thể là lộ vẻ tức giận lắc đầu biểu thị bọn họ cũng không có nghĩ như vậy.

Bất quá, Thẩm Tự Kính cũng không để ý tới bọn họ mà là trên mặt lộ ra thần sắc hồi ức, tựa hồ là đang nhớ lại chuyện cũ.

"Sự tình đã từ hơn 50 năm trước, khi đó vừa mới kiến quốc không bao lâu, chữa bệnh và giáo dục của cả nước đều không được tốt lắm, mà y học viện này là y học viện đầu tiên do người dân nước mình tự thành lập, cho nên được quan tâm rất nhiều. "

Lời kể của Thẩm Tự Kính mang mọi người về lại thời đại kia, cũng lộ trần bí mật bí mật khiến đám người Tàn Đức Phong khiếp sợ.

Lúc mới bắt đầu y học viện rất đơn giản, sau khi giáo dục đầu nhập và đào tạo nhân tài y học viện mới bắt đầu xây dựng thêm, mặc dù là y học viện đầu tiên trong nước nhưng cũng không thể tập trung bảo toàn vị trí đứng đầu của mình, thậm chí có đoạn thời gian còn bị y học viện khác đuổi kịp và vượt qua.

"Khi đó ta chỉ mới vừa tốt nghiệp không bao lâu ở lại trường đảm nhiệm công việc dạy học, vào lúc đó lão hiệu trưởng đột nhiên mang theo một lão đạo sĩ tới trường học, tất cả nên biết thời đó đạo sĩ là chức nghiệp rất nhạy cảm, cho nên ta và rất nhiều vị lão sư đều không nghĩ ra lão hiệu trưởng mang một vị đạo sĩ tới trường học để làm gì? "

"Lúc đó lão hiệu trưởng còn gọi đích danh ta đi theo vị lão đạo sĩ kia, bất cứ phân phó nào của lão đạo sĩ cũng phải làm theo, không cho phép sai phạm "

Thẩm Tự Kính sau khi nói đến đây, khuôn mặt già nua hiện lên vẻ tự giễu, "Là người nắm giữ những kiến thức khoa học mới nhất của thời đại, ta đối với loại người làm đạo sĩ này tự nhiên là không có hảo cảm gì, thậm chí cảm thấy được lão hiệu trưởng hẳn là bị lừa, ta nhất định phải tìm cơ hội vạch trần bộ mặt thật của lão đạo sĩ này. "

"Nhưng mà ta không nghĩ rằng đến cuối cùng ta vậy mà lại tự mình đánh mình, rốt cục cũng biết, trên đời này có một số việc không cách nào dùng khoa học giải thích. "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 14: Mạch văn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Thẩm Tự Kính sau khi nói đến đây, trên mặt còn có vẻ cực kỳ khiếp sợ, rất hiển nhiên chuyện phát sinh kế tiếp cho dù là nhiều năm trôi qua như vậy cũng làm cho hắn không còn cách nào quên, thậm chí còn để lại ấn tượng khắc sâu trong trí nhớ.

Tần Đức Phong quan sát Kỳ Kỳ và Đại Trụ đám đã bị hấp dẫn theo lời nói của Thẩm Tự Kính, chỉ có Phương Minh nhìn Thẩm Tự Kính trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

"Lão đạo sĩ mang theo ta đi dạo toàn bộ vườn trường chừng mấy ngày, mỗi ngày đều không ngừng dừng lại ở một chỗ nào đó, không nói câu nào, thậm chí có lúc còn đứng ở đó cả một giờ đồng hồ. "

"Giữa lúc ta tưởng rằng cuối cùng cũng bắt được sơ hở của lão đạo sĩ này thì lão đạo sĩ dẫn ta tới một chỗ ở trong sân trường, cái chỗ ấy, chính là vị trí chúng ta hiện tại đang đứng. "

Lời kể của Thẩm Tự Kính làm cho đám người Tần Đức Phong theo bản năng nhìn một chút dưới chân, lập tức lần nữa lộ ra vẻ lắng nghe.

"Lúc đó lão đạo sĩ sau khi đi tới nơi này móc trong ngực ra một vật, ta lúc đó không biết được đó là vật gì, bất quá sau lại biết đây là la bàn, lão đạo sĩ cầm la bàn mở ra để dưới đất sau đó nhìn chăm chăm la bàn một hồi, trong miệng lầm bầm những thứ mà ta nghe không hiểu, sau một lát cũng không biết từ nơi nào tìm tới một thanh xẻng sắt, chỉ vào một chỗ để cho ta đào. "

"Ta mặc dù không tin tưởng lão đạo sĩ, nhưng nghĩ tới lời căn dặn của lão hiệu trưởng, cuối cùng vẫn dựa theo phân phó của lão đạo sĩ cầm xẻng sắt bắt đầu đào lên, lúc đầu thì chẳng có gì, song khi ta đào được ba mươi centimet lại phát hiện làm thế nào cũng không đào được nữa, rõ ràng đều là bùn đất nhưng xẻng sắt không xuống xuống được. "

Không xúc xuống được?

Trên mặt đám người Tần Đức Phong đều lộ ra vẻ nghi hoặc, đất ở nơi sao lại không xúc xuống được, trừ phi phía dưới là dụng phải nham thạch rồi, nhưng lời của lão sư đã nói rất rõ ràng rồi, phía dưới vẫn là bùn đất.

"Ta không tin là có ma quỷ nên cứ tiếp tục xúc xuống phía dưới, nhưng mà lão đạo sĩ cũng không ngăn trở ta, không bao lâu lão hiệu trưởng lại tới nhưng lại cầm lấy xẻng sắt trong tay tiếp tục đào, giữa lúc ta dự định nhắc nhở lão hiệu trưởng thì lại nhìn thấy lão hiệu trưởng đã hơn sáu mươi tuổi vậy mà một xẻng xúc xuống liền có thể moi ra toàn là bùn đất. "

Sau khi nói đến đây, Thẩm Tự Kính cảm xúc tựa hồ là có chút kích động, "Nhưng mà lão hiệu trưởng bởi vì dùng sức, xẻng sắt cắm vào chân của ông ấy, trực tiếp cắt đứt bên cạnh bàn chân, máu tươi chảy tại chỗ rùng rùng. "

"Ta vừa nhìn thấy tình huống ấy xảy ra lập tức tiến lên nâng lão hiệu trưởng, không ai ngờ, lúc này phía sau lại truyền đến tiếng cười sang sảng của lão đạo trưởng. "

"Thành công rồi, ha ha, lấy máu thay nước, chỉ có như suối trào, vấn này ngược lại là có thể bố trí. "

Sau khi Lão hiệu trưởng bị xẻng sắt tước mất một phần bàn chân lão đạo sĩ ngược lại còn cười lớn, Thẩm Tự Kính lúc đó chỉ trợn mắt nhìn chăm chăm lão đạo sĩ, bất quá lão đạo sĩ căn bản không để ý đến hắn, chỉ là hướng phía lão hiệu trưởng nói rằng: "Chính là chỗ này, ở chỗ này bầy cục có thể đảm bảo mạch văn của y học viện hội tụ trăm năm không tiêu tan. "

Càng làm cho Thẩm Tự Kính không nghĩ tới là lão hiệu trưởng chẳng những không có vì vậy mà tức giận, ngược lại nghe lão đạo sĩ nói xong trên mặt lại lộ ra biểu tình mừng như điên.

Thẩm Tự Kính phần nộ, hần cảm thấy lão hiệu trưởng đã bị lão đạo sĩ này lừa gạt, hần nhất định phải ngăn cản lão hiệu trưởng tiếp tục bị lừa, nhưng mà đang lúc hần chuẩn bị mở miệng nói, lão đạo sĩ cũng đột nhiên từ trong ngực móc ra một lá cờ màu vàng, mặt trên vẽ đầy ký hiệu rậm rạp.

Lão đạo sĩ đem cờ xí ném vào giữa vũng bùn, sau một khắc, máu loãng của lão hiệu trưởng ở giữa vũng bùn chợt bắt đầu từ từ xuất hiện biến hóa, đến cuối cùng hóa thành một dòng suối trong dâng lên.

Chính cảnh tượng này làm Thẩm Tự Kính chấn động, làm cho Thẩm Tự Kính ngây người ngay tại chỗ quên hết những điều muốn nói, chỉ là ngây ngốc nhìn chăm chăm vũng bùn.

Nước ngầm, điểm này Thẩm Tự Kính tự nhiên là biết đến, nhưng một khắc trước vẫn là vũng bùn khô khốc một khắc sau đột nhiên tuôn ra nước suối, điều này làm cho Thẩm Tự Kính hiểu được tuyệt đối không thể nào là nước suối trong lòng đất.

Nếu không phải là suối trong lòng đất, như vậy nên giải thích cảnh trước mắt như thế nào?

Nhưng mà chuyện thần kỳ hơn còn ở phía sau, mắt thấy thời điểm nước suối dâng lên đến mức sắp tràn ra, lão đạo sĩ lại từ trong ngực móc ra một tấm bùa màu vàng sau đó dán vào chỗ có nước suối

Bùa này thiếp xuống phía dưới sau đó toàn bộ nước suối không còn dâng lên, cứ như vậy mặt đất cân bằng, không có một giọt nước suối tràn ra.

Hai màn này, có thể nói là khiến toàn bộ trí thức nhiều năm qua của Thẩm Tự Kính đều bị đẩy ngã, hần có thể xác định đây không phải là ma thuật, bởi vì... toàn bộ phát sinh đều là do hần tận mắt nhìn thấy.

"Đầy tràn thì tổn thất, chỉ dựa vào tờ phù lục này của lão đạo thì không trấn áp được, nhất định phải mượn những vật khác trấn áp cái mạch văn này, để tránh mạch văn không bị tiết ra ngoài. "

Đây là lời lão đạo nói trước Thẩm Tự Kính và lão hiệu trưởng, kế tiếp lão đạo lại nói gì đó hần cũng không biết, bởi vì thời điểm đó hần chạy về cầm băng vải băng bó cho lão hiệu trưởng.

Hơn nữa ngày thứ hai hần bởi vì một ít nguyên nhân nên bị điều đi công tác ở địa phương, mãi đến hai tháng sau mới trở lại trường học.

Đến khi Thẩm Tự Kính trở lại trường học, hần đột nhiên phát hiện vườn trường có thêm một bức tượng, bức tượng này chính là vị hiệu trưởng đầu tiên của trường điêu khắc, mà vị trí đặt tượng chính là dựng thẳng đứng trên vũng bùn mà ông đã đào.

Nhìn thấy bức tượng này, Thẩm Tự Kính nghĩ tới câu nói mà lão đạo nói với lão hiệu trưởng trước đây, cũng hiểu tác dụng của bức tượng này, đó chính là dùng để trấn áp nước suối.

Chỉ là một bức tượng rót cuộc làm sao trấn áp nước suối. Thẩm Tự Kính không nghĩ ra, mà lão hiệu trưởng cũng chưa từng đề cập qua với hần chuyện này, thật giống như căn bản chưa hề xảy ra chuyện gì.

Từ đó về sau Thẩm Tự Kính cũng không nhìn thấy lão đạo sĩ nữa nhưng trong vòng hai mươi năm sau đó y học viện hiển lộ tài năng trong giới y học, từng vị học sinh trở thành trụ cột trong giới y học, trong đó không thiếu những nhân vật được xem là núi Thái Sơn như ông.

Mỗi khi chứng kiến thành tựu của học sinh của y học viện, Thẩm Tự Kính trong lòng sẽ luôn liên tưởng đến lời nói trước đây của lão đạo.

Hai mươi lăm năm sau Thẩm Tự Kính tiếp nhận chức vị hiệu trưởng, mà lão hiệu trưởng lúc hấp hối cho gọi hần tới phòng bệnh, không có dặn hần những lời khác, chỉ dặn dò duy nhất một điểm chính là: Chăm sóc tốt bức tượng, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.

Đến lúc đó Thẩm Tự Kính vẫn không rõ, y học viện sở dĩ sẽ phát triển nhanh như vậy là có quan hệ với bức tượng trấn áo trên mạch nước suối.

"Chuyện này nói ra cũng sẽ không có người tin, cho nên ta không có nói cho bất cứ ai, giống như lúc Đức Sơn đảm nhiệm chức vị hiệu trưởng, ta cũng chỉ là dặn dò qua ngưởi, trong trường kiến thiết không cho phép di chuyển bức tượng này.

Thẩm Tự Kính nhìn về phía Tàn Đức Phong, Tàn Đức Phong trên mặt lộ ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, hần đến bây giờ mới hiểu được vì sao lão sư lại trịnh trọng căn dặn mình như vậy, thì ra căn nguyên là ở chỗ này.

"Lão sư, con nghe lời thầy căn dặn, không hề động tới bức tượng này. "

"Ta đương nhiên biết ngươi không có động tới, nhưng tại sao lại xuất hiện biến hóa như vậy ta cũng không biết phải nói sao, nhưng nghĩ rằng vị tiên sinh này cũng có thể giải thích nghi hoặc. "

Thẩm Tự Kính đem ánh mắt nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh gật đầu, hần đương nhiên biết vì sao bức tượng lại có biến hóa như vậy. Cái này nếu nói cũng chỉ có thể trách là lão hiệu trưởng kia không có nói rõ ràng cho Thẩm Tự Kính biết!, bất quá rất có thể vị lão hiệu trưởng kia cũng chỉ là biết cái da lông mà thôi.

"Quả thực bức tượng kia không bị động tới, nhưng cái này không có nghĩa là bức tượng sẽ không xảy ra vấn đề, bởi vì lúc đầu ông không làm rõ vấn đề,

đó chính là rốt cuộc ý vị của mạch văn là như thế nào. "

Phương Minh mở miệng, Thẩm Tự Kính trên mặt lộ ra vẻ lắng nghe, chấp tay nói rằng: "Còn hy vọng tiên sinh có thể giải thích nghi hoặc. "

"Mạch văn thật ra là một cách gọi đặc thù, ta tin tưởng đôi một từ khác các vị đều đã từng nghe nói qua. " Phương Minh nheo nheo hai mắt lại, "Phong thủy khí vận tất cả hẳn là đều không xa lạ gì. "

"Cái này... Dĩ nhiên. "

Trên mặt đám người Tần Đức Phong lộ ra vẻ xấu hổ, về phong thủy bọn họ tự nhiên là biết, nhưng là một hiệu trưởng đàm luận cái này không tốt chút nào

"Phong thủy phong thủy, phong thủy tốt có thể mang đi vận may của một người, vô luận là tài vận hay là vận làm quan thậm chí còn các loại số mệnh, mà ở có nơi đặc thù cũng không dùng phong thủy để hình dung, mà là dùng một loại phương thức khác xưng hô, trường học này chính là một cái trong số đó. "

Phương Minh trong đầu cũng là nhớ lại lời nhắc nhở của sư phó cậu trước đây

"Phật đạo không nói phong thủy, mấy chỗ đạo quan và chùa miếu không cần quan sát phong thủy, bởi vì bọn họ căn bản không có phong thủy đáng nói, thầy phong thủy của đạo quan và chùa miếu đều là những kẻ lừa đảo mua danh chuộc tiếng không có bản lĩnh thật sự mà thôi. "

"Đạo gia nói đạo vận, Phật gia luận Phật quang, thần Phật tự thân chính là mang theo khí trạch phong thủy cường đại, nẫu đâu còn cần phong thủy gia trị, mà trừ nơi đó ra còn có một chỗ đặc thù cũng không thể lấy phong thủy khí vận mà nói, đó chính là trường học. "

"Trường học không nói phong thủy, trường học chỉ luận mạch văn, nhưng mà lợi dụng phương pháp phong thủy có thể ngưng tụ mạch văn, mạch văn không tiêu tan thì trường học không phải suy bại cho nên, mạch văn trên thực tế chính là một cách xưng hô khác của phong thủy khí vận ở trường học."

Tâm tư thu hồi, ánh mắt nhìn về phía mọi người ở đây, Phương Minh trầm giọng nói rằng: "Mạch văn vừa là phong thủy vừa lại cao hơn so với phong thủy, nhưng thủy chung vẫn có một ít đặc tính của phong thủy, đó chính là dễ dàng bị tức trạch quấy nhiễu. "

Nhìn thấy tất cả mọi người vẫn là biểu tình nghi hoặc, Phương Minh chỉ có thể dùng ngôn ngữ đơn giản giới thiệu: "Cử một ví dụ đơn giản, một thân cây trồng ở bốn phía không bị rợp bóng, về sau lại có người xây một bức tường đá bốn phía cái cây lại còn cao hơn cái cây rất nhiều, như vậy cái cây này có thể xuất hiện biến đổi hay không? "

Đây là một ví dụ có thể trả lời được, bởi vì chỉ cần là học qua tiểu học tự nhiên sẽ có kiến thức để trả lời, lập tức Đại Trụ nói tiếp: "Đương nhiên sẽ có cái biến, đã không có ánh mặt trời chiếu xạ, cây này sẽ từ từ héo rũ, dù cho không chết cũng sẽ không sinh trưởng được nữa. "

"Không sai, chính là cái đạo lý này. " Phương Minh gật đầu, tiếp tục nói: "Cái gì gọi là phong thủy, cổ nhân từng có tổng kết, khí thừa phong tắc tán, giới thủy nhi chí. Cổ nhân tự chỉ sử dụng không tiêu tan, đi chỉ sử dụng có ngăn, cô vị chi phong thủy. "

"Vô luận là khí hay là gió đều là vô hình, cho nên, phong thủy chắc chắn là một chỉnh thể khí trạch, dùng tri thức chính trị mà chúng ta khi còn bé đều học qua mà nói đó chính là: Chính thể quyết định chức năng cục bộ, cục ảnh hưởng đến công hiệu của chỉnh thể. "

"Quay lại chuyện này mà nói, bức tượng điêu khắc này không có thay đổi, nhưng bức tượng này chỉ là một cục cục bộ trung tâm rất quan trọng, còn trường học là một chỉnh thể, khi những cục bộ khác xuất hiện tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến chỉnh thể, tiến tới ảnh hưởng đến từng cục bộ, cũng liền dẫn tới thay đổi phong thủy của trường học."

"Phong thủy của trường học thay đổi dẫn đến kết quả không ngoài hai điểm, thứ nhất, có lợi cho tăng trưởng mạch văn; thứ hai, bất lợi cho tăng trưởng mạch văn. Rất hiển nhiên quý giáo đây thuộc loại thứ hai."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 15: Thiên Kim Chàng Môn, Nhất Tả Thiên Lý

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Phuong Minh nói rất dễ hiểu, tuy tất cả mọi người vẫn còn có chút mơ hồ nhưng cuối cùng cũng hiểu được đại khái.

"Ý của tiên sinh là, trong trường có một nơi nào đó ảnh hưởng đến sự yên tĩnh của trường, từ đó làm biến hóa toàn bộ phong thủy của trường, cũng chính là căn nguyên của những vấn đề đã xảy ra. "

Thẩm Tự Kính phản ứng rất nhanh, trong mắt lão lóe lên vẻ hiểu rõ vấn đề, mà những người khác được Thẩm Tự Kính nhắc nhở cũng đều lĩnh hội, chỉ là bọn người Tàn Đức Phong vẫn cảm thấy có chút khó tin, phong thủy thật sự thần kỳ như vậy sao?

Nếu như không phải là Thẩm Tự Kính mà đổi thành những người khác ở ngay trước mặt bọn họ nói những lời này sớm đã bị bọn họ kêu lính gác đuổi đi.

Phuong Minh gật đầu tiếp tục nói: "Ngôi trường này bản thân đã có phong thủy tốt vô cùng, lão đạo sĩ kia cũng không có làm gì khác, chỉ là muốn dùng biện pháp trấn trụ mạch văn này, không cho mạch văn tiết ra ngoài. Giải thích theo thông lệ chính là, vốn dĩ trường học là một cái thùng gỗ có khe hở, mà vị lão đạo sĩ kia chính là đem cái khe hở này sửa sang lại, nói như vậy, nếu như đem mạch văn so với nước mà nói, nếu thùng gỗ có khe hở, nước đổ vào sẽ bị chảy ra, mà chảy nhiều hay ít phụ thuộc vào việc cái khe hở này to hay nhỏ. "

Đại Trụ đứng một bên vẫn lẳng lặng nghe nãy giờ liền cướp lời nói: "Nhưng nếu thùng gỗ không có khe hở, như vậy nước đổ vào cũng sẽ không mất. "

"Không sai." Phuong Minh mỉm cười, "Mà mạch văn của ngôi trường này rất đặc thù, nó không phải là kết quả của phong thủy, mà là lấy từ trên người của mỗi một học sinh và lão sư, cho nên mỗi một năm học sinh mới nhập trường đều sẽ khiến mạch văn tăng, chỉ cần có thể lưu lại những mạch văn này, như vậy mạch văn của trường học này cũng sẽ càng ngày càng nhiều, nhưng cuối cùng ngược lại đến từ trên người của học sinh. "

"Hon nữa còn có một điểm rất trọng yếu, dù cho những học sinh này về sau rời khỏi trường học, nhưng bọn hấn sau này lấy được thành tựu cũng sẽ ảnh hưởng tới mạch văn của trường. "

Sau khi nói đến đây Phuong Minh dừng lại một chút, bởi vì hấn nghĩ tới trước đây, lúc sư phụ giới thiệu đặc tính của mạch văn với hấn, đã từng đề cập tới một nơi nào đó, chỗ đó là thư viện Nhạc Lộc.

Đây là thư viện cổ xưa nhất trong nước còn được bảo toàn hoàn hảo cho đến tận bây giờ, nếu như thầy phong thủy biết xem khí liên có thể cảm thụ được mạch văn ngất trời, thanh sắc mạch văn cũng đã nhuộm đậm khoảng không phía trên thư viện rồi, đây cũng là do ảnh hưởng của đại nho và đệ tử các đời của học viện mang lại, chỉ cần những đại nho và học sinh này vẫn được người đời sau kính ngưỡng như cũ, thì mạch văn này chắc chắn sẽ không tiêu tán mà còn liên tục tăng không ngừng.

Đương nhiên, mạch văn ở cấp độ này liên không phải là thứ mà học sinh bình thường có thể hấp thụ, thật giống như một người bình thường mỗi ngày có thể uống hơn một đấu nước, nhưng mà đột nhiên lập tức rót xuống một con sông, kết quả chỉ có thể là bị chết đuối.

Phuong Minh lúc trước đã tra xét, phong thủy bên ngoài y học viện không có bao nhiêu vấn đề, mà bên trong có lão đạo sĩ bồ trí cũng không tồn tại vấn đề, đương nhiên, bây giờ bị biến đổi như vậy thì phải bàn đến chuyện khác.

"Tiên sinh, ý của ngài là nói vấn đề này xuất hiện ở những tòa thực nghiệm lâu mới xây dựng? "

Thẩm Tự Kính lúc trước đã nghe được hai nam sinh kia cùng Phuong Minh cãi cọ sỗ dĩ là bởi vì Phuong Minh nói không nên xây thực nghiệm lâu, mà về cái thực nghiệm lâu này hấn chính là biết một chút, là một vị học sinh trong viện sau khi tốt nghiệp đã góp tiền xây dựng. Vị học sinh kia sau khi tốt nghiệp làm nghề kinh doanh, bây giờ là tổng giám đốc của một công ty y dược trứ danh trong nước.

"Thực nghiệm lâu này có phải là nguyên nhân hay không, ta tin tưởng Tàn hiệu trưởng hấn là phải tự mình biết rõ! "

Phuong Minh đem ánh mắt nhìn về phía Tàn Đức Phong, bất quá Tàn Đức Phong đột ngột bị Phuong Minh hỏi như vậy, hấn lập tức không rõ Phuong Minh có ý gì, tại sao hấn lại biết rõ, nếu như hấn biết thực nghiệm lâu có vấn đề thì dù sao đi nữa hấn cũng sẽ không đồng ý xây dựng.

"Phuong tiên sinh, ngài... Ngài nói đùa sao, ta làm sao biết được. "

Phuong Minh hơi nghiêng ngả thân thể nhìn về phía Tàn Đức Phong, thanh âm nhẹ nhàng kéo dài, "Lẽ nào lâu thực nghiệm này xảy ra chuyện lạ lúc mới xây mà Tàn hiệu trưởng không biết? "

"Chuyện lạ? "

Tàn Đức Phong lâm vào hồi ức, mấy giây sau đó biểu tình trở nên có chút do dự,

Điều này làm cho Thẩm Tự Kính đứng một bên hừ một tiếng nặng nề: "Hừm", "Đừng lồi lõm kéo kéo, đến cùng chuyện gì xảy ra nói nhanh một chút đi. "

Nghe lão sư tự mình thúc giục Tàn Đức Phong cũng không dám do dự nữa, lập tức hệ thống lại các sự kiện rồi nói: "Kỳ thực cũng không coi là chuyện lạ được, chính là lúc tìm được vị trí để đặt máy đào, bắt đầu đào móng của thực nghiệm lâu thì máy đào vô duyên vô cớ bị phá hư, hơn nữa còn bị phá hư cùng lúc với mấy cái bục nữa. "

"Nhưng lúc đó chúng ta cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua là cảm thấy khả năng đội thi công máy đào này xuất hiện trục trặc, tiến hành sửa chữa lại sau đó lại khôi phục bình thường, cái này cũng không tính là chuyện lạ gì! "

Trên công trường, máy đào xuất hiện trục trặc là chuyện rất bình thường, có đôi khi một cục đá nhỏ nhỏ đều sẽ dẫn tới phát sinh trục trặc, cho dù là Tàn



Đức Phong hay là ai khác đều không có để ở trong lòng.

"Cái này cũng chưa tính là chuyện lạ? Nếu như ta không có đoán sai, mấy vị sư phó lái máy đào cùng ngày lúc nghỉ ngơi có phải đều ngã bệnh hay không? "

Phương Minh hỏi ngược lại khiến Tần Đức Phong không còn cách nào trả lời, hẳn là hiệu trưởng của một trường thì làm sao có thể chú ý tới chút chuyện nhỏ này, ngày đầu tiên khởi công cũng chỉ là mang tính tượng trưng quơ xẻo sắt xúc vài đồng cái rồi rời đi.

"chuyện này phải điều tra kỹ càng, trường của chúng ta vốn là trường y, nếu như những công nhân kia thực sự ngã bệnh chắc là được khám bệnh ở trường, ta gọi điện thoại hỏi lão sư chịu trách nhiệm bệnh viện sẽ biết. "

Một vị lãnh đạo khác của trường nói xong liền lấy điện thoại di động gọi một số điện thoại đi ra ngoài, sau khi có người bắt máy, hỏi mấy câu xong vị lãnh đạo này liền biến sắc mặt, biểu tình trở nên có chút cổ quái và bắt đầu sợ hãi.

"Phương tiên sinh, lão hiệu trưởng... Mấy người công nhân kia thực sự ngã bệnh, hơn nữa đều là đau bụng được châm cứu ở trường đã ba ngày rồi, nguyên nhân gì khiến họ bị như vậy thì không tra được, rốt cuộc lão sư chịu trách nhiệm cho rằng do mấy công nhân này ăn uống không hợp vệ sinh. "

Vị lãnh đạo này giải thích xong cũng tự cho rằng chuyện này là không thể nào, mặc dù nói vệ sinh ở công trường khẳng định không thể nào tốt, nhưng những công nhân này ở công trường làm lâu như vậy sớm đã thành thói quen, lời nói khó nghe, thật giống như kinh thành bách tính đã quen thuộc với sương mù, đã sớm tự động sinh ra hệ thống miễn dịch rồi.

Nếu như không chuyện máy đào bị hư trước đó ngược lại còn có thể chấp nhận được, nhưng hai việc này lại xảy ra cùng nhau khiến cho người ta cảm giác đây không phải là chuyện ngoài ý muốn.

"Phương tiên sinh, đây rốt cuộc chuyện gì, người giải thích cho chúng ta một chút, ta hiện tại không hiểu sao cảm thấy trong lòng có chút hoảng sợ." Thanh âm của Tần Đức Phong có chút run rẩy hỏi.

"Rất đơn giản, đây là phản kháng của mạch văn. Trước đó ta đã nói, mạch văn của trường này trên thực tế chính là một loại biểu thị hình thức của phong thủy, là một loại khí tràng rất đặc thù. "

Phương Minh bẻ một cành cây nhỏ trên thân cây bên cạnh vẽ một vòng tròn trên mặt đất, giải thích: "Cái vòng này chính là trường học, mà trong vòng là mạch văn tràn ngập mà ta không nhìn thấy được, tạo thành một từ trường ổn định, nếu có người muốn cải biến từ trường này, ắt sẽ lọt vào sự phản kháng của nó. "

"Thật giống như người đè ép một cái khí cầu, khí cầu sẽ có lực đàn hồi bắn ngược lại người, khi người dùng sức đè ép, khí cầu thậm chí còn biết lấy hình thức nổ tung để phản kháng, đạo lý này dùng ở phương diện phong thủy cũng giống như nhau. "

"Nếu như mọi người đối với phong thủy có hiểu một chút vậy chú ý phương vị khi bố trí phong thủy, từ âm dương đến ngũ hành thậm chí có nhiều chuyện còn phải để ý đến hai mươi bốn tinh tú, bởi vì phương hướng khác nhau đối với ảnh hưởng của phong thủy là không cùng một dạng, nhưng lại không thể đối đãi đơn giản như vậy đối với ngôi trường này. "

Phương Minh cúi người, vẽ vài cái vòng tròn nhỏ bên trong vòng tròn lớn trước đó, sau đó vẽ mấy đường thẳng liên tiếp nói liền mấy vòng tròn này.

"Nơi có mạch văn mạnh nhất của ngôi trường này là ở khu giáo học lâu, thứ hai là đồ thư quán, sau đó là ký túc xá, nếu như một ngôi trường từ lúc mới bắt đầu kiến thiết đều dựa theo phương vị phong thủy mà tiến hành thiết kế thì đối với việc đề thăng mạch văn của trường học có trợ giúp rất lớn, nhưng rất hiển nhiên quý giáo lúc đó không nghĩ đến. "

"Đương nhiên, đối với một trường học đặc thù như vậy kỳ thực cũng không nhất thiết phải chần chu như vậy, đây cũng là lý do vì sao vị lão đạo sĩ tiên bói kia không bắt tu sửa lại kiến trúc một lần nữa, bởi vì mạch văn củ trường học cùng học sinh có ảnh hưởng rất lớn. "

"Giả thiết bố cục kiến trúc của trường học dựa theo phương vị phong thủy, nhưng phong thủy cục rất coi trọng kết cấu chủ - phụ, giống như quan hệ quân thần đối không thể xuất hiện thác loạn, mà thông thường giáo học lâu là quân, những kiến trúc khác là thần, có thể mạch văn của trường là cùng với học sinh có quan hệ, giả thiết trường học xuất hiện một học sinh rất lợi hại, mà học sinh này thích ở phòng ngủ tự học, về sau khi học sinh này trở thành một bậc thầy, thì mạch văn của phong thủy đó sẽ nhờ vào thành tựu của học sinh ấy mà vượt lên trước giáo học lâu, cứ như vậy mà dẫn tới tình huống quân nhược thần cường xuất hiện, hậu quả có thể tưởng tượng được. "

Lời nói của Phương Minh làm cho đám người Thẩm Tự Kính lâm vào quá trình tiêu hóa, dù sao lý luận như vậy bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe qua.

Cách ước chừng có mấy phút, Thẩm Tự Kính mới mở miệng dò hỏi: "Đây chẳng phải là nói bất luận là trường học lúc xây dựng như thế nào kỳ thực không cần thiết dựa theo phương vị phong thủy mà bố trí? "

"Không phải! "

Phương Minh lắc đầu nói rằng: "Ta chỉ nói là trường học không cần phải... Dựa theo phong thủy cục để bố trí, nhưng nếu như có thể mời được đại sư bố trí phong thủy trận thì vẫn hơn. "

"Phong thủy trận? "

Chúng kiến đám người Thẩm Tự Kính đưa ra biểu tình nghi hoặc lẫn nữa, lúc này đây Phương Minh cũng không giải thích cái gì là Phong thủy trận, bởi vì người có thể bố trí phong thủy trận toàn bộ Trung Quốc ước đoán cũng không nhiều, như vậy đại sư có thể gặp không thể cầu.

Phong thủy cục và Phong thủy trận tuy là chỉ kém một chữ, nhưng hai độ khó và hiệu quả của cả hai cũng là khác nhau trời vực.

"Quay lại vấn đề của ngôi trường, trường học mặc dù có mạch văn, nhưng khí tràng như vậy là sẽ có tiêu hao, mà vị lão đạo sĩ kia làm chính là đem phần tiêu hao này áp chế đến mức nhỏ nhất, vẫn duy trì tăng trưởng vượt lên trước tiêu hao, theo thời gian tích lũy mạch văn càng ngày càng dày đặc, thế nhưng..."

"Từ chỗ chúng ta hiện đang đứng mà xem, đây là một lối ra của một cái mạch văn, bức tượng này có tác dụng là trấn áp mạch văn này, song khi thực nghiệm lâu sau khi xây xong chính là chứng thực cho một câu nói trong phong thủy, thiên kim chàng môn, nhất tả thiên lý."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 16: Bất lực

Nhóm: Thánh Thiên Viên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Thiên kim chàng môn, nhất tả thiên lý!

Tám chữ này Phương Minh nhấn mạnh từng chữ một, mà đám người Thẩm Tự Kính nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phương Minh cũng có thể phán đoán được tính nghiêm trọng của tám chữ này.

"Tuy trường học không cần quá để ý đến phương vị phong thủy nhưng đây cũng là chỉ là tương đối mà nói, vì sao thực nghiệm lâu xuất hiện sẽ đánh phá phong thủy cục nguyên hữu của trường học, cũng là bởi vì vị trí của thực nghiệm lâu này."

Phương Minh dùng cành cây đem vị trí của thực nghiệm lâu ra khỏi vòng tròn, tiếp tục nói: "Thực nghiệm lâu nằm ở hướng tây bắc của bức tượng, Canh Tân vị, vị trí này trong phong thủy ngũ hành mà nói thuộc kim."

"Kim, là vật bén nhọn, mà bản thân bức tượng chính là một cánh cửa đóng chặt phòng ngừa mạch văn đại lượng tiết ra ngoài, nhưng thực nghiệm lâu tại phong thủy cục mà nói vừa khéo là một thanh kim đao đâm xuyên qua cánh cửa này."

"Nếu như chỉ là một điểm nhỏ kiến trúc thì đây chẳng qua là đâm thủng, nhưng đây là một tòa thực nghiệm lâu, chưa hẳn là dùng hai chữ ám sát để hình dung, đó là đâm vào, trực tiếp là đem cửa này phá đi rồi."

"Lúc này mới chỉ là bắt đầu, lúc thực nghiệm lâu chính thức được sử dụng, bởi vì thực nghiệm lâu bản thân cũng là có thể hấp thu mạch văn, hai loại mạch văn giống nhau sản sinh va chạm, kết quả cuối cùng chỉ có thể là toàn bộ mạch văn của trường học đều hoàn toàn hỗn loạn."

Nghe được Phương Minh nói đến đây, Tần Đức Phong ngây ngốc hỏi: "Phương tiên sinh, mạch văn hỗn loạn sẽ dẫn đến hậu quả gì?"

"Hậu quả gì? Đệ tử tốt thì không đến, trường học nhiều xảy ra nhiều vấn đề, tỷ như tuôn ra một ít gièm pha về các lãnh đạo, toàn bộ danh tiếng của trường học triệt để bị thổi rữa, thậm chí nghiêm trọng hơn nữa là ảnh hưởng đến tính mệnh của học sinh."

Phương Minh trả lời làm cho mấy vị lãnh đạo như Tần Đức lộ ra vẻ sợ hãi, đầu năm nay người nào không có một chút xám lạnh thu nhập, nếu chuyện này thực sự lộ ra ngoài vậy bọn họ sẽ bị phá hủy.

"Phương tiên sinh, người lúc trước không phải nói kiến trúc trường học không cần lưu ý đến phương vị phong thủy sao? Vậy vì sao thực nghiệm lâu này lại phải cân nhắc đến phương vị phong thủy, cái này há chẳng phải là mâu thuẫn lẫn nhau?"

Thẩm Tự Kính không có để ý đến tiểu tâm tư của học sinh mình, nước quá trong ắt không có cá có những thứ không thể tránh né, mà là tìm được sơ hở trong lời nói của Phương Minh.

"Nếu như không có vị lão đạo sĩ tiền bối kia bố trí phong thủy cục đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, nhưng vị tiền bối kia bày cái bức tượng này bản thân cũng đã là thuộc về một cái phong thủy cục, như vậy sau này mạch văn của trường học dĩ nhiên là sẽ phải chịu ảnh hưởng của phương vị phong thủy."

Phuong Minh mỉm cười, "Cũng tương tự với việc nếu như người là một người bình thường, người đi ăn chơi đàng điếm thì hiển nhiên là sẽ không có người đại diện pháp luật ước thúc người, nhưng nếu như người trở thành một quan viên, hưởng thụ quyền lực mang tới địa vị thì tự nhiên cũng liền phải gánh vác quyền lực mang đến trách nhiệm tương ứng. "

Phuong Minh giải thích rất đơn giản, Thẩm Tự Kính gật đầu, hẳn hiểu được ý tứ của Phuong Minh rồi.

"Ý của người là nói, bởi vì... bức tượng này mà trường học có một cái phong thủy cục, cho nên trường học nhất định phải chú ý phương diện phong thủy, bằng không rất dễ dàng lọt vào phản phệ. "

Không chỉ là Thẩm Tự Kính hiểu, những người khác vào lúc này cũng đều biết, Tần Đức Phong thân là hiệu trưởng tự nhiên là quan tâm nhất, hỏi tới: "có biện pháp bổ cứu gì hay không? "

"Đương nhiên là có, đỡ thực nghiệm lâu này xuống không phải là xong rồi sao. "

Phuong Minh trả lời rất nhẹ nhàng, nhưng mà Tần Đức Phong lại là có chút cười cười xấu hổ, đỡ xuống thực nghiệm lâu hẳn làm sao giải thích cùng vị học sinh đã quyền tặng kia? Càng không biết phải làm sao để giải thích với truyền thông cùng các vị lãnh đạo?

Nói cho bọn hắn biết đỡ thực nghiệm lâu xuống là bởi vì nguyên nhân phong thủy, vì không muốn để cho thực nghiệm lâu phá hủy mạch văn trường học? Chỉ sợ hắn vừa mới thốt ra lời này thì cái mũi hiệu trưởng của hắn cũng bị lọt xuống luôn.

Thẩm Tự Kính lúc này dùng đôi mắt già đời đánh giá Phuong Minh, con mắt đục ngầu lóe ra trí khôn sáng bóng, mở miệng nói: "Phuong tiên sinh là cao nhân, lời nói đỡ thực nghiệm lâu này xuống thật là có chút tổn thương tiền tài và công sức, nghĩ đến Phuong tiên sinh hẳn phải có phương pháp khác để giải cứu. "

"Đúng, Phuong tiên sinh chỉ cần có thể giải quyết vấn đề này, ngài có yêu cầu gì cứ nói, chúng ta nhất định thỏa mãn ngài. "

Tần Đức Phong cũng lập tức tiếp lời.

Tuy hắn chỉ là một hiệu trưởng, nhưng y học viện không thiếu tiền, hắn đang nghĩ rằng, cùng lắm thì hắn bỏ ra một số tiền lớn mời vị Phuong tiên sinh này ra tay là được, còn như đến lúc đó làm sao hoàn trả, mấy vị lãnh đạo đều ở đây tự nhiên không thành vấn đề.

"Không phải ta không đồng ý giúp đỡ, mà là ta cũng hữu tâm vô lực. "

Phuong Minh vuốt hai tay, hắn nói lời này không phải là bởi vì lúc trước bị chống đối mà không nguyện ra tay mà thật sự là không có biện pháp, nếu như hắn trước đây theo sư phụ tu luyện đạo gia thuật lời nói không đúng còn có thể, thế nhưng hắn tu luyện vu thuật, mấu chốt nhất là hắn hiện tại căn bản không nhập môn.

Không có nhập môn, có nghĩa là không có vu lực, căn bản là không có cách phá giải vấn đề phong thủy trước mắt này.

Trước đây sư phó hắn chỉ cho hắn xem đạo gia cổ tịch chứ không truyền cho hắn thuật tu luyện, cũng có thể nói hắn hiện tại chẳng qua chỉ có bản lĩnh lý luận suông mà thôi.

"Phuong tiên sinh. "

Thẩm Tự Kính cả người đột nhiên trở nên nghiêm túc, sau một khắc hướng phía Phuong Minh khom người chào thật sâu, thành khẩn nói rằng: "Ta là hiệu trưởng của y học viện, y học viện là học viện đầu tiên được người trong nước ta lập ra, ta thật lòng không muốn thấy nó suy bại, không vì cái gì khác, coi như là vì rất nhiều học sinh của y học viện này, hy vọng Phuong tiên sinh có thể ra tay cứu giúp. "

"Chỉ cần có thể giải quyết vấn đề của y học viện, coi như Phuong tiên sinh muốn ta táng gia bại sản hoặc là cầm đi cái mạng già này của ta đều có thể. "

Thái độ của Thẩm Tự Kính rất thành khẩn, mà lời của hắn làm cho khuôn mặt của Phuong Minh có chút động, hắn có thể nhận thấy được vị lão nhân trước mắt này nói mỗi một câu nói đều là phát ra từ phế phủ, cái này chính là tình cảm chân chính của một lão hiệu trưởng.

"Thẩm lão hiệu trưởng nói quá lời, ta đúng là không có cách nào, chỉ ít hiện nay không có biện pháp gì tốt để giải quyết hết vấn đề của trường học. "

Đối với người như vậy, trong lòng Phuong Minh tràn ngập tôn kính, cũng là lần đầu tiên dùng tới kính xưng.

"Ý của Phuong tiên sinh nói là về sau có thể sẽ có biện pháp giải quyết? " Thẩm Tự Kính trên mặt lộ ra hi vọng vội vã hỏi tới.

"Có thể!, ta cũng không dám trăm phần trăm cam đoan, bất quá chỉ ít y học viện hiện nay còn có thời gian nửa năm, nếu như trong vòng nửa năm vẫn là không có những biện pháp khác mà nói, thì đỡ thực nghiệm lâu này xuống!, nếu không... Đối với trường học tổn thất lớn hơn nữa. "

Nghe được Phuong Minh trả lời như vậy, Thẩm Tự Kính mặc dù có chút thất vọng nhưng cũng biết hiện nay chính là biện pháp tốt nhất rồi, thời gian nửa năm cũng đủ làm rất nhiều chuyện rồi.

"Vây phiền Phuong tiên sinh. "

Thẩm Tự Kính nhìn sắc trời một chút, cứ dấy đưa như vậy rồi cuộc cũng đến lúc giữa trưa rồi, lập tức nói rằng: "Phuong tiên sinh hình như còn chưa có

dùng com!, vậy hãy để cho lão hủ tự ý làm chủ, mời Phương tiên sinh còn có hai vị tiểu hữu cùng nhau dùng com? "

Nghe được Thảm Tự Kính nói, Đại Trụ sờ cái bụng đang kêu rột rột của mình, đôi mắt xinh đẹp của Kỳ ý đứng bên cạnh trợn trắng nhìn ca ca của mình một cái, thấy ca ca của mình thật sự là quá không có tiền đồ.

"Tốt, nếu là Thảm lão tiên sinh mời, vậy cung kính không bằng tòng mệnh. "

Phương Minh không cự tuyệt, Tần Đức Phong nghe xong liền gọi điện thoại an bài xong xuôi, y học viện vốn có căn tin để chiêu đãi, hơn nữa Tần Đức Phong cũng biết tính khí của lão sư, chưa bao giờ thích phô trương lãng phí, cho nên căn bản không hề nghĩ tới ở phía ngoài trường học mở tiệc chiêu đãi.

"Chà chà, hiện tại ở căn tin đều trường học đều bài trí tốt như vậy, trách không được tất cả mọi người liều mạng muốn lên đại học, bảo bối của ta, đường như đều theo kịp đại tựu điểm rồi. "

Đi vào căn tin, Đại Trụ nhìn chăm chăm người phục vụ trẻ trung, liều mạng quan sát, một bên Kỳ Kỳ thật sự là không nhìn nổi, vươn một cước ở phía sau đá ca ca của mình liếc mắt.

Bất quá, Kỳ Kỳ chính mình cũng là hiếu kỳ đánh giá bốn phía, nàng đã sớm nghe nói qua trường học có một căn tin chuyên dụng cho lãnh đạo, nghe nói là dùng để tiếp đãi lãnh đạo cấp trên hoặc là những trường học cùng ngành khác và giới chuyên gia y học, thức ăn bên trong không hề kém khi so với một vài khách sạn một sao.

Chỉ là, nàng làm một học sinh xưa nay chưa từng tới bao giờ, hiện tại vừa nhìn quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trên bàn com, Phương Minh tự nhiên là nhân vật chính, mà Kỳ Kỳ dù sao cũng là học sinh có nhiều như lãnh đạo ở đây không thể nào coi mở, nhưng thật ra Đại Trụ toàn bộ chính là không có tim không có phổi ăn uống thả cửa, Kỳ Kỳ nhiều lần nhân thân đều ngăn không được.

"Muội muội mình thật khờ, lúc trước vì sợ gây phiền toái cho người nên ca ca mới nhường nhịn, hiện tại rõ ràng những người này muốn cầu cạnh Phương Minh, nếu là muốn cầu cạnh Phương Minh ta tự nhiên cũng sẽ không sợ, coi như là ở thôn chúng ta cầu người làm việc cũng phải rượu ngon thức ăn ngon đàn hát đầy đủ. "

Đây là suy nghĩ trong lòng của Đại Trụ, ai nói Đại Trụ không có đọc nhiều sách, cái đầu này so với người bình thường xoay chuyển rất nhanh

"Khục khục! "

"Lão sư, ngài cẩn thận một chút, có muốn uống một chút thuốc không? "

Mới được ba tuần rượu, Thảm Tự Kính đột nhiên ho khan, Tần Đức Phong thấy thế vội vã tiến tới, mà Phương Minh vào lúc này cũng là bắt đầu đánh giá Thảm Tự Kính.

"Không cần, ta không có bệnh gì cả đây chẳng qua là do có tuổi rồi, người đã già thì dễ dàng ho khan. "

Thảm Tự Kính khoát tay áo ý bảo chính mình không có việc gì, trên mặt của Phương Minh lúc này lộ ra vẻ do dự, một lúc sau tựa hồ là làm ra quyết định mở miệng nói: "Thảm lão hiệu trưởng chắc là phạm vào bệnh cũ! "

Phương Minh lời vừa ra khỏi miệng mấy vị lãnh đạo cùng Tần Đức Phong chính là ngây ngẩn cả người, nhất là Tần Đức Phong, hần theo lão sư nhiều năm nhưng cho tới bây giờ không biết lão sư còn có bệnh cũ, thân thể của vẫn là thân thể cường tráng, ho khan bất quá là bởi vì đã có tuổi mà thôi.

"Phương tiên sinh làm sao mà biết được? "

Nhưng Thảm Tự Kính trả lời hoàn toàn ngoài ý muốn của Tần Đức Phong, Thảm Tự Kính có chút kinh ngạc nhìn Phương Minh liếc mắt, bệnh cũ của hần không có mấy người biết, có thể nói trừ mấy ông bạn già của hần ở bên ngoài ra còn lại hần đều không nói cho ai hết.

"Thăm do qua lời nói và sắc mặt mà thôi, tin rằng một vài lão sư phụ Đông y đều có thể nhìn ra. " Phương Minh cười đáp.

Thảm Tự Kính hơi khác thường nhìn chăm chăm Phương Minh, Đông y đúng là có vọng, vẩn, vẩn, thiết tứ chuẩn mà nói, hần mặc dù không học Đông y nhưng có không ít lão bằng hữu đều xuất thân từ Đông y, nhưng những lão bằng hữu này không một ai có thể nhìn ra bệnh cũ trên người hần.

"Phương tiên sinh thật là một đại tài, thật không ngờ lại hiểu Đông y. "

Thảm Tự Kính là phát ra từ nội tâm mà tán thưởng, Phương Minh bất quá chừng hai mươi tuổi nhưng có thể liếc mắt nhìn ra bệnh cũ trên người hần, có thể thấy thành tựu trong Đông y tuyệt đối không cạn, có thể Đông y so với Tây y vẫn còn tối nghĩa khó hiểu, giống như tuổi tác như Phương Minh có nhiều hơn cũng chỉ là người học viện trong Đông y mà thôi.

Cảm thụ được ánh mắt tán thưởng của Thảm Tự Kính Phương Minh cũng là cười một tiếng, hần đương nhiên học qua Đông y, lúc còn ở đạo quán, sư phó liền để cho hần đọc thuộc Hoàng đế nội kinh cùng một ít thư tịch Đông y, thậm chí trong Vu sư truyền thừa mà hần lấy được còn có ghi chép y thuật thần kỳ hơn.

Son y mệnh tương bốc, huyền học ngũ thuật, phương pháp chẩn đoán này là một trong số đó.

## Chương 17: Vật bên người không thể bỏ đi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

"Phương tiên sinh có thể nhìn ra lão hủ bị bệnh gì không? "

Thảm Tự Kính đột nhiên mở miệng hỏi, bất quá sau khi hỏi xong hắn cũng có chút hồi hận, lúc trước sở dĩ mở miệng thuận túy là bởi vì thói quen, cứ hề liên quan đến y thuật lúc nào cũng thích hỏi nhiều.

Thế nhưng hắn sợ Phương Minh hiểu lầm ý tứ của hắn, cho là hắn tự đáy lòng muốn suy tính đối phương, lập tức giải thích: "Lão hủ không có ý tứ gì khác, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. "

Đương nhiên còn có một cái nguyên nhân trọng yếu hơn đó chính là hắn không cho là Phương Minh có thể nhìn ra được hắn bị bệnh gì, dù sao tuổi của Phương Minh rành rành ra đó, coi như thực sự hiểu y thuật thì cũng chẳng lợi hại bao nhiêu.

Huống chi, bệnh này của hắn còn có chút đặc thù.

"Nếu lão hiệu trưởng đã hỏi thì ta đây cũng liền đoán một cái." Phương Minh trái lại không quan trọng hóa vấn đề, hai tròng mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt của lão hiệu trưởng, một lúc sau đáp: "Nếu như ta không có đoán sai, sợ rằng chính lão hiệu trưởng cũng không biết là mình mắc bệnh từ lúc nào, đến khi phát hiện tra thì căn bản cũng không tìm được nguyên nhân. "

"Người... Làm sao người biết? "

Giờ khắc này Thảm Tự Kính chính là khiếp sợ, không tự chủ được đứng bật dậy, một gương mặt già nua mang theo vẻ khó tin, nhìn phía Phương Minh ánh mắt mang theo chấn động sâu sắc.

Bởi vì, hắn đúng là không biết mình từ lúc nào mắc bệnh kia, làm ngôi sao sáng trong giới y học lại không biết mình bị bệnh gì cái này nói ra tựa hồ có cái gì đó sai sai, nhưng sự thật chính là như vậy.

Chứng kiến biểu tình của Thảm Tự Kính biến hóa, những người khác đều biết Phương Minh đã đoán đúng, ngoại trừ Đại Trụ và Kỳ Kỳ chẳng có chút biểu tình kinh ngạc nào, còn mấy người Tần Đức Phong đều biểu lộ gương mặt cổ quái.

Có cần phải thần kỳ như vậy không, nếu như không biết thân phận của lão hiệu trưởng, bọn họ hầu như đều cảm thấy mình đang rơi vào một cái âm mưu, lão hiệu trưởng lại đang nhờ vả người trẻ tuổi trước mặt.

"Ta có thể đoán được rất đơn giản, ở một mức độ nào đó mà nói cái này không thể tính là một loại bệnh, đúng hơn phải gọi là khuyết hèn đạo trí. "

Phương Minh cười nhạt, sau khi chứng kiến ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người đang có mặt ở đây, mở miệng lần nữa dò hỏi: "Thảm lão hiệu trưởng, người thử nhớ kỹ lại một chút có phải trước khi phát bệnh người có đi qua một vài nơi rừng sâu núi thẳm không, ở đó ó gặp phải chuyện gì không? "

Thảm Tự Kính nghe được Phương Minh hỏi như vậy cũng bắt đầu nhớ lại, một lúc sau có chút do dự đáp: "Nếu nói đi qua rừng sâu núi thẳm thì thật sự là đã từng đi qua một lần, đó là trước đây đại diện của trường có đến một sơn thôn bản cùng tiến hành chữa bệnh giúp đỡ người nghèo, sơn thôn đó ở sâu bên trong một ngọn núi, bất quá cũng không gặp phải chuyện gì đặc biệt. "

Đây chính là nguyên nhân khiến Thảm Tự Kính do dự, vốn là một thanh niên trí thức hiển nhiên là đã từng đi qua không ít nơi, chỉ là du ngoạn qua không ít danh sơn, cho nên hắn cũng không dám xác định.

"Nếu miễn cưỡng mà nói thì cũng có một chuyện đặc biệt, chính là trước đây người đã cùng ta tới sơn thôn do điều kiện gian khổ nên cũng bị nhiễm trọng bệnh, bởi vì là bệnh cấp tính, cho nên căn bản không kịp cứu giúp. "

Nghe được Thảm Tự Kính sau khi nói đến đây ánh mắt của Phương Minh sáng lên, trong lòng của hắn đại khái đã suy đoán ra.

"Vị thầy thuốc kia cuối cùng có được chôn ở đó không? "

"Uhm, đây là vị đồng nghiệp kia chính mình yêu cầu, bởi vì không có có vợ con, sau khi hấn chết chúng ta đem thi thể của hấn chôn ở sơn thôn kia." Thẩm Tự Kính tựa hồ cũng là nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Minh hỏi: "Phương tiên sinh, người không sẽ là cảm thấy dính bênh ở đó! Phải biết rằng mặc dù vị đồng nghiệp đó của đã rời đi, nhưng hấn không mắc bệnh truyền nhiễm, mà ban đầu còn có mấy vị đồng nghiệp khác cùng làm với ta, trên người bọn họ cũng không có mắc phải quái bệnh như ta. "

"Đó là bởi vì những đồng nghiệp khác không có giống như người đem đồ đạc của chính mình mai táng cùng với vị đồng nghiệp đã chết kia. "

Phương Minh đột nhiên ngắt lời làm cho Thẩm Tự Kính ngây ngẩn cả người, trong đôi mắt già nua lộ ra vẻ hồi ức.

"Đồ vật trong người sao, lúc hạ táng ta nghĩ đến đồng nghiệp ra đi một thân một mình nên cuối cùng liền đem cây bút máy nhãn hiệu anh hùng đã theo ta vài chục năm bỏ vào trong quan tài cùng nhau hạ táng.

"

"Như vậy căn nguyên của bệnh cũng liền tìm được, Thẩm lão tiên sinh chắc là rất lâu rồi chưa từng đến thôn sơn nhỏ kia! Nên danh ra chút thời gian đi gặp cố nhân! "

Lời vừa ra khỏi miệng Phương Minh, Thẩm Tự Kính toàn thân chấn động, bởi vì trong chớp mắt đã hiểu ý tứ của Phương Minh.

"Đa tạ Phương tiên sinh nhắc nhở, cũng trách ta, mấy năm nay bận việc, không có thời gian đi thăm lão bằng hữu, trách không được lão bằng hữu sẽ tức giận. "

Mấy người Tần Đức Phong nghe Thẩm Tự Kính và Phương Minh nói chuyện không hiểu ra làm sao, khúc đầu bọn họ còn hiểu chứ khúc sau thì chẳng hiểu ý tứ gì, cái gì mà đi thăm cố nhân...

Đám người Tần Đức Phong không hiểu, Thẩm Tự Kính nhìn học sinh của mình vài lần, cuối cùng vẫn giải thích một câu, "Bệnh của ta cũng không tính là gì, chỉ là mỗi dịp Trung Thu, vào ngày trùng dương ngực ta có một chút đau nhói, cái loại cảm giác này giống như là có người đang dùng vật nhọn nhẹ nhàng ghim vào ngực phải của ta. Mặt khác, bởi vì thói quen cá nhân, ta lúc trước thích đem bút máy gài ở túi áo ngực bên phải "

Biểu tình của Tần Đức Phong trở nên quái dị, thậm chí có thể nói là trở nên sợ hãi, toàn bộ bầu không khí xung quang bàn ghế vào giờ khắc này trở nên cực kỳ tĩnh mịch.

Vật nhọn, ngực phải bị ghim, bút máy gài ở ngực phải, để bút máy lại bên trong quan tài.

Ở đây không có ai là người ngu, có thể trở thành đỉnh lãnh đạo cấp cao của y học viện thì chỉ số IQ và EQ đều vượt xa người bình thường, Thẩm Tự Kính vừa nói xong bọn họ đều hiểu.

Chỉ là, bọn họ thật sự là có chút không thể nào tiếp thu được, cái này... Đây không khỏi quá mơ hồ rồi.

"Phương... Phương tiên sinh, ý của người là bệnh của lão sư ta có liên quan đến cây bút bên trong quan tài và... Và lão sư ta có quan hệ với người đồng nghiệp đã chết kia. "

Tần Đức Phong phát hiện thanh âm của mình đều có chút run rẩy, nếu như đổi thành hai người khác ở trước mặt hấn nói mấy câu như thế hấn chỉ biết quát lớn đối phương là lời nói vô căn cứ, còn đây một trong hai người là lão sư của mình, lấy thân phận và địa vị của lao sư căn bản không cần phải bịa chuyện làm gì.

"Mọi người tin tưởng vào chuyện hồn ma vừa rồi sao?" Phương Minh cười hỏi.

Mấy người Tần Đức Phong hai mặt nhìn nhau, bọn họ hiển nhiên là muốn nói không tin, nhưng nếu là không tin, chuyện xảy ra trên người vị lão hiệu trưởng kia nên giải thích thế nào?

Chứng kiến mấy người Tần Đức Phong trả lời không được Phương Minh cũng không lưu tâm, bởi vì hấn vốn là không có quan tâm đến câu trả lời của mấy vị này, tiếp tục nói: "Kỳ thực, mặc kệ có quỷ hay không, ở những nơi có phần mộ giữ lại đồ vật trên mình quả là một việc không ổn. "

"Thiên địa phân Âm Dương, âm dương sản sinh từ trường, mà trong từ trường này chia làm hai loại, một loại dương từ, một loại âm từ. "

"Cái gọi là dương từ, chính là chỉ loại khí tràng thích hợp với người sống chúng ta, người sống bước vào trong đó sẽ có một loại thần thanh khí爽 thậm chí tinh thần còn tiết ra sự hưởng thụ, dường như tắm rửa dưới ánh mặt trời. Mà Âm từ lại vừa đúng là tương phản, làm cho toàn thân cảm giác âm lãnh ẩm ướt, không thoải mái. "

Phương Minh trầm ngâm trong phút chốc, tiếp tục nói: "Đây là nói đến đại phạm vi của từ trường, nhưng trừ cái đó ra mỗi người trong chúng ta cũng đều tồn tại từ trường, dùng lời nói trong giới y học của mọi người thì chính là DNA, nhưng lại là độc nhất vô nhị. "

"Bất đồng chính là, DNA sẽ không biến hóa nhưng từ trường sẽ biến hóa, từ trường của mỗi người sẽ phải chịu ảnh hưởng của từ trường từ môi trường xung quanh thậm chí còn các phương diện khác nữa, cổ nhân có câu "hữu vận thân thể phát phụ thụ chi phụ mẫu" chính là tồn tại hàm ý sâu xa. "

"Y học hiện đại có thể lấy ra DNA từ sợi tóc của mỗi người, nhưng từ góc độ phong thủy góc độ mà giải thích, không thể tùy tiện đem di vật của mình để lại bên ngoài chính là để phòng ngừa từ trường của cá nhân bị phá hư. "

Phuong Minh đột nhiên dừng lại, điều này làm cho mọi người đang nghe chưa hết câu lập tức cảm thấy khó chịu đứng lên, Đại Trụ càng là nhìn không được nói rằng: "Phuong Minh, ngươi đã nói thì nói cho hết câu đi. "

"Ta cảm thấy, ta vẫn là nên dùng hành động thực tế cho các người nhìn dễ dàng hơn để các người hiểu được." Phuong Minh cười một tiếng, "Vừa hay, Đại Trụ ngươi nhổ một sợi tóc cho ta. "

Đại Trụ không do dự, nhổ một sợi tóc của mình đưa cho Phuong Minh.

Đem sợi tóc của Đại Trụ đặt lên bàn, Phuong Minh trực tiếp cầm một cái ly thủy tinh lên che sợi tóc này lại, sau đó cầm lấy một chiếc đĩa đem chiếc đĩa đặt ở mặt trên của ly thủy tinh.

Ngay sau đó, Phuong Minh lại cầm bình rượu ở phía trên lên, đem rượu trắng đổ theo chiếc đĩa xuống, cuối cùng, dùng chiếc đĩa dính còn vây quanh ly thủy tinh về một vòng tròn.

Sau khi làm xong hết thấy Phuong Minh lại đem ly thủy tinh lấy xuống, sau đó mở miệng dò hỏi: "Mọi người ai có bật lửa? "

"Ta... Ta có! "

Một vị lãnh đạo vội vã từ trong túi móc ra cái bật lửa, Phuong Minh tiếp nhận cái bật lửa sau đó trực tiếp đem còn trên bàn châm lửa.

Còn thiêu đốt, vây quanh sợi tóc của Đại Trụ tạo thành một cái vòng tròn lửa, tất cả mọi người tò mò nhìn chăm chăm, nhưng khoảnh khắc sau khi ánh lửa tắt cũng không xuất hiện bất kỳ một hình ảnh đặc thù nào.

"Phuong Minh, ngươi đây là? "

Đại Trụ gãi đầu mới vừa mở miệng, nhưng mà cũng đúng lúc này, nhãn tình của Phuong Minh sáng lên, tay cầm đĩa đột nhiên đâm ra, chiếc đĩa đâm chuẩn xác tới sợi tóc của Đại Trụ.

Ầm!

Sợi tóc của Đại Trụ bị thiêu đốt trong chớp mắt, một màn đột ngột này làm cho mí mắt mấy người Tần Đức Phong giật giật vài cái bị làm cho hoảng sợ, mà Đại Trụ thân là đương sự vào giờ khắc này cũng là đột nhiên kinh hô lên một tiếng.

"Ai u, tại sao ta đột nhiên cảm giác được đầu óc nóng lên. "

Lời nói của Đại Trụ làm cho Phuong Minh nở nụ cười, Đại Trụ sở dĩ đột nhiên đầu óc nóng lên hiển nhiên là do hấn, đúng là hấn vừa mới đâm vào sợi tóc này một cái.

"Rất đơn giản, tóc này là thuộc về một bộ phận từ trường nhỏ của ngươi, bất quá ta lợi dụng phương pháp phóng đại bộ phận nhỏ nhỏ này lên, cho nên khi sợi tóc này bị phá hư ngươi tự thân cũng chịu phải ảnh hưởng. "

Đám người Tần Đức Phong nhìn thấy Phuong Minh chỉ là dùng cái úp lên sợi tóc, sau đó dùng còn vẽ một vòng tròn xung quanh rồi đốt lên, nhưng bọn hấn cũng không nhìn thấy Phuong Minh hành động bí ẩn gì cả, trên thực tế thời điểm Phuong Minh đâm đĩa đã chọn lựa trước

Nếu như không nắm bắt được thời điểm, sẽ không khả năng tạo được hiệu quả như vậy, chỉ là, điểm này Phuong Minh cũng sẽ không nói cho đám người Tần Đức Phong đám người.

Nguyên nhân rất đơn giản: Pháp bất ngoại truyền.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 18: Thân phận thật sự của lão đạo trưởng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Chúng kiến mọi người còn đắm chìm trong chán động, Phương Minh nhẹ nhàng ho khan vài tiếng đám đông thu suy nghĩ lại, nhất là cảm giác được ánh mắt của đám người Tàn Đức Phong có chút sợ hãi, hẳn biết những người này sợ hãi cái gì.

"Yên tâm, không phải người nào cũng có thể làm được chuyện này, ta sở dĩ có thể làm được đó là bởi vì ta biết ngày sinh tháng đẻ của bạn ta. "

Phương Minh đối với Đại Trụ rất quen thuộc, quen thuộc đến ngay cả ngày sinh tháng đẻ đều biết, cho nên, hẳn mới có thể tìm được thời cơ này.

Rất nhiều người đối với ngày sinh tháng đẻ không có coi trọng, nhưng nếu như trong nhà có người thế hệ trước còn sống, các lão nhân chính là biết nhắc nhở người nhà không nên tùy ý đem ngày sinh tháng đẻ tiết lộ ra ngoài.

Nguyên nhân rất đơn giản, ngày sinh tháng đẻ rất trọng yếu.

Một người từ lúc ra đời liền có ngày sinh tháng đẻ của riêng mình, nhưng mà rất nhiều người cũng không biết, ngày sinh tháng đẻ không hề chỉ chỉ là tiêu ký ngày tháng năm sinh của một người, ngày sinh tháng đẻ đối với trọn đời của một người đều có ảnh hưởng trọng yếu.

Nhất mệnh nhị vận tam phong thủy, vận mệnh chính là xuất phát từ ngày sinh tháng đẻ, có thể nói, vận mệnh cả đời của một người được quyết định bởi chính ngày sinh tháng đẻ của hắn

Mệnh do trời định, trời này chính là ngày sinh tháng đẻ.

Phương Minh không biết đạo sĩ khác đối với ngày sinh tháng đẻ lý giải ra sao, thế nhưng trong Vu sư truyền thừa mà hắn lấy được có giới thiệu cận kề về mối quan hệ của ngày sinh tháng đẻ và một ít thuật pháp có thể lợi dụng bát tự để hoàn thành.

Mà trong này chỉ nhắc tới một đặc tính rất lớn của bát tự, đó chính là từ bát tự đẩy ra mỗi một mệnh lý tương ứng với thời khắc ra đời cả mỗi người

Nếu như đem người so sánh với từ trường, như vậy mỗi cái từ trường ở thời điểm khác nhau sẽ mạnh yếu khác nhau, nếu như không có ảnh hưởng về sau, thời khóa biểu mạnh yếu này là do bát tự tiên thiên quyết định.

Một người thời khắc sinh ra, bát tự của mỗi người sẽ quyết định đặc tính từ trường của chính họ, không có gặp phải biến cố trọng đại hoặc là cải mệnh đổi vận các loại thì đặc tính từ trường này chắc là sẽ không thay đổi.

Cho nên Phương Minh làm rất đơn giản, chính là bắt lại từ trường đặc biệt nhất khi đó của Đại Trụ, sau đó lợi dụng lúc này phóng đại cái cảm ứng từ trường, vì vậy Đại Trụ mới có thể cảm nhận được thân thể mình biến hóa.

"Thăm lão hiệu trưởng biết được nguyên nhân của bệnh cũng là ở chỗ này, cái bút thép đi theo hắn nhiều năm đã sớm lấy dính từ trường trên người của hắn, cho nên, đem bút máy của mình bỏ lại trong phần mộ thì không phải là một việc thoải đáng. "

"Kỳ thực, không chỉ là đem vật trong người bỏ lại ở phần mộ, trên thực tế đối với một nơi có phần mộ như vậy dưới tình huống bình thường cũng không nên tới gần, không nên tùy ý di chuyển phần mộ lên bùn đất hoặc là cây cỏ, nhất là ở nông thôn, nếu như đi đái ở phần mộ của người khác cũng là sự bất kính lớn, trong này có nguyên nhân rất lớn chính là ở chỗ này. "

Nghe được Phương Minh giải thích, trên mặt đám người Tàn Đức Phong về sợ hãi chỉ có hơi chút yếu bớt, nhưng hiển nhiên vẫn còn có chút không còn cách nào tiêu hóa hết một màn biểu diễn khiến bọn hắn rung động của Phương Minh lúc này.

Nhưng thật ra Thẩm Tự Kính là người đầu tiên khôi phục lại từ trong sợ hãi, sau một lát trầm ngâm mở miệng dò hỏi: "Ý của Phương tiên sinh chẳng lẽ không phải muốn nói quý hôn của vị đồng nghiệp đã chết kia đang kêu gọi ta? "

Phương Minh nở nụ cười, hắn không có trực tiếp trả lời vấn đề này của Thẩm Tự Kính, mà chỉ trả lời một câu, "Mặc kệ có quý hay không, Thẩm lão hiệu trưởng trở về thăm lão đồng nghiệp kia cũng không có gì sai. "

Thẩm Tự Kính hơi có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Phương Minh, hắn thật không ngờ Phương Minh dĩ nhiên cự tuyệt vấn đề này, nhưng hắn đến cùng cũng không có rầu rĩ, bởi vì hắn hiểu rõ những kỳ nhân như Phương Minh, nếu như không muốn trả lời vấn đề coi như là hỏi lại cũng vô ích.

Sau khi chuyện bệnh cũ của Thẩm Tự Kính đã qua, thái độ của đám người Tàn Đức Phong đối đãi Phương Minh trở nên càng thêm cung kính, mời rượu so với trước kia chủ động ba phần.

Bất quá, Phương Minh vẫn là không uống rượu, chỉ là lấy trà thay rượu.

"Được rồi, về thân phận của vị lão đạo sĩ kia Thẩm lão hiệu trưởng thật là biết?" Phương Minh đột nhiên mở miệng dò hỏi.

"Lai lịch của vị lão đạo sĩ kia ta cũng không biết, lúc đó lão sư ta cũng chưa nói với ta, bất quá ta từng nghe lão sư kêu vị lão đạo sĩ kia là Bồ Thiên đạo trưởng.

"Người nói cái gì! "

Bang!

Phương Minh đột nhiên lập tức từ trên ghế đứng lên, toàn bộ thần tình trở nên cực kỳ kích động, làm cho Thẩm Tự Kính có chút kinh ngạc, người thanh



niên từ đầu tới cuối vẫn giữ thần tình điềm đạm lại đột nhiên kích động như vậy.

Bất quá, như vậy ngược lại cũng phù hợp với đặc tính của một người trẻ tuổi, ông cụ non cuối cùng là có chút không được tự nhiên.

"Đúng là Bồ Thiên đạo trưởng, tuy là lão sư trước đây chỉ gọi hai lần nhưng ta nhớ kỹ, dù sao một vị kỳ nhân như vậy ta không có khả năng nhớ lầm, lẽ nào Phương tiên sinh quen biết vị lão đạo trưởng kia?"

Phương Minh gật đầu, hẳn không có giấu giếm mà là trực tiếp đáp: "Chính là Gia sư."

"Cái gì! Phương Minh người nói Bồ Thiên đạo trưởng là lão thần tiên?" Đại Trụ ngồi một bên cũng là nhảy dựng lên, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc gãi đầu nói: "Nhưng ta nhớ được đạo hiệu của lão thần tiên dường như gọi... cái gì mà Tam Tinh."

"Tam Tinh là đạo hiệu lúc về già của gia sư, mà Bồ Thiên cũng là đạo hiệu lúc trung niên của gia sư." Phương Minh đáp.

"Thật không ngờ Phương tiên sinh lại cùng lão đạo trưởng là quan hệ thầy trò, cũng là, chỉ có cao nhân như lão đạo trưởng mới có thể bồi dưỡng được kỳ nhân như Phương tiên sinh."

Thẩm Tự Kính đầu tiên là sửng sốt một hồi lập tức cũng là sắc mặt vui mừng nói rằng: "Xem ra Phương tiên sinh và lệnh sư đều cùng y học viện của ta có duyên a."

Phương Minh không trả lời Thẩm Tự Kính, cùng y học viện có duyên hay không hẳn không biết, nhưng lúc này hẳn cũng là có một nghi hoặc rất lớn.

Bồ Thiên là đạo hiệu mà phó của mình dùng lúc còn vân du thế giới khi còn trung niên, lúc đó sở dĩ dùng cái đạo hiệu này là bởi vì sư phó vừa mới học thành xuất sơn, lòng mang nhiệm vụ giúp đỡ thiên hạ, dự định bằng trọn đời sở học ra tay cứu giúp chuyện bất bình, lúc này mới dùng hai chữ "Bồ Thiên".

Mặc dù sư phó của mình khi đó mới vừa xuống núi, nhưng sư phó khi đó chính là tu luyện đến một trình độ lợi hại trình, lấy bản lĩnh của sư phó bản nếu muốn phá giải vấn đề mạch văn của y học viện hoàn toàn có thể bố trí một cái Phong thủy trận một lần duy nhất mà không phải bố trí một cái phong thủy cục.

Hơn nữa, thời điểm đó sư phó muốn tự mình cứu đời cũng tuyệt đối sẽ không có chút giấu bốp, như vậy sư phó là vì có gì không bố trí Phong thủy trận mà chỉ là bố trí phong thủy cục?

"Phương tiên sinh... Phương tiên sinh... Người làm sao vậy?"

Phương Minh đang chìm trong mạch suy nghĩ thì bị Tần Đức Phong hô hoán cắt đứt, sau đó giải thích: "Không có chuyện gì, chỉ là đột nhiên nghe được đạo hiệu của sư phó tinh thần có chút ngẩn ngơ."

Phương Minh tùy tiện giải thích một câu, mà đám người Thẩm Tự Kính cũng đều lộ ra vẻ đã hiểu, đổi lại người nào nghe được tên của trưởng bối thân cận đã qua đời của chính mình rồi thất thần đều là chuyện rất bình thường.

"Thần lão hiệu trưởng, ta dự định tiến hành tra xét lại toàn bộ phương vị của trường học cho nên có đôi khi có thể sẽ đến vào buổi tối không biết có tiện hay không?"

"Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề." Thẩm Tự Kính nghe Phương Minh đột nhiên mở miệng hỏi thăm giật mình một cái, nhưng lập tức phản ứng kịp, Phương Minh đề bụng đến sự tình của trường học như vậy hẳn dĩ nhiên câu còn không được.

"Lão sư, Phương tiên sinh, trường học chúng ta hiện nay có một ký túc xá của công nhân viên còn rất nhiều phòng trống, nếu không Phương tiên sinh trước tiên có thể ở trong trường học." Tần Đức Phong xen vào nói.

Thẩm Tự Kính nghe xong vỗ bàn một cái, nói rằng: "Cái chủ ý này hay, bất quá không muốn ở ký túc xá của công nhân viên, trường học không phải có một tòa lầu dành cho chuyên gia nghỉ ngơi sao, an bài cho Phương tiên sinh còn có vị bằng hữu này một tòa nhà đi."

Câu nói sau cùng của Thẩm Tự Kính là nhìn về phía Đại Trụ nói, bất quá Đại Trụ vội vã xua tay cự tuyệt, hẳn có công việc hơn nữa cách bên này khá xa, nếu như ở ở trường học căn bản mà nói thì không kịp đi làm, mặc dù lầu của chuyên gia nhất định phải so với cái nơi nhỏ bé mà hắn thuê tốt hơn rất nhiều.

Phương Minh không có cự tuyệt ý kiến của Tần Đức Phong, sự tình chính là quyết định như vậy, Thẩm Tự Kính bởi vì tuổi cao có chút mệt mỏi rồi nên đi về nghỉ ngơi, mà Tần Đức Phong còn lại cùng Phương Minh tự mình đến lầu của chuyên gia, nhiều lần căn dặn Phương Minh có bất kỳ yêu cầu gì thì gọi điện thoại cho hắn sau đó mới rời khỏi.

Buổi tối, Phương Minh và Đại Trụ còn có Kỳ Kỳ cùng ăn cơm chung, sau khi ăn cơm tối Đại Trụ liền một mình trở về, về phần kỳ kỳ còn phải tự học muộn, duy chỉ có Phương Minh một mình không có việc gì nên đi loanh quanh trong vườn trường.

Đọc theo đường đi, gặp phải không ít học sinh trẻ tuổi cầm sách vở vội vã hướng phía giáo học lâu đi tới, cũng gặp phải không ít học sinh trốn tiết và nam thanh nữ tú cùng tình tứ tản bộ trong sân trường.

Chứng kiến những bóng lưng trẻ tuổi, Phương Minh cũng là nhẹ nhàng cảm khái nói: "Cuộc sống đại học thật là tốt."

Đúng vậy, hẳn không có đi học đại học, sau khi tốt nghiệp trung học thì nghỉ học, đương nhiên tri thức sở học của hẳn cũng không kém với đại học là bao, chỉ là bởi vì có chút duyên cớ cuối cùng vẫn không có vào trường đại học.

Bầu trời sao lốm đốm đầy trời, trên mặt đất bóng người yếu điệu, giữa lúc Phương Minh hưởng thụ thời điểm hiếm có của vườn trường, ánh mắt của hẳn đột nhiên chấn động, ánh mắt rơi vào trên trời cao.

"Chẳng lẽ là..."

Phương Minh trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ khó tin, bởi vì hẳn cảm giác mình mơ hồ có chút đoán được sự phó mình tại sao lại chỉ bố trí một cái phong thủy cục, thế nhưng, điều này cần phải thực hành thì mới có thể biết suy đoán của hẳn có phải là thật hay không.

Không tiếp tục thưởng thức cảnh đêm của vườn trường nữa, Phương Minh bước nhanh hướng về phía trước đi không bao lâu chính là đi tới chỗ buổi sáng, đó chính là bức tượng kia của lão hiệu trưởng.

Sau một khắc Phương Minh trực tiếp lấy tư thế ngồi xếp bằng tĩnh tọa trước bức tượng giống như lần trước ở công viên, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Giống với lần trước ở công viên, Phương Minh nhắm hai mắt lại một lần nữa bầu trời đầy sao xuất hiện ở trong đầu của hẳn, điểm điểm tinh quang, ánh sao mệnh mờ nhạt.

Ngôi sao tham lang đỏ ngầu vẫn sắc sỡ loá mắt loá mắt như vậy nhưng mà ánh mắt của Phương Minh lúc này cũng là rơi vào ngôi sao màu xanh tỏa ra chính khí ngút trời tương tự.

Ngôi sao màu xanh này chưa từng xuất hiện khi hẳn tĩnh tọa trước kia, đây là lần đầu tiên xuất hiện trong phiên tĩnh hải nhỏ bé này, mấu chốt nhất là một luồng ánh sáng màu xanh lúc này xuyên phá tận trời từ trên trời giáng xuống rơi trên mặt đất.

Vị trí này, chính là bức tượng sau lưng hẳn

"Thì ra... Nguyên lai đây chính là sùng ý của sư phó lão nhân gia. "

Phương Minh từ dưới đất đứng lên mở mắt, nhìn bức tượng trước mặt thần tình trở nên cực kỳ phức tạp, cho tới bây giờ hẳn đã hiểu hết tất cả, hiểu vì sao sư phó mình rõ ràng có thể bố trí phong thủy trận nhưng lại chỉ bố trí một cái phong thủy cục.

Đây hết thầy, cũng là vì hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: Lập pho tượng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Phương Minh rất rõ, sư phó cậu chẳng qua hỏi truyền thừa Vu sư cậu lấy được, việc đó thật sự không hỏi, cũng không thể âm thầm điều tra.

Cho nên, sư phó cậu cũng không biết mà muốn tu luyện vu thuật trước hết phải trở thành Vu sư, và nếu muốn trở thành Vu sư trước hết cảm ứng được một ngôi sao trên trời.

Nhưng điều này không có nghĩa là sư phó không có cách nào giúp đỡ cậu cả, trên đời này có một loại thư pháp gọi là Thôi Diễn, gọi là Cảm Ứng Thiên Cơ.

Phương Minh cỡ lẽ đã có thể suy luận toàn bộ việc đã xảy ra.

Có lẽ lúc trước sau khi sư phó cậu đi vào Viện Y Học thì trong lòng có cảm ứng, sau khi cảm ứng được thì chắc chắn sư phó đã âm thầm thực hiện Thôi Diễn, mà kết quả Thôi Diễn đã nói với sư phó Viện Y Học chỉ có thể là sắp xếp bố cục phong thủy, cái này có quan hệ tới một người nào đó vô cùng gần gũi với hẳn trong tương lai.

Thậm chí Phương Minh còn có nghi ngờ mơ hồ là việc sư phó mình sẽ đến Viện Y Học nói không chừng cũng là kết quả của Thôi Diễn.

Phuong Minh biết sư phó cậu có bản lĩnh này, cậu bây giờ không dám khẳng định cấp độ Thôi Diễn của sư phó đã tới mức nào. Nhưng mà, chuyện này không quan trọng, quan trọng là sư phó, ông ấy đã trải sẵn đường cho cậu.

Lúc trước cảm ứng được ngôi sao màu xanh mới xuất hiện kia không phải ngôi sao nào khác mà chính là đại diện cho phần tử tri thức trên đời này, sao Văn Khúc tiếng tăm lẫy lừng.

Bắc Đẩu có bảy ngôi sao, tên là: Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang. Mà mấy năm gần đây, bảy ngôi sao Bắc Đẩu mà Phuong Minh có khả năng cảm ứng được chỉ có Thiên Xu sao Tham Lang.

Vậy mà hôm nay ngay trước mặt của pho tượng điêu khắc của Viện Y Học cậu lại cảm ứng được một ngôi sao, cũng được liệt vào hàng bảy ngôi sao Bắc Đẩu Thiên Quyền sao Văn Khúc.

"Lấy nho nhả dẫn sao Văn Khúc ra, sao Văn Khúc sẽ là ngôi sao đầu tiên chính mình cảm ứng được, đây chính là món quà lớn do sư phó đã để lại cho mình."

Phuong Minh khẽ nói, cậu đã hiểu nên làm gì bây giờ rồi.

...

Ngày kế tiếp!

"Cậu Phuong, ý của cậu là phải dùng pho tượng của cậu để thay thế pho tượng của hiệu trưởng?"

Sau khi Tần Đức Phong nghe được lời Phuong Minh xong thì kinh ngạc đến nỗi miệng há thật to cũng không biết nên nói gì. Rất nhiều trường học ở trong đều có một vài pho tượng, mấy pho tượng không phải là danh nhân càng không phải trường lão đã có công cống hiến đối trường học, nhưng dù là trường lão hay là danh nhân đều có một đặc điểm chung, chính là đã qua đời.

Người còn sống mà lập tượng đừng nói người trong cuộc không chấp nhận mà phía trường học cũng không thể làm ra chuyện như vậy, đến lúc đó làm sao giải thích cho học sinh trong trường?

"Cậu Phuong, vấn đề này quá lớn một mình tôi không thể quyết định, tôi phải cùng các thầy cô và các đồng nghiệp khác thương lượng nữa."

Tần Đức Phong không giải quyết được, trực tiếp là lấy điện thoại ra gọi mấy vị phó hiệu trưởng tới đồng thời cũng gọi thầy của mình là Trầm Tự Khác tới.

Không bao lâu, Trầm Tự Khác có mặt ở trong văn phòng của Tần Đức Phong, vừa vào phòng Trầm Tự Khác liền trực tiếp mở miệng hỏi thăm Phuong Minh, "Cậu Phuong, trừ cách này ra không có cách khác sao?"

"Không có, ít nhất tôi không có bất kỳ biện pháp nào khác?" Phuong Minh đáp.

]

Nói lời này cũng không phải là nói dối, nếu muốn thay đổi phong thủy của trường học thì chỉ có một cái biện pháp chính là bố trí bố cục phong thủy, nhưng trước mắt cậu chưa đủ thực lực.

Trầm Tự Khác trầm mặc, mà Tần Đức Phong ở một bên thì có chút nóng nảy khuyên nhủ: "Thầy à, chuyện lập tượng này không nhỏ, lấy địa vị của Viện Y Học chúng ta trong giới y học và giới giáo dục thì lúc đó thu hút rất nhiều sự chú ý, nếu như không có lời giải thích hợp lý thì việc này mà truyền ra ngoài..."

Tần Đức Phong sợ gánh trách nhiệm, dù sao hắn là hiệu trưởng kì này, nếu Viện Y Học cho dựng pho tượng của Phuong Minh trong trường học, nếu chỉ nói với học sinh trong trường thì còn được, nhưng việc này lan truyền ra ngoài thì sẽ bị một vài báo chí truyền thông đưa tin dẫn tới nhiều quan tâm vậy thì không nói rõ lí do được, nếu tình hình nghiêm trọng thì sẽ bị phía trên khiển trách phé bỏ chức vị hiệu trưởng.

Trầm Tự Khác không để ý đến lời khuyên của Tần Đức Phong, trầm mặc một lúc ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Phuong Minh, trầm giọng hỏi: "Như vậy xin hỏi cậu Phuong, nếu như dựng tượng cậu ở Viện Y Học thì có bao nhiêu lợi với Viện Y Học."

"Văn khí hiển hách, mười năm tới dù kết quả thí nghiệm hay là thành tích của giáo viên thậm chí cả học sinh ít nhất cũng tăng gấp đôi." Phuong Minh cũng nhìn Trầm Tự Khác, nói ra từng chữ.

Đây là kết quả cả hai cùng có lợi, nếu không lấy tâm tính của sư phó cậu không thể vì thành toàn mình mà tổn hại vận mệnh của học sinh giáo viên.

Trầm Tự Khác lại rơi vào trầm mặc, chỉ là gậy trên tay vô ý thức nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống, tiếng va chạm thạch thạch cũng là đánh vào trong lòng mọi người.

Người trong văn phòng đều biết, người có thể đánh nhịp mà ra quyết định chỉ có người trước mắt này.

"Được, tôi đồng ý yêu cầu của cậu."

Một lúc sau, Trầm Tự Khác cuối cùng cũng ra quyết định, trên mặt Phương Minh cũng nở nụ cười, mà Tần Đức Phong cũng thấy vị lãnh đạo của trường ở một bên thì về mặt có chút khó coi.

"Ta tin rằng mười năm sau hiệu trưởng Trầm ông sẽ không hối hận với quyết định của ngày hôm nay."

Phương Minh nhìn Trầm Tự Khác, lúc trước cậu có một vài lời không có nói ra, tăng gấp đôi chỉ là tính sơ thôi, nhưng nếu như mười năm này mà tu vi của cậu có thể tăng lên, cảm ứng với sao Văn Khúc càng thêm mạnh mẽ, thì văn khí của Viện Y Học càng hiển hách.

Trầm Tự Khác nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía mấy người Tần Đức Phong, trấn an nói: "Mọi người yên tâm, vấn đề này tôi sẽ nói với bên trên, mọi chuyện đều do tôi chịu trách nhiệm."

Nghe lời này của Trầm Tự Khác, trên mặt mấy người Tần Đức Phong lộ ra lộ vẻ tức giận, bọn họ đúng là sợ gánh trách nhiệm, nhưng mà ngoài miệng đương nhiên là sẽ không thừa nhận.

"Thầy nói lời này này, người làm tất cả cũng là vì trường học, tôi là hiệu trưởng kì này sao lại sợ gánh trách nhiệm được, chỉ cần là có ích với sự phát triển của Viện Y Học thì tôi đều ủng hộ, dù cho vì thế mà vứt bỏ chức hiệu trưởng này cũng không sợ."

Lời của Tần Đức Phong làm cho Phương Minh cười sâu xa, toàn bộ người trong văn phòng, ngoại trừ hiệu trưởng Trầm thật lòng vì Viện Y Học, những người khác chẳng qua là vì cái mũ trên đầu thôi, cứ cho là thật vì sự phát triển của Viện Y Học mà làm chút việc gì đó thì cũng là vì giữ được cái mũ trên đầu hoặc là mong muốn đổi cái mũ lớn hơn thôi.

Sự việc cứ quyết định như vậy, ba ngày sau đó thì tiến hành tháo dỡ pho tượng cũ, bởi vì trong thời gian ba ngày này cậu còn cần làm một chuyện khác.

...

Công ty thiết kế điêu khắc tượng, một công ty nhỏ vừa khai trương không lâu tọa lạc tại Thượng Hải, công ty từ nhân viên đến đến ông chủ đều là học sinh tốt nghiệp chuyên ngành điêu khắc, thậm chí có người là thực tập sinh.

Một công ty không có lai lịch gì cũng không có thiết kế gì nổi bật mà làm ăn trên mảnh đất Thượng Hải cạnh tranh kịch liệt này thì tự nhiên có thể hiểu được, nhưng mà cũng may chính là, bởi vì có quan hệ khá tốt với trường học, bọn họ chọn nơi sản xuất là tòa Lập Nghiệp cách đó không xa của trường, đó là đất trường học và sẽ giảm phân nửa tiền thuê nếu là học sinh trường.

"Bạn học này, công ty của chúng tôi gần đây không tuyển thực tập sinh."

Triệu Thanh đang nhàm chán lướt điện thoại trước bàn, khi thấy Phương Minh đi vào cửa chính thì liền là mở miệng nói.

"Tôi không tới nơi này thực tập, công ty của các anh không phải phụ trách thiết kế tượng à, tôi muốn nhờ các anh thiết kế giúp tôi một pho tượng."

Phương Minh cười cười không thêm để ý đến thái độ của Triệu Thanh trực tiếp nói ra mục đích của mình, lúc đó mặt Triệu Thanh lập tức ửng đỏ, bởi vì cô biết mình hiểu lầm.

Kỳ thật này cũng không thể trách cô được, vốn dĩ công ty có quy mô nhỏ, khai trương hai tháng có hai đơn hàng mà còn đều là đơn hàng của trường học, thêm Phương Minh thoát nhìn cũng chỉ giống sinh viên đại học cho nên cô mới coi Phương Minh là thực tập sinh sắp tốt nghiệp tới tìm công ty thực tập, dù sao trước đó cũng có không ít học sinh tới hỏi thăm.

"Thật xin lỗi ngài, tôi vừa rồi hiểu lầm. Có thể, chúng tôi có nhận thiết kế tượng, chỗ chúng tôi có các nhà thiết kế chuyên nghiệp còn có các thầy điêu khắc, họ có thể đáp ứng được yêu cầu của ngài."

Triệu Thanh kích động đứng lên vội vàng nói rõ lí do, ra sức đề cử công ty thiết kế này tốt đến mức nào, các nhà điêu khắc giỏi tới mức nào, nhưng mà Phương Minh không quan tâm mấy thứ này, thứ cậu nhìn trúng cũng không phải là những thứ này.

"Tôi chỉ có thể cho các anh ba ngày, trong ba ngày hi vọng quý công ty có thể khắc ra một pho tượng người."

Thời gian, mới là lý do Phương Minh lựa chọn công ty này, chính là bởi vì quy mô nhỏ không có đơn hàng gì cho nên có bắt tay vào làm tượng ngay.

"Ba ngày à, hẳn là không có vấn đề." Triệu Thanh do dự một chút, nhưng mà lúc này cô nhớ lại lời ông chủ bàn giao, chính là mặc kệ khách hàng tới yêu cầu gì, đều đồng ý nhận đơn, suy cho cùng, hiện giờ công ty đang đói meo.

"Ngài tên là gì ạ, muốn đúc tượng của vị danh nhân nào sao? Hoặc là tôi sẽ mời nhà điêu khắc ra nói chuyện với ngài nhé?"

"Tôi họ Phương, tôi muốn bức tượng rất đơn giản, đúc ra pho tượng y như tôi."

Phương Minh nói xong khiến cho Triệu Thanh lại ngẩn người, mặc dù danh sách đơn hàng công ty không nhiều nhưng cô cũng tiếp không ít khách hàng, phải đúc ra pho tượng y như mình thì người trước mắt này là đầu tiên.

Cái này phải yêu bản thân tới mức nào chứ, cảm thấy thân hình của mình có khả năng vượt xa David? Cảm thấy sự thành tựu của mình có thể so sánh cùng những danh nhân?

Triệu Thanh trong lòng tuy oán thâm nhưng đương nhiên trên mặt vẫn tràn đầy nhiệt tình, cười đáp: "Đương nhiên không có vấn đề, trên thực tế hiện giờ rất nhiều người đều thích đi chụp chân dung của mình để lưu giữ thanh xuân, nhưng cá nhân tôi thấy đúc tượng là lựa chọn tốt, ngài Phương thật đúng là thời thượng."

"Nếu không có vấn đề vậy sắp xếp nhà thiết kế ngay cho tôi đi, hình ảnh rất đơn giản chính là đứng yên, ba ngày sau tôi sẽ cho người tới mang pho tượng đi."

Từ lúc viết tới lúc kí đơn hàng chỉ mất nửa tiếng, sau cùng là chụp lại mấy tấm hình các kiểu đứng ở góc độ khác nhau rồi Phương Minh rời đi, bởi vì ba ngày cậu còn cần chuẩn bị vật khác.

Đối với Trầm Tự Khác, bọn họ chỉ xem ra đây là một pho tượng thay thế, nhưng chỉ có mình cậu biết mức khó khăn ở trong đó, cậu còn nhiều việc chuẩn bị phải làm, mà cơ hội này chỉ có một lần, một khi thất bại thì không còn cơ hội nào khác.

Sư phó cậu để lại món quà lớn này cho cậu, thì cậu hông thể cô phụ chờ mong của sư phó mình chờ mong, nhất định phải đảm bảo không có sơ xuất nào hết.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Nhắc không nổi!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Ba ngày sau đó!

Rạng sáng bây giờ, Viện Y Học lại càng ồn ào náo nhiệt hơn so với trước đây, nhất là trước cửa trường có đầy xe bus đang đậu.

Nguyên nhân rất đơn giản, tất cả học sinh đều nhận được thông báo của trường, hôm nay tất cả học sinh đều sẽ được tham gia huấn luyện quân sự đặc thù trong ba ngày, mà địa điểm huấn luyện là ở bên trong căn cứ huấn luyện đại đội phòng cháy nào đó cách không xa trung tâm thành phố.

Siêu Phẩm Vu Sư Trailer

Đối với các học sinh mà nói đương nhiên là sẽ oán đất than trời, dù sao chuyện huấn luyện quân sự này lúc khai giảng trải qua một lần là đủ lảm rồi, nhất là đối với những học sinh năm thứ tư, năm thứ năm mà nói thì càng không muốn tham gia.

Nhưng mà lần này trường học hình như quyết tâm không cho phép học sinh nào dùng bất cứ lý do gì xin phép nghỉ, từng lớp đều do giáo viên phụ đạo tự mình dẫn đội, nếu ai không tham gia trực tiếp là khấu trừ học phần hủy bỏ tư cách nhận học bổng nhận.

Cho nên, ngoại trừ những học sinh không ở trường thì có thể nói toàn học sinh của trường Viện Y Học đều ngồi lên những chiếc xe buýt này, sau đó dưới sự dẫn dắt của mấy lãnh đạo trường học chậm rãi lái ra khỏi trường.

Những học sinh rời trường không bao lâu, mấy bảo vệ trường khóa cửa lại, trường học hoàn toàn ở trong trạng thái khép kín.

Nơi sân cỏ của thao trường!

Phương Minh lẳng lặng đứng trước pho tượng của hiệu trưởng cũ, Trầm Tự Khác thì ngồi xe lăn bên cạnh, vốn ông muốn đứng, nhưng mà dù sao cũng đã có tuổi khó tránh bị nhiễm phong hàn hơn nữa còn ngồi trên xe lăn đắp kín một tấm chăn mỏng.

Toàn bộ sân cỏ ngoại trừ Phương Minh cùng Trầm Tự Khác ra thì còn lại không nhiều, anh em hai người Đại Trụ và Kỳ Kỳ, Tần Đức Phong với ba lãnh đạo khác của trường học, tổng cộng không quá tám người.

"Thầy, cậu Phương này đã đứng đây một lúc rồi..."

Tần Đức Phong thấy Phương Minh đã đứng ở đây hơn 15 phút rồi mà vẫn không có làm gì nên không khỏi không nhịn được mà hỏi, nhưng mà lúc này Đại Trụ đứng bên cạnh lại mở miệng giải thích:

"Lãnh đạo ngài vậy là không biết rồi, ở chỗ chúng tôi cũng giống như Phương Minh còn có mấy lão thần tiên mấy người như bọn họ nghiên cứu thời gian

rất kỹ, giống như là việc dời nhà hay kết hôn vậy cũng phải chọn ra được một ngày tốt, chưa tới lúc thì không thể làm gì hết.”

Trần Đức Phong liếc Đại Trụ, hẳn đương nhiên biết chuyện ngày tốt rồi, chỉ là đây không phải là việc dời nhà hay kết hôn thậm chí cũng chẳng phải là việc động thổ, muốn chờ tới giờ nào nữa?

“Gấp cái gì, cũng đã chờ ba ngày rồi mà còn để ý tới chút thời gian này. Cứ chờ cậu Phương là được rồi.” - Trần Tự Khác có chút bất mãn nhìn học sinh của mình, vẫn không chịu tu tâm dưỡng tính cho tới nơi tới chốn.

Bị thầy của mình trách cứ một câu về mặt của Tần Đức Phong vô cùng bối rối nhưng cũng không dám mở miệng nói gì. Bởi vì hẳn biết trong lòng thầy của mình thì tương lai của Viện Y học mới là quan trọng nhất nếu lúc này chọc thầy mất hứng thì tuyệt đối sẽ không có quả ngon để ăn

Mặt trời đã mọc ở hướng Đông, ánh nắng le lói xuất hiện, khoe miệng Phương Minh hơi nhướn lên, một lúc sau quay đầu lại nói: “Bây giờ có thể bắt đầu rồi.”

Sau khi nghe Phương Minh nói xong, Đại Trụ nhanh chóng đẩy cái bàn ở bên cạnh tới, trên bàn đặt một lư hương và nước Vô Ngần, cái gọi là nước Vô Ngần chính là những hạt sương và nước mưa chưa chạm đất.

Phương Minh đi tới trước bàn, lấy bột trầm hương đổ vào trong lư hương sau đó dùng gỗ trầm hương nhóm lửa, sau khi làm xong những việc này thì lại đốt một điều Thiên Hương cắm vào trong lư.

"Ngài Cáo Nhan, cả đời này đã phấn đấu vì trường học vì học sinh, cúc cung tận tụy tới chết rồi trở thành hình ảnh mẫu mực của thế hệ chúng tôi, nhưng mà hôm nay vẫn khí lệch vị trí, mong ngài có thể suy nghĩ vì kế hoạch lâu dài của trường học mà châm chước."

Phương Minh cúi người nói, vị Cáo Nhan được nhắc tới trong miệng kia chính là hiệu trưởng cũ, cũng chính là chủ nhân của bức tượng này.

"Thần thánh bốn phương, thông qua lòng tôi; linh hồn tám hướng, truyền lời cho tôi; Thiên Hương mang theo lời, vẩy nước thành đường."

Bụp!

Phương Minh vươn tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa khép lại sau đó vô cùng nhanh chóng nhúng vào trong tô nước Vô Ngần, sau đó dùng hai ngón tay dính nước trực tiếp vẽ lên bàn một đường thẳng với tốc độ cực nhanh.

Mấy người Tần Đức Phong tò mò nhìn chằm chằm động tác của Phương Minh, chỉ là sau một lúc không có bất kỳ thay đổi nào, trên mặt mấy người Tần Đức Phong cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Một phút, hai phút...

Sau năm phút trôi qua Đại Trụ nhìn không được, mở miệng tò mò hỏi: "Phương Minh, cậu đang làm gì đó?"

"Chờ."

Phương Minh không quay đầu lại trực tiếp trả lời, không sai, cậu đang chờ, chờ một lời hồi đáp.

10 phút trôi qua, lúc Trần Tự Khác cũng có chút không nhịn, Tần Đức Phong đang muốn mở miệng, thì lúc này mà lúc này sân cỏ đột nhiên nổi gió, gió không lớn, nhưng lại làm cho lá của mấy gốc cây ở bên cạnh vang lên tiếng xào xạc.

Con gió cũng không khiến mấy người Tần Đức Phong chú ý, nhưng mà trên mặt Phương Minh lúc này lộ ra một tia vui mừng, hơi thở phào một hơi nói: "Xong rồi."

"Cái gì là xong rồi?" Đại Trụ sờ lên đầu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi lại.

"Gió lớn truyền âm, lá cây làm chứng, hiệu trưởng đã đồng ý."

Phương Minh quay đầu cười giải thích một câu, không có đợi Đại Trụ tiếp tục hỏi trực tiếp phân phó nói: "Hiện tại mọi người bắt đầu dời tượng của hiệu trưởng cũ, nhớ kỹ một điều, tôi sẽ vẽ cho mọi người một phương hướng, mọi người cứ đi chuyển theo cái phương hướng này là được rồi."

Nghe Phương Minh, mấy người Tần Đức Phong đều tỏ vẻ kì lạ, dù là Trần Tự Khác cũng nhìn không được ho khan vài tiếng, tựa hồ là có chút xấu hổ, nhẹ giọng giải thích: "Cậu Phương, pho tượng của hiệu trưởng hồi đó ở dưới dùng xi măng cố định trụ, phía dưới có cốt thép cùng đinh sắt, sức người chỉ sợ là chuyển không nổi."

"Không có việc gì, mọi người cứ việc chuyển là được."

Phương Minh bật cười lớn trên mặt nở nụ cười tự tin, cậu đương nhiên biết này pho tượng đặt cố định ở chỗ này, nhưng mà cậu nói như vậy đương nhiên là có nguyên nhân của cậu.

Một tay bung tô vô nước Vô Ngần, Phương Minh đi tới trước mặt pho tượng, sau đó, ngồi xổm xuống trực tiếp là vung nước Vô Ngần trong chén xuống đất, cuối cùng để lại một đường uốn lượn chừng năm mét trên mặt cỏ.

có lời nói cùng hành động của Phương Minh, Trầm Tự Khắc cho dù có nghi ngờ đi nữa thì lúc này cũng phải dẫn lòng xuống nhưng mà trên mặt Tần Đức Phong cũng mấy lãnh đạo của trường học thì nhìn Phương Minh với ánh mắt như nhìn đồ ngọc.

Mấy người mà muốn nâng cột trụ bằng xi măng cốt thép này lên, cậu Phương này đem dùng xi măng cùng cốt thép cố định trụ pho tượng nâng lên, này Phương tiên sinh sợ không phải đầu óc muốn lừa bịp thì cũng cho bọn họ là bá vương Hạng Vũ sức khỏe phi phạm dời núi lấp sông?

Mấy người Tần Đức Phong cũng không có nói ý nghĩ trong lòng ra, mà Đại Trụ là người đầu tiên đi tới trước pho tượng, tò mò dùng tay đẩy một cái, toàn bộ pho tượng vậy mà thật sự lắc lư.

"Việc này sao có thể?"

Thấy cảnh này, mấy người Tần Đức Phong không nhịn được kinh hô, mặc dù pho tượng đã nhiều năm rồi, nhưng cốt thép này có để một trăm năm cũng không vấn đề gì, làm sao lại nhẹ nhàng đẩy thì liền rung rinh?

"Bây giờ tôi nghĩ mọi người tin tôi rồi chứ, nhớ kỹ nhìn rõ ràng con đường tôi vừa dùng nước trái thành, cứ đi chuyển theo con đường này, tuyệt đối không nên đi chuyển sai."

Phương Minh nhìn mấy người Tần Đức Phong, đối với ánh mắt của mấy vị này lúc trước hẳn đương nhiên cũng nhìn thấy, chỉ là có đôi khi mở miệng nói rõ lý do còn không bằng tận mắt nhìn sự thật để nói chuyện.

Lần này, mấy người Tần Đức Phong không có do dự nữa vội vàng bước nhanh tới phía pho tượng, học theo động tác của Đại Trụ lúc này, lấy tay đẩy mấy lần để pho tượng lắc lư.

"Đến cùng là sao làm được, cậu Phương này thật đúng là thần!"

"Cao nhân, đây mới thật sự là cao nhân nha."

Tần Đức Phong cùng mấy vị lãnh đạo trường học tám tấc lấy làm kỳ lạ, nếu đổi lại là chỗ khác thì bọn họ sẽ còn hoài nghi Phương Minh đã âm thầm động tay động chân, thế nhưng pho tượng xưa giờ được dựng trong trường học, muốn động tay động chân không có khả năng giấu diếm được bọn họ, chớ nói chi là trong sân trường mỗi lúc trời tối cũng có bảo an tuần tra.

Nói cách khác, sau một lúc vừa nãy, cậu Phương này lại nói được bức tượng của hiệu trưởng, cách như vậy chưa từng nghe thấy.

"Các vị lãnh đạo, lúc tôi đếm một hai ba mọi người cùng nhau dùng sức nhấc lên, như thế mới không khiến cho pho tượng bị ngã."

Đối với Đại Trụ mà nói nhấc pho tượng không tính là gì, lúc hắn vừa tới Thượng Hải thì đã làm công việc nặng nhọc về sau mới tìm công việc khác, nhưng là đối với những lãnh đạo trường học như Tần Đức Phong mà nói, đừng nói tay trái gãi không chặt, nhấc một cái pho tượng cũng là một chuyện chật vật.

Nếu như có khả năng Phương Minh cũng không muốn để cho mấy người Tần Đức Phong làm, chỉ là liên quan tới chuyện văn khí này nói không khéo nghe ra sẽ dính tới mê tín phóng thủy, nếu mời công nhân đến làm thì khó tránh sẽ truyền ra ngoài.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân quan trọng, nếu như sau này hắn có kẻ thù, vậy pho tượng này sẽ trở thành nhược điểm, cho nên tính bí mật nhất định phải được bảo đảm.

Phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện luôn không sai.

Nhưng mà, chuyện kể tiếp lại có chút vượt quá dự kiến của Phương Minh.

Pho tượng mặc dù đứng đưa, nhưng mấy người Đại Trụ thử liên tục mấy lần nhưng vẫn không cách nào di chuyển được, cho dù là nhấc lên nhưng lại không di chuyển được.

"Cậu... Cậu Phương, chúng tôi đã dốc hết sức lực rồi."

Mấy người Tần Đức Phong lên liếc nhìn Phương Minh, có chút xấu hổ giải thích, bọn họ cảm thấy việc bọn họ không dời được pho tượng này là bởi vì sức lực không đủ.

"Việc này cũng không trách mọi người, rời đi trước đã."

Phương Minh khoát tay áo ra hiệu mấy người Tần Đức Phong tránh ra, cậu biết pho tượng dời mà không động đậy được không phải do mấy người Tần Đức Phong mà xuất phát từ nguyên nhân khác.

"Nếu như mình tu luyện phương pháp Đạo gia thì hoàn toàn có khả năng tự mình di chuyển, đáng tiếc lúc trước sư phó không truyền cho mình phương pháp tu luyện."

Phương Minh trong lòng thầm than một tiếng có chút tiếc nuối, nhận được truyền thừa Vu sư nhưng không có tu luyện được sức mạnh của Vu sư, để giờ đây trong lòng cậu có đủ lý luận nhưng lại không có khả năng thực tiễn.

Nhưng mà không có nghĩa là Phương Minh từ bỏ, đi xung quanh pho tượng mấy vòng, lúc sau Phương Minh lại về lại trước bàn trước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào điều Thiên Hương đang cháy còn một nửa.

Sau một lúc, Phương Minh đột nhiên nhìn Trầm Tự Khác nói: "Trầm hiệu trưởng, chỉ có thể là phiên một mình ngài ngời tự mình nhắc pho tượng này lên."

Lời của Phương Minh làm cho Trầm Tự Khác ngỡ ngàng cũng khiến cho những người khác kinh ngạc, bọn họ nghĩ Phương Minh có thể sẽ đưa ra biện pháp khác, nhưng bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới Phương Minh sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Nói một câu không dễ nghe, lấy tình trạng sức khỏe của Trầm Tự Khác cứ coi như chỉ là đứng ở chỗ này thôi thì cũng không thể đứng lâu hơn pho tượng được, chớ nói chi là đi nhắc pho tượng rồi di chuyển.

"Cậu Phương, cậu để cho thầy nhắc pho tượng này có phải hay không... Không được thì tôi gọi mấy công nhân viên chức sức khỏe tốt qua giúp đỡ." - Tần Đức Phong ở một bên khuyên nhủ.

"Không phải vấn đề sức khỏe tốt, pho tượng của cựu hiệu trưởng chỉ sợ chỉ có Trầm hiệu trưởng có khả năng nhắc lên thôi." Phương Minh lắc đầu đáp, bởi vì bây giờ cậu đã là biết vấn đề nằm ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 21: Tự mình hại mình

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Pho tượng này chỉ có Thẩm Tự Kính mới có thể di chuyển. Đây là dự đoán của Phương Minh, cũng không phải là cậu đoán bừa mà là dự đoán sau khi cậu đã suy nghĩ thật kỹ.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của mọi người Phương Minh biết lúc này cậu cần phải giải thích một chút, nếu không với tuổi thọ và sức khỏe của Thẩm Tự Kính chắc chắn đám người Tần Đức Phong sẽ không đồng ý. Nếu lỡ không may có chuyện gì xảy ra với Thẩm Tự Kính thì sao bọn họ có thể gánh nổi trách nhiệm được chứ!

"Lúc này mọi người cũng đã nghe được lời tôi nói khi đốt Thiên Hương rồi, những lời này cũng không có gì khó hiểu, chính là nói cho chủ nhân của pho tượng này cũng là lão hiệu trưởng biết vì tương lai văn khí của trường học cần phải di chuyển vị trí của pho tượng, mong ông ấy đồng ý. Sau đó mọi người cũng có thể thấy được gió nổi lên và cây lá đung đưa xào xạc, đây chính là biểu hiện thay lời đồng ý của ông."

Nghe thấy Phương Minh giải thích mấy người Tần Đức Phong đưa mắt nhìn nhau, lão hiệu trưởng đã chết nhiều năm như vậy làm sao có thể đáp ứng? Chẳng lẽ ông ấy biến thành quỷ hồn tới đáp ứng sao?

"Ý của cậu Phương là quỷ hồn của lão hiệu trưởng vẫn còn tồn tại?" Thẩm Tự Kính trực tiếp hỏi. Mấy người Tần Đức Phong có lẽ không tiện mở miệng hỏi vấn đề này nhưng ông thì khác, dù sao ông cũng đã về hưu không cần phải kiêng kị gì.

"Nói là quỷ hồn thì có vẻ không thích hợp, cứ coi như là chấp niệm(1) đi."

Phương Minh mỉm cười rồi hỏi: "Mọi người đều nghe nói về ảo ảnh trên sa mạc, vậy mọi người có biết nguyên nhân vì sao lại xuất hiện ảo ảnh hay không?"

"Đó là hình ảnh do phản xạ và khúc xạ ánh sáng sinh ra." Tần Đức Phong trả lời.

Phương Minh nhìn Tần Đức Phong, hơi nâng khoeo miệng: "Nếu chỉ là do ánh sáng vậy vì sao khi đi trên sa mạc người ta có thể nhìn thấy những toà cổ thành? Vì sao có thể nhìn thấy ốc đảo?"

"Cái này..." Tần Đức Phong có chút nghẹn lời, thực tế vẫn chưa ai có thể đưa ra kết luận chính xác về ảo ảnh. Tuy rằng các nhà khoa học đã giải thích nguyên nhân là do góc độ chiếu sáng nhưng chỉ như vậy làm sao có thể gặp được những toà cổ thành cùng ốc đảo bên trong sa mạc? Quan trọng là những toà cổ thành cùng ốc đảo này thực sự đã từng tồn tại bên trong sa mạc.

"Mấy ngày trước tôi đã nói với mọi người về từ trường. Từ trường không phải chỉ có sinh vật mới có mà những vật thể cũng có tồn tại từ trường, một thị



trần nhỏ thì có tử trường của một thị trấn nhỏ, một thành phố lớn cũng sẽ có tử trường của một thành phố lớn.”

“Cho dù thành thị này vì nguyên nhân gì mà mất đi nhưng tử trường của toà thành thị này không thể tiêu tán nhanh như vậy được. Dưới một trạng thái đặc thù nào đó nó sẽ xuất hiện một lần nữa và vẫn giữ nguyên hình dạng của thành thị khi xưa.”

Thấy vẻ mặt mọi người chăm chú lắng nghe, Phương Minh nói tiếp: “Lại nói tới trường học, vì có sự phụ của tôi nên văn khí của Viện Y Học cũng tạo thành một tử trường đặc biệt, mà pho tượng lại được đặt ở chính giữa bên trong tử trường đặc biệt, được tử trường duy trì nên có lẽ đã hình thành linh tính của chính nó. Loại linh tính này không phải là linh trí hồn phách như trong tiểu thuyết hay nói tới mà nó chỉ là một loại chấp niệm, đây là chấp niệm của lão hiệu trưởng dành cho Viện Y Học.”

Phương Minh nhớ tới lúc trước từng theo sự phụ đi ngang qua một toà miếu đồ nát, trong miếu không có bất cứ thần linh gì, ở đó chỉ thờ cúng một toà thuyền rồng mà thôi. Một người thợ mộc bình thường dùng những miếng gỗ bình thường khắc thành đầu rồng, đầu rồng hưởng thụ sự thờ cúng của thôn dân địa phương. Lúc đó Phương Minh vẫn còn nhỏ, cảm thấy khó hiểu liền hỏi sự phụ rằng cái đầu rồng này thật sự có thể bảo vệ thôn dân địa phương sao?

Tới bây giờ Phương Minh vẫn nhớ như in câu trả lời của sự phụ: “Thần phật cũng là kết quả do tín ngưỡng của chúng ta sinh ra, vậy nên cho dù chỉ là một cây gỗ bình thường nếu như chúng ta ngày ngày cúng bái cung phụng nó, nó chính là thần linh! Con phải biết tín ngưỡng là thứ lực lượng rất thần kỳ, tử trường do loại lực lượng này ngưng tụ ra không đơn giản như tử trường của những cái khác.”

Lúc đó Phương Minh chẳng thể nào hiểu được lời nói của sự phụ, nhưng theo sự tăng trưởng của kiến thức mỗi ngày cuối cùng cậu cũng đã hiểu rõ. Tử trường đặc biệt sẽ sinh ra những tồn tại đặc biệt. Lấy Viện Y Học làm ví dụ, pho tượng của hiệu trưởng được văn khí ôn dưỡng một thời gian dài đã không còn là một pho tượng bình thường nữa, nó đã có chấp niệm của riêng nó!

Nói chính xác hơn chấp niệm này là sự kết hợp giữa văn khí của Viện Y Học và tính thần của lão hiệu trưởng. Mục đích mà chấp niệm này tồn tại chính là để bảo vệ văn khí của trường học, nó sẽ chống lại bất kỳ điều gì có ảnh hưởng xấu tới trường học.

“Lúc trước câu thông rất thuận lợi nhưng vẫn không thể di chuyển được bức tượng này chắc hẳn vấn đề nằm ở người di chuyển. Trong lòng của mọi người chưa đủ thành ý nên không thể di chuyển được, chỉ có thể nhờ Trầm lão hiệu trưởng ra tay.”

Giải thích này của Phương Minh khiến cho mấy người Tàn Đức Phong tức giận. Lời này của cậu là muốn nói bọn họ có tâm tư riêng, không một lòng vì trường học nên mới bị từ chối sao?

Thẩm Tự Kính cũng nhìn mấy người Tàn Đức Phong, đương nhiên ông biết mấy người học sinh của mình không dốc hết sức lực vì trường học nhưng nước trong quá thì không có cá, chỉ cần học viện có thể phát triển tốt hơn ông cũng đành mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua.

Đi tới gần pho tượng Thẩm Tự Kính cũng không vội vàng ra tay mà đứng ở phía trước pho tượng tưởng nhớ: “Thầy ơi! Từ ngày thầy mất con chưa bao giờ dám quên lời thầy dặn cố gắng phấn đấu vì học viện. Nhưng con không có năng lực, không thể làm rạng rỡ truyền thống của học viện, ngày hôm nay con còn làm phiền tới giấc ngủ của thầy khiến lòng con cảm thấy vô cùng hổ thẹn!”

Nói xong Thẩm Tự Kính cung kính bái lạy bức tượng. Mắt Phương Minh hơi nheo lại bởi vì ngay lúc này cậu nhìn thấy có một đám khí xanh bay ra khỏi pho tượng, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Thẩm Tự Kính.

“Văn khí nhập thể, thực sự là vận khí tốt!”

Trong lòng Phương Minh yên lặng cảm thán một câu, người khác có thể không nhìn ra nhưng cậu vừa nhìn liền biết đám khí xanh kia chính là văn khí của học viện. Mạch khí nhập thể mặc dù không được như những nhà đại trí thời xưa nói bách tà bất xâm(2) nhưng cũng có thể giúp cho cơ thể của Thẩm Tự Kính càng thêm khoẻ mạnh. Đây chính là sự tán thành của văn khí trong Viện Y Học đối với Thẩm Tự Kính.

Sau khi đã bộc lộ hết tâm sự Thẩm Tự Kính mới đặt hai tay lên bức tượng. Thực tế khi văn khí tiến vào cơ thể mặc dù ông không biết nhưng lại có thể cảm nhận được sự thay đổi, trong chớp mắt tính thần của ông trở nên minh mẫn hơn, cả người cũng như được trẻ ra mười tuổi!

Sau một khắc, dưới con mắt tròn to của mấy người Tàn Đức Phong cùng với Đại Trụ, Thẩm Tự Kính dùng đôi tay già nua cùng thân thể bệnh tật của mình ôm pho tượng lên một cách cực kỳ đơn giản dễ dàng, giống như không phải ông đang ôm một pho tượng bằng đá mà là ôm một pho tượng bằng bọt biển vậy!

“Không thể tưởng tượng nổi, chuyện này thật sự đã thay đổi hết nhận thức của tôi!”

“Ếch ngồi đáy giếng, trước đây tôi vẫn xem thường việc này, hiện tại đã biết thì ra những chuyện lão tổ tông lưu giữ đều là thật!”

Tất cả lãnh đạo trường học đều hoảng sợ, bọn họ cảm thấy nhận thức bao nhiêu năm nay đã bị lật đổ, thật sự cảnh tượng trước mắt quá rung động. Chỉ cách bọn họ năm thước, Thẩm Tự Kính đang thoải mái bẻ bức tượng lên, di chuyển, cuối cùng lại nhẹ nhàng đặt xuống! Mọi việc được hoàn thành một cách vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, thậm chí khi buông bức tượng xuống chính Thẩm Tự Kính cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Một người già hơn bảy mươi tuổi như ông lại có thể bung được bức tượng điêu khắc nặng ngàn cân di chuyển năm mét? Nói ra chỉ sợ sẽ chẳng có ai tin tưởng!

“Bước đầu tiên cuối cùng cũng đã hoàn thành.”

Thấy bức tượng đã được đặt xuống đất, trên mặt Phương Minh cũng hiện lên vẻ vui mừng nhưng rất nhanh đã nghiêm túc trở lại, bởi vì hiện tại chỉ mới hoàn thành bước đầu tiên mà thôi. Lúc này Thiên Hương đã cháy được hai phần ba, chỉ còn lại một phần ba.

“Đại trụ, đem pho tượng điêu khắc này để lại vị trí pho tượng của lão hiệu trưởng lúc này đi.”

Phương Minh tiếp tục dẫn dò, Đại Trụ gật đầu cùng mấy người Tần Đức Phong đi tới pho tượng mà lúc trước Phương Minh đã điêu khắc. Pho tượng đặt ở nơi đó, đầu hơi nhếch lên, mắt nhìn trời cao, cả người lộ ra vẻ không thể khổng chế. Nhưng dù sao bức tượng cũng chỉ được điêu khắc gấp rút trong ba ngày, lại không phải do đại sư điêu khắc nên vẫn có nhiều điểm thiếu sót, ví dụ như tỉ lệ vóc dáng không được cân đối.

Nhưng đối với Phương Minh những chuyện này đều không phải là vấn đề, điều cậu mong muốn cũng không phải là một bức tượng sống động. Mọi người di chuyển pho tượng rất chậm bởi đây thực sự là pho tượng nặng ngàn cân, mấy người Đại Trụ phải mất hơn năm phút mới có thể đem pho tượng hạ xuống trên bãi cỏ.

“Đã xong rồi Phương Minh, bây giờ có còn cần làm gì nữa hay không?” Đại Trụ phúi phúi bụi trên tay hỏi.

“Không cần, hiện tại mọi người hãy lùi ra phía sau mười thước. Một lát nữa cho dù có nhìn thấy gì cũng không được kinh hô, cứ im lặng nhìn là được.”

Phương Minh căn dặn với gương mặt vô cùng nghiêm túc, mãi cho tới khi đám Đại Trụ đều gật đầu tỏ ý đã hiểu mới thu hồi ánh mắt.

Hít!

Hít sâu một hơi, Phương Minh đi tới phía sau tượng điêu khắc, tay trái bưng cái chén đựng nước vô ngần lúc trước, sau một khắc dùng ngón trỏ bên tay phải vừa quay bát vừa vạch mạnh lên. Tay đứt một đường, Phương Minh nhướn mày chịu đựng đau đớn nhỏ ba giọt máu vào trong chén.

“Phương Minh đang làm cái gì vậy?”

Mặc dù Phương Minh đứng ở phía sau bức tượng nhưng mấy người Tần Đức Phong đứng ở phía bên cạnh vẫn có thể thấy hành động của cậu, nhìn Phương Minh đang tự mình hại mình đều âm thầm chất lưỡi. Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu, tiếp theo bọn họ mới thật sự được nhìn thấy cái gì gọi là tự mình hại mình!

Sau khi lấy xong ba giọt máu ở ngón tay Phương Minh lại đưa chân trái lên đặt bên cạnh chén, từ lòng bàn chân tiếp tục cắt lấy ba giọt máu.

“Tại sao cậu Phương lại...”

Mấy người Tần Đức Phong chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy đau xót, có thể tự đâm mình cần dùng khí cao tới mức nào kia chứ? Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó, nhìn hành động cuối cùng của Phương Minh Kỳ Kỳ suất chút nữa đã kinh hô ra tiếng, chợt nhớ tới lời dặn dò của cậu mới mau chóng lấy tay che miệng.

Phụt!

Phương Minh ho khan, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn khẽ nhếch miệng đem đám máu trên đầu lưỡi nhỏ vào trong chén.

Tự cắn nát đầu lưỡi của chính mình, cho dù có đủ can đảm cũng phải chịu cảm giác đau đớn mà không phải ai cũng có thể chịu đựng được!

“Cậu Phương đã dốc hết sức lực vì Viện Y Học của chúng ta, cho dù cuối cùng kết quả có như thế nào Viện Y Học vẫn sẽ nợ cậu Phương một ơn huệ lớn như trời!”

Thẩm Tự Kính cũng rất cảm động, nhỏ giọng dặn dò đám người Tần Đức Phong cùng mấy vị lãnh đạo của trường học.

(1) Chấp niệm Ý niệm cố chấp, những điều chúng ta khẳng định giữ trong lòng không bỏ được.

(2) Bách tà bất xâm: Trăm loại tà khí không thể xâm nhập vào cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Cảm ứng tinh thần

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Trong lòng Thẩm Tự Kính nghĩ sở dĩ Phương Minh lựa chọn phương thức tự hại mình này chính là vì Viện Y Học của bọn họ, đây chính là hy sinh vì Viện Y Học. Một người không có quan hệ gì với trường lại tự nguyện vì nhà trường mà tổn hại bản thân, điều này làm sao có thể khiến bọn họ không cảm động kia chứ? Trên mặt mấy người Tần Đức Phong cũng lộ ra vẻ áy náy, nếu so sánh với cậu Phương thì những hy sinh của bọn họ thật sự quá bé nhỏ. Có lẽ đây chính là phong độ của một cao nhân!

Trong tất cả mọi người chỉ có Đại Trụ đang bĩu môi, nghe Thẩm Tự Kính căn dặn mấy người Tần Đức Phong thì cười thầm trong lòng. Người khác không hiểu Phương Minh nhưng anh ta có thể không hiểu Phương Minh sao? Phương Minh mặc dù sẽ không làm những chuyện hại người lợi mình nhưng cậu ta tuyệt đối cũng sẽ không làm những chuyện lợi người hại mình. Sở dĩ cậu ta làm vậy chắc cũng là do có nguyên nhân bất đắc dĩ.

Về mặt Phương Minh lúc này cũng có chút kỳ lạ bởi vì cậu cũng nghe thấy được lời Thẩm Tự Kính dặn dò Tần Đức Phong. Nhưng đúng như Đại Trụ nói, sở dĩ cậu lựa chọn cách tự hại mình cũng bởi vì không còn cách nào khác. Nếu lúc trước sư phụ cậu mà bày cậu cách tu luyện của đạo gia thì cậu đâu có cần phải khổ cực như vậy chứ? Cũng bởi vì cậu không được học cho nên dù đây một bụng đạo lý nhưng nếu muốn đạt được hiệu quả tốt nhất chỉ có thể dùng phương pháp này.

Cậu muốn dùng bản thân thành lập liên hệ với pho tượng. Nếu cậu có tu luyện đạo gia thì chỉ cần dùng thuật pháp đem thần hồn lưu giữ trong pho tượng là xong, nhưng vấn đề là cậu cũng chỉ là một người bình thường, vậy nên chỉ có thể sử dụng cách này.

Người có ba hồn bảy vía mà đạo gia chú ý tu luyện thần hồn, thần hồn chính là do ba hồn bảy vía dung hợp mà thành. Ở đạo gia nếu có thể dung hợp ba hồn bảy vía thành thần hồn thì chính là đã tu luyện xong nhưng từ cổ chí kim người có thể làm được điều này đã ít, nay lại càng ít.

Bà ba hồn bảy vía của người bình thường lại tồn tại khắp mọi nơi trong cơ thể. Ai đã từng xem phim ma cũng sẽ thấy rất nhiều đạo sĩ khi đối diện với ma quỷ sẽ tự cắn nát đầu lưỡi của mình, lấy máu từ trên đầu lưỡi phun vào mặt yêu quái. Họ làm vậy bởi vì đầu lưỡi là nơi nhiều dương khí nhất trên cơ thể, máu ở đầu lưỡi cũng là máu chứa nhiều dương khí nhất.

Thường nói một giọt tinh còn hơn mười giọt huyết, tinh huyết mất đi quá nhiều có nghĩa thân hư dẫn tới không đủ dương khí, dễ dính phải một số vật âm tà. Vậy mà một giọt máu ở đầu lưỡi lại có thể so sánh với mười giọt tinh! Chỉ vậy cũng đủ hiểu giọt máu ở đầu lưỡi quan trọng biết bao nhiêu.

Đạo giáo sau khi tu luyện tới cảnh giới cao thâm sẽ có cảm giác giống như đi vào cõi thần tiên, cái gọi là như đi vào cõi thần tiên chính là chỉ thần hồn rời khỏi cơ thể đi ngao du trời đất. Người bình thường cũng có thể làm được điều này, trong khoảnh khắc khi người đó cắn đứt đầu lưỡi có 0.0001% khả năng có thể dẫn tới hồn phách ly thể.

Đương nhiên kết cục của người bình thường khi hồn phách ly thể chính là hồn phách không thể trở về hoặc trở về không trọn vẹn, có thể biến thành người đàn độn ngu si thậm chí là chết đi trở thành cô hồn.

Tam hồn của con người lần lượt là thai quang, sáng linh và u tinh, trong đó thai quang là dương khí ôn hoà thuộc về trời; sáng linh là âm khí thay đổi thuộc về ngũ hành; u tinh là âm khí hỗn tạp thuộc về đất.

Bởi vậy Phương Minh lấy máu ở chân đại diện cho đất, lấy máu ở đầu lưỡi đại diện cho trời và lấy máu ở tay đại diện cho ngũ hành, chỉ có như vậy máu mới có thể hội tụ đủ lực lượng hồn phách.

Không để ngón tay vẫn đang bị thương, Phương Minh đem ngón tay cái đặt vào trong chén máu sau đó vẽ lên sau lưng bức tượng.

Ngày tháng năm...

Sau khi viết ngày sinh tháng đẻ của mình lên bức tượng, rút tay về thì những dòng chữ đó cũng biến mất. Phương Minh nhìn theo vết máu biến mất khỏi bức tượng trên mặt lộ vẻ nhẹ nhàng bởi vì điều này có nghĩa một bước này cậu đã hoàn thành xong, ngày sinh tháng đẻ của cậu đã hoàn toàn hoà nhập vào trong bức tượng.

Giờ phút này nhìn về bức tượng cậu chợt có cảm giác thân thiết, nó chính là do cậu điều khác. Nếu Phương Minh gặp chuyện bức tượng sẽ vỡ vụn mà nếu bức tượng bị huỷ cậu cũng sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề.

Sau khi hoàn thành bước thứ hai về mặt Phương Minh mới có thể buông lỏng một chút, nhưng cũng không có buông lỏng hoàn toàn vì bước kế tiếp mới là bước quan trọng và khó khăn nhất. Một bước cuối cùng, để bức tượng thu nhận văn khí của Viện Y Học, trở thành nơi hội tụ văn khí của toàn bộ Viện Y Học mà chính cậu cũng thông qua bức tượng mượn dùng văn khí của viện đi cảm ứng sao Văn Khúc, đây mới là mục đích cuối cùng.

Phương Minh rời khỏi sân cỏ, thân ảnh biến mất khỏi tầm mắt của đám người Thẩm Tự Kính nhưng chỉ một phút đồng hồ sau lại quay trở về, điểm khác biệt chính là lúc này Phương Minh đã thay đổi một bộ quần áo. Sau đó cậu tới cạnh lư hương đốt lên ba cây Thiên Hương.

“Tắm rửa dâng hương?”

Về mặt Thẩm Tự Kính kinh ngạc, là một lão học giả đương nhiên ông biết Trung Quốc cổ đại có những tập tục bắt buộc phải làm trước khi tiến hành nghi thức.

Sau khi đốt Thiên Hương Phương Minh đi tới trước tượng, tay phải cầm một tấm bùa chú. Đó là một tấm bùa màu xanh, bên trên có vẽ những hình thù kỳ quái khó hiểu.

“Trước đây tôi vẫn còn không hiểu vì sao sư phụ lại đưa cho tôi lá bùa này, xem ra ông ấy cũng đã lường trước được tình huống ngày hôm nay nên mới chuẩn bị.”

Phương Minh nhìn tấm bùa trên tay nói nhỏ một câu, lá bùa này là do sư phụ của cậu vẽ. Trước đây cậu còn không hiểu vì sao sư phụ lại vẽ cho cậu tấm bùa này nhưng bây giờ thì đã biết.

Dẫn Văn phù là một loại bùa chú kém phổ biến lại rất khó vẽ, bùa này chỉ có tác dụng duy nhất là hấp dẫn văn khí. Rất nhiều người thắc mắc không biết bùa này thì có gì khác với Văn Xương phù trên thị trường?

Trên thị trường có bán rất nhiều bùa cầu công danh như Văn Xương phù, nhưng những người trong đạo đều biết Văn Xương phù cơ bản là không có tồn tại bởi trên đời này không có loại bùa nào có thể khiến cho người ta trực tiếp hấp thụ văn khí. Đừng nói bùa giả, cho dù là Văn Xương phù do chính tay đại sư vẽ cũng chỉ có thể đem văn khí của một khu vực tập trung lại mà thôi, điều đó không có nghĩa là người cầm bùa có thể hấp thụ được văn khí.

Nguyên nhân rất đơn giản, Nho đạo tam gia đều có sở trường riêng, cho dù là đạo gia hay phật gia cũng đều không thể khống chế và điều khiển văn khí, cũng giống như sự khác biệt giữa cục Công Thương và cục Thuế Vụ vậy, ai cũng không thể quản được ai. Đương nhiên giữa hai bên vẫn có thể giao lưu qua lại.

Dẫn Văn phù chỉ có tác dụng câu thông, trao đổi với văn khí. Dem Dẫn Văn phù giờ lên cao đồng thời vẽ ra pháp ấn, tay phải Phương Minh cầm lấy Dẫn Văn phù dán lên trên ngực của bức tượng.

Oanh!

Trong khoảnh khắc Dẫn Văn phù chạm tới ngực của bức tượng, một đám lửa xuất hiện khiến Dẫn Văn phù bốc cháy, cảnh tượng này dọa mấy người Tàn Đức Phong nhảy dựng lên.

Tấm bùa vừa cháy sau một khắc bức tượng cũng run run, dường như có thứ gì đó muốn chui lên từ dưới đất.

“Sau một nén nhang nếu như vẫn không thành công vậy thì chuyện hôm nay đã thất bại!”

Phương Minh nhìn chằm chằm Thiên Hương trong lư hương, ba cây Thiên Hương cháy cùng một lúc cũng chỉ có thời gian dài ngang với một cây Thiên Hương. Điều này có nghĩa nếu cậu không thể câu thông với văn khí trong thời gian một nén nhang thì cậu sẽ không bao giờ có thể cảm nhận được sao Văn Khúc, những chuyện cậu làm ba ngày nay đều là uổng phí!

Không tiếp tục trì hoãn thời gian, Phương Minh ngồi xếp bằng trước bức tượng giống như lúc cậu ngồi tu luyện trong công viên đêm trước, bắt đầu rơi vào trạng thái cảm ứng. Bức tượng thì run run nhưng Phương Minh vẫn vững vàng như núi, cảnh này khiến trong tâm đám người Thẩm Tự Kính ngửa ngáy thậm chí có xúc động muốn tiến lên đè ép bức tượng để nó không rung động nữa. Đương nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng họ thôi, trước đó Phương Minh đã căn dặn bọn họ nào dám tiến lên quấy rối kia chứ.

Cảm ứng ngay giữa ban ngày, đây là việc rất nhiều năm rồi Phương Minh vẫn chưa từng làm. Bởi vì lúc cậu còn nhỏ đã thử cảm ứng tinh thần giữa ban ngày kết quả bị mặt trời chói lóa suýt chút nữa chiếu tới bị thương hờn phách. Một lần cảm ứng kia khiến cho cậu nằm trên giường gần cả tháng. Nếu không nhờ sư phụ tìm nhiều loại thuốc quý hiếm về cho cậu bồi bổ chắc chắn lần đó thân thể đã suy yếu mà để lại mầm bệnh!

Dù sao hờn phách con người là điều cơ bản nhất, cho dù chỉ bị thương nhẹ thôi cũng có thể ảnh hưởng tới cả cuộc đời. Từ đó về sau Phương Minh không bao giờ giám cảm ứng tinh thần giữa ban ngày nữa, chỉ là hôm nay cậu không còn sự lựa chọn nào khác, muốn câu thông với văn khí bắt buộc phải cảm ứng giữa ban ngày.

Tiến vào trạng thái cảm ứng, phía trước Phương Minh lúc này không phải bầu trời đầy sao mà chính là một đoàn ánh sáng nóng bỏng, cho dù ở cách xa vô tận vẫn có thể khiến cậu cảm thấy run rẩy. Trên thực tế các ngôi sao luôn luôn tồn tại, chỉ vì ban ngày ánh mặt trời quá gay gắt mới che đi mất ánh sáng của những vì sao, nếu nói mỗi ngôi sao đều là một vị vua thì mặt trời chính chính là vua của các vị vua! Muốn tìm thấy sao Khúc Bạch dưới ánh sáng chói lọi của mặt trời thật sự là một điều quá khó khăn.

“Phụt!”

Chưa tới ba giây khoe miệng của Phương Minh đã tràn ra một vệt máu, Kỳ Kỳ nhìn thấy vậy về mặt gấp gấp lo lắng, mặc dù cô không biết rõ đã có chuyện gì xảy ra nhưng cô biết chắc chắn Phương Minh ca ca đang gặp phải khó khăn.

“Thật sự quá đau khổ, nhưng cho dù có khổ hơn cậu cũng sẽ không buông tha, đây là bổ cục mà sư phụ đã bố trí cho cậu, cũng là cơ hội duy nhất!”

Thời khắc này cả người Phương Minh phải chịu đựng nỗi đau đớn như bị lửa thiêu đốt, thậm chí cậu còn có cảm giác sẽ bị ánh sáng mặt trời hoà tan! Nhưng cho dù vậy cậu cũng sẽ không buông tha, vừa chịu đựng đau đớn từ ánh sáng mặt trời vừa kiên trì tiến tới khu vực tinh hải xa xôi. Ánh mặt trời cho dù chói sáng cũng không thể nào chiếu sáng hết cả vùng biển tinh thần.

Mà trong lúc Phương Minh đang tìm kiếm sao Văn Khúc, tượng đá sau lưng cậu ngoại trừ run run cũng đã xuất hiện hiện tượng khác, từng đường vân như tóc đen không ngừng xuất hiện trên tượng đá giống y dây leo quấn quanh bức tượng. Cảnh này mấy người Thẩm Tự Kính cũng có thể nhìn thấy làm bọn họ khiếp sợ nói không ra lời.

Những sợi tóc đen này bắt nguồn từ dưới đế của bức tượng sau đó lan dần, cuối cùng hội tụ lại ở ngực của bức tượng, ở đó sau một thời gian dần hình

thành một điểm sáng màu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 23: Tu thành vu lực

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
“Tinh thần đâu rồi, tinh thần(1) thuộc về cậu đang ở đâu?”

Lúc này Phương Minh đã rơi vào trạng thái bán hôn mê, cho dù đã rời xa Thái Dương nhưng vẫn đang không ngừng bị ánh sáng mặt trời thiêu đốt. Hồn phách của cậu đã sắp không thể chịu đựng được nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy nhẹ thì sẽ bị thương tổn hồn phách giống năm xưa, nặng thì thậm chí sẽ phải hồn phi phách tán(2)!

“Đã thất bại sao?” Phương Minh cười khổ: “Sư phụ, lần này có lẽ đệ tử lại phụ sự kỳ vọng của sư phụ.”

Ngay lúc Phương Minh cảm thấy chán nản tuyệt vọng đột nhiên ở nơi xa trong tinh hải truyền tới một loại dao động. Loại dao động này làm cho cậu ngẩng đầu, cũng nhìn thấy ở khu vực xa xa có một điểm sáng màu xanh đang lấp lánh tới gần.

“Sao Văn Khúc!”

Nhìn thấy điểm sáng màu xanh khiến gương mặt đang chán nản của Phương Minh trở nên kích động. Mặc dù điểm sáng này còn đang ở rất xa cậu nhưng chắc chắn nó chính là sao Văn Khúc mà cậu đã cảm nhận được vào đêm mình tưởng kia!

Mặc dù ở dưới ánh sáng mặt trời cậu không thể cảm ứng sao Văn Khúc nhưng sao Văn Khúc lại chủ động tới tìm cậu, trong lòng cậu hiểu rõ đây chính là nhờ tác dụng của bức tượng sau lưng cậu! Bức tượng mang theo huyết dịch hồn phách cùng với ngày sinh tháng đẻ của cậu sau khi cậu thông với văn khí của học viện cuối cùng cũng có thể dẫn động sao Văn Khúc trên bầu trời tới gần!

Sao Văn Khúc đang tới gần cậu hay nói đúng hơn là nó đang tới gần bức tượng sau lưng cậu. Nhưng đều không quan trọng, đối với cậu chỉ cần có thể thấy được sao Văn Khúc vậy là đã quá đủ.

Thân thể bay về hướng vị trí của sao Văn Khúc, càng lúc càng gần, cuối cùng cậu cũng đã có thể nhìn rõ hình dáng của nó. Đó là một viên tinh thần toả ra ánh sáng màu xanh, không phải là loại ánh sáng bá đạo như mặt trời mà là một loại ánh sáng ôn hoà khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Rất thân thiết cũng rất thoải mái, làm cho Phương Minh không nhận được muốn tới gần.

“Oanh!”

Nhưng ngay lúc Phương Minh giang tay muốn bắt lấy sao Văn Khúc, nó lại phát ra ánh sáng màu xanh chói lóa, đem cả người Phương Minh bao bọc vào trong.

“Văn là gì?”

Một câu hỏi đột nhiên vang lên chấn động tinh thần của Phương Minh.

“Sư là gì?”

Lại thêm một câu hỏi nữa.

Phương Minh không có trả lời vì đã có người trả lời thay cho cậu. Đó là một bóng người mờ ảo. Người này nằm trên đỉnh núi, buổi tối thì nhìn quỹ tích vận hành của ngôi sao, ban ngày lại nhìn đủ loại dấu vết dưới mặt đất do móng vuốt của chim thú bay nhảy tạo thành, mà trên tay anh ta còn cầm một cành cây đang vẽ vờn gì đó lên mặt đất.

Đó là những quỹ tích đơn giản, theo thời gian trôi đi những quỹ tích này hợp lại với nhau hình thành ký hiệu đơn giản.

Ngắm nhìn quỹ tích của ngôi sao, xem xét dấu vết của muôn thú.

Phuong Minh lẩm bẩm, trong lòng chợt hiểu đây chính là Thương Hiệt(3) trong truyền thuyết, hình ảnh này chính là quá trình Thương Hiệt hình thành chữ viết.

“Văn là gì?”

Dùng quỹ tích vận hành của ngôi sao và trời đất làm chính, biến hoá tự nhiên là phụ, chứa đựng đại đạo tối giản.

Chữ thành, mưa rơi, quỷ khóc, rồng bay!

Hình ảnh lại thay đổi, một bóng người khác lại xuất hiện. Ông ta đang đứng sau bàn viết chữ, phía sau ông còn có bảy mươi hai bóng người mờ nhạt. Nhưng sau một khắc bảy mươi hai bóng người này hoá thành những điểm sáng. Những điểm sáng này không ngừng phân tách rồi khuếch tán, cuối cùng trở thành vô số bóng người nhỏ bé.

“Sư là gì?”

Truyền nghề dạy học, mở ra dân trí, giải đáp thắc mắc, giáo hoá(4) vạn dân.

Hình ảnh còn chưa có kết thúc, tiếp đó Phuong Minh lại thấy những bóng người mờ mờ xuất hiện nhưng so với hai bóng người ban đầu kia thì những bóng người này chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Phuong Minh chợt hiểu, những bóng người thoáng qua này chính là những đại nho trong lịch sử, mỗi người đều là Văn Thánh một thời. Cho dù bọn họ không tu luyện nhưng văn khí trên người họ đã có thể kinh động tới sao Văn Khúc khiến sao Văn Khúc lưu giữ lại hình ảnh của bọn họ.

Dùng văn thành thánh, sao Văn Khúc lưu giữ hình ảnh của họ chính là đại biểu cho bọn họ đã được trời đất công nhận.

Trong khoảnh khắc khi hình ảnh cuối cùng biến mất một đám khí xanh bay ra khỏi người Phuong Minh, đám khí xanh bị sao Văn Khúc hấp thu hoá thành một bóng người mờ ảo.

Cuối cùng Phuong Minh cũng đã cảm ứng được sao Văn Khúc!

Đúng lúc này sao Văn Khúc lại bắn ra một đoàn ánh sáng xanh bao phủ Phuong Minh, chỉ trong nửa khắc những đau đớn do bị ánh sáng mặt trời thiêu đốt đều biến mất thậm chí Phuong Minh còn có cảm giác sáng khoái trước nay chưa từng có!

Nhưng đối với Phuong Minh vậy vẫn chưa đủ, cảm ứng được sao Văn Khúc chỉ là bước đầu tiên trong quá trình tu luyện, việc tiếp theo của cậu chính là tu luyện pháp quyết Vu sư.

Pháp quyết tu luyện Vu sư cậu đã thuộc lòng từ năm mười tuổi, nhưng vì không thể cảm ứng tinh thần nên vẫn không thể tu luyện. Điều này cũng giống như một ít quyền pháp nội gia bây giờ, không có phương pháp tu luyện nội công mà chỉ còn lại mấy chiêu thức thì có ý nghĩa gì chứ?

Vận chuyển pháp quyết, hai tay Phuong Minh biến hoá nhanh chóng. Theo sự biến hoá của hai tay, lồng ngực của cậu cũng lộ lên một điểm sáng màu xanh, mà ở trên bầu trời xa xa nơi mọi người không thể nhìn thấy, sao Văn Khúc cũng đang loé sáng.

Tinh huy(5) từ sao Văn Khúc rơi trên người Phuong Minh, không để ý đến ánh mặt trời cũng không để ý tới trên người Phuong Minh vẫn còn quần áo, cứ như vậy chiếu xuống, xuyên qua da thịt tiến vào trong cơ thể.

Tinh huy dịu dàng, làn da của Phuong Minh dần dần trở nên trắng trẻo mềm mại như ngọc thạch, bên trong lỗ chân lông không ngừng chảy ra chất lỏng màu đen nhưng nhanh chóng bị tinh huy hấp thu.

Tinh huy tẩy tủy!

Phuong Minh kích động trong lòng, cậu có thể cảm nhận được biến hoá của thân thể. Đây chính là tinh huy tẩy tủy được nói tới trong pháp quyết, nhất định phải được tinh huy tẩy rửa cơ thể mới có thể hình thành vu lực.

Tinh tủy đang làm thay đổi màu sắc của làn da nhưng những thay đổi này đám người Thẩm Tự Kính không thể nào nhìn thấy. Giờ phút này bọn họ chỉ cảm thấy khí chất trên người cậu không còn giống như trước, nhiều thêm một tia phong phạm của thể ngoại cao nhân.

Một phút... nửa giờ...

Ba cây Thiên Hương đã cháy hết từ lâu. Trong lúc đám người Tần Đức Phong đang cảm thấy nhàm chán mất kiên nhẫn thì Phuong Minh mở mắt.

Ngay khi Phuong Minh vừa mở mắt, trên trời cao đột nhiên lộ lên một ngôi sao màu xanh lỏng lẻo. Thái dương cùng tinh thần đồng huy(6), cảnh tượng này khiến vô số người giật mình, cũng khiến cho vô số nhà Thiên văn học điên cuồng tìm hiểu nghiên cứu.

“Thì ra vu lực chính là như thế này.”

Khoé miệng Phuong Minh hơi nhếch lên, cười sung sướng. Cuối cùng cậu cũng đã trở thành một Vu sư chân chính!

(1)Tinh thần: ngôi sao

(2)Hồn phi phách tán: chết.

(3)Thương Hiệt: người sáng tạo ra chữ Hán

(4)Giáo hoá: Giáo dục cảm hoá

(5)Tinh huy: ánh sáng

(6)Đồng huy: cùng xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Văn không thành thánh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Trở thành Vu sư có nghĩa là là cậu đã bước được bước đầu tiên trên con đường tu luyện. Để hoàn thành một bước này mà cậu đã phải chờ đợi suốt vài chục năm ròng rã.

Giờ phút này trong lòng cậu vô cùng kích động, nếu không phải vì để có thể trở thành vu sư thì cậu đã học tập đạo pháp của sư phụ từ lâu rồi, làm sao còn phải khổ sở chờ đợi vài chục năm kia chứ?

Tầm long ẩn trong nước, sớm ngày dạo cửu thiên!

Phuong Minh nở nụ cười, cười tới rất vui vẻ, nhất là khi nhìn thấy đoàn ánh sáng màu xanh nơi lồng ngực cậu lại càng vui vẻ hơn, bởi vì đó chính là vu lực. Nhưng mà cậu vẫn chưa thể buông lỏng, mọi chuyện còn chưa có kết thúc.

“Tự!”

Phuong Minh hô lên một tiếng. Sau một khắc, trong Viện Y Học nổi lên một cơn gió lớn. Cơn gió làm rối loạn tầm mắt của đám người Thẩm Tự Kính, chỉ có một mình Phuong Minh có thể nhìn thấy văn khí của học viện đang không ngừng hội tụ hướng tới bức tượng sau lưng cậu.

Bức tượng đã giúp cậu cảm ứng được sao Văn Khúc, mà giờ khắc này chính là lúc cậu báo đáp nó, để nó được văn khí trong học viện tẩy rửa!

Từng luồng văn khí tẩy rửa bức tượng từ trong ra ngoài, mà lúc này bức tượng cũng đã có biến hoá: những vết đao cậu lưu lại khi tạo hình từ từ biến mất, bức tượng đem lại cho người ta cảm giác êm dịu tự nhiên cứ như nó không phải được người điêu khắc mà là do tự nhiên tạo thành!

Văn khí không ngừng tẩy rửa cho tới lúc gió mạnh qua đi, Kỳ Kỳ đang đứng một bên liền kinh ngạc hô lên: “Đã... đã có chuyện gì xảy ra?”

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào gương mặt của bức tượng lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Phuong Minh đang quay lưng lại với tượng đá cũng nhìn không được mà xoay người.

Ngay khi nhìn thấy mặt của bức tượng, đồng tử(1) của Phuong Minh cũng co rút bởi vì giờ khắc này ngũ quan trên mặt của bức tượng đã biến mất, cả khuôn mặt chỉ còn lại một cái đường nét khái quát!

“Tại sao lại như vậy? Mới lúc này còn nhìn rõ mặt mũi, tại sao chỉ mới qua một lát liền không nhìn thấy nữa?” Về mặt Tàn Đức Phong kinh ngạc, nếu không phải hôm nay ông đã được nhìn thấy quá nhiều chuyện khiến ông không thể tưởng tượng nổi thì giờ phút này chắc ông sẽ nghĩ là mình đã bị hoa mắt rồi.

“Có lẽ chuyện này có liên quan với cậu Phuong.” Thẩm Tự Kính ở bên cạnh bình tĩnh hơn hẳn. Sau khi đã trải qua những chuyện khó tin lúc trước, đừng nói bức tượng điêu khắc này không có ngũ quan, cho dù nó có mở miệng nói chuyện thì ông cũng thấy chẳng có gì kì lạ!

“Văn không thành thánh, quả nhiên là không thể đi đường tắt.”

Phuong Minh khe khẽ thở dài, cậu đã nghĩ ra vì sao lại xảy ra chuyện này. Đơn giản là do lúc trước cậu đã dùng biện pháp mưu lợi để cảm ứng sao Văn Khúc và lưu lại hình ảnh của cậu ở đó trong khi bản thân cậu chưa đạt tới cảnh giới văn thánh, vì vậy mặt của bức tượng này mới bị biến mất. Phải tới lúc cậu đạt được cảnh giới này thì ngũ quan của bức tượng mới lại có thể xuất hiện.

Đương nhiên Phuong Minh cũng không nhất thiết phải đi theo con đường văn học, chỉ cần cậu cảm ứng sao Văn Khúc sâu hơn, hấp thu được nhiều tinh thần lực hơn thì cũng sẽ có ngày có thể đạt tới trình độ văn thánh.

Cho dù kết thúc không hoàn hảo nhưng Phuong Minh cũng không tiếc nuối gì. Có thể cảm ứng được sao Văn Khúc, chính thức bước lên con đường tu luyện đã khiến cậu cảm thấy thoải mái lắm rồi.

“Trăm lão hiệu trưởng, may mắn không phụ sự kỳ vọng của ông cuối cùng mọi chuyện cũng đã có thể sơ bộ hoàn thành. Từ nay về sau chỉ cần bức tượng này không bị phá hủy thì văn khí của học viện sẽ không bao giờ suy tàn.”

Phuong Minh quay về phía Thẩm Tự Kính vừa cười vừa chấp tay nói.

“Xin cậu Phuong cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ sai người đem bức tượng bảo vệ cẩn thận, không để cho bức tượng xảy ra bất kỳ sự cố nào.” Thẩm Tự Kính nghiêm túc đảm bảo với Phuong Minh.

“Không cần phải bảo vệ đặc biệt.”

Phuong Minh phát phát tay, tuy tượng đá là vật chết nhưng lại được văn khí hộ thể, lại là nơi hội tụ văn khí của cả Viện Y Học, người bình thường khó mà có thể phá hư được. Trừ khi có người có thể trấn áp được toàn bộ văn khí của cả học viện!

Mà nếu cao thủ như vậy ra tay thì bảo vệ của trường học làm sao có thể đối phó được chứ?

“Có chuyện... Trăm lão hiệu trưởng, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng...”

Gương mặt của Phuong Minh đột nhiên trở nên có chút xấu hổ, mà Thẩm Tự Kính cũng không đợi Phuong Minh nói xong: “Cậu Phuong đã vì Viện Y Học mà hy sinh nhiều như vậy lão hủ vốn rất là áy náy, cậu Phuong có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, nếu tôi có thể làm được chắc chắn sẽ không từ chối.”

“Cái kia... Tôi muốn trở thành một thành viên của Viện Y Học.”

Nghe Phuong Minh nói vậy Thẩm Tự Kính không có suy nghĩ gì nhiều mà đồng ý luôn: “Chuyện này không thành vấn đề, nếu cậu Phuong muốn học nghiên... mà không, nghiên cứu sinh quá mai một tài năng của cậu, nếu cậu không chê thì có hãy làm học trò của tôi.”

Mặc dù Thẩm Tự Kính đã về hưu nhưng nếu bây giờ ông muốn dẫn dắt học sinh chắc sẽ có vô số người tranh giành nhau tới bể đầu chảy máu để được làm học trò của ông, mà những người này tới thiếu cũng phải là nghiên cứu sinh!

“Không phải đọc sách, tôi muốn trở thành giảng viên của Viện Y Học.”

“Làm giảng viên sao? Vấn đề này cũng không lớn, với tài năng của cậu hoàn toàn có thể trở thành giảng viên, không biết cậu Phuong đã tốt nghiệp trường đại học nào rồi?” Thẩm Tự Kính suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Tôi chưa từng học đại học.” Cho dù mặt dày như Phuong Minh giờ khắc này cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Phụt!

Tần Đức Phong đứng ở một bên nuốt chút nữa phun máu! Chưa từng học đại học lại muốn làm giảng viên của Viện Y Học đứng đầu cả nước, điều này có khác gì so với người nông dân mà muốn lên làm tổng thống đâu?

Cứ nhìn xem giảng viên của trường học bằng cấp ít nhất đều là thạc sĩ, tiến sĩ, thậm chí những người đứng ra giảng dạy đều là những chuyên gia có danh tiếng trong giới y học.

“Còn nữa, tôi đảm nhiệm danh hiệu giảng viên nhưng sẽ không giảng giải về y học, tôi muốn giảng dạy về những vấn đề như môi trường kiến trúc...”

Nghe thấy lời nói của Phuong Minh Tần Đức Phong cùng mấy vị lãnh đạo của học viện đều co quắp khoé miệng. Một người chưa từng học đại học lại muốn làm giảng viên của trường y, mà vào đó lại không giảng dạy về y học, chuyện này cơ bản là không có khả năng!

Quá tùy hứng rồi!

Phải biết rằng cho dù là trường nào, muốn quyết định mở một ngành học mới không đơn giản chỉ cần lực lượng giáo viên mà còn công văn phê duyệt chấp nhận của bộ giáo dục! Chuyện Viện Y Học lại giảng dạy một chuyên ngành không liên quan tới y học thật sự là quá khó khăn, cho dù Tần Đức Phong đang là hiệu trưởng cũng không giám gật đầu đáp ứng.

Thẩm Tự Kính im lặng nửa ngày, về mặt già nua không ngừng biến đổi. Mãi tới một lúc lâu sau ông mới bình tĩnh lại, trong đôi mắt loé lên một tia quyết đoán: “Được, tôi đồng ý yêu cầu của cậu Phuong, chuyện này tôi sẽ đích thân xử lý nhưng mà chắc phải cần một chút thời gian.”



“Thầy?”

Tần Đức Phong cùng mấy người lãnh đạo của trường học đều nhìn về hướng Thẩm Tự Kính, bọn họ không thể tin nổi là thầy lại có thể đồng ý.

“Bây giờ không phải cũng có rất nhiều trường sư phạm mở những ngành không thuộc lĩnh vực giảng dạy sao? Việc Viện Y Học của chúng ta mở những lớp không liên quan tới y học cũng coi như là khởi đầu cho tương lai đem Viện Y Học trở thành học viện tổng hợp đi. Những chuyện khác cứ để cho tôi sắp xếp, chắc chỉ cần một hai tháng là có thể hoàn thành.”

Viện Y Học trên danh nghĩa là thuộc về đại học FD, nhưng thực tế đây chỉ là vì để đại học FD có thể nằm trên bảng xếp hạng quốc tế nên mới xác nhập vào, giữa hai trường vẫn được quản lý riêng biệt nhưng có một số thủ tục vẫn cần phải trao đổi một chút.

Hơn nữa nếu muốn mở thêm một ngành mới vẫn cần các bộ ban có liên quan xét duyệt, những chuyện này cũng rất tốn thời gian nên một hai tháng thực sự xem như quá ngắn rồi.

Phương Minh gật đầu, thực ra cậu cũng không quá để ý chuyện này, chỉ vì văn khí nên cậu mới muốn làm giảng viên của Viện Y Học.

Chuyện tới đây coi như đã được sắp xếp ổn thoả.

(1)Đồng tử: con người

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 25: Mở cửa hàng gì?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

“Anh Phương Minh, anh lợi hại thật đó, em biết anh là người rất bản lĩnh, cho dù ở thôn hay thành phố cũng đều như vậy hê.”

Trước cổng trường, Kì Kì về mặt hưng phấn chào tạm biệt Phương Minh và Đại Trụ, nhìn thấy em gái coi trọng Phương Minh như vậy, ánh mắt Đại Trụ có chút âm đạm.

Kì Kì không để ý đến Đại Trụ nhưng Phương Minh thì có, sao khi Kì Kì rời đi, lúc sau Phương Minh đột nhiên hỏi: “Đại Trụ, có nghĩ đến tiếp theo phải làm thế nào không?”

“Tiếp theo?”

Đại Trụ ngậy người, không biết tại sao Phương Minh lại hỏi như vậy, tiếp theo không phải sẽ quay về nhà sao, ngày mai hẳn còn phải đi làm.

"Ở thành phố lớn phát triển không phải chuyện dễ dàng, cậu có từng nghĩ đến tương lai sẽ thế nào chưa?" Nhìn thấy Đại Trụ có vẻ không hiểu ý mình, Phương Minh liền giải thích.

"Ở thành phố đúng là không dễ dàng, nhưng khó khăn chút một chút cũng kiếm được nhiều tiền hơn ở quê, tôi cũng nghĩ qua rồi, ở thành phố làm việc mấy năm nữa, đợi đến khi Kì Kì tốt nghiệp, tôi sẽ trở về quê, đến lúc đó chắc cũng để dành được chút vốn, có thể về quê kinh doanh nhỏ gì đó."

Đây là suy nghĩ của Đại Trụ cho tương lai, cũng giống như những người từ quê lên thành phố lập nghiệp khác, đối với bọn họ mà nói, thành phố vốn không phải nhà, đi làm hay buôn bán đều chỉ với mục đích về quê có được căn nhà rồi kinh doanh nhỏ.

"Cậu có từng nghĩ qua? Sau khi Kì Kì tốt nghiệp ở lại thành phố, cậu thì lại về quê, chỉ còn một mình con bé, hơn nữa chi tiêu ở thành phố rất tốn kém, Kì Kì nếu ở lại đây cũng sẽ cần mua một căn nhà và tiền để trang trải."

Nghे thấy Phương Minh nói như vậy Đại Trụ có chút sững sốt sau mới trả lời: "Tôi tin sau khi ra trường Kì Kì nhất định tìm được việc với mức lương ổn định, hơn nữa đợi đến khi muốn mua nhà nhất định con bé cũng lấy chồng rồi, khi đó bên nhà chồng cô lẽ sẽ giúp đỡ việc mua nhà."

"Đúng vậy, nhà chồng nhất định sẽ giúp đỡ, nhưng mà có câu của biếu là của lo, của cho là của nợ, bây giờ đã là thời đại nam nữ bình đẳng, đến lúc đó cha mẹ nhà chồng nhất định sẽ xem xem gia đình Kì Kì như thế nào."

Nói tới đây Phương Minh liếc nhìn Đại Trụ một cái: "Hơn nữa tôi còn không hiểu cậu sao, cậu chỉ lo công ăn việc làm lo cho Kì Kì trước mới tính đến chuyện lấy vợ, cậu yêu thương con bé như vậy nhất định không để con bé chịu thiệt nếu về nhà chồng đâu."

"Nếu cứ như vậy lo cho Kì Kì hết thì sao mà lấy vợ được? Chẳng lẽ cậu muốn Kì Kì thấy cậu vì con bé như vậy rồi trong lòng áy náy hay sao?"

Đại Trụ im lặng. Đúng vậy, Phương Minh nói trúng tâm tư của hắn, hắn kiếm tiền tất cả đều để lo cho Kì Kì, đối với hắn đứa em gái này còn quan trọng hơn cả bản thân mình nữa.

"Phương Minh, cậu có phải cố ý nói vậy không, tôi thừa nhận tôi không giỏi giang gì, nhưng có sao chứ, tôi không trộm cắp hay có tội gì, có độc thân cả đời miễn tôi thấy vui là được."

Đại Trụ về mặt phần nộ nhìn Phương Minh, nếu không phải vì quen biết nhiều năm cũng thân thiết, hắn sớm đã cho Phương Minh một trận rồi.

"Được rồi, đừng có nhìn rồi như vậy, ý của tôi là chỉ dựa vào công việc hiện giờ đợi đến khi Kì Kì tốt nghiệp có lẽ cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, cậu có nghĩ sẽ tìm việc khác hay không?" Phương Minh không để ý thái độ của Đại Trụ mà chỉ cười cười hỏi.

"Tìm việc khác sao? Tôi đến bằng trung cấp còn không có thì tìm việc khác gì chứ, và lại công việc hiện tại cũng không có gì không tốt."

Đại Trụ bĩu môi, hắn từng làm đủ việc, từ tưới cây, khâu vá, chuyển phát nhanh hay thậm chí là giao hàng, nhưng các công việc đều tựa tựa nhau, nếu làm lâu ít nhất cuối năm còn được thưởng.

"Lần này tôi đến trong thời gian ngắn sẽ không rời đi đâu cả, hai chúng ta có thể cùng nhau kinh doanh, có lẽ cũng không kiếm được nhiều nhưng ít ra cũng sẽ hơn công việc bây giờ."

Phương Minh biểu hiện có chút nghiêm túc, đây là quyết định trước đây của hắn.

Cảm ứng được sao Văn Khúc có nghĩa là người đó đang trên con đường tu luyện, nhưng bước đầu tiên là phải tẩy tủy cũng giống như dựa vào sức mạnh của sao Văn Khúc, còn cần phụ tá được đến tẩy rửa thân thể.

Nếu nói cảm ứng sao Văn Khúc và tu luyện là các bước để trở thành Vu sư, như vậy việc tẩy tủy được xem như nền móng, chỉ có nền móng vững chắc mới có thể tiến xa hơn.

Đương nhiên, thuốc này sử dụng thảo dược cũng đều có mục đích cả, thảo dược càng lâu năm sẽ càng quý hiếm và hiệu quả cũng càng cao hơn.

Có thể được giải thích như việc ăn uống của trẻ em. Nhà giàu thì có tiền mua sữa đồ bỏ cho con cái ăn đấy, còn người nghèo thì cũng chỉ mua sữa bột bình thường cho con cái của mình.

Đối với trẻ con mà nói ăn ngon hay ăn uống bình dị cũng đều có thể khỏe mạnh lớn lên, nhưng là được sẽ không giống vậy, dùng thảo dược quý hiếm và dùng thảo dược bình thường sẽ rất khác nhau, bởi vì nó sẽ quyết định tương lai có thể phát triển đến loại trình độ nào.

Nền tảng chưa ổn định xong, làm sao có thể phát triển được?

Nhưng mà ở hiện tại xã hội này, các nguyên liệu dùng để làm thuốc gần như vô giá, và số tiền mà Phương Minh cần để có thể mua được các loại thuốc đó là một con số khủng khiếp.

Tiền vốn, là thứ Phương Minh cần, nhưng hiện tại hắn cũng chỉ có tầm mấy vạn gửi ngân hàng, số tiền đó thật sự không đủ để mua thuốc, hắn cần phải kiếm thêm vốn.

"Phương Minh cậu muốn cùng tôi kinh doanh sao? Nhưng tôi không có nhiều tiền, bây giờ chắc cũng chỉ để dành được tầm mười ngàn gửi ngân hàng thôi."

Đại Trụ cũng là phản ứng lại, đối với Phương Minh hắn không giấu chuyện gì cả, mấy năm nay ngoài việc lo cho em gái ăn học và sinh hoạt chi tiêu hàng ngày hắn cũng để dành được khoảng mười vạn.

Số tiền mười vạn tất nhiên không phải một con số nhỏ, nhưng nếu muốn bắt đầu kinh doanh ở thành phố lớn thì thật không dễ, riêng việc thuê mặt bằng thì đã phải chi hết số tiền này rồi.

"Mười vạn không phải ít... Nhưng đúng là không đủ."

Phương Minh nhíu mày, hơn mười vạn thật ra có thể mở cửa hàng rồi, nhưng vị trí mặt bằng có lẽ không được đẹp, nhưng dù sao cũng chưa phải doanh nghiệp lớn, nên có lẽ sẽ không tốn nhiều chi phí lắm.

"Đại Trụ, nếu cậu tin tưởng tôi thì có thể góp vốn mười vạn cùng tôi mở cửa hàng, đến lúc đó có được lợi nhuận chúng ta sẽ chia đều."

"Tôi đương nhiên tin tưởng cậu." Đại Trụ cơ hồ chưa kịp nghĩ gì đã trả lời ngay.

Phương Minh nở nụ cười, thật ra hắn muốn kiếm vốn mười vạn cũng không phải khó, hơn nữa cũng không nhất định phải là tiền của Đại Trụ, nhưng sở dĩ hắn chọn Đại Trụ vì dù sao cũng là anh em tốt, cũng nghĩ đến hoàn cảnh và tâm tư bạn mình.

Chính là, quý ông không ăn xin. Đại Trụ tuy rằng không phải quý ông gì nhưng cũng có tôn nghiêm của bản thân, nếu không lấy tiền vốn từ hân mà cứ thế cho đi sau này hân sẽ nghĩ rằng mình chỉ là được bố thí mà thôi.

Anh em cùng nhau kinh doanh kiếm tiền gọi là tình nghĩa, nhưng cho tiền anh em thì lại gọi là bố thí, đến lúc đó tình cảm anh em sẽ xấu đi, một bên sẽ cảm thấy mình bị thua thiệt.

Kẻ ăn không ngồi rồi sẽ muốn nhận bố thí, nhưng Đại Trụ tuyệt đối sẽ không nhận bố thí của Phương Minh, điều này Phương Minh hiểu rất rõ.

"Phương Minh, cậu còn chưa nói tôi biết cậu muốn kinh doanh cái gì?"

Tuy rằng rất tin tưởng Phương Minh nhưng số tiền mười vạn đối với Đại Trụ mà nói không phải con số nhỏ, hân cũng cần biết rốt cuộc Phương Minh muốn kinh doanh cái gì.

"Đến lúc đó cậu sẽ biết."

Phương Minh chỉ cười bí hiểm mà không trả lời thẳng câu hỏi của Đại Trụ, bởi vì trong khoảng thời gian ngắn hân cũng không biết hình dung như thế nào, đơn giản đợi đến khi cửa hàng đi vào hoạt động thì sẽ nói cho Đại Trụ biết.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 26: Gặp lại cố nhân

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Lúc Phương Minh và Đại Trụ trở lại trấn Sa Xuyên, về đến trước cổng, hai người đều mở to mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Trước cổng là hai thanh niên, một ông lão và một cô gái trẻ đẹp, nhưng cách ăn mặc của họ có vẻ không phải người ở đây.

Nhưng đây không phải nguyên nhân khiến Đại Trụ ngạc nhiên, điều kỳ lạ là người thanh niên lúc này đang quỳ xập xuống đất tay cầm một cái khay giờ lên, trong khay đặt mấy miếng lap xường, còn lão hoàng thì đang phẩy phẩy tay trên khay, miệng còn đang cắn nửa cái lap xường.

Cảnh tượng này nếu như được thể bằng hình ảnh hoàng đế mặc long bào thì người thanh niên kia chỉ như tên thái giám phục dịch bề trên mà thôi.

Người còn không bằng chó nữa!

Đại Trụ trong đầu thoáng nghĩ, hân cũng lại nghĩ người thanh niên này có phải bị thần kinh hay không? Lại đi phục vụ cho một con chó ăn uống, một con chó già, một con chó Trung Hoa tầm thường.

Phương Minh về mặt có chút kinh ngạc nhưng sau đó bình thường trở lại, bởi vì ba trong bốn người này hân đã gặp qua, Thiếu Đông Gia của Hoa Bảo Lâu, Âu Dương Tuyệt Tình và cậu của cô, Thái Văn Lễ.

Nhìn thấy Hoa Minh Minh, Phương Minh cơ hồ có thể đoán ra danh tính người trung niên đứng cạnh Hoa Minh Minh, là Hoa Bác Vinh, cha của Hoa Minh Minh, cũng là một trong những người hân đã gặp trước đây.

Phương Minh và Đại Trụ nhìn thấy đám người Hoa Minh Minh. Bọn họ cũng nhìn thấy Phương Minh và Đại Trụ, nhưng phản ứng nhanh nhất chính là lão hoàng, gần như lúc Phương Minh xuất hiện, con chó với bộ áo màu vàng lao nhanh như con gió chạy ra ngoe nguẩy cái đuôi trước mặt Phương Minh.

Ặng Ặng Ặng!

Lão hoàng lao nhanh tới chỗ Phương Minh, cái đầu còn dính đầy mỡ cọ cọ vào người Phương Minh, tiếng kêu tràn ngập vui sướng.

"Ha ha, mầy cũng cảm giác được đúng không, đúng vậy, cuối cùng cũng đạt được đến bước này."

Phương Minh nhìn lão hoàng, hân biết tại sao nó lại vui mừng như vậy, bởi vì nó cảm nhận được cậu đã tu luyện ra vụ lực.

Nếu nói sự phò là người đã truyền dạy và lo lắng cho hần thì lão hoàng chính là nơi hần gửi gắm nhiều bí mật nhất, ở đại quán mấy năm nay cảm ứng các ngôi sao đều là lão hoàng bầu bạn với hần ngày đêm.

Có lần lúc hần đang cảm ứng các ngôi sao bị ánh mặt trời quá gắt làm cho bị thương cũng là nhờ lão hoàng phát hiện kịp thời đi đi ra hiệu cho sự phò đến cứu hần, nếu không hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Cho nên Phương Minh biết sao lão hoàng lại vui mừng, cũng sẽ không bức mình hành động của nó bây giờ, cứ cọ cọ cái mỏ dơ hầy vào người hần.

"Phương Minh!"

Âu Dương Tuyết Tinh lên tiếng chào hỏi, Thái Văn Lễ sau đó cũng lên tiếng: "Phương tiên sinh."

Duy chỉ có Hoa Bác Vinh và Hoa Minh Minh là không nói gì.

Hoa Minh Minh có chút hoảng hốt, chính là bởi vì trước đây hần từng đuổi Phương Minh đi, cho nên lúc này bản thân có chút lo sợ không dám ngẩng mặt lên.

Còn Hoa Bác Vinh thì không biết Phương Minh, nhưng mà nghe được Âu Dương Tuyết Tinh đích xưng hô lúc sau hoa bác quang vinh chính Trương lão mặt bởi vì kích động mà trở nên đỏ bừng, bước nhanh tiến lên hô: "Tiểu ân công!"

Nghe thấy vậy cả Âu Dương Tuyết Tinh và Thái Văn Lễ đều tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, bởi họ không biết hai người rốt cuộc có quan hệ gì.

Sự việc còn phải kể đến như thế này, mấy ngày nay Hoa Bác Vinh một mực muốn tìm Phương Minh nhưng không biết hần đang ở đây. Hôm nay Hoa Bác Vinh cùng Thái Văn Lễ tham gia hội nghị về đồ cổ, hai người đều là những bậc trưởng bối am hiểu đồ cổ có tiếng trong thành, sau khi nói chuyện với nhau đã vô tình kể về sự việc ngày hôm đó.

Hoa Bác Vinh nghe Thái Văn Lễ kể chuyện cũng có chút nghi ngờ vị thanh niên trẻ tuổi kia chính là đồ đệ của ân công của gia đình mình, ngay lập tức liền đi theo Thái Văn Lễ xem camera trong cửa hàng xác nhận thân phận của người thanh niên kia.

Sự thật đúng là như vậy, Hoa Minh Minh nhận ra đó chính là Phương Minh, sau đó Thái Văn Lễ liền gọi điện cho Âu Dương Tuyết Tinh bởi chỉ có cô mới biết hần đang ở đâu.

Thật ra Hoa Bác Vinh chỉ muốn biết Phương Minh đang ở đâu để dắt Hoa Minh Minh tới gặp mặt, còn Âu Dương Tuyết Tinh thì lại muốn biết rốt cuộc giữa họ có quan hệ gì. Về phần Thái Văn Lễ, ông ta cũng muốn cùng với Phương Minh có thể kết giao quan hệ tốt.

Vì vậy, bốn người họ cùng nhau xuất hiện ở đây, nhưng mà Âu Dương Tuyết Tinh cũng không biết Phương Minh chính xác đang ở đâu, cho nên cứ đứng ở đó chờ, không ngờ lại gặp được lão hoàng chạy ngang qua.

Âu Dương Tuyết Tinh nhìn thấy lão hoàng vô cùng hoảng sợ, nhưng nó lại không để mắt đến bốn người họ, cứ thế đi thẳng về phía trước. Bốn họ thấy vậy nên cũng lặng lẽ đi theo nó.

Nhìn thấy lão hoàng đi vào căn nhà, đáng lẽ Âu Dương Tuyết Tinh cũng sẽ đẩy cửa đi vào, nhưng cô chợt nhớ tới chuyện trước đây, một con chó hiền như lão hoàng cũng bắt chợt nổi điên lên, đôi mắt của nó nhìn cô khiến cô không khỏi hoảng sợ.

Âu Dương Tuyết Tinh nghĩ trong đầu nếu cô dám bước vào trong, con chó vàng này sẽ lao ra xé cô thành trăm mảnh mất, thậm chí có thể còn đáng sợ kết cục của mấy con chó cảnh sát trước đó..

Ngay khi Âu Dương Tuyết Tinh đang lo sợ, Hoa Bác Vinh lại rất phấn khích, bởi vì ông ta nhận ra lão hoàng, vì mấy năm trước lúc ông ta đến thôn Diệu Hà gặp ân công, ông ta đã thấy con chó này.

Sau đó là những gì Phương Minh và Đại Trụ nhìn thấy.

Phương Minh xoa đầu lão hoàng ý bảo nó đi xuống dưới, sau đó ánh mắt hướng về Hoa Bác Vinh, đã mười năm rồi, ánh mắt Hoa Bác Vinh thời điểm đó và bây giờ cũng không khác nhau là bao.

"Chú Hoa, ba chữ 'tiểu ân công' này thật không dám nhận."

Lúc này Hoa Bác Vinh liền đi tới chỗ Phương Minh, nghe Phương Minh nói vậy liền có chút sững sốt, ngay sau đó tức giận quay đầu lại nhìn Hoa Minh Minh đang không biết làm gì, quát: "Tên tiểu tử hỗn xược này con còn không mau qua giải thích với tiểu ân công!"

Hoa Minh Minh nổi giận bĩu môi nhưng cuối cùng vẫn cúi đầu đi tới, mấy ngày nay hần cũng phát hiện cha mình tính khí bất thường và thường hay nổi cáu với hần, bây giờ hần mới biết thì ra là vì tiểu ân công này cha mới tức giận với mình như vậy.

Cho nên sợ bị trách cứ và cũng vì tiền tiêu vật nên hần đành xuống nước.

"Tôi sai rồi." Hoa Minh Minh không ngẩng đầu chỉ lên tiếng.

"Cái tên tiểu tử hỗn xược này, giải thích là như vậy đi, tiểu ân công cũng không hội xưng hô sao không?"

Hoa Bác Vinh vô cùng tức giận nhinđưa con trai mình sau đó gơ bàn tay lên đình đánh thì bị một bàn tay khác ngăn lại, lúc này Phuong Minh cũng lên tiếng.

"Chú Hoa, Minh Minh cũng là không biết con là ai nên mới làm như vậy, con cũng không có trách cậu ấy, và lại ân công của Hoa gia là sư phó của con chứ không phải con."

Nghe Phuong Minh nói vậy, Hoa Bác Vinh vội càng lắc đầu, biểu hiện có chút khản trương lên tiếng: "Tiểu ân công, ân công đối với Hoa gia tôi cả đời không báo hết, cậu là đồ đệ của ông ấy cũng coi như là ân công của chúng tôi rồi."

Phuong minh có chút bất đắc dĩ đành phải giải thích: "Chú Hoa, chú dù sao cũng là trưởng bối, chú xưng hô như vậy con quả thật không dám nhận, hơn nữa nếu như bị người khác nghe được cũng không biết sẽ nghĩ như thế nào, dù sao xã hội hiện tại cũng không còn kiểu xưng hô như vậy."

Nói xong lời này Phuong Minh nhìn sang Âu Dương Tuyết Tinh và Thái Văn Lễ, Hoa Bác Vinh cũng theo đó nhìn sang thì thấy hai người ánh mắt có chút ngạc nhiên.

"Vậy... vậy tôi sẽ..."

"Gọi tên con được rồi, dù sao chú Hoa cũng là trưởng bối."

Hoa Bác Vinh trầm ngâm một chút cuối cùng vẫn là gật đầu xuống nước: "Vậy được, tôi sẽ chiếm chút tiện nghi vậy, Phuong Minh, ân công lão nhân hiện tại thế nào?"

"Sư phó ba tháng trước đã ra đi rồi."

"Ra đi?" Hoa Bác Vinh mặt lập tức trở nên vô cùng kích động: "Sao có thể, ân công sao có thể xảy ra chuyện đó được?"

"Không ai có thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử, hơn nữa sư phó là phi thăng đi về cõi tiên, coi như là nhất kiện việc vui."

Phuong Minh an ủi Hoa Bác Vinh, Hoa Minh Minh bên cạnh nghe thấy như vậy liền bĩu môi nghĩ thầm: "Còn phi thăng đi về cõi tiên, có phải là phim kiếm hiệp đầu chứ."

Hoa Minh Minh chỉ dăm nghĩ chứ không nói thành tiếng, nếu không cha hẳn nhất định cho hẳn một trận nhừ tử.

Hoa Bác Vinh cả người run rẩy, im lặng một lúc, nước mắt bắt đầu rơi xuống, đầu lòng lên tiếng: "Là ta đáng trách, ta đáng trách. Đáng ra ta nên về gặp mặt ân công lần cuối."

Nghe Hoa Bác Vinh tự trách, Phuong Minh vẻ mặt cũng là buồn lây, nhưng trong lòng hẳn cũng hiểu không phải Hoa Bác Vinh này mười mấy năm không trở về gặp sư phó, mà là bởi vì sư phó từ mười năm trước đó đã không tiếp bất kỳ ai, Hoa Bác Vinh cũng có ghé thăm nhưng đều bị sư phó từ chối gặp mặt.

Nhìn thấy Hoa Bác Vinh biểu lộ chân tình với sư phó như vậy, Phuong Minh cũng mừng thay cho người, ít nhất sư phó lúc trước không có giúp sai người, đây là một người có tình có nghĩa.

Hoa Bác Vinh lúc này không kiềm được xúc động, nhất là lúc phuong Minh đem bức ảnh của sư phó ra cho ông ta xem, ông khóc như một đứa trẻ, nhưng Phuong Minh cũng hiểu được vì sao ông ta đau buồn như vậy.

Chỉ có Phuong Minh là hiểu sư phó có ý nghĩa như thế nào với Hoa Bác Vinh. Sư phó là ân công của Hoa gia, nếu không có người thì Hoa gia không thể tồn tại đến tận bây giờ.

Phụ mẫu tái sinh, dùng bốn chữ này để nói lên quan hệ giữa bọn họ cũng vẫn chưa đủ.

Một lúc sau, Hoa Bác Vinh cũng kiềm chế được xúc động, thấy Âu Dương Tuyết Tinh và Thái Văn Lễ đang nhìn mình bắt gặp xấu hổ đỏ mặt, nhưng ngay sau đó liền nhìn sang đứa con trai của mình quát lớn: "Tên tiểu tử nhà ngươi, còn không mau qua đây cho cha."

Hoa Minh Minh vẻ mặt đau khổ chạy lại: "Cha, lại có chuyện gì vậy ạ?"

"Quý xuống cho ta!"

"Hả, ở đây sao?"

Hoa Minh Minh nhìn xung quanh, việc cha hẳn vừa khóc xong đã khiến cho không ít người để ý, bây giờ đông người như vậy lại kêu hắn quý xuống, cho nên hẳn có chút xấu hổ.

"Thôi bỏ đi."

Phuong minh khoát tay, nhưng mà Hoa Bác Vinh vẻ mặt kiên trì, nghiêm túc nói: "Tiểu... Phuong Minh, nhờ có ân công mà Hoa gia chúng tôi mới vực dậy được, cho nên con trai tôi sẽ quý lạy tạ ơn ân công."

Nghe Bác Hoa Vinh nói như vậy, Phương Minh cũng không có ý ngăn cản nữa, nếu lúc này không thấy được Hoa Bác Vinh xúc động như vậy, hẳn nhất định sẽ ngăn cản. Nhưng việc yêu cầu Hoa Minh Minh quỳ xuống, nhất định là muốn báo đáp ân tình với thầy trò Phương Minh mà thôi.

Thấy cha mình nghiêm túc như vậy, Hoa Minh Minh đột nhiên cũng là trở nên nghiêm nghị, tuy rằng hẳn bắt cần đòi nhưng là ân oán phải rõ ràng. Hẳn hiểu rõ cha mình, ông yêu cầu hẳn như vậy, nghĩ là Phương Minh đối với gia đình họ có ân tình không hề nhỏ.

Bang bang bang!

Hoa Minh Minh quỳ trên mặt đất cung kính dập đầu ba cái.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 27: Một nơi tốt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Hoa Bảo Lâu, ban đêm!

Sao điểm xuất đầy trời, mà trong đình vườn sau của Hoa Bảo Lâu, Hoa Bác Vinh cung kính treo bức tranh của sư phó Phương Minh ở trên tường trong lầu các, đồng thời đặt lư hương cắm Thiên Hương lên.

Bức tranh này là Hoa Bác Vinh khẩn cầu Phương Minh tặng cho ông mà Phương Minh cũng đồng ý rồi, đối với Phương Minh thì cậu cũng không cần giữ lại bức tranh này, bởi vì trong đạo quán còn treo một bức tranh của sư phó, hơn nữa bức tranh kia còn do chính tay cậu vẽ nữa.

Nhưng mà, việc này không có nghĩa là bức tranh trước mắt bình thường, tuy rằng Phương Minh không biết ai vẽ bức này nhưng từ cách vẽ mà nói thì tuyệt đối là vẽ ra từ tay người chuyên nghiệp, theo lời sư phó nói thì hình như trước đây người đi khắp nơi thuận tay giúp đỡ một họa sĩ, sau đó người ta vẽ cho người một bức tranh.

Với tâm tính rộng lượng của sư phó thì sẽ không bao giờ để ý tới họ tên và lai lịch của đối phương, cho dù đối phương có nói thì người cũng sẽ không ghi vào lòng, bởi vì trong lòng sư phó ra tay giúp đỡ thì cũng không cần báo đáp.

Nhưng trên bức tranh này vẫn có tên đề bút để lại của họa sĩ kia: Thắng

Thắp hương tế bái, sau khi làm xong mọi việc, Hoa Bác Vinh mới mở miệng hỏi: “Phương Minh, lần này tới Thượng Hải trước mắt có tính toán gì không?”

“Có thể con sẽ ở lại Thượng Hải một khoảng thời gian, con mới vừa thương lượng với người bạn sẽ mở một cửa hàng ở đây.”

Phương Minh không giấu giếm, cậu thật sự muốn ở lại Thượng Hải một khoảng thời gian, dù cậu không có ý nghĩ đi tìm lại cha mẹ ruột của mình, nhưng trong tiềm thức vẫn muốn ở lại thành phố này.

“Mở cửa hàng?”

Hoa Bác Vinh ngăn người sững sờ một lát rồi lập tức nói: “Phương Minh, Hoa Bảo Lâu này hồi đó là do ân công ông ấy chỉ điểm nên bác mới mở, nếu con đã tới, bác trực tiếp chuyển cho con nửa cổ phần.”

Phương Minh chưa trả lời, mà miệng Hoa Minh Minh đứng ở một bên đã co giật, cha mình thật rộng lượng, một câu thôi mà đã cho đi nửa cổ phần, phải biết cha chỉ có mình hắn là con độc đinh, tất cả tài sản sau này đều là của hắn.

Đương nhiên, dù Hoa Minh Minh trong lòng không tình nguyện lắm nhưng cũng không mở miệng ngăn cản, từ nhỏ hắn không có thiếu tiền nên không xem trọng tiền bạc lắm, hắn ghen tị là vì cha lại đối với người ngoài như Phương Minh này lại còn tốt hơn cả con đẻ của ông.

“Không được, đây là do bác Hoa kinh doanh mà nên sao có thể chuyển cổ phần cho con.” Phương Minh lắc đầu từ chối.

Hoa Bác Vinh không nói việc này nữa, bởi vì ở chung một lúc ông đại khái cũng hiểu tính cách của Phương Minh, chỉ tò mò dò hỏi: “Phương Minh, thế

con định mở cửa hàng gì, có cần bác Hoa làm cái gì không, chỗ bác vẫn có vài mối quan hệ.”

Mắt Phương Minh sáng lên, Hoa Bảo Lâu cậu không cần, nhưng mối quan hệ của bác Hoa thì cần chứ, Đại Trụ dù ở Thượng Hải mấy năm trời nhưng căn bản là chẳng quen biết ai hết.

“Con cần một cửa hàng, diện tích đại khái khoảng một trăm mét vuông, môi trường xung quanh yên tĩnh một chút là được, còn về trang trí thì hơi theo hướng cổ phong đi.”

Trong đầu Hoa Bác Vinh nhanh chóng nghĩ xem có cửa hàng nào thích hợp không, Hoa Minh Minh ở bên cạnh lại lập tức nói: “Cửa hàng của ông Tống ở trong cùng của con phố gần chúng ta chẳng phải rất phù hợp sao, hai tầng trên lẫn dưới diện tích hơn hai trăm mét vuông, hơn nữa ở phía trong nên cũng yên tĩnh, trang trí cũng theo phong cách cổ xưa.”

“Con nói ông Tống mà nhà bán đồ chơi văn hóa hả? Điều kiện phù hợp đấy nhưng mà nhà ông ấy cũng đang buồn bán mà.”

“Cha, đã bao lâu cha không để ý rồi, ông Tống từ nửa tháng trước đã treo biển cho thuê lại trước cửa rồi, hai ngày trước con đi ngang qua còn hỏi ông Tống một chút, chỉ là ông Tống này cũng quá tính khôn, muốn người ta phải nhận hết đồ đạc trong nhà thì mới cho thuê.”

Hoa Minh Minh liếc nhìn cha mình, Hoa Bác Vinh không quan tâm tới thái độ của con trai trực tiếp cầm điện thoại lên kiểm số một lúc rồi gọi.”

“A lo, ông Tống, là tôi... Bác Vinh, ừm, đúng, tôi nghe ngóng giúp ông một việc...”

Mấy phút sau, Hoa Bác Vinh cúp điện thoại nhìn về phía Phương Minh nói: “Cửa hàng kia của ông Tống đúng là muốn cho thuê loại, tiền thuê mỗi năm là năm trăm nghìn, nhưng mà ông ta muốn người thuê phải mua hết hàng hóa còn thừa của ông ta.”

“Năm trăm ngàn?”

Phương Minh cười khỏ, trên người cậu bây giờ thêm cả Đại Trụ nữa thì cùng lắm chỉ có chừng hai trăm nghìn, tiền thuê một năm cũng không đủ chứ đừng nói là mua hết đồ đạc ở trong.

Phương Minh cũng có hiểu chút ít về đồ chơi văn hóa, mấy đồ này hoàn toàn không có giá cả thị trường chính xác, gặp người thích thì giá cả tùy ý nhưng với người không thích thì một miếng gỗ không đáng bao nhiêu tiền.

“Chỗ đó của ông Tống đúng là tốt thật, Phương Minh nếu con thiếu tiền thì có thể nói với bác, nếu con thấy vậy là con lợi dùng bác thì coi như là bác cho con mượn, tới lúc kiếm được thì trả lại cho bác là được.”

Không thể không nói là một thương nhân thì kỹ năng quan sát của Hoa Bác Vinh rất mạnh, ông ấy cũng nhìn ra Phương Minh là người không thích lợi dụng người khác, cho nên mới thẳng thắn nói cho mượn tiền.

“Vậy được, ngày mai con tới tiệm kia xem một chút, nếu thích hợp thì sẽ thuê lại hết.” – Phương Minh gật đầu, cậu cũng không phải kẻ già mồm, mà càng không phải không có lòng tin với bản thân, trong một năm tuyệt đối có thể trả lại.

Nói việc chính xong, Hoa Bác Vinh kéo Phương Minh sang nói về chuyện của sư phó, Phương Minh cũng lựa ra vài việc kể cho Hoa Bác Vinh nghe, cho dù là một vài việc vặt nhỏ bé, nhưng chỉ cần liên quan tới sư phó cậu thì Hoa Bác Vinh cũng hứng thú mà nghe.

Sắc trời dần dần tối hơn, Hoa Bác Vinh dù sao cũng lớn tuổi nên thật thể không chịu được nữa, nên tạm biệt Phương Minh, vốn dĩ Hoa Bác Vinh muốn Phương Minh ở lại nhà mình nhưng Phương Minh từ chối.

“Vậy thế này đi, để Minh Minh đi đặt khách sạn cho con, thế thì này mai sang chỗ ông Tống cũng tiện hơn. Minh Minh, tối nay con dắt Phương Minh tới khách sạn ở, ngày mai phụ trách việc đưa Phương Minh về đây nhé.”

Hoa Bác Vinh trực tiếp quyết định, Phương Minh muốn từ chối cũng không được, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Bên trong Hoa Bảo Lâu có một gian phòng nghỉ, có những đêm Hoa Bác Vinh bận rộn sẽ ở lại trong phòng nghỉ ngơi, mà Phương Minh mà Hoa Minh Minh thì ra khỏi Hoa Bảo Lâu.

“Phương Minh, lần đầu anh tới Thượng Hải phải không, với Thượng Hải mà nói thì cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu, đi, tôi dẫn anh đi tới một nơi cực hay để chơi.”

Về mặt Hoa Minh Minh gian gian nhìn Phương Minh, bình thường nếu hấn về trễ thì ngày hôm sau cha sẽ đánh hấn, nhưng trong lòng hấn hiểu rõ, chỉ cần dẫn Phương Minh theo thì chút chuyện này không sao hết.

Phương Minh vốn dĩ định từ chối, nhưng câu nói phía sau của Hoa Minh Minh khiến cậu đồng ý.

“Đây là một chỗ rất hay, là một tòa nhà chọc trời ở Thượng Hải trong đó không chỉ cảnh đêm đẹp mà còn có thể ngắm hết toàn cảnh Thượng Hải, quan trọng hơn là còn có nhiều gái đẹp, ngày cả ngôi sao nổi tiếng cũng có luôn.”

Con gái, Phương Minh không có hứng thú như cậu lại có hứng thú với tòa nhà này, cậu muốn tu luyện Vu lực, nên cần phải cảm ứng được các ngôi sao, vì vậy cậu muốn thử nghiệm chút ở chỗ cao thì có hiệu quả hơn không.

Nửa tiếng sau, Hoa Minh Minh lái xe chở Phương Minh tới tầng hầm đậu xe của một tòa cao ốc.

Bãi đậu xe này rõ ràng không giống với những bãi khác, cứ coi như Phương Minh là người chẳng có hiểu biết gì với xe thì cũng nhìn ra được nơi đây toàn là xe sang trọng, mẫu mã hào nhoáng lóa mắt, thiết kế ngẫu nhiên chất chơi, không chiếc nào không thể hiện chủ nhân của chúng là kẻ chịu chơi có tiền.

“Cha không cho tôi đổi xe, nếu không tôi đã đổi chiếc xe rơm này từ lâu rồi.”

Xuống xe, nhìn thấy mấy chiếc xe sang trọng khác thì Hoa Minh Minh bĩu môi, nhưng mà sau đó hắn lập tức cười gian nhìn Phương Minh: “Phương Minh, hay là anh nói với cha tôi đi, chỉ cần anh mở miệng nói giúp tôi thì cha tuyệt đối đồng ý.”

“Tôi thấy cậu lái xe này tốt đấy chứ, khí chất của chiếc này rất hợp với cậu.”

Lời của Phương Minh khiến Hoa Minh Minh liếc một cái, hắn đường đường là cậu chủ của Hoa Bảo Lâu mà lại lái chiếc GT, mấy đứa bạn bên người thì đứa nào chẳng lái Porsche với Ferrari.

Hoa Minh Minh không biết sở dĩ Phương Minh nói vậy là có đạo lý của cậu, bởi vì Phương Minh nhìn tướng mạo của Hoa Minh Minh, tướng mạo chỉ ra rằng năm nay Hoa Minh Minh sẽ gặp tai nạn xe, dù không nghiêm trọng nhưng ít nhất cũng là tai nạn xe mà, lái xe chậm mới tốt.

Thấy việc xảy ra tai nạn xe nhưng Phương Minh không nhắc nhở, đầu tiên cậu tin rằng có nói thì Hoa Minh Minh cũng không tin, thứ hai cũng là vì thiên cơ không thể lộ ra được, một khi cậu nói cho Hoa Minh Minh thì sẽ xảy ra thay đổi không theo đúng như tướng mạo của Hoa Minh Minh nữa

Trong tình huống bình thường, trừ phi tai họa lớn liên quan tới mạng người, nếu không Phương Minh tuyệt đối sẽ không phá giới, theo sư phó nói thì mỗi người đều có mệnh riêng, tất cả thầy tướng cũng không thể nói toạc ra hết, việc duy nhất có thể làm chính là chỉ điểm.

Còn lúc cô gái lúc trước cậu gặp ở Thượng Hải, cậu cũng nhìn thấy tai nạn nguy hiểm đến mạng sống nên mới nhắc nhở, nhưng mà dù vậy thì cũng chỉ là nhắc nhở chứ không vạch trần ra hoàn toàn.

Thiên cơ không thể lộ ra, người tiết lộ sẽ bị trời phạt. Thầy tướng số, đa số đều không được chết từ tế là do vậy.

Cho nên, thầy tướng giỏi thật sự bình thường đều sẽ không dễ dàng mà nhìn tướng đoán người, bởi vì có lúc biết trước chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Hầm đậu xe có thang máy riêng, Hoa Minh Minh trực tiếp nhấn tầng 66, Phương Minh nhìn thì thang máy này đi được tới tầng cao nhất là tầng 69, nhưng mà phải quẹt thẻ mới đi được, nhưng thẻ trong tay Hoa Minh Minh rõ ràng chỉ có thể tới tầng 66.

“Phương Minh, anh chưa từng thấy thang máy như vậy đúng không, loại thang máy này phải quẹt thẻ mới có thể nhấn nút được, có mấy khách sạn cao cấp mới như vậy, hơn nữa nếu anh ở tầng 15, thì thẻ của anh chỉ có thể đi từ tầng 15 trở xuống, ở trên thì không được.”

Hoa Minh Minh hình như nhìn ra nghi ngờ của Phương Minh nên mở miệng giải thích: “Chỗ đó không phải hội viên thì vào không được, đây là phòng ngừa một vài người ấn bậy rồi vào chỗ đó.”

Lúc nói tới nơi đó, sắc mặt Hoa Minh Minh tỏa sáng, hai tay không tự chủ xoắn vặn lại, nhìn Phương Minh với biểu cảm anh hiểu mà, nhưng mà Phương Minh thật sự không hiểu.

Cậu chỉ biết tinh thần của Hoa Minh Minh lúc này không bình thường, ba đốm lửa trên người xuất hiện trạng thái phù phiếm, dùng thuật ngữ ý học mà nói thì gọi là hormone hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28: Đêm thành phố

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Thang máy dừng lại ở tầng 66, cửa vừa mở ra Phương Minh liền nhíu mày, bởi vì tiếng nhạc ồn ào náo nhiệt truyền vào tai cậu.

Ngon đèn sáng chói, tiếng nhạc ồn ào, còn có một hàng những cô gái xinh đẹp ăn mặc gợi cảm để lộ đôi chân dài trắng nõn đứng ở cửa thang máy tiếp



khách.

“Hoang nghênh hai ông chủ.”

Một hàng mỹ nữ mở miệng nói, giọng thanh thúy như chim hoàng oanh, hơi cúi lưng để lộ ra hai gò núi trắng tuyết chập chùng hấp dẫn mắt đàn ông.

Là người có kinh nghiệm, Hoa Minh Minh quen thuộc trực tiếp dẫn Phuong Minh đi vào bên trong, đi qua hành lang, bên trong là sàn nhảy, ánh đèn chập chòn và tiếng nhạc chính là truyền từ trong này ra.

Toàn bộ sàn nhảy lúc này đều áp người, từng cô gái trẻ đẹp ăn mặc hở hang đi tới đi lui, uốn éo thân thể điên cuồng trên sàn nhảy mặc cho ánh mắt chăm chú của đám đàn ông chung quanh.

“Thế nào, có muốn tới vui chơi chút không, chỉ cần có bản lĩnh, những cô gái ở trên đó lúc nào cũng có thể dẫn đi được, tầng dưới chính là khách sạn.”

Hoa Minh Minh nháy mắt với Phuong Minh, nhưng mà Phuong Minh chỉ bĩu môi, cậu không có hứng thú với mấy thứ này, chỗ này cũng là một quán bar, điều không giống chính là quán bar này đắt tiền hơn thôi.

“Tôi nói cho anh biết, con gái chỗ này ngoại trừ mấy em gái trong quán ra thì còn có mấy cô do mấy tên đàn ông khác đem tới, còn có một loại là tới câu người, dù sao tới được chỗ này tùy tiền mua bình rượu cũng hơn sáu nghìn, có thể tới đây tiêu phí thì đều là kẻ có tiền.”

Hoa Minh Minh vỗ vai Phuong Minh phổ cập tình hình chung ở đây: “Con gái chỗ này chỉ cần không có chủ, mạnh dạn tới bao là được, tiền không thành vấn đề!”

Nếu như đổi lại người khác thì Hoa Minh Minh sẽ không hào phóng như vậy, thế nhưng Phuong Minh không giống, Phuong Minh là ai, đó là người thân thiết với cha hắn còn hơn cả con trai ruột, cho dù hắn không đủ tiền thì chỉ cần gọi điện thoại cho cha nói Phuong Minh cần thì cha sẽ không nói gì mà đưa tiền ngay.

“Hay là tự cậu chơi đi, tôi không có hứng thú với mấy thứ này.”

Phuong Minh từ chối, Hoa Minh Minh cũng không ép buộc, ánh mắt quét tới quét lui trên sàn nhảy rồi thu hồi lại, hiển nhiên, không tìm thấy con mồi hắn muốn.

“Mấy cô chất lượng tốt đều đã có chủ, chúng ta lên trên ghé lô chơi đi.”

Hoa Minh Minh dẫn Phuong Minh tiếp tục đi vào trong chỗ phía trước, đi tới một cửa thông thì dừng lại, hai bảo vệ đang đứng ở đây, sau khi Hoa Minh Minh đưa thẻ hội viên ra mới cho vào.

Đi vào một gian ghé lô, phục vụ bung rượu lên, không bao lâu thì có một hàng các cô gái còn hở hang hơn so với bên ngoài đi vào, Hoa Minh Minh trực tiếp chỉ ba người giữ họ lại.

Mười phút sau!

Phuong Minh ra khỏi ghé lô, bởi vì cậu không chịu nổi bầu không khí này, nhất là một cô gái trong đó hầu như muốn nằm sấp lên người cậu, chỉ có thể mượn cơ ra ngoài hít thở không khí.

“Trách không được sư phó nói luyện tâm nơi hồng trần, quả nhiên sức mê hoặc của thế tục mới là mạnh nhất.”

Phuong Minh thờ dãi một hồi, cậu không phải đạo sĩ cũng không phải hòa thượng, không cần phải thanh tâm quả dục, nhưng không có nghĩa là cậu cho thể chịu được việc như vậy.

“Hay là tới tầng cao thí nghiệm thử nó có giúp ích gì cho việc hấp thu sức mạnh các vị sao hay không?” – Đây mới là mục đích cậu tới đây.

Không có tháng máy, Phuong Minh đi lên bằng cầu thang an toàn thông lên tầng trên, theo bậc thang mà đi tầng lên cửa sân thượng tầng cao nhất, chỗ này có cửa sắt, nhưng mà may mắn thay cửa sắt không bị khóa.

Tới sân thượng, nhìn lên những ngôi sao trên trời, Phuong Minh lựa một góc không dễ bị người ta phát hiện rồi ngồi xếp bằng xuống, sau đó tiến vào trạng thái quán tưởng.\*

\*Quán tưởng: Là tập trung tư - tưởng để hiểu sâu, thấu đáo một vấn đề gì đó (thường thấy trong Phật pháp)

Bầu trời lốm đốm phủ đầy sao, nhưng mà lúc này sao Văn Khúc lại cực kì sáng rõ, trong tình cảnh mất thường của người khác thì không có cách nào nhìn thấy, từng tia sáng màu xanh tỏa ra từ sao Văn Khúc, cuối cùng bao trùm lên người Phuong Minh.

Lỗ chân lông trên người Phuong Minh chậm rãi mở ra, ánh sao chậm chậm chảy vào trong cơ thể cậu theo từng lỗ chân lông, tất cả động tác đều mềm nhẹ chậm rãi nhưng lưu loát như nước chảy mây trôi.

Thời gian từng chút trôi qua, da của Phuong Minh cũng bắt đầu cô đọng lại một vòng ánh sao màu xanh nhàn nhạt, chỉ là ánh sao này người ngoài không thể nhìn thấy được.

Kết...

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng đẩy cửa sắt truyền tới, hai đóm lửa yếu ớt xuất hiện trên sân thượng, sau một chốc liền có hai âm thanh truyền tới.

“Con nhỏ đó không dễ bắt tới tay mà Lương thiếu cũng không dễ đổi đầu, một lát mày nhìn ánh mắt của tao, chỗ tao có một gói thuốc, đến lúc đó mày giúp tao bỏ nó vào trong chén trà của con nhỏ đó.”

“Thật phiền phức, còn thật sự xem mình là đại minh tinh, theo tao Lương thiếu cứ trực tiếp mạnh tay là được, lấy thân phận của Lương thiếu còn sợ cô ta gây rối à? Huống chi những minh tinh này làm gì dám nói mấy chuyện này ra ngoài chứ, trừ phi cô ta không muốn lăn lộn trong showbiz nữa.”

“Mày thì biết cái gì, cái Lương thiếu muốn là cam tâm tình nguyện, mày cho rằng người ta chỉ biết vùng tiền chơi gái như mày à, người ta gọi là tư tưởng.”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cứ quyết định như vậy đi, lát nữa thì làm việc theo hoàn cảnh, sau khi xong việc Lương thiếu sẽ không bạc đãi mày.”

Không nói nữa, hai người cúi đầu thuốc trong tay xuống chân rồi rời đi, từ đầu tới cuối hai người hoàn toàn không biết có một người khác ở trên sân thượng nghe rõ ràng cuộc nói chuyện của bọn họ.

Phuong Minh đi ra từ trong bóng tối, nhìn bóng lưng hai người đàn ông rời đi trên mặt lộ vẻ suy tư, từ cuộc nói chuyện của hai người đàn ông đó cậu cũng đoán được đại khái.

Có người gọi là Lương thiếu coi trọng một cô gái nào đó, mà cô kia là minh tinh, nhưng mà cô gái đó đương nhiên không hứng thú với Lương thiếu nên hai con chó săn của Lương thiếu định bỏ thuốc cô ấy.

Nhưng mà mặc dù biết chuyện Phuong Minh lại không có ý vạch trần, mỗi người đều có số mạng riêng, huống chi nếu nữ minh tinh đó có thể đến chỗ này thì cũng là do tự nguyện thôi.

Có câu nói là không có lửa sao có khói. Nếu như nữ minh tinh kia hoàn toàn cự tuyệt ngay từ đầu sẽ không cho Lương thiếu cơ hội, không tới đây thì sẽ không gặp phải chuyện này.

“Nếu vậy xem ra dù ở chỗ càng cao sẽ có ích với tốc độ hấp thu ánh sao nhưng cũng chỉ rất nhỏ.”

Phuong Minh dừng quán tưởng lại, bởi vì ở tòa nhà cao này so với lúc ở học viện cũng không hấp thu được bao nhiêu ánh sao nên cậu đành trở về.

Đi qua hành lang như cũ, nhưng mà khi Phuong Minh đi xuống tầng 68, cửa an toàn đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người lao đảo nghiêng ngã xông vào.

Là một cô gái trẻ tuổi, khi thấy Phuong Minh thì sững sốt một lát, nhưng mà lập tức không để ý nữa mà trực tiếp lấy điện thoại ra gọi.

Bịch!

Chỉ là, khi cô gái vừa rút điện thoại ra thì cửa lại bị đẩy ra lần nữa, hai tên đàn ông xông vào, nhìn thấy cô gái đang định gọi điện thoại thì bước nhanh tới trước, vỗ bàn tay to xuống hất điện thoại của cô gái văng xuống đất.

“Con tiện nhân này, lại dám gọi điện thoại, lần này mày chết chắc rồi.”

Phuong Minh nhíu mày, cậu nhận ra hai tên đàn ông này là hai tên nói chuyện hút thuốc trên sân thượng vừa rồi, lẽ nào, cô gái này chính là đại minh tinh mà chúng nhắc tới? Chỉ là từ khí chất cùng cách ăn mặc thì hình như không giống lắm.

“Tôi nói cho các người biết, các người làm vậy là phạm pháp, phải trả cái giá rất đắt.” – Cô gái nom nớp lo sợ quát.

“Giá đắt?”

Hai tên đàn ông liếc nhau cười ha hả, nhưng mà vẻ mặt lập tức trở nên ghê tởm: “Con gái điểm mà lại dám đánh Lương thiếu, lần này xem ra Lương thiếu không làm chết cô ta ở ghế lô, mày tốt nhất ngoan ngoãn theo bọn tao về, tâm tình Lương thiếu được trút giận thì sẽ bỏ qua cho mày.”

“Không... Tôi sẽ không đi với các người.”

Cô gái không ngừng lùi lại đồng thời dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn Phuong Minh: “Anh gì ơi giúp tôi một chút được không, bạn của tôi bị họ bắt rồi.”

“Nhóc con, bớt lo chuyện người khác, có vài người không phải mày có thể đắc tội được đâu.”

Hai tên đàn ông vẻ mặt hung ác trừng Phuong Minh, nhưng mà Phuong Minh không có phản ứng gì với hai kẻ đó, ngược lại có chút ngoài ý muốn nhìn cô gái.

Kết hợp với lời của hai tên đàn ông trước mắt này với cô gái thì cô gái trước mặt chắc là trợ lý hoặc bạn của đại minh tinh kia, chỉ là tới lúc này cô vẫn không nói thân phận của đại minh tinh kia ra, hiển nhiên là muốn bảo vệ danh dự của minh tinh kia.

Dù sao đối với một mình tỉnh thì danh dự rất quan trọng, bình thường, một vài tai tiếng tình dục sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển càng chưa nói xuất hiện loại chuyện như vậy.

Cô gái không ngừng lùi lại, hai tên đàn ông thấy Phương Minh không có hành động gì thì tưởng bị chúng làm cho sợ hãi, lập tức trực tiếp nhào lên bắt lấy cô gái.

“Á!”

Trương Yến nhắm mắt hươ tay, nhưng một lúc sau vẫn không thấy ai tới gần thì hiểu kì mờ mắt ra, kết quả lại khiến cô thấy một việc kinh ngạc.

Hai tên đàn ông đuổi theo cô đang nằm trên đất ôm bụng rên rỉ thống khổ, mà chàng trai trẻ tuổi không biết từ lúc nào đi tới trước mặt hai người đó.

“Thật đáng tiếc, tôi là người không thích bị người khác ức hiếp.”

Phương Minh nở nụ cười, mà nụ cười này trong mắt hai tên đàn ông lại như nụ cười của ma quỷ, bởi vì bọn chúng không biết xảy ra chuyện gì lại té trên mặt đất, hơn nữa bụng còn đau đớn không ngừng.

“Cảm ơn, cảm ơn anh.”

Trương Yến dù ngu ngốc cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, một bên cảm kích Phương Minh một bên thì vội vàng nhặt điện thoại lên báo nguy.

“Báo gì mà báo, đợi tới lúc cảnh sát tới thì con đại minh tinh đã bị Lương thiếu cưỡng xong rồi, với thân phận của Lương thiếu thì cứ cho là bị cảnh sát bắt thì cũng chẳng sợ đâu, ngược lại thì đại minh tinh sẽ không có cách nào sống trong showbiz nữa.”

Nghe người đàn ông ngã dưới đất nói, ngón tay đang chuẩn bị nhấn phím của Trương Yến chợt thu lại, bởi vì cô cảm thấy người này nói có lý.

Mặc kệ cảnh sát có thể bắt Lương thiếu hay không, nhưng đợi tới lúc cảnh sát tới thì rau củ cũng lạnh, mà tới lúc đó sự việc lộ ra thì Kiều Kiều hoàn toàn bị hủy hoại.

Nghĩ tới đây, mặt Trương Yến mờ mịt không biết làm sao, nhưng mà khi ánh mắt lướt sang người Phương Minh thì lại sáng lên, không quan tâm tới gì khác mà khẩn cầu: “Anh gì ơi, giúp thì giúp tôi cùng, cầu xin anh giúp bạn tôi đi.”

“Dẫn tôi đi.”

Phương Minh không từ chối, như cậu đã nói trước đó, nếu như chỉ nghe được trên sân thượng thì cậu sẽ không quan tâm, cậu không muốn dính tới quá nhiều mây nhân quả vô vị này, nhưng nếu chuyện xảy ra trước mặt cậu thì sẽ không nhắm mắt làm ngơ. Huống chi từ lời nói cậu cũng hiểu được minh tinh kia không phải tự nguyện tới chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 29: Hàn Kiều Kiều

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
“Kiều Kiều, cô đừng nên làm vậy, đưa đao cho tôi trước đã!”

“Kiều Kiều, cô cũng biết thân phận của Lương thiếu, nếu anh ấy có chuyện gì hậu quả không phải cô có thể chịu đựng nổi.”

“Hậu quả gì bà đây cũng mặc kệ! Dám cưỡng ép bà, bà sẽ phé đi mệnh căn của anh!”

Phanh!

Lúc Phương Minh cùng Trương Yến đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng liền sửng sốt một chút.

Trong phòng có năm nam hai nữ, lúc này 4 người đàn ông cùng một cô gái đang cẩn thận từng li từng tí nhìn chăm chăm vào hai người đối diện.

Cô gái kia tuổi còn trẻ, bên dưới mặc váy xếp ngắn để lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, bên trên chỉ còn một cái áo lót dính sát vào người, bởi vì vật lộn khiến cho dây áo chùng xuống, lộ ra một mảnh tuyết trắng đầy dẫy chọc người say mê.

Đương nhiên điều khiến cho người ta chú ý nhất vẫn là khuôn mặt của cô gái. Đó là một gương mặt vô cùng yêu mị(1), có thể nhìn ra cô đã cố gắng trang điểm thanh nhã nhưng vẫn không thể che dấu đôi mắt câu hồn quyến rũ.

Có một loại phụ nữ cho dù không trang điểm vẫn có thể câu dẫn hồn phách của người khác, được gọi là gương mặt hồ ly tinh, rất hiển nhiên đây đều là những từ dùng để miêu tả cô gái trước mắt.

Cho dù giờ phút này về mặt cô rất hung dữ nhưng vẫn khiến người ta mê say.

“Chị Kiều Kiều đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Trương Yên ngưng ngẩn, lúc này khi cô chạy trốn chị Kiều Kiều đã bị bắt đi, sao bây giờ tên Lương thiếu này lại bị chị Kiều Kiều kẻ dao vào cổ rồi?

“Em còn không nhìn xem chị Kiều Kiều của em là ai, tên háo sắc này làm sao có thể cưỡng ép chị được?”

Về mặt Kiều Kiều khinh thường, biểu cảm này của cô quả thật có lực sát thương quá lớn với đàn ông.

“Kiều Kiều cô đừng làm vậy, cùng lắm bây giờ cô rời đi, Lương thiếu sẽ tha thứ cho cô mà coi như chưa có chuyện gì xảy ra.” Nữ nhân lớn tuổi hơn ăn mặc khêu gợi không ngừng khuyên nhủ Kiều Kiều.

“Chị Kiều Kiều, nếu đã không xảy ra chuyện gì vậy thì chúng ta đi thôi.”

Trương Yên uyển chuyển khuyên nhủ Kiều Kiều, cô nghĩ Kiều Kiều là một minh tinh sẽ không đủ quyền đủ thế để chống lại Lương thiếu. Trừ khi chị ấy công khai làm lớn chuyện trên báo chí và truyền thông, nhưng mà làm vậy chính chị cũng sẽ bị ảnh hưởng.

“Hàn Kiều Kiều, nếu cô còn muốn lẫn lộn trong giới giải trí thì mau buông tôi ra, nếu không cô cứ ở đó mà chờ bị phong sát(2) đi!”

Lương Hạo bắt đầu uy hiếp, năng lực của anh chắc cô đã biết rõ, đặc tội anh thì đừng nghĩ có thể tiếp tục ở trong giới giải trí lẫn lộn!

“Chỉ cần cô buông tay tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra...”

Bốp!

Đôi tay xinh đẹp tát thẳng vào mặt anh ta trực tiếp khiến anh ngậm miệng, người ra tay tất nhiên là Kiều Kiều.

Đừng tưởng Hàn Kiều Kiều cô im hơi lặng tiếng thì có thể tùy ý khi dễ, trên màn ảnh nên cô cần phải duy trì hình tượng nhưng ở đây thì không! Về phần hậu quả? Cùng lắm là không tiếp tục lẫn lộn ở giới showbiz nữa là xong!

Thấy Lương thiếu bị đánh mấy người nam nữ kia liền muốn vọt qua nhưng Hàn Kiều Kiều đã nhanh tay giơ dao gọt trái cây lên uy hiếp: “Các cậu thử tiến thêm một bước nữa xem!”

Bọn họ ném chuột sợ vỡ đồ, mà Lương Hạo ngày ngày đắm chìm trong tửu sắc làm sao có thể là đối thủ của Kiều Kiều được chứ?

“Chị Kiều Kiều, chúng ta rời khỏi đây trước đã.”

Trương Yên gấp gấp không biết phải làm sao, cô nghĩ chị Kiều Kiều cần phải rời khỏi đây trước. Dù sao ở đây không an toàn, tiếp tục ở lại có khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Hàn Kiều Kiều cũng không từ chối nữa, tuy rằng cô rất tức giận nhưng cũng biết an nguy của mình mới là điều quan trọng nhất, cũng chính lúc này cô mới nhìn thấy Phương Minh.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Phương Minh, cả người Hàn Kiều Kiều đều ngưng ngẩn, gương mặt yêu mị cũng đờ ra giống như đã nhìn thấy cảnh gì không thể tưởng tượng nổi!

“Kiều Kiều, đã lâu không gặp.”

Phương Minh cười cười chào hỏi. Mà Hàn Kiều Kiều sau khi nghe thấy giọng nói của Phương Minh mới sực tỉnh, nhảy dựng lên hét lớn: “Tôi ngà! Cậu chính là tên tiểu đạo sĩ kia!”

Biểu hiện trên mặt Hàn Kiều Kiều rất đặc sắc, đôi mắt to câu người trợn trừng nhìn Phương Minh, sau một khắc liền đạp bay Lương Hạo chạy nhanh tới. Cô chẳng hề ý thức được đôi bạch thủ kiêu ngạo trước ngực cùng nhịp nhảy của cô rung rung như muốn thoát ra khỏi trời buộc.

“Thật sự là cậu, cậu vậy mà có thể rời khỏi cái đạo quán rách nát đó!”

Hàn Kiều Kiều vòng vầy vòng quanh người Phương Minh, mà Phương Minh nghe thấy lời nói của cô cũng cảm thấy không biết phải nói sao, đạo quán có ngàn năm lịch sử qua miệng cô lại trở thành đạo quán rách nát.

Nhìn Kiều Kiều trước mặt tâm tư Phương Minh cũng trôi dạt về thời điểm mười mấy năm trước, đó là khi lần đầu tiên có người ngoài tới trong thôn. Khi đó bọn họ nói với trưởng thôn bọn họ là người của tổ quay phim, mà Phương Minh thì nào có biết tổ quay phim là cái gì, chỉ biết Đại Trụ đi xem quay về nói với cậu trong thôn mới xuất hiện hai cô bé xinh đẹp như búp bê!

Mười mấy năm trước chính là lúc chương trình Chân Nhân Tú đang nổi tiếng, mà thôn Diệu Hà cũng nghênh đón một tổ quay chương trình thực tế “Ba ở chỗ này”. Nội dung chương trình là để năm ông bố dẫn theo năm đứa con đến sống trong thôn một tháng, mà Kiều Kiều chính là một trong năm đứa trẻ đó.

“Đã nhiều năm trôi qua mà tính tình của cô vẫn chẳng thay đổi chút nào.”

Phương Minh nhìn cô cười cười, nhiều năm trước cô cũng nóng nảy như vậy, chỉ có khi ở trước camera mới có thể hiền dịu một chút nhưng sau khi đóng máy liền quay trở lại bản tính ma nữ ngay.

“Đừng rồi, tính tình của tôi làm sao có thể dịu dàng như cô bé nhà cậu, cô ấy đã ngây thơ hoạt bát lại rất ôn nhu đáng yêu nha.”

Hàn Kiều Kiều ném cho Phương Minh một cái ánh mắt quyến rũ, định nói thêm điều gì nhưng lại bị tiếng gào thét sau lưng cắt đứt.

“Mau tiến lên bắt Kiều Kiều lại cho tôi!”

Lương Hạo sau khi khôi phục tự do liền chạy trốn ra phía sau mấy tên thù hạ, về mặt hung ác ra lệnh.

“Không xong!”

Gương mặt Hàn Kiều Kiều biến đổi, lúc này cô đang đứng ngay cửa có thể chạy trốn bất kỳ lúc nào nhưng mà Trương Yến lại bị hai tên nam nhân kia bắt được.

“Chị Kiều Kiều mau chạy đi, không cần lo cho em!” Trương Yến lo lắng hét.

“Im miệng cho tôi!”

Lương Hạo đi tới tát thẳng vào mặt Trương Yến sau đó quay đầu cười lạnh nhìn Hàn Kiều Kiều: “Kỹ nữ thôi, ngoan ngoãn tới đây quỳ xuống cho tôi nếu không đêm nay tôi sẽ rạch mặt cô ta!”

Nói xong Lương Hạo đi tới cầm lấy con dao gọt hoa quả Hàn Kiều Kiều bỏ lại ban nãy, giả bộ tiến tới muốn rạch mặt Trương Yến.

“Dừng tay!”

Hàn Kiều Kiều hét lớn: “Lương Hạo, đây vốn dĩ là chuyện của hai chúng ta, nếu anh còn là một người đàn ông thì hãy mau thả cô ấy ra đi!”

Biểu cảm trên mặt Lương Hạo trở nên ghê tởm: “Tôi có phải là đàn ông hay không thì đợi lát nữa cô sẽ biết!”

“Anh!”

Hàn Kiều Kiều tức điên mà không thể làm gì được. Trương Yến còn đang ở trong tay anh ta, cô lại là người trọng nghĩa khí làm sao có thể không quan tâm tới an nguy của Trương Yến kia chứ.

“Giao cho tôi đi.”

Trong khi Hàn Kiều Kiều bị chọc tức tới bộ ngực phập phồng thì bỗng nhiên có một cánh tay vỗ vỗ trên vai cô, Hàn Kiều Kiều nhú mày tới lúc nhìn thấy là Phương Minh mới thả lỏng một chút.

“Tiểu đạo sĩ cậu muốn làm gì?”

Về mặt Hàn Kiều Kiều nghi ngờ nhìn Phương Minh đang lướt qua người cô đi tới phía trước, có điều Phương Minh cũng không có trả lời mà nhìn về phía Lương Hạo, thân nhiên nói: “Thả cô ấy ra!”

“Tôi ngă! Cậu nghĩ cậu là ai mà nói tôi thả thì tôi phải thả?”

Lương Hạo nhìn Phương Minh với ánh mắt như nhìn một tên ngu ngốc: “Hoá ra cậu chính là tình nhân của kỹ nữ thôi kia, không ngờ ánh mắt của kỹ nữ thôi này lại kém như vậy.”

Lương Hạo đánh giá Phương Minh, giá trị tất cả quần áo trên người cậu còn chẳng tới 500 vậy mà Hàn Kiều Kiều lại có thể thân mật với cậu ta như thế, trong khi anh chỉ muốn đụng cô một chút cũng bị đẩy ra!

Chính mình có điểm nào không bằng cái thằng cha nghèo kiết xác này chứ? Nghĩ tới đây, hai mắt của Lương Hạo bị đổ kị che phủ. Không phải là Hàn Kiều Kiều cô coi trọng tên tiểu tử này sao? Tốt lắm, một chút nữa tôi sẽ kị(3) cô ngay trước mặt thằng cha này!

Ánh mắt Phương Minh cũng lạnh lẽo, tuy rằng anh không biết Lương Hạo đang nghĩ gì nhưng biểu cảm điên cuồng trên mặt anh ta khiến cậu rất chán ghét. Tay phải đặt ở bên hông, ngón tay cầm sẵn một tấm bùa chú từng bước tới gần Lương Hạo.

“Má, đúng là tự tìm đường chết. Đánh chết hần cho tôi!”

Lương Hạo cũng không có dùng Trương Yên để uy hiếp bởi vì anh cho rằng thủ hạ của anh dư sức gạ gục thằng cha gầy yếu này.

Có lẽ là vì muốn bù đắp sai lầm lúc trước, cũng có thể là vì muốn ra về trước mặt Lương Hạo nên bốn người kia đều lao tới muốn đâm Phương Minh.

Àm!

Ngay lúc nắm đấm của người đàn ông sắp tới mặt Phương Minh cậu liền ném lá bùa trong tay phải ra... “Oanh!” một tiếng, lá bùa bốc cháy tạo thành một ngọn lửa.

Ngọn lửa đột ngột xuất hiện dọa mấy người đàn ông hét lên, nhưng điều kỳ dị hơn là mấy tên đàn ông to khỏe vậy mà đều ngã hết trên mặt đất, lá bùa đốt tới đám người đã ngã xuống.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, ngoại trừ Phương Minh không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra, thậm chí ngọn lửa kia là cái gì cũng nhìn không rõ.

“Một đám rác rưởi!”

Lương Hạo thấy đám người của mình đều ngã xuống đất kêu rên thì tức tới đỏ mặt tía tai, nhưng khi nhìn thấy Phương Minh đang tươi cười bước tới gần mình thì lại sợ run lên, vội vã gác dao lên cổ Trương Yên uy hiếp: “Cậu đừng có đi qua đây! Nếu cậu còn tiến tới thì đừng trách đao kiếm không có mắt!”

“Nếu anh giám cắt một vết lên mặt cô ấy thì tôi sẽ cắt mười vết trên người anh.”

Phương Minh nói nhẹ nhàng, lời nói khiến cho Lương Hạo run rẩy, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Phương Minh, Lương Hạo tin chắc anh dám làm như vậy.

Lợi dụng lúc Lương Hạo đang do dự không quyết Trương Yên há miệng cắn mạnh lên tay anh. Lương Hạo bị đau buột lỏng cánh tay hét lên một tiếng, Trương Yên nhân cơ hội chạy nhanh tới trốn sau lưng Phương Minh.

Trương Yên đã thoát, không đợi Phương Minh hành động thì một làn gió thom từ phía sau Phương Minh vọt tới, cái chân xinh đẹp của Kiều Kiều đã đá mạnh lên người Lương Hạo.

“Bốp!”

Cả người Lương Hạo bay tới ghế sa lon, ôm bụng lăn lộn trên mặt đất. Nhưng dường như Kiều Kiều vẫn chưa hết giận tiếp tục đi tới, dùng chiếc giày cao gót dài tới 20 cm đâm mạnh xuống hạ thân của Lương Hạo!

“A!”

Lương Hạo hét lên thảm thiết như heo bị chọc tiết, mà chính Phương Minh cũng không tự chủ được lấy tay che hạ bộ. Loại đau đớn này chỉ có nam nhân mới có thể hiểu.

Đau không thể nhìn!

(1)Yêu mì: lảng lơ, mê hoặc

(2)Phong sát: cảm diễn xuất

(3)Ky: xxx

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 30: Nhẹ nhất ba năm, nặng nhất tử hình

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thấy Kiều Kiều đập hơn mười cái vẫn chưa hết tức giận, Phương Minh ở bên cạnh đành phải khuyên: “Nếu như còn đập nữa anh ta sẽ chết mất.”

“Đúng đó chị Kiều Kiều, chị cũng đã xả giận mà em cũng không bị thương gì, chúng ta đi thôi.”

Trương Yên cũng yếu ớt khuyên bảo. Nếu chỉ đánh một trận thì cũng không sao nhưng nếu lỡ đánh anh ta tàn phế thật thì chính là lớn chuyện rồi. Tới lúc đó nhà họ Lương nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Lần này tạm tha cho anh ta, nếu sau này còn để bà gặp anh bà sẽ cho anh làm thái giám cả đời!”

Tay Kiều Kiều giơ lên làm động tác cắt một cái, gương mặt yêu mị đàng đàng sát khí khiến Phương Minh nhìn mà rét run trong lòng. Cô gái này bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi, tuyệt đối đừng nên tùy tiện đắc tội với cô.

“Tiểu đạo sĩ bị chị dọa sợ rồi sao? Không sao đâu, chị cho phép em đùa giỡn lưu manh chỉ cần cô vợ nhỏ của em không ghen là được.”

Thấy nét mặt Phương Minh biến đổi trong nháy mắt sát khí trên người Kiều Kiều cũng biến mất, đôi mắt to chớp chớp biến thành tiểu yêu tinh phong tình vạn chủng(1).

“Rời khỏi đây trước đã.”

Phương Minh không có thừa nhận chỉ âm thầm cảm thán trong lòng, quả thật cô nhân(2) không có lừa gạt, tính cách của con gái thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết nữa.

“Đi tìm một chỗ trò chuyện với chị Kiều Kiều kể chị nghe mấy năm nay cậu đã trải qua như thế nào. Cậu cái tên tiểu đạo sĩ này cũng thật lợi hại nha, đã học thành tài rồi, xem ra sư phụ cậu cũng rất biết cách dạy dỗ đấy!”

Đổi mặt với lời nói của Kiều Kiều Phương Minh chỉ có thể cười khổ, đối với một cô gái lưu manh... Không đúng, phải là cô gái đã lưu manh lại còn quyến rũ cậu cũng hết cách, tốt nhất là nên im lặng.

Mấy người đi ra khỏi phòng bao, Kiều Kiều mang Phương Minh định đi thẳng xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm nhưng Phương Minh lại gọi điện cho Hoa Minh Minh, kêu Hoa Minh Minh xuống.

“Sao vậy, hồ bằng cầu hữu(3) của cậu đang chơi ở bên trên à?”

Kiều Kiều dựa vào cửa xe Ferrari màu đỏ, lấy một điều thuốc từ trong ví ra châm lửa.

“Chị Kiều Kiều, đây không nơi công cộng, nếu bị người ta chụp được ảnh chị đang hút thuốc thì...”

Trương Yên có chút lo lắng, dù sao chị Kiều Kiều cũng là một minh tinh, bị người ta chụp ảnh chị đang hút thuốc rồi tung lên mạng sẽ ảnh hưởng không tốt.

“Không sao đâu, đám người kia lúc này chắc còn đang bận thác loạn. Hơn nữa người trên mạng đều gọi chị là yêu tinh, làm gì có hình tượng đề mà giữ kia chứ?”

Kiều Kiều im lặng, đúng thật là vậy, rất nhiều bình luận trên mạng đều gọi chị Kiều Kiều là yêu tinh, ai bảo chị ấy có gương mặt quyến rũ như vậy chứ!

Nhưng chỉ có Trương Yên biết rõ chị Kiều Kiều, mặc dù nhìn hành động của chị có vẻ hơi lưu manh nhưng còn tốt hơn những minh tinh trong ngoài không đồng nhất kia nhiều. Ít nhất cô cũng biết chị Kiều Kiều chưa bao giờ tham gia mấy buổi tiệc xã giao cũng chưa có quan hệ mập mờ không rõ ràng với bất kỳ ai.

Mặc dù nói vậy nhưng khi thấy có người đi thang máy xuống bãi đậu xe, Kiều Kiều vẫn mở cửa xe ra ngồi vào trong.

“Này Phương Minh đang chơi vui cậu gọi tôi xuống đây làm cái gì chứ? Cậu không thấy hai cô gái kia thấy tôi đi đã oán hận biết bao nhiêu.”

Hoa Minh Minh vừa rời khỏi thang máy đã than phiền nhưng ngay lập tức chú ý tới Trương Yên bên cạnh Phương Minh, cười cười nhìn Phương Minh với vẻ mặt tôi đã hiểu.

“Cậu thật giỏi, nhanh như vậy đã kiếm được một cô rồi. Thật không ngờ trông cậu cũng bình thường mà lại là một kẻ lãng tử, muốn tôi dẫn cậu đi tìm khách sạn không?”

Phương Minh đang muốn trả lời thì cửa sổ xe Ferrari hạ xuống, gương mặt Kiều Kiều hiện ra trước mắt Hoa Minh Minh.

“Tiểu đạo sĩ, đây chính là bạn của cậu sao? Nếu là thật vậy thì cậu kêu anh ta đưa Yên Tử về còn cậu ngồi xe của tôi đi.”

Phương Minh có hơi bất ngờ nhưng mà chưa đợi cậu từ chối Hàn Kiều Kiều đã đóng kín cửa kính.

“Cô gái này thật tốt đó Phuong Minh, lớn lên trông giống Hàn Kiều Kiều như đúc, không phải là gương mặt đã phẫu thuật thẩm mỹ đó chứ? Mà phẫu thuật này cũng thật là thành công nha, chỉ mỗi gương mặt này thôi chắc chắn sẽ có người đồng ý bỏ ra hơn trăm ngàn để được một đêm cùng cô. Dù sao nghe nói một đêm của Hàn Kiều Kiều chính là mấy triệu lận đó!”

“Cậu nói lung tung cái gì vậy, chị Kiều Kiều không phải là hạng người đó!”

Trương Yến đứng một bên nghe thấy lời nói của Hoa Minh Minh lập tức phản bác. Hoa Minh Minh nghi ngờ nhìn cô, thầm nghĩ tôi nói chuyện của mình tình kia thì liên quan quái gì tới cô, còn làm như cô rất thân thiết với Hàn Kiều Kiều ấy, lại còn chị Kiều Kiều chị Kiều Kiều...

Chỉ là mới nói được một nửa Hoa Minh Minh đột nhiên dừng sờ...

“Được rồi, cậu phải đưa cô ấy về nhà an toàn đây.”

Phuong Minh vỗ vỗ bả vai cứng đờ của Hoa Minh Minh, không đợi cậu đáp ứng liền đi tới đầu bên kia của chiếc xe mở cửa xe ngồi vào ghế phụ lái.

“Àm!”

Âm thanh chói tai vang vọng trong tầng hầm, chiếc Ferrari lao đi nhanh như tia chớp để lại Hoa Minh Minh ngờ ngác ngu ngốc há hốc mồm.

Một lúc lâu sau Hoa Minh Minh mới lấy điện thoại mở phần mềm, gõ tên Hàn Kiều Kiều rồi lục lọi tìm kiếm, chẳng bao lâu đã tìm thấy ảnh chụp của Hàn Kiều Kiều với một cô gái. Nhìn nhìn cô gái trong hình rồi lại nhìn nhìn Trương Yến, sau vài giây đột nhiên hét lên một tiếng thán thiết:

“Đcm, Phuong Minh cậu đúng là lợi hại!”

Hình tượng Phuong Minh trong lòng cậu chớp mắt trở nên thật vĩ đại bởi vì vừa nãy cậu đã tìm thấy hình của Hàn Kiều Kiều, bên dưới còn có dòng chữ:

“Hoạt động hôm nay thật sự quá mệt mỏi, làm khổ Yến Từ của tôi rồi.”

Đây chính là ảnh Hàn Kiều Kiều chụp chung với trợ lý Yến Từ. Người ngồi trong xe lúc nãy giống y Hàn Kiều Kiều, người bên ngoài xe lại được gọi là Yến Từ, mà Yến Từ này lại có khuôn mặt giống y đúc người trợ lý trong hình.

Cho dù có bao nhiêu khiếp sợ thì Hoa Minh Minh vẫn phải tin thừa nhận sự thật, người kia chính là đại minh tinh Hàn Kiều Kiều.

Mà Phuong Minh dĩ nhiên có thể ngồi trên xe của cô, còn do cô chủ động mời mà lại mời lúc nửa đêm như thế này...

Trong đầu lão tài xế Hoa Minh Minh hiện lên rất nhiều suy nghĩ, sau đó những suy nghĩ này đều biến thành sự ngưỡng mộ vô tận dành cho Hoa Minh Minh.

Chân nhân(4) bất lộ tướng, đây mới chính là cao nhân!

...

Buổi tối ở Ma Đô vắng lặng, Kiều Kiều chuyên tâm lái xe, Phuong Minh cũng im lặng nhìn những bóng đèn nê on lướt qua ngoài cửa sổ.

Kết!

Xe đột nhiên phanh gấp, Phuong Minh quay qua nhìn Kiều Kiều mà Kiều Kiều cũng đang nhìn về phía Phuong Minh.

“Tôi nhớ cô vợ nhỏ của cậu cũng đang ở Ma Đô đúng không? Hiện tại các cậu đang ở cùng nhau à?”

“Không có, tôi mới tới đây có vài ngày thôi, mà cô ấy cũng không phải cô vợ nhỏ của tôi.” Phuong Minh giải thích.

“Không phải cô vợ nhỏ? Nhưng mà tôi đã nhìn thấy cảnh hai người nằm trên bãi cỏ ước định chung thân, nếu như cậu mà can đảm một chút có khi...”

Kiều Kiều cố ý kéo dài giọng khiến Phuong Minh cảm thấy tò mò: “Nếu gan lớn một chút thì sao?”

“Nhẹ nhất ba năm, nặng nhất tử hình!”

Phụt!

Về mặt Phuong Minh xấu hổ, biết ngay là không nên tiếp lời yêu nữ này mà... Từ nhỏ đã biết cô giỏi chinh người vậy mà cậu vẫn tự đâm đầu vào.

“Thôi thôi không đùa giỡn với cậu nữa. Lần này cậu tới Ma Đô là để tìm cô vợ nhỏ của cậu sao?”

Kiều Kiều cười tới run rẩy cả người, chẳng thèm quan tâm tới cảnh xuân trên người lộ ra, cứ như vậy cười sáng khoái tới hơn một phút đồng hồ mới chịu ngưng.



“Sư phụ sai tôi mang một ít đồ tới cho chú Diệp.” Phương Minh nói sự thực.

“Vậy cậu có nhìn thấy cô ấy không?”

“Không có.”

“Không tìm được nhà cô ấy hay là không nhìn thấy cô ấy?”

Phương Minh kinh ngạc nhìn Kiều Kiều, sao cô lại lảm chuyện như vậy?

“Sư phụ sai tôi mang đồ tới cho chú Diệp, đã gặp thím Diệp rồi.”

Phương Minh đã dừng nói chuyện nhưng Kiều Kiều vẫn nhìn chăm chăm vào mắt cậu, một lát sau gương mặt cô đột nhiên dí sát tới mặt Phương Minh, bởi vì cơ thể bị nghiêng nên áo lót không thể che được đôi bạch thỏ kiêu ngạo, Phương Minh liếc mắt một cái là có thể thấy rõ ràng.

Ừng ực!

Phương Minh chặt vật nuốt nước miếng.

“Đây tên tiểu đạo sĩ gian trá kia! Mắt cậu đang nhìn chỗ nào đó?”

Thấy Kiều Kiều giận dữ Phương Minh còn đang định giải thích không nghĩ tới Kiều Kiều này một giây trước còn hung dữ như vậy mà một giây sau đã quay ngoắt lại, chớp chớp mắt nhìn cậu cười duyên rở, cử động sau đó còn càng điên cuồng hơn, rung rung cặp bạch thỏ nũng nịu bêu môi: “Cậu chỉ xem như vậy thì có ích gì, có muốn sờ sờ một chút hay không nha?”

Yêu tình, đây chính là tiểu yêu tình giết người không đền mạng!

“Đừng tưởng chị đây không biết, có phải cậu đến nhà cha mẹ vợ đã bị khinh bỉ đúng không? Cậu chỉ là một tiểu đạo sĩ ở nông thôn, cô vợ nhỏ của cậu lại xinh đẹp như vậy mẹ vợ cậu không đồng ý trực tiếp từ chối cậu cũng là điều dễ hiểu.”

Mắt Kiều Kiều loé lên tia giảo hoạt: “Chắc chắn, có lẽ giống như trong tiểu thuyết hay nhắc tới, nam chính nghèo khó bị mẹ vợ giàu sang chia duyên rẽ thủy(5). Tiểu đạo sĩ, lúc đó có phải cậu cũng nói với mẹ vợ một câu không?”

“Nói cái gì?” Phương Minh hỏi theo bản năng.

“Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, không ai hèn cả đời!”

“Tôi...”

Phương Minh quyết định, mặc kệ Kiều Kiều hỏi cái gì cậu cũng sẽ không trả lời, cũng sẽ không tò mò lung tung nữa!

“Đừng nghiêm túc như vậy chứ, cùng lắm thì chị Kiều Kiều không trêu chọc cậu nữa là được chứ gì. Nhưng mà nếu như cô vợ nhỏ của cậu không cần cậu nữa thì hãy đến đây, chị Kiều Kiều sẽ bao nuôi cậu! Ừ, nếu cậu có thể làm đầu bếp cho chị cũng được đấy, chinh phục dạ dày của chị, không chừng sẽ có ngày còn chinh phục cả chị cũng nên!”

Phương Minh tức cười, cậu hiểu đầu bếp trong miệng Kiều Kiều là có ý gì. Trước đây có lần cậu làm cơm cho bọn Kiều Kiều ở trên núi, thật sự chỉ là canh nấm thôi, cũng không phải món gì đặc biệt.

Đun sôi nước suối rồi bỏ mấy cây nấm cậu hái được vào, nêm nếm một ít gia vị là xong. Chẳng qua lúc đó mấy đứa trẻ bị lạc đường, vừa lạnh vừa đói mới cảm thấy ăn rất ngon.

Giống như câu chuyện trước đây Phương Minh đã từng được nghe thấy, có một vị Hoàng tử vì gặp phải phản loạn mà phải rời Hoàng thành tới dân gian được một ông lão cho chén cơm lút dạ. Sau khi phản loạn kết thúc Hoàng tử quay trở lại Hoàng thành, mãi tới khi cậu lên làm vua vẫn không quên được chén cơm kia. Cậu cảm thấy đó là chén cơm ngon nhất trên đời mà cậu từng ăn, đặt cho nó cái tên cơm trân châu mã não phi thủy đồng thời sai nhiều người đi tìm kiếm.

Nhưng mà cuối cùng quan viên cũng phát hiện trên đời làm gì có cơm trân châu mã não phi thủy kia chứ? Đó chỉ là cơm thừa lão ăn mày xin được từ nhiều nhà. Chẳng qua lúc đó Hoàng tử đã quá đói bụng nên mới cảm thấy đó là món cơm ngon nhất trên đời mà thôi.

Nguyên lý đều là giống nhau!

(1) Phong tình vạn chủng: lẳng lơ

(2) Cổ nhân: người xưa

(3) Hồ bằng cầu hữu: bạn bè không tốt

(4) Chân nhân: những người tu hành đắc đạo

(5)Chia uyên rẽ thủy: làm cho đôi lứa phải chia lìa

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 31: Yêu tinh vẫn là yêu tinh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Xe dừng ở gành đá bên cạnh, Kiều Kiều từ trong ngăn kéo lấy ra một gói thuốc lá, thuận tay đem bao thuốc lá đưa cho Phương Minh ra hiệu, nhưng Phương Minh vẫn là xua tay cự tuyệt.

"Tiểu đạo sĩ, vậy cậu bây giờ dự định tiếp tục đợi ở Ma Đô hay là quay về? "

Bang!

Cái bật lửa bằng kim loại màu bạc đốt điếu thuốc, Kiều Kiều ưu nhã phun ra một vòng khói rồi dò hỏi.

"Sẽ đợi ở chỗ này, tôi và bạn của tôi dự định mở một cửa hàng bên cạnh. "

"Bạn của cậu, chính là người vừa nãy? "

Đôi mắt đẹp của Kiều Kiều cau lại dưới hàng lông mi, "Tên kia chính là một hoa hoa công tử, cậu từ lúc nào lại giao thiệp với người như vậy? "

"Một người bạn khác, cậu cũng nên có chút ấn tượng với người được gọi là Đại Trụ ở cùng thôn với tôi. " Phương Minh cười khổ đáp, xem ra hình tượng của Hoa Minh Minh trong mắt Hàn Kiều Kiều không được tốt lắm.

"Đại trụ? Không nghĩ ra. "

Kiều Kiều nhớ lại một cái sau đó lắc đầu, chuyện đã nhiều năm như vậy, ai có thể nhớ những người đã từng đi qua cuộc đời mình.

"Ồ Ma Đô mở cửa hàng chỉ phí có thể không thấp, cậu cứ nghĩ kĩ đi, đừng đến lúc đó ngay cả tiền cưới vợ cũng không có. Được rồi, cậu bây giờ đang ở nơi nào? "

"Sa Xuyên trấn XX đường phố bên kia. "

"Chưa từng nghe qua. "

Gương mặt của Kiều Kiều biểu tình lạ lẫm, cái địa danh này nàng đúng là chưa từng nghe qua, Ma Đô lớn như vậy, mà nàng đi đâu cũng đều là giải đất phồn hoa, còn cái nơi rộng rãi lẫn lộn như Sa Xuyên trấn này thì cho tới bây giờ chưa từng đi qua.

Bầu không khí, lập tức yên tĩnh lại.

Kiều Kiều lẳng lặng phun ra nuốt vào điếu thuốc lá, Phương Minh trầm ngâm một lúc rồi mở miệng hỏi: "Người đàn ông kia lai lịch thế nào, hôm nay cô vũ nhục hắn như thế sau này hắn có làm gì cô không? "

"Bản tiểu thư cũng không phải sợ, chẳng qua cũng chỉ là một tên nhị thế tổ có một chút tiền mà thôi, còn dám chọc tới bản tiểu thư trực tiếp phế hắn luôn. "

Đối với phong cách đại tiểu thư của Kiều Kiều Phương Minh đã hiểu được phần nào rồi, nếu Kiều Kiều nói như vậy thì rõ ràng là cô không sợ gã đàn ông kia gây phiền toái.

"Sao thế, cậu đang quan tâm tôi sao? " Kiều Kiều đột nhiên cười cười nghiêng khuôn mặt về phía Phương Minh phun điếu thuốc lá ra, "Nhưng cậu chỉ là một tiểu đạo sĩ không có tiền không có quyền, coi như là quan tâm tôi thì có ích lợi gì cơ chứ? "

"Con gái hút thuốc không tốt. "

Phuong Minh cau mày thối tan làn khói thuốc, có đôi lời hán không có nói ra, tuy là hán không quyền không thể, nhưng có đôi khi hán dùng thủ đoạn vu sư cũng đủ hán đối phó một vị nhị thế tổ rồi.

“Rồi rồi rồi, chỉ có cô vợ nhỏ của cậu là tốt thôi, thiên chân vô tà lại sùng bái cậu như vậy, đáng tiếc ah, biết đâu người ta bây giờ đang ở trường nắm tay của một cậu bạn học khác thì sao, đã sớm quên lời thờ trên bãi cỏ năm ấy rồi, không phải là cậu thì không gả. ”

Phuong Minh quyết định ngưng trò chuyện với Kiều Kiều, nữ nhân này luôn có một loại sở thích xát muối lên vết thương của người khác.

"Nơi mà cậu nói tôi không biết, ngày hôm nay thì ở nhà tôi một đêm, cũng tiện nghi cho cậu rồi, nghĩ tới việc tôi đường đường là đại minh tinh lại ở cái nơi ngoại trừ chim chóc thì chẳng có lấy một bóng người. "

Nghe được lời của Kiều Kiều nói, Phuong Minh vốn muốn nói "Không có việc gì tôi có thể nói cô được", nhưng Kiều Kiều trực tiếp một cước giẫm lên chân ga, chiếc Ferrari như biến thành một con mãnh thú gào thét rồi xông đi trên quốc lộ

Không đến một khắc đồng hồ, xe lái vào một tiểu khu hạng sang, Phuong Minh liếc nhìn tên tiểu khu: Thang Thần Nhất Phẩm, dường như truyền thông có đưa tin qua, là tiểu khu cao cấp của Ma Đô, được xưng là tắc đất tắc vàng, bởi vậy cũng có thể suy đoán Kiều Kiều mấy năm nay tiền kiếm được không ít.

Có câu nói như sau, năm nay là năm ăn chơi nhảy múa, mộ phần tướng quân không người thăm viếng, chuyện nhà của con hát thì ai cũng quan tâm, mình tình làm ra tiền đồng đồng, mà Hàn Kiều Kiều đang là minh tinh điện ảnh đang nổi tiếng thu nhập tự nhiên không thấp.

Xe dừng lại, Phuong Minh đi theo Kiều Kiều tới cửa gian phòng, thấy Kiều Kiều đang muốn mở cửa, rốt cục nhìn không được mở miệng nói: "Có một mình cô ở đây thôi sao? "

"Nếu không... Thì sao, chẳng lẽ nhà tôi có đàn ông tôi còn mang cậu qua đây, threesome sao, tôi cũng không phải loại ác thú như vậy.”

Bắt quả cậu muốn đối phó với cô vợ nhỏ của cậu, bản tiểu thư tôi không ngại có thể cho cậu được một lần song phi.. "

Cô nàng yêu tinh này, lại nữa rồi!

Khụ khụ!

Phuong Minh quyết định vẫn là không lên tiếng, hán vốn là muốn nói cô nam quả nữ sợ không thích hợp, nhưng hiện tại xem ra cô nàng lưu manh Kiều Kiều này căn bản cũng không lưu ý những thứ này, nếu người ta là con gái còn không thêm đề ý vậy hán còn già mồm cái gì?

"Tôi chỗ này tổng cộng có ba căn phòng, bên kia là của tôi, bên cạnh là của Yến Tử, một gian bên kia vẫn chưa có người nào ngủ, cậu có thể ngủ gian phòng này, bắt quả cậu buổi tối nếu như ngủ không được tùy thời có thể đến phòng của tỷ tỷ a, tỷ tỷ buổi tối không khóa cửa phòng. "

Rầm!

Phuong Minh không trả lời, trực tiếp là đi tới căn phòng kia mở cửa ra sau đó quay người đóng cửa, lúc đóng cửa còn nghe được tiếng cười duyên như chuông bạc của Kiều Kiều.

Một đêm không có chuyện gì đặc biệt, ai nấy tự đi vào giấc mộng của mình...

"Lương Thiệu tra được, người nọ và một người đàn ông khác đang ở tầng 66 nô đùa, người đàn ông kia là hội viên của nơi này, bắt quả chỉ là hội viên bạch kim cho nên không thể lên tầng này. "

Bên trong bệnh viện, Lương Hạo nghe thủ hạ hội báo, gương mặt vận vẹo biến hình, tràn đầy cừu hận dục hóa.

"Trước tiên mặc kệ con điểm thúí đó, nhưng thằng đàn ông kia tao muốn hán chết, tìm cho tao tin tức của đồng bọn hán, sau đó tìm cho tao thằng đàn ông kia, tao chỉ cho tụi bay ba ngày, ba ngày nữa tao muốn có kết quả. "

"Đã điều tra rõ, đồng bọn của gã đàn ông kia tên là Hoa Minh Minh, nhưng cụ thể đang làm gì hiện nay còn không biết, bắt quả bọn em đang tra tiếp, chẳng mấy chốc sẽ có kết quả. "

Nhìn thủ hạ ra khỏi phòng, khuôn mặt của Lương Hạo hiện lên sát ý, "Bất kể là ai, nguoi cũng chết chắc rồi! "

...

Sáng sớm, vệt ánh nắng đầu tiên chiếu vào khiến Phuong Minh tỉnh lại, nhìn cửa phòng ngủ của Kiều Kiều đóng kín, gõ vài cái cũng không có trả lời.

Két két!

Cầm tay nắm cửa phòng xoay một cái không ngờ có thể mở được cửa, ánh mắt của Phuong Minh đầu tiên chính là rơi vào trên một cái giường lớn, đó là một cái giường lớn hình tròn đường kính lớn hơn ba thước, mà giờ khắc này yêu tinh Kiều Kiều này nằm trên cái giường lớn này mà không hề phòng chút nào.

Phịch!

Phuong Minh trực tiếp cài cửa lại, yêu tinh này thật sự không khóa cửa giống như tối qua đã nói, nhưng mấu chốt không phải là không khóa cửa mà là cái tư thế ngủ trần truồng.

Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, Phuong Minh chỉ cảm thấy một cổ huyết khí dâng lên, ước chừng hít thật sâu mấy hơi thở mới hạ nhiệt được.

Lẽ nào yêu tinh này cũng không biết đối với nam nhân mà nói sự cảm dỗ của nàng lớn bao nhiêu ư? Nàng vẫn cứ như vậy tin tưởng mình chắc chắn mình sẽ không nổi lên tâm tính lang sói sao?

Lắc đầu đem những tư tưởng hỗn loạn trong đầu ném đi, Phuong Minh tìm đến một cây viết và trang giấy, ở phía trên viết xuống số di động của mình sau đó để lên bàn, sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa phòng chuẩn bị rời đi.

Nhìn thấy một người bạn đã mười năm không gặp là một chuyện vui, mà lúc gặp lại Hoa Minh Minh, Phuong Minh nhận ra đôi khi đây cũng không nhất định là một chuyện tốt, nhất là vị bằng hữu này còn là một đại minh tinh quang mang vạn tượng xinh đẹp động lòng người.

"Phuong Minh, cậu thật là lợi hại, lúc trước là tôi có mắt không nhìn thấy thái sơn, đây chính là đại minh tinh Hàn Kiều Kiều a, lại bị cậu câu được, việc này mà ra ngoài thì đoán chừng 500 anh em bạn bè của tôi cũng phải kêu cậu là sư phụ."

Bên ngoài lối vào thị trường đồ cổ Đông Đài, Hoa Minh Minh đã chờ sẵn ở đó rồi, hai mắt đỏ bừng rất hiển nhiên là cả đêm phấn khởi không có ngủ.

"Dạy tôi đi, rốt cuộc là làm sao của được, tôi cũng không trông mong theo đuổi được đại mỹ nữ như Hàn Kiều Kiều, nhưng sau khi học được thì cũng có thể theo đuổi nữ minh tinh hạng hai hoặc hạng ba a. "

Phuong Minh không để ý tới Hoa Minh Minh trực tiếp đi vào trong, từ trong giọng nói của Hoa Minh Minh hẳn có thể xác định Trương Yến không nói với Hoa Minh Minh chuyện xảy ra tối hôm qua, suy nghĩ một chút cũng phải, dù sao cái này không phải là chuyện về vang gì, Trương Yến muốn giữ gìn hình tượng của Kiều Kiều đương nhiên sẽ không nói cho Hoa Minh Minh tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

"Phuong Minh, chỉ cần cậu nói cho tôi biết, từ nay về sau cậu chính là ca ca của tôi. "

Hoa Minh Minh đi theo sát bên cạnh Phuong Minh không ngừng nói, chỉ là Phuong Minh thủy chung chưa từng để ý tới hân.

"Được rồi, sư phụ ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy. "

Hoa Minh Minh ngăn cản Phuong Minh, làm bộ sẽ cúc cung, bất quá còn không có đợi Phuong Minh trả lời, cách đó không xa truyền đến thanh âm của Hoa Bắc Vinh.

"Tiểu tử thói cậu làm cái gì vậy? "

Uầy...

Khỏe miệng của Hoa Minh Minh co quắp một cái, trên mặt cố ý lộ ra nụ cười chân thành quay đầu nhìn lão nhân nhà mình đang đi tới vội vàng giải thích: "Lão gia tử, tôi đây không phải là muốn bái Phuong Minh là thầy nha. "

"Bái sư? "

Hoa Bắc Vinh hơi kinh ngạc, hẳn không biết tại sao chỉ sau một đêm, thái độ của con trai mình đối với Phuong Minh lại biến hóa lớn như vậy? Bất quá nghĩ đến Phuong Minh là đồ đệ của ân công, mà bản lĩnh của ân công được xưng tụng là bản lĩnh của thần tiên tông ta cũng liền bình thường trở lại.

Đoán chừng là tối hôm qua Phuong Minh triển lộ thủ đoạn chấn nhiếp tên tiểu tử thói này, cho nên tiểu tử thói này mới có thể muốn bái sư.

Bất kể nói thế nào, thái độ của tiểu tử thói này đối với Phuong Minh chuyển biến là một chuyện tốt, dù sao cũng hơn việc ông ta phải lấy gậy đập cho một trận rồi mới thay đổi thái độ.

Nghĩ tới đây Hoa Bắc Vinh nghiêm sắc mặt trùng mắt mắng: "Người nói bậy cái gì, bái sư kiểu gì kì vậy, coi như người thực sự muốn bái sư trước tiên cũng phải hạ mình cái đã. "

Hoa Bắc Vinh thế nhưng cũng biết rằng, cao nhân như lão thần tiên bọn họ thu đồ đệ yêu cầu nghiêm ngặt không nói, lễ nghi cũng cực kỳ phức tạp.

Phải biết rằng từ xưa vô luận là hành nghiệp như thế nào, đều chú ý một câu nói, một ngày là thầy cả đời là thầy, sư phụ và đồ đệ đó là quan hệ phụ tử, thu đồ đệ, phải là nhiều lần khảo sát sau đó mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng.

Bất quá, đã biết con trai cuối cùng cũng biết Phuong Minh lợi hại hơn nữa muốn bái sư, cũng coi như là một chuyện tốt rồi, mặc kệ cuối cùng có thể hay không bái vào môn hạ nhưng ít ra cũng khiến hắn cảm thấy vui mừng.

Đương nhiên, nếu như Hoa Bắc Vinh biết Hoa Minh Minh muốn bái sư là vì học tán gái, không biết có còn vui mừng nổi không hay là ra tay đập chết cái tên nghiệt tử này.

## Chương 32: Văn Bảo Trân

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Văn Bảo Trân!

Gần lối vào của thành đồ cổ Đông Đài, một trung niên nam tử đã đứng đó chờ, chứng kiến Hoa Bác Vinh trên mặt tươi cười đón.

"Hoa lão bản tới rồi. "

"Lão Tổng, để cho anh chờ lâu a. "

"Đâu có đâu có, tôi cũng là mới vừa tới. "

Nghe trung niên nam tử này nói, Phương Minh đứng ở sau lưng Hoa Bác Vinh cũng cười một tiếng, trung niên nam tử này rõ ràng nói lời khách khí, trước cửa quét dọn sạch sẽ như vậy thì ít nhất đã đến được hơn nửa canh giờ.

"Được rồi lão Tổng, giữa chúng ta chớ khách khí, vị này chính là Phương Minh, là thân thích ở xa của ta, lúc này đây hẳn muốn đến xem cửa hàng này của anh. "

Hoa Bác Vinh và Tổng Hùng hàn huyên khách sáo vài câu sau đó giới thiệu Phương Minh, mà Tổng Hùng cũng lúc nhìn Phương Minh trong mắt có vẻ kinh ngạc hiện lên.

Tối hôm qua Hoa Bác Vinh gọi điện thoại cho hắn bảo ngày mai sẽ có một vị bằng hữu muốn xem qua tiệm của hắn một chút nếu như cảm thấy thích hợp sẽ sang lại, trong lòng Tổng Hùng cho rằng tối thiểu cũng là một người hơn 40, dù sao mở loại cửa hàng này đều là đã có tuổi.

Thứ nhất là bởi vì người tuổi trẻ bây giờ đối với mấy cái này không có hứng thú, thứ hai là bởi vì kinh doanh loại cửa hàng này cần có nhãn lực nhất định, mà nhãn lực đến từ chính kinh nghiệm, tối thiểu cũng phải có thời gian mười mấy xem là nhập môn.

Bây giờ thấy Phương Minh trẻ tuổi, nhiệt tình trên mặt Tổng Hùng thiếu mất một nửa, tại hắn nghĩ đến Phương Minh tuổi trẻ như vậy phần lớn chỉ là nhất thời hứng thú, coi như thật là muốn sang lại cửa hàng này chỉ sợ cũng sẽ không tiếp nhận những bảo bối trong tiệm của hắn.

Hoa Bác Vinh cũng phát giác ra thái độ biến hóa của Tổng Hùng, bất quá hắn không nói gì thêm, ngược lại lần này là mang Phương Minh đến xem cửa hàng, còn như có muốn sang nhượng hay không lại vẫn là một chuyện khác.

Nhưng thật ra Phương Minh không thêm để ý chút nào đến thái độ biến hóa của Tổng Hùng, cười ha hả gật đầu chào hỏi, "Chào Tổng lão bản. "

"Phương thiếu tuổi quá trẻ nhưng lại làm ăn lớn, thực sự là hậu sinh khả uý a. "

Là người làm ăn, Tổng Hùng mặc dù nói trong lòng không chút nào để ý Phương Minh, nhưng trong giọng nói vẫn làm ra vẻ nịnh hót, bất quá ở trong lòng hắn đã đem Phương Minh coi là một tên phú nhị đại.

Phương Minh nở nụ cười không giải thích, ánh mắt bắt đầu quan sát cửa tiệm Văn Bảo Trân này.

Trước cửa Văn Bảo Trân trước hai cây đại trụ, mặt trên điêu khắc một ít đồ án long phượng, mà ở cột gỗ hai bên còn lại là hai tòa thạch sư đứng thẳng trang nghiêm uy vũ.

"Sư tử bằng đá chắc là sau khi Tổng lão bản sang lại cửa hàng mới thỉnh về!. " Phương Minh cười ha hả giống như vô tình hỏi.

Nghe được lời này của Phương Minh lời này, Tổng Hùng trên mặt liền lộ ra vẻ không ngờ, bởi vì hắn thật không ngờ Phương Minh sẽ nói ra một chữ "Thỉnh".

Bây giờ rất nhiều người tuổi trẻ căn bản cũng không biết, đối với sư tử bằng đá thậm chí còn có một ít phật châu ngọc bội cũng không thể dùng "Mua "

hoặc là "Làm ra " để gọi, chỉ có thể là dùng chữ “Thỉnh”.

Chỉ ít chữ “Thỉnh” này của Phuong Minh làm cho Tổng Hùng đề cao hẳn thêm một điểm, lập tức giải thích: "Đúng vậy, sư tử bằng đá này là tôi một năm trước thỉnh về, lúc đó còn cố ý đưa đến chùa miếu để khai quang qua. "

Phuong Minh nhìn chằm chằm sư tử bằng đá mấy lần, khoe miệng cong cong cũng không hỏi thêm, sau đó liền theo chân Tổng Hùng bước vào trong cửa hàng.

Giống với Hoa Bác Vinh giới thiệu, diện tích của Văn Bảo Trân không nhỏ, toàn bộ tầng một là hơn một trăm năm mươi mét vuông, chiều dài cũng có ba mươi mét, bên trái còn có một cầu thang gỗ đi thông lên lầu hai.

"Đồ vật ở lầu một đa số đều là nhằm vào một ít khách lạ và du khách, mấy cái quầy ở đây tổng cộng có thể trưng bày hơn năm trăm đồ vật nhỏ. "

Tổng Hùng một bên giới thiệu mà Phuong Minh cũng vừa quan sát, rất nhiều quầy trưng bày đã trống không, nhưng trong tủ cũng còn trưng bày một ít đồ vật nhỏ như phật châu, đồ chơi văn hoá, cây hạch đào các loại.

"Lão Tổng, lầu một này của anh không có gì đẹp mắt, hay là trực tiếp dẫn chúng ta lên lầu hai đi!. "

Hoa Bác Vinh vẫn chú ý Phuong Minh, sau khi thấy Phuong Minh ở lầu một đi dạo một vòng rồi mở miệng nói.

Là một trong những thương gia đầu tiên của Đồng Đài, Hoa Bác Vinh đối với phương pháp của một vài cửa hàng hiểu rất rõ ràng, giống như cửa hàng này của lão Tổng có hai tầng, thông thường tầng thứ nhất cũng sẽ không có thứ gì tốt, đều là hơn mấy trăm nghìn đồ vật nhỏ, đối tượng cũng là du khách vùng khác hoặc là tán khách đi lang thang.

Thứ tốt thật sự đều là đặt ở lầu hai, đương nhiên lầu hai thông thường cũng chỉ là tiếp đãi khách quen hoặc là thoát nhìn là khách hàng lớn có khả năng mua.

Bị Hoa Bác Vinh nói như vậy, Tổng Hùng trên mặt lộ ra biểu tình phần nộ giải thích: "Hoa lão bản, tiêu điểm của tôi hiển nhiên không thể so với Hoa bảo Lâu, bất quá nơi đây cũng là có không ít thứ tốt. "

Nói xong, Tổng Hùng tay chỉ một cái tủ trưng bày trước mặt Phuong Minh nói rằng: "Phuong thiếu hân đã thấy những thứ phật châu này đều là tiểu điệp tử đàn, chỉ là những phật châu này đều có giá là mấy vạn. "

Nghe được Tổng Hùng nói, ngoại trừ Hoa Minh Minh có chút hiếu kỳ nhìn sang, Phuong Minh và Hoa Bác Vinh đều nở nụ cười, e rằng rất nhiều người vừa nghe đến cây tử đàn đã cảm thấy rất trân quý, dù sao cũng là có một tác cây tử đàn là có một tác vàng mỹ dự, thời xưa càng là hoàng gia chi mộc.

Có được danh xưng như vậy liền khiến cho rất nhiều người vừa nghe đến cây tử đàn liền cảm giác trân quý không ngớt, nhưng trên thực tế cây tử đàn chỉ là tên gọi chung cho một loài cây, phía dưới còn rất nhiều phân loại.

Quất sinh hoài nam tắc vi quất, sinh vu hoài bắc tắc vi chi.

Cây tử đàn cũng giống như vậy, bởi vì ảnh hưởng của môi trường sản sinh ra nó, mỗi địa phương đều không giống nhau, chất lượng tốt nhất hiển nhiên là tiểu điệp tử đàn ở Ấn Độ nhưng tiểu điệp tử đàn của Ấn Độ sớm đã bị Minh triều hoàng gia cho thu mua sạch hoàng gia chi mộc chính là chỉ tiểu điệp Tử Đàn của Ấn Độ lúc đó.

Nhưng coi như là cùng một khu vực thì cây tử đàn cũng khác nhau, hoàng gia tuyển dụng cây tử đàn tự nhiên là chọn một khối gỗ có hoa văn tốt nhất, còn lại thứ đầu thừa đuôi thẹo thì không có trân quý như vậy rồi.

Cử một cái ví dụ đơn giản, từ một cái lớp học chọn một người có thành tích tốt, cố nhiên cái thành tích này sẽ rất kinh người, nhưng cái này không thể đại biểu cho trình độ trung bình của lớp này. Cây tử đàn cũng là như vậy, nhưng không chỉ có tử đàn, những thứ trân quý khác cũng theo đạo lý này.

Cho nên, có người tốn mấy vạn đồng mua phật châu tử đàn không tính là đắt, có người tốn mấy trăm mua cũng không tính là rẻ. Dĩ nhiên, là chưa nói đến chuyện mua phải hàng giả.

Phật châu tử đàn của Tổng Hùng chỉ là vật phẩm thông thường, hoa văn hỗn độn cũng chính là dùng một ít đầu thừa đuôi thẹo đánh bóng mà ra, như vậy một chuỗi phật châu thành phẩm bất quá chỉ mấy chục đồng.

Là ông chủ của Hoa Bảo Lâu, lăn lộn ở thị trường Đồng Đài nhiều năm như vậy, Hoa Bác Vinh tự nhiên là biết có mờ ám trong đó, trên thực tế đây cũng là quy tắc ngầm mà hãy hết các cửa hàng đồ cổ trên con phố này ngầm thừa nhận, nhìn chung Hoa Bảo Lâu của ông ấy cũng giống như vậy.

Đặt phía ngoài cùng, đều là dùng để lừa dối du khách không hiểu chuyện, hơn mười khối vật nhỏ bán mấy trăm một nghìn đồng đối với du khách hiện tại cũng không đáng là bao.

Nhìn thấy Hoa Bác Vinh và Phuong Minh chỉ là cười cười không tiếp lời Tổng Hùng cũng không nói khoát nữa, dẫn ba người hướng phía lầu hai đi tới.

Vừa mới bước lên cầu thang lầu hai, nhãn tình của Phuong Minh liền sáng lên, một bên Hoa Bác Vinh càng là tấm tắc lên tiếng, "Lão Tổng, không nhìn ra đồ tốt của anh không ít a. "

"Đâu có đâu có, mấy thứ nhỏ nhặt này sao có thể đặt vào mắt của Hoa lão bản. "

Lúc này lão Tống làm ra vẻ khiêm tốn, Phương Minh cười một tiếng, đây tựa hồ là một cái đặc tính của người trong nước, từ mình vẫn lấy làm tự hào ngược lại ở trước mặt người khác lại ra vẻ rất khiêm tốn.

Rất rõ ràng, đồ đạc ở lầu hai này mới là thứ mà Tống Hùng quan tâm, cũng là bảo bối mà Tống Hùng vẫn lấy làm kiêu ngạo. Mà Phương Minh đúng là bị mấy thứ đồ trong đó hấp dẫn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33: Bại gia tử

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Thứ hấp dẫn sự chú ý của Phương Minh là một cành cây cao hơn ba mét chính thể hiện lên màu đen, nhìn từ đằng xa không khác gì một khối gỗ mục.

"Làm sao Phương thiếu nhận ra khúc gỗ này? "

Nhìn thấy ánh mắt của Phương Minh chú ý tới khúc gỗ này, Tống Hùng có chút bất ngờ mở miệng hỏi.

"Nhà có nửa khúc gỗ mun còn có giá trị hơn cả một rương châu báu, nhưng mà đây lại còn là gỗ lim trong gỗ mun, nếu không nhận ra chẳng phải là có con mắt vụng về sao. "

Phương Minh cười đáp, còn Tống Hùng nghe xong trả lời trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, bởi vì ông thật không ngờ Phương Minh cách xa như vậy vẫn có thể nhận ra đây là cây mun.

Có thể nhận ra cây mun còn chưa tính, thậm chí ngay cả cây mun này là loại gỗ gì cũng có thể liếc mắt nhìn ra, cái này không có vài chục năm hỏa hậu người bình thường căn bản làm không được.

Phải biết rằng, cái gọi là cây mun là chỉ những khúc gỗ có ngàn năm lịch sử, những thứ này gỗ này đều là chôn ở trong đất hoặc là ngâm trong nước nghìn năm vẫn không thối rữa mà còn chưng khô biến thành một loại củi đen thui độ cứng cực cao, từ bề ngoài căn bản nhìn không ra nó là một loại cây gỗ.

Chẳng lẽ nhà của vị Phương thiếu này buôn bán đồ gỗ? Từ nhỏ đã tiếp xúc với các loại gỗ?

Trong lòng Tống Hùng đang suy đoán, bất quá đến giờ phút này ông triệt để thu hồi lòng khinh thường đối với Phương Minh rồi, bắt đầu lấy tâm tính của người cùng thế hệ đối đãi Phương Minh rồi, đây hết thảy đều là bởi vì Phương Minh triển lộ ra kỹ năng.

"Cây mun được xưng là vạn mộc chi linh, mà trong này lại lấy cây lim tơ vàng vì tôn, Tống lão bản làm ra bảo bối này có thể tổn không ít tiền a!." Hoa Bác Vinh đứng một bên mở miệng nói theo.

"Vì làm ra thứ này ta ước chừng hao phí thời gian hơn một năm, nơi đây cũng không có người ngoài ta cũng thật lòng mà nói, suýt chút nữa thì đi tong luôn rồi. "

Nghe được Tống Hùng thốt thức, Phương Minh và Hoa Bác Vinh nhìn nhau cười, bởi vì bọn họ hiểu được ý tứ của Tống Hùng trong lời nói.

Phải biết rằng, cây mun chân chính đều là chôn giấu mấy ngàn năm, dựa theo luật pháp trong nước là thuộc về tập thể cũng chính là quốc gia, dân chúng bình thường coi như là phát hiện cây mun cũng phải nộp lên, Tống Hùng có thể mua được cây mun này tất nhiên là đi con đường không chính quy, rất có thể chính là một thôn dân nào đó phát hiện ra cây mun sau đó một mình vớt lên lên đi bán.

Trừ đoạn cây mun này ra, lầu hai này cũng không thiếu đồ gỗ tốt, bất quá đối với Phương Minh mà nói câu đề ý nhất vẫn là cây mun này.

Sau nửa giờ, đối với cửa hàng của Tống Hùng cũng hiểu được đại khái, Phương Minh trực tiếp mở miệng hướng phía Tống Hùng dò hỏi: "Tống lão bản, cửa hàng này người dự định cho thuê lại như thế nào?"

Đàm luận đến chính sự, Tống Hùng cũng là trở nên nghiêm túc đứng lên đáp: "Ở đây ta mỗi lần đều nộp 10 năm tiền thuê, hiện nay còn có ba năm nữa là đến kỳ, ta nói thật cũng không có ý định làm tiếp, cho nên ngoài trừ tiền thuê thì mấy món đồ này của ta cũng phải được mua lại. "

"Lão Tổng, nào có như vậy, những thứ đầu gỗ này tự ngươi có thể xử lý được, với giao thiệp của ngươi ở đây không khó để bán đi." Hoa Bác Vinh nhún nhún mày có chút bất mãn nói.

Mặc dù không biết Phương Minh muốn mở cửa hàng gì, nhưng Hoa Bác Vinh biết tuyệt đối không thể nào là mở loại tiệm chuyên bán mấy thứ này, nếu không mở tiệm bán đồ cổ, đem những đầu gỗ này cho không cũng vô dụng.

"Hoa lão bản... Hoa lão ca, ngươi cũng không phải không biết mấy người chúng ta trong nghề này, nếu như biết cửa hàng của ta chuyên cho mướn nên phải bán mấy thứ này thì chắc chắn sẽ bị ép giá, nơi đây giá trị hơn 2 triệu bọn họ tối đa chỉ bỏ ra bảy tám chục vạn, ta cũng không thể lỗ lỗ nhiều như vậy. "

Tổng Hùng cũng là bất đắc dĩ, mà nghe được Tổng Hùng giải thích Hoa Bác Vinh lập tức không biết nói cái gì cho phải, bởi vì Tổng Hùng nói là sự thực, đôi lại là ông thì cũng phải làm như vậy.

"Ta nói Tổng lão bản, vậy ngươi sẽ không dựa theo giá thị trường mà cho thuê lại?" Hoa Minh Minh đứng một bên bấu môi hỏi.

"Đương nhiên sẽ không, ta chỉ là không muốn bị hao tổn quá nghiêm trọng, ta đã làm cuốn sổ, hiện nay cửa hàng cùng tất cả mọi thứ cộng lại theo giá thị trường là chừng ba trăm sáu mươi vạn, nếu là người mà Hoa lão bản giới thiệu, ta đây cũng không nói thách.

Muốn cho thuê lại cũng được, ngoại trừ tiền thuê ra thì cho ta một trăm vạn là được rồi. "

Gấp ba lợi nhuận, đối với tiệm đồ cổ mà nói cũng không coi vào đâu, điểm này Hoa Bác Vinh rất rõ ràng, Tổng Hùng đúng là không có nói thách, hơn nữa đồ thứ đồ cổ này giá cả không phải cố định, đụng tới cái loại này đang vừa có tiền lại vừa lúc thích thì bán cái giá gấp mười lần cũng không có vấn đề gì.

Đưa ra một trăm vạn, Tổng Hùng ước đoán lời hơn mười vạn, bất quá chừng mười vạn lợi nhuận so với tiệm đồ cổ thì cũng chẳng sánh được, nếu như mình kinh doanh một cái tiệm như vậy, tìm được nhiều thứ như vậy, vô luận là giá cả hay công sức cùng với phí dụng thời gian đều muốn vượt xa giá tiền này.

Phương Minh không trả lời, cậu đang tính, ba năm tiền thuê sáu trăm ngàn nếu như cộng thêm những thứ này tổng cộng sẽ là 160 vạn, đương nhiên, trừ cái đó ra còn có một ít chi tiêu khác, cũng có thể nói trên tay cậu tối thiểu phải có hai trăm vạn tiền mặt.

"Mao muội hỏi một chút, Phương thiếu là muốn dùng cửa hàng này buôn bán gì?" Tổng Hùng Nhìn thấy Phương Minh trầm mặc không nói dò hỏi.

"Cũng là bán mấy thứ đồ vật dùng để thưởng ngoạn!, bất quá có thể sẽ có chút không giống với đồ cổ. "

Phương Minh trầm ngâm một chút rồi nói: "Tổng lão bản là người chân thật nói lời thẳng thắn ta đây cũng liền lời nói thật, địa điểm và phong cách lắp đặt thiết bị của cửa hàng này ta đều rất hài lòng, điều kiện mà ngươi đưa ra ta cũng đều có thể tiếp thu. "

"Thực ư! "

"Phương Minh! "

Hai âm thanh đồng thời vang lên, phía trước là tiếng vui mừng của Tổng Hùng, còn lại phía sau là thanh âm của Hoa Bác Vinh.

"Lão Tổng này, ta và Phương Minh muốn nói chuyện một chút. "

Hoa Bác Vinh cười híp mắt nhìn về phía Tổng Hùng, mà Tổng Hùng cũng hiểu rõ, bởi vì ông biết Hoa Bác Vinh muốn cùng Phương Minh nói cái gì, lập tức tìm lý do đi xuống lầu trông chừng cửa hàng tự hiem rồi đi trước, để lại không gian lâu hai cho hai người.

"Phương Minh, ta vẫn cảm thấy ta bình thường bị người khác coi là coi tiền như rác, hiện tại xem ra ngươi so với ta cũng không khá hơn chút nào, đừng thấy lão Tổng trong miệng nói thật dễ nghe không giả dối, nhưng ngươi đừng có gấp gáp đồng ý với cái giá mà ông ấy đưa ra,... ít nhất... Có thể bớt mười mấy hai mươi vạn nữa.

Giương mặt của Hoa Minh Minh nhìn có chút hờ hững, bởi vì cậu cảm thấy lão đầu từ nhà mình hẳn biết, phá sản cũng không phải là chỉ có một mình cậu, Phương Minh cũng là một đứa con phá của.

"Không cần, cứ dựa theo cái giá của Tổng Hùng đi. "

Phương Minh cười lắc đầu, cậu đương nhiên biết còn có khoảng ép giá, bất quá cậu cũng không tính làm như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, cái giá một trăm vạn này với cậu mà nói đã coi như là chiếm được tiện nghi rồi.

"Phương Minh, lời này của ngươi là ý gì? "

Hoa Minh Minh chỉ coi Phương Minh là bại gia tử bấu môi không nói chuyện, nhưng mà Hoa Bác Vinh trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi, ánh mắt hướng hết thầy đồ vật ở lầu hai mà quan sát.

"Hoa thúc, có vài thứ ở trong mắt mọi người có thể giá trị không cao, nhưng trong mắt ta lại là giá trị ngàn vàng, chỉ có một triệu mua được chúng sẽ



không thua thiệt. "

Phuong Minh cho Hoa Bắc Vinh một lời giải thích, mà nghe được Phuong Minh giải thích thần tình của Hoa Bắc Vinh khẽ chấn động tựa hồ là nghĩ tới điều gì, gật đầu đáp: "Tốt, nếu là như vậy chúng ta gặp lão Tống đàm luận đi. "

"Ba, Phuong Minh điên rồi, ba cũng điên theo, hay là mười mấy vạn không phải là tiền, đây là rõ ràng có thể tiết kiệm tiền một chút, hai người nếu là không quan tâm lời con nói, có nhiều tiền như vậy thì đưa cho con đi. "

Hoa Minh Minh không cam chịu, cậu thấy lão nhân nhà mình và Phuong Minh đều điên rồi, hơn nữa, đây là lão nhân nhà mình sao, ngày thường vẫn luôn là ghé vào lỗ tai cậu nhắc tới muốn chuyện muốn tiết kiệm cái vị trí quản giả kia sao?

"Có đôi khi chiếm hết lợi lộc không nhất định là chuyện tốt lành gì, mọi việc đều có giới hạn, vượt qua giới hạn này chẳng khác nào là có một cái nhân quả. "

Phuong Minh giải thích một câu, Hoa Minh Minh nghe không hiểu, thế nhưng cậu tin tưởng Hoa Bắc Vinh nhất định là sẽ hiểu rõ hàm nghĩa trong lời này của cậu.

Hoa Bắc Vinh đi xuống lầu tìm Tống Hùng nói chuyện, không bao lâu chính là cùng với Tống Hùng mang theo vẻ mặt vui vẻ lên lầu, chuyện kể tiếp chính là rất đơn giản, song phuong ký kết hiệp ước chuyển nhượng, còn số tiền còn lại là từ Hoa Bắc Vinh chuyển qua cho Tống Hùng.

Đương nhiên, thủ tục sau cùng vẫn cần nhân viên quản lý của khu này làm, bất quá đối với Tống Hùng và Hoa Bắc Vinh đều không phải là đại sự gì, nhất là Hoa Bắc Vinh, vốn là ông chủ số một số hai ở nơi này, chỉ cần một cuộc điện thoại gọi cho nhân viên đi làm là được rồi.

Sau khi giải quyết hết mọi việc, Tống Hùng thu được nhận được thông báo chuyển khoản của ngân hàng rồi, trên mặt liền lộ ra nụ cười, hướng phía Phuong Minh chúc mừng: "Chúc mừng Phuong thiếu rồi, cũng mong rằng Phuong thiếu về sau mưa may bán đất. "

"Xin nhận lời chúc tốt lành của Tống lão bản, bất quá tôi hiểu kỳ hỏi thăm một chút, Tống lão bản nhượng lại cửa hàng này về sau có còn kinh doanh nữa không? "

Nghe Phuong Minh hỏi Tống Hùng sững sốt một chút nhưng vẫn là nói thật: "Uhm, dù sao cũng phải tìm cho mình một ít chuyện để làm, bất quá sẽ không ở Ma Đô, dự định về quê cùng với mấy người bằng hữu vốn làm chút kinh doanh, mệt nhọc quen rồi cũng là không thể ngồi không, cũng làm chút ít để dưỡng lão. "

"Đã như vậy ta đây tặng Tống lão bản một câu nói a!, nếu như vẫn là mở cửa hàng đồ cổ như vậy tốt nhất là không nên trưng bày sư tử bằng đá trước cửa rồi, còn nếu như thật muốn làm một thứ gì đó thì tỉ hưu cũng rất tốt. "

Tống Hùng trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì ông không biết Phuong Minh vì sao đột nhiên lại nói với ông mấy câu đó.

"Tống lão bản suy nghĩ kỹ một chút công việc làm ăn của ông từ khi nào thì bắt đầu thay đổi không được khá liền biết ý tứ trong lời nói của tôi rồi." Phuong Minh ý nghĩa thâm trường hướng phía Tống Hùng cười cười.

"Từ lúc nào... "

Tống Hùng mang trên mặt vẻ hồi ức, bất quá không đến nửa phút hồi ức về mặt chính là biến thành vẻ kinh hãi, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Phuong Minh, "Phuong... Phuong thiếu, lời này của ngươi là có ý gì, chẳng lẽ việc buôn bán của ta không tốt có quan hệ với sư tử đá sao? "

"Đương nhiên là có quan hệ. "

Phuong Minh gật đầu, "Nếu như ta không có đoán sai, Tống lão bản biết thỉnh sư tử bằng đá về đây là bởi vì nghe nói sư tử bằng đá là thực thú, có tác dụng trấn trạch trừ tà chiêu tài, hơn nữa sư tử bằng đá về ngoài đại khí, đặt trước cửa tiệm cũng sẽ khiến khác hàng cảm nhận được đại khí của cửa tiệm. "

"Không sai, chính là vì vậy ta mới thỉnh một đôi sư tử đá." Tống Hùng gật đầu như gà mổ thóc, bởi vì Phuong Minh nói đúng tâm khảm của ông rồi, đây là hai điểm nguyên nhân quan trọng mà ông thỉnh sư tử đá về.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 34: Toan nghệ trấn trạch, bích tà trấn mộ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Nghe Tống Hùng nói, Hoa Bác Vinh liếc nhìn Phương Minh, ánh mắt lộ ra vẻ suy nghĩ, mở miệng hỏi: "Phương Minh, một đôi sư tử đá này có phải có chỗ nào không ổn không?"

Nếu như đổi lại người khác Hoa Bác Vinh sẽ không hỏi ra vấn đề như vậy, thế nhưng cậu biết bản lĩnh của ân công, Phương Minh là đồ đệ của ân công nói như vậy tất có ám chỉ.

Hơn nữa, Hoa Bác Vinh cũng là sau khi tự hỏi rồi nói như vậy, bởi vì cậu tin tưởng Phương Minh nói với Tống Hùng như vậy cũng là dự định nhắc nhở Tống Hùng một chút.

"Đương nhiên là không thích hợp, hơn nữa còn là vô cùng không thích hợp."

Phương Minh trực tiếp trả lời rất nhanh, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tống Hùng: "tôi trước muốn hỏi một chút, sư tử bằng đá này là bạn của Tống lão tặng hay là Tống lão bản tự mình thỉnh tới?"

"Đây là tôi từ chợ đồ cũ tìm mua được, chủ nhà là một đại gia tộc ở thời dân quốc, sau này gia đạo sa sút nên sư tử bằng đá cũng bị bán đi, tôi thấy giá cả của sư tử bằng đá cũng không tồi." Tống Hùng mặc dù không biết Phương Minh vì sao hỏi như vậy, nhưng vẫn nói thật.

"Nói như thế cái này chính là một việc ngoài ý muốn." Phương Minh gật đầu muốn nói hiểu rồi, nhìn thấy Tống Hùng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc liền giải thích: "Sư tử là thủy thú không sai, nhưng Tống lão bản nếu kinh doanh đồ cổ vậy hẳn là cũng đã nghe nói qua con nghê rồi."

"Đương nhiên nghe nói qua, rồng sinh chín đứa con, trong đó đứa thứ năm chính là con nghê."

"Tống lão bản có biết miêu tả về những ghi chép có liên quan đến con nghê không?" Phương Minh tiếp tục truy vấn nói.

"Cái này..."

Tống Hùng lập tức ngắc ngứ cả người, nên Hoa Bác Vinh ở một bên nói tiếp: "Con nghê, giống sư tử đều là thủy thú, thông thường dùng cho trấn trạch, quan viên quyền quý thời cổ đại rất yêu thích, nghe đồn con nghê hiên, cho nên ở cổ đại rất nhiều lưu hương tạc hình con nghê ở phần chân."

"Không sai, đây là miêu tả của người cổ đại đối với con nghê, trên thực tế ở hiện đại rất nhiều người chính là trực tiếp đem sư tử coi là con nghê, bởi vì về ngoài của hai con này không có gì khác biệt, hay còn nói sư tử bằng đá chính là chỉ con nghê." Phương Minh tiếp tục bổ sung: "Thế nhưng có rất ít người còn nhớ rõ có một thần thú rất giống dung mạo của con nghê dung."

"Tần thú giống con nghê?"

Không chỉ là Tống Hùng, giờ khắc này ngay cả Hoa Bác Vinh và Hoa Minh Minh đều là vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh, đợi Phương Minh giải thích.

"Trừ tà, một loại thần thú giống tạo hình của con nghê, có điều không giống ở chỗ khả năng trừ tà so với con nghê nhiều thêm một đôi cánh."

"Trừ tà?"

Hoa Bác Vinh và Tống Hùng trên mặt lộ ra vẻ suy tư, mà Hoa Minh Minh vẫn là gương mặt mờ mịt, bởi vì cậu căn bản không nghe nói qua loại thần thú trừ tà này.

"Kỳ thực Hoa thúc hần là có tiếp xúc qua trừ tà, bất quá có thể là không có chú ý a!, Dù sao thứ này hiện tại không phải thông thường, cho dù có được nhắc tới thì cũng là ở viện bảo tàng, bởi vì, trừ tà và con nghê vừa vận tương phản, con nghê là trấn trạch, mà trừ tà là trấn mộ."

"Cổ nhân coi trọng nhập thổ vi an, cho nên hy vọng người bị chết có thể an nghỉ nơi mộ địa, mà thần thú trừ tà từ tên của nó cũng có thể nghe ra tác dụng, chính là dùng để trấn áp vật âm tà, bắt người chết có thể an ổn an nghỉ ở dưới đất."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Hoa Bác Vinh, Hoa Bảo Lâu của Hoa Bác Vinh chủ yếu là kinh doanh châu báu ngọc khí, mà loại thần thú trừ tà này thông thường xuất hiện ở mộ, nhưng thông thường nhà người bình thường ở thời cổ đại dùng không nổi ngọc khí trừ tà, nên phần lớn chính là dùng đầu gỗ hoặc là tảng đá điêu khắc ra trừ tà để thay thế.

Dùng nổi đến ngọc khí trừ tà đều là quan viên quyền quý thời cổ đại, mà mộ của loại người này hiển nhiên không dễ dàng bị đào móc, thời đó, trộm mộ nhan lúc không có ai quản đem đi bán rất nhiều, đương nhiên phần lớn vẫn là bị các nhà khảo cổ học cho đào xới để đưa vào viện bảo tàng.

"Phương Minh cậu vừa nói như vậy tôi ngược lại thật ra nhớ ra rồi, trong cửa hiệu đúng là thu qua trừ tà, bất quá chuyện đó đã xảy ra từ nhiều năm trước, hiện tại thì không còn nữa."

Hoa Bác Vinh gật đầu, bất quá lúc nói lời này biểu tình hơi có chút cổ quái, tựa hồ là không muốn nói chuyện nhiều.

Phuong Minh nhìn ra biểu tình biến hóa của Hoa Bắc Vinh, trong lòng thờ dài, cậu đương nhiên biết Hoa Bắc Vinh vì sao không muốn nói chuyện nhiều, Bởi vì... này không phải là chuyện về vang gì.

Rất hiển nhiên trước đây Hoa Bảo lâu của Hoa Bắc Vinh vừa mới bắt đầu kinh doanh cũng là thu qua không ít hàng lậu, hàng lậu là một loại ngôn ngữ trong nghề, ý là cái loại này không thấy được ánh sáng, tỷ như, thứ được trộm ra từ trong một phần mộ nào đó.

Bởi vì không thấy được ánh sáng, cho nên giá cả nhất định phải thấp hơn giá thị trường, Hoa Bắc Vinh phải dựa vào giá thấp thu hàng lậu vào sau đó chuyển bán cho kẻ thứ ba kiếm lấy giá chênh lệch, mà nghĩ đến thì đó chính là doanh thu lớn nhất của Hoa bảo lâu lúc vừa mới bắt đầu kinh doanh.

Vốn liếng tích lũy ban đầu luôn là thứ chẳng mấy về vang, điểm này cũng chỉ có một mình Hoa Bắc Vinh có hành động như vậy, hơn nữa trên thực tế hành vi này của Hoa Bắc Vinh cũng chỉ có thể coi là đánh sát biên cầu mà thôi.

"Một thứ đồ dùng cho người chết lại biến thành đồ dùng cho người sống, như vậy kết cục sẽ như thế nào?" Phuong Minh nhìn về phía ba người hỏi ngược lại.

"Cái này..."

Sắc mặt của Hoa Bắc Vinh và Tống Hùng trở nên khó coi, còn Hoa Minh Minh thì lẩm bẩm: "Không giống với bùa chú sao, thật giống như đem đồ của người chết cho người sống mật, xúi quẩy!"

"Nếu chỉ vền vẹn đơn giản là xui như vậy cũng không có gì."

Phuong Minh ý vị thâm trường liếc nhìn Tống Hùng, sau đó giải thích: "Thiên địa phân Âm Dương, Dương chủ thượng, Âm chủ hạ trừ tà trấn Âm chi vật, mà bình thường tất cả đều nghe được một câu nói là nhân quỷ thù đồ, ý là người và quỷ không thể đối đãi như nhau dù cho cái này không phải là quỷ có lòng hại người, nguyên nhân rất đơn giản, bản thân các loại âm vật quỷ hồn cùng với dương khí từ trường trên chối bỏ lẫn nhau. Người cùng quỷ hồn hoặc là âm vật sống với nhau lâu thì sẽ dẫn đến hủy hoại từ trường, tiến tới ảnh hưởng đến các loại số mệnh, hoặc nghiêm trọng hơn còn có thể nguy hiểm đến tánh mạng."

"Cái này..."

Tống Hùng sắc mặt có chút trắng bệch, bởi vì cậu nghĩ tới thân thể khỏe mạnh của mình trong hai năm qua hình như là càng ngày càng tệ rồi, chỉ là vốn dĩ cậu chỉ cảm thấy nguyên nhân là vì mình lớn tuổi thân thể dần chậm chạp hẳn đi.

"Không đúng, Phuong Minh, cậu nói trừ tà và sư tử rất giống chỉ là có thêm một đôi cánh, nhưng lúc ở ngoài cửa chúng tôi đều thấy được, sư tử bằng đá cũng không có cánh, cũng có thể nói một đôi sư tử đá cũng không phải là trừ tà."

Hoa Minh Minh đột nhiên mở miệng, mà lời của cậu cũng là chốt đề tình Hoa Bắc Vinh và Tống Hùng, đúng vậy, sư tử bằng đá trước cửa hàng cũng không phải là trừ tà.

Toàn bộ phổ đồ cổ này tuyệt đối có không ít người biết chuyện trừ tà, nếu như Tống Hùng thực sự đặt một đôi trừ tà trước cửa thì không có lý do gì không bị phát hiện, những người biết chuyện trừ tà sẽ phải mở miệng nhắc nhở Tống Hùng.

"Cậu nói sai rồi, một đôi sư tử đá chính là trừ tà, sở dĩ không có cánh là vì có người cố ý thiết kế như vậy."

Phuong Minh nói làm cho ba người đều ngẩn ra, sau một khắc Hoa Minh Minh đột nhiên hướng phía dưới lầu chạy đi, một phút đồng hồ sau lại thở hổn hển chạy tới, người chưa đứng lại chỉ bắt mắt hô:

"Phuong Minh cậu đùa cái gì thế còn hại tôi cố ý chạy xuống đi nhìn kỹ một lần, sư tử bằng đá căn bản không cái cánh."

"Phuong thiếu, sư tử bằng đá này đặt ở cửa tiệm mấy năm rồi, tôi có thể xác định sư tử bằng đá này không có có cánh, tuyệt đối không phải là vật trừ tà mà Phuong thiếu cậu nói." Tống Hùng cũng là nói như đinh chém sắt.

Phuong Minh không để ý thái độ của Hoa Minh Minh và Tống Hùng: "Tôi chỉ nói sư tử bằng đá là vật trừ tà, nhưng dường như tôi không có nói qua sư tử bằng đá có cánh!"

"Cậu như vậy không phải là trêu chọc chúng tôi sao? Là cậu nói vật trừ tà có cánh, cậu còn nói bên ngoài là một đôi trừ tà, đó không phải nói bên ngoài là một đôi sư tử đá có cánh sao?"

Hoa Minh Minh trở giọng liếc mắt, còn Phuong Minh lại nhếch miệng mỉm cười đáp: "Tôi lúc trước cũng đã nói, đây là có người cố ý thiết kế vật trừ tà thành như vậy, nhưng trên thực tế, vật trừ tà này cũng là có cánh, chỉ bất quá người bình thường không còn cách nào nhìn ra mà thôi."

"Người bình thường không còn cách nào nhìn ra vậy cậu có thể nhìn ra, cậu là muốn tự khen mình có hoạ nhãn kim tinh sao?" Hoa Minh Minh bĩu môi một cái nói.

"Hoạ nhãn kim tinh chẳng đáng để nói tới, chỉ là khí tràng của trừ tà và sư tử hoàn toàn khác nhau, một cái thuần âm một cái thuần dương, tôi tự nhiên là có thể cảm nhận được."

Phuong Minh không có giấu giếm, trên thực tế lúc cậu đi tới cửa hàng đã bị hấp dẫn bởi sư tử bằng đá trước cửa, bởi vì con nghê là thực thú, khí tràng khiến cậu cảm thấy thoải mái, còn đối với sư tử bằng đá thì lại mang cho cậu một loại cảm giác âm lãnh.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao cậu nhìn chằm chằm quan sát một hồi đối với sư tử bằng đá, cũng là nguyên nhân mà cậu hỏi Tống Hùng chuyện liên quan đến sư tử đá.

Nhìn thấy Hoa Bác Vinh và Tống Hùng vẫn là vẻ mặt biểu tình nghi hoặc, Phuong Minh suy nghĩ một chút tiếp tục giải thích: "Mọi người có thể hiểu như vậy, trên đời này khí tràng phân thành hai loại, một loại là tốt đối với người có tác dụng tăng phúc, một loại là hư đối với người có ảnh hưởng không tốt. Mà hai loại khí tràng cho người ta cảm giác là hoàn toàn không giống nhau, cái trước thì giống như cùng đắm chìm trong ngày xuân nắng ấm, còn lại cái sau gió lạnh của tháng chạp."

"Đương nhiên, dưới tình huống bình thường cho dù là hảo khí trường hay hư khí trường thì vì không đặc biệt rõ ràng cho nên người bình thường rất khó cảm nhận được, trừ phi là khí tràng cực tốt hoặc là khí tràng cực hại."

"Bất quá bởi vì có chút nguyên nhân tôi có thể cảm thụ được loại khí tràng không bình thường này cho nên ngay từ đầu tôi đã để ý đến sư tử bằng đá rồi."

Sau khi nói đến đây ánh mắt Phuong Minh nhìn về phía Tống Hùng: "Tống lão bản hãy nhớ đến lúc ấy tôi còn hỏi Tống lão bản đây đặt đôi sư tử đá này bao lâu rồi."

"Không sai." Tống Hùng gật đầu.

"Kỳ thực tôi một mực suy nghĩ đôi trù tà này hình thành như thế nào, ngay từ đầu tôi hoài nghi có thể là có ai đó cùng với Tống lão bản có cừu oán cố ý đưa một đôi trù tà qua đây, bất quá khi Tống lão bản nói là chính ông đi mua nên mới loại bỏ khả năng này. Cho nên, trong lòng tôi thì có một suy đoán, mà chỉ có suy đoán này có thể giải thích được vì sao đôi trù tà có hình dáng đặc biệt này xuất hiện."

"Suy đoán gì? "

Cơ hồ là theo bản năng cha con Hoa Bác Vinh còn có Tống Hùng ba người đồng thời mở miệng hỏi.

"Có người chế tạo một đôi trù tà có hình dáng đặc thù như vậy, vì ẩn dấu một bí mật nào đó không muốn bị người khác phát hiện, mà bí mật này chính là có quan hệ với đặc tính của trù tà."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 35: Trấn tà trong và ngoài

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Nhìn thấy ba người Hoa Bác Vinh vẫn tỏ ra ngờ ngạc, Phuong Minh mỉm cười nhắc nhở nói: "Đã quên hồi trước tôi nói tỳ hưu bình thường xuất phát từ đâu rồi sao?"

"Nghĩa địa."

Hoa Bác Vinh mắt sáng lên: "Phuong Minh ý của con là người tạo nên tỳ hưu chính là để che giấu ngôi mộ nào đó."

"Đúng vậy, chính là để che khuất ngôi mộ."

Phuong Minh cũng gật đầu, tán thành nói: "Mục đích việc tạo tỳ hưu như vậy chính là để che giấu ngôi mộ nào đó, dù sao trộm mộ cũng đã có từ thời lão Tào, không chỉ hiện tại mà ngay cả người xưa cũng đã đề phòng rồi."

"Cũng không đúng."

Hoa Bác Vinh lắc lắc đầu: "Tuy trong tiệm chưa từng nhận tỳ hưu đá, nhưng lúc trước bác cũng nhận được không ít tỳ hưu ngọc, mà những con tỳ hưu ngọc này đều được đào lên từ trong mộ, nếu đã ở bên trong ngôi mộ, vậy đầu cần phải tạo như vậy."

Hoa Bác Vinh có nghi vấn như vậy cũng không phải không có lý, thử nghĩ xem, tỳ hưu đã ở trong mộ, vậy người tìm ra tỳ hưu cũng có nghĩa đã vào trong khu mộ, vậy còn cần phải che giấu nữa không?

Đây không phải là làm chuyện dư thừa sao?

“Ông chủ Hoa nói có lý, chuyện này quả thật không cần thiết...” Tống Hùng bên cạnh cũng gật đầu tỏ ý đồng tình.

“Đó là vì tính chất đặc trưng của chủ nhân ngôi mộ, làm cho con tỳ hưu này không thể không bố trí ở bên ngoài ngôi mộ.” Phương Minh đáp.

Đối với sự suy đoán của Hoa Bác Vinh và Tống Hùng cậu có thể lý giải, bởi vì hai người không được xem là người trong nghề, vậy nên đối với một số điều về vụ cũng không hiểu biết lắm.

“Tỳ hưu, chủ yếu là để bảo vệ mộ, như vậy ngôi mộ có gì để bảo vệ chứ, cái này phải nhắc đến hai thứ, một là bảo vệ bên trong và bảo vệ bên ngoài, nhưng đại đa số tỳ hưu trong các ngôi mộ đều là để bảo vệ bên ngoài.”

“Tôi cho mọi người một ví dụ đơn giản nhé, một người đang mắc một căn bệnh mất sức ngắn hạn, chính là trong khoảng thời gian này tay chân người bệnh không có sức lực, nhưng lúc này cha mẹ người bệnh lại phải đi xa, điểm mấu chốt nhất là hiện tại người bệnh chỉ ở một mình trong căn biệt thự xa hoa, còn bên ngoài lại có rất nhiều kẻ lang thang không nhà không cửa, như vậy những kẻ lang thang đó có vào trong biệt thự uy hiếp người bệnh, thậm chí còn có thể chiếm luôn biệt thự của người bệnh không?

Câu hỏi của Phương Minh khiến ba người Hoa Bác Vinh ngẩn người, lập tức theo bản năng gật đầu, đáp: “Khả năng cao là có.”

Một người bệnh mất đi sức lực lại có một căn biệt thự xa hoa, đừng nói là kẻ lang thang sẽ nảy sinh lòng tham, chỉ sợ ngay cả hàng xóm cũng có mưu đồ.

“Vậy nên, để phòng ngừa người khác chiếm đoạt biệt thự, cha mẹ người bệnh sẽ nuôi mấy con chó săn ở trong biệt thự để bảo vệ người bệnh và biệt thự tránh để người khác chiếm đoạt biệt thự.”

Những lời này của Phương Minh khiến Hoa Bác Vinh và Tống Hùng tỏ vẻ tán thành, đúng là có thể có tình huống như thế.

“Nhưng mà tôi không hiểu.” Hoa Minh Minh lúc này lại đột nhiên nói xen vào: “Cậu cho ví dụ này hoàn toàn không giống nhau, đó là biệt thự khiến người ta có ý đồ, còn một ngôi mộ thì ai có ý đồ gì chứ, không lẽ người ta cướp ngôi mộ để lấy chỗ ngủ?”

Phương Minh nhìn Hoa Minh Minh, trả lời ẩn ý sâu xa: “Người không có hứng thú, không có nghĩa những thứ khác không có hứng thú.”

“Ha ha, Phương Minh cậu làm tôi mắc cười quá, mọi người không có hứng thú với mộ, vậy thì cái gì thấy hứng thú chứ?”

Hoa Minh Minh cất tiếng cười to, thế nhưng cười xong mới phát hiện vẻ mặt ông già nhà mình và Tống Hùng có hơi lạ.

“Mọi người bị sao vậy?”

“Ngoại trừ người, còn có quỷ nữa.” Phương Minh trả lời nghi vấn của Hoa Minh Minh.

“Quỷ?” Hoa Minh Minh đảo mắt xem thường: “Đừng đùa, trên đời này làm gì có quỷ? Nếu thực sự có quỷ sao tôi lớn thế này vẫn chưa bao giờ thấy?”

“Không được nói lung tung!”

Hoa Bác Vinh lập tức lên tiếng cắt ngang lời Hoa Minh Minh, bởi vì chỉ có những người có tuổi như ông mới biết có những lời không thể nói lung tung được.

“Con nói đúng mà.”

Hoa Minh Minh bị ông già nhà mình trừng mắt nên rụt cổ lại nhưng vẫn không phục lắm bầm.

“Mặc kệ cậu có tin trên đời này có quỷ hay không, nhưng ít nhất người nhà của chủ những ngôi mộ đó tin, hơn nữa cho dù trên đời không có quỷ, nhưng bởi vì tập quán được truyền lại qua nhiều đời nên rất nhiều người tuân theo, vậy nên mới có tập tục bỏ tỳ hưu vào trong ngôi mộ.”

Phương Minh không thảo luận vấn đề “có quỷ hay không” với Hoa Minh Minh, mà tiếp tục đề tài trước đó: “Trong mắt người xưa và nhiều người, bỏ tỳ hưu vào trong mộ là để trấn mộ, và tôi đã nói lúc trước, tỳ hưu trấn mộ có hai loại, một là trấn nội hai là trấn ngoại.”

“Trấn nội là để phòng ngừa cương thi, loại mộ này bình thường có một đặc điểm, chính là chủ ngôi mộ khi còn sống không phải chết bình thường, hay như chúng ta hay nói là sinh lão bệnh tử, mà là vì một nguyên nhân nào đó ngoài ý muốn như đột tử hay bị người ta sát hại.”

Về mặt Phương Minh trở nên nghiêm túc: “Dân gian có lời truyền miệng, nói rằng người bị đột tử và người bị giết hại là những người có oán khí, nếu oán khí này không được hóa giải vậy linh hồn người chết đó sẽ ra ngoài làm điều xấu.”

“Vậy nên, bình thường người như vậy sau khi chết ngoài việc tìm người hóa giải oán khí của họ, cũng cần đặt một thứ gì đó để trấn áp oán khí, tỳ hưu là một trong những thứ được đa số mọi người lựa chọn.”

Giọng điệu nói chuyện của Phương Minh rất nghiêm túc, khiến Hoa Bắc Vinh và Tống Hùng đều chăm chú lắng nghe, Hoa Minh Minh bên cạnh muốn mở miệng nhưng lại bị Hoa Bắc Vinh nhìn chăm chăm nên chỉ có thể phần nộ ngậm miệng lại.

“Đây là trần nội, còn có một loại là trần ngoại, mà mục đích của trần ngoại rất đơn giản, giống như cái ví dụ tôi nói lúc nãy, chính là để phòng các linh hồn khác làm tu hú chiếm tổ chim khách mà chiếm lấy mộ mình, ngôi mộ này có một đặc điểm, chính là chủ ngôi mộ đa số là con nít hoặc người bị khiếm khuyết bẩm sinh, như người thiếu não, câm điếc...”

Lúc nói tới đây Phương Minh ngừng lại một chút, đợi ba người Hoa Bắc Vinh tiêu hóa đại khái những lời cậu vừa nói mới tiếp tục nội dung sau đó:

“Về hồn phách tôi tin mọi người đều đã nghe đến chữ này: ba hồn bảy phách, dựa theo cách nói lưu truyền từ xưa đến nay hồn phách mỗi người đều được tạo thành từ ba hồn bảy phách, một khi ba hồn bảy phách của một người tiêu tán cũng có người đó hoàn toàn đã chết.”

“Dân gian cũng có một lời đồn đại, người có khiếm khuyết bẩm sinh, ví dụ như người có trở ngại tàn tật như thiếu não, câm điếc là vì lúc họ sinh ra ba hồn bảy phách đã bị tổn hại.”

“Người như vậy sau khi chết hồn phách cực kỳ yếu ớt, yếu ớt đến nỗi sẽ trở thành mục tiêu công kích của các linh hồn lẩn lộn bên ngoài, vậy nên, để hồn phách những người này có thể ngủ yên, người thân của họ sẽ đặt tỳ hưu này bên ngoài mộ trấn áp các linh hồn xâm chiếm chỗ mộ này bắt nạt hồn phách người chết.”

Nghe Phương Minh nói tới đây, Hoa Bắc Vinh bưng tỉnh đại ngộ vỗ đùi nói: “Bác hiểu rồi, nói cách khác cặp tỳ hưu này chính là chỗ khuyết mà người chủ ngôi mộ nên có khi còn sống.”

“Đúng vậy, người chủ ngôi mộ đó không chỉ có điểm khiếm khuyết, hơn nữa có lẽ còn sinh ra trong gia đình giàu có, người nhà có tiền để phòng ngừa kẻ trộm mộ nên mới tạo một đôi tỳ hưu đặc biệt như vậy.”

Lời Phương Minh nói khiến Hoa Minh Minh không phục, bởi vì trong mắt Hoa Minh Minh rõ ràng Phương Minh toàn nói những lời vô nghĩa, nhưng nhìn về mặt của ông già nhà mình, nếu anh ta thắng thưởng chỉ trích Phương Minh nói vớ vẩn phỏng chừng sẽ bị ông già chém chết mất, bởi vậy nghĩ một hồi, Hoa Minh Minh đảo đảo mắt, chất vấn hỏi:

“Sao cậu biết là gia đình giàu có, không lẽ gia đình bình thường không được sao? Dù sao một cặp tỳ hưu đá chắc chi phí làm cũng không đắt lắm đâu nhì.”

Phương Minh chỉ cười không trả lời chất vấn của Hoa Minh Minh, nhưng Hoa Bắc Vinh ở bên cạnh không thể nhìn nổi đứa con mắt mặt này nữa, về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đi giải thích: “Tỳ hưu đá kia nhìn bề ngoài ít nhất là từ trước thời đầu dân quốc, muốn làm một tượng tỳ hưu đá như vậy số tiền phải trả cũng không phải nhỏ.”

“Đúng vậy, nói lời khó nghe, sư tử đá trước đại trạch môn một số gia tộc đều không có khí thế này, người sống còn không được đãi ngộ như vậy huống chi là người chết.” Tống Hùng lúc này cũng đồng tình cảm khái nói theo.

Hoa Minh Minh im lặng, anh ta quên mất điều này, lấy kỹ thuật hiện tại để điêu khắc đôi tỳ hưu đá này tất nhiên không khó cũng không tốn bao nhiêu chi phí, nhưng đổi lại là thời đại trước, việc này quả thật tiêu tốn không ít.

Dân quốc thời kỳ đầu, đó là thời đại quân phiệt(1) hỗn loạn, dân thường sống còn khó chứ đừng nói đủ tâm tư để đi lo cho người chết.

(1) quân phiệt: quân lính dùng vũ lực làm hậu thuẫn, cát đất đai dùng làm của riêng để khuếch trương quyền vị của mình, bỏ qua trật tự pháp luật của đất nước.

Mà nếu tỳ hưu đá còn được tạo trước thời dân quốc thậm chí là ở xã hội phong kiến càng dễ giải thích, xã hội phong kiến có thể tạo được tỳ hưu đá nếu không phải là nhà quan lại thì cũng là phú thương địa chủ địa phương, mà bất luận thuộc kiểu nào cũng đều là gia đình giàu có.

“Phương Minh, tất cả giải thích này của cậu đều lập trên cơ sở đây là một đôi tỳ hưu đá, nhưng cậu làm sao chứng minh nó là tỳ hưu đá chứ không phải là sư tử đá, dù sao chúng tôi không thể chỉ dựa vào lời cậu nói mà có thể tin được.”

Hoa Minh Minh vẫn có chút không cam lòng, Hoa Bắc Vinh bên cạnh thầm thở dài trong lòng, ông biết con trai mình bên ngoài thì cười ha ha, nhưng trong xương tủy lại rất cao ngạo, ông nhìn Phương Minh tuổi cũng xấp xỉ con mình lại biểu hiện ra ngoài khiến người ta tín nhiệm lại khiến ông ghen tị và ầm ức.

Nhưng mà Hoa Bắc Vinh không ngăn con mình chất vấn, vì ông muốn con mình đối với Phương Minh tâm phục khẩu phục, mà biện pháp khiến người ta tâm phục khẩu phục tốt nhất chính là Phương Minh dùng bản lĩnh của mình chiếm được sự đồng thuận của con trai mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

# Chương 36: Người đồng đạo

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

“Ông chủ, ông chủ có ở đây không?”

Dưới lầu, đột nhiên truyền đến tiếng gọi, Tống Hùng nhìn Hoa Bác Vinh và Phương Minh, rồi cúi đầu xuống dưới cầu thang nói lớn: “Có, có chuyện gì vậy?”

Tống Hùng đi xuống dưới lầu, Phương Minh nhìn Hoa Minh Minh cười nói: “Đi thôi, chúng ta cũng xuống lầu đi, là sư tử đá hay tỳ hưu thì cũng phải tận mắt nghiệm chứng chứ.”

Lúc Phương Minh và hai cha con Hoa Bác Vinh xuống lầu, cửa tiệm xuất hiện hai người, một ông lão và một người đàn ông trung niên, lúc này Tống Hùng đang trò chuyện cùng hai người họ.

“Ông chủ, ông đang muốn chuyển nhượng tiệm này đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng hai người tới chậm rồi, tiệm mới vừa được chuyển nhượng xong mới này, người tiếp nhận cửa hàng của tôi... Đây, chính là ông chủ Phương đây.”

Hoa Bác Vinh vừa xuống lầu thì vừa vặn nghe được cuộc nói chuyện giữa Tống Hùng và người đàn ông trung niên kia, nghe thấy nội dung cuộc đối thoại thì hơi nhủ mảy, nhưng lại lập tức giãn ra ngay, dù sao cửa tiệm này cũng đã ký hợp đồng chuyển nhượng, cho dù có đối thủ cạnh tranh đến đây cũng không sợ Tống Hùng nhân cơ hội này tăng giá.

Lời nói của Tống Hùng khiến ánh mắt ông lão và người đàn ông trung niên dừng lại trên người Phương Minh, trong ánh mắt người đàn ông trung niên hiện lại sự kinh ngạc, về phần ông lão lại hướng Phương Minh gật đầu, Phương Minh cũng đáp lễ đối phương một bằng một ánh mắt chào đón.

“Chúc mừng ông chủ Phương, thật ra chúng tôi không phải muốn thuê cửa hàng, mà là muốn tìm ông chủ có chuyện khác.” Người đàn ông trung niên và ông lão trao đổi ánh mắt với nhau một lúc, rồi người đàn ông trung niên mới mở miệng nói: “Xin tự giới thiệu tôi họ Hoàng, đây là chủ họ của tôi, chúng tôi muốn hỏi chủ tiệm là cậu đây có bán cặp sư tử đá trước cửa không?”

Hoàng Toàn nói xong thì nhìn Phương Minh, nhưng ông hơi khó hiểu vì trong lúc ông nói ngoại trừ người chủ mới trẻ tuổi kia, ba người còn lại đều nhìn ông với ánh mắt kỳ lạ.

Là ông nói sai gì sao?

“Chủ tiệm Phương là như vậy, bởi vì nhà chúng tôi có một tổ trạch(1) từ thời dân quốc, hiện tại sắp sửa lại, nhưng muốn mặt tiền công trước phô trương một chút, mà cặp sư tử đá trước cửa cửa tiệm các cậu trông có vẻ được bảo quản khá tốt, vậy nên rất hợp với yêu cầu của chúng tôi.”

(1)Tổ trạch: nhà do ông bà để lại

Hoàng Toàn tiếp tục giải thích, Tống Hùng bên cạnh đang muốn mở miệng thì Phương Minh đã giành lên tiếng trước: “À, vậy hai người muốn ra giá bao nhiêu?”

“Hiện nay sư tử được điêu khắc bằng đá cẩm thạch với kích thước này trên thị trường chắc tầm khoảng 3 vạn(2), nếu chủ tiệm nguyện ý bán chúng tôi chắc chắn sẽ cho chủ tiệm một cái giá thích hợp, mười vạn(2), chúng tôi mua cặp sư tử đá này với giá mười vạn.” Hoàng Toàn gần như không hề suy nghĩ mà đưa ra giá.

(2)~100 triệu VND/~340 triệu VND

Tống Hùng bên cạnh nghe thấy giá Hoàng Toàn đưa ra thì khóe mắt giật mấy cái, sư tử đá này là ông lúc trước tốn hai vạn mới thu mua được, cái này tuy cũng xem như có chút niên đại, nhưng đá không giống với những thứ khác càng lỗi thời càng đáng giá, cái giá hai vạn kia ông cho rằng đã cao lắm rồi.

Nhưng hiện tại chỉ mới qua có 2, 3 năm, vậy mà lại có người chịu đưa ra giá mười vạn, điều này khiến Tống Hùng hồi hận đến nỗi con tim rí máu, nếu hai người này đến sớm hơn một chút ông nhất định dứt khoát bán ngay cặp sư tử đá này.

Lúc này đây, ông đã quên bằng chuyện tỳ hưu, trong đầu đều đắm chìm trong mười vạn lần sự hối hận.

Phương Minh cũng có chút kinh ngạc nhìn vào mắt người đàn ông trung niên này, sư tử đá này lúc trước Tống Hùng tốn bao nhiêu tiền để mua thì cậu không biết, nhưng có cỡ nào cũng không đến mười vạn, đây rõ ràng là giá gấp mấy lần mà.

Tất nhiên, lợi nhuận thu được gấp mấy lần như vậy trong giới chơi đồ mỹ nghệ và đồ cổ không hiếm thấy, ngàn vàng khó mua được niềm vui, gặp người thích đồ này lại không thiếu tiền, đưa ra giá gấp mấy lần cũng là chuyện bình thường.

Ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm(3), đây chính là câu nói lưu hành trong thị trường đồ cổ.

(3)Ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm: chủ yếu dùng trong tiệm đồ cổ hoặc cửa hàng bán hàng xa xỉ. Ý chỉ bình thường họ không bán được gì, nhưng chỉ cần bán một món đồ thì lợi nhuận sẽ rất cao.

Thế nhưng, trừ khi có sự yêu thích đặc biệt với hai khối đá này, tin chắc rằng không ai sẽ nguyện ý dùng cái giá cao gấp vài lần để mua cặp sư tử đá này, hơn nữa đối phương cũng đã nói rồi, chỉ là để trang trí cho mặt tiền nhà cũ mà thôi.

“Phương Minh,” Ánh mắt Hoa Bắc Vinh nhìn về phía Phương Minh, hiện tại Phương Minh là chủ của cửa tiệm này, có bán sư tử đá này hay không là do cậu quyết định.

“Không biết ông đây xưng hô như thế nào?” Phương Minh không trả lời ngay, ngược lại lại nhìn về phía chú họ của Hoàng Toàn mở miệng dò hỏi.

“Lão họ Lý, mộc tử lý(4).” Ông lão cười ha ha đáp.

(4)Chữ lý (李) ghé từ chữ mộc (木) và chữ tử (子).

“Lý lão tiên sinh thật là có mắt nhìn, vậy mà có thể nhận ra cặp thú bên ngoài chính là một cặp tỳ hưu.”

Lời Phương Minh vừa thốt ra, vẻ mặt ông lão liền thay đổi, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, mắt nhìn chăm chăm Phương Minh cả buổi mới hít sâu một hơi hướng Phương Minh ôm quyền nói: “Hóa ra là người đồng đạo, lúc trước lão đây đã thất lễ.”

Thái độ của Lý lão tiên sinh khiến Hoàng Toàn ở bên cạnh có chút không ngờ tới, ánh mắt tò mò đánh giá Phương Minh.

“Người anh em tuy mới tuổi này đã có thể nhìn ra đây là một cặp tỳ hưu quả thật có mắt nhìn, nếu đã là người đồng đạo vậy lão đây cũng không giấu giếm nữa, lão họ Lý tên Thừa Hiện là một thầy tướng số, lần này đến đây là vì nhà khách hàng có người chết, người này là bị giết hại, tuy hung phạm đã bị xử tử hình, nhưng để phòng ngừa oán khí người chết chưa tiêu tan nên lão tính mua cặp tỳ hưu này để trấn áp oán khí.”

Lời Lý Thừa Hiện vừa thốt ra Hoa Minh Minh liền tròn mắt, bởi vì lời ông lão này chẳng khác nào đã chứng thật phán đoán của Phương Minh.

“Sao ông biết đây là tỳ hưu, đây rõ ràng là sư tử đá mà?” Hoa Minh Minh không cam tâm chất vấn.

Đôi mắt già nua của Lý Thừa Hiện có chút hoài nghi nhìn Hoa Minh Minh, bởi vì ông không hiểu tại sao Hoa Minh Minh lại hỏi câu hỏi này, rõ ràng người đồng đạo này đã nhận ra đây là tỳ hưu, sao cậu trai trẻ này vẫn còn chất vấn ông?

“Lão đây làm nghề này đã hơn năm mươi năm, tỳ hưu và sư tử đá làm sao có thể nhận nhầm chứ, nhất là khí chất của hai con này hoàn toàn khác nhau, chỉ cần tôi gần là có thể cảm nhận được sự khác biệt, con tỳ hưu này lại gần sẽ cho người ta cảm giác âm lãnh.”

“Khí chất cái gì chứ, sao tôi lại không cảm giác được?”

Hoa Minh Minh ra cửa đi vài vòng quanh tượng sư tử đá nhưng không hề phát hiện thấy gì khác lạ.

“Ồ... anh bạn trẻ này, sự biến hóa của khí chất người bình thường tất nhiên không dễ cảm nhận được rồi, cho dù là lão đây cũng phải mất gần mười năm mới xem như có thể cảm nhận được khí chất này đây.”

Nói tới đây Lý Thừa Hiện lại nhìn về phía Phương Minh, bởi vì ông có chút tò mò làm sao mà Phương Minh có thể biết đây là tỳ hưu.

Nếu nhìn hình dáng thì chính là một cặp sư tử đá, còn ông có thể cảm ứng thông qua khí chất được, thì phải nhờ năm mươi năm vun đắp kinh nghiệm mới có thể học được, mà chàng trai trẻ kia cùng lắm chỉ mới hơn hai mươi tuổi, chẳng lẽ cũng có thể cảm ứng được khí chất?

Lý Thừa Hiện không muốn thừa nhận sự suy đoán này, vì như vậy có nghĩa rằng bản lĩnh cảm nhận được khí chất mà ông khổ cực nửa đời người cũng không tính là gì cả.

Lý Thừa Hiện đánh giá Phương Minh, ngoại hình thanh tú nhưng ánh mắt lại rất có thần, quan trọng nhất là trên khuôn mặt chàng trai trẻ này luôn nở nụ cười như gió xuân.

Khí chất này giống như là của một thư sinh nho nhã đọc đủ mọi loại sách thơ văn. Giống như vị tú tài được tất cả mọi người trong thôn tôn kính nhất lúc ông còn trẻ năm xưa.

Tất nhiên Lý Thừa Hiện cũng không biết Phương Minh sở dĩ cho ông cảm giác như vậy là vì Phương Minh đã cảm ứng(5) được tới sao Văn Khúc(6), là kết quả của việc được ánh sáng sao Văn Khúc tẩy trừ thân thể.

(5)Cảm ứng: nhận sự kích thích từ bên ngoài sinh ra phản ứng tương thích.

(6)Sao Văn Khúc: Văn Xương Đế Quân hay Văn Khúc Tinh là vị thần được dân gian lẫn Đạo giáo tôn sùng là thần chủ quản công danh phúc lộc của sĩ



nhân. Người Trung Quốc thời xưa cho rằng đây là tinh tú nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân.

Phuong Minh biết Lý Thừa hiện tại đang nghĩ cái gì, nhưng cậu không giải thích với Lý Thừa Hiện, mà đi thẳng đến chỗ Hoa Minh Minh, nói đúng hơn là đi đến cặp tỷ hữu trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 37: Trừ tà mở mắt

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Phuong Minh đi tới trước chỗ trừ bên trái, ngón trỏ và ngón giữa tay phải khép lại lướt qua đôi mắt trừ tà, mắt thường không thể nhìn thấy năng lượng màu xanh xẹt qua tay cậu rồi rơi vào trong đôi mắt trừ tà.

Hành động của Phuong Minh khiến trong mắt cha con Hoa Bác Vinh và cả Tổng Hùng ánh lên nghi hoặc, nhưng mà trên khuôn mặt già nua của Lý Thừa Hiện lúc này lại lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

"Chẳng lẽ là để trừ tà mở mắt à? Không... không thể nào?"

"Hoàng Toàn nghe thấy tiếng của cậu họ mình thì vẻ mặt hiếu kì hỏi: "Cậu họ à, chú nói gì vậy?"

Nhưng mà, Lý Thừa Hiện hoàn toàn không trả lời lại, bởi vì giờ phút này đôi mắt già nua của ông đang nhìn chòng chọc vào động tác của Phuong Minh.

Phuong Minh lúc này đang khép ngón trỏ và ngón giữa lại để ở trừ tà bên phải, sau khi làm xong các động tác giống như trước đó thì nói với Hoa Minh Minh ở bên cạnh: "Cậu bây giờ đi một vòng xung quanh trừ ta đi, đương nhiên là đi từ sau ra đằng trước."

Phuong Minh nói rõ ý của mình với Hoa Minh Minh, Hoa Minh Minh lẩm bẩm một câu: "Già thần già quỷ." – Sau đó nghe lời đi tới chỗ đuôi trừ tà.

"Không có thay đổi gì sao?"

Sau khi đứng ở đó mấy giây, Hoa Minh Minh nhìn Phuong Minh, nhưng mà Phuong Minh chỉ bảo hắn đi tới phía trước, Hoa Minh Minh bĩu môi đầy khó chịu nhưng vẫn đi tới phía trước.

Nhưng mà, khi đi qua trừ tà được nửa người thì sắc mặt Hoa Minh Minh lại thay đổi, đợi tới khi đi tới đằng đầu thì nhìn không được mà rùng mình, mà cuối cùng trong nháy mắt khi mắt của hắn và mắt của trừ tà đối diện nhau thì cả người đột nhiên: "Ài da." một tiếng, cả người ngồi bệt xuống đất.

"Phuong... Phuong Minh chuyện gì xảy ra vậy, tôi vừa cảm thấy con mắt của trừ tà này di chuyển."

Hoa Minh Minh sợ hãi nói năng lộn xộn, bởi vì lúc hắn đi qua con sư tử đá này được nửa người thì cảm nhận được chút ý lạnh, mà ý lạnh này tới lúc đến trước mặt thì càng rõ ràng hơn, mà khi ánh mắt hắn chạm phải trong mắt của con sư tử đá kia thì trong khoảnh khắc đó hắn càng bị sự lạnh lẽo tỏa ra từ trong mắt này hù dọa.

Trong khoảnh khắc Hoa Minh Minh ngã xuống thì Hoa Bác Vinh và Tổng Hùng cũng chạy tới, một người là sốt ruột thương con, tuy ngày thường đánh không biết bao nhiêu cái nhưng đối với đứa con độc đinh của Hoa gia này thì Hoa Bác Vinh vẫn rất thương yêu. Còn lý do Tổng Hùng xông tới rất đơn giản, là hành động theo bản năng thôi.

Nhưng mà điều khiến cả hai người không ngờ tới là có một người lóe lên lướt qua trước mặt họ chỉ để lại một cơn gió thoáng, ông Lý – người thoát nhìn đã hơn bảy mươi tuổi kia lại đi tới phía trước đầu trừ tà kia trước họ một bước.

"Thật sự là trừ tà mở mắt, tôi thế mà lại tận mắt chính thấy trừ tà mở mắt."

Mắt Lý Thừa Hiện nhìn chòng chọc vào trong mắt của trừ tà, sự kích động trên gương mặt già nua thể hiện qua lời nói, thậm chí bởi vì kích động mà tay run rẩy sờ soạng mắt của trừ tà, còn về Hoa Minh Minh dưới chân thì ông ta chẳng liếc lấy một lần.

"Trừ tà mở mắt, đôi mắt này không sờ được, lẽ nào ngài Lý đã quên rồi sao?"

Lời của Phương Minh vang lên bên tai Lý Thừa Hiện, Lý Thừa Hiện cả người giật mình, tay đưa ra cứ để cứng ngắc giữa không khí, một lúc sau mới hậm hực thu tay về.

"Là lão kích động, cảm ơn thầy Phương đã nhắc nhở."

Lý Thừa Hiện xoay người cung kính hành lễ với Phương Minh, xưng hô cũng đổi. Người học thành là thầy, chỉ riêng chiêu thức làm cho trừ tà mở mắt thôi cũng đã chinh phục ông ta rồi, để ông ta hiểu rõ rằng người thanh niên trước mắt này tuy tuổi tác nhỏ hơn ông nhưng bản lĩnh thì hơn ông ta.

"Cậu, người đây là?"

Hoàng Toàn cả mặt mơ hồ, phải biết là cậu họ của hắn là người có bản lĩnh lớn, trong trấn của bọn họ mấy người có tiền thấy cậu của hắn thì đều cung kính gọi là ngài.

Cớ sao mà giờ cậu của hắn lại biểu hiện khiêm tốn với một thanh niên trẻ tuổi như vậy chứ?

"Người học thành là thầy, thầy Phương tuy nhỏ tuổi hơn cậu nhưng năng lực lại hơn lão, chỉ chiêu thức trừ tà mở mắt đó thôi cũng khiến lão mở rộng tầm mắt rồi, coi như là chuyện này đi không uống công."

Thái độ Lý Thừa Hiện rất thành khẩn, là một thầy âm dương thì dù là trước mặt những kẻ có tiền ông cũng không có thái độ gì tốt, duy nhất có thể khiến ông thể hiện thái độ như vậy thì chỉ có gặp được những cao nhân trong nghề có năng lực mạnh hơn ông thôi.

Trừ tà mở mắt, Lý Thừa Hiện chỉ mới thấy qua trong sách mà tổ tông của mình lưu truyền, từ lúc ông bước vào ngành cả nửa đời chưa từng thấy ai làm được cả.

"Cậu họ, cậu cũng đừng thừa nước đục thả câu, cái gì gọi là trừ tà mở mắt ả?" – Hoàng Toàn tò mò hỏi.

Lời của Hoàng Toàn cũng thể hiện lúc này ngoại trừ Phương Minh thì mấy người Hoa Bắc Vinh cũng đều nghi hoặc, bởi vì họ thực sự họ nghĩ không ra sao Lý Thừa Hiện lại đột nhiên kích động tới vậy.

Đôi mắt già nua của Lý Thừa Hiện nhìn Phương Minh, thấy Phương Minh không ngăn cản mới đáp: "Trừ tà có tác dụng trấn tà, nhưng cũng phân chia độ mạnh yếu, cái này có liên quan tới vật liệu dùng để điêu khắc trừ tà, cũng liên quan tới kỹ thuật của người điêu khắc, đương nhiên quan trọng hơn là bản lĩnh của người bày bố trừ tà."

"Khả năng trấn tà mạnh yếu của trừ tà có một đặc trưng rất rõ ràng, đó chính là nhìn xem trừ tà có mở mắt hay không, trừ tà mở mắt thường thì vật âm không dám lại gần, xung quanh một trăm mét rất khó để tạo ra âm sát. Nhưng mà muốn trừ tà mở mắt không phải là chuyện đơn giản, ít nhất thì lão làm không được."

Lý Thừa Hiện bình thân nói khả năng của ông không có cách nào khiến cho trừ tà mở mắt mà lời này của ông cũng khiến cho ánh mắt mấy người Hoa Bắc Vinh nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh nhẹ nhàng cười giải thích: "Thật ra cũng không có gì bất thường đâu, mọi người cứ hiểu là nó thành một lưỡi kiếm sắc bén, không có lưỡi kiếm sắc bén thì tuy cũng khiến người ta bị thương nhưng lực sát thương và tính uy hiếp chắc chắn không bằng lưỡi kiếm sắc bén."

"Hoa Minh Minh cậu và con mắt của trừ tà nhìn nhau là vì trừ tà vừa mở mắt nên sẽ để lộ âm khí ra, chờ mấy tiếng nữa thì âm khí này sẽ tiêu tán không còn cảm giác này nữa."

Lý Thừa Hiện nghe Phương Minh giải thích đơn giản thì trong lòng càng dậy sóng, hiện tại chỉ có ông biết việc để trừ tà mở mắt khó bao nhiêu, mà trong sách gia truyền có ghi lại là để cho trừ tà mở mắt phải dùng nước mắt của trâu và một vài vật thông linh khác tới lau chùi mắt trừ tà, cuối cùng lại phải dùng thêm một vài kinh văn phụ trợ mới có kết quả.

Chiêu thức dùng hai tay lướt qua hai mắt trừ để trừ tà mở mắt giống như của Phương Minh có thể nói là chưa bao giờ nghe nói tới.

"Cậu họ, việc này chẳng phải càng tốt sao, càng phù hợp với yêu cầu của chúng ta, ông chủ Phương, anh ra giá đi."

Hoàng Toàn nghe lời của Lý Thừa Hiện và lời của Phương Minh xong thì vừa vỗ đùi vừa hứng khởi, phải biết rằng lần này kẻ mời cậu họ là kẻ có tiền, chỉ cần làm xong việc thì lúc chia phần trăm hắn có thể nhận được mấy chục nghìn.

"Im miệng cho cậu."

Nhưng mà khiến Hoàng Toàn không ngờ đến là hắn vừa mở miệng nói xong thì cậu của hắn lại trừng mắt trực tiếp lớn tiếng quát hắn.

"Cậu họ..."

Sắc mặt Hoàng Toàn hậm hực, nhưng mà Lý Thừa Hiện bây giờ hoàn toàn không để ý tới đứa cháu trai bà con xa nhà ngoại này, nói lời xin lỗi với Phương Minh: "Thầy Phương, cháu ngoại trai của lão không biết đúng mực hi vọng thầy Phương đừng trách tội."

Thái độ của Lý Thừa Hiện làm cho đầu óc của mọi người mơ hồ, không hiểu Hoàng Toàn chỉ là hỏi giá cả thế nào mà thái độ của Lý Thừa Hiện lại lo sợ tới thế, giống như Hoàng Toàn làm chuyện gì sai rồi vậy.

Phuong Minh thì biết tại sao Lý Thừa Hiện lại tỏ thái độ như vậy, bởi vì cái này dính tới một quy củ.

Sau khi trừ tà mở mắt thì cũng coi là thuộc về linh khí rồi, đồ như vậy nếu chủ nhân không bán mà người khác mở miệng hỏi thì chính là phạm vào kiêng kị, đây là điều tối kị trong phạm vi này.

Nhưng mà Phuong Minh không để ý, cậu trừ tà mở mắt ngay trước mặt Lý Thừa Hiện ngoại trừ chứng minh cho Hoa Minh Minh đây là trừ tà thì cũng đã dự định bán trừ tà này đi.

Suy cho cùng, trừ tà bây giờ không có tác dụng gì với cậu cả, không bằng bán đi để làm tiền vốn cho cửa tiệm.

"Trừ tà này có thể chuyển tay cho các người, dù sao để ở đây cũng vô dụng với tôi, không bằng ông Lý cứ mua về đưa cho người cần, coi như là chuyện tốt vậy."

Phuong Minh cười nói, Hoàng Toàn ở bên cạnh vừa nghe Phuong Minh nói lời này thì trên mặt lộ ra vẻ cao hứng, lập tức nhìn sang cậu mình, nghĩ tới lúc cậu họ lớn tiếng quát hấn trước đó thì lần này không dám giành mở miệng trước.

Lý Thừa Hiện trầm ngâm một lúc như đang cân nhắc gì một lúc sau mới nói: "Nếu thầy Phuong đã nguyện ý sang tay giúp người khác hoàn thành ước nguyện, thì lão đây cũng nguyện ý lấy đôi trừ tà với giá ba trăm nghìn."

"Cái gì?"

Phuong Minh không trả lời, Hoa Minh Minh vừa mới đứng từ dưới đất lên nghe được giá Lý Thừa Hiện ra thì trực tiếp kêu lên, ngay cả Hoa Bắc Vinh và Tống Hùng cũng mang ánh mắt kinh ngạc mà đánh giá đôi trừ tà này.

Mười lăm phút trước mới chỉ có một trăm nghìn, nhưng Phuong Minh chỉ dùng tay vuốt mắt trừ tà hai cái thì trực tiếp tăng tới ba trăm nghìn, đây quả thực là như bàn tay vàng vậy.

Mà càng khiến cho họ không tiếp thu được chính là Lý Thừa Hiện thấy Phuong Minh không trả lời thì tiếp tục nói: "Thật ra ba trăm nghìn này không cao, chẳng qua người chủ thuê suy cho cùng thì kinh tế cũng có hạn, nếu cao hơn nữa thì sợ cũng không chịu."

Ba trăm nghìn mà không cao lắm?

Là sự nghèo khó đã hạn chế sức tưởng tượng của họ sao? Bỏ ra ba trăm nghìn mua một đôi trừ tà bằng đá về.

Lúc này ngay cả Phuong Minh cũng hơi kinh ngạc, sở dĩ cậu không trả lời là vì cậu không ngờ Lý Thừa Hiện sẽ trả một giá cao như vậy, dù sao trước đây tất cả mọi thứ cậu đều biết được từ sư phó, nhưng sư phó chưa bao giờ nói tới chuyện tiền bạc với cậu hết.

Linh khí đại khái có giá cao bao nhiêu thì trong lòng cậu cũng chỉ có một khái niệm sơ sơ, nhưng mà từ lúc Lý Thừa Hiện ra giá tới lúc này cũng khiến cậu hiểu rõ rồi.

Ba trăm nghìn, thành giao!

Sau khi thấy Lý Thừa Hiện muốn lấy số tài khoản ngân hàng của Phuong Minh, không chớp mắt mà chuyển ba trăm nghìn vào thì mắt Hoa Minh Minh đỏ ửng lên, việc này quả thực giống như đi cướp tiene vậy, nếu hắn có thể học được chiêu này thì sau này đâu còn cần nhìn ánh mắt của cha nữa, không có tiền thì tùy tiền đi tìm hai tảng đá rồi bán là được.

Lúc này, trong đầu Hoa Minh Minh nảy ra một ý nghĩ muốn bái Phuong Minh làm thầy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 38: Tìm người hỏi quẻ, tiêu tai phong thủy

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Sau khi thấy Lý Thừa Hiện muốn lấy số tài khoản ngân hàng của Phuong Minh, nháy mắt chuyển ba trăm nghìn vào, mắt Hoa Minh Minh muốn đỏ cả lên, việc này giống như ăn cướp vậy, nếu như hắn có thể học được chiêu thức ấy, vậy thì sau này đâu cần nhìn ánh mắt của cha nữa, không có tiền thì tùy

tiện đi kiếm hai tảng đá đi bán là được.

Trông mặt Hoa Minh Minh tròn nhẵn liếc qua liếc lại, trong lòng hần lúc này đang nghĩ làm cách nào để Phương Minh nhận hần làm đồ đệ.

Sau khi bàn xong việc trừ tà, Hoàng Toàn đi gọi hai khiêng vác tới khiêng đi, mà hai người Lý Thừa Hiện và Phương Minh thì đang trao đổi, cuối cùng sau khi để lại cách liên lạc thì Lý Thừa Hiện mới lưu luyến rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng rời đi của Lý Thừa Hiện, trên mặt Phương Minh cũng lộ ra nụ cười, bởi vì ban nãy cậu nói Lý Thừa Hiện sẽ mở cửa tiệm ở đây, còn về kinh doanh cái gì thì có lẽ trong lòng Lý Thừa Hiện cũng nắm rõ, sau này không được thì còn có thể nhận được khách từ Lý Thừa Hiện.

Lý Thừa Hiện đi rồi, Tống Hùng cũng đi, từ lúc giao cửa hiệu lại thì ông không còn liên quan gì tới mọi thứ ở đây cả.

Bây giờ, trong cửa hàng chỉ còn lại Phương Minh và hai cha con Hoa Bác Vinh.

"Phương Minh, đôi trừ tà đó bán đi với giá ba trăm nghìn không xảy ra chuyện gì chứ?"

Đối với xuất thân của gia đình Hoa Bác Vinh mà nói ba trăm nghìn cũng không coi là nhiều, ông ấy chỉ sợ là tới lúc đó Lý Thừa Hiện hoặc ông chủ phía sau Lý Thừa Hiện tới gây phiền phức, dù sao tiêu ba trăm nghìn mua một đôi trừ tà đá thì không phải ai cũng có thể chịu được.

"Bác Hoa, nếu như giờ có một cao tăng mang một chuỗi phật châu bằng gỗ bình thường đã nhiều năm trời trôi bán cho bác, với giá ba trăm nghìn thì bác có mua không?" Phương Minh cười hỏi lại.

"Đương nhiên muốn, có thể được vị cao tăng đó đeo nhiều năm trời tất nhiên là thường được nghe kinh niệm phật, chuỗi phật châu như vậy cho dù mình không đeo thì sang tay bán với giá năm sáu trăm ngàn không thành vấn đề, nếu như cao tăng đó thân phận cao thì trả với giá hơn một triệu cũng được nữa, thứ đồ có cấp độ này thì chất liệu không là gì, đối với người tin mà nói thì là bảo vật vô giá." – Hoa Bác Vinh tựa như không hề suy nghĩ gì mà nói.

"Nếu như đã vậy, thì không có bất cứ vấn đề gì với vật trừ tà này." – Phương Minh sâu xa nói.

Nghe lời Phương Minh nói, trên mặt Hoa Bác Vinh lộ ra vẻ hiểu rõ, mấy chuỗi phật châu cao tăng đó đeo khiến người ta tranh mua là vì chúng được cao tăng khai quang chăm sóc, đeo lên có thể sẽ an thần tiêu trừ tai họa, mà lời này của Phương Minh chẳng khác nào nói cho ông biết, đôi trừ tà này cũng đã được khai quang rồi.

Đồ đạc được khai quang, giá cả căn bản không thể đánh giá được. Đương nhiên khai quang ở đây là ý chỉ thật sự được các vị cao tăng hoặc đạo trưởng đức cao vọng trọng ấy niệm kinh bảo dưỡng, mà không phải mấy đồ giả mà bọn lừa bán.

"Phương Minh cậu phát tài rồi, chúng ta trực tiếp tới xưởng đồ đá mua một đồng loại trừ tà này về sau đó sang tay bán đi, giá vốn chỉ mấy chục, chẳng khác nào có được món lãi kếp sù gấp mười mấy lần, nếu không tôi chịu đầu tư vốn, tiền lời lúc sau tôi chỉ lấy một phần thôi."

Hoa Minh Minh ở bên cạnh căn bản không nghe hiểu được thâm ý ở trong lời của Hoa Minh Minh và Hoa Bảo Vinh, trong đầu hần lúc này đã bị đóng tiền làm cho ùn tắc.

Thật ra cũng không trách Hoa Minh Minh tham tiền như thế được, mặc dù hần là cậu chủ của Hoa Bảo Lâu nhưng về mặt tiền bạc thì Hoa Bảo Lâu quản lý hần rất chặt chẽ, sợ hần trở thành bọn công tử bột phá gia, tiền sinh hoạt mỗi tháng đối với người thường tuy là một khoản lớn nhưng đối với thân phận thiếu gia Hoa Bảo Lâu thì có chút không hợp.

Đặc biệt là hần là một người cực kì sĩ diện, ra đường lêu lổng với bạn bè không đủ tiền tiêu cũng không tiện không nề mặt mà để bạn bè mời, ngay cả Bàn Chùy trong nhà mở lò sát sinh, bởi vì trong nhà không hạn chế tiền bạc của hần nên hần lớn lên mập giống y như mấy con heo nhà hần giết, nhưng mấy em gái trường nghệ thuật người ta đã ngủ mười mấy lần rồi.

Đáng thương cho hần đường đường là cậu chủ Hoa Bảo Lâu tuần tú lịch sự, sự nghiệp cũng coi như phát triển tạm được, mà ngay cả một nữ sinh cũng không cura được.

Tiền, đều là vì tiền cả, không có tiền, là oán niệm lớn nhất trong lòng Hoa Minh Minh.

"Con tên khờ này nói gì thế hả?"

Hoa Bác Vinh nghe thấy con trai mình nói tới việc đầu tư cổ phần thì trực tiếp đập tay xuống, may mà Hoa Minh Minh đã sớm chuẩn bị trực tiếp chạy sang một bên.

Phương Minh cũng cười, nhìn thấy đôi mắt sáng lên của Hoa Minh Minh thì giải thích: "Không đơn giản vậy đâu, đôi trừ tà này có thể bán với giá tiền này là bởi vì tôi đã khai quang cho nó, nhưng không phải tất cả trừ tà đá nào cũng đều có thể khai quang nhẹ nhàng được như vậy."

Khai quang, là tăng thêm linh tính và khả năng của đôi vật nào đó, nhưng điều kiện tiên quyết là bản thân nó phải có khả năng khai quang, Phương Minh có thể khai quang cho trừ tà để khả năng trấn tà của trừ tà mạnh lên là vì vốn dĩ bản thân trừ tà đã có tác dụng trấn tà rồi.

Tiếp theo còn một nguyên nhân rất quan trọng là bởi vì đôi trừ tà đá đã nhiều năm rồi, vốn dĩ là bảo vệ nghĩa địa, thời gian tích lũy đã có một chút linh tính rồi, thiếu chút nữa là trở nên điêu luyện rồi.

Việc này giống như một hòa thượng hoặc đạo sư nghiên cứu Phật pháp và kinh thư nhiều năm, bản thân tích lũy cũng tạm tạm, còn kém tí nữa như trang giấy mà không đâm qua được, tất cả những gì Phương Minh làm là ra đòn cảnh tỉnh lập tức đánh thức khiến đôi phương đâm xuyên qua tờ giấy này.

Nhưng mà dù vậy, khai quang cho trừ tà này cũng hao phí hơn phân nửa tinh lực mà cậu hấp thụ mấy ngày nay, cả người đều cảm thấy suy yếu, nếu như khai quang cho một trừ tà mới điều khắc mà nói thì ước chừng coi như có hao phí tất cả tinh lực trên người cũng không thể thành công.

Cho nên tất cả những đề nghị Hoa Minh Minh nói căn bản không được, ít nhất với tu vi của cậu bây giờ là không được.

Nghe lời Phương Minh nói trên mặt Hoa Minh Minh lộ ra vẻ thất vọng, con đường phát tài này khó khăn lắm mới có vậy mà giờ coi như mất rồi.

"Phương Minh, bây giờ cửa tiệm này con định thế nào?" – Hoa Bác Vinh bỏ qua đề tài này, hỏi.

"Thiết kế trong này cũng không cần thay đổi nhiều, mấy thứ đồ của lâu một cũng không cần bày nữa, con đến lúc đó sẽ để bạn con đảm đương lâu một, còn con chủ yếu là ở lâu hai."

Nghe lời Phương Minh nói, trong lòng Hoa Bác Vinh hiểu rõ người bạn kia chắc là người trẻ tuổi gọi là Vương Đại Trụ mà ông gặp lúc đầu.

Trong nháy mắt, trong lòng Hoa Bác Vinh nắm rõ, Phương Minh đây là định cùng người bạn nói khó đó kết hợp.

"Ừm, tìm một người thân thiết để trông coi cũng tốt, nhưng mà bác tới giờ vẫn chưa biết tiệm của con rốt cuộc là định kinh doanh gì?"

Hoa Bác Vinh hỏi vấn đề mình quan tâm nhất, sau khi Phương Minh đưa ra ý tưởng mở cửa hàng đến giờ cũng chưa có nói cụ thể rõ ràng cho bọn họ biết cửa hàng này chủ yếu kinh doanh gì.

"Tìm người hỏi quẻ, tiêu trừ phong thủy, chỉ cần là việc làm ăn con thấy được thì đều nhận." Phương Minh thật thà trả lời.

Nghe Phương Minh trả lời, trên mặt Hoa Bác Vinh lộ ra vẻ xúc động, bởi vì ông đã đoán được Phương Minh muốn mở cửa hàng gì, nhưng Hoa Minh Minh vẫn còn mơ hồ: "Đó chẳng phải là bày sạp coi bói hỏi quẻ trên cầu vượt sao? Nhưng mà phong thủy là ý gì vậy?"

"Phong thủy chia làm hai phần, ngẩng đầu nhìn quỹ tích vận chuyển của trời trăng và sao, nhìn hướng chảy của mạch nước và dãy núi, đương nhiên nói đơn giản thì đó là phong thủy."

"Đó chẳng phải là tìm nghĩa địa cho người ta sao? Nói thần kì lên vậy làm gì?"

Đối mặt Hoa Minh Minh, Phương Minh cảm thấy không cần giải thích nhiều, cũng không định sửa sự hiểu lầm trong lời nói của Hoa Minh Minh với thầy phong thủy, thầy phong thủy không chỉ chọn đất cho người chết, mà còn phải chọn đất cho người sống.

Nhỏ thì chọn đất chọn nhà cho một nhà một hộ, lớn thì một thôn một trấn thậm chí là cả chọn đất thiết kế cho cả một kiến trúc của thành phố, thậm chí người giỏi còn có thể quyết định số mệnh của một quốc gia, đương nhiên cao nhân ở đẳng cấp này ngay cả Phương Minh cũng chưa từng gặp, ít nhất thì sư phó cũng chưa đạt tới cảnh giới này.

Ở một bên khác, Hoàng Toàn nhìn người khiêng vác kéo trừ tà bằng đá đi phía sau, trên đường về vẫn nhìn chằm chằm cậu mình với bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Có phải thấy ta tiêu ba trăm nghìn mua trừ tà đá này là rất đắt?"

Lý Thừa Hiện hình như biết cháu ngoại trai của mình trong lòng nghĩ gì, giải thích: "Trừ tà mờ mắt, tác dụng chân chính cực kì lớn, ba trăm nghìn cũng không tính là đắt."

"Cậu họ, đạo lý này ta hiểu, nhưng mà lần này ông chủ chủ đưa chúng ta ba trăm nghìn, người trực tiếp mua một đôi trừ tà đá này thế chúng ta chẳng phải đi chuyển này không kiếm được gì sao?"

"Ai nói ta muốn mang cái này về cho nhà họ Trương chứ." – Trong đôi mắt già nua của Lý Thừa Hiện có ánh sáng lưu động – "Con cái nhà họ Trương tuy chết đột ngột nhưng oán khí không lớn, dùng trừ tà bằng đá này thì không sử dụng được hết tác dụng."

"Ý của cậu là gì?"

Hoàng Toàn dường như không hiểu gì, biểu cảm dần trở nên kích động.

"Đem đôi trừ tà đá này về nhà trung, sau đó đi thương lượng tìm một đôi trừ tà đá khác cho nhà họ Trương, gặp được chủ nào thật sự cần, thế thì cái giá không dùng ở đây rồi."

"Cậu họ, giỏi, thật sự quá giỏi."

Lý Thừa Hiện lúc này không còn sự thành khẩn trước kia, hai mắt lóe ra ánh sáng, nghe cháu ngoại mình thổi phồng, gương mặt già nua cũng có chút đắc ý, nhưng mà có vài thứ ông chưa nói cho đứa cháu ngoại trai này.

Trực tiếp bỏ ra ba trăm nghìn mua đôi trừ tà bằng đá này còn một nguyên nhân rất quan trọng, đó chính là muốn nhắc nhở làm quen với thanh niên trẻ tuổi

Phuong Minh này, đây là cao nhân chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 39: Đặt tay xuống, nói chuyện đằng hoàng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
"Phuong Minh, bây giờ con muốn làm gì?"

"Con đã thông báo cho Đại Trụ, có thể hôm nay cậu ấy từ chức sẽ phải đến chiều mới xong, con sẽ chờ cậu ấy đến cửa hàng."

Hoa Bác Vinh gật đầu, nhưng còn Hoa Minh Minh có vẻ không hứng thú lắm, hắn lớn lên ở đây từ nhỏ, những thứ đồ cổ đối với những người khác thì hấp dẫn chứ hắn thì không quan tâm quá nhiều.

Nhìn thấy Hoa Minh Minh không để tâm lắm, Phuong Minh cười nhẹ nói: "Hoa thúc có nhớ con đã từng nói trước đó tại sao tại sao con không trả giá mà vẫn vui vẻ với mức giá mà ông chủ Tổng đưa ra không

"Tất nhiên là nhớ, Phuong Minh con có ý gì?"

"Đi, lên tầng hai. Thực ra, con không chắc lắm, nhưng mà có lẽ sẽ không làm con thất vọng."

Khuôn mặt của Phuong Minh nở một nụ cười bí ẩn nhìn lên tầng hai. Điều này khiến Hoa Minh Minh bĩu môi khó chịu, lên tiếng: "Bí ẩn cái gì chứ, nói thẳng ra là được rồi."

"Nếu không kiên nhẫn được, thì quay lại cửa hàng đi!"

Hoa Bác Vinh nhìn chăm chăm vào con trai mình, Hoa Minh Minh liền rút cổ và nhanh chóng im lặng vì hắn biết trở lại cửa hàng còn nhàm chán hơn, cửa hàng hồi trước còn có một vài tư vấn viên xinh đẹp trông coi, nhưng hiện tại đều bị cha hắn đuổi hết rồi, chon nên hắn, cũng không muốn ở lại cửa hàng làm gì.

Trên tầng hai, Phuong Minh đứng trước ô mộc mà cậu đã xem qua, Hoa Bác Vinh cũng nhìn vào gần ô mộc, một lúc lâu sau, ông nói: "Quả thực là cây linh, cũng là ô mộc cực phẩm, nhưng mà có điều giá trị trên thị trường hiện giờ tuy rằng không phải thấp nhưng cũng không cao đâu. "

Hoa Bác Vinh chủ yếu kinh doanh đồ trang sức và ngọc bích, nhưng từ lâu ông ta cũng có làm việc trong các cửa hàng đồ cổ, về cũng có một chút hiểu biết về những thứ này.

"Hoa thúc, chủ có biết một tên gọi khác của ô mộc không?" Phuong Minh mỉm cười hỏi.

"Một tên gọi khác?" Hoa Bác Vinh lắc đầu tỏ vẻ nói rằng chưa từng nghe nói.

"Đối với những người bình thường, ô mộc chỉ là ô mộc, giá trị rất cao, nhưng đối với những người trong nghề như chúng ta, ô mộc là thứ đồ tốt, bởi vì ô mộc còn được gọi là linh mộc, và nó đứng đầu tam đại linh mộc."

"Linh mộc?" Hoa Bác Vinh và Ha Minh Minh nhìn nhau vô cùng bối rối và mong chờ Phuong Minh giải thích của.

"Trước đây, trong các bộ phim Hồng Kông và Đài Loan cũng như trong nước rất phổ biến ở Ma Đô, cây gươm làm bằng linh mộc có thể dùng để trừ yêu ma, nhưng không có nghĩa là loại gỗ nào cũng đều được sử dụng, nếu sử dụng gỗ thì phải chọn gỗ linh mộc. "

Phuong Minh kiên nhẫn, giải thích từng chút: "Tam đại linh mộc bao gồm ô mộc, đào mộc và lõi mộc, tục ngữ có câu: đào mộc dễ tìm, ô mộc khó tìm, lõi mộc thì trời cho."

"Rất nhiều truyền thuyết về đào mộc, nói rằng Khoa Phụ Truy Nhật Lâm trước khi chết ông đã ném cây gỗ trong tay xuống và nó biến thành một vườn đào, vì vậy ánh nắng mặt trời có thể áp chế được âm tà, đó là lý do nhiều đạo sĩ sử dụng kiếm bằng gỗ đào. "

"Về phần ô mộc, trầm tích nước sông ngầm hàng ngàn năm lắng đọng, hấp thu khí tự của trái đất, khác chế được âm tà, hiệu quả như đào mộc."

"Cuối cùng, câu nói chính xác về lõi mộc không có loại cụ thể, các tên lõi mộc có nghĩa loại cây bị ảnh hưởng bởi thiên lôi. Thiên lôi là khắc tinh của âm linh, mà những loại cây bị thiên lôi đánh trúng thì đều có thể hàng phục ma quỷ. "

Thấy cha con Hoa Bắc Vinh chăm chú lắng nghe, Phương minh tiếp tục: "Tất nhiên, câu nói lõi mộc trời ban cũng có nguyên nhân của nó, bởi vì những loại cây bị thiên lôi đánh trúng nhưng vẫn sinh sôi nảy nở mới có thể gọi là lõi mộc, có thể hiểu là như vậy. "

"Nói như vậy có nghĩa là người ta có thể chế tạo grom trừ ma bằng đào mộc hoặc ô mộc?" Hoa Minh Minh nghi hoặc hỏi, bởi vì anh không tin vào ma quỷ, ngay cả khi trước đó hắn đã từng nhìn thấy người ta trừ ma

"Bình thường thì ô mộc hay đào mộc đều có thể dùng để trừ tà, nhưng cách chế tạo thì có chút khác biệt.

Đối với đào mộc chỉ cần là gỗ 60 năm nhưng với ô mộc thì phải là gỗ hơn 1000 năm ”

Phương Minh liếc nhìn Hoa Minh Minh thấy hắn đang suy nghĩ gì đó, bèn trêu chọc: "Nhưng mà ánh sáng ở đây không đủ, thậm chí nếu một đứa trẻ cầm một lưỡi grom bén bạn nghĩ anh có thể khiến một người lớn trưởng thành để làm gì?

Hoa Bắc Vinh lộ vẻ suy tư sau đó lên tiếng: " Phương Minh ý con là muốn sử dụng ô mộc ngàn năm này để chế tạo grom."

"Tạm thời thì con chưa cần, nhưng Hoa thúc, đây không phải là ô mộc ngàn năm đâu, nếu con không nhầm, nó ít nhất phải là ô mộc vạn năm tuổi."

“Ô mộc vạn năm!"

Hoa Bắc Vinh ngạc nhiên, ô mộc ngàn năm quả thực đã rất đáng giá rồi, nhưng nếu đây là ô mộc vạn năm thật, giá trị so với ô mộc ngàn năm còn lớn hơn nhiều lần.

Ô mộc ngàn năm có thể coi là gỗ cực phẩm rồi nhưng giá trị trên thị trường hiện giờ chỉ vào tám hai mươi vạn. Nhưng còn đối với ô mộc vạn năm thì giá trị gấp hàng chục lần, có thể tính đến là bốn trăm vạn.

"Phương Minh anh có nhầm không vậy, ông chủ Tổng gia không phải kẻ ngốc, ông ta mua gỗ nhất định phải qua thẩm định kỹ rồi, ô mộc vạn năm sao có thể để ở đây được? "

Hoa Minh Minh buông lời mỉa mai làm cho Hoa Bắc Vinh có chút bực tức nhưng lời hắn nói cũng khoanh phải là vô lý, Hoa Bắc Vinh lên tiếng: "Thằng nhóc này nói cũng không phải không có lý, Tổng Hùng nhất định đã đi thẩm định để xác định tuổi của gỗ rồi. "

"Xác định tuổi, bằng cách nào?" Fang Ming hỏi với một nụ cười.

"Cách dễ nhất là lấy một miếng gỗ hoặc một miếng mùn cưa thẩm định kỹ thuật than 14C, bởi vì trên thị trường rất nhiều người bán gỗ giả, cho nên nếu sử dụng phương pháp này sẽ có thể dễ dàng phát hiện và thẩm định gỗ một cách chính xác nhất.. "

Mặc dù rất nhiều cửa hàng biết việc thẩm định gỗ bằng phương pháp than 14C, nhưng rất ít cửa hàng làm theo, lý do thứ nhất là vì chi phí rất cao, và thứ hai là bạn phải cung cấp giấy tờ kiểm định, điều này khiến cho các cửa hàng sẽ bị lộ nếu họ kinh doanh và khai gian năm tuổi của gỗ.

Nhưng gỗ không giống nhau, và lại nếu muốn thẩm định gỗ chỉ cần cắt một mảnh đầu gỗ và sẽ không ảnh hưởng đến giá trị của nó, Tổng Hùng bỏ ra hai ba mươi vạn để thẩm định thì cũng rất bình thường.

"Đúng vậy, thật ra ông chủ Tổng chỉ lấy phần ngoafi hoặc vụn gỗ để đi thẩm định, nhưng nếu như trong thân gỗ mới thật sự giá trị thì sao."

Phương Minh cười nhẹ, nhìn quanh căn phòng sau đó ánh mắt dừng lại trên chiếc bàn, trên đó có một số dụng cụ chạm khắc và một cái rìu.

Tay cầm thứ gì đó lên, Hoa Minh Minh nhìn thấy Phương Minh đang tiến về phía mình liền lên tiếng: "Phương Minh, anh giận tôi cũng không nên động thủ như vậy, bỏ cái rìu xuống rồi từ từ nói chuyện."

Phương Minh nheo mắt nhìn Hoa Minh Minh, vì kho báu sống này, anh bỏ qua nó và cầm một cái rìu đi đến chỗ ô mộc, sau đó, giơ cao cây rìu về phía mộc, trước sự ngạc nhiên của Hoa Bắc Vinh và Hoa Minh Minh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Cây tử mẫu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Phuong Minh vung cây rìu chém xuống, nhưng chỉ làm nứt một mảnh đầu gỗ chứ không chặt vào sâu lắm.

Ô mộc này, bởi vì nước và bùn đất trầm tích, cho nên vô cùng rắn chắc khó mà bị hư tổn, bình thường muốn chặt đã khó rồi, huống hồ gỗ này đường kính tận một thước.

Nhưng đối với Phuong minh, vậy là đủ, bởi vì hắn không có ý định chặt ô mộc này.

Sau khi sử dụng một cái rìu để làm sạch các mảnh vụn gỗ ở rìa con dao và mở miệng với kích thước gần mười centimet, Fang Ming bắt đầu quan sát.

"Phuong Minh?"

Đứng bên cạnh Hoa Bác Vinh, Phuong Minh nhìn chăm chăm vào cây rìu không rời mắt.

"Chú Hoa, chú có thể giúp con lấy ít nước được không?" Phuong Minh nói với Hoa Bác Vinh.

"Được."

Hoa Bác Vinh gạt đầu, sau đó đôi mắt nhìn chăm chăm đứa con trai Hoa Minh Minh, Hoa Minh Minh cũng hiểu, chỉ có điều vô cùng miễn cưỡng đi vào phòng tắm lấy một chậu nước ra.

"Đưa đây."

Hoa Minh Minh miễn cưỡng đưa chậu nước, nhưng Phuong Minh căn bản không để ý thái độ của Hoa Minh Minh, vì lúc này mọi sự chú ý của hắn đều hướng về cây gỗ này.

Nước từ từ đổ vào rìa con dao, và cảnh tượng sau đó khiến cho Hoa Bác Vinh và Hoa Minh Minh vô cùng kinh ngạc, nước ngấm hết vào gỗ mà không rơi xuống một giọt nào.

Ai cũng biết gỗ có chức năng hấp thụ nước, nhưng tốc độ hấp thụ nước của gỗ không nhanh, thậm chí tương đối chậm, vì vậy cảnh tượng này hoàn toàn trái ngược.

"Quả nhiên đúng như mình đoán."

Tuy nhiên, Phuong Minh sau khi nhìn thấy như vậy ánh mắt bỗng sáng lên, điều này đã chứng minh phán đoán ban đầu của hắn là không sai, quả thực là ô mộc vạn năm, hơn nữa còn là loại gỗ cực kỳ hiếm thấy.

"Phuong Minh, con đoán sao? Chẳng lẽ đây thực sự là ô mộc vạn năm? Nhưng ô mộc vạn năm sao có thể hút nước mạnh như vậy được?"

Không phải là chưa từng có khai quật ô mộc vạn năm, cho nên Hoa Bác Vinh cũng biết chút ít, ô mộc vạn năm thực sự rất lâu đời, nhưng ông ta chưa bao giờ nghe đến khả năng hút nước của loại gỗ này.

"Chú Hoa, ô mộc vạn năm bình thường thì không thể nào, hoặc cho dù là ô mộc thuộc dòng quý hiếm cỡ nào cũng rất khó, nhưng đây đúng là loại gỗ thần kỳ trong tự nhiên, nó được gọi là cây tử mẫu." Phuong Minh nhìn Hoa bác Vinh giải thích.

Về cây tử mẫu, không phải sư phó nói cho hắn biết, mà là hắn đã có đọc qua Vu Sư truyền thừa, trong đó có ghi lại danh sách những loại cây cỏ thần kỳ hiếm thấy, cây tử mẫu cũng nằm trong danh sách đó.

"Cây tử mẫu?"

Hoa Bác Vinh lắc đầu nghi hoặc hỏi, vì ông ta đã sống chừng ấy năm nhưng cũng chưa nghe qua đến sự tồn tại của loại cây này.

Phuong Minh không nói gì tiếp, mà bắt đầu dùng dao cắt xuống dọc theo mép cắt lúc nãy, từng chút một, tỉ mỉ và mát gần một tiếng đồng hồ mới cắt sạch lớp vỏ bên ngoài ra hoàn toàn.

Vỏ màu nâu bên ngoài được cắt bỏ hết, hai cha con Hoa Bác Vinh và Hoa Minh Minh vô cùng kinh ngạc, bởi vì đã sống gần ấy năm trời nhưng vẫn ngu ngốc không biết còn có loại gỗ như vậy, bên trong và bên ngoài hoàn toàn khác nhau, bên ngoài là gỗ nâu, nhưng bên trong lại là gỗ màu trắng sữa.

Có rất nhiều loại cây được bọc bỏ ngoài khi cắt ra cũng có màu trắng, tuy nhiên, nhưng màu trắng của các loại gỗ bình thường và màu trắng gỗ trước mắt lại hoàn toàn khác nhau, đó là một màu trắng như tinh khiết.

Nếu như chỉ chụp một phần của cây gỗ này và đưa nó cho người khác xem, chắc chắn sẽ không ai tin đây là một mảnh gỗ cả. Nhiều người thậm chí còn nghĩ rằng đây chỉ là ảnh của vật gì đó có màu trắng ngọc bích.



Phương Minh đặt ngón tay lên đó và nhẹ nhàng vuốt ve nó. Trong mắt hắn vừa có chút vui mừng và sợ hãi, hắn vô cùng bất ngờ về sự xuất hiện của cây tử mẫu ở đây.

"Hải chi bác có thụ, này cái ở thủy, một mẫu bên ngoài, một tử ở bên trong, mẫu khô tử ra, nhiều thế hệ bàn cái."

Phương Minh đọc lại mô tả về cây tử mẫu, Hoa Bác Vinh nghe có thể hiểu cơ bản, nhưng với Hoa Minh Minh hắn nghe lại chẳng hiểu gì cả.

"Phương Minh ý của con là loại cây này mọc trên biển, bởi vì được bao bọc xung quanh là biển, cho nên thực không giống với các loại cây bình thường khác, cho nên ngay bên trong thân nó cũng có thể sinh trưởng, chú nói vậy đúng chứ."

Hoa Bác Vinh nhìn Phương Minh, Phương Minh gật đầu, vì Hoa Bác Vinh nói không sai.

"Chú Hoa nói không sai, đây là mô tả của cây tử mẫu, tương truyền đây là loại cây mọc trên biển, xung quanh không có đất đai gì cả nên chỉ có thể tự mọc trong thân cây của chính nó, và cây mới có khả năng hấp thụ các chất dinh dưỡng từ cây mẹ, sau khi cây con hấp thụ hết chất dinh dưỡng thì cây mẹ bên ngoài cũng khô héo đi, lúc đó cây mẹ là lớp vỏ ngoài sẽ bị bóc ra và được thay thế hoàn toàn bằng cây con."

Phương Minh chậm rãi nói, nhưng Hoa Minh Minh sau khi nghe liền cười nói: "Phương Minh, anh nghe đồn ở đâu vậy, cây con mọc trong thân cây mẹ sao, nếu giống như anh nói thì đây không phải là một cái cây rồi sao, hơn nữa biển sâu như vậy, sao cây có thể mọc mà không quang hợp? Đừng nói với tôi rằng cái cây này cao hàng trăm cây số."

"Chưa nhìn thấy không có nghĩa là không tồn tại, cho dù hiện tại không có nhưng chưa chắc trước đây không có, dù sao thì đây chính là cây tử mẫu vạn năm"

Phương Minh lắc đầu bật cười, đối với những người trẻ như Hoa Minh Minh, hắn không tin vào những điều này vì nó hoàn toàn kỳ lạ và khác xa với những gì hắn được học và biết về thế giới này.

"Chú chưa từng nghe nói về loại cây này, nhưng loại cây này đúng là rất đặc biệt, nếu nói là loại lưỡng tính, thì cũng có thể nói loại cây này thực sự tồn tại." Hoa Bác Vinh lên tiếng cắt ngang.

"Đúng vậy, trên đời không có gì không thể xảy ra. Rất nhiều loại động vật và thực vật đặc biệt đã tuyệt chủng, nhưng hắn vẫn còn một số còn tồn tại. Cây tử mẫu là một trong số chúng."

Hoa Minh Minh thấy cha mình và Phương Minh kẻ xướng người họa cũng chỉ biết đứng một bên bừa bãi không tiếp tục tranh luận, vì hắn cũng biết nếu tiếp tục nói sẽ bị cha mình phân bác không chừng lại chọc giận ông ta.

"Phương Minh, số con đúng là may mắn, đầu tiên là việc trừ ta để cho việc buôn bán thuận lợi, bây giờ lại tìm được ô mộc vạn năm ở đây, nếu lão Tống mà biết chuyện này có lẽ sẽ tức học máu mất thôi."

Hoa Minh Minh thực sự ghen tị với Phương Minh, chuyện này với chuyện ở Phố đồ cổ đúng là giống nhau một cách thần kỳ, chỉ khác cái là Hoa Minh Minh biết rõ chuyện ở Phố đồ cổ những người kinh doanh họ đã gian lận trong buôn bán.

Lý do rất đơn giản, chỉ có như vậy mới có thể thu hút được sự chú ý từ người mua hàng, làm họ cảm thấy được họ may mắn khi mua được những món hàng quý hiếm như vậy..

Cho nên người bán muốn bán những món hàng này càng sớm càng tốt để tránh bị kiểm tra đột xuất phát hiện họ gian lận.

Chính vì điều này mà khi thấy rằng Phương Minh chỉ là kinh doanh một cửa hàng nhỏ, nhưng lại có thể kiếm được bằng với thu nhập của hàng triệu người.

"Cho dù nguồn gốc cây tử mẫu này là gì, nhưng chắc chắn là ô mộc vạn năm, hơn nữa với vẻ ngoài như vậy, nếu đem đi bán, chắc chắn có thể thu về hơn một triệu không thành vấn đề."

Hoa Bác Vinh đoán giá, ô mộc vạn năm thực sự rất đáng giá, nhưng giá nào cũng phải dựa theo khối lượng mà tính, ô mộc này kích thước không lớn, và ông đoán giá như vậy cũng chỉ dựa vào vẻ bề ngoài đặc biệt của nó mà thôi.

"Một triệu?"

Phương Minh cười nhẹ, nếu chỉ có một triệu, hắn sẽ không ngạc nhiên như vậy, chú Hoa quả thực không biết giá trị thật sự của nó nên mới đoán giá như vậy.

"Chú Hoa, con sẽ bán cây tử mẫu này, nhưng sẽ không bán gở nguyên nguyên vẹn như vậy. Đây không phải là cửa hàng Văn Ngạn sao? Con sẽ điều chỉnh nó rồi mới bán."

Phương Minh mỉm cười trả lời, về phần giá cả, hắn căn bản không có nói với Hoa Bác Vinh, vì nếu nói ra có thể sẽ dọa đối phương một phen.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 41: Màu đen...

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Nửa tiếng sau Đại Trụ cũng đã tới Trần Bảo Các, nhìn thấy trong phòng chất đầy đồ trang sức cậu ta cũng ngỡ ngàng cả người.

“Phương Minh, đây... Đây là cửa hàng được chuyển nhượng cho chúng ta sao?”

“Đúng vậy, sau này chúng ta chính là ông chủ của cửa hàng này.” Phương Minh cười ha hả trả lời Đại Trụ.

Nhưng không biết tại sao gương mặt Đại Trụ không những không kích động vui sướng mà ngược lại nghiêm túc nhìn Phương Minh: “Cửa hàng này tôi không thể nhận.”

“Vi sao? Từ đầu không phải đã nói chúng ta cùng nhau đầu tư vào cửa hàng này sao?”

“Vi tôi không ngờ cửa hàng của bọn họ lại lớn như vậy. Chỉ mười vạn của tôi dùng để thuê cửa hàng này còn không đủ dùng có nói bên trong còn có quá nhiều đồ như vậy.”

Đại Trụ cười khổ, cậu không ngu ngốc, cửa hàng này nằm trên phố đồ cổ tiền thuê một năm chỉ sợ còn hơn trăm ngàn, mà trong cửa hàng lại có nhiều đồ như vậy, mỗi món đều 200, 300, càng có những món tới mấy ngàn.

“Phương Minh, nếu như chỉ là cửa hàng nhỏ nhỏ thì chúng ta còn có thể hợp tác, nhưng bảo tôi bỏ ra số tiền quá ít lại nhận được cửa hàng lớn như thế này thì tôi tuyệt đối không đồng ý.”

Thái độ của Đại Trụ rất kiên quyết khiến cho Phương Minh bối rối, cậu biết tính tình của Đại Trụ, một khi cậu ấy đã quyết cơ bản là không thể thay đổi nổi.

Hoa Bác Vinh đứng ở một bên nghe thấy Đại Trụ nói vậy cũng rất rung động, lấy tầm mắt của ông đương nhiên có thể nhìn ra Đại Trụ sinh hoạt ở tầng chót của xã hội vậy mà có thể hồ hững với một khoản tiền tài lớn như vậy, thật sự là khó có được.

“Khụ khụ, mọi người hãy nghe tôi nói đã.”

Thấy tiếng ho khan của mình đã thu hút sự chú ý của Đại Trụ và Phương Minh, Hoa Bác Vinh mới nói: “Giá trị của cửa hàng này đúng là không thấp nhưng cửa hàng vẫn cần người quản lý, tôi nghĩ là một mình Phương Minh không thể quản hết được. Hay là vậy đi, cậu đưa mười vạn cộng thêm ở lại quản lý cửa hàng, Phương Minh sẽ chia cho cậu ba thành tiền lãi, nhưng mà nếu như vậy cậu sẽ không được nhận lương nữa.”

Nghe thấy lời nói của Hoa Bác Vinh đôi mắt Phương Minh sáng lên, không thể không cảm thán gừng càng già càng cay, nói như vậy chắc chắn Đại Trụ sẽ chẳng có lý do gì để từ chối nữa.

“Đúng vậy Đại Trụ, tôi cũng không thể ở trong cửa hàng mãi, lúc tôi ra ngoài cửa hàng vẫn phải giao cho người khác quản lý. Mà người quản lý chắc chắn phải là người mà tôi tin tưởng, khắp Ma Đô này tôi không quen ai cả, chỉ có giao cho cậu mới có thể khiến tôi yên tâm.”

Phương Minh lập tức nói hòa, thấy Đại Trụ còn đang muốn nói gì đó lập tức vượt trước mở miệng: “Mà cậu đừng tưởng cậu sẽ được lợi. Cậu là nhân viên quản lý nhưng không được trả lương, tiền cậu nhận được trích ra từ tiền lời của cửa hàng, nếu cửa hàng thua lỗ cậu sẽ phải làm không công đó.”

“Phương Minh...” Đại Trụ vẫn còn phân vân vì cậu nghĩ cho dù như vậy vẫn là cậu đang chiếm lợi quá lớn.

“Chẳng lẽ Đại Trụ cậu không muốn giúp tôi? Cậu sợ cửa hàng thua lỗ sẽ liên lụy tới cậu nên cậu không muốn cùng tôi mạo hiểm?” Phương Minh đột nhiên tức giận hỏi.

Đại Trụ nghe Phương Minh nói vậy lại nhìn về mặt Phương Minh trở nên nghiêm túc vội vã giơ tay thề thốt: “Tôi thề là tôi không có ý đó, chẳng qua tôi thấy tôi được lợi quá lớn...”

“Chừng này đã coi là gì, các cậu là anh em có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, cậu cần gì cứ phải chú ý chút chuyện nhỏ nhặt đó chứ? Nếu cậu nghĩ cậu đang được lợi lớn thì càng thêm gắng sức quản lý cửa hàng hơn là được rồi!”

Hoa Bắc Vinh dứt khoát, ngôn ngữ của ông dễ nghe hơn Phương Minh nhiều. Dù sao thì ông cũng là người có nhiều kinh nghiệm đàm phán, điểm này với tuổi của Phương Minh tuyệt đối không thể làm được.

“Vậy được rồi, tôi biết là cậu muốn giúp đỡ tôi tôi cũng không nói thêm điều gì nữa, tôi sẽ dốc hết sức lực quản lý cửa hàng thật tốt.” Về mặt Đại Trụ trở nên kích động, hai tay nắm lại nghiêm túc phát ra lời thề.

Phương Minh chỉ cười cười nhìn Đại Trụ, cũng không ngăn cản bởi cậu biết hành động này của Đại Trụ cũng chỉ là để bày tỏ tâm trạng háo hức trong lòng cậu ấy thôi.

“Linh linh linh!”

Đại Trụ vừa mới dứt lời thì điện thoại của Phương Minh lại kêu lên, cậu lấy điện thoại ra thì nhìn thấy trên màn hình hiện lên một dãy số lạ.

“Alo, ai vậy?”

“Hừ, hôm qua cậu còn chui vào phòng của bà đây, lại leo lên giường của bà, vậy mà bây giờ còn dám hỏi bà đây là ai? Tên tiểu đạo sĩ cậu thật đúng là quá bạc tình!”

Bên kia điện thoại truyền tới một giọng nữ dễ nghe, gương mặt Phương Minh đỏ lên, biết rõ đám người Hoa Bắc Vinh không thể nghe thấy âm thanh trong điện thoại nhưng không hiểu sao cậu vẫn thấy chột dạ.

Giờ điện thoại lên ra hiệu với mấy người Hoa Bắc Vinh rời khỏi cửa hàng rồi Phương Minh mới bắt đầu đi lên tiếng: “Bà cô ơi, tôi chỉ ở nhờ trong nhà cô thôi mà, có cần phải nói quá lên như vậy không?”

“Cậu cảm thấy cậu giải thích như vậy với đám phóng viên thì đám phóng viên này còn có cả lực lượng quần chúng đông đảo sẽ tin tưởng sao?”

Về mặt Phương Minh trở nên cảnh giác: “Cô lại muốn làm chuyện gì nữa?”

“Trong vòng một tiếng cậu phải xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ đem tấm ảnh hôm qua tôi chụp lên được khi cậu tiến vào phòng tôi đăng lên Weibo!”

Phương Minh đau trứng, cậu không thể biết chắc những tấm ảnh kia có tồn tại thật hay không nhưng cậu tin là nếu chúng có tồn tại, trong vòng một tiếng cậu lại không tới nhà cô thì yêu tinh này thực sự có thể làm chuyện như thế!

Yêu tinh là không thể hành động theo suy nghĩ của người bình thường đó!

“Bác Hoa, Đại Trụ, bây giờ tôi có việc phải rời đi gấp. Đại Trụ cậu cứ làm quen với đồ đạc trong cửa hàng trước đi cái đã, có gì không hiểu cứ hỏi bác Hoa nha.”

Điện thoại còn chưa tắt Phương Minh đã quay đầu nói với Hoa Bắc Vinh cùng Đại Trụ, mà ngay khi cậu nói xong những lời này trong điện thoại lại truyền tới tiếng cười như chuông bạc của tiểu yêu tinh kia.

“Ha ha, hiện tại tôi còn chưa có rồi giường nữa, nếu cậu đến nhanh nhanh một chút không chừng còn có thể nhìn thấy cảnh mỹ nữ(1) tắm rửa, tôi sẽ không đóng cửa phòng tắm đâu!”

“Cạch!”

Phương Minh trực tiếp cúp điện thoại, yêu tinh này không hề có cái gì gọi là tiết tháo(2) để mà nói, cứ tiếp tục như vậy không biết cô còn có thể nói ra lời gì nữa.

“Phương Minh cậu muốn đi đâu vậy, để tôi đưa cậu đi.”

Hoa Bắc Vinh nói, không nhìn thấy vẻ mặt u oán cùng ánh mắt hâm mộ của con trai bởi vì Hoa Minh Minh thừa biết vừa rồi là ai gọi điện thoại cho Phương Minh.

Mặc dù vừa nãy cậu cũng không nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện của Phương Minh nhưng lại nghe được là giọng nữ. Một người con gái gọi tới lại có thể khiến Phương Minh vội vã muốn đi ngay như vậy, ngoại trừ đại minh tinh Hàn Kiều Kiều còn có thể là ai được nữa chứ.

Nếu như đại minh tinh kia cũng gọi điện cho cậu, cho dù lão đầu tử(3) nhà cậu có cầm dao chặn ở trước cửa cậu cũng phải xông ra, dù phải bò cũng sẽ bò tới bên cạnh đại minh tinh kia.

Trong mắt Hoa Minh Minh Phương Minh chính là đang hạnh phúc phúc vợ vàng rồi đi, nào có biết Phương Minh là đang bị uy hiếp phải rời đi kia chứ.

Dọc theo đường đi Hoa Minh Minh cũng hỏi Phương Minh vài lần nhưng Phương Minh lại chẳng quan tâm tới cậu. Sau một hai lần ở chung Phương Minh liền biết Hoa Minh Minh cái tên này là một kẻ lảm chuyện, chỉ cần mở miệng là sẽ nói mãi không ngưng, cứ kệ cậu ta là được.

Hoa Minh Minh lái xe tới cửa tiểu khu Thang Thần, đang muốn chạy thẳng vào thì Phương Minh lại ra hiệu muốn cậu dừng xe.

“Sao vậy?”

“Để tôi tự đi vào.”

Phuong Minh xuống xe để mặc Hoa Minh Minh ngồi đó ngơ ngẩn, đây chính là qua sông đoạn cầu(4) sao? Chỉ cần cho cậu theo để nhìn thấy đại minh tinh một chút, chụp chung một tấm hình với cô mang đi khoe khoang với bạn bè cũng không thể sao?

“Tôi tới rồi!” Vừa tới cửa Phuong Minh đã gọi điện cho Hàn Kiều Kiều.

“Mới chỉ có 46 phút, tốc độ thật mau đó. Nóng lòng muốn gặp tôi tới vậy sao?”

“Đúng vậy, tôi đặc biệt hy vọng muốn được nhìn thấy cô đó!” Phuong Minh nhấn mạnh, cậu tin Hàn Kiều Kiều chắc chắn sẽ hiểu ý cậu.

“Ngao lăm bảo bối, tôi đã nói với bảo an rồi. Vì cậu mong nhớ tôi như vậy một lát nữa tôi sẽ thưởng cho cậu một cái ôm!”

Dù là mùa hè nóng bức nhưng Phuong Minh vẫn nhịn không được mà rung mình một cái, một tiếng bảo bối này của Hàn Kiều Kiều thực sự là quá chấn động.

Sau khi Hàn Kiều Kiều báo với bảo an Phuong Minh dễ dàng tiến vào cư xá. Cư xá cao cấp như vậy tự nhiên an ninh nghiêm ngặt, nếu như không được chủ nhà đồng ý thì đừng mơ có thể đi vào.

“Cốc cốc cốc!”

Phuong Minh không nhân chuông mà lại gõ cửa, dùng hành động biểu thị cậu đang bất mãn. Trong nháy mắt cửa phòng mở ra, Phuong Minh trực tiếp quay đầu nuốt từng ngụm nước bọt thắm mát: “Yêu tinh!”

Kiều Kiều đang đứng cách cậu không tới 50cm, trên người chỉ khoác một cái khăn tắm đầu tóc ướt sũng, xương quai xanh gợi cảm lồ lộ ra trước mắt cậu.

Có lẽ là do vừa mới tắm xong nên gương mặt vốn yêu mị nay lại càng thêm trắng hồng, bên gò má trắng nõn như ngọc còn có mấy lọn tóc bay lất phất vô cùng quyến rũ, hương sữa tắm nhàn nhạt bay vào mũi... Quan trọng là cái khăn tắm nho nhỏ làm sao có thể che đậy được đường cong mê người trên cơ thể cô chứ, nhất là lúc này khi Kiều Kiều đang dựa vào cửa chậm rãi giơ chân lên một góc 60 độ khiến hai đùi trắng nõn cứ như vậy lộ rõ trước mặt Phuong Minh.

60 độ, đây là một góc độ vô cùng thần kỳ khiến tất cả các đàn ông đều thống hận, vì ở góc độ này có thể khiến cánh đàn ông đều tưởng rằng chỉ một giây sau sẽ có thể thấy rõ tất cả nhưng cuối cùng thật sự lại không thể nhìn thấy cái gì!

Nhưng mà dường như Hàn Kiều Kiều không có ý định dừng lại ngay lúc này, trong chớp mắt cô trực tiếp mạnh mẽ giơ chân lên, lộ ra một mảnh màu đen...

Màu đen của quần leggings!

“Ha ha ha thực sự là cười chết ta rồi. Phuong Minh, nếu như cậu cảm thấy rất thất vọng thì hãy nói với tôi, tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cậu nha.”

Đối mặt với yêu tinh như Hàn Kiều Kiều Phuong Minh chỉ có thể im lặng, mà thấy Phuong Minh im lặng Hàn Kiều Kiều cũng hừ một tiếng sau đó xoay người, lắc lắc chiếc eo thon đi vào trong.

(1) Mỹ nữ: người con gái đẹp

(2) Tiết tháo: để chỉ danh dự, tự trọng, mặt mũi

(3) Lão đầu tử: ám chỉ cha

(4) Qua sông đoạn cầu: chỉ hành động vong ơn phụ nghĩa

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 42: Bắt đầu cảm thấy kính nể

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Mười phút sau Hàn Kiều Kiều thay đồ rồi đi ra, lúc Phương Minh nhìn thấy cô đôi mắt trở nên sáng ngời: Áo thun ngắn tay cổ tròn lộ ra xương quai xanh trắng nõn, vạt áo bao bọc ở kiêu đồn(1), cả người tươi trẻ tràn đầy sức sống.

Không đeo bất kỳ một cái loại trang sức gì, giản dị tựa như một cô sinh viên bình thường. Phương Minh không thể không cảm thán, có một loại con gái trời sinh chính là giá áo, bất kỳ loại đồ gì mặc lên người cô cũng đều vừa vặn xinh đẹp.

“Đi cùng tôi.”

“Đi đâu?” Phương Minh nhướn mày, hình như Hàn Kiều Kiều đã quên mất chuyện cậu đến đây để ngăn cô không đăng ảnh lên Weibo chứ không có ý định cùng cô đi đâu hết.

“Đi cùng tôi tới một chỗ.” Hàn Kiều Kiều lấy túi xách trong tủ trên hành lang, cũng không quay đầu lại trả lời. Nhưng thấy Phương Minh im lặng mới kỳ lạ quay đầu nhìn cậu.

“Đừng có trưng ra cái bản mặt này với tôi, đi theo tôi đi. Chẳng lẽ cậu còn đợi tôi hứa sẽ không phát tán ảnh cậu lên Weibo mới chịu đi với tôi sao?”

Phương Minh trầm ngâm một chút tựa như đang suy nghĩ về độ tin cậy trong lời nói của Hàn Kiều Kiều, nhướn mày: “Cô cứ định đi ra ngoài như vậy không sợ người hâm mộ sẽ nhận ra sao?”

Là một đại minh tinh hơn nữa chính là đại minh tinh đang vô cùng nổi tiếng, Phương Minh tin chắc cô vừa ra khỏi cư xá không tới một phút sẽ có người nhận ra cô ngay.

“Yên tâm, tôi có cách của tôi.”

Hàn Kiều Kiều lấy một cái kính mắt từ trong túi ra đeo lên mặt. Cái kính mắt này vô cùng khoa trương gần như che khuất cả nửa gương mặt cô sau đó lại buông xoã mái tóc, như vậy chỉ cần không nhìn thẳng mặt rất khó có thể nhận ra cô.

“Giấu đầu lòi đuôi.”

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, cậu cho rằng Hàn Kiều Kiều mang cái kính râm lớn như vậy càng dễ dàng khiến người ta chú ý, bởi người bình thường làm gì có ai đeo cái kính râm lớn vậy kia chứ.

“Phương Minh rốt cuộc cậu có đi hay không? Cho bà đây một câu trả lời thẳng thắn đi!”

Hàn Kiều Kiều hét lên một tiếng, đôi chân thon dài trắng nõn dẫm lên bàn cái rầm, dùng tư thế của lão đại liếc mắt nhìn Phương Minh. Chỉ là đôi giày xăng đan để lộ gót chân trắng nõn phá hủy hết khí thế lão đại.

Phương Minh đứng im không nhúc nhích, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, mặc người mạnh mẽ ép buộc lòng ta vẫn vững như bàn thạch.

Thấy rít gào không hiệu quả Hàn Kiều Kiều lập tức thay đổi chiến thuật, đôi mắt quẹo rừ chớp chớp hơi nghiêng người về phía trước, vờn chiếc lưới thơm tho nhẹ liềm liềm khoe môi, mà cổ áo rộng thùng thình cũng hơi trũng xuống...

“Ngưng! Tôi đi, tôi đi với cô!”

Giờ khắc này Phương Minh sâu sắc cảm nhận có lẽ bản thân thật sự còn chưa trở thành một vụ sự chấn chính, nếu không làm sao lại không thể chịu đựng một chút cảm dỗ như vậy kia chứ.

“Hừ, thật không có gì thú vị, còn tưởng định lực của cậu cao cỡ nào.”

Hàn Kiều Kiều ném cho Phương Minh một cái ánh mắt khinh thường sau đó nâng cằm bước đi như một con thiên nga trắng kiêu ngạo.

...

Lần này Kiều Kiều không lái chiếc Ferrari hôm trước mà mở cửa một chiếc Land Rover. Suốt đường đi hai người cũng không nói chuyện, Hàn Kiều Kiều dường như không có ý định nói cho Phương Minh biết cô muốn đi đâu mà Phương Minh cũng không hỏi nữa, chỉ ngồi yên bên cạnh lấy điện thoại tiếp tục lên diễn đàn giao lưu Trung Hoa quốc học.

Nhưng mà ngay khi Phương Minh vừa mới đăng nhập tài khoản thì chuông báo của điện thoại rung lên không ngừng, mãi tới hơn một phút sau mới dừng lại. Hàn Kiều Kiều đang lái xe bên cạnh cũng nhìn không được liếc mắt nhìn Phương Minh hừ lạnh, có điều Phương Minh cũng không quan tâm thái độ của cô, anh chỉ thắc mắc tại sao mới vài ngày không đăng nhập đã nhận được nhiều tin nhắn như vậy.

Sau khi xem qua tin nhắn anh mới hiểu rõ, tất cả mọi tin đều bắt nguồn từ bình luận của anh về toà nhà Thiên Mậu khi ngồi ở trên xe của Âu Dương

Tuyết Tinh.

Việc Phuong Minh thường hay bình luận các bài đăng trên diễn đàn cũng góp phần khiến cậu nổi tiếng hơn, nhưng chủ bài đăng này lại rất tức giận trước bình luận của Phuong Minh:

“Phuong đại thần(2) cái gì chứ? Ở chỗ này giả thần giả quỷ! Toà nhà Thiên Mậu đã sắp hoàn thành, bắt đầu bước vào giai đoạn lắp ráp thiết bị nội thất. Đã nói với mọi người mấy ông thầy phong thủy này chỉ là lũ mua danh chuộc lợi chuyên đi lừa đảo mà thôi!”

“Tên lừa đảo nhà ngươi nếu dám nói tầng có số hai không thể lắp đặt cửa sổ, vậy được, ngày mai tôi sẽ trực tiếp cảnh lắp đặt cửa sổ ở tầng có số 2, nếu không có chuyện gì xảy ra thì tên lừa đảo nhà cậu hãy rút ra khỏi diễn đàn, cả những tên thầy phong thủy lừa đảo khác cũng rút đi!”

Chính hai câu bình luận này của chủ bài đăng đã khiến cả diễn đàn bùng nổ, tất cả mọi người đều biết chủ post đây là muốn gây chiến, trong một thời gian ngắn tất cả mọi người đều chú ý tới bài đăng, bình luận không ngừng khiến bài đăng vốn dĩ đang im lặng thoáng chốc trở nên rất náo nhiệt!

Mà những người xem náo nhiệt này đều gắn thẻ @phuong đại thần nên mới làm cho thông báo của Phuong Minh vang lên không ngừng hơn một phút.

“Ngồi trước bày bán hạt dưa đồ uống cháo Bát Bào.”

“Ngồi đợi lão đại xuất hiện bị mất mặt.”

“Cặp gấp than ở lại.”

“Xin mời đồng chí bắt đầu biểu diễn.”

“Hiển linh đi.”

...

Nhưng mà Phuong Minh cũng không quan tâm những điều này, cậu quan tâm là thời gian bình luận của chủ bài đăng vào ngày 14 tháng 8.

Thấy thời gian này con ngươi của Phuong Minh co rút lại một chút, hôm nay chính là ngày 15 tháng 8, mà tới lúc cậu lướt lướt xuống phía dưới của bài đăng quả thật có nhìn thấy chủ bài đăng đã đưa lên hình ảnh lắp đặt cửa sổ.

Bởi vì toà nhà Thiên Mậu còn chưa xây xong hoàn tất nên trong hoàn cảnh bình thường không thể nào lắp đặt cửa sổ vào lúc này. Nhưng mà chủ của bài đăng cố tình muốn Phuong Minh bị bẽ mặt nên mới kiên quyết lắp đặt cửa sổ, lại còn lựa chọn vị trí cách mặt đất 60m là tầng 22 để lắp đặt cửa sổ!

Bên trên có ảnh chụp mấy người công nhân đang mang cửa sổ lên tầng 22, càng xem mắt Phuong Minh càng lạnh lẽo thậm chí Hàn Kiều Kiều đang ngồi ở bên cạnh cậu cũng có thể cảm giác được thay đổi bất thường của cậu.

“Tiểu đạo sĩ cậu làm sao vậy?”

“Đi toà nhà Thiên Mậu!”

Phuong Minh không ngần đầu nặng nề nói, theo những hình ảnh mới nhất của chủ bài đăng thì những cửa sổ kia đã được lắp ráp tốt, chuẩn bị cố định lại rồi.

“Hả?”

Hàn Kiều Kiều hơi kinh ngạc nhưng nhìn thấy gương mặt nặng nề của Phuong Minh cũng không nói thêm gì nữa, dầm chân ga đem chiếc Land Rover phóng vọt đi.

Cảm nhận được xe đang tăng tốc, Phuong Minh ngẩng đầu lộ vẻ mặt ngoài ý muốn, cậu vẫn nghĩ với tính cách của Kiều Kiều chắc sẽ vặn hỏi cậu vì sao muốn đi toà nhà Thiên Mậu mới đúng. Không ngờ Hàn Kiều Kiều cái gì cũng không hỏi ngược lại khiến cậu đoán không ra suy nghĩ của cô.

Nhưng mà bây giờ cậu làm gì còn tâm tư mà đi đoán ý Hàn Kiều Kiều nữa, toàn bộ lửa giận của cậu đã bị chủ bài đăng thiêu đốt! Có một số người muốn tự tìm đường chết nhưng có một số người lại không đáng chết, chuyện này do cậu mà ra, cậu không thể khoanh tay đứng nhìn.

(1)Kiều đồn: Mông cong

(2)Đại thần: người có kỹ năng tốt, hiểu biết rộng

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

# Chương 43: Đánh người

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Toà nhà Thiên Mậu!

Trên đường Hàn Kiều Kiều trở hết kỹ thuật lái xe điều nghệ đem chiếc Land Rover nặng nề lướt nhanh như mảnh hổ, khiến lộ trình vốn cần một tiếng rưỡi bị rút ngắn xuống chỉ còn nửa tiếng.

“Lần sau không thể có ngoại lệ, lái xe nhất định phải chậm chậm một chút.” Đợi lúc xe dừng lại Phương Minh mới mở miệng nói.

“Này, bà đây chạy nhanh như vậy còn không phải là vì cậu sao? Tên tiểu đạo sĩ nhà cậu sao có thể không có lương tâm như vậy?”

“Đừng trách tôi, đầu năm nay bình xịt thật sự quá nhiều, tôi sợ có bình xịt thấy sẽ bảo tôi dạy cô đua xe, nhấn nhin một chút nha.”

Phương Minh cười cười bất đắc dĩ giải thích một câu mà Hàn Kiều Kiều chẳng thể hiểu nghĩa, sau đó mở cửa xe đi về hướng toà nhà Thiên Mậu.

“Này, chờ tôi một chút.”

Hàn Kiều Kiều không biết nói gì, giờ phút này trong lòng cô chỉ cảm thấy tá ma sát lư(1) nhưng cô không có cách nào dùng xe để đuổi theo Phương Minh, một phần vì ở đây không cho đậu xe, một phần vì nếu cô muốn xuống xe nhất định phải hoá trang cẩn thận để không bị mọi người nhận ra.

Phương Minh nghe thấy Hàn Kiều Kiều hô những cũng không quay đầu lại, thời gian của cậu lúc này rất cấp bách. Trên đường đi cậu vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào điện thoại, hiện tại chủ của bài đăng đã cho công nhân lắp đặt cửa sổ gần xong, chỉ còn kém một bước cuối cùng là xong.

“Này, đây là công trường đang thi công, người ngoài... Ah, sao lại là cậu?”

Người công nhân lúc trước ngăn cản Phương Minh lần này lại gặp cậu nữa, nhưng lần này không đợi ông ta nói hết lời Phương Minh đã xông vào phía trong cao ốc, chạy vội tới cầu thang.

Vì toà nhà còn chưa được xây xong nên không lắp ráp thang máy, công nhân vận chuyển vật liệu là dựa vào thang máy tự chế ở phía bên ngoài toà nhà, bình thường sẽ không có ai đi cầu thang.

“Cậu đừng chạy, ở đây không được phép tới...”

Người công nhân bảo vệ kia vừa mới chạy tới dưới cầu thang đã mệt đứt hơi. Ông ta cũng đã hơn năm mươi tuổi, đến công trường giữ cửa mỗi tháng chỉ nhận được 2000, giờ mà bắt ông leo thang bộ đuổi người chắc chưa chạy được mấy tầng đã mệt chết!

Người công nhân bảo vệ từ bỏ mà Phương Minh cơ bản cũng chẳng để ý tới ông ta, cậu chạy tới cầu thang không phải để tránh ông mà bởi vì tốc độ cậu chạy thang bộ sẽ nhanh hơn hẳn thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá.

Một tầng... Hai tầng...

Ba phút, cậu chạy lên tới tầng mười lăm. Cho dù sức khoẻ của cậu xưa nay vẫn tốt cũng nhin không được mà đỏ bừng mặt, hơi thở cũng có chút gấp gáp. Cậu điều chỉnh hô hấp, luồng sáng màu xanh ở trong ngực cũng hơi di chuyển khiến cho vẻ mặt mệt mỏi trên mặt cậu nháy mắt liền tiêu tán, tinh thần sáng khoái trở lại.

Đây chính là tác dụng của vu lực. Đương nhiên nếu tinh huy tẩy tủy của cậu có thể đạt tới trình độ cao nhất thì tố chất cơ thể cũng sẽ tăng trưởng trên diện rộng, cho dù không có vu lực cũng có thể dễ dàng chạy mười mấy lầu.

Chẳng qua bây giờ nói những chuyện này vẫn còn quá sớm. Tới tầng 22, vừa ra khỏi thang lầu Phương Minh đã nhìn thấy có mấy người công nhân đem khung cửa sổ đặt lên, mà ở bên cạnh còn có hai người công nhân tư thái sẵn sàng cố định cửa sổ.

“Dừng tay!”

Phương Minh mặc kệ tất cả mọi thứ hô to, mà âm thanh của cậu cũng hấp dẫn sự chú ý của mấy người công nhân. Mọi người đều ngơ ngẩn, Phương Minh thấy bên trong ngoại trừ những người công nhân còn có một người đàn ông mặc đồ quản lý đứng ở đó.

“Cậu là ai?” Về mặt Chu Kỳ nghi ngờ nhìn Phương Minh đột nhiên xuất hiện.

Phương Minh không trả lời anh mà bước từng bước tới gần Chu Kỳ, từ lúc cậu nhìn thấy chiếc điện thoại trên tay Chu Kỳ liền biết chắc anh ta chính là

chủ của bài đăng kia.

“Cậu là ai? Cậu có biết nơi này là...”

Bốp!

Chu Kỳ còn chưa nói hết lời đã bị Phương Minh đấm thẳng vào mặt, một đấm này đấm cho Chu Kỳ ngơ ngẩn!

Bốp bốp bốp!

Nhưng mà Phương Minh không tha cho Chu Kỳ dễ dàng như vậy, cậu tiếp tục đấm thêm mấy đấm nữa cho tới khi Chu Kỳ ngã ngồi trên mặt đất mới chịu dừng tay.

“Sao cậu lại đánh người?”

“Đánh người!”

Mấy người công nhân kia thấy vậy cũng nhảy xuống khỏi cửa sổ, nhưng bọn họ cũng không đi giúp Chu Kỳ mà chỉ tiến tới vây chặt Phương Minh, không để Phương Minh trốn thoát.

“Cậu... Cậu dám đánh tôi?”

Chu Kỳ từ dưới đất đứng lên, vừa chạm tay vào gương mặt đã kêu lên đau đớn. Mặc dù anh làm việc ở công trường nhưng anh chỉ là thư sinh yếu đuối trời gả không chặt, mấy đấm vừa này Phương Minh lại dùng hết toàn lực, không đánh gãy hết hàm răng của anh ta đã là may mắn lắm rồi.

Thế nhưng điều khiến Chu Kỳ không hiểu là anh ta căn bản không quen biết người đàn ông trẻ tuổi này, có thể nói là không thù không oán, nhưng đôi phương chưa nói chuyện đã lao vào đánh anh một trận, thật sự khiến anh không hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

“Đánh anh như vậy còn quá nhẹ nhàng, chính anh muốn tự tìm đường chết thì đừng có lôi kéo người khác, càng không nên liên lụy tới nhân quả của tôi!”

Giọng nói của Phương Minh lạnh lùng, đây chính là nguyên nhân cậu đánh Chu Kỳ. Trước đây cậu có lòng tốt nhắc nhở dưới bài đăng của anh ta, chính anh ta không nghe theo thì cũng đành, đợi lúc lấp đặt cửa sổ nếu có chuyện gì xảy ra cũng sẽ chẳng liên quan gì tới cậu.

Nhưng không ngờ Chu Kỳ vừa nhìn thấy tin nhắn của cậu lại muốn đi lấp đặt cửa sổ ngay, dựa theo quy luật nhân quả thì chuyện này cũng có liên quan tới Phương Minh, chính cậu đã thúc đẩy nhân quả này tới sớm.

Vốn dĩ nếu không có bình luận của Phương Minh thì phải mấy tháng sau cửa sổ của toà nhà này mới có thể được lắp đặt, mà tới lúc ấy người chịu trách nhiệm lắp đặt cũng không phải là mấy công nhân trước mắt. Nhưng bây giờ vì bình luận của cậu khiến cho mấy người công nhân này phải đi lắp đặt cửa sổ, nếu như có chuyện gì xảy ra với bọn họ thì một nửa nhân quả của chuyện này cậu sẽ phải gánh chịu!

Nhân quả là một loại quan hệ cực kỳ thần bí và huyền diệu, người tu luyện bình thường rất sợ dính tới nhân quả, huống gì lại là loại nhân quả liên quan tới mạng người!

Nghe Phương Minh nói vậy Chu Kỳ lại tiếp tục ngơ ngẩn, mới đầu anh không phản ứng kịp nhưng sau một thời gian anh đột nhiên nhảy dựng lên: “Là cậu... Cậu chính là tên lừa gạt Phương đại thần kia!”

Chu Kỳ cuối cùng cũng phản ứng kịp bởi vì những lời nói kia khiến anh cảm thấy rất quen thuộc, mãi mới nhớ tới đó không phải là những lời tên lừa đảo Phương đại thần kia đã bình luận hay sao?

“Giỏi lắm, tên lừa gạt cậu lại còn dám chạy tới tận đây đánh tôi, cậu cứ đứng đó mà chờ cảnh sát bắt đi!”

Chu Kỳ gọi điện thoại báo cảnh sát luôn. Tuy rằng anh bị đánh nhưng không hề có ý đánh lại bởi vì anh nghĩ anh đường đường là một nghiên cứu sinh, làm sao có thể đánh nhau liều mạng với một tên lừa gạt được kia chứ? Nhưng mà nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là anh đánh không lại tên lừa đảo trước mặt!

Sau khi báo cảnh sát xong Chu Kỳ lại nhìn Phương Minh: “Tên lừa gạt cậu vì sợ bị tôi vạch trần mới đi đến ngăn cản tôi? Cậu cho rằng cậu làm vậy có thể ngăn cản tôi sao? Tôi không chỉ muốn cho cậu ngồi tù còn muốn vạch trần tất cả những trò bịp bợm của cậu!”

Chu Kỳ đang rít gào không ngừng nhưng từ đầu tới cuối Phương Minh chỉ lạnh lùng nhìn anh ta, cuối cùng ánh mắt cậu trực tiếp nhìn về mấy người công nhân: “Tôi không cần biết các ông có tin hay không tin nhưng nếu các ông tiếp tục gán cửa sổ lên thì chắc chắn các ông sẽ gặp phải chuyện không may!”

Mấy người công nhân nghe thấy lời của Phương Minh thì ngơ ngác nhìn nhau, không phải vì chuyện bọn họ có tin lời nói của Phương Minh hay không, mà bọn họ đến tận bây giờ vẫn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Vốn toà nhà còn chưa có xây xong vị Chu quản lý này lại muốn bọn họ lắp đặt cửa sổ đã là một chuyện rất vô lý rồi, nhưng bởi vì thân phận của anh khiến bọn họ không thể không đồng ý. Nhưng bây giờ cửa sổ còn chưa lắp đặt xong lại có một người đàn ông chạy tới trực tiếp đánh Chu quản lý một trận, lại còn nói với bọn họ lắp đặt cửa sổ sẽ gặp nguy hiểm, một chuỗi chuyện liên tiếp xảy ra khiến bọn họ không kịp phản ứng.



(1)Tả ma sát lư: xay xong giết lư, giồng câu qua sông đoạn cầu

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44: Anh ta khiến cậu đội nón xanh sao?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Ở tầng 22, gương mặt Chu Kỳ đang tức giận nhìn chằm chằm Phuong Minh nhưng Phuong Minh vẫn không quan tâm. Những gì nên nói cậu đã nói, nếu những người này vẫn cố chấp muốn làm theo lệnh của Chu Kỳ tiếp tục lắp ráp cửa sổ cũng sẽ không liên quan gì tới cậu nữa.

Có câu nói nhẹ nhàng không thể khuyên can ma quỷ, đoạn nhân quả này ngay từ khoảnh khắc khi cậu xuất hiện ở đây đã kết thúc. Cho dù cuối cùng kết quả có ra sao cũng chẳng có liên quan gì với cậu nữa.

“Mọi người đừng có nghe tên lừa gạt này nói nữa, mau đem cửa sổ gắn lên đi!”

Chu Kỳ cũng nổi giận, mấy tên công nhân này không ngờ lại nghe lời tên lừa gạt mà đứng yên bất động. Điều này khiến cho anh tức tới không ngừng nắn chửi trong lòng, quả nhiên những tên ngu ngốc không có học thức đều dễ dàng bị lừa gạt.

Mấy người công nhân tiếp tục làm việc, thực ra bọn họ cũng chẳng tin tưởng lời nói của Phuong Minh. Lắp đặt cửa sổ thì có thể xảy ra việc gì kia chứ? Đừng nói là tầng thứ 22, cho dù tầng cao hơn bọn họ cũng đã từng lắp đặt rồi, có chuyện gì xảy ra đâu.

“Đây chính là sự lựa chọn của các ông, cũng đừng quên các ông còn có mẹ già con nhỏ cần các ông chăm sóc nuôi dưỡng, nếu như các ông chết đi thì nhà các ông cũng xong đời!”

Nhìn thấy mấy người công nhân muốn tiếp tục làm việc Phuong Minh lại nhắc nhở, lời nhắc nhở này hoàn toàn xuất phát từ sự không đành lòng của bản thân cậu. Dù sao hoàn cảnh của mấy người công nhân này cũng không giàu có gì, thậm chí có thể bọn họ chính là trụ cột của cả gia đình, nếu bọn họ có mệnh hệ gì thì nhà của bọn họ cũng sẽ bị phá hủy theo.

“Đừng nghe lời của tên lừa gạt này! Các cậu tiếp tục gắn cửa sổ lên đi, gắn xong tôi sẽ thưởng cho các cậu năm trăm nguyên!”

Năm trăm nguyên đã khiến cho nội tâm bọn họ kích động. Cho dù năm trăm nguyên chia đều cho bốn người mỗi người cũng chỉ được hơn trăm nguyên, nhưng mà đó chính là gần nửa ngày tiền công của bọn họ, có thể kiếm thêm được một khoản như vậy có ngu mới không làm.

“Các ông phải suy nghĩ thật kỹ, đừng để đến lúc có mạng kiếm lại không có mạng xài!”

Lời nói của Phuong Minh lại khiến bọn họ do dự, quan trọng nhất là bọn họ phát hiện người trẻ tuổi trước mặt quá mức bình tĩnh, hoàn toàn không có dáng vẻ của một tên lừa gạt.

Chu Kỳ nhìn thấy mấy tên công nhân lại đứng yên thì tức tới muốn bắt tỉnh, đang muốn nói gì thì đột nhiên một giọng nói từ thang máy vận chuyển hàng hoá vang lên: “Chuyện gì xảy ra?”

Thang máy vận chuyển hàng hoá dừng lại, có một đoàn người bước ra. Dẫn đầu là một ông lão mà bên cạnh ông thì có một người đàn ông mập mập hơn 50 tuổi, những người còn lại đều vây xung quanh hai người này.

Nói chuyện là người đàn ông trung niên, ông quét mắt nhìn qua mấy người công nhân rồi nhìn thẳng vào Chu Kỳ cùng Phuong Minh, cuối cùng lại hỏi Chu Kỳ: “Chu quản lý, đã có chuyện gì xảy ra?”

“Hồ tổng, thầy.”

Nghe được âm thanh Chu Kỳ vội vàng quay đầu lại chào hỏi ông lão cùng người đàn ông trung niên. Người đi đầu chính là chủ đầu tư của toà nhà Thiên Mậu, còn người đi sau là thầy của anh, cũng là người thiết kế công trình.

Hồ Quân gật đầu nhưng lại hơi nghi hoặc nhìn mặt Chu Kỳ, bởi vì lúc trước bị Phuong Minh đánh nên giờ mặt anh bắt đầu sưng vù lên.

“Chu Kỳ, tại sao cậu lại đánh nhau với người ta?”

Tiền Gia Lý nhủ mảy, nếu học sinh của ông lại đi đánh nhau với người khác thì người làm thầy là ông đây cũng chẳng về vang gì. Vốn dĩ ông cùng với Hồ Quân đang đi thị sát các tầng lầu khác, nghe thấy có người hò hoán đánh nhau mới chạy qua tầng lầu này.

Thấy vẻ mặt của thầy không vui Chu Kỳ nhìn đau đốn vội vàng giải thích: “Thưa thầy, không phải là em đánh nhau với người khác mà là cái tên lừa đảo này không hiểu vì sao tự nhiên chạy tới đánh em, em là người văn minh đương nhiên sẽ không đánh nhau với anh ta, vì vậy em cũng đã báo cảnh sát rồi.”

Chu Kỳ kể lại đầu đuôi sự việc một lần, đương nhiên cũng không quên nói tới chuyện đã xảy ra trong diễn đàn.

“Hồ tổng cũng biết lúc kiểm duyệt toà nhà Thiên Mậu đã có rất nhiều người dân tiến tới phản đối. Những người dân đó đều là bị bọn lừa đảo này che mắt mới quấy rối như vậy, Tôi nuốt không trôi cục tức này mới cố tình đi tới cái diễn đàn kia xả giận, thật không ngờ tên lừa đảo này vậy mà lại chạy tới tận đây đánh tôi một trận.”

Nghe xong lời giải thích của học sinh mình nét mặt già nua của Tiền Gia Lý đen lại, ông cũng được coi là một chuyên gia trong nghề kiến trúc đương nhiên ông luôn cảm thấy khinh thường những tên thầy phong thủy lừa đảo, nhưng với thân phận của ông không thể cãi nhau với mấy tên này.

Về phần Hồ Quân lại càng không cần phải nói. Vùng đất xây toà nhà Thiên Mậu này ông đã phải bỏ ra một số tiền lớn mới có thể mua được, lại thiếu chút nữa vì bị dân chúng cản trở mà không thể thi công, trong lòng ông cũng hận thấu xương những tên thầy phong thủy.

“Giỏi lắm, tên lừa gạt cậu lại dám tới đây đánh người, bắt cậu ta, nhất định phải bắt cậu ta. Một lát nữa Chu Kỳ cậu phải đi nghiệm thương, nhất định phải kiện anh ta tội cố ý gây thương tích!”

Hồ Quân càng nói càng tức giận, những người phía sau ông cũng dùng gương mặt tức giận nhìn chăm chăm Phương Minh. Nếu không phải Hồ Quân nói báo cảnh sát tới xử lý thì mọi người đã muốn xông lên đánh cậu. Dù sao với thân phận của ông chủ có lẽ còn không tiện đánh người nhưng bọn họ thì có thể nha.

Đối mặt với ánh mắt căm hận cùng phần nộ của đám người Hồ Quân Phương Minh chỉ cười nhạt lắc đầu, lúc cậu đánh người cũng đã có nghĩ tới hậu quả, nhưng cậu chẳng quan tâm.

“Phương Minh, này... Hồ tổng?”

Một thanh âm thanh thúy truyền tới, Hàn Kiều Kiều xuất hiện ở phía ngoài thang lầu thấy Phương Minh bị mọi người vây lại liền chạy nhanh tới.

Thì ra lúc này Hàn Kiều Kiều đậu xe xong đã không nhìn thấy hình bóng của Phương Minh đâu nữa, nhưng cô lại gặp được người công nhân bảo vệ kia. Ông ta nói Phương Minh đã đi lên theo hướng cầu thang nên cô mới leo lên theo.

Đối với một cô gái là cô thì leo 22 lầu là chuyện chẳng dễ dàng chút nào, cho dù có thể leo lên tới nơi nhưng cũng đã thở hổn hển.

“Cô là?”

Bởi vì Hàn Kiều Kiều đội mũ lưỡi trai lại còn đeo chiếc kính râm che mắt nửa khuôn mặt nên Hồ Quân nhìn thoáng qua không thể nhận ra. Nhưng khi Hàn Kiều Kiều vừa tháo kính râm xuống mọi người trong tầng lầu đều hô lên một tiếng!

“Là cô!”

“Đại minh tinh Hàn Kiều Kiều.”

“Không thể nào, Hàn Kiều Kiều làm sao lại có thể xuất hiện ở đây?”

Mấy năm gần đây điện ảnh và truyền hình Tạc Từ Kê đang hot, mọi người ở đây trừ những công nhân ra làm gì có ai không biết Hàn Kiều Kiều kia chứ? Cho dù là Tiền Gia Lý cũng thấy gương mặt cô rất quen thuộc, về phần Hồ Quân thì lại càng thêm quen thuộc.

“Cô Hàn?”

Hồ Quân cũng cảm thấy ngoài ý muốn, ông và Hàn Kiều Kiều có tham dự chung vài buổi tiệc từ thiện nên cũng đã từng nói chuyện với nhau.

“Thật không ngờ có thể gặp Hồ tổng ở đây.” Hàn Kiều Kiều cười ngọt ngào. Cô biết Hồ tổng, ông cũng xem như là nhân vật có tiếng tăm của Thành Đô, là nhân vật quen biết hắc bạch lưỡng đạo(1), có thể không đắc tội thì cố gắng không nên đắc tội.

“Hồ tổng, đây là Phương Minh bạn của tôi. Tôi nghĩ giữa hai người có lẽ đã hiểu nhầm gì đó.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm thì có thể gạt người cũng có thể tùy tiện đánh người sao? Chẳng lẽ học trò của tôi bị đánh là đáng đời?” Tiền Gia Lý nói.

Tới cái tuổi này của ông xem như đã bước một chân vào trong quan tài, những cô gái xinh đẹp cũng chẳng còn sức hút gì với ông nữa. Vậy nên khi Hàn Kiều Kiều xuất hiện ông là người phản ứng lại nhanh nhất.

Những lời này của ông không phải chỉ nhắm vào Hàn Kiều Kiều mà còn muốn tạo áp lực với Hồ Quân, học sinh của Tiền Gia Lý ông không thể bị đánh vô lý như vậy được.

Hồ Quân là ai? Ông lẫn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy làm sao có thể không hiểu ẩn ý trong lời nói của Tiền Gia Lý được kia chứ. Ông ta đây chính là muốn bắt ông phải cho ông ta một câu trả lời!

Một người là đại minh tinh chẳng có quan hệ gì với ông, một người lại là thiết kế thi công công trình, toà nhà Thiên Mậu có thể hoàn thành hay không còn phải nhờ ông, bên nào nặng bên nào nhẹ trong lòng ông tự hiểu rõ.

“Cô Hàn, chuyện bạn của cô vô duyên vô cớ đánh người chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, về phần truy cứu trách nhiệm như thế nào đó là chuyện của Chu quản lý.”

Hàn Kiều Kiều bắt đầu nhìn nhìn Phương Minh đang đứng bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu đạo sĩ cậu làm sao vậy? Cậu vội vàng vàng chạy tới đây chính là vì để đi đánh nhau sao? Nam nhân này đoạt người yêu của cậu hay là cầm súng cậu? Không đúng không đúng, cô vợ nhỏ của cậu vừa mới lên đại học không lâu, hai người này hẳn là không nên có quan hệ gì mới đúng!”

Phương Minh lườm Hàn Kiều Kiều, có điều vừa này cô gái này lao tới bảo vệ cậu khiến cậu có chút cảm động, Hàn Kiều Kiều lộ ra chân dung trước mặt nhiều người như vậy nếu truyền đi rất có thể trở thành tin tức trên trang đầu.

Cũng chính vì cảm động này Phương Minh quyết định không để tâm những lời châm chọc lúc sau của Hàn Kiều Kiều.

(1) Hắc bạch lưỡng đạo: Hắc đạo và bạch đạo ý chỉ giang hồ và quan trường.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 45: Hoàng đế không vội cung nữ đã gấp

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Nhìn thấy gương mặt Hàn Kiều Kiều cười, nói chuyện nhỏ sát bên tai Phương Minh, mấy người ở đằng sau Hồ Quân đều ngây ngốc hết, người thanh niên đáng vẻ xấu xí này dựa vào cái gì mà được Hàn Kiều Kiều đối đãi như vậy.

Trên gương mặt của Chu Kỳ lộ ra vẻ đố kị, hẳn thực sự không hiểu một người nổi tiếng như Hàn Kiều Kiều lại quen biết một tên lừa gạt hơn nữa còn biểu hiện thân thiết tới vậy?

Một nghiên cứu sinh của trường đại học danh tiếng như Chu Kỳ luôn cảm thấy bản thân cực kì ưu việt, hẳn nghĩ nếu Hàn Kiều Kiều thân mật với hắn như vậy thì còn được đi, nhưng lại thân mật với một tên lừa đảo như vậy thật sự là vớ vào mặt hắn.

Hắn đường đường là một nghiên cứu sinh tài cao học rộng vậy mà không bằng tên lừa đảo?

Cho nên giờ phút này Chu Kỳ âm thầm hạ quyết tâm trong lòng, đợi tới lúc tên lừa đảo kia bị bắt vào cục cảnh sát hẳn nhất định sẽ đi kiểm tra vết thương, một khi tạo thành vết thương nhẹ thôi hẳn sẽ tố đối phương tội cố ý gây thương tích.

"Hồ tổng, tôi tin rằng bạn tôi không phải là người lỗ mãng như vậy, cậu ấy làm vậy chắc chắn là có nguyên nhân."

Hàn Kiều Kiều lại nói lần nữa, cô đương nhiên không mong Phương Minh bị cảnh sát bắt đi, bởi vì cô rất rõ, với thủ đoạn của Hồ Quân thì nếu Phương Minh bị bắt tới cục cảnh sát thì hình phạt chắc chắn sẽ không nhẹ.

"Không phải người lỗ mãng, lẽ nào Hàn Kiều Kiều cô ngay cả bạn của mình là một tên lừa đảo cũng không biết sao, chạy tới đây nói mấy tin giật gân gì mà nếu lấp cửa sổ sẽ khiến người ta chết, việc này rõ ràng là cố ý tới tung lời đồn định ngăn cản tiến độ hoàn thành của cao ốc Thiên Mậu."

Chu Kỳ lúc này đã bị lòng đố kị làm mờ mắt không quan tâm Hàn Kiều Kiều là ngôi sao nổi tiếng gì cả, quái gở nói ra một câu.

Nghe được lời này của Chu Kỳ sắc mặt của Hồ Quân cũng tối lại, bây giờ tòa cao ốc Thiên Mậu phải hoàn thành xong ngay, ông ấy đã từ đầu tới cuối đập vào đây gần mười tỷ nên không muốn vào giờ phút quan trọng này lại xảy ra chuyện.

Lập tức trực tiếp nói với giọng không thương lượng gì: "Cô Hàn không cần nói nữa, tất cả mọi việc đến lúc đó sẽ có cảnh sát định đoạt."

Hàn Kiều Kiều ngẹn lời, quay đầu thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Phương Minh thì có chút bất đắc dĩ liếc mắt: "Tiểu đạo sĩ đến lúc này rồi mà cậu còn bình tĩnh như vậy, thật sự là hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp rồi."

"Cô nói sai rồi."

Phương Minh nghiêm túc lắc đầu nhìn Hàn Kiều Kiều: "Cô cùng lắm chỉ là cung nữ thôi, thái giám thì chưa tới đâu."

"Tôi thêm vào, tiểu đạo sĩ người..."

Hàn Kiều Kiều đang định đánh thì nhớ tới ở đây còn người ngoài cuối cùng vẫn nhìn được, tức giận nói: "Cậu thắng rồi, nhưng mà cậu vẫn phải giải thích tại sao cậu đánh người chứ!"

"Không có tại sao gì hết, đánh thì đánh thôi."

Khiến Hàn Kiều Kiều không ngờ được là Phương Minh lại trực tiếp dừng cảm trả lời như vậy, việc này khiến cho vẻ mặt cô lập tức trở nên lúng túng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói gì cả.

Đúng vậy, Phương Minh không định giải thích, làm một Vu sư thì có tôn nghiêm và ranh giới cuối cùng, có mất mà không thấy thần tiên thì chẳng còn gì đáng nói nữa.

"Hỗ tổng, thầy, nhìn thấy không ạ, tên này quá kiêu ngạo rồi..."

Chu Kỳ nghe được lời này của Phương Minh thì cả người càng tức điên lên, chỉ là lời nói được một nửa thì điện thoại vang lên, sau khi nhận điện thoại xong không nói được mấy câu thì Chu Kỳ cúp điện thoại.

"Thầy, Hỗ tổng, cảnh sát đã tới bây giờ đang đợi chúng ta ở dưới công trường ạ."

"Được, để cảnh sát tới xử lý đi." – Tiền Gia Lý gật đầu, có cảnh sát xử lý việc này thì học sinh của hắn không chịu thiệt, bởi vì ông tin rằng Hỗ Quân sẽ biết nên làm thế nào."

"Cậu tự đi xuống hay là đợi tôi gọi cảnh sát lên bắt."

Về mặt Chu Kỳ cảnh giác nhìn Phương Minh sợ Phương Minh bỏ trốn, chẳng qua Phương Minh vẫn không quan tâm đến hắn mà nhìn về phía mấy vị công nhân kia nói: "Lời tôi nên nói đã nói, hai tầng cao hơn năm mươi mét này của tòa nhà không được lắp cửa sổ, mạng sống ở trên tay của mọi người, mong mọi người có thể giữ chặt."

Nói xong, Phương Minh trực tiếp đi về phía thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa, mà Chu Kỳ sợ Phương Minh trốn cũng vội vàng đi theo, Hỗ Quân cũng nhìn về phía mấy nhân viên bên cạnh ra hiệu để bọn họ tới đồn công an xử lý.

Mặt Hàn Kiều Kiều lộ ra vẻ xoắn xuýt, cô không đi tới thang máy vận chuyển cùng với Phương Minh, bởi vì cô biết bây giờ cô mà đi xuống thì cũng vô ích, cô phải nghĩ cách mạng Phương Minh từ trong đồn ra.

"Hỗ tổng, mọi người cũng coi như là chỗ quen biết, mong đừng giải quyết mọi việc quá đoạn tuyệt."

Hàn Kiều Kiều nhìn về phía Hỗ Quân, cô sợ Hỗ Quân vận dụng mối quan hệ, nếu không thì việc Phương Minh đánh người tối đa cũng chỉ phạt tiền mà thôi, nhưng một khi Hỗ Quân vận dụng mối quan hệ của ông ta thì sẽ thành án hình sự.

"Cô Hàn, tôi không phải cảnh sát, nhưng tôi tin tưởng cảnh sát nước chúng ta công bằng công chính, sẽ không oan uổng người tốt và cũng sẽ không tha cho kẻ xấu."

Câu trả lời của Hỗ Quân khiến mặt Hàn Kiều Kiều tối lại, ý sâu xa trong lời của Hỗ Quân là không định tha cho Phương Minh.

"Hỗ tổng nói có lý, thế tôi không làm phiền Hỗ tổng nữa."

Hàn Kiều Kiều không nán lại nữa, trong đầu cô bây giờ đang suy tính nên tìm ai để chuộc Phương Minh ra, nhất định phải làm đơn giản quá mọi chuyện ngay trước mặt Hỗ Quân trong đồn cảnh sát.

...

Trong đồn cảnh sát.

Phương Minh bình tĩnh ngồi ở đó, Chu Kỳ ở bên cạnh thì đang kể lại chuyện ẩu đả của hắn cùng Phương Minh cho cảnh sát.

"Đồng chí cảnh sát, tôi nhất định có thể bị thương nhẹ rồi, đây không phải là án dân sự, tôi định kiện hắn ta tội cố ý gây thương tích."

Chu Kỳ hầu như nước bọt tung tóe, ý tứ trong giọng nói biểu đạt đó là chuyện lần này hắn không chấp nhận hòa giải.

Cảnh sát phụ trách ghi chép bĩu môi, từ chỗ anh nhìn tới Chu Kỳ thì chỉ là vết thương ngoài da nhỏ, bình thường thì loại án đánh người này chỉ cần đưa

tiền bồi thường và tiền phạt là được, một khi thành tội cố ý gây thương tích thì thành ảnh hưởng sự đời.

Trong lòng anh cảnh sát nghĩ Chu Kỳ có chút làm lớn chuyện rồi, nhưng mà anh cũng gặp nhiều, rất nhiều vụ hai bên đánh nhau lúc mới vào cũng là hết muốn để đối phương ngồi tù, khuyên bảo hòa giải họ thế nào thì cách anh cũng quen thuộc rồi.

Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ thành không, dù sao án kiện càng ít thì chúng tỏ trị an khu này của họ tốt.

Nhưng mà lúc cảnh sát chuẩn bị nói thì điện thoại của anh vang lên, sau khi nhìn dây số thì cả người cảnh sát này lập tức lấy lại tinh thần, trực tiếp cầm điện thoại đi tới cửa nghe.

"À, sở trưởng, đúng đúng đúng vậy, vâng, là giải từ bên Cao Ốc Thiên Mậu qua ạ, cái gì, được, tôi biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Hoán nhìn về phía Chu Kỳ, ánh mắt có chút thay đổi, vẻ mặt cũng nghiêm túc hơn so với trước đó, nói: "Tình hình cụ thể của vụ án tôi cũng đã hiểu, anh Chu là người bị hại, đối phương vô cớ đánh người dựa theo điều lệ xử phạt trị an thì có thể tiến hành xử phạt tạm giam mười lăm ngày, nhưng mà nếu như anh Chu có báo cáo xét nghiệm thương tích tới mức thương tích nhẹ thì có thể tiến hành khởi tố tội cố ý gây thương tích."

"Đúng, tôi muốn đi xét nghiệm xong thì tố cáo hắn ta." – Nghe cảnh sát nói thì Chu Kỳ tức giận đáp.

Lâm Hoán gật đầu ánh mắt nhìn Phương Minh: "Phương Minh anh bị nghi ngờ gây chuyện đánh người đồng thời gây thương tích tàn phế cho người khác, tính chất cực kỳ xấu, nói thẳng ra là không coi pháp luật ra gì."

Đang nói thì Lâm Hoán còn hung hăng vỗ bàn một cái, thái độ trước sau khác nhau của anh là bởi vì cuộc điện thoại, cuộc gọi này là của sở trưởng gọi tới, tuy lời sở trưởng không nói rõ nhưng chỉ điểm câu: Cao Ốc Thiên Mậu là hạng mục công trình xây dựng trọng điểm của khu chúng ta, là hạng mục lớn mang tới lợi ích cho khu vực, chúng ta thân là cảnh sát nhân dân thì đương nhiên phải bảo vệ hộ tổng hạng mục này.

Chỉ một câu nói thôi nhưng Lâm Hoán hiểu, bên Cao Ốc Thiên Mậu có người đã nói với sở trưởng, ý là phải nghiêm trị Phương Minh, cho nên mới có chuyện thay đổi thái độ của anh.

"Đồng chí cảnh sát, người như vậy phải nghiêm khắc trừng trị, mạnh tay dạy dỗ một trận."

Mắt Chu Kỳ nhìn về phía Phương Minh, hi vọng nhìn thấy biểu cảm lo sợ của Phương Minh nhưng khiến hắn không ngờ được là Phương Minh ngồi đối diện hắn vẫn có thái độ lạnh nhạt tựa hồ như không bị ảnh hưởng bởi lời của cảnh sát chút nào.

"Anh Chu yên tâm, đồn công an chúng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua hành động như vậy, là..."

Lâm Hoán đang cam đoan với Chu Kỳ nhưng mà đang lúc nói được nửa thì điện thoại lại vang lên lần nữa, sau khi nhìn số máy xong lại đi ra phòng làm việc.

"Khương Đại, có gì dặn dò không? Chuyện của Cao Ốc Thiên Mậu, ừm, là có một người tên Phương Minh, anh ta đánh người... Khương Đại này, chuyện này e là có chút khó giải quyết, sở trưởng vừa rồi mới gọi điện báo Cao Ốc Thiên Mậu là hạng mục bảo vệ trọng điểm của khu vực chúng tôi... được được, không sao, thật xin lỗi, Khương Đại."

Sau khi cúp máy Lâm Hoán không vào phòng làm việc ngay mà đứng ở trước cửa về mặt bất đắc dĩ, cú điện thoại này là chỉ đạo viên của đồn công an khu trực thuộc bên cạnh, người ta cầu xin giúp Phương Minh, nếu như không có cú điện thoại của sở trưởng thì được, nhưng trước đó sở trưởng đã ám chỉ anh rồi, anh không còn cách nào hết.

Chuyện này gọi là gì nhỉ, tình cảm hai bên đều nặng như nhau, sớm biết vậy anh sẽ không ra mặt mà để cảnh sát khác đi, bây giờ chẳng khác nào là cầm phải củ khoai lang nóng phỏng tay.

Mặc dù từ chối Khương Đại là vì sở trưởng, sau khi Khương Đại biết sở trưởng đã đánh tiếng thì không nói gì mà cúp máy, nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng để bụng.

Ai da!

Lâm Hoán khẽ thở dài một hơi rồi đi vào phòng làm việc, mà đừng nói tới tâm tư lúc này của Lâm Hoán, Hàn Kiều Kiều đang ngồi trên xe lúc này cũng đang lấy ngón tay tinh tế day day ấn đường, có chút bất đắc dĩ.

Vừa rồi cô có nhờ một người bạn liên lạc với người bạn cảnh sát bên này, nhưng mà theo lời người bạn đó nói thì việc không thành, bên người ta cũng đánh tiếng với lãnh đạo rồi.

Ngón tay Hàn Kiều Kiều lướt tìm danh bạ trong điện thoại, cuối cùng nhấn một số rồi gọi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 46: Tận dụng mối quan hệ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Trong đồn cảnh sát, lúc này Lâm Hoán đang viết khẩu cung của hai bên, thật ra chủ yếu cũng là Chu Kỳ trần thuật thôi, chuyện xảy ra cực kì đơn giản, mặt khác Phương Minh chỉ yên lặng ngồi đó không phân bác gì.

Chỉ là, chưa viết được mấy chữ thì lần này điện thoại của anh lại reo lên, sau khi nhìn thấy số điện thoại thì Lâm Hoán đột nhiên đứng dậy, toàn bộ quá trình từ sau khi lấy điện thoại đến lúc đi ra nhận điện thoại thì bờ lưng đều hơi cúi, dù cho người phía bên kia cũng không thấy được biểu cảm của anh, nhưng vẫn không tự chủ và bày ra dáng vẻ cung kính.

"A lo, cục trưởng Trương chào ngài ạ, đúng đúng vậy, tôi là tiểu Lâm, vâng, có một án kiện như vậy ạ, ồ, ngài đang tới Phương Minh đúng không ạ, được được ạ, tôi sẽ nghiêm túc giải quyết ạ."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Hoán phát hiện trên mặt mình chảy đầy mồ hôi lạnh, đây là chuyện gì, khó trách Phương Minh kia trấn định như vậy, ngay cả phó cục trưởng Lý cũng gọi tới."

Sau khi nhận được cú điện thoại, Lâm Hoán tóm lại rằng lý do Phương Minh trấn định như vậy là do có quen biết với phó cục trưởng Lý của phân cục bọn họ, nếu không thì sao phó cục trưởng Lý lại gọi tới chứ."

Lúc này Lâm Hoán vô cùng hối hận, nhưng mà anh biết trước mất thì phải thông báo tin này cho sở trưởng, dù sao sở trưởng đứng về phía Chu Kỳ.

"Alo, sở trưởng, đúng, tôi đang xử lý án này, không phải án này phức tạp, án rất rõ ràng, mấu chốt là Khương Đại của đồn cạnh bên và cả phó cục trưởng Lý đều gọi điện thoại tới, ngài xem bây giờ án này xử lý thế nào."

"Cái gì... cứ kéo dài trước ạ, vậy được, nhưng mà sở trưởng ngài xem thử có thể tôi đây một chuyến không, án này tôi không biết xử lý thế nào hết, được, vậy tôi đợi ngài ở đồn."

Sau khi cúp máy, Lâm Hoán thở dài một hơi, bởi vì sở trưởng đã nói sẽ tới ngay, nếu sở trưởng tới thì anh cũng có thể thả tay rồi, bất kể dù hai ngài quản lý lớn của khu vực kia có quan hệ gì thì cũng không liên quan tới anh nữa, chỉ cần đừng để trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết là được.

"Ồ... gì đó, tôi bên này có một vụ án cần phải khai để báo cáo lên cấp trên, tờ cung của các anh cứ để đó đi."

Đi vào phòng làm việc, Lâm Hoán đã nghĩ xong, án này anh cứ kéo dài, kéo tới lúc sở trưởng tới, còn tờ cung này cũng không có ghi chép lại, ai biết tới lúc đó thể lực sau lưng ai sẽ vì tờ giấy này mà hận anh.

"Đồng chí, sao đang yên đang lành lại không xử lý nữa, chuyện của chúng tôi bên này rất đơn giản mà."

Chu Kỳ ngậy ngốc, hẳn không rõ tên cảnh sát này tại sao sau khi ra nghe điện thoại xong thì thái độ lại thay đổi lớn như vậy.

Ngược lại Phương Minh thì sâu xa nhìn Lâm Hoán, bởi vì cậu hầu như đã nghĩ tới chắc là có người gọi đánh tiếng cho người này rồi, hơn nữa người đánh tiếng chắc là một lãnh đạo.

Phương Minh rất rõ, bản thân cậu ở Thượng Hải không có người quen, mà người biết mình bị bắt tới đồn chỉ có Hàn Kiều Kiều thôi, nhất định là Hàn Kiều Kiều đã tìm người tới nhờ vả.

...

Một bên khác, Hồ Quân đang tiếp tục cùng Tiền Gia Lí đi kiểm tra tiến độ thi công, nhưng mà điện thoại lúc này lại vang lên, sau khi nghe điện thoại xong thì sắc mặt Hồ Quân tối lại, sau đó lại gọi một cú điện thoại nữa."

"Bí thư Trương, bây giờ có bận không, ha ha, ngài lâu lắm rồi chưa tới chỗ tôi kiểm tra chỉ đạo đó, biết lãnh đạo ngài bận bịu, nhưng cũng phải quan tâm tới bọn tôi một chút nha, được, thế tôi chờ quý ngài tới."

"Nhưng mà bí thư Trương à, ngài không tới thì công tác chỉ đạo bên chỗ chúng tôi lại làm người khác cho rằng cao ốc Thiên Mậu của chúng tôi trong khu vực không được xem trọng, sao lại không, có người chạy tới đây đánh đốc công của chúng tôi, người thì bị bắt rồi, nhưng nghe nói mối quan hệ không nhỏ."

"Bí thư Trương, tôi gọi ngài không phải có ý gì khác, ý là nếu cao ốc Thiên Mậu chúng tôi đắc tội với ông lớn nào thì tôi nguyện ý bồi tội, Hồ Quân tôi sẽ đến nhà xin lỗi."

"Được, thế tôi sẽ chờ điện thoại của bí thư Trương."

Sau khi cúp điện thoại, trên mặt Hồ Quân lộ ra vẻ đắc ý, cao ốc Thiên Mậu là chính tích quan trọng mà bí thư Trương này đảm nhiệm, chỉ cần bí thư Trương còn muốn leo lên cao thì sẽ biết nên làm gì.

"Hồ tổng, bên kia có chuyện gì sao?"

Hồ Quân gọi điện thoại không tránh mặt Tiền Gia Lí, cho nên Tiền Gia Lí mới nghe ra được ít manh mối từ lời của Hồ Quân.

"Tên lừa đảo đó còn có chút quan hệ, thế mà để một phó cục ra mặt đánh tiếng, nhưng mà kỹ sư Tiền cứ yên tâm, chuyện này tôi nhất định không để Chu Kỳ chịu thiệt thòi, dù là ai thì cũng truy cứu tới cùng."

Nghe được lời Hồ Quân nói, trên mặt Tiền Gia Lí cũng lộ ra vẻ giận dữ: "Hừ, mấy tên lừa đảo này thật đúng là kiêu ngạo, Chu Kỳ chỉ là muốn vạch trần bộ mặt thật của tên lừa đảo mà bị đánh cho một trận."

"Ai nói không phải chứ, mấy tên lừa đảo này thật khiến người ta ghét nhất, tà thuyết mê hoặc người khác tôi nghi rằng có rắp tâm khác."

Trên mặt Tiền Gia Lí lộ ra vẻ suy tư, một lúc sau nói: "Nhưng mà tuy tên lừa đảo bị bắt nhưng lời đồn cũng không có mất, tên lừa đảo này chẳng phải là vì ngăn Chu Kỳ không vạch trần hắn sao, thế chúng ta phải làm xong những việc mà Chu Kỳ chưa kịp làm, đến lúc đó tên lừa đảo này không còn chiêu gì nữa rồi."

Hồ Quân vừa nghe đề nghị của Tiền Gia Lí thì cũng tỏ ra đồng ý, đoàn người lập tức quay trở lại tầng thứ 22.

...

Cửa đồn cảnh sát, xe của Hàn Kiều Kiều đang đậu ở bãi đỗ xe bên cạnh, cô tin rằng có người bạn này đánh tiếng thì chắc Phương Minh sẽ nhanh chóng được thả ra.

"Đợi tới lúc tiểu đạo sĩ ra ngoài nhất định phải nghiêm khắc đánh hắn một trận, bà đây vì hắn được thả ra ngoài mà phải vận dụng không biết bao nhiêu mối quan hệ, thiếu biết bao nhiêu ân tình."

Tạch!

Hàn Kiều Kiều ưu nhã châm lửa hút thuốc, lúc nhả ra một ngụm khói đẹp đẽ thì điện thoại reo lên, sau khi nhìn thấy số điện thoại thì sắc mặt vui mừng, nghe điện thoại nói: "Chị Trần, làm xong rồi ạ, cảm ơn chị nhiều."

"Hàn Kiều Kiều, bạn của em cuối cùng là đắc tội với ai vậy, chị vừa mới bị bạn chị la nè, bạn chị nói chuyện lần này ông ấy không giúp được."

Trong điện thoại vang ra tiếng oán giận của một phụ nữ: "Em cũng không nói rõ, em nói đối phương chỉ có sở trường làm chỗ dựa, nhưng bạn chị vừa mới nhận được tin, bí thư khu vực tự mình lên tiếng, chuyện này khiến ông ấy không được chỗ nào tốt hết."

Hàn Kiều Kiều trầm mặc, bởi vì cô biết chị Trần tìm một phó cục trưởng của một phân cục ra mặt giúp đỡ, phó cục trưởng đó mà chị Trần là bạn học, nếu đối phương đã nói vậy thì chắc sẽ không nhúng tay vào nữa.

Cục cảnh sát tuy không thuộc nhánh quản lý của địa phương, nhưng lãnh đạo của địa phương có quyền chỉ huy với cục cảnh sát, nhất là với một vài mâu thuẫn dử dôi trong xã hội bây giờ thì quyền điều động của lãnh đạo địa phương với cục cảnh sát thì còn lớn hơn.

Vì bạn của bạn của bạn mà đắc tội với lãnh đạo khu thì chỉ cần đầu óc không phải ngu ngốc thì phó cục trưởng kia cũng biết nên chọn thế nào.

"Chị Trần, thực xin lỗi chị, em không biết mọi chuyện lại phức tạp như vậy."

Sau khi cúp máy, hai đầu lông mày xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều nhíu lại, trong lòng cô hiểu rõ chắc chắn là Hồ Quân ra tay, chỉ có Hồ Quân mới có khả năng để cho lãnh đạo khu vực trực tiếp ra mặt.

Đừng nghĩ cô là người nổi tiếng được công chúng chú ý, nhưng trước mặt mấy nhân vật quyền lực này thật sự chẳng là gì, không tới lúc tranh chấp lợi ích thì vài người còn có thể cười ha ha tăng bốc vài câu, nhưng một khi đã dính tới lợi ích của bọn họ thì người nổi tiếng trong mắt bọn họ chẳng khác gì con hát hết.

Hàn Kiều Kiều lướt tới tên cuối cùng trong mục cuối cùng của danh bạ, đó là dãy số không tên, số này nếu như có thể thì Hàn Kiều Kiều mong rằng cả đời này cô không cần phải gọi.

Nhưng mà ngoại trừ người đó thì cô không tìm được người nào khác có thể mang Phương Minh ra khỏi đồn.

"Tiểu đạo sĩ cậu cho bà đây một vấn đề nan giải thật đấy."

Ngón tay trắng nõn của Hàn Kiều Kiều cứ cách màn hình một khoảng móng tay do dự bởi hồi không quyết định được.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 47: Đánh cược

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Cửa đồn công an, vài chiếc xe việt dã đột nhiên gầm rú trực tiếp lái vào đến cửa đại sảnh, từ trên xe bước xuống mười mấy người, mặc cảnh phục cũng có mà mặc thường phục cũng có, vội vã đi vào cửa lớn.

"Cảnh sát trực ban đâu, ra đây!"

Đang trong phòng làm việc, Lâm Hoán nghe bên ngoài có động tĩnh phải đi ra, bất quá ngoài cửa có mấy người đang trực tiếp đi vào.

"Tào đội?"

Lâm Hoán trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, mấy vị này anh đều biết, là hình cảnh đội của thành phố, mà người trước mặt chính là đội trưởng của hình cảnh đội tiếng tăm lừng lẫy khắp các góc cảnh sát.

Chẳng lẽ là hai vị này trực tiếp đem hình cảnh đội từ khắp nơi kéo đến?

Lâm Hoán trong lòng cân nhắc nhưng rất nhanh bỏ qua suy đoán này, dù sao án kiện này kiểu gì đi chăng nữa cũng chỉ là tội cố ý gây tổn thương, dù cho thật là phải dựa theo hình sự khởi tố cũng không cần hình cảnh đội xuất mã, huống chi lại còn là đội trưởng của hình cảnh đội, chẳng khác nào dao trâu mổ gà.

Tào Lượng liếc nhìn phòng làm việc, khi phát hiện có hai người là Phương Minh và Chu Kỳ nhíu mày một cái, nói rằng:"Có thể phải chiếm phòng làm việc dùng một chút, bên này muốn mở cuộc họp."

Lâm Hoán trong lòng hồi hộp, anh đại khái hiểu ra rằng, thì ra khu vực của bọn họ có đại án đã xảy ra, Tào đội trưởng sợ dĩ không có nói rõ đó là bởi vì hiện trường có hai người ngoài.

"Được, tôi sẽ đưa họ sang phòng khác làm việc."

Lâm Hoán không chần chờ chút nào liền đứng lên, hướng phía Phương Minh và Chu Kỳ nói:"Đi thôi, tôi chuyển sang nơi khác nghỉ chép lại khẩu cung."

"Tào đội, vừa có được tin tức mới nhất của người chỉ điểm... Ồ, Phương Minh người làm sao ở nơi này?"

Âu Dương Tuyết Tinh xuất hiện ngay cửa, điều đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là phát hiện Phương Minh đang ở trong phòng làm việc.

"Âu Dương tiểu thư, lại gặp mặt."

Tần Vũ cũng mỉm cười, thật không ngờ vào góc cảnh sát mà vẫn có thể gặp được Âu Dương Tuyết Tinh.

"Có chuyện gì vậy, anh tới đây làm gì?"

Âu Dương Tuyết Tinh có chút ngạc nhiên, bất quá lập tức Lâm Hoán đứng một bên mở miệng giải thích,"Hắn là bởi vì đánh lộn nên bị bắt vào đây."

"Đánh lộn, không thể nào!, Phương Minh không thể nào là người như thế."

Gương mặt của Âu Dương Tuyết Tinh biểu hiện sự kinh ngạc, tuy thời gian cô và Phương Minh sống chung với nhau không dài, nhưng một người sở hữu bạn lành đặc biệt như vậy sẽ không đánh lộn với người bình thường. Đã vậy còn bị bắt vào đồn công an, điều này thật trái với lẽ thường.

Việc này rất giống với một nhân vật có hình tượng rất cao thượng trong ấn tượng của bạn, nhân vật như vậy chắc là mỗi ngày đều ăn uống ở chỗ cao cấp, sau đó tập thể dục ở phòng tập cao cấp, ra khỏi cửa đều có xe sang trọng đưa đón, ngồi máy bay cũng là khoang hạng nhất, nhưng đột nhiên bạn phát hiện hắn đang ở sát vách nhà bạn, mỗi ngày cưỡi một chiếc xe nhỏ màu vàng đi chợ mua thức ăn, sự tương phản này trong chớp lát không thể nào tiếp thu được.

Chu Kỳ đứng bên cạnh nghe Âu Dương Tuyết Tinh nói cả người đều muốn nổi điên rồi, cái gì gọi là thể, rõ ràng tên lừa đảo này đánh hắn trước.



Chu Kỳ lúc này thật sự là cực kỳ buồn bực, nhất là khi hắn nhìn thấy dung mạo của Âu Dương Tuyết Tinh trong lòng càng thấy bất bình

Vì sao những cô gái xinh đẹp đều quen với tên lừa đảo, Hàn Kiều Kiều cũng vậy, mà cô cô cảnh sát đẹp như hoa này cũng vậy.

Lâm Hoán có chút xấu hổ không biết nên nói gì, hắn đã có chủ ý là không ai đắc tội hết, cho nên không nói gì nữa mà chỉ đi thẳng ra bên ngoài

"Mọi người đang bắt tội phạm bị truy nã?"

Phương Minh liếc nhìn Âu Dương Tuyết Tinh, mà Âu Dương Tuyết Tinh vẫn không trả lời Tào Lượng mà sắc mặt lập tức tối đi, "Âu Dương Tuyết Tinh, ai cho phép cô đem nhiệm vụ nói cho người ngoài."

Tào Lượng nhìn thấy Phương Minh vừa mới liếc mắt liền nhìn ra bọn họ là chuẩn bị bố trí phương án bắt tội phạm bị truy nã nên hiển nhiên cho là Âu Dương Tuyết Tinh tiết lộ, cho nên trong lúc tức giận hắn căn bản nghĩ tới Âu Dương Tuyết Tinh và Phương Minh vừa mới gặp mặt, bắt chuyện làm sao có thể có thời gian nói ra.

"Tào đội, không phải tôi nói, tôi cũng chỉ mới đến đây thôi."

Gương mặt của Âu Dương Tuyết Tinh đầy ảm đạm, toàn bộ người của hình cảnh đại đội đều sẽ không làm khó cô,

Thứ nhất là bởi vì gia thế của cô, thứ hai dù sao cô cũng là một mỹ nữ.

Duy chỉ có Tào Lượng từ trước đến giờ chưa từng dùng sắc mặt hòa nhã để nhìn cô, từ lúc cô vào hình cảnh đại đội đến giờ chỉ bố trí cho cô làm công việc văn thư để hạn chế việc cô ra ngoài tham gia vào nhiệm vụ. Về sau cô kịch liệt yêu cầu được ra ngoài làm nhiệm vụ và được đáp ứng, nhưng thủy chung vẫn không để cho cô xông lên tuyến đầu.

Âu Dương Tuyết Tinh biết Tào Lượng là từ quân đội chuyển tới hình cảnh đại đội, chưa tới năm năm đã leo lên vị trí đội trưởng của hình cảnh đại đội, ra tay phá được rất nhiều trọng án, luôn cảm thấy cô chỉ dựa vào quan hệ mà được nhận vào, thậm chí trước đây khi mình được điều động đến đội, anh ta còn phản đối kịch liệt.

"Đội của chúng ta không cần bình hoa di động."

Đây là nguyên văn lời nói của Tào Lượng, cho nên Âu Dương Tuyết Tinh ở trong đội càng nỗ lực biểu hiện, cô muốn chứng minh mình không phải là bình hoa, cô có thể dựa vào thực lực của chính mình để được ở lại đội.

"Nói chung, những người không liên quan lập tức ra ngoài."

Tào Lượng liếc nhìn Âu Dương Tuyết Tinh, từ biểu tình ảm đạm của đối phương anh cũng biết mình mắc sai rồi, bất quá cho dù biết mắc sai rồi anh cũng không có ý định xin lỗi.

Phương Minh hết nhiên Tào Lượng rồi nhìn Âu Dương Tuyết Tinh, trong lòng đều biết rằng xem ra vị cảnh hoa Âu Dương này và đội trưởng có quan hệ không tốt cho lắm.

Bất quá, thái độ của Tào Lượng cũng làm cho hắn khó chịu, vừa bước ra ngoài vừa không nhanh không chậm nói rằng: "Đã định trước là Trúc Lam mức nước, công đã tràn, sợ rằng hiện tại đào phạm cũng sớm rời khỏi vòng vây của các người rồi."

"Cậu nói cái gì!"

Tào Lượng nghe Phương Minh nói cả khuôn mặt chớp mắt tối đi, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng của Phương Minh, nhưng mà Phương Minh căn bản không hề có ý quay đầu chỉ tiếp tục nói: "Không tin, anh có thể gọi tai mắt của anh đi tìm hiểu một chút thì sẽ biết."

Lúc nói xong lời này Phương Minh đã đi ra khỏi phòng làm việc, chỉ để lại bên trong phòng làm việc mấy vị hình cảnh trở mắt nhìn nhau và còn có một Tào Lượng khuôn mặt âm trầm cùng với vẻ mặt ảm đạm của Âu Dương Tuyết Tinh.

"Âu Dương Tuyết Tinh, đây chính là người quen của cô, cô nếu là không để tâm tại hình cảnh đại đội thì cứ cho tôi, hình cảnh đại đội không cần người như cô."

Nước mắt ở trong hốc mắt của Âu Dương Tuyết Tinh bắt đầu lớn quồn, cô biết Tào Lượng chửi chớ mắng mềo, bất quá là muốn cho cô chịu đựng không nổi mà chủ động rời đi.

"Tào đội, tôi biết anh bất mãn với việc cấp trên điều động tôi đến đây, thế nhưng tôi sẽ tự chứng minh, đến khi tôi tự mình chứng minh được sau đó tôi sẽ chủ động xin cấp trên điều đi." Âu Dương Tuyết Tinh về mặt thành thật nói sau khi hít sâu một hơi.

Tào Lượng nhìn chằm chằm Âu Dương Tuyết Tinh, không sai, hắn chỉ là có ý quả trách Âu Dương Tuyết Tinh, chính là muốn bắt Âu Dương Tuyết Tinh tự mình chịu không nổi sau đó chủ động xin cấp trên đưa ra điều động chuyển công tác, chỉ cần Âu Dương Tuyết Tinh mở miệng với quan hệ của cô rất dễ để chuyển đến bất kỳ bộ phận nào.

Reng reng reng!

Chuông điện thoại di động của một vị lão hình cảnh đứng bên cạnh vang lên phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này, sau khi nhận điện thoại, biểu tình của lão hình cảnh lập tức trở nên khó coi.

"Vừa mới tin báo của người chỉ điểm, La Sầm Long không ở trong phòng, lúc mở cửa sổ ra, La Sầm Long đã từ lầu ba leo xuống chạy trốn, hơn nửa cũng đã là hơn nửa giờ."

Lão hình cảnh vừa nói xong, toàn bộ phòng làm việc hoàn toàn yên tĩnh, hết thấy hình cảnh ở đây đều tròn tròn mắt, đào phạm chạy, vậy bọn họ ở chỗ này bố trí vậy rạp còn có ích gì nữa?

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch để người chỉ điểm quan sát La Sầm Long sau đó bọn họ phải cảnh sát sơ tán cư dân phụ cận, cuối cùng tiến hành vũ lực bắt ráp, dù sao La Sầm Long không phải đào phạm bình thường, trên người có mang theo súng ống.

Đối với loại người như La Sầm Long vốn là một đào phạm có năng lực phản trình sát, nửa giờ cũng đủ để hắn thoát khỏi vòng vây của cảnh sát, mà bỏ lỡ cơ hội lần này rồi thì về sau nếu muốn bắt La Sầm Long lần nữa không phải là một chuyện dễ dàng.

"Bọn Vương Hạo làm ăn kiểu gì không biết, một người lớn sống sờ sờ như thế mà lại có thể đào tẩu ngay dưới mắt bọn họ."

Bộp!

Tào Lượng dấm một quyền lên bàn, vì bắt La Sầm Long bọn họ bỏ ra thời gian mấy tháng, mất thấy sắp tiến hành kế hoạch truy bắt thì để tội phạm chạy thoát, chuyện này nói ra chính là sỉ nhục của cảnh đội.

Không biết vì sao, nhìn thấy Tào Lượng nổi giận trong lòng Âu Dương Tuyết Tinh lại có thêm một luồng khoái ý, bắt quá khoái ý này rất nhanh bị cô gạt bỏ, bởi vì nghĩ đến La Sầm Long đã phạm tội mà còn đào tẩu rất có thể sẽ mang tới nguy hại cho người dân, trong lòng của cô cũng bắt đầu nổi giận.

"Thằng cha kia thật đúng là miệng quạ đen, cái này cũng có thể bị hắn nói trúng."

Một vị hình cảnh nhỏ giọng thầm thì một câu, nhưng mà lời của hắn cũng khiến cho hai mắt Âu Dương Tuyết Tinh sáng lên, e là người khác sẽ cho rằng Phương Minh là hồ ngôn loạn ngữ mà nói trúng, thế nhưng cô không cho là như vậy.

Nhất là nghĩ đến chuyện Phương Minh dùng bản lĩnh tìm ra tên trộm trong cửa tiệm của cậu mình, trong lòng cô vững tin, Phương Minh nhất định là nhìn ra cái gì mới có thể nói như vậy.

"Biết đâu chúng ta còn có cơ hội bắt lại La Sầm Long." Âu Dương Tuyết Tinh nhìn mọi người nói.

"Có cơ hội, cô cho rằng một tội phạm giao hoạt như La Sầm Long còn có thể trốn ở gần đây sao?"

Tào Lượng tức giận trừng mắt nhìn Âu Dương Tuyết Tinh, nhưng mà Âu Dương Tuyết Tinh không sợ hãi chút nào, "Tào đội, nếu như tôi có thể tìm được La Sầm Long thì sao?"

"Nếu cô có thể tìm được La Sầm Long về sau, tôi và tất cả mọi người đều sẽ nghe theo cô, cô chính là đội trưởng của chúng tôi." Tào Lượng bao giờ tin rằng Âu Dương Tuyết Tinh có thể tìm được La Sầm Long, lão hình cảnh đã từng học qua cách thức điều tra còn chưa đuổi bắt được La Sầm Long, nói gì đến cô.

"Đội trưởng, tôi không có hứng thú với chức vị này, nếu như tôi tìm được La Sầm Long tôi chỉ muốn Tào đội xin lỗi tôi mà thôi."

"Nếu cô thật sự tìm được La Sầm Long thì tôi sẽ xin lỗi cô trước mặt các đồng chí trong cục, nhưng nếu cô tìm không được vậy chủ động xin rời khỏi đội đi."

"Lời Tào đội nói, các đồng nghiệp ở đây đều nghe thấy."

Âu Dương Tuyết Tinh vẻ mặt thành thật khiến cho những hình cảnh khác biểu tình cổ quái, bởi vì bọn họ cũng không tin Âu Dương Tuyết Tinh có thể tìm được La Sầm Long, đoán chừng Âu Dương Tuyết Tinh bị Tào đội mắng nên tức quá mà nói như vậy.

Mấy vị nam hình cảnh độc thân càng là ở trong lòng kêu rên, về sau cả đội lại quay trở lại cái thời một lũ đàn ông ở với nhau, sẽ không còn được gặp lại cảnh hoa đẹp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48: Xin lỗi cậu ấy đi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Mặt khác tại căn phòng mà Phương Minh và Chu Kỳ tạm thời chuyển đến, Chu Kỳ từ lúc bước vào phòng là dùng nỗ lực nhìn thẳng vào Phương Minh, bất quá Phương Minh căn bản không hề nhìn anh.

Cửa phòng mở ra, Âu Dương Tuyết xuất hiện ở cửa, liếc nhìn vào phòng làm việc, nhìn Lâm Hoán và Chu Kỳ sau đó hướng phía Lâm Hoán nói rằng: "Vị đồng nghiệp này, có thể để tôi và anh nói chuyện riêng không?"

Lâm Hoán liếc nhìn Phương Minh sau đó gật đầu, anh lúc đầu cũng không có ý định nhúng tay vào vụ án này, hơn nữa nghe đồn vị cảnh hoa Âu Dương có bối cảnh gia đình không bình thường, có thể giúp cô một chút thì cũng có thể tính là một cái ân tình.

"Dựa vào cái gì muốn tôi đi, tôi nói cho các người biết đừng nghĩ cách cho anh thoát tội."

Chu Kỳ không chịu, tại anh nghĩ nữ cảnh sát này rõ ràng là muốn cùng Phương Minh bóp méo lời chứng, cho nên anh nhất định không thể rời đi.

"Vị tiền sinh này, tôi bây giờ cùng Phương tiên sinh có liên quan đến một đại án hình sự, anh xác định là muốn ở bên cạnh dự thính, dựa theo quy định bảo mật của quốc gia, vụ án này thuộc về cấp độ bảo mật hàng đầu, ngoại trừ đương sự của vụ án và nhân viên phá án, những người dự thính sẽ bị hạn chế không được xuất ngoại trong vòng mười năm, điện thoại di động sẽ bị nghe lén giám sát, hạn chế lên mạng..."

Gương mặt của Âu Dương Tuyết Tĩnh nghiêm túc, nói được nửa câu thì Chu Kỳ liền vội vàng đứng lên, tuy là anh không dám chắc Âu Dương Tuyết Tĩnh nói thật hay giả, nhưng vạn nhất nếu là thật, chỉ riêng hạn chế anh xuất ngoại thôi cũng khiến anh không thể nào chịu đựng được, bởi vì anh đã chuẩn bị đợi đến khi hạng mục cao ốc Thiên Mậu hoàn thành, sau khi anh viết xong luận văn tiến sĩ thì sẽ xuất ngoại du học.

Chu Kỳ ra khỏi phòng, trong phòng làm việc liền chỉ còn lại có hai người là Âu Dương Tuyết Tĩnh và Phương Minh, khước miêng Phương Minh hơi hơi nhếch lên mang trên mặt ý cười, "Tôi còn không biết tại sao tôi lại dính vào một vụ đại án hình sự. Âu Dương cảnh quan nói phải chịu trách nhiệm với lời đã nói, tôi nhiều nhất cũng chỉ là dính vào một vụ ẩu đả mà thôi."

"Không phải là tôi đang cố ý hù dọa để anh từ chối rời đi sao?" Âu Dương Tuyết Tĩnh liếc mắt một cái lập tức về mặt nghiêm túc nói: "Phương Minh, tôi có chuyện quan trọng muốn anh giúp một tay."

"Là chuyện đào phạm trốn thoát." Ánh mắt của Phương Minh trong veo trực tiếp nhìn thấu ý đồ của Âu Dương Tuyết Tĩnh.

"Quả nhiên, anh lúc này không phải ăn nói tùy tiện, bất quá Phương Minh anh làm sao biết đào phạm bỏ trốn, phải biết rằng lúc này chúng tôi còn có bốn đồng sự đang canh chừng, còn chúng tôi đến đây cũng là vì điều động cảnh sát đi sơ tán dân chúng, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Âu Dương Tuyết Tĩnh nhìn chằm chằm Phương Minh, chuyện đào phạm chạy trốn ngay cả bọn họ cũng chỉ sau này mới biết, Phương Minh lại có được tin tức từ đâu.

"Rất đơn giản, về mặt của các người lúc này cũng đã nói rõ lúc ấy mọi người muốn vô công nhì phần."

Phương Minh giải thích một, lúc này khi đám người Tào Lượng tiến vào anh đã phát hiện tất cả bọn họ đều có thanh quang nhè nhẹ ở chỗ mi tâm, mà trong thuật xem tướng thì tướng mạo này thuộc về mệnh Cung, mệnh cung còn có thanh quang tức là công việc không thuận lợi.

Nếu như một vài người đều là mệnh Cung mang thanh quang thì tức là vừa xảy ra chuyện không thuận lợi, nhưng nếu cả một đám người đều là mệnh Cung mang thanh quang thì chỉ có một khả năng, chính là cả đám người đang ở đây sắp sửa thất bại khi làm một chuyện nào đó.

Còn như Phương Minh tại sao đoán được đó là việc bắt tội phạm bị truy nã thì thật ra cũng rất đơn giản, hình cảnh xuất động không ngoài mấy chuyện sau đây, có đại án hình sự phát sinh, điều tra manh mối vụ án, đuổi bắt đào phạm.

Nhưng mà nếu là hai trường hợp đầu, những hình cảnh này chắc là sẽ đi thẳng đến hiện trường để phá án chứ không vắng xuất hiện ở đây, còn nếu là điều tra manh mối vụ án cũng không thể dẫn theo nhiều người như vậy, nhiều nhất là phải một hai vị hình cảnh đến đây để chất lọc tài liệu.

Còn nếu là đã tìm được hung thủ nên cần cảnh sát địa phương phối hợp bắt ráp thì chắc hẳn là vụ án xảy ra ở khu vực này, như vậy thì chút ít vị cảnh sát lúc này và hình cảnh đội phải biết nhau chứ không thể nào có biểu hiện kinh ngạc như vậy.

Cho nên kết hợp những tình huống này Phương Minh chỉ có phán đoán, đó chính là đám người Âu Dương Tuyết Tĩnh đang đuổi bắt đào phạm.

Đây là một quá trình dung hợp giữa thuật xem tướng và suy luận, dù sao tướng thuật không phải vạn năng, không có khả năng chuyện gì cũng đều đoán ra được,

Hơn nữa với thực lực của Phương Minh bây giờ cũng không thể làm được đến mức này.

Đương nhiên, Phương Minh cũng không giải thích mấy chuyện này cho Âu Dương Tuyết Tĩnh, bởi vì anh biết Âu Dương Tuyết Tĩnh đến tìm anh cũng

không phải là vì nghe anh giải thích.

"Phuong Minh, tên đào phạm kia là hạng người vô cùng hung ác, nếu như lúc này đây để hắn trốn thoát sẽ gây uy hiếp vô cùng lớn đối với an toàn của dân chúng, nếu như có thể tôi hy vọng anh có thể trợ giúp bọn tôi tìm được đào phạm."

Về mặt của Âu Dương Tuyết Tinh thành thật nhìn Phuong Minh, bất quá Phuong Minh cũng là bất đắc dĩ giờ hai tay, "Nếu tôi có muốn giúp cô cũng là hữu tâm vô lực, dù sao tôi bây giờ cũng đang dính vào một vụ án khác không còn cách nào rời khỏi nơi này."

"Đơn giản thôi, tôi sẽ xử lý chuyện này giúp anh, bất quá anh nói cho tôi biết trước có thể tìm được đào phạm hay không."

Âu Dương Tuyết Tinh tùy tiện phát phát tay, một trận ầu đã nhỏ nhất, đến lúc đó cô trực tiếp nói rằng Phuong Minh có liên quan đến một vụ án hình sự phải đi điều tra trước là được rồi.

Còn thời hạn điều tra thì không phải là tùy ý cô muốn nói sao thì nói ư, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Phuong Minh phải tìm được đào phạm bỏ trốn, nếu không cô cũng không còn cách nào khác để báo cáo với lãnh đạo.

"Chuyện nhỏ."

"Vây là được, anh cần bên tôi cung cấp cái gì?" Nghe Phuong Minh nói Âu Dương Tuyết Tinh trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, phải biết rằng cô và Tào Lượng lập được đánh cuộc, nếu như tìm không được La Sâm Long thì cô sẽ phải rời khỏi hình cảnh đội.

"Đưa tôi đến chỗ cuối cùng mà đào phạm xuất hiện, cũng chính là chỗ mà hắn đã chạy trốn, mặt khác chuẩn bị cho tôi ba nén hương và một chén gạo nếp cũ, mà cô cũng biết phương thức tìm người của tôi rất đặc thù, cô tốt nhất vẫn là không nên để cho quá nhiều người đi theo."

Phuong Minh cuối cùng nhìn chằm chằm Âu Dương Tuyết Tinh, trong lời nói ý nhắc nhở rất rõ ràng, mà Âu Dương Tuyết Tinh cũng liên tưởng đến thủ đoạn mà Phuong Minh dùng để giúp cậu cô tìm được tên trộm, thủ đoạn như vậy đúng là không thể để cho quá nhiều người nhìn thấy.

"Những thứ này tôi đều sẽ xử lý."

Âu Dương Tuyết Tinh biểu thị những thứ này cô sẽ xử lý tốt, Phuong Minh cũng không nói gì nữa, theo Âu Dương Tuyết Tinh đi ra, nhưng lại bị Chu Kỳ thấy được, đối phương trực tiếp mở miệng quát:

"Các người dựa vào cái gì để hắn đi!"

Đại sảnh của đồn cảnh sát, lúc Chu Kỳ nhìn thấy Phuong Minh được Âu Dương Tuyết Tinh đưa đi lập tức mặc kệ tất cả, nếu để cho tên lừa bịp đã đánh anh này thoát mái đi như vậy thì rốt cuộc anh biết phải làm sao?

"Tôi nói rồi, Phuong Minh có liên quan đến một vụ trọng án hình sự của đội chúng tôi, cần phải phối hợp với chúng tôi để điều tra xử lý, đến khi án kiện kết thúc dĩ nhiên sẽ quay lại đây để xử lý vụ án này cùng với anh."

Âu Dương Tuyết Tinh nghiêm mặt, nhưng mà Chu Kỳ cũng không chịu nhường, bởi vì anh biết rõ một khi Phuong Minh ra khỏi đồn cảnh sát nếu muốn bắt tên lừa bịp này lại thì sẽ rất khó khăn.

Dù sao chuyện này của anh cũng không phải là đại án gì hết, đến lúc đó tên lừa bịp nhà người đi thì cũng đi rồi, mấy chuyện vặt vãnh này cũng lắm sẽ được cảnh sát lập thành một vụ án nhưng không thể bởi vì chút chuyện này mà đi khắp nơi lùng bắt tên lừa gạt nhà người.

"Anh cứ như vậy tôi có thể lấy lý do anh ngăn cản người thi hành công vụ, xin lệnh bắt giam anh."

Âu Dương Tuyết Tinh cũng thật không ngờ Chu Kỳ lúc trước còn dễ dàng bị lừa gạt như vậy vào giờ khắc này sẽ biểu hiện hung hăng như vậy, điều này làm cho cô có chút xấu hổ, cảm thấy lúc này còn ở trong phòng võ ngực cam đoan trước mặt Phuong Minh thật là mất mặt quá đi.

"Cô rõ ràng chính là quen biết tên lừa gạt này, còn muốn đưa hắn đi, còn bày đặt lừa tôi cái gì án hình sự, nói chung tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý, không được thì ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại khiếu nại."

"Ồ ào gì thế, đã xảy ra chuyện gì."

Tào Lượng quặm mặt lại từ phòng làm việc đi tới, mà giờ khắc này đang không biết phải làm sao nên Lâm Hoán đi tới bên tai Tào Lượng nhỏ giọng đem chuyện đã xảy ra nói lại một lần.

"Âu Dương Tuyết Tinh, chuyện này là sao?"

Sau khi nghe xong Lâm Hoán giải thích Tào Lượng nhủ mày lại, bất quá Âu Dương Tuyết Tinh lúc này không sợ anh, trực tiếp đáp: "Tào đội, đừng quên đánh cuộc của chúng ta, Phuong Minh lúc này đây là một phần trong trận cá cược, tôi muốn mạng anh ta theo giúp tôi làm chút chuyện."

"Cô muốn làm gì tôi không quản nhưng nếu người ta khiếu nại thì cô phải tự mình chịu trách nhiệm không được liên can đến cả đội."

Nghĩ đến đánh cuộc giữa mình và Âu Dương Tuyết Tinh, Tào Lượng nhin xuống lửa giận, mà Chu Kỳ cũng không phải người ngu, từ trong lời nói của Tào Lượng anh đã biết nữ hình cảnh này căn bản là lừa anh, tên lừa gạt ấy căn bản là không có quan hệ gì với đại án cả.

"Tốt, là cảnh sát mà cô làm việc thiện tư, ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại khiêu nại."

Chu Kỳ lấy điện thoại di động ra, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn anh cũng không biết nên gọi điện thoại khiêu nại chuyện gì, bất quá đúng lúc này điện thoại di động của anh vừa hay vang lên.

Nhìn thấy số điện thoại cảm xúc của Chu Kỳ lập tức trở nên kích động, lập tức bấm nút nghe.

"Thầy ơi, thầy phải làm chủ cho con, một vị cảnh sát đang muốn đem tên lừa gạt này đi, còn muốn uy hiếp em, xã hội này còn có pháp luật công đạo không, nếu để cho tên lừa gạt này rời đi, con bị mất mặt chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thầy đường đường là nghiên cứu viên của trung khoa viện, bọn họ đây là đánh vào mặt thầy."

Nghe Chu Kỳ nói Tào Lượng và Lâm Hoán biểu tình lập tức cũng thay đổi, nghiên cứu viên của trung khoa viện mặc dù không nói tới việc họ đến từ đâu, nhưng nếu như bọn họ bị đối phương bắt được cái chuỗi, đối phương tùy tiện phản ánh với lãnh đạo cấp trên một cái thôi là đủ cho bọn họ ăn một bầu rồi.

"Âu Dương Tuyết Tinh..."

Tào Lượng cơ hồ là rống lên, chỉ là anh rống đến phân nửa thanh âm thì hơi ngừng rồi, bởi vì tiếng la truyền tới từ điện thoại di động của Chu Kỳ so với thanh âm của anh dĩ nhiên cũng không nhỏ hơn bao nhiêu.

"Chu Kỳ cậu im miệng cho tôi, tôi hỏi cậu, chàng trai trẻ kia bây giờ còn ở bên cạnh cậu không, nếu như vẫn còn ở đó thì cậu lập tức xin lỗi cậu ta ngay."

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng la nóng nảy của Tiền Gia Lý, có thể nói vị thầy giáo già giờ khắc này đã là bất chấp cả lịch sự.

Chu Kỳ tròn tròn mắt, anh cơ hồ là đang hoài nghi mình nghe lầm, cái này là thầy của mình tự nhủ sao?

"Thưa...Thưa thầy. Có phải thầy nói nhầm rồi không?"

"Tôi không có nói nhầm, tôi muốn cậu ngay bây giờ lập tức xin lỗi chàng trai trẻ kia, mặt khác Hồ tổng đang trên đường tới đồn cảnh sát, chắc là sắp đến rồi."

Giọng nói của Tiền Gia Lý lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nếu như có thể thì ông không muốn bắt học sinh của mình xin lỗi, thậm chí ngay cả lúc trước khi Hồ Quân rời đi trong lòng ông vẫn là không muốn tiếp thu sự thật kia, còn thử mấy lần, nhưng kết quả cuối cùng hiển tuyệt vọng.

Cả người Chu Kỳ đều bối rối, mà những người khác cũng đều ngăn ra, bởi vì bọn họ cũng hiểu tương đối tiền căn hậu quả rồi, biết là Phương Minh đánh anh chàng đang nghe điện thoại trước mặt này, cho nên càng không rõ vì sao thầy giáo của anh chàng này lại muốn anh xin lỗi Phương Minh.

Chỉ có Phương Minh vào giờ khắc này con mắt đang nheo nheo, trong con ngươi có một tia tinh quang hiện lên. Anh không sợ một chút nào, thái độ của thầy giáo Chu Kỳ trước sau đột nhiên xoay chuyển, ngược lại chỉ có thể là nói rõ một điểm, đó chính là bọn họ đã thử lấp đặt cửa sổ ở khoảng cách năm mươi mét trở lên của hai tầng ở cao ốc Thiên Mậu

Tên mặt của Phương Minh hiện lên sự lạnh lùng, Tiền Gia Lý và Hồ Quân nếu đã thử qua thì cũng có nghĩa là cao ốc Thiên Mậu đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi, chỉ là không biết có người chết hay không.

"Chu Kỳ cậu có nghe thấy tôi nói không..."

Trong điện thoại di động thanh âm của Tiền Gia Lý tiếp tục truyền đến, nhưng mà giờ khắc này Chu Kỳ căn bản không đáp lại, cả người ngây người như phỗng đứng tại chỗ.

"Chúng ta đi thôi."

Phương Minh không để ý đến Chu Kỳ đang thất hồn lạc phách, trực tiếp nhìn Âu Dương Tuyết Tinh nói.

"Ah, ah, được thôi."

Âu Dương Tuyết Tinh nghe Phương Minh nói phía liền sắc tình, hình tượng của cậu xoay chuyển đột ngột như vậy làm cho cô bối rối, bất quá nghĩ đến những chuyện xảy ra trên người Phương Minh cuối cùng cô lại cảm thấy có thể tiếp nhận rồi.

Giống như Phương Minh không giống với người bình thường nên chuyện trên người không thể dựa theo lẽ thường để cân nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 49: Không có hứng thú gặp ông ta

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Ở cửa đồn công an, Âu Dương Tuyết Tinh muốn Phương Minh lên xe nhưng Phương Minh lại ra hiệu cho cô chờ một chút, sau đó đi về hướng bãi đậu xe.

Phương Minh đã nhìn thấy chiếc Land Rover của Hàn Kiều Kiều đậu ở đây, nghĩ tới Hàn Kiều Kiều vẫn còn chờ anh ở cửa đồn cảnh sát khiến lòng anh cảm thấy ảm áp.

Tiểu yêu tinh Hàn Kiều Kiều này mặc dù có lúc không đứng đắn nhưng lại là người trọng nghĩa khí, chưa bao giờ vứt bỏ bạn bè. Điều này làm cho Phương Minh nhớ lại khi còn bé, khi đó mấy người cùng đi trộm trứng gà trong thôn nhưng chỉ có Hàn Kiều Kiều bị bắt, lúc đó cô cũng không khai ra bọn họ mà gánh hết trách nhiệm một mình.

“Cốc cốc cốc!”

Nghe thấy cửa kính bị gõ Hàn Kiều Kiều dờn mắt khỏi điện thoại di động, gương mặt ngay lập tức hiện lên vẻ vui mừng kinh hô: “Tiểu đạo sĩ cậu sao lại được thả rồi? Cậu vượt ngục hả?”

“Trong phim không phải luôn như vậy sao, nam chính đi ra khỏi đồn cảnh sát thì thấy nữ chính chờ ở bên ngoài, tiếp theo chính là một màn rượt đuổi cảnh sát bắt cướp đầy hấp dẫn.”

Hàn Kiều Kiều đâu có ngốc, Phương Minh có thể đi ra thì chắc là mọi chuyện đã được giải quyết cho nên cậu ta mới có tâm tư đùa giỡn.

“Nếu đã giải quyết xong chuyện thì lên xe đi.”

Phương Minh chỉ chỉ về hướng đồn công an mà đúng lúc này Âu Dương Tuyết Tinh cũng đi tới.

“Ai ôi, tiểu đạo sĩ cậu mới tới đồn công an đã có thể câu dẫn được mỹ nữ cảnh sát, cậu đúng thật là tài giỏi nha.”

“Đừng nói nhảm, tôi và cô ấy có chút quen biết, bây giờ tôi còn phải giúp cô ấy đi xử lý một vụ án.” Phương Minh giải thích.

“Cậu không cần phải giải thích với tôi, cậu nên lo lắng cho cô vợ nhỏ của cậu biết chuyện cậu phải làm sao để giải thích với cô ấy là được, bà đây không quan tâm đâu.”

Hàn Kiều Kiều cười lạnh, trực tiếp khởi động động cơ, nhấn chân ga phóng đi chỉ để lại cho Phương Minh một làn khói.

“Cô gái này...”

Về mặt Phương Minh khó hiểu, cô gái này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, lòng dạ đàn bà như mò kim đáy biển quả thật không thể hiểu nổi.

“Sao vậy Phương Minh? Người trong xe kia là bạn của anh à?”

Âu Dương Tuyết Tinh nhìn chiếc Land Rover lao đi vun vút có chút hiếu kỳ quay đầu hỏi Phương Minh.

“Đi thôi, mang tôi tới chỗ La Sâm Long chạy trốn đi.”

Phương Minh không trả lời mà trực tiếp leo lên xe cảnh sát, Âu Dương Tuyết Tinh thấy Phương Minh không muốn trả lời thì bĩu môi nhưng cũng không hỏi nữa, lái xe rời khỏi đồn công an.

...

Ngay khi Phương Minh vừa rời khỏi đồn công an thì có một chiếc xe sang trọng tiến vào trong đồn, Hồ Quân xuống xe đi nhanh vào trong sảnh lớn.

“Chu Kỳ, thanh niên kia sao rồi?”

Lúc Hồ Quân tới thì trong sảnh lớn chỉ có mình Chu Kỳ đang đứng ngẩn ra, ông nhìn ngó xung quanh một chút sau đó nóng nảy hỏi.

“Hồ tổng!”

Thấy Hồ Quân xuất hiện trên mặt Chu Kỳ hiện ra vẻ hy vọng. Anh không biết tại sao thầy của anh lại có yêu cầu như vậy nhưng Hồ Quân lại luôn đứng

về phía anh nha, ông ấy là nhà đầu tư chính của toà nhà Thiên Mậu, lại rất căm ghét thầy phong thủy lừa đảo.

“Vừa rồi thầy của tôi gọi điện cho tôi nói rằng không được truy cứu chuyện tên lừa đảo đó đánh tôi nữa, có thể là do thầy tôi hiền lành tốt bụng không muốn làm quá, nhưng Hồ tổng à những tên thầy phong thủy này thật sự rất đáng giận, nếu chúng ta bỏ qua cho cậu ta dễ dàng như vậy lỡ cậu ta tiếp tục tung tin đồn nhảm sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới toà nhà Thiên Mậu.”

“Tên lừa gạt cái gì, Chu Kỳ cậu đừng có nói bậy!”

Hồ Quân nghiêm mặt: “Cậu ấy không phải là tên lừa đảo, còn cậu bị đánh là do cậu đã làm sai, đã làm sai còn muốn đòi người ta bồi thường cho cậu sao?”

Chu Kỳ tròn tròn mắt, cậu vẫn tưởng Hồ tổng sẽ đứng về phía cậu, không ngờ thái độ của ông lại giống y hệt thầy, cuối cùng thì đã có chuyện gì xảy ra khiến thái độ của bọn họ quay ngoắt 180 độ như vậy?

Nhưng mà mồ hôi lạnh trên trán Chu Kỳ ngay lập tức túa ra, đột nhiên anh ta lại nghĩ tới một nguyên nhân bởi vì chỉ có nguyên nhân này mới có thể khiến cho thầy mình và Hồ tổng cùng biến đổi thái độ.

Chắc chắn là toà cao ốc kia đã xảy ra chuyện, mà chuyện này có quan hệ với việc lắp đặt cửa sổ trên tầng 22!

“Thầy của cậu tiếp tục để những công nhân kia lắp ráp cửa sổ nhưng không ngờ cửa sổ vừa mới lắp lên lại vỡ vụn! Nếu không phải trước đó Phương Minh tới náo loạn khiến hai người công nhân kia đều cẩn thận hết sức, mặc trang phục bảo hộ đầy đủ chắc chắn đã té xuống lầu mà chết!”

Hồ Quân nhìn chằm chằm Chu Kỳ, giờ khắc này ông thực sự cảm thấy rất tức giận, chỉ một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi đã hại chết hai người. Đầu năm nay chuyện xảy ra tại nạn chết người nào phải là chuyện nhỏ, huống hồ gì toà nhà Thiên Mậu vẫn luôn bị mọi người theo dõi sát sao, nếu thực sự hại chết hai mạng người không biết còn có bao nhiêu dân chúng tới náo loạn nữa.

Nghĩ tới tình cảnh lúc đó, một cơn gió lốc từ đâu bỗng nhiên thổi mạnh khiến tất cả mọi người sợ hãi, bây giờ chỉ nhớ lại thôi mà sắc mặt Hồ Quân cũng đã trắng bệch.

“Thầy cậu không tin còn đi tới những tầng lầu khác thí nghiệm, kết quả vẫn y như nhau. Cậu biết điều này có ý nghĩa gì không?”

Hồ Quân chẳng thèm quan tâm tới Chu Kỳ đang co quắp ngồi bệch dưới đất, hiện tại ông chỉ muốn tìm được người thanh niên trẻ tuổi kia, chỉ có cậu ấy mới có thể cứu được hạng mục này của ông.

Nhưng ông phải đi đâu mới có thể tìm được cậu ấy kia chứ? Ngoại trừ biết cậu tên là Phương Minh thì ông chẳng còn biết thêm gì nữa.

“Người thanh niên kia đi đâu rồi?” Hồ Quân nhìn Chu Kỳ hỏi.

“Thưa ông, người kia đã đi cùng với Hình đội trưởng của chúng tôi lúc nãy rồi, hình như là đội trưởng có việc cần cậu ấy giúp đỡ.”

Lâm Hoán đứng ở một bên nhanh miệng trả lời. Lấy tầm mắt của cậu tự nhiên có thể nhìn ra Hồ tổng này chắc chắn là người có lai lịch lớn, mà một đám người đi theo sau lưng ông sẵn sàng nịnh bợ cũng chứng minh thân phận của ông chắc chắn không tầm thường.

“Hình đội trưởng sao?” Hồ Quân suy nghĩ một chút, bên đội hình sự này ông không quen biết ai cả, mặc dù muốn tìm kiếm quan hệ cũng không khó, nhưng ông nghĩ nghĩ một chút rồi lại bỏ qua ý tưởng này.

Dù sao bọn họ cũng có lỗi trước, nếu còn thông qua đội cảnh sát hình sự để tìm cậu ấy chắc chắn cậu ấy sẽ không giúp mình.

“Hàn Kiều Kiều, đứng rồi, Hàn Kiều Kiều là bạn của cậu ta chắc chắn sẽ có cách liên hệ với cậu ấy!”

Mặc dù ông không có số điện thoại của Hàn Kiều Kiều, nhưng với thân phận và địa vị của ông nếu muốn có số điện thoại của một minh tinh cũng chẳng khó khăn gì, hơn nữa ông cùng với tổng giám đốc công ty giải trí của Hàn Kiều Kiều lại là bạn bè.

“Alo, Lão Thường, tôi có chút việc cần ông giúp đỡ, không biết ông có số điện thoại của Hàn Kiều Kiều hay không... Ông đang nói bậy bạ cái gì vậy, tôi không có suy nghĩ đó, tôi cần tìm cô ấy là vì có chút việc...”

Sau khi tắt máy không bao lâu thì điện thoại vang lên tiếng chuông báo tin nhắn, nhìn số điện thoại mà người bạn ông gửi tới, Hồ Quân vừa bấm gọi vừa đi ra ngoài.

Hàn Kiều Kiều đang lái xe thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhìn thấy trên màn hình hiện lên một dãy số lạ, cô hơi do dự một chút cuối cùng cũng bắt máy.

“Là cô Hàn sao, tôi là Hồ Quân.”

Nghe được giọng của Hồ Quân vang lên trong điện thoại, Hàn Kiều Kiều hơi ngạc nhiên một chút, không hiểu ông ta gọi điện cho cô để làm gì. Nhưng nghĩ tới hành động chèn ép ông ta đã làm với Phương Minh, giọng Hàn Kiều Kiều rét lạnh: “Người cao quý như Hồ tổng đây sao lại rảnh rỗi gọi điện cho tôi vậy?”

Nghe được giọng điệu mỉa mai trào phúng của Hàn Kiều Kiều Hồ Quân chỉ có thể cười khỏ. Nếu là lúc bình thường một người có thân phận như ông làm sao có thể đề ý tới một mình mình như Hàn Kiều Kiều chứ? Nhưng lúc này là tình huống đặc biệt, ông đang có việc muốn cầu người ta lại thêm thái độ lúc trước của ông đối với Hàn Kiều Kiều cũng không tốt, người ta dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với ông cũng có thể hiểu được.

“Cô Hàn, chuyện lúc trước là do tôi sai, tôi thật lòng xin lỗi cô. Về phần vụ kiện của Chu Kỳ tôi cũng sẽ xử lý thật tốt, tuyệt đối sẽ không để người bạn của cô phải chịu chút uỷ khuất nào!”

Lần này tới lượt Hàn Kiều Kiều sững sốt, cô không hiểu tại sao thái độ của Hồ Quân lại thay đổi lớn tới như vậy. Nhưng nghĩ tới Phuong Minh có thể bình an đi ra khỏi đồn cảnh sát trong lòng cô cũng có chút hiểu ra: “Hồ Quân này gọi điện thoại tới đây chắc chắn không đơn giản chỉ để nói với cô những điều này!”

Thấy Hàn Kiều Kiều không trả lời Hồ Quân bắt đầu có chút gấp gáp: “Cô Hàn, tôi muốn biểu hiện một chút áy náy của tôi trước mặt bạn của cô, không biết cô Hàn có thể giúp đỡ giới thiệu không?”

Quả nhiên!

Cái cảm nhỏ nhắn như hồ ly tinh của Kiều Kiều hơi lơ lên: “Chuyện này tôi cũng không dám chắc, dù sao tính khí của bạn tôi cũng không tốt...”

“Chỉ cần cô Hàn có thể giúp tôi liên hệ với cậu ấy, hậu lễ nhất định sẽ khiến cô Hàn hài lòng!”

Hồ Quân càng sốt ruột thì Hàn Kiều Kiều lại càng không đáp ứng, bởi vì cô biết loại thương nhân như Hồ Quân chính là không lợi thì không làm, ông ta hứa hẹn càng nhiều thì yêu cầu cũng sẽ càng cao!

“Chuyện này tôi có thể giúp Hồ tổng chuyển lời cho Phuong Minh nhưng tôi không dám chắc là cậu ấy sẽ đồng ý liên lạc với ông, dù sao chuyện xảy ra trước đó cũng không vui vẻ gì.”

Tôi biết, tôi biết, xin cô Hàn hãy giúp tôi biểu đạt áy náy đồng thời nói với cậu Phuong, tôi sẽ cho cậu ấy một đáp án khiến cậu hài lòng.”

Hồ Quân vừa ngắt máy thì Hàn Kiều Kiều lập tức gọi điện cho Phuong Minh, điện thoại vừa khai thông cô đã nói luôn: “Tiểu đạo sĩ cậu thật là giỏi nha, vừa nãy Hồ Quân gọi điện thoại tới cho tôi nói rằng muốn trực tiếp xin lỗi cậu, bây giờ cậu tính làm thế nào hả?”

Đang ngồi trên xe cảnh sát của Âu Dương Tuyết Tinh nghe điện thoại của Hàn Kiều Kiều, Phuong Minh cười lạnh một tiếng. Cậu cũng đoán được có lẽ Hồ Quân sẽ gọi điện thoại tới, nhưng vừa nghĩ tới có lẽ đã có tai nạn thảm khốc xảy ra, sắc mặt Phuong Minh rét lạnh.

“Nói cho ông ta biết tôi không có hứng thú gặp ông ta, cũng bảo ông ta tốt nhất đừng có đi tìm tôi, nếu không tới lúc đó lại khiến ông ta lúng túng không thể hạ đài được!”

“Được.” Hàn Kiều Kiều hiểu ý không nói chuyện đó nữa nhưng lại nói chuyện khác: “Tiểu đạo sĩ, hôm nay vốn dĩ muốn cậu đi theo giúp tôi không ngờ lại đổi thành tôi chạy theo cậu bận bịu cả ngày, cậu xem xem phải làm sao để bồi thường cho tôi đi, hiện tại tôi còn có chuyện cần phải làm.”

Cạch!

Sau khi nhận được câu trả lời của Phuong Minh Hàn Kiều Kiều trực tiếp cúp điện thoại. Cô không hỏi Phuong Minh vì sao lại từ chối ông ta, cho dù cô biết chỉ cần cô có thể khiến Phuong Minh đi gặp ông ta thôi ông ta cũng sẽ dùng một phần lễ nặng tới cảm ơn cô, nhưng cô vẫn không mở miệng khuyên Phuong Minh câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 50: Ngũ quỷ tìm hồn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Thiên Tường ở lầu ba, Âu Dương Tuyết Tinh dẫn Phuong Minh đi đến một căn phòng ở trên lầu ba. Trước cửa phòng có hai người đàn ông đang đứng, sau khi thấy Âu Dương Tuyết Tinh cùng Tào Lượng gương mặt đột nhiên trở nên rất xấu hổ.

“Tào đội trưởng!”



Hai người cảnh sát hình sự cúi đầu, để cho La Sầm Long bỏ trốn bọn họ chẳng còn mặt mũi nào mà đối diện với đội trưởng nữa.

“Được rồi, các cậu canh chừng phía dưới đi.”

Hai vị cảnh sát hình sự đã chuẩn bị tư tưởng để nghe đội trưởng trách mắng, nhưng không ngờ Tào đội trưởng chỉ đen mặt kêu bọn họ đi xuống khiến bọn họ ngơ ngẩn.

“A, Tào đội trưởng...”

“Chuyện gì nữa? Các cậu không hiểu ý tôi hay là còn muốn tôi hung ác mắng chửi các cậu một trận rồi mới chịu đi?”

Tào Lượng trừng mắt, hai người hình cảnh(1) co đầu rút cổ vội vã chạy đi. Nói đùa cái gì vậy, khó có dịp Tào đội trưởng không trách mắng bọn họ bọn họ có điên đầu mà tự đi tìm chết.

Để hai người hình cảnh rời đi là ý của Âu Dương Tuyết Tinh. Nguyên bản Âu Dương Tuyết Tinh còn muốn Tào Lượng đi xuống luôn nhưng Tào Lượng không đồng ý, có thể để hai người hình cảnh rời khỏi đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của anh rồi.

Cửa phòng không đóng, Phương Minh vừa vào phòng liền đoán La Sầm Long này là người có tâm lý vững vàng bởi vì bên trong phòng rất gọn gàng sạch sẽ, điều này chứng tỏ mặc dù La Sầm Long biết bản thân đã bị cảnh sát theo dõi nhưng vẫn bình tĩnh tìm cách trốn thoát.

Nhưng mà càng bình tĩnh lại càng khó khăn cho hắn hơn.

Ánh mắt Phương Minh dò xét căn phòng, đây là một căn phòng cho thuê tạm thời hay nói đúng hơn là loại phòng có vách ngăn, chính là dùng vách ngăn đem gian nhà kho phân cách thành bảy tám phòng, mỗi phòng chỉ khoảng chừng mười mấy mét vuông.

Loại phòng này hiện tại rất thịnh hành, dù sao giá nhà thuê ở Ma Đô cũng không rẻ, một căn phòng bình thường cỡ 90 m<sup>2</sup> có hai phòng ngủ một phòng khách giá thuê ít nhất cũng đã năm sáu ngàn, nếu như là ở khu vực trung tâm thì giá còn có thể hơn một vạn.

Cho nên rất nhiều người đều lựa chọn thuê loại phòng có vách ngăn này, nhưng cho dù loại phòng có chất lượng kém như vậy giá thuê cũng đã hơn 800 một tháng.

“La Sầm Long đã dùng chứng minh nhân dân giả để thuê phòng nhưng cũng chỉ ở không tới một tuần lễ, gián điệp của chúng ta cũng chỉ mới phát hiện nơi này mấy giờ trước.”

Âu Dương Tuyết Tinh đứng bên cạnh giải thích tình huống, dù sao loại phòng thuê như thế này sẽ không kiểm tra quá khắt khe thân phận của khách trọ, chỉ cần trả tiền thuê phòng đầy đủ là được.

Chăn trên giường được xếp chồng gọn gàng chỉnh tề, trên mặt bàn có một cái chén với một bình nước khoáng, ngoài ra dưới gầm bàn còn có một ly nỷ đã bị xé mở, trừ những thứ này thì không còn bất kỳ cái gì khác nữa.

Cuối cùng Phương Minh nhìn chằm chằm đôi dép lê trên sàn, một lúc sau mới cười cười nói với Âu Dương Tuyết Tinh: “Những thứ tôi cần khi nào mới mang tới?”

“Tôi đã sai người đi mua rồi, sẽ mang tới ngay thôi.”

Âu Dương Tuyết Tinh nhìn thời gian trên điện thoại, sau đó lại gọi điện thúc giục.

“Già thần già quý, để xem cậu làm sao có thể bắt được La Sầm Long.”

Tào Lượng ở bên cạnh hừ lạnh, anh không tin Phương Minh có thể bắt được La Sầm Long. Sở dĩ anh tới đây chỉ là muốn mượn chuyện này tống cổ Âu Dương Tuyết Tinh ra khỏi đội hình cảnh mà thôi.

Trong mắt anh đây chỉ là một màn hài kịch, còn về La Sầm Long anh đã sớm bố trí một tổ cảnh sát khác dò xét camera trên đường để tìm kiếm rồi.

Sau mười mấy phút có tiếng bước chân vang lên dưới lầu, ánh mắt Âu Dương Tuyết Tinh sáng lên, sau khi ra ngoài trở về trên tay đã có thêm một cái túi.

“Phương Minh, những thứ anh muốn tôi đã tìm được đây đủ.”

Phương Minh đặt cái túi lên bàn xem kỹ, đa số gạo nếp bên trong đã chuyển sang màu đen, chắc chắn đây là gạo nếp đã để nhiều năm.

Phương Minh quay người cầm đôi dép lê để trên mặt bàn, sau đó lại trực tiếp bỏ vào trong túi gạo nếp, lắc lắc cái túi để gạo nếp bao phủ khắp bề mặt đôi dép.

Nếu như cẩn thận để ý động tác khi Phương Minh lắc lắc cái túi sẽ thấy, đầu tiên Phương Minh đem cái túi hướng về bên trái lắc lắc ba lần, sau đó lại hướng về bên phải lắc lắc.

Mà khi túi gạo hướng về bên trái, lòng bàn tay anh hướng lên trên, dùng hai ngón tay kẹp lấy cái túi; còn khi hướng về bên phải thì lật úp bàn tay lại, lòng

bàn tay hướng xuống dưới, vẫn dùng hai ngón tay kẹp lấy cái túi.

Sau khi bước này được hoàn thành Phương Minh lại đặt túi gạo lên bàn, lấy đôi dép từ trong túi ra, đổ gạo nếp trong bao vào chén sứ.

“Sau đó có phải cậu muốn đốt hương cầu Thần tới giúp cậu tìm La Sầm Long không?” Đứng ở cửa phòng Tào Lượng mỉm cười nói, nhưng anh ta không thể ngờ Phương Minh lại thành thật gật đầu với anh.

“Anh nói đúng rồi.”

Lần đầu tiên Tào Lượng hiểu được cảm giác tức nghẹn họng là như thế nào, nhưng anh đã đồng ý với Âu Dương Tuyết Tinh, cho dù cô ta có muốn làm gì anh cũng không thể ngăn cản.

Nhìn thấy Tào Lượng bị Phương Minh làm cho tức tới nghẹn họng, Âu Dương Tuyết Tinh đứng bên cạnh xấu xa cười trộm, Phương Minh đã giúp cô hung hăng xả ra được một ngụm ác khí.

Nhưng mà Âu Dương Tuyết Tinh đâu có biết Phương Minh không phải là muốn thay cô trút giận, những lời cậu nói đều là thật, lần này cậu thật sự cần tới lực lượng thần bí giúp cậu đi tìm La Sầm Long.

“Đại địa(2) là căn nguyên(3) của con người, thường nói một phương đất đai dưỡng dục(4) một phương người, dưỡng dục không chỉ có thân thể mà còn có hồn phách.”

Phương Minh nói khẽ, đối với con người đại địa rất quan trọng, rời khỏi đại địa chính là tiến vào tám bèo không rề, cho dù làm bất cứ chuyện gì trong lòng cũng sẽ có chút không nở chính là do hồn phách ít được tiếp xúc với đại địa.

Mà nơi đại địa tiếp xúc thân mật với con người nhất chính là bàn chân. Nếu như chân bị thương đôi lúc cũng sẽ khiến hồn phách bị thương.

Những gì Phương Minh làm chính là để gạo nếp lâu năm nhiễm hơi thở của La Sầm Long. Rất nhiều người biết gạo nếp lâu năm có thể trừ tà nhưng không có mấy ai biết vì sao gạo nếp lại có thể trừ tà.

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, gạo nếp có tính dính, có nhiều người vẫn dùng gạo nếp để dán đồ vật nhưng lại không biết gạo nếp lâu năm có thể dính cả âm linh(5).

Chính nhờ đặc điểm này của gạo nếp lâu năm, Phương Minh mới để gạo nếp dính lấy hơi thở hồn phách trong đôi dép lè của La Sầm Long.

Nhìn ba cây Thiên Hương đặt ở bên cạnh Phương Minh thoáng cười khò. Sự thật cách tốt nhất để tìm người chính là xem quẻ Lục Hào, Kỳ môn độn giáp vốn rất am hiểu những điều này.

Nhưng nếu muốn xem quẻ Lục Hào cần phải biết được ngày sinh tháng đẻ của La Sầm Long, nhưng cho dù Âu Dương Tuyết Tinh đã truy bắt La Sầm Long rất lâu cũng không biết ngày sinh tháng đẻ của hắn.

Bởi vì không thể dùng phương pháp này nên Phương Minh lại nghĩ tới một phương pháp khác chính là Thuật Tâm Hồn.

Thuật Tâm Hồn thường dùng cho những người mất đi một phần hồn phách hay là dùng cho người chết, mà Phương Minh lại muốn áp dụng thuật này để tìm kiếm La Sầm Long, khó càng thêm khó.

Kỳ thật Phương Minh không cần nhúng tay vào chuyện này bởi vì Chu Kỳ đã hủy đơn kiện, cho dù anh ta có không cam lòng thì cũng chẳng còn cách nào. Sở dĩ cậu đồng ý là vì cậu xem Âu Dương Tuyết Tinh là bạn bè, cũng bởi La Sầm Long đã giết quá nhiều người vô tội.

Trên đường đi cậu cũng đã nghe được tội trạng của La Sầm Long, hai năm trước đột nhập vào nhà trọ của nữ sinh, tàn nhẫn giết chết cả ba cô gái trong phòng, mà tiếp tới một năm trước ông ta lại chạy trốn tới một tỉnh thành khác, dùng thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng giết thêm hai nữ sinh.

Nếu để cho loại tội phạm này bỏ trốn sẽ gây nguy hiểm lớn đối với xã hội! Nghĩ như vậy cậu mới đồng ý ra tay.

Sau khi đốt cháy Thiên Hương cắm vào chén gạo nếp, sắc mặt Phương Minh trở nên cực kỳ trang nghiêm, ngón trỏ cùng ngón giữa của tay phải khép lại vẽ ra một cái phù văn ở trên không trung.

“Trời cao bao la, thần linh bốn phương, Hoàng tuyền thăm thẳm, Ngũ quỷ vận chuyển, thấp điểm Thiên Hương, xuống đất thành dẫn, hồn đã đi đâu, thấp hương bày lễ.”

“Phương Minh ngâm trong miệng, giọng nói trầm thấp. Ngay lúc Tào Lượng đứng ngoài cửa đang muốn cười lạnh khịt mũi coi thường thì đột nhiên một cơn gió lạnh nổi lên, gió thổi khiến thân thể anh hơi run run, về mặt lập tức cứng đờ.

“Thiên Hương ba cây, đồ ăn hai cỗ, lấy giữa làm lệnh, kính xin dẫn đường.”

Ngay lúc Phương Minh vừa nói xong hai cây Thiên Hương dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được nhanh chóng thiêu đốt, không tới mười giây đồng hồ đã cháy sạch không còn nhưng cây Thiên Hương ở giữa kia vẫn không có gì thay đổi.

Một màn này khiến Tào Lượng cùng Âu Dương Tuyết Tinh rung động, Âu Dương Tuyết Tinh biết đây là cây Thiên Hương bình thường cô sai người mua

được, không thể nào bị người ta dờ dờ bịp bợm gì.

Lại liên tưởng tới những lời Phương Minh vừa ngâm, thân thể mềm mại của Âu Dương Tuyết Tinh nhin không được rùng mình một cái.

Mà trong mắt Phương Minh cũng hiện lên một tia sáng tinh anh, tay phải cầm Thiên Hương trong chén sau đó trực tiếp lật ngược Thiên Hương lượn vòng, nhưng điều quý dị là không ngờ khói hương lại bay thẳng tắp theo một hướng!

“Chúng ta chỉ có thời gian một nén nhang, nếu sau khi cây nhang này cháy hết vẫn không thể tìm được La Sầm Long thì tôi cũng không có cách nào. Chúng ta đi mau!”

Phương Minh liếc liếc nhìn Tào Lựong cùng Âu Dương Tuyết Tinh đang còn ngây ngốc, thời gian rất cấp bách, nếu lần này không thể bắt được La Sầm Long thì cậu cũng đành chịu, Thuật Tâm Hồn này một tháng chỉ có thể sử dụng một lần.

“Được, để tôi gọi thêm người.”

Trước đây Âu Dương Tuyết Tinh cũng đã được nhìn thấy thủ đoạn của Phương Minh nên khả năng tiếp nhận cũng coi như tốt một chút, phản ứng lại nhanh hơn Tào Lựong. Hiện tại cô không có thời gian để khiếp sợ, bắt được La Sầm Long mới là quan trọng nhất. Mà Tào Lựong cũng thanh tỉnh lại, mặt đầy khiếp sợ nhìn về phía Phương Minh.

(1)Hình cảnh: Cảnh sát hình sự

(2)Đại địa: đất đai

(3)Căn nguyên: nguyên nhân cơ bản phát sinh sự vật, sự việc

(4)Dưỡng dục: nuôi nấng và dạy dỗ

(5)Âm linh: linh hồn người

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 51: Lưới trời tuy thừa mà khó thoát

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

Sau mười lăm phút nhìn chăm chăm vào Thiên Hương Phương Minh đột nhiên hô: "Dừng xe! "

Lúc này Thiên Hương còn cách không tới 5 cm, mà Phương Minh kêu ngừng xe là bởi vì xe lúc xe vừa chạy đến đây, khói thuốc lá đột nhiên bay lẳng đàng về phía bên trái

"Sao vậy Phương Minh? "

Âu Dương Tuyết Tinh đang phụ trách lái xe nghi hoặc hỏi.

"Nếu như không đoán sai, chúng tôi cách La Sầm Long rất gần rồi. "

Phương Minh nhìn xuyên qua cửa sổ xe, phía bên kia trên phố có một quán cà phê, nghĩ tới đây cậu liền nói: "La Sầm Long rất có khả năng đang trốn trong quán cà phê này. "

Nếu kẻ tình nghi là lần đầu phạm tội lúc chạy trốn nhất định sẽ chọn nơi ít người, nhưng loại tội phạm như La Sầm Long vốn có năng lực phản trình sát, hẳn muốn chọn địa điểm để trốn tuyệt đối phải là nơi có nhiều người.

Nhiều người, có thể gây trở ngại cho tầm mắt của cảnh sát, đồng thời có thể khiến cảnh sát sợ ném chuột vũ đồ, thuận tiện cho hắn chạy trốn.

"Tôi xuống xe vào quán cà phê xem thử, nếu như La Sầm Long đang ở bên trong thì an bài đồng nghiệp tới bắt. "

Âu Dương Tuyết Tinh nghe Phương Minh nói xong trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng cũng nói theo, chỉ là cô vừa mới dứt lời Tào Lựợng ngồi ở vị trí kế bên tài xế trực tiếp bác bỏ.

"Cô chỉ việc ở yên trên xe cho tôi, La Sầm Long giao hoạt như vậy, cô vào đó chỉ cần ánh mắt liếc lung tung sẽ khiến hắn cảnh giác, đến lúc đó ngược lại là đã thảo kinh xà làm hắn bỏ chạy. "

"Tào đội trưởng, tôi làm sao có thể liếc lung tung, lúc tôi đi vào đó liền giả làm người uống cà phê là được, anh đừng quên hai tôi đã đánh cược." Âu Dương Tuyết Tinh không phục, cô cảm thấy Tào Lựợng rõ ràng là đang khinh thường cô.

Tào Lựợng cau mày, anh vốn là không am hiểu ngôn từ, thế nhưng một loạt biểu hiện của Phương Minh lúc trước đã chấn trụ anh, làm cho anh tin tưởng La Sầm Long rất có khả năng đang ở trong quán cà phê.

La Sầm Long là loại tội phạm gì anh quá là rõ ràng, trời sinh tính giao hoạt lại hung tàn không gì sánh được, người như vậy một khi bị hắn nhìn ra manh mối rất có thể sẽ lập tức hạ sát thủ, phải biết rằng trên người La Sầm Long có súng.

"Chỉ cần La Sầm Long đang ở trong quán cà phê này liền coi như cô thắng cược, nhưng cô chỉ có thể ở trên xe chờ, tôi đi vào trước điều tra. "

Tào Lựợng ra về không cho phép cự tuyệt, Âu Dương Tuyết Tinh còn muốn cãi, Phương Minh ngồi ở hàng sau cười khẽ một tiếng, nói rằng: "Mọi người đều đừng cãi cò, hai người các người người nào xuống phía dưới đều cũng kinh động La Sầm Long, tôi thấy hay là tôi đi xuống xem một chút. "

"Anh? "

Âu Dương Tuyết Tinh và Tào Lựợng đồng thời quay đầu nhìn về phía Phương Minh, trong mắt của hai người đều ra vẻ từ chối, Âu Dương Tuyết Tinh nói trước: "Phương tiên sinh, tôi biết anh là một cao nhân, nhưng luận về điều tra nhất định là không bằng tôi. "

"Phương tiên sinh, có thể giúp chúng tôi tìm được La Sầm Long đã là rất cảm ơn cậu, nhưng bắt đào phạm là chuyện nội bộ của cảnh sát chúng tôi, hơn nữa La Sầm Long cũng không phải hạng người bình thường, anh không thể không bị thương hay là cứ trên xe chờ a!". "

Tào Lựợng nói rõ ràng hết chỗ chê như vậy, nhưng ý tứ trong lời nói đều giống với Âu Dương Tuyết Tinh, đều là không tin Phương Minh.

Phương Minh bật cười lắc đầu, "Không phải tôi muốn đi giúp các người điều tra, mà là bởi vì trong hai người bất kể là ai sợ rằng vừa tiến vào quán cà phê liền sẽ làm cho La Sầm Long cảnh giác, Âu Dương tiểu thư thì khỏi nói, nữ sinh xinh đẹp rất dễ bị chú ý, nhất cử nhất động càng là dễ dàng bị La Sầm Long nhìn chăm chăm, còn như Tào đội trưởng anh, nói thật trên người anh cảnh khí quá nặng, vừa nhìn ai cũng biết là một cảnh sát. "

Cái gọi là cảnh khí, đây là do công tác lâu năm mà tạo thành, cũng giống như chúng ta hằng ngày nhìn từ hình tượng của một vài người cũng có thể nhìn ra nghề nghiệp của đối phương, tỷ như thầy giáo, tỷ như quân nhân.

Tính đặc thù của nghề nghiệp khiến cho trên người bọn họ có một loại khí chất đặc thù, mà Tào Lựợng thân là sĩ quan xuất ngũ lại là đội trưởng của hình cảnh đội, cái loại khí tràng trên người này anh ta không cảm giác được, nhưng đối với loại tội phạm như La Sầm Long mà nói thì rất miễn cảm.

Nghe Phương Minh nói, Tào Lựợng có chút bất ngờ, còn Âu Dương Tuyết Tinh ở bên cạnh vẫn còn muốn tiếp tục nói,

Nhưng Phương Minh trực tiếp mở cửa xe đi xuống.

"Tào đội trưởng, để một mình Phương Minh đi vào sao?" Âu Dương Tuyết Tinh có chút lo lắng nói, bất quá lập tức lại nghĩ tới điều gì đó, "Không đúng, Phương Minh cũng chưa từng thấy qua ảnh chụp của La Sầm Long, anh ta căn bản không biết La Sầm Long, vào đó cũng vô dụng thôi. "

Đúng vậy, Phương Minh chưa từng thấy qua ảnh chụp của La Sầm Long, mà lúc anh đi vào quán cà phê, dù cho ánh mắt không có nhìn hết quán, cậu cũng biết La Sầm Long đang ở trong quán cà phê này, đã vậy còn biết là hắn đang ngồi ở góc bên trái.

Nguyên nhân rất đơn giản, cổ sát khí đó không giấu đi đâu được

Một người, chỉ cần là nhiệm phải mạng người thì trên người chính là sẽ có sát khí, mà loại người như La Sầm Long vác trên lưng mấy vụ án mạng, sát khí càng nhiều một cách bất thường

Phát hiện La Sầm Long, nhưng Phương Minh không có rời đi luôn, bởi vì nếu như cậu cứ như vậy đi ra tất nhiên là sẽ khiến La Sầm Long hoài nghi, giữa lúc cậu muốn tìm cái ghế ngồi xuống, một giọng nữ tràn ngập ngạc nhiên cũng là từ phía trước truyền đến.

"Là người! "

Trong quán cà phê, Trương Oánh Oánh về mặt ngạc nhiên đứng lên, lúc Phương Minh vừa mới đi vào cô còn sững sốt một chút, có chút không dám tin có thể gặp được ân nhân cứu mạng ở chỗ này.

Lúc Phương Minh nhìn thấy Trương Oánh Oánh trên mặt cũng là lộ vẻ bất ngờ, vị này trước đây khi cậu lần đầu tiên tới Ma Đô có lòng tốt cho lời khuyên kết quả lại bị hiểu lầm là một tên sắc lang không ngờ cũng xuất hiện ở nơi này.

Chỉ là nhìn thấy vẻ mừng vui mừng của người ta cậu liền hiểu rõ, vị này hiện tại đã biết cậu không phải là tên háo sắc.

"Thật là khéo, hiện tại cô sẽ không hoài nghi tôi là tên háo sắc a!". "

Phuong Minh cười tùm tùm hướng phía Trương Oánh Oánh đi tới, nhấc tới cũng vừa khéo, Trương Oánh Oánh đang ngồi tự vào góc bên trái của quán cà phê, mà bàn của cô ngồi kề một vị mang kính mắt đang an tĩnh chơi điện thoại di động.

Lúc Phuong Minh nhìn về phía bên này thì ánh mắt của người đàn ông ấy liền thu lại, rất hiển nhiên, lúc Phuong Minh tiến vào hắn đã nhìn chằm chằm Phuong Minh, bất quá lúc này biểu tình của người đàn ông này đã lộ ra vẻ buồn lúng.

Không sai, hắn chính là La Sâm Long, sau khi phát hiện bị cảnh sát theo dõi thì nhảy cửa sổ chạy trốn, mà quần áo mặc trên người là hắn đã sớm chuẩn bị rồi, áo soni thêm kính mắt, không ai có thể đem cậu cùng đào phạm liên hệ với nhau.

La Sâm Long thả lỏng cũng là chuyện dễ hiểu, khi ngồi cạnh cô gái này hắn đã nghe được cô ta nói chuyện điện thoại với bạn. cô gái này là người dẫn chương trình, mà rõ ràng cô gái này và người đàn ông vừa bước vào không phải hẹn gặp từ trước mà chỉ là trùng hợp gặp phải.

Trùng hợp gặp phải thêm vào đó cũng không hẳn là quen thân, nếu như đối phương cùng cô gái này xưng hô một cách tự nhiên như đã biết nhau từ trước thì có lẽ hắn đã cảnh giác với hai người bọn họ.

Cho nên, từ cuộc đối thoại vừa rồi hắn liền đoán rằng người đàn ông đó không phải là người đưa tin.

La Sâm Long đối với phán đoán của mình rất có lòng tin, sau lần gây án đầu tiên, vì tránh né cảnh sát đuổi bắt hắn có ý đi tìm một ít sách tâm lý học để đọc, hầu hết thời gian chính là nhờ vào suy đoán được ý đồ của cảnh sát nên hắn mới tránh khỏi việc bị truy bắt.

"Là người dẫn chương trình, có lẽ thường ngày bị không ít đàn ông ngồi trước ti vi ngắm nhìn, lúc này đây tao ngược lại thật rất muốn ném thử thân xác của cô nàng dẫn chương trình này có thật sự tuyệt vời hay không. "

Ý niệm tà ác cứ lớn khôn trong đầu La Sâm Long, trên thực tế khi tiến vào quán cà phê nhìn thấy Trương Oánh Oánh hắn đã xuất hiện ý niệm điên cuồng trong đầu, cường gian cô nàng dẫn chương trình này rồi giết chết, không những thỏa mãn dục vọng của hắn, mà còn mượn cơ gây chuyện với lũ cảnh sát đuổi bắt hắn.

"Tiên... Tiên sinh, khi đó tôi không biết là anh nói thật, cho nên tôi mới cho là như vậy, mong rằng anh không để bụng. "

Gương mặt Trương Oánh Oánh đầy vẻ ái ngại, bất quá Phuong Minh chỉ cười cười khoát tay, biểu thị cậu cũng không có ý trách cô.

"Không biết phải xưng hô với anh xưng hô như thế nào? "

"Phuong Minh. "

"Phuong tiên sinh, sự tình lần trước thật là phải cảm ơn anh." Trương Oánh Oánh vẻ mặt thành thật nhìn Phuong Minh nói lời cảm tạ.

"Tôi chỉ là nhắc nhở cô một chút, cuối cùng có thể tránh thoát được mà tính mạng của cô cũng không có đến tuyệt lộ, bất quá cô thật muốn cảm ơn tôi vậy thì mời tôi uống một ly cà phê a!". "

Nghe Phuong Minh nói sắc mặt của Trương Oánh Oánh lập tức đỏ gay, thấy mình thực sự là quá không lễ phép, làm sao có thể bắt ân nhân cứ đứng như vậy.

"Phuong tiên sinh mau mời ngồi, nhân viên phục vụ!" "

Phuong Minh không khách khí ngồi xuống đối diện với Trương Oánh Oánh nhìn người phục vụ nói: "Cho tôi một ly cà phê. "

"Phuong tiên sinh, tôi có thể mạo muội hỏi một chút được không, anh đang làm gì?" Trương Oánh Oánh do dự đã lâu, cuối cùng vẫn hỏi vấn đề mà cô vẫn tò mò bấy lâu.

"Tôi, hiện nay đang thất nghiệp, bất quá sắp tới sẽ trở thành một ông chủ mở cửa hàng buôn bán lật vặt. "

"Phuong tiên sinh muốn mở tiệm? "

Trương Oánh Oánh có hơi bất ngờ, dưới cái nhìn của cô Phuong Minh là cao nhân chỉ xuất hiện ở trong ti vi làm sao có thể mở tiệm buôn bán, người như vậy không phải nên giống với diễn viên phim truyền hình sao?

"Sao thế, rất kinh ngạc sao, cũng là cô cảm thấy tôi là loại người ăn gió nằm sương vân du khắp nơi, cuối cùng quy ẩn thâm sơn. "

Phuong Minh cười tùm tùm nhìn Trương Oánh Oánh, cậu biết là ấn tượng của cậu đối với nhiều người, giống như phim truyền hình hay diễn vậy, tiên phong đạo cốt, không tham luyến phú quý quyền lực chốn nhân gian, vân du tứ phương cứu khổ cứu nạn.

Trương Oánh Oánh có chút xấu hổ không biết phải trả lời như thế nào, mà ngay lúc này phục vụ cũng đã bung cà phê tới, bất quá lúc nhân viên phục vụ khom xuống tựa hồ là trượt chân một cái, cả người trọng tâm không vững té xuống đất, còn ly cà phê đang được bung ra đổ hết về phía bên trái.

"Thật ngại quá thật ngại quá tiên sinh, thực sự xin lỗi. "

Cà phê đổ xuống bàn của La Sầm Long, cũng may La Sầm Long tránh ra nhưng vẫn có không ít cà phê văng lên quần áo của hắn, người bán hàng sắc mặt tái nhợt vội vàng xin lỗi.

"Tôi nói nhân viên phục vụ ở đây bị sao vậy, có lý cà phê cũng bung không xong. "

La Sầm Long đang muốn phát hỏa, nhưng lại có người đi trước hắn một bước, Phương Minh đầu tiên là nhủ mảy máng nhân viên phục vụ, sau đó nhìn về phía La Sầm Long, "Vị bằng hữu này thật ngại quá, tôi có khăn tay để tôi lau cho anh. "

Phương Minh tự tay cầm khăn lau đưa cho La Sầm Long, La Sầm Long do dự một chút cuối cùng vẫn đưa tay đón, ngay lúc tay của hắn động vào khăn, chỉ cảm thấy một hấp lực kéo tới, cổ tay của hắn không biết từ lúc nào bị nam tử đối diện kia bắt được.

"La Sầm Long! "

La Sầm Long chỉ thấy nụ cười âm áp lúc trước của nam tử ấy vào giờ khắc này biến thành vẻ mặt lạnh như băng không có bất kỳ biểu tình, nhưng mà đôi mắt của đối phương thôi cũng làm cho hắn cảm nhận được kinh sợ.

Lúc đối phương hô lên tên mình La Sầm Long cũng biết đối phương là thừa dịp kếp mình tới, ngay tại lúc hắn muốn giãy giụa, một nắm đấm cực lớn trực tiếp đâm thẳng vào mắt hắn, sau đó liền nghe được một câu nói vang lên bên tai

"Lưỡi trời tuy thừa, nhưng khó lọt. "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 52: Ba vạn đại ngôn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

"Bản đài đưa tin, hai năm trước ở khu Ma Đô ZB xảy ra vụ ba nữ sinh bị La Sầm Long giết, dưới sự nỗ lực của Tào đội trưởng cùng hình cảnh đội của Ma Đô, sau hơn hai năm truy bắt rốt cục hôm qua đã bắt được hung phạm, chúng ta tin chắc rằng La Sầm Long sẽ bị luật pháp trừng phạt nghiêm khắc, tiếp theo xin mời xem qua báo cáo. "

Nhân viên đài truyền hình Ma Đô đã sớm chuẩn bị xong video phỏng vấn, tTương Oánh Oánh trên mặt mang theo vẻ phức tạp, La Sầm Long là như thế nào bị bắt cô là nhân chứng tại hiện trường nên hiểu rất rõ, là công lao của vị Phương tiên sinh kia.

Chỉ là, trong đoạn phỏng vấn không có nói tới Phương tiên sinh, duy nhất một câu có nhắc tới Phương tiên sinh chính là: Dưới sự trợ giúp nhiệt tình của người dân...

Nghĩ đến tình cảnh ngày hôm qua Tương Oánh Oánh đến bây giờ còn có chút kinh hãi, nhất là khi người của hình cảnh đội xông vào tìm ra súng trên người La Sầm Long cô đã sợ đến sắc mặt trắng bệch.

"Cũng chỉ có nhân tài lớn mật như Phương tiên sinh mới dám làm như vậy. "

Tương Oánh Oánh nói nhỏ một câu, bởi vì bị kinh sợ nên khi cô thấy Phương tiên sinh rời đi cùng hình cảnh đội, ngay cả phương thức liên lạc cũng quên hỏi.

...

Công ty giải trí Quang Tốc nằm trong Top 5 các công ty giải trí của Trung Quốc, nghệ sĩ dưới trướng không dưới trăm người, còn có thêm bảy tám minh tinh, trong đó còn có hai siêu sao cấp bậc thiên vương tọa trấn, hơn nữa còn nghe đồn là bối cảnh quan hệ của quản lý công ty giải trí Quang Tốc không giống bình thường, cho nên không có nghệ sĩ nào dám đắc tội một công ty như vậy, mà Hàn Kiều Kiều chính là nghệ sĩ của công ty giải trí Quang Tốc.

"Lão tổ tông của tôi ơi, cô rốt cục cũng tới, hai ngày nay cô làm gì vậy. "

"Thái tử, không phải tôi xin nghỉ ngơi hai ngày sao? Công ty này cũng không thể coi tôi là trâu bò! Nhà tư bản cũng nên có chút lương tâm a! "

"Cái miệng này của cô a. "

Hàn Kiều Kiều từ từ đi vào phòng làm việc của mình, nữ từ trung niên được gọi là Thái tỷ đi theo, tiến đến phía sau lưng Trương Yến nói: "Yến từ, chú ý động tĩnh một chút. "

Trương Yến gật đầu tỏ ý biết rồi, cô biết bình thường Thái tỷ dằn dò như vậy chính là có chuyện trọng yếu muốn cùng Kiều Kiều tỷ nói chuyện, nên cô phải phụ trách theo dõi không để người khác đi vào quấy rối.

"Kiều Kiều, chuyện tốt lớn như vậy cũng không tiết lộ một chút cho tôi biết, trong lòng cô có phải là không có Thái tỷ tôi, bất quá không thể không nói làm cho gọn gàng vào. "

Bước vào phòng làm việc ngồi lên cái ghế của sếp mình, bắt chéo đôi chân khiến cho vô số đàn ông thèm muốn đặt lên trên bàn Hàn Kiều Kiều nghe được lời nói Thái Phân về mặt nghi hoặc.

"Thái tỷ, bà nói chuyện rõ ràng một chút, chuyện tốt lành gì, tại sao tôi không biết? "

"Có phải là đang giả ngu với Thái tỷ không, người của tập đoàn Nhân Gia Hào Sinh đều đến công ty rồi, hiện tại chỉ chờ cô ký tên. Phí đại diện trong ba năm là ba chục triệu, hơn nữa với tài chính hùng hậu của tập đoàn Hào Sinh đến lúc đó nhất định sẽ dùng tiền để phát video ở cả đài truyền hình lớn lẫn internet, giá trị của việc này so với ba chục triệu còn lớn hơn nhiều. "

Thái Phân càng nói càng kích động, mình tính đại diện cho sản phẩm và đóng quảng cáo mặc dù chủ yếu là để kiếm tiền, thế nhưng đối với Kiều Kiều đang là mình tính nổi tiếng mà nói, khuếch trương sự nổi tiếng mới là quan trọng hơn.

Cho nên, đối với rất nhiều mình tính mà nói dù cho phí làm người đại diện có ít ỏi thì cũng tranh nhau mà làm, vì sao, vì danh tiếng của Nhân Gia là vô cùng lớn.

Trong hai năm qua, đặc biệt là đối với một số thương hiệu điện thoại di động nhất định, quảng cáo đã đạt đến mức độ điên rồ. Một ngôi sao nam không phải nhờ quảng cáo điện thoại di động của một thương hiệu mà có cơ hội xuất hiện trong một vài bộ phim truyền hình dù chưa từng diễn xuất hay sao.

Tập đoàn Hào Sinh mặc dù không phải là thương hiệu điện thoại di động, nhưng dự toán quảng cáo của Tập đoàn Hào Sinh hàng năm cũng là cao tới mấy ức, có thể làm người đại diện hình ảnh cho Tập đoàn Hào Sinh đối với bất kì mình tính nào cũng đều là một chuyện không thể từ chối.

"Cùng tỷ nói về quan hệ với vị ấy một chút đi? "

Thái Phân hạ giọng hỏi,

Bởi vì cô hiểu rất rõ rằng xí nghiệp lớn giống như Tập đoàn Hào Sinh khi mời người đại diện hình ảnh đều là cấp bậc thiên vương, Kiều Kiều tuy là nhân khí không thấp, nhưng cách thiên vương một khoảng cách không nhỏ.

Đây cũng là lí do khi Tập đoàn Hào Sinh tổ công ty chỉ tên muốn Hàn Kiều Kiều là người đại diện, toàn bộ nghệ sĩ của công ty đều bị kinh động, ngay cả hai vị thiên vương kia cũng biến sắc.

Đương nhiên, cô cũng liền có tin đồn chấn kinh rằng Hàn Kiều Kiều bị một vị cao tầng của Tập đoàn Hào Sinh bao dưỡng, nếu không thì vị trí đại diện này sao lại đến phiên cô.

Đương nhiên những lời nói bóng gió này Thái Phân không có ý định nói cho Hàn Kiều Kiều, chưa nói đến việc cô hiểu rõ bản tính của Hàn Kiều Kiều nhưng nếu là thực sự được bao dưỡng thì sao, showbiz ấy à, sau lưng người nào mà không có một hai cha nuôi mẹ nuôi các loại.

"Tập đoàn Hào Sinh? "

Hàn Kiều Kiều trong đầu bắt đầu lục lại ký ức về Tập đoàn Hào Sinh, sau một khắc khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, nhìn về mặt đang hiếu kỳ của cô Thái Phân, chăm chú nói: "Thái tỷ, việc kí hợp đồng làm người đại diện này hoãn lại a! Tôi không tiếp. "

"Kiều Kiều, cô nói cái gì? Có phải tôi mới vừa nghe lầm không hay là cô quá kích động nên trong khoảng thời gian ngắn mới nói ngược như vậy. "

"Thái tỷ chị không có nghe lầm tôi cũng không nói ngược, vị trí đại diện này tôi không nhận. "

Hàn Kiều Kiều trịnh trọng nói lại một lần, bởi vì vừa rồi cô nhớ tới, quản lý của Tập đoàn Hào Sinh cũng họ Hồ, họ Hồ này cũng hiếm thấy, lại liên tưởng đến cuộc điện thoại của Hồ Quân một ngày trước, muốn nói giữa hai chuyện không có quan hệ đánh chết cô cũng không tin.

Ba chục triệu ba năm phí đại diện thêm quảng cáo tuyên truyền, ngay cả Hàn Kiều Kiều cũng thừa nhận trong nháy mắt cô đã động tâm, nhưng cuối cùng cô vẫn là lựa chọn cự tuyệt.

"Kiều Kiều, cô nên cân nhắc cho tốt, vị trí đại diện như vậy không phải ai cũng có thể nhận được. "

Thái Phân không cam lòng, từ trên lợi ích mà nói Kiều Kiều nhận công việc làm người đại diện này thì cô cũng được trích phần trăm, nhưng hơn hết vẫn là xuất phát từ lợi ích của Kiều Kiều.

"Thái tử, tôi đã nghĩ kỹ, sẽ không nhận công việc này, lúc ký hợp đồng với công ty cũng có nói qua rồi!."

"Đương nhiên là có, hợp đồng có nói là một năm cô chỉ nhận ba cái quảng cáo còn lại cô đều có thể từ chối, chỉ là, cô thực sự không muốn suy nghĩ thêm một chút..."

"Vậy là được rồi, vậy phiền Thái tử hoãn lại cho tôi a!."

Nhìn vẻ mặt buồn bực của Thái tử đang đi ra khỏi cửa phòng, khuôn mặt tươi cười của Hàn Kiều Kiều hiện lên vẻ phức tạp, ba chục triệu phí đại diện cô đúng là muốn nhận, thế nhưng cái mà cô không muốn chính là vì ba chục triệu này liền khiến tình nghĩa giữa cô và tiểu đạo sĩ biến đổi.

Giống như lúc cô lần đầu tiên nhìn thấy tiểu đạo sĩ, thời gian qua đi vài chục năm rồi, cô hoàn toàn không biết tiểu đạo sĩ mấy năm nay đều đã trải qua chuyện gì nhưng vẫn dám đem tiểu đạo sĩ về nhà, bởi vì cô tin tưởng tiểu đạo sĩ.

Thời gian, nhẹ nhàng trở lại mười mấy năm trước.

"Các người là đang làm gì, chúng ta đang tổ chức tiết mục, mọi người không thể xông vào, alo, ta nói..."

Mười mấy năm trước, việc tổ chức tiết mục xảy ra chuyện, đó chính là lúc chụp hình đột nhiên có một nhóm người xông tới, nhóm người này trực tiếp bao vây mọi người lại, mà nguyên nhân dĩ nhiên là bởi vì mẹ của một cô gái nào đó tới, muốn dẫn con gái mình đi.

Cô gái đó chính là Hàn Kiều Kiều.

Phía sau núi của sơn thôn, Hàn Kiều Kiều một mình trốn ở đó lau nước mắt, cô biết mẹ của cô tìm đến cô, thế nhưng cô không muốn gặp mẹ của cô, càng không muốn cùng với mẹ của cô rời đi.

"Ồ, cô cũng biết khóc a."

Một thanh âm hài hước từ phía sau vang lên, Hàn Kiều Kiều quay đầu mới phát hiện tiểu đạo sĩ không biết từ lúc nào đứng ở phía sau đang nhìn cô cười.

"Tiểu đạo sĩ!"

Hàn Kiều Kiều lần đầu tiên không có dương nhan múa vuốt, thanh âm thất lạc, buông lỏng mi không nói.

"Nếu như ngươi thực sự không muốn trở về cứ nói, ta có một biện pháp."

Một lúc sau, Hàn Kiều Kiều ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tem lem nước mắt lộ ra biểu tình hy vọng, lông mi dính nước mắt chớp chớp vài cái, "Thực chứ?"

"Thực mà, bất quá ngươi phải dựa theo ta nói mà làm."

"Tốt, chỉ cần ngươi có thể giúp ta không bị mẹ mang đi, ngươi nói cái gì ta đều nghe."

Song, ba ngày sau, Hàn Kiều Kiều đợi trong một cái hầm trú ẩn nhỏ phía sau núi, tiểu cô nương dĩ nhiên không sợ bóng tối, bất quá cũng may chính là ba ngày nay con tiểu Hoàng cầu kia mỗi buổi tối đều sẽ ngồi trước cửa hang, mới khiến cô không cảm thấy sợ hãi như vậy.

Ba ngày sau, Hàn Kiều Kiều nhìn thấy người đầu tiên chính là tiểu đạo sĩ, mà tiểu đạo sĩ lúc đó hướng về phía cô nhếch miệng cười nói một câu: "Giải quyết xong rồi, mẹ của ngươi đã đi rồi."

Hàn Kiều Kiều hoan hô, lúc còn nhỏ cô căn bản cũng không biết tiểu đạo sĩ dùng biện pháp gì khiến mẹ của cô không công mà về, cho tới sau này khi cô và đoàn chụp hình rời đi, cô nghe đạo diễn nói mới biết chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 53: Định bút khai quang

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----



Văn Bảo Ngọc!

Từ sau khi được Phương Minh tiếp nhận, bảng hiệu cửa tiệm đã được gỡ xuống, chủ của tất cả cửa tiệm xung quanh đều biết tiệm Văn Bảo Ngọc đổi chủ, chỉ là đã một tuần trôi qua nhưng họ vẫn không biết người chủ mới rốt cuộc là ai, chỉ thấy mỗi ngày có hai người trẻ tuổi ra vào vào.

Đúng vậy, không ai sẽ nghĩ rằng người trẻ tuổi như Phương Minh và Đại Trụ lại chính là chủ mới của cửa tiệm, nguyên nhân cũng giống như ấn tượng ban đầu của Tổng Hùng đối với Phương Minh vậy.

Mở tiệm trên phố đồ cổ, đều là buôn bán đồ cổ, chủ tiệm trẻ tuổi nhất cũng phải hơn ba mươi tuổi, trong khi tuổi hai người Phương Minh và Đại Trụ cộng lại cũng không bằng đa số chủ tiệm ở đây.

Tầng trệt Văn Bảo Trân, Đại Trụ từ ngoài cửa bước vào, trong tay xách hai cái túi to, bên trong là cơm trưa cậu vừa mới mua về, phố đồ cổ bên này mua com có chút bất tiện, lúc trước do quy hoạch nên toàn bộ con phố đều không có nhà hàng nào, hai nhà hàng duy nhất thì ở đầu đường con phố đối diện, đi bộ cũng phải mất mười phút.

“Lão Hoàng, của mày đây.”

Đại Trụ bỏ túi xuống lấy từ trong ra một miếng sườn heo lớn đưa cho Lão Hoàng đang nằm chỗ cầu thang, sau đó hướng lên lầu la to: “Phương Minh, ăn com.”

Không có hồi âm, nhưng Đại Trụ cũng quen rồi, một tuần nay Phương Minh thường xuyên một mình ở trên lầu cả ngày bận rộn, cậu từng lên lầu ngó xem một hai lần thì thấy Phương Minh đang điều khắc gỗ, được một lúc rồi cậu cũng đi xuống.

Không sai, lúc này Phương Minh quả thật đang điều khắc gỗ, mà khối gỗ đó chính là khúc cây từ mẫu vạn năm kia.”

Cây từ mẫu vạn năm, lúc trước Phương Minh cũng không nói cho cha con Hoa Bác Vinh nghe một câu miêu tả về cây từ mẫu này: mẫu từ hữu tình, thần mộc hữu linh (1), vật được điều khắc từ gỗ cây từ mẫu sau khi trải qua định bút sẽ có linh tính (2) phi phàm.

Mà việc Phương Minh làm suốt một tuần nay chính là từ khúc gỗ từ mẫu này khắc ra mười hai món đồ, ba vòng tròn, bốn chuỗi vòng tay và năm cái trấn ấn.

Trấn ấn là gì, nếu nhà ở nông thôn hay đã từng mời đạo sĩ làm lễ cúng bái thì sẽ biết, khi đạo sĩ mở đàn thực hiện niệm kinh, ở trên bàn thường sẽ bày một món đồ để gỗ, mỗi khi đọc một đoạn kinh sẽ gõ lên bàn.

Tất nhiên, bình thường đạo sĩ không có bản lĩnh gì thật sự thì đồ đó không phải là trấn ấn, đa số là tìm đại một khối gỗ để thay cho có lệ.

Nhưng nếu là đạo sĩ chân chính vậy họ sẽ mang theo một miếng trấn ấn, tác dụng của trấn ấn rất đơn giản, chính là để trời nghe được, nếu ai cẩn thận quan sát lúc đạo sĩ thực hiện thì sẽ phát hiện, người đạo sĩ sau khi đọc xong một đoạn nội dung muốn cầu nguyện có lạy mấy cái xong mới gõ ấn.

Về phần vì sao trấn ấn có hiệu quả như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, trấn ấn bình thường đều được khắc từ một mảnh gỗ có linh tính, sau khi điều khắc xong còn phải thấp hương cúng thất tuần bốn mươi chín ngày, đến lúc đó nếu trấn ấn không bị vỡ thì biết trấn ấn này đã thành công.

Tất nhiên, Phương Minh khắc trấn ấn này không có nghĩa là cậu muốn làm đạo sĩ, mà là vì nguyên liệu gỗ từ mẫu này tốt như vậy nếu đem đi điều khắc hết mấy thứ như vòng tay gì đó thì thật là lãng phí.

Tuy rằng điều khắc mười hai vật này chỉ dùng chưa đến một phần ba khúc cây từ mẫu, nhưng Phương Minh vẫn xót xa không thôi, cây từ mẫu thật sự rất trân quý, nếu không phải muốn trang trí cho tiệm đẹp một chút để khai trương, cậu tuyệt đối sẽ không đụng đến khúc gỗ từ mẫu này đâu.

Ba cái vòng, bốn chuỗi vòng tay và năm cái trấn ấn đang được đặt trên bàn của Phương Minh, kỹ thuật khắc tia rất bình thường, thậm chí các hạt châu còn lớn nhỏ không đều nhau, nhưng Phương Minh cũng hết cách rồi, dù sao cậu cũng không phải thợ điều khắc chuyên nghiệp, có thể khắc được như vậy đã là không tệ lắm rồi.

Nhưng mà, đây chỉ mới là hoàn thành bước đầu tiên, nếu chỉ là khắc vật từ gỗ từ mẫu thì không phải là kết quả cậu muốn, bước tiếp theo mới là một trong những bước quan trọng nhất.

Định bút!

Đây là tài nghệ cậu được truyền lại trong Vu sư truyền thừa, tác dụng của nó là khai phá linh tính của một vật, nói đơn giản chính là cái mà người ta hay gọi là khai quang (3).

Nhưng định bút và khai quang của Phật giáo và Đạo giáo không giống nhau, khai quang của Phật giáo và Đạo giáo là niệm kinh để dùng năng lực của kinh văn khai phá linh tính của vật.

Ít nhất Phương Minh biết một điều rằng, định bút so với khai quang còn mạnh hơn rất nhiều, cái gọi là định bút, đó là dùng Vu lực ngưng kết lên vật, một vật khi được định bút thành công thì sẽ trở thành linh khí.

Định bút, chia làm ba cấp độ, thiên địa nhân, trời ở trên, người là sơ cấp, mỗi một cấp lại chia làm chín sao, cao nhất là chín sao, bắt đầu từ một sao.

Giai đoạn đầu tiên của định bút là cấp Nhân, ý nghĩa bước này là vật được định phụ thuộc vào người tạo ra nó, còn khi đạt tới cấp thứ hai là cấp Địa, đến bước này là có thể định vạn vật khắp mọi nơi, dưới một ngòi bút cũng có thể biến một vật mực nát trở nên thần kỳ, cho dù là một cành cây khô cũng có thể trở thành linh khí.

Về cấp bậc cao nhất cấp Thiên thì thuộc về cấp bậc trong truyền thuyết, trong ghi chép của Vu sư truyền thừa, một khi định bút đạt đến trình độ này, thì vật sau khi được định bút thành công sẽ không còn gọi là linh khí nữa, mà là tiên thiên chi bảo (4).

Tất nhiên, đối với Phương Minh hai cấp sau Thiên và Địa quá xa vời, cậu hiện tại chỉ có thể làm được cấp thấp nhất là định Nhân bút đã vậy cũng chỉ có một sao.

Sau khi bước ra khỏi nhà vệ sinh rồi lau khô tay, Phương Minh kéo ngăn bàn ra, bên trong có một hộp gỗ làm từ gỗ trầm hương, trong đó đặt một cây bút lông cán đen.

Nhìn cây bút lông cò này, Phương Minh chợt nhớ lại, cây bút lông cò này là sư phụ đã tặng cho cậu, đó là lần đầu tiên cậu chép tay được một trăm bản kinh văn sư phụ đã tặng cây bút cho cậu.

Dựa theo lời sư phụ nói, cây bút lông cò được là do trước đây lúc thầy ghé ngang qua Hồ Châu có kết thúc một chuyện nhân quả, nên được ông chủ xưởng sản xuất bút lông tặng cho thầy, nhưng thầy đã quen dùng bút lông của thầy, vậy nên mới tặng lại cây bút này cho cậu.

Lấy bút chấm một ít chu sa (5) đã chuẩn bị sẵn bên cạnh, Phương Minh hít một hơi thật sâu, vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Định bút, là một việc rất thiêng liêng, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên Phương Minh tiến hành định bút.

“Vạn vật hữu linh, đắc thiên chi hậu, thần quang nội uẩn, tàng trí vu lý.”

“Ngô vi Vu sư, lấy thiên vi lệnh, lấy địa vi đế, xá thỉnh khai linh.”

“Nay bút hạ xuống, nhất định Càn Khôn (6), hai định núi sông, ba định vạn vật.”

“Định!”

Ngay khi nét “định” cuối cùng hạ xuống, ngòi bút lông trong tay Phương Minh cũng dừng trên mặt dây chuyền hình tròn đầu tiên, một chùm sáng màu xanh từ trong ngực cậu di chuyển đến cây bút lông trên tay trái, cuối cùng dừng trên mặt dây chuyền kia.

Trên mặt dây chuyền hình tròn xuất hiện một vòng sáng, khoảnh khắc vòng sáng này xuất hiện, Phương Minh chỉ cảm thấy ngực mình nóng lên, sau đó giống như có một lực hút tim cậu về phía trước.

Cảm giác này duy trì chưa đến ba giây, sau khi mặt dây chuyền vòng tròn xuất hiện vòng sáng, cảm giác lực hút đó cũng biến mất, nhưng lại như có cảm giác vô lực.

“Thành công rồi!”

Phương Minh không hề để ý đến thân thể không khỏe của mình, lúc này trên mặt cậu hiện lên vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, cậu không ngờ lần đầu tiên tiến hành định bút lại có thể thành công, đây căn bản không hợp lẽ thường.

Bình thường tác giả đều phải thất bại một hai lần, sau đó sẽ tìm nguyên nhân, cuối cùng trải qua trăm cay ngàn đắng mới thành công, như vậy vừa có thể biến lượng từ vừa biểu đạt độ khó của định bút, sao cậu lại có thể một lần đã thành công rồi?

Hơ hơ...

Trong mắt Phương Minh toát lên vẻ kinh ngạc lẫn mừng rỡ, một vòng sáng đại biểu cho một sao, nói cách khác lần này cậu đã định bút thành công, mặt dây chuyền hình tròn này là một linh khí cấp Nhân một sao.

Dựa theo ghi chép trong truyền thuyết, vật cấp Nhân một sao có thể khai phá được 70% linh tính của một vật, chỉ khi đạt được ba sao mới có thể khai phá toàn bộ linh tính của vật.

Một vật có linh tính càng hoàn chỉnh thì càng khó kích phát linh tính hoàn toàn, nếu không phải vì muốn thử định bút, Phương Minh tuyệt đối không dùng cây từ mẫu điều khiển.

Nếu bạn lấy một tảng đá bình thường đưa cho cao tăng, vị cao tăng này cho dù niệm kinh cả đời cho tảng đá này, tảng đá vẫn như vậy, không thể trở thành một vật linh khí được.

Hơn nữa cho dù vị cao tăng này có nhiều năm kinh nghiệm có thể khiến một vật bình thường có linh tính, nhưng cuối cùng linh tính đó cũng chỉ có hạn, dù sao, có thể làm một vật không có linh tính chứa linh tính đã là một chuyện nghịch thiên rồi.

Nhưng nếu để những người này biết được phương pháp định bút của Phương Minh, chỉ sợ sẽ gây chấn động cho cả giới, trong thời gian ngắn ngủi như vậy hoàn thành khai quang, cho dù là Phật giáo hay Đạo giáo đều không làm được.

Sau khi cảm giác kinh hãi qua đi Phương Minh lại lộ vẻ bất lực, việc định bút đã tiêu hao gần phân nửa vu lực trong cơ thể cậu, nói cách khác hiện tại cậu căn bản không còn sức lực để tiến hành lần định bút thứ hai, hơn nữa cảm giác vô lực cũng báo cho cậu biết tình trạng cơ thể trước mắt không thể tiếp tục được nữa.

“Chẳng trách trong truyền thừa có nhắc phải tẩy tủy (7) bản thân, nếu muốn định bút nhất định phải có một cơ thể mạnh mẽ nâng đỡ.”

Phương Minh gãi gãi đầu, niềm vui sướng vì định bút thành công lúc này biến mất không ít, tẩy tủy bản thân, nói thì dễ, nhưng dựa theo ghi chép trong Vu sư truyền thừa, tất cả những dược liệu cần thiết đều là một con số khủng bố.

Tiền, nói đến cùng vẫn là cậu thiếu tiền.

Ngay khi Phương Minh đang cảm thán trong lòng, dưới lầu chợt có tiếng nói, giọng quang quác của Hoa Minh Minh ở dưới lầu truyền lên: “Phương Minh mau xuống đây.”

Nghe thấy giọng nói này Phương Minh dọn dẹp đồ đạc gọn gàng rồi đi xuống dưới lầu, kết quả lại thấy không chỉ có mỗi Hoa Minh Minh, bác Hoa cũng đến đây, ngoài ra còn có thêm hai người.

Lúc nhìn thấy hai người khách kia, trong lòng Phương Minh liền biết vì sao bác Hoa lại đến đây.

---

(1) Mẫu tử hữu tình, thân mộc hữu linh: Mẹ con có tình cảm, cây cối có linh hồn.

(2) Linh tính: Linh hồn.

(3) Khai quang: Khai Quang là khai mắt cho tượng Phật hoặc khai mắt cho vật khí nào khác. Khi vẽ xong một tượng Phật, khi tạo xong một cốt Phật, khi tạo ra vật khí nào đó...trước khi thờ phụng, người ta làm lễ, niệm kinh, đọc Chú và điểm vào cặp mắt Phật ấy là lễ Khai Quang.

(4) Bảo vật trời sinh.

(5) Chu sa: một loại khoáng vật cinnabarit của thủy ngân sẵn có trong tự nhiên, có màu đỏ. Có nguồn gốc từ tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

(6) Càn Khôn: âm dương, Trời Đất.

(7) Tẩy tủy: Người tu hành Đạo giáo gột sạch tủy người phạm, đổi thành cốt tiên. Cũng để ví hoàn toàn thay đổi tư tưởng, thói quen.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 54: Oán sát

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Trước đây, lần đầu tiên Phương Minh đi Hoa Bảo Lâu thì gặp ông lão và người đàn ông trung niên này, hơn nữa lúc đó cậu còn ngăn Hoa Minh Minh nhận đồ trong hộp của người đàn ông trung niên này.

Vậy nên khi thấy hai người tìm đến đây cũng không nằm ngoài dự kiến của cậu, chỉ có điều cậu nghĩ phải cần một khoảng thời gian, không ngờ nhanh như vậy mà họ đã tìm đến đây, xem ra vật trong hộp còn khó giải quyết hơn cả cậu dự đoán.

“Phương Minh, đây là ông Lư, là người phụ trách của bảo tàng Thượng Hải, còn đây là học trò của ông ấy Trương tiên sinh.”

Hoa Bác Vinh vừa thấy Phương Minh liền vội vàng giới thiệu ông Lư và Trương Tề: “Lần này đến đây...”

“Con biết, vậy hai người có mang món đồ kia đến đây không?”

Phương Minh cắt ngang lời Hoa Bác Vinh, ánh mắt nhìn về phía Trương Tề, Trương Tề gật đầu, lấy từ trong túi đang cầm trong tay ra một cái hộp, ánh

mất nhìn cái hộp đầy sợ hãi.

“Anh bạn trẻ, cho lão hỏi một chút, vì sao lúc trước cậu lại không cho Hoa Báo Lâu thu nhận món đồ trong hộp?”

Đôi mắt già của Lưu Chấn Quốc nhìn Phương Minh, lúc trước Hoa Báo Vinh cuối cùng lật lọng không nhận ngọc Như Ý của học trò ông quả thật khiến ông rất mất mặt, bởi vậy ông vô cùng bất mãn với Hoa Báo Vinh.

“Nguyên nhân... tôi nghĩ bây giờ gặp được Trương tiên sinh chắc cũng đủ xem là nguyên nhân rồi nhì.”

Phương Minh nhìn Trương Tề: “Ấn đường (1) có màu trắng, đáy mắt biến thành màu đen, mấy ngày nay chắc Trương tiên sinh không được ngủ ngon lắm đúng không?”

Nghe thấy Phương Minh nói vậy, sắc mặt Trương Tề lập tức thay đổi, la lớn: “Ông chủ Phương hãy cứu tôi.”

“Trương Tề!”

Phương Minh còn chưa mở miệng thì Lưu Chấn Quốc đã bắt mắt quát lớn, đối với người học trò này ông cực kỳ thất vọng, không hề có một chút điềm đạm, không học được đạo lý gặp chuyện không sợ mới là quân tử.

Nhưng đồng thời, ông cũng giật mình với lời nói của Phương Minh, bởi vì lần này ông mang Trương Tề đến đây tìm Hoa Báo Vinh, chỉ nói là muốn gặp chàng trai trẻ đã ngăn cản lần trước, có nói đơn giản về việc kỳ lạ xảy ra trên người Trương Tề có liên quan đến ngọc Như Ý, nhưng không nói là việc kỳ lạ gì.

Vậy nên, trong những người ở đây chỉ có ông biết chuyện xảy ra trên người Trương Tề, ngay cả Hoa Báo Vinh cũng không biết, nên căn bản không thể có chuyện có người báo tin, vậy làm sao chàng trai trẻ này biết có chuyện lạ xảy ra trên người Trương Tề?

Không sai, Trương Tề quả thật dạo này mấy đêm liên tục gặp ác mộng, tất nhiên, không chỉ là con ác mộng bình thường, nếu không sẽ không dọa Trương Tề sợ hãi đến vậy, nhưng tất cả đều bắt đầu từ những con ác mộng.

“Cậu Phương Minh, nghe ông chủ Hoa nói cậu là người có tài năng đặc biệt, có bản lĩnh người bình thường không có, vậy nên bây giờ cũng là do bất đắc dĩ nên chúng tôi mới đến đây xin giúp đỡ, cũng hi vọng cậu Phương Minh đây không trách chúng tôi, cũng đừng trách ông chủ Hoa.”

Lời của Lưu Chấn Quốc khiến Hoa Báo Vinh có chút xấu hổ, bởi vì quả thật ông là người đã dẫn hai người Lưu Chấn Quốc đến đây, tất nhiên, ông không phải chỉ vì tư tâm muốn hàn gắn mối quan hệ với Lưu Chấn Quốc, mà quan trọng hơn là ông biết Phương Minh đang tính mở cửa hàng bán gì, đây cũng xem như giới thiệu khách hàng cho Phương Minh đi.

Phương Minh mỉm cười: “Ông Lưu khách khí rồi, bác Hoa cũng biết tôi, nếu đã ở đây mở cửa hàng, vậy người tới đều là khách của tôi, làm sao có chuyện không hoan nghênh chứ.”

Lời của Phương Minh chứa đầy ẩn ý, tôi không trách mấy người, bởi vì tôi xem mấy người là khách hàng, vậy nên đến khi giải quyết xong chuyện tôi tất nhiên sẽ tính tiền. Hoa Báo Vinh nghe xong thì thở phào một hơi nhẹ nhõm, ông chỉ sợ Phương Minh hiểu lầm ý của ông mà thôi.

“Trương tiên sinh, đặt cái hộp này lên bàn đi.”

Sau khi Phương Minh bảo Trương Tề đặt cái hộp gỗ lên bàn trưng bày ngoài sảnh cửa hàng, tự mình lên trước mở hộp, trên thực tế cậu cũng có chút hiếu kỳ về món đồ trong chiếc hộp gỗ này, rốt cuộc là món đồ cổ thế nào mà lại có oán khí lớn như vậy.

Mở hộp gỗ ra, một viên ngọc Như Ý xuất hiện trước mặt cậu, nhưng mà vừa mới nhìn thoáng qua Phương Minh liền lập tức đóng lại thật mạnh, sau đó nói với Đại Trụ: “Đại Trụ, đóng cửa lại.”

“Gâu gâu gâu!”

Lão Hoàng nằm im lặng trong góc phòng này giờ lúc này đột ngột đứng lên, hướng chiếc hộp gỗ lớn tiếng sủa, bộ dạng hung dữ dọa mấy người Hoa Báo Vinh nhảy dựng lên.

“Yên tâm đi Lão Hoàng, tao có thể xử lý được, không có việc gì.”

Phương Minh nói với Lão Hoàng, Lão Hoàng lại nằm rạp xuống đất, chỉ có đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc hộp, tỏ ra cảnh giác.

Cảnh này khiến trên khuôn mặt Lưu Chấn Quốc và Trương Tề lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì họ thấy có vẻ con chó này hiểu tiếng người, nhưng cho dù là chó được người huấn luyện cũng không nhất định sẽ thông minh được như vậy.

Để chó được người huấn luyện chó huấn luyện có thể nghe lời cũng cần một thời gian dài huấn luyện mệnh lệnh, ví dụ như một số chữ nào đó hay một vài động tác nào đó, nhưng chú chó này cho họ cảm giác hoàn toàn có thể nghe hiểu hết câu.

Chỉ có trên mặt Đại Trụ không hề tỏ ra ngạc nhiên, đối với sự đặc biệt của Lão Hoàng cậu đã sớm biết, điều này cũng không tính là gì vì cậu đã xem Lão Hoàng chính là một con chó đã thành tinh, so với người không khác gì mấy.

Phuong Minh không mở hộp gỗ ra nữa, mà hướng mắt nhìn Trương Tề nói: “Giờ cánh tay phải của anh lên.”

Trương Tề không biết Phuong Minh muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời giờ cánh tay phải lên, sau khi anh ta giờ cánh tay lên, tầm mắt Phuong Minh liền tập trung vào dưới nách Trương Tề.

Ồ đó, rõ ràng có ba chấm đỏ.

“Hình thành ba chấm, chẳng trách lại quần lấy anh.”

Lúc Phuong Minh nói những lời này, ngoài Phuong Minh ra, những người khác cũng chú ý đến ba chấm đỏ dưới nách anh ta, chấm đỏ không lớn, giống như thủ cung sa (2) phiên bản mini vậy.

“Trương Tề, dưới nách con có vết bớt sao?”

“Không có đâu thầy, dưới nách con làm sao có vết bớt được.”

Trương Tề lắc đầu, anh ta biết rõ về cơ thể mình, nếu nói về vết bớt thì trên lưng anh ta có một cái, còn dưới nách thì giống như bao người khác mà thôi.

“Đó không phải là vết bớt, mà gọi là oán sát, khi oán khí quần lấy người đến một mức độ nhất định sẽ hình thành chấm đỏ giống như vậy, nếu có ba chấm thì cho thấy oán sát đã thành hình, đến khi có bảy chấm tạo thành một hàng, thì ngay cả thần tiên cũng khó cứu.”

Phuong Minh mở miệng, nhìn mọi người vẫn mang vẻ mặt không tin, thân nhiên nói: “Rất đơn giản, đó chính là oán khí của ngọc Như Ý hiện tại đã hoàn toàn lòi anh ta thành nhân quả, nếu tôi đoán không sai, hiện tại anh đã không chỉ là nằm mơ thấy ác mộng đơn thuần, mà hẳn là đã ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của anh rồi.”

Sắc mặt Trương Tề tái nhợt vội vàng gạt đầu, bởi vì tất cả những gì Phuong Minh nói đều chính xác.

“Người anh em Phuong Minh, cậu nói viên ngọc Như Ý này có oán khí? Một viên ngọc Như Ý làm sao có oán khí được chứ, đây chỉ là một vật thể chết thôi mà.” - Lưu Chấn Quốc vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Nếu không có oán khí, hôm nay hai người sẽ không đến tìm tôi.” - Phuong Minh lại mở hộp gỗ ra, nhìn ngọc Như Ý: “Mọi người đều thấy đường tơ màu đỏ trên mặt viên ngọc Như Ý này đúng không, đó chính là do oán khí biến thành.”

“Đây là oán khí?”

Hai người Lưu Chấn Quốc và Hoa Bác Vinh đều tròn tròn mắt, đối với đường tơ màu đỏ bên trong viên ngọc đã đưa ra rất nhiều phán đoán, cuối cùng quy kết đây là tạp chất của viên đá để điêu khắc viên ngọc Như Ý này.

“Mọi người đều nghe về truyền thuyết ma nữ áo đỏ rồi phải không, trong rất nhiều câu chuyện dân gian oán quỷ đều mặc đồ đỏ, mọi người có biết điều đó xuất phát từ đâu không, vì màu đỏ chính là màu thể hiện sự oán hận.”

Phuong Minh không giải thích vì sao oán khí là màu đỏ, bởi vì để giải thích điều này có liên quan đến rất nhiều thứ, người thường chỉ cần biết màu gốc thể hiện sự oán hận là được rồi, giống như mọi người chỉ cần biết ba màu đỏ vàng xanh kết hợp lại sẽ thành màu đen vậy, không cần phải nghiên cứu sâu làm gì.

“Anh nói đi, anh có ngọc Như Ý này từ đâu, tôi không hi vọng nghe thấy lời nói dối, bởi vì điều này có liên quan đến mạng sống của anh, anh phải cẩn thận.”

Phuong Minh ản ý nói với Trương Tề, điều này khiến Lưu Chấn Quốc sững sốt, suy cho cùng cũng là người đã từng làm người phụ trách, ý trong lời Phuong Minh nói rất rõ ràng.

Viên ngọc Như Ý này, không phải như lời Trương Tề nói là do tổ tiên anh ta truyền lại, Trương Tề đã nói dối ông về viên ngọc Như Ý này.

“Trương Tề, con thành thật nói cho rõ ngọc Như Ý này là sao?”

Lưu Chấn Quốc cũng nổi giận, Trương Tề là người học trò mà ông rất coi trọng, thậm chí còn bồi dưỡng để chuẩn bị làm người nối nghiệp ông, nếu không cũng sẽ không ra mặt giúp Trương Tề bán viên ngọc Như Ý này, bởi vậy, người học trò mình coi trọng nhất lại dối gạt mình hỏi sao ông không tức giận được chứ.

“Thầy, thầy đừng nóng giận, con nói... con sẽ nói hết.”

Trương Tề nhìn sắc mặt của thầy mình liền vội vàng trả lời, anh ta biết lúc này đã không còn có thể giấu được nữa, cho dù sẽ làm thầy thất vọng, nhưng vì để chấm dứt khoảng thời gian tra tấn đầy đau đớn này anh ta phải quyết định dứt khoát, huống chi ông chủ Phuong đây cũng đã bảo điều này có thể còn liên quan đến mạng sống của anh ta nữa.

“Ông Lưu ông đừng nóng giận, tôi thấy trước tiên hãy nghe Trương Tề nói đã.”

Hoa Bác Vinh cũng lên tiếng hòa hoãn, dù sao tuổi ông Lưu cũng đã lớn, nếu tức giận lỡ người lại xảy ra chuyện gì, dù sao hiện tại ông Lưu cũng đang ở

trong tiệm của Phương Minh.

“Nói đi, nếu anh dám giấu bất cứ việc gì thì từ nay về sau đừng gọi tôi là thầy nữa.”

Lưu Chấn Quốc hừ một tiếng, ngược lại về mặt Phương Minh lại không có thay đổi gì, chỉ đang chờ Trương Tề nói về lai lịch của viên ngọc Như Ý.

“Nói về ngọc Như Ý này, vậy phải nói đến hai năm về trước, lúc đó...”

Trương Tề vội vàng gạt đầu thể hiện mình không dám nói dối, sau đó kể ra hết tất cả lai lịch của ngọc Như Ý.

---

(1) Ấn đường: nơi giữa hai lông mày. Ấn đường có màu trắng chỉ cơ thể suy nhược

(2) Thủ cung sa được biết đến trong truyền thuyết Trung Quốc, là dấu vết màu đỏ để chứng tỏ người con gái còn trinh tiết.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 55: Giao tiền trước rồi mới làm việc, thất bại trả lại một nửa

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Ba năm trước, Trương Tề lấy tư cách là học sinh của Lưu Chấn Quốc tham gia công việc khảo cổ, mà anh cũng là phó tổ trưởng của đoàn khảo cổ, còn tổ trưởng chính là một đàn anh khoá trên lớn hơn anh mấy tuổi.

Bọn họ khai quật ngôi mộ của một quan viên thời nhà Đường, sau khi khai thông được mộ huyệt Trương Tề cùng với tổ trưởng dẫn đầu đi vào.

\*Khai quật: đào bới để tìm ra cái gì đó

Mộ của người quan viên này cũng không lớn, vừa vào đã tới Chủ Huyệt nhưng cũng lúc này bọn họ lại nhìn thấy có một cỗ quan tài chôn cùng, mà phía trên cái quan tài này có để một khối ngọc bội và một khối ngọc Như Ý.

Nghề khảo cổ tiền lương vốn không nhiều, đã vậy cả ngày chỉ có thể tiếp xúc với văn vật khô khan, nếu không ở trong những ngôi mộ tối tăm thì cũng ở trong phòng nghiên cứu văn vật, không phải cực kỳ đam mê với nghề chắc chắn sẽ không thể trụ nổi.

\*Văn vật: những công trình, hiện vật có giá trị trong lịch sử

Nhưng mà đam mê không thể no bụng, nhất là thời đại này tất cả mọi thứ đều cần đến tiền khiến Trương Tề rất hối hận ngày xưa đã lựa chọn chuyên ngành này.

Mà anh với người đàn anh khoá trên kia đều có chung suy nghĩ nên khi nhìn thấy văn vật được đặt trên mặt quan tài, hai người nổi lòng tham.

Sau khi lối vào được khai thông thì không phải chỉ có một hai người đi vào, thừa dịp những người phía sau còn chưa tới, hai người liếc mắt nhìn nhau hiểu ý.

Người đàn anh khoá trên kia trực tiếp chạy tới lấy miếng ngọc bội, mà Trương Tề cũng nhanh tay cắt miếng ngọc Như Ý, những người đi vào sau căn bản không hề biết trên bề mặt quan tài này từng đặt hai miếng ngọc.

Đương nhiên cũng chẳng có ai nghi ngờ hai người bọn họ, bởi vì bọn họ dù sao cũng là tổ phó và tổ trưởng của đoàn.

Mới đầu Trương Tề cũng rất sợ hãi, nhưng đợi mãi tới sau khi cuộc khảo cổ kết thúc, mọi người rời khỏi ngôi mộ vẫn không nhìn thấy ghi chép nói gì nói tới hai kiện văn vật kia, anh mới triệt để yên tâm.

Cũng bởi vì ngôi mộ này không lớn nên cấp trên cũng không kiểm tra kỹ lưỡng, sau khi anh cùng với đàn anh khoá trên kia viết xong báo cáo, bên trên

kiểm tra rồi sắp xếp những văn vật thu được là xong. Cũng vì vậy mà anh với người anh khoá trên kia thành công biển thủ văn vật.

“Đồ vô liêm sỉ!”

Lưu Chấn Quốc đứng ngồi không yên, mặt mo tức giận tới đỏ bừng, run run rẩy rẩy đứng dậy. Hoa Bác Vinh thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ.

“Thầy, em đã biết là em sai rồi, lúc đó em bị ma quỷ ám ảnh, ba năm nay lương tâm của em chưa phút nào được yên ổn!”

Trương Tề lộ vẻ xấu hổ nhưng mà Phương Minh lại cười lạnh, nếu như tên này thật sự biết sai làm sao có thể đợi ba năm sau lại bán ngọc Như Ý? Rõ ràng là nghĩ mọi chuyện đã trôi qua quá lâu, cho dù lúc này anh đem ngọc đi bán cũng sẽ không ai hoài nghi!

Văn vật mới vừa đào được và đồ cổ gia truyền rất khác nhau, bởi vì điều kiện ánh sáng, không khí cùng các mặt khác ảnh hưởng, văn vật vừa mới đào được sẽ có màu sắc và mùi hương rất đặc thù, chỉ cần người trong nghề vừa nhìn là có thể phát hiện ra ngay.

Đây mới là nguyên nhân thật sự vì sao ba năm sau anh ta mới bán Ngọc Như Ý. Chắc chắn ba năm nay anh ta đã tìm đủ mọi biện pháp để bỏ đi vị đất trên ngọc Như Ý, mà từ về bề ngoài của mảnh ngọc xem ra anh ta cũng đã làm rất thành công, cho dù là Lưu Chấn Hoa hay Hoa Bác Vinh đều bị anh ta lừa!

“Cậu biết sai? Cậu biết sai sao còn đem miếng ngọc đi bán? Chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng tôi già tới lú lẫn rồi sao?”

Thấy Lưu Chấn Quốc tức giận vô cùng, Trương Tề vội vàng giải thích: “Thầy ơi, em cũng không còn cách nào khác, em đã lỡ làm sai nhưng nếu em cứ tự thú thì cả cuộc đời này của em coi như xong!”

Một nhà khảo cổ lại đi biển thủ, nếu chuyện này lộ ra ngoài không những anh phải chịu trách nhiệm trước pháp luật mà từ nay về sau cũng sẽ không còn đoàn khảo cổ nào nhận anh nữa, anh đừng mơ có thể tiếp tục ở lại giới khảo cổ.

“Ông Lưu à ông đừng tức giận quá, lần này chúng ta tới là để giải quyết chuyện miếng ngọc, còn về việc anh Trương lấy trộm văn vật sẽ giao cho ông xử lý sau.”

Hoa Bác Vinh an ủi Lưu Chấn Quốc, ý của ông rất rõ ràng, ông nể mặt Lưu Chấn Quốc đưa bọn họ tới đây để giải quyết lệ khí trong miếng ngọc, còn về chuyện xử lý Trương Tề như thế nào, nên báo công an hay không đó là chuyện của thầy trò bọn họ.

Với Hoa Bác Vinh, ông đương nhiên là mong có thể có càng nhiều người tham lam giống như Trương Tề thì càng tốt, nếu không có những người như vậy thì bọn ông biết kiếm đồ cổ ở đâu ra kia chứ? Đương nhiên cũng chỉ là đồ cổ thôi, chứ những loại văn vật cấp Quốc gia này có cho ông thêm một trăm lá gan ông cũng không dám nhận.

Bảo vật cấp Quốc gia nên được trưng bày tại viện bảo tàng để cho mọi người đều được chiêm ngưỡng, nó là thuộc về Quốc gia. Đối với điều này ông vẫn có hiểu biết rõ ràng đấy!

“Thầy ơi, sau này thầy muốn xử phạt em như thế nào em cũng xin nhận, chuyện quan trọng bây giờ là xin ông chủ Phương cứu em.”

Khi nghe thấy Trương Tề khéo léo dùng hai chữ “xử phạt”, Phương Minh hiểu ngay dụng ý của anh ta, chắc chắn tới lúc đó anh ta sẽ dùng tình cảm để lung lạc Lưu Chấn Quốc.

Nhưng mà tính toán này của anh ta chắc chắn sẽ không thành công, bởi vì nhìn tướng mạo của Lưu Chấn Quốc cậu nhận ra được ông ta là một người có chấp và có giới hạn, một khi có người hành động vượt quá giới hạn cho phép này ông ta chắc chắn sẽ không bỏ qua. Mà hiển nhiên hành vi biển thủ của Trương Tề đã vượt quá giới hạn cho phép của ông.

“Nói về lịch sử của ngôi mộ kia đi.”

“Ngôi mộ kia là của một quan viên thời Đường, dựa vào những văn vật và những tài liệu lịch sử chúng tôi đã đoán rằng chủ nhân ngôi mộ tên là Giang Triết, là một vị Lục Sự Tham Quân của triều Đường.

“Vậy mà lại là một vị quan võ!” Hoa Minh Minh đứng bên cạnh nói thầm.

“Quan võ cái gì? Học không giỏi thì bắt tò về ta đây đi, không biết xấu hổ sao?”

Hoa Bác Vinh cũng bắt lực với đứa con trai, giải thích: “Lục Sự Tham Quân là một cách xưng hô chức quan, để chỉ những người có khả năng giám sát vạch tội Vương Công, Đại Thần còn cả Tướng Quân nữa, giống như Cao Quan thời nay vậy.”

Phương Minh mỉm cười nghe Hoa Bác Vinh giải thích. Thực tế có lẽ Cao Quan cùng Lục Sự Tham Quân cũng có điểm khác nhau nhưng mà bọn họ không phải những người chuyên đi nghiên cứu lịch sử, có thể giải thích như vậy cũng không tồi rồi.

“Chúng tôi cũng đã lật xem một số sách cổ nhưng không tìm thấy được thông tin gì về Giang Triết, dù sao chức quan Lục Sự Tham Quân này cũng không lớn, sách sử không viết lại cũng không có gì là lạ. Lúc đó còn đào được nhiều ngôi mộ khác của triều Đường nên phía trên mới không đặc biệt chú ý hạng mục này, sau khi đoàn khảo cổ giải tán, mỗi người lại quay về chuyên môn riêng của mình.”

“Tiếp tục nói về quan tài chôn cùng đi. Các anh chắc chắn là đã mở quan tài ra xem, tình huống của người chôn cùng này thì sao?” Phương Minh rất quan

tâm tới tình huống của quan tài chôn cùng, tuy rằng trong lòng cũng đã có suy đoán nhưng vẫn phải xác định lại đã.

Trương Tề gật đầu nói tiếp: “Đúng vậy, sau khi mở quan tài chính chúng tôi cũng đã mở quan tài của người chôn cùng nhưng bên trong ngoại trừ một bộ đồ nữ mặc rách thì không còn gì cả.”

Nói đến quan tài chôn cùng Trương Tề nhớ lại, khi mở quan tài ra nhìn thấy bộ đồ nát bên trong, cả đoàn khảo cổ bọn họ ai cũng lộ ra vẻ mặt khó hiểu, bởi tình huống này thật sự quá ít gặp.

Cuối cùng bọn họ cho rằng quan tài này có lẽ là Giang Triết chuẩn bị cho vợ ông ta, nhưng sau đó vì một số nguyên nhân mà bà ấy không được chôn cất trong đó nên bên trong mới chỉ có một bộ đồ như vậy.

Chuyện cũng đã kể xong, Trương Tề mong ngóng nhìn Phương Minh: “Ông chủ Phương, xin ông hãy cứu tôi, tôi biết tôi nổi lòng tham là sai trái nhưng tội của tôi thật sự không đáng chết!”

Phương Minh không quan tâm tới Trương Tề mà chìm đắm vào trong suy nghĩ. Thân phận của quan tài chôn cùng này thật sự rất quan trọng, chỉ có khi làm rõ thân phận của nó thì mới biết được oán khí từ đâu mà tới.

“Cùng cậu biến thủ không phải còn có đàn anh khoá trên sao? Người này hiện tại sao rồi?” Nhìn thấy mọi người im lặng, Hoa Minh Minh hiếu kỳ hỏi Trương Tề.

“Chết, đã chết một năm trước rồi, nghe nói là đột nhiên phát bệnh mà chết. Bởi vì sau lần khai quật kia chúng tôi không liên lạc với nhau nữa nên tôi không hiểu rõ bệnh tình của anh ta.”

Dù sao biến thủ cũng không phải việc quang minh gì nên từ đó về sau hai người trở nên xa cách, mà tin tức về cái chết của anh ta cũng là do một người cùng đoàn khảo cổ năm xưa nói cho.

Sau khi nói xong dường như Trương Tề nghĩ tới điều gì, giật mình: “Ông chủ Phương, cái chết của người đàn anh đó có khi nào cũng liên quan tới ngọc bội hay không?”

“Có khả năng.” Phương Minh gật gù, nếu miếng ngọc Như Ý này đã có oán khí lớn như vậy thì chắc miếng ngọc bội kia cũng sẽ có, mà có lẽ do oán khí trong miếng ngọc bội phát tán sớm mới là nguyên nhân thật sự dẫn tới cái chết của anh ta.

“Phương Minh, nên làm gì bây giờ? Chuyện này phải giải quyết như thế nào đây?” Hoa Bác Vinh đành phải hỏi câu này, Lưu Chấn Quốc còn đang tức giận chắc chắn sẽ không nói giúp Trương Tề.

“Để xem tình huống như thế nào, nếu chuyện này quá khó thì chưa thể quyết định, nhưng nếu chuyện này dễ giải quyết thì 20 vạn.” Phương Minh suy nghĩ một chút rồi trực tiếp ra giá.

“20 vạn?” Trương Tề giật mình, 20 vạn chính là thu nhập cả một năm của anh ta!

“Đây chỉ là chuyện bình thường, nếu khó giải quyết chưa chắc tôi sẽ nhận, về phần có đồng ý hay không là quyết định của anh, nếu không đồng ý giá cả này anh có thể rời đi.”

Trương Tề hậm hực, vẻ mặt thay đổi liên tục cuối cùng mới nặng nề nói: “Được, tôi đồng ý.”

“20 vạn mặc dù không phải là một con số nhỏ, nhưng làm sao có thể quý bằng mạng của cậu kia chứ?” Phương Minh liếc nhìn Trương Tề: “Anh trả tiền mặt hay chuyển khoản?”

“Còn phải trả tiền trước sao?” Trương Tề sửng sốt, anh ta còn nghĩ rằng sau khi đã giải quyết xong chuyện mới thu phí.

“Ở chỗ này của tôi phải thu tiền trước, nếu như sau này phát hiện không thể giải quyết được thì cũng chỉ trả lại một nửa tiền, anh hãy suy nghĩ thật kỹ đi.”

Nghe thấy lời nói của Phương Minh, vẻ mặt Hoa Minh Minh trở nên đặc sắc, bởi vì cậu ta phát hiện Phương Minh này quá giỏi bốc phét, làm ăn có thể đạt tới trình độ này, Phương Minh quả thật chính là thiên hạ đệ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 56: Nghèo học văn giàu học võ, phá của đi tu luyện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY



Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Tình cảnh hết sức khó xử!

Trương Tề im lặng mà Lưu Chấn Quốc đứng bên cạnh cũng im lặng, Hoa Bác Vinh thì đương nhiên không thể nói gì lúc này. Dù sao ông cũng đã cố gắng hết sức, cho dù thế nào ông Lưu cũng không thể trách ông được.

“Nếu anh Trương đã không đồng ý thì tôi cũng không miễn cưỡng nữa, Đại Trụ, tiễn khách!”

Phương Minh đã không có ý muốn giữ khách thì Đại Trụ càng không, dù sao từ nhỏ cậu cũng đã nghe lời Phương Minh, Phương Minh nói tiễn khách thì cậu sẽ đi tiễn khách.

“Tôi đưa, tôi sẽ đưa ngay.”

Trương Tề cắn môi, anh ta đã nhận ra nếu như anh ta không giao tiền chắc chắn Phương Minh sẽ mặc kệ sống chết của anh ta, đuổi anh ta ra ngoài.

“Đại Trụ, đưa tài khoản ngân hàng cho anh ta.”

Hai ngày này Phương Minh cũng đã nói Đại Trụ đi mở tài khoản ngân hàng, về sau thu nhập của cửa hàng đều sẽ gửi vào đó, sau đó dựa vào số tiền sẵn có bên trong để anh em họ chia hoa hồng.

Sau mười phút Đại Trụ nhận được tin nhắn từ ngân hàng, đã có 20 vạn chuyển vào tài khoản.

“Đại Trụ, cậu đóng cửa lại, mọi người theo tôi lên lầu đi.”

Phương Minh đi lên lầu hai, Trương Tề thấy vậy cũng vội vàng chạy theo Phương Minh, mà ở phía sau Hoa Bác Vinh cũng đỡ Lưu Chấn Quốc lên lầu. Lưu Chấn Quốc nhìn đáng về vội vàng chạy đi của Trương Tề mà thất vọng không thôi.

Đối với ông Trương Tề không phải là một học sinh bình thường mà ông luôn cố gắng bồi dưỡng cậu như một quan môn đệ tử, nhưng ông không ngờ Trương Tề lại có thể làm ra được những hành động như biển thủ văn vật. Mà hành động lúc này của Trương Tề làm gì có chút tôn kính nào với người thầy là ông chứ, có lẽ những hiểu thuận khi xưa cũng chỉ là giả vờ...

\*Quan môn đệ tử: học trò cuối cùng

“A, Phương Minh, lầu hai của cậu... Cái này là cậu tự khắc sao?”

Hoa Minh Minh vừa lên lầu hai liền thấy trên bàn có mười hai đồ vật đã được khắc xong, muốn cầm lên xem nhưng bị Phương Minh ngăn cản: “Không được đụng!”

“Cái này có phải là đồ dễ bể đầu mà không cho người ta đụng? Nhưng mà đồ do cậu điêu khắc quả thật quá xấu!”

Hoa Minh Minh than thở một câu nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phương Minh cũng không dám đụng chạm nữa, mà lúc này Phương Minh cũng đi lại bàn mở ngăn kéo, cẩn thận cất mười hai món đồ vào trong, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là cái vòng tay cậu định bút thành công!

Vật định bút cũng giống vật khai quang, đều là những đồ vật đeo bên người không thể để người khác chạm vào, nhất là khi cậu vừa mới làm xong. Bởi vì lúc này đồ vật còn chưa nhận chủ, nếu bị người khác chạm tới có thể công hiệu sẽ bị giảm mạnh.

Ví dụ đơn giản như nuôi thú cưng, nếu như lúc nhỏ có nhiều người nuôi nấng nó thì nó sẽ thân mật với rất nhiều người, nhưng nếu chỉ có một người nuôi nấng nó thì thú cưng này sẽ chỉ nhận một người là chủ. Đợi khi thú cưng lớn rồi cho dù người khác có nuôi nó, nó có tình cảm cũng không thể nào sâu sắc như với chủ của nó.

“Đúng là keo kiệt, tới nhìn thôi cũng không cho, chẳng lẽ sợ người ta chê cậu điêu khắc kém sao?” Hoa Minh Minh bĩu môi nói thầm.

Phương Minh cơ bản là mặc kệ cậu ta, đi tới một nơi hẻo lánh bên phải, ở đó có hai tấm che. Mà khi Hoa Bác Vinh cùng Hoa Minh Minh nhìn thấy tấm che này cũng rất nghi ngờ, bởi vì lúc trước bọn họ không nhìn thấy tấm che này, chắc là Phương Minh vừa mới mua thêm.

“Đại Trụ đến giúp tôi một tay.”

Phương Minh cùng Đại Trụ cùng nhau đẩy tấm che ra, hình ảnh đằng sau tấm che khiến Hoa Bác Vinh cùng Hoa Minh Minh há hốc miệng, mà Lưu Chấn Quốc cùng Trương Tề cũng bị chấn động kinh hãi.

Ở đó có đặt hai khung đèn cao chừng ba mét, mỗi khung đèn đều có mười tám lớp, vòng dưới cùng có đường kính hơn 18 thước chứa mấy chục chén đèn dầu, mà vòng trên cùng chỉ có một chén.

“Phương Minh, cậu làm cái gì vậy?”

Hoa Minh Minh tấm tắc lấy làm kỳ lạ, loại đèn này chỉ có trong chùa miếu hay đạo quan, thường được gọi là đèn trường thọ hay đèn nguyện, mà muốn đốt đèn này bắt buộc phải bỏ tiền ra đấy. Nhất là ở một số chùa nổi tiếng, muốn đốt những đèn ở tầng dưới cùng cũng phải tốn mấy ngàn tới mấy chục vạn, tầng trên cùng cũng phải từ mấy chục vạn tới mấy trăm vạn một chiếc!

Nhưng mà ở chùa hay đạo quan đa số không có ngọn đèn mà dùng một loại phật tượng có thể phát sáng. Nguyên nhân rất đơn giản, thứ nhất là dễ thuận tiện, thứ hai là bởi vì ngọn đèn quá dễ tắt.

Một khi ngọn đèn này tắt sẽ đại biểu cho điềm xấu. Thử nghĩ sở dĩ bọn họ thắp đèn đều là để cầu nguyện những chuyện như ý, vậy mà ngọn đèn lại tắt không phải đại biểu cho nguyện vọng của bọn họ không thể thành hiện thực sao?

Ngoài hai khung đèn cùng với những cầu đèn trên khung, bên trong còn có một cái giá gỗ, trên giá gỗ có một cái Lư Hương. Lư Hương màu vàng óng ánh lấp lánh rất bắt mắt.

Giá gỗ, Lư Hương, bốn cái ghế, đây chính là tất cả những gì đám người Hoa Bắc Vinh có thể nhìn thấy.

“Phong Minh, cái Lư Hương này cậu mạ vàng chỗ nào vậy? Nhìn giống y đúc vàng thật, ngay cả trọng lượng dường như cũng không có kém bao nhiêu, ai ôi... Trời ơi!”

Gương mặt Hoa Minh Minh trở nên vận vẹo bởi vì lúc này cậu cầm Lư Hương sờ sờ mấy lần, cảm thấy có gì đó là lạ liền đưa lên miệng cắn thử, không ngờ Lư Hương hoàn hảo không tổn hại gì! Cậu ngây ngẩn cả người.

“Phong... Phong Minh, cái Lư Hương này là được làm từ vàng thật sao?” Giọng nói của Hoa Minh Minh run rẩy, cái Lư Hương này ít nhất cũng nặng bốn năm cân, nếu như thật sự là dùng vàng để đúc... Vậy cái Lư Hương này giá trị tới hơn trăm vạn!

“Cậu nghĩ sao?”

Cái Lư Hương này là cậu mang từ đạo quán ra, đúng thật là được đúc từ vàng ròng! Đương nhiên cũng không phải cậu mang cái Lư Hương ra khoe khoang, mà Lư Hương bằng vàng ròng có một số tác dụng rất đặc biệt.

Tục ngữ nói người thích ăn mặc, Phật thích mạ vàng, ngay cả thần phật còn thích Kim Thân, có thể hiểu vàng ròng có tác dụng biết bao nhiêu!

Cùng là một người thắp hương cầu nguyện, thử dùng Lư Hương bình thường và Lư Hương bằng vàng, cậu nghĩ xem cái nào có thể khiến thần phật dễ cảm ứng hơn? Tất nhiên là cái sau rồi!

Đầu năm nay, các vị Thần đều rất thức thời!

Vẫn nói thành tâm thì linh, nhưng nếu như đã thành tâm lại còn có thêm Lư Hương bằng vàng trợ giúp thì hiệu quả đương nhiên sẽ tốt hơn rồi.

Chuyện này cũng như muốn nhờ người ta làm việc thì phải mời người ta ăn cơm, thử nghĩ để người ta bắt xe buýt tới và cho xe ô tô tới đón thì người ta sẽ thích cái nào hơn?

Đây cũng là lý do vì sao chùa miếu và đạo quán có thể cùng tồn tại, bởi vì hoà thượng cùng đạo sĩ đều có thể hầu hạ Thần Phật dễ chịu, cho bọn họ thể diện.

Phật thật sự có thể phù hộ chúng sinh sao? Chúng sinh nhiều như vậy, có thể phù hộ hết sao?

“Lư Hương bằng vàng ròng, cả thế giới chắc chỉ có một mình cậu mới làm được như vậy!”

Hoa Minh Minh ghen nực ngày cuối cùng cũng có thể bình tĩnh lại cảm thán một câu. Mà ánh mắt Trương Tề nhìn Phong Minh cũng biến đổi, chuyện 20 vạn lúc trước khiến anh khó chịu nhưng vừa so sánh 20 vạn với cái Lư Hương bằng vàng kia khó chịu của anh đã biến mất tăm.

“Làm Lư Hương bằng vàng ròng thì ghê gớm lắm sao?”

Phong Minh bĩu môi, chỉ có cậu biết một thân quần áo và đạo cụ của sư phụ cậu mỗi lúc khai đàn cúng bái mới gọi là phô trương chân chính. Bàn được làm từ Hoàng Hoa Lê do một vị đại sư điêu khắc có tiếng khắc ba năm mới xong, Thiên Hương cũng phải là do gỗ Trầm Hương chế tạo.

\*Hoàng Hoa Lê: gỗ sưa

Còn nữa, giấy vàng đều được chế tạo đặc biệt, phải dùng một loại công nghệ vô cùng cổ xưa phức tạp để chế tạo, giá của loại giấy vàng này được tính theo từng tờ đó!

Một lần cúng bái như vậy ít nhất cũng phải bỏ ra hơn vạn, cho nên Phong Minh rất cảm khái, vẫn nói nghèo học văn giàu học võ, nhưng muốn phá của tốt nhất là nên làm hoà thượng, đạo sĩ!

Đương nhiên đây cũng không phải hoà thượng, đạo sĩ bình thường mà là hoà thượng, đạo sĩ bước vào ngưỡng cửa tu luyện chân chính.

Nhưng mà sư phụ cậu cũng đã nói, tốn kém như vậy không hẳn chỉ vì hấp dẫn Thần Phật mà còn là vì hao tài tiêu tai\*!

\*Hao tài tiêu tai: Tồn tiền của để hết tai nạn

“Thiên Đạo có thường, những chuyện chúng ta làm đều đang trái với đạo lý tự nhiên nên đôi lúc cần xa hoa thì phải xa hoa, xa xỉ một chút cũng không phải chuyện gì xấu.”

Đối với lời sư phụ nói tới nay Phương Minh còn không thể hiểu rõ ràng, nhưng sư phụ nói xong cũng chỉ nhìn cậu cười cười, không giải thích, chỉ nói đợi tới sau này tự nhiên cậu sẽ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 57: Hương sợ hai ngăn một dài

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Phương Minh đặt ngọc Như Ý lên mặt bàn, nhìn sợi chỉ hồng trên mặt ngọc Như Ý, hai tay vô thức đập bàn.

Lúc này không ai nói chuyện quấy rầy Phương Minh, cho dù là Trương Tề cũng chỉ đứng một bên mong chờ.

“Anh qua đây.”

Sau nửa ngày Phương Minh mới quay qua ngoắc ngoắc Trương Tề, ra hiệu cho anh ta đi tới trước mặt cậu.

“Chuyện này có bao nhiêu khó khăn còn phải xem đối phương có chịu buông tay dễ dàng hay không.”

Phương Minh lấy ra ba cây hương từ chồng hương trên giá gỗ, đây chỉ là ba cây Thiên Hương bình thường mà cậu mua ngoài cửa hàng.

Đưa ba cây Thiên Hương cho Trương Tề, Phương Minh nói tiếp: “Đốt ba cây Thiên Hương này lên rồi vãi ngọc Như Ý ba lần đi.”

Nội tâm của Trương Tề đã sớm sụp đổ, Phương Minh nói cái gì anh ta liền làm theo cái đó, sau khi đốt Thiên Hương rồi vãi ba cái lại nhìn Phương Minh, chờ anh ra chỉ thị tiếp theo.

“Nâng cánh tay lên.”

Phương Minh nhận ba cây Thiên Hương từ tay Trương Tề sau đó để Trương Tề nâng cánh tay lên, ngay trong chớp mắt khi Trương Tề giơ cánh tay lên, trong mắt cậu như loé qua tia sáng nắm chặt Thiên Hương vọt tới phía trước.

Bạch!

Ngay lúc Trương Tề không chút phòng bị, Phương Minh cắm ba cây Thiên Hương vào dưới nách anh ta.

“Ông... Ông chủ Phương đang làm gì vậy?”

Vài giây sau Trương Tề mới phản ứng lại, khó hiểu nhìn Phương Minh, nhưng mà những người xung quanh lại nhìn anh ta với ánh mắt cổ quái.

Trương Tề mặc dù không nhìn thấy dưới nách mình nhưng bọn họ lại nhìn thấy rõ ràng, ba điểm đỏ trên cây hương đã cắm thẳng vào nách Trương Tề!

Lúc đầu bọn họ tưởng Trương Tề sẽ kêu la thảm thiết vì dù sao đi nữa, điểm đỏ trên đầu Thiên Hương cũng là lửa, tiếp xúc với làn da chắc chắn sẽ bị bỏng rất, cho dù ngón tay chỉ chạm nhẹ vào điểm đỏ kia cũng đã cảm thấy đau huống gì trước đó Phương Minh ra tay hung ác như vậy, tốc độ mạnh mẽ bọn họ đều có thể nhìn rõ.

Phương Minh im lặng không nói, vẻ mặt có chút ngưng trọng lấy ba cây Thiên Hương về, điều quý giá là ba cây Thiên Hương này vẫn còn chưa tắt.

“Thầy, ông chủ Hoa, sao mọi người lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi?”

Trương Tề khó hiểu, Hoa Minh Minh lại có chút hiếu kỳ hỏi thăm: “Trương Tề, có phải anh là hoá thân của người Saiyan nên mới không cảm thấy đau

nhức?”

“Đau nhức?”

Cuối cùng Trương Tề cũng kịp phản ứng, mặt trắng bệch, vừa nẩy anh ta chỉ cảm thấy dưới nách bị người ta mạnh mẽ chen vào một chút, ngoài ra không còn cảm giác gì khác.

“Ông chủ Phụng, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tôi...”

“Khoan hãy nói.”

Phụng Minh cắt ngang lời Trương Tề, đi tới trước bàn cắm ba cây Thiên Hương vào Lư Hương bằng vàng ròng kia, sau đó nhìn chằm chằm Thiên Hương.

Ba cây Thiên Hương, cây ở giữa không thay đổi còn hai cây hai bên lại nhanh chóng thiêu đốt.

“Hai ngắn một dài, chuyện này có chút khó giải quyết.”

Phụng Minh thở dài một hơi, nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người giải thích: “Những hành động lúc này tôi làm gọi là đốt hương hoá giải oán niệm, nhưng mọi người cũng đã nhìn thấy kết quả rồi, ba điểm đỏ không thể biến mất chứng tỏ hoá giải oán niệm đã thất bại, mà hành động lúc sau của tôi được gọi là đốt hương hồi ý, rất rõ ràng, đôi phụng cũng không có ý muốn thương lượng.”

“Người sợ ba dài hai ngắn, hương sợ hai ngắn một dài, hai ngắn một dài, oán khí không tiêu tan.”

Phụng Minh nhìn mọi người, cái gọi là người sợ ba dài hai ngắn chính là chỉ quan tài được hợp thành từ ba miếng ván dài và hai miếng ván ngắn ở đầu và chân, mà khi đốt hương kiêng kỵ nhất là hai ngắn một dài, nếu lúc dâng hương mà gặp tình huống này chứng tỏ người chết có oán khí tồn tại.

Đương nhiên trên miếng ngọc Như Ý có oán khí tồn tại, nên Phụng Minh cũng dự kiến được khi đốt hương sẽ gặp tình huống hai ngắn một dài này. Những oán khí này là hướng về phía Trương Tề, mà ba cây Thiên Hương này lại do cậu cắm vào Lư Hương, nó cháy hết vẫn hai ngắn một dài chứng tỏ đôi phụng không muốn giao lưu với cậu, đây là quyết tâm muốn đoạt mệnh Trương Tề.

“Ông chủ Phụng, chắc chắn là ông có thể cứu tôi, cầu xin ông, cầu xin ông.”

Trương Tề nghe Phụng Minh giải thích xong thì nôn nóng, bởi vì lúc trước Phụng Minh cũng đã nói, nếu như chuyện khó giải quyết cậu ta sẽ không nhận.

“Tôi có thể thêm tiền, chỉ cần có thể cứu được tôi, ông chủ Phụng muốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ đưa.”

Phụng Minh nhíu mày nhìn Trương Tề, anh ta nói những lời này cứ như Phụng Minh cậu là một người tham tiền lắm không bằng. Nói thật thì cậu cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này chút nào, nhưng ai bảo đây lại là sinh ý\* đầu tiên của cậu kia chứ.

\*Sinh ý: chuyện làm ăn, buôn bán

“Đôi phụng đã không nguyện ý thương lượng, muốn giải quyết vấn đề này thì phải biết oán khí từ đâu mà tới. Anh nói một chút chuyện kỳ lạ anh đã gặp gần đây nhất đi.”

Nếu đôi phụng đã không muốn thương lượng thì đành phải thu hoạch ít đầu mối từ Trương Tề vậy.

“Chuyện bắt đầu từ một tuần trước, đêm đó trong mơ tôi đã gặp một cô gái váy đỏ, cô ta mặc một bộ váy hồng kiểu cổ đại rất đẹp, từng bước từng bước đi tới gần tôi, đôi mắt tràn ngập oán hận dọa tôi giật mình tỉnh hẳn.”

Buổi tối đầu tiên Trương Tề chỉ cho rằng anh ta mơ thấy ác mộng chứ không suy nghĩ gì nhiều, nhưng không ngờ đêm thứ hai anh vẫn mơ thấy giấc mộng y hệt, trong mơ vẫn là cô gái váy đỏ kia, chỉ khác là lần này cô ta lại đuổi hai tay ra muốn bóp cổ anh ta.

Vẫn bị dọa bừng tỉnh nhưng lần này Trương Tề lại thêm một phần hoảng sợ, hai lần liên tục cùng mơ thấy một nữ quỷ khiến trong lòng anh ta sợ hãi không thôi.

Nhưng mà tất cả chỉ mới bắt đầu, ngày thứ ba khi Trương Tề đang nghỉ trưa trong văn phòng thì nữ quỷ kia lại tới, lần này Trương Tề vẫn bị dọa tỉnh nhưng trong chớp mắt khi tỉnh lại anh ta hít thở dồn dập, thật sự giống như nữ quỷ kia đã bóp cổ anh ta ở trong thực tế chứ không phải trong mơ!

Mãi cho tới khi anh ta kinh hoàng chạy ra khỏi văn phòng, đứng dưới ánh mặt trời ấm áp thì cảm giác ngạt thở kia mới biến mất.

Nhưng ánh sáng mặt trời không thể tồn tại liên tục, khi màn đêm buông xuống thì ác mộng của Trương Tề lại bắt đầu. Nữ quỷ kia không chỉ xuất hiện ở trong mơ nữa mà xuất hiện ngay trong hiện thực! Ban ngày anh ta còn có thể lựa chọn trốn bên dưới ánh mặt trời nhưng khi trời vừa tối thì thời gian đau khổ của anh ta lại tới.

“Nữ quỷ này ngoài bóp cổ anh thì có còn hành động gì khác hay không? Suy nghĩ kỹ càng một chút, đừng bỏ sót manh mối nào.” Phụng Minh cắt ngang hồi tưởng của Trương Tề, về mặt vô cùng nghiêm túc hỏi.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phương Minh, Trương Tề cũng cẩn thận hỏi tường lại, một lát sau mới trả lời: “Còn có một chi tiết, tôi phát hiện hình như nữ quý kia rất sợ nhà vệ sinh. Có một đêm khi tôi trốn trong nhà vệ sinh thì không thấy nữ quý kia theo tới.”

“Sợ nhà vệ sinh?”

Khoé miệng Phương Minh co gập, vẫn thường nghe nói ở trong nhà vệ sinh dễ gặp phải ma quỷ chứ chưa bao giờ nghe qua chuyện ma quỷ lại đi sợ nhà vệ sinh bao giờ.

“Nhưng không biết vì sao ngày thứ hai tôi trốn trong nhà vệ sinh thì nữ quý kia lại không sợ gì nữa.” Trương Tề nói thảm một câu.

“Ngày thứ hai lại không sợ, con quý kia có vẻ giống cách phân hạng xe của Ma Đô chúng ta quá!”

Hoa Minh Minh không nhịn được cười thành tiếng, lời nói của Trương Tề này thật sự quá khôi hài, nhưng Phương Minh lại lâm vào trầm tư.

“Thật, tôi không lừa mọi người đâu, đêm hôm đó thật sự là nữ quý kia không dám tiến lên. Ban đầu tôi còn tưởng nó sợ nơi đó nên hôm sau tiếp tục vào đó tránh, ai ngờ lần này nữ quý kia lại không sợ.”

Trương Tề giải thích, mà Đại Trụ vẫn đang chăm chú lắng nghe lại quay qua nói với Phương Minh: “Phương Minh, chắc anh ta đã bị nữ quý quán thân rồi.”

Ở nông thôn có rất nhiều lời đồn đại liên quan tới quỷ quái, Đại Trụ cũng chưa bao giờ được chứng kiến tận mắt nhưng mà cậu lại tin tưởng có ma quỷ tồn tại, mà tình huống của Trương Tề chắc hẳn là bị ma quỷ quán thân.

“Không phải là ma quỷ, nếu thật sự là ma quỷ thì lúc anh ta trộm ngọc Như Ý chắc chắn đã bị quỷ hồn giết chết rồi.”

Phương Minh lắc đầu trả lời: “Anh ta là bị sát khí vây khốn, những gì anh ta nhìn thấy chẳng qua là do sát khí này huyền hoá\* ra thôi.”

\*Huyền hoá: biến ra, biến hoá thành

Sát khí là một loại từ trường, mà loại từ trường này ảnh hưởng không tốt tới con người.

Thân thể con người vốn là một loại từ trường, từ trường này chịu ảnh hưởng của vạn vật trên thế gian mới biến đổi. Mà sát khí lại có tác dụng phá hoại, sau khi phá hư từ trường của con người thì đường tài vận, sự nghiệp của người này sẽ không thuận lợi, thân thể và sức khoẻ của người nhà cũng thế.

Cái gọi là oán sát, trên thực tế cũng là do sát khí huyền hoá ra, sau khi loại sát khí này hình thành hoàn chỉnh, từ trường của con người sẽ bị oán khí này vây sát, mà những chuyện anh ta đã nhìn thấy cũng là do oán sát huyền hoá mà ra.

Nghe được lời giải thích của Phương Minh, Trương Tề mới thở ra một hơi, chỉ cần không phải là nữ quý thật sự là may rồi.

Phương Minh liếc Trương Tề: “Đừng mừng vội, nếu là nữ quý quán thân còn dễ giải quyết, nhưng loại oán sát này là do anh tiếp xúc lâu ngày với ngọc Như Ý mà hình thành, muốn khu trừ nó cũng sẽ khó khăn hơn rất nhiều.”

Lời nói này của Phương Minh làm Trương Tề xấu hổ, không biết phải nói cái gì mới tốt, ấp úng nửa ngày cũng không nói được câu nào.

“Huyền ảo do oán sát không phải ngẫu nhiên sinh ra, vậy nên sở dĩ anh nhìn thấy nữ quý áo đỏ có lẽ do chủ nhân lúc trước của ngọc Như Ý kia cũng là một cô gái. Tôi cũng đoán ra được một chút nguyên nhân vì sao nữ quý này lại sợ nhà vệ sinh, nhưng vẫn cần phải kiểm chứng một chút đã.”

Trong lòng Phương Minh đã hình thành một mạch suy nghĩ, cũng có thể đoán ra một chút thân phận người chủ miếng ngọc Như Ý kia. Nếu mọi chuyện giống như phán đoán của cậu thì sự tình còn có thể cứu vãn, bằng không cậu cũng bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 58: Câu chuyện tình ái thê mỹ trăm ngàn chỗ hở

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Dưới con mắt hiếu kỳ của mọi người, Phương Minh đi vào trong phòng vệ sinh sau đó bùng ra một chậu nước để trên bàn.

“Phương Minh, cậu bung chậu nước này ra để làm gì vậy?” Hoa Minh Minh không nhịn được hỏi.

“Kiểm chứng suy đoán của tôi.”

Phương Minh cười thần bí, cũng không giải thích gì nhiều liền cầm lấy mảnh ngọc Như Ý ném vào chậu nước.

Bồm!

Ngọc Như Ý rơi vào trong chậu nước làm bọt nước văng tung toé, ngay lúc bọn Hoa Minh Minh chưa kịp phản ứng thì trong nước nổi lên đầy bọt nước, mà những bọt nước này xuất phát từ ngọc Như Ý!

“Không, đừng bóp tôi, không nên bóp tôi.”

Trương Tề đang đứng bên cạnh đột nhiên la toáng lên, vẻ mặt sợ hãi dường như đã nhìn thấy nữ quý áo đỏ kia, mà hành động của anh ta khiến lòng to của mọi người dừng đứng, sau khi Trương Tề kể lại những chuyện đã qua, mọi người nghĩ tới trong phòng còn có một nữ quý áo đỏ thì tự nhiên không rét mà run.

“Tôi còn ở đây làm gì tới lượt cô quấy phá!”

Phương Minh hừ lạnh một tiếng vót miếng ngọc Như Ý lên, lấy tàn hương trong Lư Hương trực tiếp bôi lên trên mặt ngọc Như Ý.

Sau khi Phương Minh bôi xong, tiếng kêu sợ hãi của Trương Tề cũng biến mất, vẻ mặt Trương Tề tái nhợt nhìn về phía Phương Minh: “Ông chủ Phương, vừa nãy tôi lại nhìn thấy nữ quý áo đỏ kia.”

“Tôi biết, hiện tại tôi đã phong bế ngọc Như Ý, tạm thời cắt đứt liên lạc giữa anh với mảnh ngọc, nhưng cũng chỉ là tạm thời thôi.”

Tàn hương bên trong Lư Hương là Thiên Hương mấy ngày nay Phương Minh đã dâng thiêu đốt mà thành, tàn hương có tác dụng trừ bỏ sát khí, đương nhiên loại sát khí đặc biệt giống của Trương Tề thì tàn hương không thể khu trừ hết được, chỉ có thể tạm thời phong bế.

“Xem ra tôi đã đoán đúng, chủ nhân của mảnh ngọc Như Ý này sợ nước, hay nói đúng hơn là cô ta đã bị chết trong nước.”

Dựa vào thí nghiệm vừa rồi, mảnh ngọc Như Ý này vừa mới bỏ vào trong nước thì cổ oán sát kia lại đi ra, đây chính là một loại phản xạ. Mặc dù nói oán khí này không phải là quỷ hồn, nhưng oán sát này lại bắt nguồn từ trên người của chủ mảnh ngọc.

“Hiện tại tôi sẽ kể cho mọi người nghe một câu chuyện, câu chuyện này xảy ra ở triều Đường...”

Phương Minh nhìn ngọc Như Ý trước mặt, thanh âm trầm thấp bắt đầu nói lên suy đoán của cậu.

Hơn 1200 năm trước, một người trẻ tuổi nhà nghèo thi đậu công danh, dựa vào tài hoa của bản thân mà bước vào con đường làm quan.

Nhưng vào lúc ấy, những đệ tử gia cảnh nghèo hèn này muốn leo lên thật sự là quá khó khăn, người thanh niên đó cũng thế, mà cách tốt nhất để có thể bám vào nhà giàu có chính là quan hệ thông gia\*.

\*Quan hệ thông gia: đám hỏi

Người trẻ tuổi này cuối cùng cũng vì thăng quan tiến chức mà lấy thiên kim của một gia đình giàu có, nhưng mà anh ta lại yêu một cô bạn từ thuở còn bé, bởi vì một số nguyên nhân mà hai người phân tán, nhưng cuối cùng hai người cũng được gặp lại.

Chỉ là thiên kim của gia đình giàu có kia làm sao có thể cho phép người trẻ tuổi nạp thiếp, cho dù có thể nạp thiếp thì người thiếp này cũng phải do cô lựa chọn, là phụ nữ đương nhiên cô cũng biết không thể để người mà chồng cô yêu thương đã lâu vào cửa.

Một bên là người mà anh ta yêu, một bên lại là vinh hoa phú quý, người trẻ tuổi lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, mà người bạn từ bé kia cũng rất si tình, chỉ cần có thể ở bên người trẻ tuổi là đã quá đủ, không cần danh phận gì cả. Vậy là hai người lén lút gặp nhau vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng mà trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió, chuyện hai người lén lút hẹn hò cuối cùng vẫn bị thiên kim kia phát hiện, nhân lúc người trẻ tuổi ra ngoài chấp hành công vụ thì người vợ ở nhà đã bắt lấy cô bạn từ bé kia.

Ở thời đại đó xử lý tiểu tam rất tàn nhẫn, cô bạn từ bé bị nhét vào lồng heo, chìm xuống đáy nước, đáng thương cho một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc cứ như vậy mà bị chìm xuống đáy nước, trở thành cô hồn dã quỷ.

\*Tiểu tam: kẻ thứ ba, chuyên đi dụ dỗ chồng người khác

Tới khi người trẻ tuổi thi hành công vụ trở về phát hiện người mình yêu đã chết, đau lòng đến không muốn sống, lúc này anh ta mới nhận ra vinh hoa phú quý hay công danh lợi lộc đều không đáng giá bằng có thể được sống chung mãi mãi với người mà mình yêu quý.

Nhưng vị thiên kim kia nói cho cùng cũng là vợ của anh ta, một ngày vợ chồng trăm năm tình nghĩa, anh ta không thể trả thù được, trong lúc nản lòng thoái chí anh ta lựa chọn bỏ nhà mà đi.

Từ quan, rời nhà, trên người anh ta chỉ còn lại mấy thứ đồ vật, mà một trong số đó chính là khối ngọc Như Ý, tín vật đính ước của anh ta với cô bạn từ bé kia.

Nếu lúc sống đã không thể ở bên cạnh nhau vậy hãy chết cùng nhau đi!

Anh ta tự đào một ngôi mộ cho mình, Lục Sứ Tham Quân sau khi chết nên tiến vào Tông Tộc, hưởng thụ nghi lễ mộ táng cao quý, nhưng anh ta cũng biết nơi đó không cho phép chôn cất cô gái anh yêu thương.

Chỉ có ở nơi này anh ta mới có thể được cùng cô.

Trong ngôi mộ không có đồ vật gì ngoài hai cỗ quan tài, một cái thuộc về anh, một cái thuộc về cô. Mà khi anh ta trở về thi thể của cô có lẽ đã sớm rửa nát dưới đáy sông, hài cốt cũng không thể tìm thấy, thứ duy nhất còn sót lại chính là một bộ quần áo khi còn sống.

Anh ta đem bộ quần áo của cô gái kia bỏ vào quan tài nhưng lại không nỡ bỏ mảnh ngọc kia vào, bởi vì mỗi lần anh ta nhìn thấy ngọc Như Ý liền tưởng như được nhìn thấy cô bạn từ thuở bé kia.

Ở thời đại ấy người ta tin rằng người chết sẽ có hồn phách, chỉ cần có những đồ vật mà người sống thường mang theo bên mình thì hồn phách sẽ trở về, mà anh ta giữ ngọc Như Ý cũng là vì hi vọng có một ngày hồn phách của cô gái có thể trở về.

Chỉ là mãi tới khi anh ta già đi vẫn không thấy hồn phách của cô gái trở về, rơi vào đường cùng anh ta cũng chỉ còn cách phong bế mộ huyết lại.

...

Phuong Minh đã kể xong. Mọi người nghe thấy đều cảm giác câu chuyện xưa này có trăm ngàn chỗ sơ hở, nhưng Phuong Minh không quan tâm, chuyện cậu ta muốn làm chính là nói ra phán đoán ở trong lòng cậu chứ không phải là kể chuyện xưa gì cả.

Chuyện chi tiết năm đó cậu không thể biết được nhưng cậu biết cô gái kia chết trong nước, mà một quan viên Lục Sứ Tham Quân sau khi chết lại ở trong một ngôi mộ giản dị như vậy, những tình tiết này đã tạo nên câu chuyện của Phuong Minh.

Có lẽ câu chuyện còn có rất nhiều điểm vô lý không thể giải thích được, thậm chí có lẽ sự thật hoàn toàn trái ngược nhưng đối với Phuong Minh chỉ cần có thể nói được như vậy là đủ.

Tóm lại, đây chính là một câu chuyện tình yêu thời cổ đại rất cầu huyết, Phuong Minh không phải là một tiểu thuyết gia, không có cách nào trong một thời gian ngắn mà có thể bịa ra một câu chuyện hoàn mỹ không lỗ thủng, những chuyện như vậy cứ để cho mấy tiểu thuyết gia kia đi làm đi.

\*Cầu huyết: máu chó, ý chỉ những câu chuyện có tình tiết gây ức chế cho người đọc.

Mấy người Hoa Bắc Vinh nhìn nhau, bọn họ hiểu ý trong câu chuyện của Phuong Minh, ngọc Như Ý cùng ngọc bội kia có lẽ chính là tín vật đính ước của hai người trong ngôi mộ.

“Có thể khẳng định cô gái kia chắc chắn là đột tử, nếu không oán khí sẽ không mạnh như vậy. Nếu anh muốn tiêu trừ oán khí này thì chỉ có một biện pháp.”

Phuong Minh nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Trương Tề mới tiếp tục nói: “Tìm thi thể của người đàn ông kia, sau đó để thi thể và miếng ngọc hạ táng cùng một chỗ.”

“Điều đó không thể nào làm được!”

Trương Tề còn chưa trả lời Lưu Chấn Quốc đã cướp lời, đã từng là một nhà khảo cổ học nay lại là quán trưởng của viện bảo tàng, ông ta biết rõ quá trình của một cuộc khảo cổ.

Bình thường sau khi phát hiện thi thể trong mộ sẽ bắt đầu chụp lấy ảnh mẫu, đánh số hiệu cho thi thể sau đó chuyển tới tổ chức chuyên môn nghiên cứu sinh vật học để nghiên cứu.

“Đây đã là biện pháp duy nhất, nếu anh có thể tìm kiếm thi thể và trả thêm 20 vạn tôi có thể giúp anh giải quyết oán sát này, nếu không thì cho dù là tôi cũng chỉ có thể bất lực.”

Phuong Minh không quan tâm tới thái độ của Lưu Chấn Quốc, cậu đã nói phương pháp cho Trương Tề, có thể duy trì mạng sống hay không còn phải để anh ta tự quyết định.

“Anh chỉ có thời gian ba ngày, sau ba ngày oán sát sẽ tự phá phong ấn mà ra, tới lúc đó tôi cũng không có cách nào cứu được anh.”

Trương Tề trầm mặc, anh ta không muốn chết nhưng anh ta cũng biết khó có thể lấy được thi thể đã đưa vào kho, đó không phải là chuyện dựa vào một mình anh ta có thể làm được đâu.

“Hay là vậy, cậu Trương hãy trở về suy nghĩ thật kỹ, nếu vẫn không có cách nào lấy được thi thể kia thì hãy quay lại thương lượng xem có còn biện pháp khác hay không.”

Hoa Bác Vinh đứng ra hòa giải, ông ta hiểu ý của Phuong Minh, nếu Trương Tề muốn sống nhất định phải mang thi thể kia tới, mà dựa vào một mình Trương Tề đương nhiên không thể nào mang thi thể kia đi được, chuyện này phải để thầy trò bọn họ thương lượng với nhau đã.

Dù sao đi nữa Trương Tề cũng đã ở cùng với Lưu Chấn Quốc mấy chục năm, bây giờ tính mạng của anh ta đang bị đe dọa Lưu Chấn Quốc làm sao có thể thờ ơ được kia chứ?

“Cảm ơn ông chủ Phuong đã giải thích nghi hoặc trong chuyện này.”

Lưu Chấn Quốc đứng lên, ông ta cũng biết cho dù có ngồi nói tiếp cũng không giải quyết được chuyện gì. Những chuyện vừa được nghe đã phá vỡ nhận thức bao nhiêu năm nay của ông, có những điều tới tận lúc này ông còn chưa thể tiêu hóa hoàn toàn.

Trương Tề muốn đi đến đỡ Lưu Chấn Quốc nhưng lại bị ông ta trực tiếp hất ra, cuối cùng đành phải cúi đầu theo sau Lưu Chấn Quốc rồi đi.

Hoa Bác Vinh tiễn Lưu Chấn Quốc và Trương Tề, lần này Hoa Minh Minh cũng không đi theo mà ở lại nhìn Phuong Minh, chân thành hỏi: “Phuong Minh, lấy được thi thể kia thì có thể cứu được Trương Tề thật sao?”

Sau khi trải qua chuyện ngày hôm nay, niềm tin vững chắc của cậu ta cũng đã bị đánh nát, cuối cùng cậu cũng đã tin tưởng những lời cha nói, trên đời này có những chuyện cậu ta chưa gặp qua nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại, những gì dân gian lưu truyền mấy ngàn năm qua cũng không phải là bịa đặt!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 59: Vu Đạo Quán

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
“Phuong Minh, ngày mấy cậu định khai trương cửa hàng thế?”

Đội khi người ngoài đi hết, Hoa Minh Minh không nhận được hỏi, bởi vì đã hơn một lễ trôi qua rồi mà hắn phát hiện Phuong Minh còn chưa có ý định khai trương.

“Đây chẳng phải là khai trương hay sao?” – Phuong Minh trả lời

“Không giống, khai trương không phải là kêu người tới đốt pháo reo hò sao gì đó sao, đặc biệt là phở đồ cỗ chỗ chúng ta, mỗi khi có cửa hàng khai trương đều sẽ làm theo quy định xưa giờ, thời gian nè, cấp bậc lễ nghĩa nè, mấy thứ giống vậy không ít đâu.”

Trên phở đồ cỗ thì bán toàn đồ cỗ, nói trắng ra là chỉ làm về sản nghiệp văn hóa thời cổ xưa, mà nếu đã là sản nghiệp văn hóa thì tất nhiên phải làm theo trình tự ngày xưa, múa lân khai trương các dạng hoạt động ăn mừng đều phải đầy đủ.

“Tôi biết một đội múa lân hay lắm, tới lúc đó có thể giới thiệu cho cậu, cam đoan giá cả vừa phải.” – Hoa Minh Minh vỗ ngực nói.

“Mấy cái nghi thức khai trương cậu nói, tôi không có ý định làm.”

Phuong Minh lắc đầu từ chối đề nghị của Hoa Minh Minh, cậu không có ý định làm lễ khai trương, nguyên nhân rất đơn giản, cậu kinh doanh cũng không cần phải tuyên dương trắng trợn, thời đại này, có những thứ chung quy cũng không thể quá trực tiếp được.

“Bác thấy, lễ khai trương vẫn cần phải làm.”

Đúng lúc này, giọng của Hoa Bác Vinh truyền tới từ chỗ cửa, sau khi tiễn Lưu Chấn Quốc đến đầu phố, ông liền trở lại, đúng lúc nghe được lời của Phuong Minh.

“Bác Hoa?” – Phuong Minh có chút nghi hoặc nhìn Hoa Bác Vinh, cậu không tin bác Vinh không biết cậu khai trương làm ăn loại gì, loại làm ăn này vốn dĩ không thể nói toạc móng heo ra được.

“Phuong Minh, con nghe nói bác nói trước đã.” – Hoa Bác Vinh sắp xếp lời nói một chút, nói: “Phở đồ cỗ chúng ta khác với những chỗ khác, làm ăn ở phở đồ cỗ này, bác có mười phần tin tưởng với việc kia.”



Lời Hoa Bắc Vinh là thật lòng, đặc biệt là làm ăn ở phố đồ cổ này, cho nên rất nhiều điều được tiếp xúc không giống với người bình thường, trong vòng đồ cổ này vốn dĩ có vài quy định liên quan tới thần vật được âm thầm truyền đi, cho nên người trong giới đồ cổ ít nhiều gì cũng tin mấy việc nói tới quý thần.

“Cho nên, nếu làm lễ khai trương thì tới lúc đó có thể để mấy ông chủ tiệm đồ cổ khác tiệm của Phương Minh con rớt cuộc là làm gì, mấy ông chủ tiệm này tuy họ không gặp những việc này nhưng bạn bè trong vòng tròn giao tiếp của họ ít nhiều cũng có, cũng coi như là kéo khách cho con.”

“Dù sao, việc làm ăn này của con không có cách nào tuyên truyền bằng con đường chính quy được, chỉ có thể dựa vào lời truyền miệng của người ta với danh tiếng mà thôi cho nên lễ khai trương này bác thấy nhất định phải làm.”

Phương Minh rơi vào trầm ngâm, cậu không phải không thừa nhận lời của bác Hoa nói lúc trước cậu chưa từng nghĩ tới, đúng vậy, cậu mở cửa hàng thì cần khách, mà cần khách hàng nhưng cậu không thể nào đi quảng cáo, cho nên chỉ có thể truyền miệng.

“Con sẽ suy nghĩ một tí, nhưng mà nếu thế thì đồ cần chuẩn bị cũng nhiều lắm.” – Phương Minh đáp.

“Thật ra cũng không cần chuẩn bị gì cả, việc khai trương bác rành lắm, Minh Minh cũng biết công ty chuyên làm việc này, tới lúc đó để người chuyên nghiệp tới làm là được.”

Xã hội bây giờ, không chỉ cửa hàng mà ngay cả công ty cũng nhiều vô số, cả Thượng Hải mỗi ngày đều có hơn trăm công ty đóng cửa rồi lại có hơn trăm cái mở cửa, những công ty chuyên lên kế hoạch tổ chức các hoạt động khai trương này cứ thế mà được mở ra, chỉ cần tiền thì cái gì cũng làm được.

“Vậy được ạ, đến lúc đó thì làm một buổi lễ khai trương, còn về ngày thì cứ chọn bảy ngày sau đi ạ.”

Phương Minh suy tư phút chốc, nếu làm lễ khai trương thì cậu phải thể hiện khả năng của mình, ít nhất cũng phải khiến những người tham gia tin tưởng, tình nguyện đi truyền miệng cho cậu.

“Bảy ngày sau, cũng coi như là ngày hoàng đạo may mắn.”

Hoa Bắc Vinh gật đầu, về việc này ông tin Phương Minh chuyên nghiệp hơn mình, ngày được chọn đương nhiên sẽ là ngày lành.

“Nhưng mà trước mắt còn một vấn đề, cửa hàng của con định lấy tên gì thế?” – Hoa Bắc Vinh hỏi, nếu tiệm đã đổi chủ cũng làm lễ khai trương mới thì cũng phải đổi cả tên tiệm nữa.

“Tên ạ?” – Phương Minh nhìn về phía Đại Trụ: “Đại Trụ cậu có đề nghị gì hay không?”

“Tôi làm gì có đề nghị gì, tôi cũng chẳng đọc bao nhiêu sách, tên tiệm cậu đặt đi.” – Đại Trụ vội vã xua tay, hắn còn chưa tốt nghiệp cấp hai, kêu hắn đặt tên, ngoài việc mấy cái tên cửa hàng thường thấy như cửa hàng Lợi Dân, cửa hàng Bình An ra thì hắn cũng chẳng nghĩ ra được gì.

Phương Minh trầm ngâm một lúc, nhìn về phía ba người - cha con Hoa Bắc Minh và Đại Trụ nói: “Vậy gọi là Vu Đạo Quán đi.”

“Vu” chính là truyền thừa của cậu; “Đạo” là ơn nuôi dưỡng của sư phó.

“Vu Đạo Quán?”

Ba người Hoa Bắc Vinh đều đang khẽ nhắm tên này, chỉ là bọn họ không hiểu tại sao Phương Minh lại lấy tên khiến người ta không hiểu này.

Nhưng mà, nếu tên này là do Phương Minh đặt, Hoa Bắc Vinh và Đại Trụ đương nhiên sẽ không ý kiến gì, còn Hoa Minh Minh thì cho dù có ý kiến thì cũng biết lời mình nói là vô dụng, đơn giản hơn là khỏi mở miệng cho rồi.

Tên tiệm cứ được đặt như vậy, tiếp theo là tìm người làm bảng hiệu theo yêu cầu, nhưng mà Hoa Bắc Minh cũng ôm đồm lấy, nói cứ giao bảng hiệu cho ông, cũng coi như là sự ủng hộ của người bác này với việc khai trương của Phương Minh.

Mọi việc cũng bàn xong sơ sơ, Hoa Bắc Vinh và Hoa Minh Minh liền rời đi, dù sao Hoa Bắc Minh cũng là cửa hàng số một ở phố đồ cổ, lượng khách rất đông, một ít khách lâu năm cũng cần phải do chính họ tiếp đón nên không ở lại lâu.

“Đại Trụ, tìm được chỗ ở nào tốt chưa?”

Phương Minh nhìn Đại Trụ, mấy ngày nay cậu cũng để Đại Trụ đi xem chỗ ở mới, bên chỗ Xuyên Sa không thể ở được vì cách chỗ này hơi xa, mà hoàn cảnh chỗ đó cũng không thích hợp cho cậu tu luyện buổi tối.

“Tìm được ba căn, một căn hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng vệ sinh, giá thuê là sáu nghìn/tháng; một căn thì một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng vệ sinh, chỉ có hai nghìn; thật ra Phương Minh à chúng ta có thể thuê căn sau, tôi trải tám chăn ngủ ở phòng khách là được rồi, thời tiết cũng không lạnh.”

Đại Trụ muốn tiết kiệm tiền, nhưng mà Phương Minh lại lắc đầu: “Đừng có quên là còn lão Hoàng nữa, nếu nhà nhỏ thì không thuận tiện, vậy đi, nhân lúc chiều rảnh thì chúng ta cùng đi xem.”

“Được, tôi liên hệ với chủ nhà.”

Đại Trụ lấy điện thoại ra, nghe thấy lời của hán Phương Minh có chút bất đắc dĩ, Đại Trụ là kiểu đàn ông tiết kiệm điển hình, người bình thường đi thuê phòng sẽ tìm môi giới, thứ nhất tới chỗ môi giới thì sẽ có nhiều căn nên có thể nhanh chóng chọn ra được căn thích hợp, thứ hai nếu có môi giới thì cũng có tính bảo đảm với hợp đồng nhà cửa hơn.

Nhưng tìm môi giới thì cũng có chỗ không tốt, đó chính là bên môi giới sẽ thu thêm một khoản phí dịch vụ bằng tháng tiền nhà, mà tiền thuê này đương nhiên là do người thuê gánh, mà phía chủ nhà cũng phải nộp một khoản phí nhất định.

Cho nên, có một vài chủ nhà vì muốn tiết kiệm số tiền này nên sẽ đăng tin cho thuê nhà lên mạng, mà Đại Trụ thì chuyên gọi điện thoại hỏi tìm những căn như vậy, đương nhiên, làm sao tìm tin cho thuê nhà trên mạng là do Phương Minh chỉ hán, nếu không thì với trình độ sử dụng điện thoại chỉ biết nghe gọi của Đại Trụ thì thật sự không biết lên mạng tìm phòng thế nào, ngay cả VX(1) cũng là do em hán chỉ cho xài.

(1)VX: là phần mềm trò chuyện Wechat của Trung Quốc.

Đương nhiên, Phương Minh còn lạc hậu hơn cả Đại Trụ, vì cậu còn chẳng có VX.

Thuê phòng, yêu cầu đầu tiên của Phương Minh chính là cố gắng không thuê xa phố đồ cổ, thứ hai tốt nhất là xung quanh có công viên gì đó bởi vì như vậy thì Phương Minh và lão Hoàng có thể ra tản bộ, vì vậy nửa tiếng sau Phương Minh và Đại Trụ tới trước một tòa chung cư gần công viên.

Ở cửa tiểu khu, một người phụ nữ trung niên đã đứng chờ ở đó, khi thấy cách ăn mặc của Phương Minh và Đại Trụ thì nụ cười trên mặt biến mất, có chút mất hứng hỏi: “Là hai cậu muốn thuê nhà của tôi sao?”

“Đúng thế, cô là cô Trương phải không, cô có thể dẫn chúng tôi đi xem phòng trước được không?” – Đại Trụ đứng bên cạnh cười nói.

“Nhà của tôi giá thuê hơn sáu nghìn một tháng, hơn nữa tiền điện nước và tiền internet còn có phí bảo an cũng một nghìn, các cậu nhất định thuê sao?”

“Cô Trương, sao còn có mấy loại phí này nữa? Trước đó trong điện thoại cô không có nói.” – Đại Trụ nóng nảy, một nghìn lận, cái căn phòng mới tôn hán thuê bên kia một tháng mới có hơn ba trăm.

“Giá thuê ở căn hộ chung cư vốn dĩ là vậy, cậu chưa thuê phòng ở chung cư bao giờ sao?”

Người phụ nữ trung niên khinh bỉ nhìn Đại Trụ, bởi vì mấy ngày vừa rồi bận quét dọn bụi bặm trong tiệm cho sạch sẽ nên Đại Trụ vẫn mặc bộ quần áo lao động trên người, khiến người ta có cảm giác hán là dân lao động.

“Chưa thuê căn hộ chung cư bao giờ không có nghĩa là không thể thuê, trước tiên dẫn bọn tôi đi xem đã.”

Phương Minh ngăn Đại Trụ nói tiếp, Đại Trụ không nhìn ra nhưng cậu nhìn ra, cô Trương trước mặt đây cảm thấy hai người họ không thuê nổi căn nhà như thế này, cho nên giọng điệu quái gở.

Ánh mắt cô Trương mang theo tia lưỡng lự, giống như Phương Minh nói vậy, bà nhìn cách ăn mặc của Đại Trụ thì không có tâm trạng cho thuê phòng nữa, thứ nhất bà cảm thấy Phương Minh bọn họ không trả nổi giá thuê nhà mắc thế này, thứ hai cũng nghi bọn Phương Minh thuê nhà có mục đích khác.

Dù sao nhìn Đại Trụ thì chỉ là một người tiền lương không quá ba bốn nghìn bạc, người như vậy sao có thể cam lòng một tháng bỏ ra sáu bảy nghìn thuê phòng, trong đó chắc chắn có gì đó mờ ám, không làm là muốn thuê phòng của bà làm chuyện gì đó không tốt.

Khoảng thời gian trước chẳng phải trên báo có tin nói có người thuê nhà để sản xuất ma túy sao, thậm chí còn kinh doanh mại dâm ở phòng thuê nữa.

“Xem phòng thì được, nhưng mà tôi nói có hai cậu biết đừng có làm lộn xộn đồ đạc, hơn nữa trong chung cư chỗ nào cũng có camera theo dõi giám sát.”

Phương Minh mỉm cười, người phụ nữ này này coi cậu và Đại Trụ thành loại người gì vậy, còn tưởng bọn họ giả danh thuê nhà để bắt cóc cướp của à?

Trương Tổ Phương dẫn đường phía trước, căn hộ nằm ở tòa thứ chín của chung cư, toàn bộ tòa có mười sáu lầu, mà phòng của bà thì ở tầng mười hai.

Vào phòng, hai mắt Phương Minh sáng lên, không thể không nói tiền thuê phòng sáu nghìn một tháng có cái giá của nó, vật dụng trong nhà đều đầy đủ, quan trọng hơn nữa là hiệu quả ánh sáng trong phòng rất tốt, sân thượng hướng ra phía công viên.

“Phòng này được.”

Phương Minh gật đầu khẳng định một câu, đang định tìm Trương Tổ Phương nói cụ thể về chuyện thuê phòng nhưng lúc này có một đôi nam nữ trẻ tuổi đi từ thang máy về phía căn nhà này.

“Đây là căn nhà cho thuê đúng không? Bà là chủ nhà à?”

Người nam có một cái bụng bự khoảng bốn mươi đồ, mà cô gái trẻ tuổi đang ôm cánh tay ông ta lại là cô gái hơn hai mươi đáng người đẹp đẽ, người đàn ông trung niên sau khi lướt mắt qua Phương Minh và Đại Trụ thì trực tiếp hỏi Trương Tổ Phương đứng một bên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 60: Biệt thự cho mượn giá rẻ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
“Vâng, tôi là chủ nhà.”

Trương Tổ Phương nhìn người đàn ông trung niên và cô gái trẻ tuổi, lấy mắt nhìn người của bà thì nhìn ra được hai người này có quan hệ gì, quan hệ giữa kẻ có tiền và kẻ thứ ba.

Rất rõ ràng, người đàn ông trung niên trước mắt này muốn tìm chỗ ở cho bồ nhí của mình.

“Nửa tiếng trước tôi đã gọi điện thoại cho chị nói muốn tới xem nhà.”

“Là ông chủ Xa à, đúng đúng rồi, nhà ở đây, ông chủ Xa cứ tùy ý xem.”

Trên mặt Trương Tổ Phương mang theo nụ cười, mà cô gái trẻ kia lại bắt đầu tò mò đánh giá căn nhà, phòng ngủ chính, phòng khách còn có phòng ngủ cho khách, nét cười trên mặt không hề tắt, hiển nhiên này rất vừa ý cô.

“Cô gái này, nhà của tôi rất tốt, ánh sáng tốt, buổi chiều không bị mặt trời hắt nắng, mà ban công thì hướng ra phía cảnh sắc công viên cũng được lắm, quan trọng hơn hết là biện pháp an ninh ở chung cư này rất tốt, ở dưới có cửa khóa, phương diện an toàn cũng được đảm bảo.”

Rất rõ ràng rằng thái độ Trương Tổ Phương với hai người này với cách đối đãi với Phương Minh và Đại Trụ trước sau không giống nhau, mà lời của bà ta cũng khiến cho ánh mắt của người đàn ông trung niên sáng lên.

“Anh Xa, em thấy phòng này rất được.”

Nghe lời Triệu Thiên nói, Xa Văn Tuấn cũng gật đầu, hẳn là ông chủ của một công ty vận chuyển hàng hóa, Triệu Thiên vốn là thư kí của hắn, nhưng mà cũng giống như đa số mấy ông chủ khác trên đời, có việc thì thư kí làm, không việc thì làm thư kí, hắn cũng không ngoại lệ.

Triệu Thiên đi theo hắn chưa được nửa năm, nhưng không nghĩ tới lại mang thai, lúc đầu Xa Văn Tuấn định bảo Triệu Thiên bỏ đi, chỉ là không chịu nổi Triệu Thiên khóc náo, cuối cùng bất đắc dĩ bằng lòng để Triệu Thiên sinh con ra, còn căn nhà này thuê cho Triệu Thiên dưỡng thai.

“Vậy được, chủ nhà, căn này tôi thuê, giao tiền thuê nửa năm luôn phải không?”

Xa Văn Tuấn nhìn về phía Trương Tổ Phương, Trương Tổ Phương nhanh chóng gật đầu: “Đúng vậy, một lần đưa tiền nhà nửa năm hơn nữa còn tiền thế chấp thuê nhà một tháng và mười nghìn tiền thế chấp vật dụng trong nhà tôi.”

“Được, không thành vấn đề, bên tôi sẽ trực tiếp chuyển tiền qua điện thoại của chị.”

Xa Văn Tuấn móc điện thoại ra, Phương Minh đứng một bên nhủ mày, ngắt lời nói: “Cô Trương, cái căn nhà cho thuê này phải tính thứ tự trước sau chứ ạ, căn này nói gì thì nói cũng là bọn cháu tới trước mà.”

“Mấy cậu tới trước thì đúng rồi nhưng tôi không tính cho các cậu thuê, nhìn bộ dạng của các cậu là không làm việc chân chính rồi, ai biết được các cậu thuê nhà của tôi định đem gì tới, làm cái gì, có khi làm chuyện phạm pháp nữa.”

Có lẽ căn nhà đã có chôn cho thuê rồi nên Trương Tổ Phương không che giấu suy nghĩ thật trong lòng nữa, thậm chí bà ta còn thấy Phương Minh và Đại Trụ còn có chút chướng mắt.

“Không cho bọn tôi thuê nhà cũng được, dù sao cũng là nhà của cô, nhưng mà đừng nói những lời như vậy, làm người mà, thì tích đức cho miệng lưỡi của mình.”

Phương Minh liếc nhìn Trương Tổ Phương, ngăn cản Đại Trụ đang muốn cãi nhau, ánh mắt nhìn về phía Xa Văn Tuấn: “Căn này tôi khuyên anh đừng nên thuê, nếu không, không cần phải bị bại sản.”

“Cậu là ai hả, đây là đang nguyên rủa tôi sao?” – Nét mặt Xa Văn Tuấn đầy hung ác nhìn chằm chằm Phương Minh, nhưng mà Phương Minh chỉ cười lắc đầu, sau đó đi về phía thang máy.

“Tên nhóc thối này lại dám nguyên rủa người khác, thật là quá ghê tởm, ông chủ Xa, ông xem loại người này...”

Khi Phương Minh và Đại Trụ đi vào thang máy thì vẫn còn truyền tới giọng nói của Trương Tổ Phương, rõ ràng trong mắt Trương Tổ Phương thì cho rằng Phương Minh vì không thuê được nhà nên mới thẹn quá hóa giận, ác ý nguyên rủa.

“Phương Minh, mấy lời cậu vừa nói kia chắc là nhìn ra chút gì rồi à.” – Trong thang máy, Đại Trụ nhìn Phương Minh hỏi.

“Đại Trụ, ở nông thôn trước khi muốn xây phòng ốc thì đầu tiên cần phải làm gì cậu biết không?” – Phương Minh không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại.

“Đương nhiên biết, đầu tiên là phải chọn đất, tìm thầy phong thủy tới xem đất đã, rồi sau đó chọn hướng nhà và ngày khởi công theo ngày sinh tháng đẻ của người chủ nhà.”

Trước đây Đại Trụ không đọc nhiều sách lúc tuổi còn nhỏ không có cách nào ra ngoài làm việc nên ở quê làm việc nặng cho người ta, cái gọi là việc nặng chính là giúp việc cho mấy chủ thợ đá, chuyển tí gạch đá, quấy xi măng.

Vì vậy, hắn cũng theo không ít thợ đá đi xây nhà cho người khác, cũng thấy được là trước khi xây thì chủ nhà thường đi mời thầy phong thủy về.

“Đúng vậy, xây nhà phải chọn đất, mục đích chọn đất là gì, thứ nhất là để phòng tránh chọn trúng chỗ có sát khí, thứ hai là hợp với ngày sinh tháng đẻ của chủ, trên đời này không chỉ có kết hôn mới cần so coi ngày sinh tháng đẻ của hai bên, nhà cửa và người cũng giống vậy.”

Phương Minh khó có khi cảm khái một câu, thành phố thời nay bởi vì đều là nhà kiểu căn hộ chung cư nên rất nhiều người không có đề tâm cũng không hiểu rõ phương diện này, với họ thì chỉ cần nhà to, các thiết bị các phương diện đều đầy đủ, sau đó thì ánh sáng và thông gió ổn thì đó là nhà tốt.

Trên thực tế, quả thật là vậy, bởi vì đối với đa số người mà nói thì không tồn tại lý do nhà và người xung nhau nhưng không có nghĩa không có.

Trời đất cần phải chú ý cân bằng, dù cho chỗ đất đó có tốt mấy, căn nhà đó có tốt mấy đi nữa, luôn sẽ có việc khác với một hai người, việc này giống khổ nam châm vậy, luôn tồn tại hai cực nam và bắc.

Dù cho có không ngừng chặt chẽ nam châm này thì cuối cùng cũng không qua trọng, nó vẫn có hai cực nam bắc cực kì chỏi nhau.

Nhà ở cũng vậy, có câu nói là trong mắt mình là thạch tín nhưng trong mắt người ta là kẹo ngọt, những lời này có lúc cũng dùng ở trong phong thủy.

Một căn nhà vốn dĩ không có bất cứ vấn đề phong thủy nào nhưng khi gặp một người có ngày sinh tháng đẻ vô cùng đặc biệt vào ở, bởi vì từ trường của người và của nhà khác nhau nên sẽ xảy ra hàng loạt vấn đề.

Đây cũng là lý do vì sao có không ít người đột nhiên nhận ra sau khi đổi nhà ở thì gặp đủ chuyện, nhưng tìm không ra bất cứ nguyên nhân căn nguyên nào.

Phương Minh không biết ngày sinh tháng đẻ của Xa Văn Tuấn nhưng khi Xa Văn Tuấn vào nhà, cậu có thể cảm nhận rõ ràng từ trường căn nhà có thay đổi một chút, thậm chí ngay cả Xa Văn Tuấn cũng không chú ý rằng sau khi ông ta bước vào nhà thì trên mặt chảy mồ hôi nhiều hơn so với người khác.

Nghe Phương Minh giải thích xong thì về mặt Đại Trụ bừng tỉnh hiểu ra, nhưng mà sau khi ra khỏi thang máy thì lại lộ ra vẻ áy náy: “Phương Minh, cậu xem tôi ngay cả chút việc thuê nhà cũng làm không xong, người như tôi quả nhiên chỉ thích hợp làm việc nặng nhọc.”

“Việc này không trách cậu được, chỉ trách xã hội này quá thực tế, người ta chỉ nhìn bề ngoài, nhưng mà áo quần của cậu cũng cần phải thay đi, sau này là ông chủ của Vu Đạo Quán chúng ta rồi, phải chú ý hình tượng một chút.”

Phương Minh cười an ủi Đại Trụ một câu, cậu biết những người sống ở tầng chót xã hội như Đại Trụ sẽ có thói quen là có chút tâm lý tự ti, một khi gặp phải châm biếm thì sẽ trở nên mất cảm tự ti.

Thật ra, không chỉ Đại Trụ như vậy, cứ là người bình thường thì đều sẽ có tâm lý tự ti như vậy, đây cũng là lý do vì sao nhiều người sau khi đột nhiên có tiền sẽ giống như nhà giàu mới nổi, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ cần hình thức tiêu tiền như nước để khiến người khác hâm mộ, che giấu sự tự ti trong lòng.

“Tôi sẽ chú ý, bây giờ chúng ta đi coi nhà kế tiếp ha?”

Theo thứ tự điện thoại thì Đại Trụ cũng đã hẹn tổng cộng ba nhà, nhưng mà Phương Minh lại ngăn Đại Trụ lại, ánh mắt cậu nhìn về phía căn biệt thự nhỏ hai tầng ở phía bên phải.

“Nhà kia chẳng phải cho thuê sao?”

Phương Minh chỉ tay, ngoài tường của biệt thự có dán một tờ giấy, Phương Minh đứng cách xa mười mét cũng thấy rõ được chữ phía trên.

“Nhà kia? Cái này một tháng ít nhất cũng mấy chục ngàn đó.”

Đại Trụ tuy chưa từng sống trong biệt thự, nhưng hắn chỉ ít cũng biết so sánh, một căn hộ chung cư đã sáu nghìn một tháng thì cái biệt thự này thì mất mấy chục nghìn lận.

“Đi, qua coi thử.”

Phuong Minh đi trước về phía bên đó, Đại Trụ thấy thế không thể làm gì khác, bắt đầu đi đuổi theo, đến trước cửa biệt thự này sau khi nhìn nội dung tờ giấy dán trên tường thì Đại Trụ cũng kinh ngạc kêu lên: “Rẻ vậy à, chỉ cần mười nghìn một tháng à?”

Đúng vậy, tờ giấy trên tường viết cho thuê biệt thự, một tháng mười nghìn, tiền điện nước bảo an ba nghìn, mặc dù giá tiền này rất cao với Đại Trụ nhưng so sánh với mấy căn trước đó thì giá cho thuê căn biệt thự này hơi quá.

“Biệt thự này chỉ cần mười nghìn ba trăm, không lừa người ta chứ.” – Đại Trụ không dám tin lúu rú nói.

“Sẽ không lừa người ta, mười nghìn ba trăm một tháng, tôi nghĩ cũng của có tôi dám ở.”

Lời nói của Phuong Minh ẩn chứa đầy thâm ý, ánh mắt quan sát biệt thự vài lần, sau một lúc thì bảo Đại Trụ gọi điện cho số điện thoại trên tờ giấy.

“Phuong Minh, ông chủ đó nói mười phút sau tới.”

Lúc Đại Trụ gọi điện thoại, Phuong Minh đi một vòng quanh biệt thự, biệt thự chiếm diện tích năm trăm mét vuông, bên trong trồng không ít hoa lá,

Mười phút sau, một chiếc xe S180 màu đen chạy tới dừng trước cửa biệt thự, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi bước xuống xe.

“Là hai chú em muốn thuê nhà sao? Kê hèn này tên là Từ Phú Hào, hai chú em tên là gì?”

So với Trương Tô Phuong thì thái độ của Từ Phú Hào khác xa, không có dáng vẻ khinh thường Phuong Minh và Đại Trụ chút nào, chỉ là, tên của hắn khiến cho khóe miệng Phuong Minh và Đại Trụ co giật một cái.

“Tôi tên là Phuong Minh, cậu ta là Đại Trụ.”

“Cậu Phuong, cậu Đại Trụ, đi thôi, theo tôi vào xem bên trong một chút.”

Sau khi Từ Phú Hào dùng khóa điện từ mở cửa sắt điều khiển từ xa ra thì dẫn Phuong Minh và Đại Trụ đi vào trong biệt thự, vừa đi vào biệt thự, mắt Đại Trụ đã nhìn thẳng tắp.

Sàn nhà và trang thiết bị sang trọng, chính là đèn treo phía trên như nam kim cương khiến hấn hoa cả mắt, cho dù không biết đi nữa thì biệt thự này cho thuê mười nghìn một tháng là giá quá rẻ rồi.

“Ông chủ Từ, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, biệt thự của ông cho thuê mười nghìn một tháng không phải là đắt, hơn nữa tôi tin với gia cảnh của ông chủ Từ đây thì không thiếu mười nghìn này.”

Phuong Minh trực tiếp nói với Từ Phú Hào, mà lúc này Đại Trụ cũng cảnh giác, từ nhỏ tới lớn hắn cũng không tin có cái bánh rớt xuống tự rụng rơi từ trên trời xuống.

“Hai chú em, người như tôi cũng không thích quanh co lòng vòng, sở dĩ cho thuê rẻ như vậy cũng là vì bắt đầu đi mà thôi, nhà này tôi không thể ở, chỉ có thể cho thuê, hơn nữa còn cho thuê rất rẻ.”

Gương mặt Từ Phú Hào đầy khổ tâm, nếu như có thể hắn sao lại cam lòng bỏ ra hơn hai chục triệu để mua cái biệt thự này mà lại cho thuê với giá mười nghìn một tháng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 61: Người hữu duyên

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

"Hai vị tiểu huynh đệ có phải ngay từ đầu cảm thấy tên này của tôi dung tục? "

Trong đại sảnh, Từ Phú Hào ra hiệu mời Phuong Minh và Đại Trụ ngồi xuống, còn hắn ta ngồi ở phía đối diện, cười hỏi.

Phuong Minh cười không trả lời, còn Đại Trụ hơi đỏ mặt, có một vài người bị đoán trúng suy nghĩ thì sẽ ngại ngùng.

"Kỳ thực không chỉ mọi người cảm thấy dung tục, tự tôi cũng thấy nó dung tục, bất quá nếu như mọi người biết đại ca của tôi và đệ đệ tôi tên là gì thì sẽ không cảm thấy tên này của tôi kỳ quái. "

Từ Phú Hào tự giễu cười, "Đại ca của tôi tên là Từ Phú Quý, đệ đệ tôi tên là Từ Phú Dụ, ba huynh đệ chúng tôi được cha tôi đặt tên cho, vì sao lấy tên như vậy thì là do lúc đó không còn cách nào khác, khi đó trong nhà nghèo rớt dãi a, cha mẹ tôi chỉ hy vọng chúng tôi về sau có thể kiếm nhiều tiền để cải thiện đời sống. "

Lúc Từ Phú Hào ra đời, năm đó ai ai cũng đều rất nghèo, thời điểm đó dân chúng chỉ hy vọng có thể ăn cơm no, mà cha mẹ của Từ Phú Hào hy vọng con của mình không những được ăn no mà còn có được cuộc sống giàu sang.

"Nói thật mà không sợ hai người chê cười, cũng may đó là những năm cuối cùng của thập kỷ... nếu không với cái tên của ba anh em chúng tôi không biết chừng cha mẹ của tôi sẽ bị phê bình và bị bắt đi cải tạo. "

Thời đó, phần lớn mọi người đặt tên cho hài tử nếu không phải là Vệ Dân thì cũng là Vệ Quốc, hoặc là cái gì Ái Dân, Kiến Quân các loại, còn như cha mẹ của Từ Phú Hào đặt tên cho ba anh em Từ Phú Hào quả thực được xem là không giống ai.

Cũng may là Từ Phú Hào không chịu thua kém, sau khi lớn lên hắn ta bắt kịp xu hướng kinh doanh vàng trên biển, hắn ta dựa vào tâm trí linh hoạt của mình mà kiếm được không ít tiền trong suốt mười năm làm kinh doanh.

Bước sang thiên niên kỷ mới, Từ Phú Hào lại thấy được một cơ hội làm ăn lớn khác, đó chính là bất động sản, đương nhiên, là một người không có bối cảnh quan hệ như hắn ta thì không có khả năng gia nhập ngành nghề bất động sản, hắn ta đã đánh cược rằng giá nhà sẽ tăng.

Cho nên sau khi bước sang thiên niên kỷ mới không bao lâu hắn ta liền tích trữ nhà cửa. Lúc bắt đầu hắn ta tham gia vào thị trường bất động sản ở Bắc Kinh, đem toàn bộ gia sản của người thân đi mua một vài căn phòng. Trong một vài năm, giá nhà tăng vọt, nên hắn ta kiếm được chừng hơn một ngàn vạn.

Từ Phú Hào không ngừng kiếm tiền, khi giá nhà ở thủ đô bắt đầu bị điều chỉnh lại hắn ta liền bắt đầu di chuyển qua lại giữa các thị trường bất động sản của Ma Đô, Thẩm Quyến, Quảng Châu.

Được mười năm, giá phòng của ba thành phố lớn nói trên tăng lên ước chừng hơn mười lần, hơn một ngàn vạn của hắn ta cũng biến thành ức, cộng thêm không ngừng buôn bán, cuối cùng dĩ nhiên kiếm được vài ức.

Mấy trăm triệu, đối với người thường mà nói thì dùng cả đời cũng không kiếm được, hơn nữa khi nhà nước bắt đầu giám sát nghiêm ngặt thị trường bất động sản, Từ Phú Hào lựa chọn rút ra, ngoại trừ để lại ba bốn bất động sản còn lại phòng ốc khác của hắn ta đều được bán hết.

Đối với Từ Phú Hào mà nói, tài phú đời này của hắn ta có thể nói như vậy là đủ rồi, nhưng trong lòng hắn ta vẫn có một nỗi lo, đó chính là từ lúc hắn ta cùng vợ kết hôn, đã mười mấy năm trôi qua vẫn không thể có con.

Ngay từ đầu Từ Phú Hào tưởng cơ thể của hắn ta và vợ mình không tốt, hai người còn đi khắp các bệnh viện lớn nhỏ để khám, nhưng các bác sĩ đều đưa ra kết quả là thân thể hai người không có bất kỳ vấn đề gì.

Từ Phú Hào là một nam nhân rất truyền thống, làm một nam nhân, dù cho kiếm nhiều tiền hơn nữa nhưng không có con nối dõi để thừa kế số tiền này thì có ích lợi gì, sau khi chết ngay cả người hoá vàng mã cho mình cũng không có.

Nếu y học không tìm ra biện pháp thì Từ Phú Hào liền bắt đầu thử mọi cách khi tuyệt vọng, mấy năm nay không ít lần tìm kiếm thuốc để chữa bệnh vô sinh, nhưng mà tiêu hết mấy triệu rồi mà cái bụng của vợ mình thủy chung vẫn không thể mang thai được.

"Hai vị tiểu huynh đệ, kỳ thực tôi cũng không gat mọi người làm gì, tôi không phải sợ hai người chê cười, ngay từ đầu tôi còn tưởng rằng vợ của tôi có vấn đề, có thể bác sĩ cũng không tra ra, hy vọng vào cơ may này tôi đã từng bao nuôi một nữ nhân, chỉ là hy vọng có thể cho tôi một hài tử, nhưng một năm trôi qua vẫn là không có có bất cứ động tĩnh gì, hơn nữa chuyện này vợ của tôi cũng biết, không có con trong lòng cô ấy cũng rất áy náy. "

Từ Phú Hào mang trên mặt nét cười khổ sở, hắn ta và vợ mình cưới nhau từ thuở còn nghèo khó, tình cảm của hai vợ chồng rất thâm tình, nếu như không phải vì vấn đề con nối dõi hắn ta căn bản cũng sẽ không đi bao nuôi nữ nhân khác.

Đối với Từ Phú Hào mà nói Phương Minh không có bất kỳ biểu tình gì, thanh quan khó quản việc nhà, Từ Phú Hào làm như vậy là đúng hay sai cậu cũng không biết nên nói thế nào.

Nói chính xác hơn thì chuyện này cũng không hoàn toàn là Từ Phú Hào sai, mà là thời đó người ta đều có tư tưởng: Bất hiếu hữu tam, vô hậu tối đại.

Phương Minh tò mò là tại sao Từ Phú Hào lại đem chuyện này nói cho hắn ta và Đại Trụ biết khi đôi bên chỉ mới lần đầu gặp mặt, đây vốn dĩ là chuyện cá nhân.

"Vốn dĩ tôi cho rằng tôi cả đời này cũng sẽ không có con được, tôi và vợ của tôi đều đã thương lượng xong chuyện nhận nuôi một đứa bé, bất quá năm ngoái tôi mang theo vợ đi ra ngoài du lịch gặp một vị cao nhân, cao nhân kia liếc mắt một cái đã nhìn thấu được vấn đề trên người tôi. "

Dựa theo lời của Từ Phú Hào, lúc đó hắn ta cùng vợ dâng hương cho một đạo quán khi du du lịch, kết quả gặp được một ông lão, lão giả nhìn hắn ta một cái chỉ nói một câu: "Ai, thương thay cho Long Phương thai, không chỗ đậu thai, cầu thần bái phật nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì. "

Chính câu nói này làm cho Từ Phú Hào nhận định lão già là một vị cao nhân, vội vã khẩn cầu lão già giúp đỡ. Lão già kia cũng không cự tuyệt, sau khi biết chuyện của Từ Phú Hào liền đưa ra một biện pháp.

Cho thuê phòng!

Bắt Từ Phú Hào đem toàn bộ phòng còn lại cho thuê, nhưng tiền thuê không thể quá cao mà cũng không thể cho không, chỉ cần làm như thế, trong vòng nửa năm vợ của hắn ta liền có thể mang thai.

Từ Phú Hào lăn lộn chôn thương trường lâu năm dĩ nhiên không ngốc, biện pháp mà lão già đề ra với hắn ta mà nói không một chút tổn thất, phòng ở vẫn là của hắn ta, dù cho nửa năm tiền thuê nhà không thu thì cũng chỉ mất đi mười vạn, chỉ cần có thể làm cho vợ mình mang thai, đừng nói là không thu tiền thuê nhà, coi như là bỏ đi một cơ ngơi bất động sản hắn ta cũng không tiếc, cho nên hắn ta quyết định thử một phen.

"Sau khi trở lại Ma Đô tôi cứ dựa theo lời cao nhân kia nói mà làm, kết quả là nửa năm trước vợ của tôi thực sự mang thai, hơn nữa đi bệnh viện kiểm tra bác sĩ còn nói là song thai. "

Lúc nói đến song thai Từ Phú Hào mang trên mặt vẻ kích động, một người có sự nghiệp thành công, tiền tài cũng đủ đầy, thì chuyện có con ở tuổi trung niên càng làm cho hắn ta hưng phấn không gì sánh được.

Sau khi kích động Từ Phú Hào trên mặt lại lộ ra cười khổ "Chỉ là, vợ của tôi tuổi không còn trẻ, lớn tuổi như thế mang thai vốn là phiêu lưu rất cao, lại là song thai nên nguy hiểm càng lớn hơn, hơn nữa bác sĩ nói thai nhi rất không ổn định, rất có thể phải sanh non, thậm chí nghiêm trọng hơn là cả thai nhi và người mẹ đều sẽ nguy hiểm đến tánh mạng. "

Nghe bác sĩ nói xong, Từ Phú Hào càng nôn nóng, dưới tình thế cấp bách hắn ta lại nghĩ đến vị cao nhân kia, sau khi được vị cao nhân kia chỉ điểm vợ hắn ta liền mang thai, với bản lĩnh của cao nhân kia có lẽ sẽ có biện pháp nào đó.

Vì vậy Từ Phú Hào lại lần nữa đến đạo quan kia, chỉ là vị cao nhân kia đã mất, dựa theo lời đạo sĩ của đạo quan, vị kia là một cao nhân vân du, chỉ ở đạo quan ba ngày, bất quá vị cao nhân kia tựa hồ cũng đoán được hắn ta sẽ trở lại nên nhờ đạo sĩ này nhắn lại với hắn ta một câu.

"Câu gì?" Phương Minh mở miệng dò hỏi.

"Vị cao nhân kia nói, tôi và hắn ta duyên phận đã kết thúc, cứ lẳng lặng chờ người hữu duyên xuất hiện là được. "

Nghe Từ Phú Hào nói, Phương Minh hơi híp mắt lại, sau một khắc trên mặt lộ ra nụ cười, vị kia thật đúng là thú vị, đây là muốn nói Từ Phú Hào sẽ gặp mình sao?

"Phương huynh đệ, ngươi cười cái gì? "

Từ Phú Hào nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Phương Minh vô cùng nghi hoặc nói, "Nói thật mấy tháng qua tôi một mực chờ đợi người hữu duyên mà vị cao nhân kia nói xuất hiện, nhưng mắt thấy cái bụng của vợ ngày càng lớn, tôi càng ngày càng sốt ruột hơn. "

"Được rồi, tôi sẽ không nhiều lời với Phương huynh đệ nữa, sở dĩ tôi nói cho mọi người biết những thứ này là vì vị cao nhân kia đã dặn dò tôi, đối với mỗi một người muốn mượn phòng thì phải nói rõ ràng nguyên do, nếu mọi người muốn thuê thì chúng ta sẽ kí hợp đồng. "

Phương Minh cười cười nhìn về phía Từ Phú Hào, "Từ lão bản hiểu như thế nào về người hữu duyên? "

"Người hữu duyên, cao nhân nói tôi và hắn ta duyên phận đã kết thúc, còn người hữu duyên chính là một vị cao nhân khác, có thể giải quyết vấn đề mà tôi đang gặp phải." Từ Phú Hào không ngốc, huyền cơ ấy hắn ta vẫn đoán được.

"Vậy ông cảm thấy cao nhân nên là người như thế nào? "

"Cao nhân, chắc là tiên phong đạo cốt, bốn biển là nhà, giống như vị cao nhân kia. "

Phương Minh ngừng một chút, híp mắt cười tiếp tục truy vấn, "Vậy ông cảm thấy tôi giống với người hữu duyên sao? "

Nghe Phương Minh nói, Từ Phú Hào nhìn chằm chằm Phương Minh, tỉ mỉ quan sát đến nửa ngày cuối cùng cười ha ha một tiếng, "Đương nhiên giống người hữu duyên rồi. "

Phương Minh trên mặt cũng là lộ ra vẻ hài lòng, trẻ nhỏ dễ dạy, Từ Phú Hào cũng có chút nhân lực.

"Cậu thuê phòng của tôi, đây không phải là một loại duyên phận sao? Bất quá loại duyên phận này không giống với người hữu duyên mà tôi mong đợi. "

"Ừây... "

Phương Minh lập tức ghen lời không biết nên nói thế nào, khuôn mặt hết sức khó xử.

"Phương Minh, tôi nhớ được trước đây vợ của Lưu Đốc công ở thôn chúng ta cũng mãi mà không mang thai được, cuối cùng tìm lão thần tiên, lão thần tiên chỉ điểm một phen, vợ của Lưu Đốc công liền mang thai. "

Đại Trụ ở bên cạnh mở miệng nói một câu, chỉ là lời nói này khiến cho Phuong Minh càng nghe càng cảm thấy có cái gì không đúng, sư phụ mình chỉ điểm một phen, vợ của Lưu Đốc công liền mang thai.

A Phi phi phi...

"Sư phụ lão nhân gia người chó trách. "

Phuong Minh đánh tan ý niệm trong đầu, còn Từ Phú Hào vẫn ngồi như vậy bỗng dưng nghe Đại Trụ nói cả người kích động đứng bật dậy, "Mọi người nói lão thần tiên kia đang ở đâu, e rằng vị lão thần tiên kia chính là người hữu duyên của tôi, quả nhiên vị cao nhân kia không có gạt tôi. "

"Từ lão bản, lão thần tiên đã đắc đạo phi thăng rồi." Đại Trụ đáp.

"Đắc đạo phi thăng rồi, đắc đạo phi thăng... "

Từ Phú Hào đang nói thì ngây ngẩn cả người, đắc đạo phi thăng... Đắc đạo phi thăng không phải là muốn nói rằng ông ấy đã chết sao?

"Lão thần tiên tuy là đắc đạo phi thăng rồi, nhưng Phuong Minh chính là đệ tử của lão thần tiên, bản lĩnh của lão thần tiên đều truyền thụ cho hắn ta hết rồi. "

Phuong Minh có chút ngạc nhiên liếc nhìn Đại Trụ, Đại Trụ hình như là cố ý nói ra lời này, chỉ là, Đại Trụ từ lúc nào trở nên thông minh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 62: Con mắt trong cõi u minh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
"Phuong huynh đệ, cậu là đồ đệ của lão thần tiên ư?"

Ánh mắt của Từ Phú Hào lại nhìn Phuong Minh, nhìn chăm chăm quan sát Phuong Minh nửa ngày vẫn không nhìn ra liên hồi.

"Sư phụ tôi có thể không phải là lão thần tiên gì đó, ông ấy chỉ là một vị đạo sĩ mà thôi." Phuong Minh khiêm tốn giải thích.

"Vậy người thật là người hữu duyên mà vị cao nhân kia nói ư?"

Từ Phú Hào vẫn còn có chút không thể tin, trong lòng của hắn ta vẫn cho rằng người hữu duyên kia chắc sẽ giống vị cao nhân kia, tuổi đã thất tuần, dáng dấp tiên phong đạo cốt chữ kiêu gì cũng không thể có hình dáng như người trẻ tuổi đang ngồi trước mặt.

"Sao vậy, tôi không giống sao?" Phuong Minh mỉm cười, "Vậy ông cảm thấy vị cao nhân kia nói với ông về việc hỏi rõ lý do của từng người muốn phòng là vì nguyên nhân gì?"

"Cái này... tôi thực sự không có nghĩ tới."

Từ Phú Hào toàn thân run lên, được Phuong Minh nhắc nhở hắn ta đột nhiên tỉnh ngộ, cao nhân muốn hắn ta làm như vậy tất nhiên là có thâm ý, mà cao nhân lại nói cho hắn ta biết phải đợi người hữu duyên, liên hệ lại..

"Phuong huynh đệ, cậu... cậu và cao nhân kia giống nhau..."

"Không phải, tôi còn chưa thể so sánh được với người đó, chỉ ít tôi cũng không thể tính toán ra được sau này sẽ gặp được một người nào đó, không thể không nói vận khí của ông rất tốt, gặp được một vị cao nhân chân chính."

Phuong Minh có thể nhận định thực lực của vị lão giả mà Từ Phú Hào gặp được kia tuyệt đối không phải chuyện đùa, thậm chí rất có thể so với sư phó của hắn ta năm đó cũng không kém là bao nhiêu, đối phương rõ ràng tính toán được Từ Phú Hào sẽ gặp mình, cho nên mới để lại lời dặn dò như vậy cho Từ Phú Hào.

Nếu như không có sự tồn tại của vị lão giả, đối với chuyện của Từ Phú Hào hắn cũng không cách nào cảm thấy hứng thú, cũng sẽ không mấy lần ám chỉ cho Từ Phú Hào, nhưng chính là bởi vì sự tồn tại của vị lão giả, cho nên hắn ta ngược lại có chút hiếu kỳ, vị lão giả kia rõ ràng có bản lĩnh giúp Từ Phú



Hào giải quyết vấn đề nhưng lại muốn cho Từ Phú Hào gặp mình rồi cuộc là vì cái gì.

Bất kể nói thế nào, trước mắt xem ra đối phương chắc là không có ác ý gì, cho nên cậu sẽ chủ động mở miệng, bởi vì cậu hiểu kỳ mục đích mà vị kia chỉ điểm Từ Phú Hào.

"Tôi có phải là người hữu duyên hay không tôi tin rằng một hồi nữa ông sẽ biết, tôi tin tưởng vị cao nhân kia nhất định là không nói cho ông biết vì sao phải cho thuê phòng, vì sao sau khi cho thuê phòng thì vợ của ông sẽ mang thai."

Phương Minh không để ý đến thái độ của Từ Phú Hào, nếu như Từ Phú Hào nói ra những chuyện đó mà không nghi ngờ thì những năm qua ông đã sống uổng, một người khi tuyệt vọng nên chuyện gì cũng thử làm đều sẽ đối với người xa lạ có tính cảnh giác, nếu như Từ Phú Hào có chỉ số IQ thấp như vậy cũng sẽ không thể tồn tại trong giới bất động sản.

"Vị cao nhân kia đúng là không có nói cho tôi biết nguyên nhân." Từ Phú Hào thành thật trả lời.

"Kỳ thực nguyên nhân rất đơn giản, vợ của ông sợ đi vẫn không mang thai được hải từ chính là vì mối quan hệ của ông và ngành bất động sản, nhà cửa của ông nhiều như vậy, hải từ làm sao có thể tìm tới được, làm sao có thể đầu thai."

Thần tình của Phương Minh trở nên nghiêm túc, "Nhà cửa đối với người Trung Quốc mà nói có ý nghĩa rất đặc biệt, nhà cửa chính là gia đình, có nhà mới có gia đình, từ trước tới nay những lời này không thể tùy tiện nói mà được."

"Ở thời cổ đại thậm chí là ở nông thôn thời hiện đại, dọn về nhà mới là một sự kiện rất lớn, chưa kể đến việc mời tất cả thân bằng hảo hữu tới tham gia tiệc tân gia, mà còn có nhiều loại tập tục như dọn về nhà, tế bái, mà mỗi một loại tập tục lại là có rất nhiều thứ phải chú ý, nhưng kỳ thật tổng kết lại chính là tám chữ: Đèn nhang truyền thừa, bình an đại cát."

"Cái gọi là đèn nhang truyền thừa chính là đem một ít dụng cụ nhà bếp ở nhà cũ cho dời đến nhà mới, nhưng từ một góc độ khác mà nói, đây là một sự tiếp nối từ thế hệ này sang thế hệ khác."

Ở nông thôn hoặc là ở một vài ngôi làng, bình thường thì thế hệ trước đã có nhà ở, còn nhà mới chính là do thế hệ sau xây dựng, cho nên trên thực tế thế hệ sau liền trở thành gia chủ mới, đây cũng là một loại hương khói kéo dài, huyết mạch truyền thừa.

"Sau khi dọn về nhà mới cần tế bái, tế bái tổ tiên là để tổ tiên không bị lạc đường vào ngày lễ ngày tết, tránh cho việc tìm không được nhà mới để tới hưởng thụ sự cung phụng của con cháu, tế bái thổ địa tứ phương là nói cho thổ thần biết rằng hiện tại có người đang sống trong một căn nhà ở đây, hy vọng thổ thần có thể phù hộ bình an."

"Bất quá đó là ở nông thôn, còn thành phố lớn bởi vì môi trường công tác và hoàn cảnh sống nên không thể làm giống như vậy, nhưng vẫn phải đảm bảo những tập tục cơ bản nhất, tỷ như nếu là nông dân mua nhà ở thành phố, thì vào ngày dọn về nhà mới sẽ mang một ít đất ở quê cũ theo, rồi cũng chuẩn bị nôi chén bầu chậu và củi gạo dầu muối, chôn quết các thế loại."

"Còn như Từ lão bản ông nha, tôi ước đoán bất động sản của ông quá nhiều nên những nghi thức này căn bản là không có chuẩn bị!, nói hơi khó nghe thì ngay cả tổ tiên của ông cũng không tìm tới nhà ông ở đâu, huống chi là thai nhi."

Phương Minh nhìn Từ Phú Hào, đây chính là nguyên nhân mà Từ Phú Hào mãi vẫn không có hải tử, một người có nhiều bất động sản như vậy, một cái hộ tịch thay đổi biết bao người, lời nói khó nghe một chút thì ngay cả thổ thần cũng không biết phải phù hộ cho ai nữa.

Từ Phú Hào biểu tình có chút xấu hổ, bởi vì Phương Minh nói đúng, bởi vì mua nhiều bất động sản đến nỗi có rất nhiều nơi hắn ta chưa từng ở, cũng có nơi chỉ ở một thời gian ngắn, bởi vì ở được một khoảng thời gian thì giá nhà tăng nên liền bán đi, cho nên hắn ta căn bản sẽ không làm mấy cái thủ tục dọn về nhà mới.

Nếu như tiệc tân gia cần phải mời bằng hữu thân thích mà hắn ta nhiều nhà như vậy chỉ sợ đến lúc đó bằng hữu thân thích sẽ cảm thấy hắn ta là có ý lừa bọn họ lấy tiền lì xì, quà, cho nên dứt khoát là không làm gì hết.

"Nếu như tôi không đoán sai, vị cao nhân kia còn muốn ông đưa một thứ giấy tờ nào đó còn có họ tên, ngày sinh tháng đẻ của ba đời nhà ông, sau đó viết lên một tờ giấy rồi thay ông thiêu hủy?"

"Phải phải... Đúng vậy, vị cao nhân kia có thiêu hủy một tờ giấy, cũng hỏi qua ngày sinh tháng đẻ của tôi còn có tên của cha và ông nội tôi nữa."

Từ Phú Hào liền vội vàng gạt đầu, đến giờ phút này hắn ta không hoài nghi Phương Minh một chút nào nữa, đây chính là người hữu duyên mà vị cao nhân kia đã nói tới, bởi vì Phương Minh nói quá chuẩn rồi.

"Vật kia là khế đất, chỉ bất quá vật kia không phải cho người sống xem, mà là cho thần linh xem, là đốt cho thổ địa gia, có khế đất này, thổ địa tứ phương mới có thể biết ông ở đâu, cũng chỉ có khế đất, thì người đã định trước sẽ đầu thai làm hải tử của ông mới có thể tìm đến nhà của ông mà đầu thai."

Kỳ thực hiện tại cũng không có mấy ai đi đốt khế đất, nhất là người thành phố, nhưng bình thường cũng chẳng có mấy ai mua nhiều nhà như vậy, nên cũng chẳng có vấn đề gì lớn nếu đốt đi vài ba tờ khế đất...

Nhưng Từ Phú Hào thì không như vậy, hắn ta chính là dựa vào bất động sản để phát tài, mười mấy năm qua mua được không dưới mười căn nhà, hơn nữa vì kiếm lời nên thường mua đi bán lại, muốn không có chuyện xảy ra mới là lạ.

Từ Phú Hào sắc mặt trở nên trắng bệch, trước đây lúc tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử kể cả đi tìm những người được gọi là cao nhân tiên sinh, thế nhưng những người đó hoặc là nói hấn ta cùng vợ hấn ta bất tự không hợp, hoặc là nói phong thủy nhà ở không tốt, đưa ra một loạt biện pháp nhưng cuối cùng đều là không làm nên chuyện gì.

Nhưng hấn ta chưa từng nghĩ tới, vợ mình không thể mang thai nguyên nhân là do hấn ta kinh doanh bất động sản, nếu như biết là nguyên nhân này, hấn ta tuyệt đối sẽ không làm nghề này, dù cho không kiếm được nhiều tiền đi chăng nữa.

"Phuong huynh đệ... Không phải, Phuong tiên sinh tôi biết tôi sai rồi, hiện tại phải làm gì để sửa sai, xin cậu chỉ cho tôi một con đường, tôi nhất định làm theo lời cậu."

"Vấn đề mang thai thì vị cao nhân kia đã thay ông giải quyết rồi, khe đất cũng đốt rồi, còn như vợ ông và thai nhi sở dĩ gặp phải hiện tượng bất ổn thì nguyên nhân rất đơn giản, nếu là ông đáng lẽ nên ra đời sớm nhưng bởi vì tìm không được nhà mà đầu thai muộn chừng mười năm, ông có oán trách hay không?"

"A, thai nhi còn biết nổi giận ư, Phuong Minh, không phải nói người chết sau khi đầu thai đều không nhớ được chuyện gì sao?" Đại Trụ bên cạnh ngược lại có chút kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, quỷ hồn một lần nữa đầu thai đúng là không nhớ được cái gì hết, nhưng hài tử của ông ta thì đặc biệt hơn chút sau khi vào luân hồi thì tìm không được nơi đầu thai, theo bản năng thì sẽ sinh ra oán khí, oán khí sau đó liền xâm nhập vào bào thai. Trên thực tế hiện tại ngay cả đôi song thai này cũng không biết chính mình đang có oán khí tồn tại."

"Còn biện pháp giải quyết a..."

Biểu tình của Phuong Minh đột nhiên trở nên cổ quái, bởi vì... một suy nghĩ chợt lóe lên trong tâm trí anh khiến cho anh có chút ớn lạnh, giống như trong cõi u minh có một đôi mắt đang nhìn anh, biết tất cả về anh.

Hóa giải oán khí của thai nhi không phải là chuyện dễ, cho dù là Phuong Minh cũng không dám nói rằng mình nhất định có thể làm được, bởi vì oán khí của thai nhi là do Tiên Thiên mang tới.

Thế nhưng có một thứ có thể làm được, hơn nữa thứ này chính là dành riêng cho hoàn cảnh của Từ Phú Hào. Đó chính là cây tử mẫu mà cậu vừa mới lấy được.

Không có gì có thể dễ dàng hóa giải oán khí của thai nhi như cây tử mẫu. Vợ của Từ Phú Hào chỉ cần đeo chiếc vòng được đeo từ cái cây ấy là có thể tiêu trừ được oán khí của thai nhi.

"Đây rốt cuộc có phải là sự trùng hợp không hay lão già kia đã đoán trước được, nếu là về sau thì..."

Trong mắt Phuong Minh có tinh quang hiện lên, nếu là về sau thì khả năng tính toán tuyệt đối là đạt tới một trình độ cực kì kinh khủng, người có bản lĩnh như vậy có thể giải quyết một thai nhi có tiên thiên oán khí rất dễ dàng, cần gì phải mượn tay mình?

Đối phương rốt cuộc là có mục đích gì?

"Phuong tiên sinh... Phuong tiên sinh..."

Từ Phú Hào hô hoán cắt đứt dòng suy nghĩ của Phuong Minh, liếc nhìn phía sau Từ Phú Hào Phuong Minh trực tiếp nói: "Vấn đề xảy ra với vợ của ông tôi có thể giải quyết được, ngày mai ông đến cửa hàng của tôi đi, tôi sẽ cho ông một cái vòng cổ, ông lấy về cho vợ ông mang trong người sẽ có thể khôi phục sự ổn định cho thai nhi."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 63: Phao không phải thuốc là tiên

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Sau khi giải quyết xong chuyện thuê phòng trọ, Phuong Minh cùng Đại Trụ tách ra, Đại Trụ đi mua một số đồ dùng sinh hoạt còn Phuong Minh thì rời khỏi biệt thự.

Lúc đầu Từ Phú Hào cũng không định nhận tiền thuê nhà của Phương Minh nhưng Phương Minh không đồng ý, chuyện gì ra chuyện đó, tiền thuê nhà cậu vẫn sẽ trả cho Từ Phú Hào. Nguyên nhân rất đơn giản, cậu muốn thu tiền điều khác vòng tay Từ Mẫu Thu.

Chớ nợ nhân tình, đây là nguyên tắc hành sự của Phương Minh, chỉ cần không phải tình huống bắt buộc dĩ cậu không muốn nợ nhân tình của ai cả.

Đương nhiên Phương Minh cũng có hỏi thăm Từ Phú Hào về tình huống của người đạo sĩ kia, chỉ là dù cậu có hỏi gì Từ Phú Hào cũng không biết, trừ chuyện ông ta biết đối phương là một vị đạo sĩ ra thì không còn biết tin tức gì nữa.

“Nếu chỉ là có thể thôi diễn thấy cậu sẽ xuất hiện bên cạnh Từ Phú Hào thì cũng không sao, nhưng nếu như ông ta còn có mục đích khác chắc chắn sớm muộn gì cũng hiện thân.”

Phương Minh không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa, mặc kệ mục đích của đối phương là cái gì, cậu vẫn nên lấy bất biến đối vạn biến, chỉ cần thực lực tăng lên thì đương nhiên chẳng cần sợ sệt âm mưu quỷ quái gì.

Chính vì muốn gia tăng thực lực nên Phương Minh mới tách ra khỏi Đại Trụ, cậu muốn đi mua dược liệu. Dựa theo ghi chép trong truyền thừa vu sư, sau khi cậu cảm ứng được lực lượng Tinh Huy là có thể tiến hành ngâm thuốc cải tạo thân thể.

“Tiệm thuốc Nghiễm Niên đường này quy mô không tồi, có lẽ sẽ có đủ dược liệu cậu cần.”

Một giờ sau Phương Minh rời khỏi xe taxi, đi tới một tiệm thuốc bắc có quy mô khá lớn, đây là tiệm thuốc bắc lớn nhất xung quanh đây mà cậu tìm thấy được khi tra trên điện thoại đi động.

“Chào cậu, cậu tới bốc thuốc à? Có đơn thuốc không?”

Phương Minh đi vào tiệm thuốc bắc, vừa tới quầy hàng đã có một người hướng dẫn tới hỏi.

“Không phải, tôi muốn mua một ít vị thuốc bổ dưỡng.”

Cậu cũng biết quá trình mua sắm thuốc ở tiệm thuốc bắc, nếu muốn mua thuốc theo toa thì bắt buộc phải có toa thuốc do bác sĩ kê đơn, nếu không tiệm thuốc sẽ không bán cho cậu.

Dù sao thuốc cũng có ba phần độc, mà có một số thuốc lại có độc tính rất mạnh. Đầu năm nay những người oán hận xã hội nhiều như vậy, ai mà biết cậu mua những vị thuốc như thạch tín để về làm gì kia chứ?

Nhưng mà nghe thấy Phương Minh muốn mua thuốc bổ, nụ cười trên mặt người hướng dẫn càng thêm thân thiết, trực tiếp đi ra ngoài quầy hàng. Cũng có thể hiểu được, thuốc bổ dưỡng không hạn chế phương diện này, mà thuốc bổ lại đắt, phần trăm bọn họ nhận được cũng cao hơn.

“Cậu muốn mua thuốc dành cho lứa tuổi nào? Cho cậu dùng hay là cho họ hàng bạn bè?”

“Cho tôi.”

Người bán hàng kỳ quái nhìn Phương Minh, bởi vì thật sự rất ít người trẻ tuổi tới tiệm thuốc bắc mua thuốc bổ dưỡng, thông thường người muốn mua thuốc này đều đã hơn 40 tuổi.

“A, khó có thể gặp được người trẻ tuổi lại chú trọng dưỡng sinh, nhưng mà dưỡng sinh đúng là vẫn cần phải chú trọng từ sớm đấy, tiệm chúng tôi có những vị thuốc bổ khí như Sâm Mỹ, Sâm Cao Ly, Nhân Sâm Đông Bắc, Đảng Sâm, bổ huyết có Đương Quy, Hà Thủ Ô, A Giao, tráng... Ách... Có Lộc Nhung, Đông Trùng Hạ Thảo, còn có một số vị thuốc dưỡng thể khác nữa.”

Nữ hướng dẫn liệt kê một đồng lớn, sau khi nói xong câu cuối cùng về mặt còn hơi khác thường liếc nhìn Phương Minh.

Trong lúc nữ hướng dẫn còn đang mải mê thao thao bất tuyệt, Phương Minh đã chú ý tới tủ trưng bày dược liệu được đặt bên cạnh, đúng là cần gì cũng có vô cùng đầy đủ.

“Tôi muốn Nhân Sâm từ mười năm trở lên, tốt nhất là Trường Bạch Sơn Nhân Sâm, Lộc Nhung phải là hai gạch nhưng Mai Hoa Lộc, còn muốn cura Nhung, trọng lượng cỡ hai kg, Hà Thủ Ô phải có màu đỏ...”

Phương Minh mở miệng trực tiếp gọi ra một đồng lớn dược liệu. Nữ hướng dẫn tròn mắt nghe cậu nói, tới bây giờ cô mới biết được người đàn ông trẻ tuổi này hiểu biết các vị thuốc so với người đã được tiệm thuốc huấn luyện đặc biệt là cô đây còn nhiều hơn nhiều.

Ngày bình thường cô cũng tiếp rất nhiều khách hàng tới mua thuốc bổ như Nhân Sâm, nhưng những người này không hề biết loại nào tốt, cùng lắm cũng chỉ có thể nhận biết được giống mà không biết rằng cùng một giống cũng sẽ có chênh lệch.

Ví dụ như Lộc Nhung, Lộc Nhung trong nước gồm 2 loại là Mai Hoa Lộc và Mã Lộc, điểm khác của hai loại này chính là vị trí Lộc Nhung bị cắt bỏ. Hai gạch nhung là hình dáng của Lộc Nhung, là loại Lộc Nhung cao cấp, còn về cura nhung thì chính là cách thu hoạch Lộc Nhung, có hai cách thu hoạch chính là cura nhung hoặc chặt nhung.

Cura nhung, tên như ý nghĩa chính là cura Lộc Nhung xuống, chỉ lấy mỗi Lộc Nhung, còn chặt chính là chặt cả đầu hươu xuống.

“VẬY... Xin cậu chờ một lát, cậu muốn mua hơi nhiều được liệu nên tôi cần phải viết lại trước đã, sau đó mới có thể cho người đi tìm”

Sau một thời gian ngơ ngẩn người nữ hướng dẫn mới chạy tới quầy hàng cầm bút từ hòa, ghi lại tất cả những vị thuốc mà Phương Minh cần.

“Cô đừng tìm vội, hãy cho tôi biết giá cả trước đã.” Phương Minh không chắc chắn lắm những vị thuốc này sẽ tiêu tốn của cậu bao nhiêu, tuy cậu biết về Đông Y nhưng lại mù tịt về giá cả.

“A, để tôi tính giúp cậu.”

“Cậu muốn hai gạch nhưng là 8000 nguyên/kg, còn có Trường Bạch Sơn Nhân Sâm 90 nguyên/gram, cậu cần mua 1kg vậy là 9000 nguyên, Đông Trùng Hạ Thảo 320 nguyên/gram, 100gr là 3 vạn 2... Hà Thủ Ô còn có Thung Dung cùng Đương Quy...”

Nữ hướng dẫn bận rộn tính toán, nhìn thấy con số cuối cùng xuất hiện trên sổ mà hai mắt sáng rực, mừng rỡ nhìn Phương Minh: “Tôi đã tính toán dựa trên những vị thuốc mà cậu cần, tổng cộng hết 37 vạn 8.”

Con số này khiến người hướng dẫn mừng rỡ không thôi, nếu sinh ý lần này có thể hoàn thành vậy cô có thể được trích phần trăm tới mấy ngàn, dường như còn hơn cả một tháng tiền lương của cô!

“37 vạn 8?”

Phương Minh nhíu mày, cho dù cậu cũng đã sớm đoán được những vị thuốc này sẽ không rẻ nhưng không ngờ lại đắt tới như vậy, mà cậu đã giảm bớt số năm của vị thuốc so với yêu cầu của đơn thuốc cấp thấp nhất trong truyền thừa Vu sư, nhưng số thuốc trước mắt cũng chỉ đủ cho cậu ngâm ba lần.

Đây làm gì phải là ngâm thuốc, đây là ngâm tiền!

Nói cách khác, mỗi lần ngâm là cậu ngâm tới 10 vạn, nghĩ tới con số này khoe miệng của Phương Minh giật giật, đột nhiên cậu nhận ra sự phụ vẫn còn tiết kiệm chán. Cho dù mỗi lần ông khai đàn làm phép đều tốn tới mấy trăm vạn nhưng mà những thứ đó có thể dùng đi dùng lại rất nhiều lần, thuốc ngâm của cậu mới thật sự là xa xỉ phá của!

“Này cậu... Này cậu, nếu như cậu mua hết tất cả số thuốc này cùng một lúc chúng tôi có thể chiết khấu cho cậu.”

Nhìn thấy Phương Minh nhíu mày trầm mặc nữ hướng dẫn vội vã mở miệng, cô thật sự rất sợ giá tiền này sẽ dọa chàng trai trẻ tuổi chạy mất.

“Không cần, cứ tính giá này cũng được, nhưng phải cẩn thận không được trộn lẫn thuốc giả!”

Nghe thấy lời nói của Phương Minh nữ hướng dẫn vui mừng quá đỗi, vội vàng vàng thề thốt cam đoan được hiệu, Nghiễm Niên đường của bọn họ là chuỗi hiệu thuốc có tiếng trong cả nước tuyệt đối sẽ không bán thuốc giả.

“Không biết phải xưng hô với cậu như thế nào?”

“Phương Minh.”

“Cậu Phương, cần phải tốn một ít thời gian mới có thể cân xong những vị thuốc này, hay cậu tới phòng khách quý chờ một lát nhé.”

“Được, hãy mang tôi tới phòng nghỉ đi, sau khi cân xong tôi sẽ tới kiểm tra.”

Phương Minh cũng không có ý định ở lại nhìn chằm chằm, chỉ cần cậu cầm mấy vị thuốc kia lên xem xét một chút là có thể biết được chất lượng thế nào.

“Được, mời cậu Phương đi theo tôi.”

Các tiệm thuốc bắc thông thường đều có phòng nghỉ ngơi cho khách. Đơn giản là vì ngoài bán thuốc hiệu thuốc còn có dịch vụ sắc thuốc, đương nhiên cũng cần phải thu thêm phí đấy, vì vậy có phòng nghỉ chính là để dành cho khách ngồi chờ trong thời gian sắc thuốc.

Phòng nghỉ có mấy gian, mà loại khách hàng lớn như Phương Minh đương nhiên cũng sẽ nhận được đãi ngộ tốt nhất, toàn bộ phòng nghỉ chỉ có mấy người, bên trong có một cái bàn, trên bàn có bình trà và một ít trái cây.

“Cậu Phương có muốn uống gì không?”

“Không cần, cô đi giúp tôi lấy thuốc đi.” Phương Minh khoát khoát tay ra hiệu không cần phải chiều đãi cậu.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, TÔI ĐI NGAY ĐÂY.”

Vương Đình mừng rỡ vội chạy đi, sau nửa giờ đã cùng với mấy người hướng dẫn viên khác mang theo túi lớn túi nhỏ đi tới, đồng thời còn có một người trung niên chủ quản cùng theo vào.

“Xin chào cậu Phương, tôi là quản lý của hiệu thuốc Thường Thụ Xuân, những vị thuốc cậu cần tôi đều đã chuẩn bị đầy đủ theo đúng yêu cầu của cậu, cậu hãy kiểm tra lại đi.”

Phuong Minh gật gật đầu, mở túi Nhân Sâm ra, bên trong có mấy chục cây Hồng Sâm, Phuong Minh nhìn nhìn rồi lại sờ sờ, trên mặt hiện ra vẻ hài lòng, những Hồng Sâm này đúng thật đều là hơn 10 năm.

Tiếp tới Đương Quy, Hà Thủ Ô...

“Cậu Phuong, Nghiễm Niên đường của chúng tôi là tiệm thuốc bắc hàng đầu trong nước, chúng tôi tuyệt đối không cho phép chuyện có thuốc giả tồn tại trong cửa hàng, một khi phát hiện có thuốc giả chúng tôi sẽ bồi thường gấp mười lần cho khách hàng, điều này xin cậu Phuong hãy yên tâm.”

“Nghe tiểu Vương nói cậu Phuong có thể tự đưa ra yêu cầu về dược liệu, có thể thấy cậu Phuong cũng là một người am hiểu dược liệu, chất lượng tốt hay xấu chắc cậu Phuong cũng có thể cảm nhận được, tôi cũng không nói thêm gì nhiều nữa.”

Thường Thụ Xuân cười ha hả bảo đảm nhưng Phuong Minh không để ý tới ông ta, vội đầu chăm chú kiểm tra từng dược liệu một. Nhưng sau khi cậu sờ vị thuốc trong túi Đông Trùng Hạ Thảo thì lại hơi nhũn mảy, sau đó tiếp tục kiểm tra những vị thuốc còn lại.

“Thế nào cậu Phuong, những vị thuốc này của chúng tôi không có vấn đề gì đúng không? Cậu quét thử à?”

“Đông Trùng Hạ Thảo là giả.”

Phuong Minh ngẩng đầu, một câu nói của cậu khiến cho toàn phòng lâm vào một loại yên tĩnh quỷ dị, Vương Đình cùng mấy người hướng dẫn chần chừ nhìn Phuong Minh, còn Thường Thụ Xuân sau một lúc sững sờ cũng đột nhiên âm trầm: “Cậu Phuong, cậu nói đùa gì vậy, Nghiễm Niên đường của chúng tôi đã đưa lên thị trường phát hành cổ phiếu, làm sao có thể bán Đông Trùng Hạ Thảo giả?”

“Lên thị trường hay không không liên quan gì tới tôi, tôi chỉ biết Đông Trùng Hạ Thảo này là giả!”

“Cậu Phuong, nói chuyện cần phải có chứng cứ, lời nói của cậu đang làm xấu danh dự và hình ảnh của chúng tôi, từ lúc Nghiễm Niên đường mở ra kinh doanh chưa hề có ai mua phải thuốc giả.”

Phuong Minh nhủ mảy, đây cũng là lý do cậu chọn Nghiễm Niên đường. Cậu cũng biết những mặt xấu ẩn sau thuốc Đông Y, rất nhiều cửa tiệm nhỏ hoặc là không thu đủ dược liệu người mua cần, hoặc là làm giả dược liệu, nhưng cậu không thể ngờ tiệm thuốc lớn như Nghiễm Niên đường cũng sẽ bán thuốc giả.

“Chuyện gì xảy ra? Quản lý Thường các cậu đang làm gì ở đây?”

Đúng lúc này có một đoàn người xuất hiện trước cửa phòng, người đi vào đầu tiên là một cô gái trẻ tuổi mà theo sau cô lại là hai người đàn ông lớn tuổi, một trong số hai người này đã lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 64: Phí bịt miệng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
“Ông Triệu?”

Thường Thụ Xuân sững sờ nhìn mấy người đứng ngoài cửa, cũng không tranh luận với Phuong Minh nữa mà bước nhanh tới.

“Ông Triệu sao ông lại tới đây?”

“Đây là bộ trưởng Lăng, là người ở bộ giám sát của tập đoàn Niệm Phuong chúng ta, lúc này chúng ta đi ngang qua đây nên mới ghé vào xem.”

Nghe thấy lời nói của ông Triệu Thường Thụ Xuân khần trương hẳn lên, ông ta đương nhiên biết bộ giám sát là để làm gì. Đây là bộ phận do công ty đặt ra chuyên môn giám thị theo dõi, hay nói trắng ra là để dò xét kiểm tra các nhà thuốc, mà còn là đột kích kiểm tra.

Phạm vi giám sát của bộ này rất lớn, vệ sinh của tiệm thuốc, thái độ phục vụ của nhân viên... đều nằm trong phạm vi giám sát của bọn họ. Một khi tiệm thuốc có chỗ nào sai sót bị bọn họ báo lên, công ty sẽ phê bình công khai những người quản lý như bọn ông ngay trong hội nghị phê bình hàng tháng. Mà độc ác hơn là bộ giám sát còn có cơ chế cho điểm, nếu điểm của tiệm thuốc mà nhỏ hơn 60 chắc chắn quản lý sẽ bị đuổi việc.

Cho nên những quản lý như Thường Thụ Xuân rất sợ hãi gặp những người của bộ giám sát này, đừng có nói tới hôm nay lại gặp phải bộ trưởng bộ giám

sát!

Nghe nói bộ trưởng bộ giám sát là thân tín của chủ tịch, đây không phải là người mà một quản lý nhỏ nhỏ như ông có thể đắc tội đấy.

“Chào bộ trưởng Lăng, không biết bộ trưởng Lăng muốn tới nên đã nghênh đón chậm trễ...”

“Không sao, chính là tôi không cho ông Triệu thông báo, tôi muốn nhìn cảnh buôn bán hằng ngày của tiệm thuốc.”

Lăng Sở Sở quá thẳng thắn khiến Thường Thụ Xuân xấu hổ, nhưng còn có thể làm sao nữa chứ, người ta là bộ trưởng bộ giám sát đó, cho dù chỉ là người bình thường của bộ giám sát tới ông ta cũng phải cẩn thận từng li từng tí, huống hồ...

“Đã có chuyện gì xảy ra? Vừa nãy tôi thấy ông tranh luận với khách hàng?” Lăng Sở Sở nhìn lướt qua Phương Minh dò hỏi.

“Bộ trưởng Lăng, người khách này là tôi mua được liệu. Chúng tôi cũng đã lựa chọn được liệu dựa theo yêu cầu của cậu ấy nhưng cuối cùng cậu ấy lại bảo Đông Trùng Hạ Thảo của chúng ta là giả! Điều này làm sao có thể chứ? Được liệu của chúng ta đều mua ở cùng một nơi, làm sao có thể giả được.”

Nghe thấy lời nói của Thường Thụ Xuân, ông Triệu cũng gật đầu tán thành: “Không sai, được liệu của nhà thuốc chúng ta đúng là đều được mua sắm ở cùng một nơi, cũng kiểm tra chất lượng rất nghiêm ngặt, đều không có vấn đề gì.”

Lăng Sở Sở nhíu mày đi tới gần Phương Minh, mà đám người ông Triệu cũng đi theo.

Cả đám kinh ngạc nhìn những được liệu ở trên bàn, là người trong nghề đương nhiên bọn họ biết những được liệu này đều là vị thuốc bổ dưỡng, số lượng lại nhiều như vậy giá trị chắc chắn không nhỏ, bọn họ chưa từng thấy người bình thường nào lại mua một lúc nhiều được liệu như vậy.

“Chào cậu, cậu nói Đông Trùng Hạ Thảo của Nghiễm Niên đường chúng tôi là giả sao?”

“Không sai.”

Phương Minh nhìn Lăng Sở Sở, đây là một cô gái xinh đẹp, từ tướng mạo cậu nhìn ra cô ấy thuộc kiểu người có tính cách lạnh lùng.

“Cậu Phương, đầu tiên xin cảm ơn cậu đã tin tưởng lựa chọn Nghiễm Niên đường của chúng tôi. Nghiễm Niên đường của chúng tôi rất coi trọng danh tiếng, nếu như cậu đã nói chúng tôi bán đồ giả, mong cậu có thể nói ra lý do. Nếu thật sự là giả, Nghiễm Niên đường chúng tôi chấp nhận bồi thường gấp mười lần cho cậu Phương.”

Lăng Sở Sở có thể nói ra những lời như vậy đương nhiên là do ông Triệu đã nháy mắt ra hiệu. Ông Triệu là chuyên gia về được liệu của công ty bọn họ, vừa nãy ông Triệu đã nhìn qua những Đông Trùng Hạ Thảo kia, xác nhận là thật cho nên cô mới tự tin như vậy.

“Đương nhiên, nếu như Đông Trùng Hạ Thảo này là thật thì có lẽ cậu Phương chỉ nhìn lầm thôi, chúng tôi rất hiểu nên chỉ cần cậu Phương có thể xin lỗi là được rồi.”

Thoại lý tàng đao\*, đây là ấn tượng đầu tiên của Phương Minh với Lăng Sở Sở, chắc chắn cô ta cho rằng Đông Trùng Hạ Thảo này là thật, chuyện xin lỗi mà cô ta nhắc tới ắt hẳn cũng không có đơn giản như vậy.

\*Thoại lý tàng đao: trong lời nói cất chứa đao

Phương Minh đã đoán đúng, Lăng Sở Sở đúng là muốn Phương Minh phải tới sảnh lớn công khai xin lỗi, vì cô ta cho rằng Phương Minh là người do đối thủ cạnh tranh phái tới gây rối.

Mấy năm nay mọi người ưa chuộng Trung Y nên thuốc bắc cũng được mua nhiều hơn, tiệm thuốc bắc mọc lên như nấm, cạnh tranh vô cùng kịch liệt. Nghiễm Niên đường tuy là một tiệm thuốc lâu năm nhưng nếu bị truyền ra có bán thuốc giả, chắc chắn danh tiếng sẽ bị ảnh hưởng mạnh.

Sở dĩ Lăng Sở Sở đoán vậy cũng không phải không có căn cứ, căn cứ của cô chính là dựa vào những vị thuốc trên bàn kia, cô ta cho rằng một người không thể nào mua một lúc nhiều được liệu như vậy được, quá không hợp lý.

“Bồi thường gấp mười lần sao?”

Phương Minh cười, nụ cười thiên chân vô tà rạng rỡ như Thái Dương. Số Đông Trùng Hạ Thảo này cậu phải bỏ ra mười vạn để mua, nếu như gấp mười lần... Um, có vẻ như có thể tiếp nhận.

Từ vẻ mặt của Lăng Sở Sở cùng quản lý Thường kia, cậu có thể xác định bọn họ cũng không biết Đông Trùng Hạ Thảo này là giả, có lẽ Nghiễm Niên đường cũng là bị người ta lừa.

“Thôi được, một trăm vạn để cho các cô có thể nhìn thấu âm mưu này vẫn còn lời chán, đây là may mắn của các cô.”

Phương Minh nhìn Lăng Sở Sở, toàn bộ Đông Trùng Hạ Thảo của Nghiễm Niên đường chắc phải có giá trị hơn ngàn vạn, dùng một trăm vạn để tránh mua phải mấy ngàn vạn thuốc giả, Nghiễm Niên đường cũng không bị lỗ.

Phương Minh cho rằng cậu đang làm việc tốt nhưng đám người Nghiễm Niên đường thì không, lời nói của Phương Minh khiến cho đám người Thường

Thụ Xuân tức giận.

“Cậu đừng có nói chắc như vậy, dược liệu Nghiễm Niên đường đều là được những chuyên gia có uy tín nhiều năm chọn mua đấy!”

Ông Triệu hừ lạnh một tiếng, ý của ông ta là với số tuổi của cậu chỉ sợ số gạo cậu ăn còn chưa bằng số dược liệu các chuyên gia kia đã nhìn thấy.

Phương Minh cười cười, cũng không tranh luận nữa, lấy mấy cây Đông Trùng Hạ Thảo từ trong túi ra bỏ vào chén trà trên mặt bàn.

Cậu ta đang muốn làm gì vậy?

Trong lòng mọi người nghi hoặc, cậu ta muốn để Đông Trùng Hạ Thảo ngâm nước trà sao?

Rất nhanh đám Lăng Sở Sở đã biết bọn họ đoán sai, sau khi bỏ Đông Trùng Hạ Thảo vào chén thì Phương Minh cũng không có đổ nước trà vào mà trực tiếp dùng ngón tay ấn xuống.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Đông Trùng Hạ Thảo trực tiếp bị nghiền thành mảnh nhỏ.

“Điều này làm sao có thể?”

Ông Triệu nhìn không được kinh hô, mặc dù Đông Trùng Hạ Thảo cũng khá giòn nhưng không phải ai cũng có thể dùng ngón tay nghiền nó thành như vậy, dù sao cô vẫn có tính dẻo dai kia mà.

Và lại điều quan trọng nhất là hàm lượng nước có trong Đông Trùng Hạ Thảo ở khoảng 10%, thực tế Đông Trùng Hạ Thảo rất dẻo dai, không thể đơn giản bị nghiền nhỏ như vậy được.

“Không thể nào, Đông Trùng Hạ Thảo này tuyệt đối không có vấn đề gì!”

Giờ phút này ông Triệu đã không thể nín nhịn được nữa, trực tiếp chạy lên cầm Đông Trùng Hạ Thảo trong bao ra xem đi xem lại nhưng ông vẫn không thấy nó có vấn đề gì.

“Nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài tất nhiên sẽ không thể nhìn thấy vấn đề, dù sao đây cũng là Đông Trùng Hạ Thảo thật.”

Mọi người lại trầm mặc, giả cũng là cậu ta mà thật cũng là cậu ta, vậy rốt cuộc là thật hay giả?

“Sở dĩ tôi nói là giả chính là bởi vì dược hiệu của những cây thuốc này đã sớm bị trôi mất, chỉ giữ lại không tới 10% dược hiệu, nói trắng ra là nó còn không có giá trị bằng một cây sâm núi được người ta trồng!”

Lăng Sở Sở nhíu chặt mày, mặc dù cô thuộc cao tầng của tập đoàn Niệm Phương nhưng lại không có hiểu biết nhiều về dược liệu, tuy vậy chỉ cần nhìn thấy sắc mặt khó coi của ông Triệu cô cũng biết nhóm dược liệu này quả thật có vấn đề.

Ba!

Ông Triệu trực tiếp ném cây Đông Trùng Hạ Thảo kia vào miệng nhai, càng nhai sắc mặt của ông càng khó coi, sau đó trực tiếp đi ra khỏi phòng nghỉ, mãi tới lúc đi vào mới đưa mắt ra hiệu cho Lăng Sở Sở.

“Mọi người ra ngoài cả đi, ông Triệu cùng quản lý Thường ở lại.”

Phương Minh cũng không để ý hành động nhỏ này của Lăng Sở Sở, cười cười nhìn cô gái xinh đẹp lạnh lùng kia: “Hiện tại có thể chứng minh tôi không nói sai chứ?”

“Thật xin lỗi cậu Phương, thật sự là dược hiệu của chúng tôi có vấn đề nhưng xin cậu hãy tin tưởng chúng tôi, đây chắc chắn chỉ là sự cố trong khâu mua hàng chứ không phải chúng tôi cố ý muốn bán thuốc giả.”

“Tôi biết.”

Phương Minh cắt ngang lời nói của Lăng Sở Sở, đương nhiên cậu biết cao tầng của công ty không thể nào đồng ý cho bán thuốc giả. Nhưng chuyện này chẳng liên quan gì tới cậu, thứ cậu muốn là bồi thường gấp mười lần.

Đôi mắt Lăng Sở Sở hiện lên tia kinh ngạc, cô chưa bao giờ gặp một người trẻ tuổi lại ngắt ngang lời nói của mỹ nữ\* như vậy, cậu Phương này thật sự quá khác người.

\*Mỹ nữ: cô gái xinh đẹp

“Lúc trước chúng ta đã thỏa thuận, nếu hàng giả sẽ một bồi mười, cậu Phương mua 8 vạn Đông Trùng Hạ Thảo, Nghiễm Niên đường của chúng tôi sẽ bồi thường cho cậu 200 vạn, nhưng mà chúng tôi cũng có một yêu cầu khác.”

Phương Minh cười: “Các cô muốn tôi giữ bí mật chuyện hôm nay đúng không?”

200 vạn, một trăm vạn dư ra này có lẽ là phí bịt miệng đi, dù sao thì danh dự của một tiệm thuốc lớn cũng không phải chỉ đáng giá 100 vạn đấy!

“Nói chuyện với người thông minh tôi cũng không quanh co lòng vòng nữa, đúng là chúng tôi muốn cậu Phuong không truyền tin này ra ngoài, chỉ cần cậu Phuong có thể giữ bí mật những vị thuốc này xin tặng cho cậu, miễn phí.”

“Không thành vấn đề.”

Phuong Minh sáng khoái đáp ứng, mà ông Triệu đang đứng bên cạnh cuối cùng cũng không thể nhịn được mở miệng: “Cậu Phuong, làm sao cậu biết Đông Trùng Hạ Thảo này có vấn đề?”

Đây là thắc mắc dày vò ông ta đã lâu, bởi vì chính ông ta cũng không thể nào nhìn ra được vấn đề, nếu không phải ném ra vị lạ chắc chắn ông ta cũng không thể phát hiện được.

“Được hiệu, được hiệu đã bị mất đi, nếu tôi đoán không nhầm thì những vị thuốc này có lẽ đã từng được sử dụng.”

“Không có khả năng, nếu đã bị người dùng qua làm sao có thể bảo trì hình dáng vốn có chứ?” Ông Triệu lắc đầu chắc chắn.

“Chuyện này tôi cũng không biết.”

Phuong Minh không để ý tới thái độ của ông ta, dù sao cậu cũng không phải là chuyên gia trong lĩnh vực dược này, làm sao có thể biết vì sao thuốc đã dùng qua vẫn có thể giữ nguyên hình dáng ban đầu được chứ.

Lúc trước sở dĩ cậu có thể biết được Đông Trùng Hạ Thảo có vấn đề cũng là do xúc cảm trong tay truyền tới khiến cậu cảm thấy thành phần dược hiệu của Đông Trùng Hạ Thảo không đúng lắm, đương nhiên cậu có thể cảm thụ được chính là nhờ có Vu Lực đấy.

Dược tính càng mạnh thì cảm giác này cũng càng mãnh liệt, khi cậu sờ Nhân Sâm với Lộc Nhung đều cảm nhận được cảm giác ầm áp kia, nhưng khi sờ tới Đông Trùng Hạ Thảo thì lại không thấy, vì vậy Phuong Minh mới biết những cây thuốc Đông Trùng Hạ Thảo này có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 65: Lăng Mộ Mai

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Chuyển khoản, lập hợp đồng hiệp nghị, hai bên ký tên!

Sau khi hoàn thành, Phuong Minh mang những dược liệu kia định rời khỏi thì bị Lăng Sở Sở gọi giật lại.

“Cậu Phuong, tôi thấy cậu có hiểu biết rất sâu sắc với thuốc bắc, không biết cậu có hứng thú tới tập đoàn Niệm Phuong của chúng tôi đảm nhiệm chức cố vấn thu mua dược liệu không?”

Đúng là Lăng Sở Sở đã nổi lên tâm tư mến tài, mặc dù cô chỉ là bộ trưởng bộ giám sát nhưng bởi vì thân phận đặc thù, quyền lực của cô vượt xa một bộ trưởng.

“Không có hứng thú!”

Phuong Minh trực tiếp cự tuyệt, không chút lưỡng lự rồi đi.

“Đúng là một người quái dị.”

Thường Thụ Xuân lẩm bẩm một câu, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt tức giận của Lăng Sở Sở thì thức thời ngậm miệng.

“Lão Triệu, chuyện Đông Trùng Hạ Thảo lần này tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, lão đi điều tra một chút xem nhóm dược liệu này là do ai nhập hàng, tôi muốn xem xem là kẻ nào to gan dám nhập hàng giả như vậy!”

Khuôn mặt Lăng Sở Sở lạnh lẽo, nhóm Đông Trùng Hạ Thảo này không chỉ bán ở cửa tiệm này mà hơn một nửa cửa tiệm của Nghiễm Niên đường đều bán, giá cả lúc nhập hàng vào chắc chắn phải hơn chục triệu, chuyện này nếu không có người trong nội bộ tiếp ứng tuyệt đối không có khả năng hoàn thành.



“Được, tôi sẽ đi điều tra.”

Lão Triệu gật gù đầu, sống nhiều năm như vậy ông ta cũng rõ ràng, chuyện này chắc chắn là có người trong nội bộ đã giở trò, bằng không không thể nào có khả năng nhận nhóm Đông Trùng Hạ Thảo đã bị trôi mất hết dược hiệu này. Những người chọn mua dược liệu bình thường sẽ phải tiến hành lấy mẫu dùng thử, không thể nào lại không phát hiện.

“Quản lý Thường, chuyện hôm nay ông phải làm công tác bảo mật với nhân viên, ít nhất là ngày nào tổng bộ còn chưa công bố kết quả, tôi không muốn nghe thấy bất kỳ tin đồn nào về chuyện này.”

“Vâng, tôi nhất định sẽ không để cho bọn họ bàn tán lung tung.” Thường Thụ Xuân liên tục đảm bảo.

Giao phó xong xuôi, Lăng Sở Sở cũng không tiếp tục ở tiệm nữa, hôm nay cô của cô quay về Ma Đô, cô phải tới gặp bà ấy.

Bên ngoài bãi Hoàng Bộ.

Lăng Sở Sở vừa chạy tới đã nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng chờ.

Người phụ nữ trung niên này rất quý phái, mặc dù khỏe mắt đã xuất hiện nếp nhăn nhưng có thể lờ mờ liên tưởng tới bà ấy mười mấy năm trước chắc chắn là một mỹ nữ tuyệt sắc.

“Cô cô!”

Lăng Sở Sở chạy bước nhỏ tới, như con yến con giang cánh tay ôm chầm lấy người phụ nữ trung niên.

“Sở Sở, đã lớn bao nhiêu rồi còn nghịch ngợm như vậy.” Lăng Mộ Mai nhìn cô cháu gái này, gương mặt u buồn lộ ra một chút vui mừng.

“Trước mặt cô Sở Sở mãi mãi là cô bé, không thể lớn nổi nha.”

Lăng Sở Sở cười vui không ngừng, còn đầu bộ dáng lạnh lùng khi ở trong hiệu thuốc lúc nãy nữa chứ, cô kéo kéo cánh tay Lăng Mộ Mai: “Vì sao mỗi năm cô tới Ma Đô đều đến đây vậy?”

Lăng Sở Sở biết cô của mình chỉ cần đi tới Ma Đô chắc chắn sẽ tới đây đầu tiên, cho dù có bận rộn bao nhiêu đi nữa chắc chắn vẫn sẽ bờ sông này, mà lần nào tới về mặt cô cũng u buồn như vậy. Nhìn đáng vẻ này của cô làm gì có ai tin cô lại là chủ tịch của tập đoàn Niệm Phuong trên thương trường luôn luôn sát phạt quyết đoán kia chứ.

Mà Lăng Sở Sở cũng phát hiện trên người cô của mình có rất nhiều điều thần bí, đầu tiên là người trong nhà không thân cận với cô, mà cô cũng rất ít về nhà, cho dù là bữa cơm tất niên hằng năm cô cũng chỉ về ăn cơm xong liền rời đi, quyết không bao giờ ở nhà ngủ lại. Mặt khác cô cũng đã hơn 40 tuổi nhưng chưa bao giờ Lăng Sở Sở nhìn thấy cô phụ, mỗi lúc cô hỏi ba mẹ cô, ba mẹ cô cũng chỉ xụ mặt xuống chứ không trả lời.

Giống như cô phụ là một đề tài cấm kỵ trong gia đình vậy!

Mà mỗi lần cô đều đến sông Hoàng Phố để làm gì? Không lẽ là nhớ về cô phụ thần bí mà cô chưa từng được gặp kia hay sao?

Dòng chảy trên sông Hoàng Phố cũng không mãnh liệt mà Lăng Mộ Mai cứ chăm chú ngắm nhìn nước sông, Lăng Sở Sở đứng bên cạnh bầu bạn, mỗi năm đều thế.

Sau nửa canh giờ, Lăng Mộ Mai thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn Lăng Sở Sở: “Lần này cháu đi giám sát chỗ này thế nào? Tình huống các nhà thuốc vẫn tốt chứ?”

Nói tới chuyện công việc, vẻ u buồn trên mặt Lăng Mộ Mai biến mất, chỉ có nơi đáy mắt vẫn còn chút ưu sầu chưa tan.

“Cô à, cháu cũng đang muốn nói với cô chuyện này đây. Hôm nay bên Thanh Phong đường có một chuyện phát sinh, có một người khách mua phải Đông Trùng Hạ Thảo có vấn đề về chất lượng, cháu hoài nghi trong khâu mua hàng của chúng ta đã có nội ứng rồi.”

“Hả, Đông Trùng Hạ Thảo xảy ra vấn đề sao? Cháu nói rõ tình hình một chút đi.”

Lăng Mộ Mai đi về phía bãi đậu xe, Lăng Sở Sở cũng đi bên cạnh, vừa đi vừa kể lại tình huống ban nãy một lần.

“Nếu mọi chuyện chính là như vậy, chắc hẳn là có người của chúng ta thông đồng với bên bán giờ trò bịp bợm, cô sẽ sai người điều tra chuyện này rõ ràng, nhưng mà người trẻ tuổi kia mua nhiều dược liệu như vậy để làm gì chứ?”

“Cậu ta không nói, mà thái độ của cậu ta cũng thật sự rất chảnh chọe, cho dù là Nghiễm Niên đường của chúng ta đã sai trước nhưng chúng ta cũng đã bồi thường cho cậu ta gấp mười lần rồi.”

Nhìn thấy vẻ mặt không cam lòng của cháu gái, Lăng Mộ Mai mỉm cười, bà làm sao có thể không nhìn thấu chút tâm tư nhỏ nhỏ của cô chứ.

“Cháu chính là cảm thấy người ta không quan tâm tới nhan sắc của cháu nên mới phiền muộn chứ gì? Nhưng mà cô cũng rất hiểu kỳ nha, lại có thể có

người trẻ tuổi lại không khách khí với Sở đại tiểu thư của chúng ta như vậy, người trẻ tuổi đó tên gì?”

Tâm tư bị cô mình bóc mẽ, Lăng Sở Sở đỏ mặt: “Tên Phương Minh.”

“Phương Minh, cái tên rất hay đó.”

Lăng Sở Sở cũng không có chú ý tới khi cô nói ra hai chữ Phương Minh, đôi chân Lăng Mộ Mai hơi ngừng lại một chút nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

...

“Cảm ơn mọi người, làm phiền mọi người đặt nó ở bên kia, đúng, thả trên bụi cỏ bên kia là được.”

Phương Minh chỉ huy mấy người đàn ông bưng một cái vại lớn về biệt thự, động tĩnh quá lớn khiến Đại Trụ đang quét dọn vệ sinh trong nhà cũng thấy hiếu kỳ, không nhịn được chạy tới hỏi thăm: “Phương Minh, cậu mua chiếc vại lớn như vậy để làm gì vậy?”

“Tôi định dùng nó để ngâm thuốc.”

Nghe Phương Minh trả lời một câu Đại Trụ cũng không hỏi nữa, bởi vì cậu biết Phương Minh làm rất nhiều việc kỳ là không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Sau khi để những công nhân đem cái vại lớn tới phòng tắm trên lầu hai, cậu trả tiền cho bọn họ rồi để bọn họ rời đi. Phương Minh hài lòng nhìn cái vại lớn trước mặt, đây là do cậu cố ý chạy tới tiệm đồ sứ để mua về đây! Nói thật, ở thành phố này muốn mua được cái vại lớn như vậy thật sự là không dễ dàng gì.

“Đi thôi, không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn cơm rồi mang lão Hoàng qua luôn, tối nay chúng ta sẽ ở bên này.”

“Được, tôi chỉ còn một phòng nữa là dọn xong rồi.”

Tám giờ tối, Phương Minh, Đại Trụ cùng lão Hoàng lại tới biệt thự. Trong biệt thự có rất nhiều phòng, Đại Trụ chọn lầu một, Phương Minh ở lầu 2, về phần lão Hoàng, toàn bộ biệt thự này đều thuộc về nó, vừa tới đây nó đã lưu lại dấu vết ở mọi ngõ ngách trong biệt thự.

“Được rồi, bận bịu cả ngày mọi người cũng nên đi ngủ sớm một chút, mấy ngày nữa khai trương chúng ta sẽ bận rộn nữa đấy.”

Sau khi chào hỏi Đại Trụ Phương Minh quay về phòng, cậu đã rất nóng lòng muốn thử hiệu quả của thuốc ngâm.

Đem số thuốc chia làm ba phần, mỗi phần đều được xác định tỉ trọng cẩn thận sau đó Phương Minh đổ hết dược liệu vào bên trong vạc lớn.

Thuốc Đông Y quan trọng phối phương, yêu cầu về liều lượng càng nghiêm khắc hơn, có một câu ngôn ngữ để nói về điều này chính là: Thiếu một gram đoạt mệnh, nhiều một gram đoạt hồn!

Đúng là chỉ cần khối lượng lệch lạc thì thuốc chữa bệnh cũng sẽ biến thành độc dược đoạt tính mạng con người.

Cho nước nóng vào vạc, chờ tới lúc đầy được bảy phần Phương Minh mới khóa vòi. Nước thuốc đục ngầu, tản ra mùi vị thuốc bắc nồng đậm.

Chờ sau nửa giờ, Phương Minh cởi hết quần áo trên người trực tiếp nhảy vào vạc nước vẫn đang còn nóng.

A!

Trong nháy mắt nhảy vào, Phương Minh cảm giác được da thịt trên người trong nháy mắt đỏ thẫm, nước trong vạc ít nhất cũng phải 70 độ!

Không dám có chút phân tâm, Phương Minh ngồi xếp bằng trong vạc, tu luyện theo ghi chép trong truyền thừa vu sư. Giờ khắc này, ánh sáng xanh trên ngực cậu bắt đầu chậm rãi lưu chuyển, mà theo cổ quang huy này tản ra Phương Minh mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Ngâm thuốc không giống tu luyện, tu luyện là hấp thụ Tinh Thần Quang Huy còn ngâm thuốc thì là để lỗ chân lông toàn thân thả lỏng hấp thụ dược hiệu của thuốc.

Đây là một quá trình dài, nước trong vại dần dần trở nên trong suốt, màu đục ngầu kia cũng chậm chạp dần dần biến mất.

Sau một canh giờ, khi Phương Minh mở mắt ra lần nữa, con ngươi cậu trở nên sáng ngời, cảm giác thoải mái chưa từng có!

Leo ra khỏi vạc lớn nhìn xem mực nước, cậu mới phát hiện mực nước lại thấp hơn lúc ban đầu tới tận 30cm.

“Hiệu quả không tồi chút nào, nhưng vẫn phải tu luyện mới biết được hiệu quả tới cùng là lớn bao nhiêu.”

Trong phim hay truyện huyền huyễn cũng có nói tới chuyện nhân vật chính dùng thuốc ngâm để tẩy tủy, sau đó thực lực đột nhiên tăng mạnh. Nhưng hiển nhiên là Phương Minh làm gì nhận được loại đãi ngộ như vậy, đây chỉ là dược hiệu cấp thấp nhất mà thôi, tác dụng duy nhất chính là tắm bổ cho lực phủ ngũ tạng của cậu mà thôi.

Cho nên cậu cũng không có làm mấy hành động như đánh ra một quyền xem có thể xuyên qua bức tường hay không, hoặc là nhảy lên thử xem có thể nhảy cao vài chục mét hay không mà trực tiếp đi ra khỏi phòng tắm, nhưng trong nháy mắt đột nhiên cậu sững sốt, trước mắt cậu hiện ra một đồng vật thể màu vàng.

Chính là lão Hoàng, lúc này nó đang ngồi chồm hổm trước cửa phòng tắm, nhìn thấy cậu mở cửa nó quay đầu thè lưỡi với cậu sau đó mạnh mẽ nhảy vọt vào trong vạc, nước bắn tung tóe.

“Cái con chó này, một chút chỗ tốt vậy mà cũng không chịu buông tha!”

Nhìn thấy lão Hoàng nhảy vào trong vạc, chân chó vùng vẫy bơi quanh Phương Minh cũng không biết nên nói gì, sau khi xác nhận nó sẽ không bị chìm xuống mới rời khỏi phòng tắm, mặc bộ đồ ngủ rồi đi ra ban công.

Hiện tại là lúc tinh không lóng lánh, ngôi xếp bằng, nhắm mắt cảm ứng sao Văn Khúc trên bầu trời, sau đó hấp thu Tinh Huy do sao Văn Khúc phát ra. Nhưng mà lần này Phương Minh có thể cảm giác được số Tinh Huy cậu có thể hấp thụ lại nhiều hơn bình thường mấy sợi!

Thật sự là một khối đầu tốt đẹp, nhưng nghĩ tới những gì cậu phải bỏ ra để nhận được thêm mấy sợi Tinh Huy này, không thể không cảm thán trong lòng: Tiền, thật sự là đồ tốt!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 66: Đi làm đầu tóc

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Sáng sớm, gió mát thổi tới.

Ở giữa mùa hè nóng bức chỉ có lúc này là mát mẻ nhất. Phương Minh rời khỏi ban công, cả đêm không ngủ nhưng cậu lại chẳng thấy mệt mỏi gì cả.

Soạt!

Sau khi mở cửa nhà tắm cậu sững sờ nhìn tình cảnh bên trong. Sau một đêm nước trong vạc lớn đã biến mất, giờ phút này chỉ có lão Hoàng nằm chổng vó, thè lưỡi ngủ ngáy!

“Lão Hoàng, mày uống hết nước trong vạc rồi hả?”

Phương Minh có chút dở khóc dở cười, cậu tin tưởng là lão Hoàng hoàn toàn có thể làm ra loại chuyện như vậy, chỉ là một con chó lại có thể uống hết cả vạc nước, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài làm gì có ai tin tưởng kia chứ.

Xác định lão Hoàng chỉ ngủ mà không phải đã xảy ra chuyện, Phương Minh cũng mặc kệ nó, thay quần áo rồi ra khỏi phòng.

“Đại Trụ, dậy sớm vậy!”

Dưới lầu Đại Trụ cũng đã rời giường. Cậu ta đã tạo thành đồng hồ sinh học rồi, cứ sáng sớm hơn sáu giờ là thức dậy.

“Đúng vậy, ngày nào cũng dậy giờ này đã thành thói quen mất rồi.”

Đại Trụ gãi gãi đầu, cậu ta đang chuẩn bị ra ngoài mua bữa sáng. Sau khi hỏi Phương Minh muốn ăn gì liền rời khỏi biệt thự, Phương Minh cũng không ở nhà chờ mà chạy tới công viên.

Sáng sớm công viên có không ít người, đa số người đều là chạy bộ tập thể dục những cũng có một số người hợp lại xếp thành hàng.

Đây chính là quần thể không nên đắc tội nhất ở Trung Quốc, được gọi là bác gái bác trai múa trên quảng trường.

“Chân trời bao la là tình yêu của ta, kéo dài dưới chân hoa đua nở...”

“Em là quả táo nhỏ của tôi, dù yêu em bao nhiêu cũng không đủ...”

Giai điệu quen thuộc, điệu múa duyên dáng, sau khi chạy mấy vòng trong công viên Phương Minh dừng lại thưởng thức điệu múa của các bác gái bác trai.

Múa tại quảng trường là một kỹ thuật múa thần kỳ thịnh hành gần đây, là kỹ thuật múa khiến rất nhiều người tuổi trẻ khịt mũi coi thường nhưng lại rất được lão trung niên hoan nghênh.

“Múa, lấy hoạt động tay chân tới dẫn động tinh thần, nếu nói vậy chỉ có múa quảng trường này tiếp cận gần nhất với Vu vũ.”

Đúng vậy, Phương Minh nhìn các bác gái và bác trai đang múa trên quảng trường không phải chỉ nhìn động tác của bọn họ mà còn đang kết hợp nó với những ghi chép về Vu vũ trong đầu.

Vu vũ, là vũ đạo dành riêng cho Vu sư.

Thời kỳ viễn cổ, khi con người tế trời cũng có Vu sư nhảy múa, sau đó, một số bộ lạc khi thắng trận cũng sẽ nhảy múa, đây là vũ đạo nguyên thủy nhất của Vu sư: Vu vũ.

Vu vũ là dáng múa mà Vu sư chuyên dùng để câu thông với Quỷ Thần, dựa theo ghi chép trong truyền thừa Vu sư, Vu vũ được chia ra làm chín cấp bậc, cấp thấp nhất của Vu vũ có thể câu thông với Tinh quái thảo mộc, mà Vu vũ cấp cao hơn thì có thể câu thông với Quỷ Thần, mà cấp cao nhất, Vu vũ vừa ra, Quỷ Thần tuân theo, hiệu lệnh thiên địa!

Ví dụ như điệu múa đại thần của người phương bắc, đây cũng là điệu múa do Vu vũ cải biên mà thành nhưng mà chỉ là Vu vũ cấp thấp mà thôi.

Động tác của Vu vũ rất đơn giản, trong truyền thừa liên quan tới Vu vũ Phương Minh cũng chỉ nhìn thấy có mấy động tác, nhưng năm nay Phương Minh cũng đã cố gắng tập thử mà mãi chưa thành công.

Chỉ nói tới động tác bắt đầu thôi, rung lắc hai tay chuyển động như cá bơi lội, nhưng mà một động tác đơn giản như vậy cậu lại không thể tập tới được.

Bây giờ khi nhìn thấy mấy bác gái múa trên quảng trường rồi cuộc cậu cũng biết vấn đề của cậu nằm ở chỗ nào.

Nhịp và tần suất!

Phương Minh không thể không thừa nhận, cậu thật sự không có một chút tế bào âm nhạc nào nên mới không thể tìm được tiết tấu của Vu vũ, mà đây lại chính là nguyên nhân khiến cậu không thể nhập môn!

Làm sao bây giờ?

Khẽ cắn môi mặc kệ ánh mắt chê cười của người khác, Phương Minh đứng phía sau mấy bác gái kia, sau đó thả mình hòa nhập theo giai điệu quen thuộc.

Nửa giờ sau khi mấy bác trai bác gái múa mệt, dừng lại nghỉ ngơi mới chú ý tới Phương Minh, mọi người kinh ngạc không thôi nhưng rất nhanh lại chuyển sang vẻ mặt khen ngợi.

“Tốt lắm, cuối cùng thì cũng có người trẻ tuổi biết được sự tốt đẹp của múa quảng trường.”

“Đúng vậy nha, con trai tôi giờ này chắc còn đang nằm ườn trên giường ngủ, mỗi ngày đều lười biếng, không tới lúc phải đi làm thì tuyệt đối không có thức giấc!”

“Con ông như vậy còn tốt, con của tôi cả ngày chỉ ôm di động, ngủ dậy chơi, ăn cơm chơi, đi nhà vệ sinh mà cũng mang theo điện thoại để chơi.”

Mọi người nhao nhao tán thưởng Phương Minh, dù sao hiện tại có bao nhiêu người trẻ tuổi lại chủ động đi múa ở quảng trường này chứ? Chính con cái trong nhà bọn họ còn ghét bỏ nữa là...

“Đứa nhỏ này cũng thật giỏi, bà nhìn động tác nhảy này của cậu ta đi, cái eo có thể lắc như vậy còn đẹp hơn cả chúng ta nhảy nữa.”

Mà đối với những lời khen ngợi không ngừng của các bác trai bác gái này Phương Minh lại không nghe được chút nào, giờ phút này cậu đang đắm chìm trong các điệu múa, mà cũng chính thời khắc này cậu lại có thể cảm nhận được tần suất của Vu vũ!

Quên hết mọi thứ xung quanh, hai tay Phương Minh đang đưa, vu lực trên ngực cũng bắt đầu lưu chuyển tới hai tay.

“Kỳ quái, cậu ấy múa điệu đơn giản như vậy mà sao tôi lại cảm thấy trông nó có vẻ rất đẹp mắt nhỉ?”

“Đúng vậy nha, tôi cũng có cảm giác như vậy, điệu múa của cậu ấy làm tôi có cảm giác rất dễ chịu!”

Những người này cũng không biết động tác Phương Minh đang múa là Vu vũ, là động tác múa nguyên thủy nhất, cũng là căn nguyên của vũ đạo, có thể nói, vũ đạo chính là được những điệu múa này diễn hóa mà ra.

Một lúc lâu sau Phương Minh mới dừng động tác, mở mắt thở ra một hơi, sau khi múa được động tác thứ nhất của Vu vũ khiến toàn thân cậu trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

Nhưng cậu còn chưa kịp cảm nhận kỹ càng hơn đã bị ánh mắt của bác trai bác gái xung quanh gây chú ý, cho dù mặt dày như Phương Minh cũng nhận không được mà đỏ lên.

“Khụ khụ, chào các cô các bác, cháu cũng rất thích múa quảng trường, nhìn thấy các cô các bác múa không nhận được mà múa theo, mọi người sẽ không ghét bỏ cháu chứ?”

Thấy vẻ mặt Phương Minh ngại ngùng, một bác gái lập tức đáp lời: “Sao lại ghét chứ, nếu chàng trai trẻ cậu muốn theo chúng tôi múa thì cứ múa đi, thời này đứa trẻ ngoan như cậu còn được bao nhiêu kia chứ?”

“Chị Tần nói chẳng sai chút nào, những người trẻ tuổi bây giờ làm sao biết được lợi ích của múa quảng trường kia chứ? Cả ngày chỉ cắm mặt vào điện thoại, vẫn là chàng trai trẻ này hiểu chuyện.”

Cuối cùng Phương Minh rời đi trong những lời khen ngợi không ngừng của các bác gái...

...

Cửa hàng Vu Đạo.

Phương Minh tiếp tục tiến hành định bút khai quang cho những vật mà cậu khắc ra, nhưng mới được một nửa thì điện thoại reo.

Nhìn lướt qua dãy số trên màn hình điện thoại Phương Minh định làm lơ nó luôn, không ngờ chủ của dãy số kia quá phiền toái, không ngừng gọi hết cuộc này tới cuộc khác.

“Nói, có chuyện gì?” Sau khi điện thoại được kết nối, cậu trực tiếp nói luôn.

“Phương Minh, có muốn qua chỗ tôi chơi không? Bên chỗ tôi có mấy cô gái rất đoan trang.”

“Không hứng thú.”

Cạch!

Phương Minh cúp điện thoại. Chỉ là điện thoại lại tiếp tục reo lên khiến Phương Minh bất đắc dĩ. Cái tên Hoa Minh Minh này mới sáng sớm đã phát điên cái gì không biết: “Hoa Minh Minh, cậu còn quấy rối tôi có tin tôi sẽ gọi điện méc chú Hoa không?”

“Đừng đừng đừng, nếu cậu không có hứng thú thì đành thôi, nhưng mà bên chỗ tôi đang có một món đồ mà cậu rất hứng thú đấy. Không phải cậu vẫn đang tìm mua Ô Mộc sao, chỗ tôi có một người đang muốn bán Ô Mộc, bây giờ tôi sẽ giúp cậu nói chuyện với người này trước, cậu mau mau qua đây nha. Tôi đang ở đường Hải Vương, chỗ này có một tòa cao ốc đang tu sửa, tôi nơi thì hãy gọi cho tôi.”

“Thôi, không nói với cậu nữa, cậu mau mau qua đây đi, một lát nữa tôi còn phải đi làm đầu tóc, không có thời gian để trì hoãn lâu đâu.”

Lời Hoa Minh Minh vang lên trong điện thoại khiến Phương Minh nhú mày, nhất là câu nói cuối cùng của cậu ta.

Sau khi cúp điện thoại, Phương Minh lên website tìm kiếm 4 chữ “đi làm đầu tóc”, không bao lâu sau website đã được kết nối.

Sau một lát, ánh mắt Phương Minh lóe lên tia tinh anh, lại bấm bấm một dãy số trên điện thoại: “Alo, chú Hoa, Hoa Minh Minh có ở trong tiệm không ạ? A, cậu ta không ở đó sao, từ tối qua vẫn chưa về? Được được, tôi biết... Không có việc gì.”

Hoa Minh Minh đã xảy ra chuyện!

Giờ phút này Phương Minh có thể xác định điều này, câu nói cuối cùng của Hoa Minh Minh đã để lộ ra tin tức.

Mở ngăn kéo, Phương Minh lấy bốn trong năm đồng tiền Ngũ Đế mà cậu mua được khi mới tới Ma Đô, sau đó đặt lên bàn.

Bình thường khỏi bàn Lục Hào chỉ cần dùng ba đồng tiền nhưng Phương Minh thì không, cậu không định dùng phương pháp thôi diễn khỏi bàn Lục Hào mà là phương pháp Tứ Phương Đo trong truyền thừa Vu sư.

Bốn đồng tiền chia đều ra hai tay, tay trái hướng xuống tay phải hướng lên, cuối cùng hai tay hợp lại làm một. Mà trong chớp mắt khi hai tay hợp lại làm một, bốn đồng tiền theo khe hở từ hai tay rơi xuống trên bàn.

“Cửu tinh phản ngâm(1), thời can lâm mã(2), ngay lúc Huyền Vũ lâm Thiên Xung.”

Phương Minh lăm lăm trong miêng, thu hồi bốn đồng tiền. Lần này cậu thật sự có thể xác định Hoa Minh Minh đã xảy ra chuyện, cậu ta đã bị người bắt cóc!

Kết hợp với những tư liệu mà cậu tra được trên mạng, cậu cũng có thể đoán ra đại khái mọi chuyện, tối qua Hoa Minh Minh đi tán gái, kết quả bị người ta bắt cóc.

Chỉ là tại sao Hoa Minh Minh lại gọi điện cho cậu?

Ban đầu Hoa Minh Minh kêu cậu đi tới tòa cao ốc đang sửa chữa, chắc chắn đây không phải là những lời mà cậu ta muốn nói mà là có người ép cậu ta nói, mục đích chính là để dẫn dụ cậu qua, chỉ có câu nói cuối cùng mới là tin tức thật sự Hoa Minh Minh muốn tiết lộ cho cậu.

Trong mắt Phương Minh có ánh sáng lóe lên, cậu đã hiểu, đối phương không phải thật sự muốn bắt cóc Hoa Minh Minh mà mục tiêu của hắn ta là mình!

Hắn ta bắt cóc Hoa Minh Minh, sau đó lại ép Hoa Minh Minh lừa cậu qua tòa nhà lớn, nói cách khác hắn ta biết quan hệ giữa cậu và Hoa Minh Minh. Mà người này còn có thù với cậu, người phù hợp với hai điều kiện này chỉ có thể là Lương Hạo!

“Anh đã muốn đùa thì để tôi đùa cùng anh!”

(1)Phản ngâm: đối kháng

(2)Thời can lâm mã: gặp nạn không thể thoát

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 67: Bất ngờ ngất xỉu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Đường Vọng Hải, tòa nhà Kinh Thiên.

Tòa nhà bị bỏ hoang đã một năm nay, nguyên nhân được cho là do nhà đầu tư gặp vấn đề nên rút cuộc tòa nhà vẫn chưa tiến hành giai đoạn xây cất cuối cùng.

Ngay lúc này tại tầng một của tòa nhà có mấy gã đại hán cánh tay đầy hình xăm đang vây quanh. Ở chính giữa là Lương Hạo đang nhìn Hoa Minh Minh mặt mũi sưng vù.

"Người nên cầu trời khẩn phật sao cho tên kia đến nhanh một chút nếu không ta sẽ mượn tạm của người một cánh tay."

"Đại ca đừng a, Phương Minh nhất định sẽ lập tức tới ngay, ta và hắn ta là bạn thân, hơn nữa hắn ta là người yêu cây hơn yêu mỹ nữ, nhìn thấy khúc gỗ tốt như vậy còn kích động hơn cả thấy gái đẹp, ta nói với hắn ta nơi này có cây mun hắn ta nhất định sẽ tới."

Hoa Minh Minh vội vàng mở miệng, còn cô gái vóc người gọi cảm ăn mặc hở hang bên cạnh Lương Hạo cứ cười khúc khích không ngừng, "Lương thiếu, em cảm thấy không nên tháo cánh tay của hắn ta xuống."

Nghe cô ta nói như vậy, tuy trong lòng Hoa Minh Minh hận nữ nhân này muốn chết bởi vì nếu như tối hôm qua không phải nữ nhân này câu dẫn hắn ta lừa hắn ta đến cái hẻm nhỏ thì làm gì có chuyện hắn ta bị bắt cóc, bắt quả lúc này đây hắn ta vẫn vội vàng gặt đầu, nữ nhân này rút cuộc cũng không phải là kẻ mất lương tâm.

"Kỳ thực em cảm thấy nên cắt bỏ cái chân thứ ba của hắn ta, tối hôm qua hắn ta quả thật là không thành thật chút nào, nếu như Lương thiếu tới trễ em đã bị hắn ta khi dễ rồi."

Nữ nhân đó vừa ồ ồ vừa nói chuyện, Hoa Minh Minh rút cuộc cũng hiểu được cái gì gọi là lòng dạ đàn bà, tối hôm qua chính là nữ nhân này chủ động câu dẫn hắn ta, bây giờ lại đánh phủ đầu.

"Yên tâm, lát nữa hai người bọn chúng ai cũng chạy không được."

Lương Hạo nở nụ cười tàn nhẫn, Hoa Minh Minh nghe lời này một cái lập tức kêu lớn: "Người nói sẽ không tính toán gì hết, người đã nói chỉ cần ta lừa được Phương Minh tới người liền thả ta đi."

"Đồ ngu, thả người đi sau đó chờ người báo cảnh sát hả?"

Một gã đại hán vẻ mặt giễu cợt nhìn về phía Hoa Minh Minh, thật đúng là ngây thơ, bọn họ làm chuyện phạm pháp là bắt cóc, hơn nữa lát nữa còn muốn giết người, làm sao có thể thả hắn ta đi được.

"Các người, các người nói không giữ lời!"

Hoa Minh Minh thở hổn hển, lập tức cả người như quả bóng xì hơi xụi lơ ngồi phịch xuống đất, dường như không thể nào tiếp thu được sự thật này, hành động này khiến cho mấy gã đại hán kia cười ha ha, nhưng bọn họ cũng không để ý rằng lúc Hoa Minh Minh cúi đầu trong mắt toát ra một tia giảo hoạt.

"Được rồi, tất cả mọi người chú ý một chút, kêu bọn Hao Tử quan sát cho kỹ, chỉ cần có người tiến vào cao ốc lập tức truyền tin, tuyệt đối không được để cho bọn chúng trốn thoát."

"Lão đại cứ yên tâm đi, bọn Hao Tử rất tinh mắt, toàn bộ cao ốc trước sau đều có các huynh đệ canh gác, chỉ cần hắn ta vừa tiến đến ngay lập tức sẽ bị phát hiện."

Người được xưng là lão đại gật đầu, sau đó vẻ mặt cười nhìn về phía Lương Hạo, "Lương thiếu, cậu xem các huynh đệ đều đã tập hợp đủ rồi, dựa theo ước định của chúng ta..."

"Yên tâm, không quên các người đâu, sau khi chuyện này thành công một xu cũng không thiếu, đương nhiên nếu như khiến cho bọn thiếu ta sáng khoái, đến lúc đó ta thường gấp bội."

"Chuyện này là hiển nhiên, bắt được tên tiểu tử kia rồi chỉ cần Lương thiếu muốn xả giận kiểu gì thì sẽ được xả giận kiểu đó, ta có rất nhiều phương pháp tra tấn, đến lúc đó Lương thiếu có thể thử một chút."

"Tốt, ta đây đến lúc đó phải vui đùa một chút cho sáng khoái mới được!"

Biểu hiện của Lương thiếu có chút vận vẹo, trong đầu của hắn ta lại hiện ra hình bóng của Hàn Kiều Kiều, sau khi thu thập tên tiểu tử kia sẽ đến phiên Hàn Kiều Kiều.

Nghĩ đến vóc dáng như yêu tinh của Hàn Kiều Kiều, thân thể của Lương thiếu liền nóng lên, trực tiếp dùng bàn tay to bè của mình với sang nữ nhân bên cạnh hung hăng bóp một cái, khiến cho nữ nhân này hờn dỗi kêu to một tiếng, thanh âm kia cũng khiến cho bọn đại hán nóng lên, tiếng kêu của nữ nhân này tuyệt đối là gọi tình.

"Ok, mọi người ở chỗ này chờ tiểu tử kia đến, ta phải ăn sạch sẽ cô nàng yêu tinh này trước đã."

Lương Hạo như bị lửa đốt, trực tiếp ôm nữ nhân này đi về phía bên kia, mà nữ nhân này cũng không có cự tuyệt, cười tủm tỉm bước vội theo, chỉ chờ cho những đại hán này một cái cặp mộng không ngừng vận vẹo.

"Được rồi, có tiền là ngon rồi, đừng nhìn nữa, làm xong chuyện này, tất cả đều có thể được chia đến mấy trăm ngàn, đến lúc đó tìm nữ nhân phát tiết một chút."

Lão đại nhìn thấy thủ hạ của mình thêm thưởng liền mở miệng an ủi một câu, chỉ cần làm xong chuyện này hắn ta sẽ có trong tay bốn triệu, phân cho mấy tên thủ hạ mỗi người hai ba trăm ngàn, còn hắn ta ôm trọn ba triệu.

Một cái mạng hai triệu, đây là giá cả mà hắn ta đề ra!

Giữa lúc tên lão đại này và thủ hạ của hắn ta đắm chìm trong suy nghĩ sau khi chi tiền thì đi đâu để tìm phụ nữ phát tiết thì từng đạo thanh âm truyền đến từ một nơi không xa.

"Cảnh sát đây, bỏ vũ khí xuống!"

Tiếng bước chân nghiêm chỉnh đã qua huấn luyện đang truyền đến, lão đại và mấy tên thủ hạ đều tròn tròn mắt, nhất là khi cảnh sát chỉ còn cách bọn họ chưa đến mười mét.

"Là ai đã tiết lộ, chạy!"

Giờ khắc này tên lão đại đã bất chấp tất cả, hắn ta biết hắn ta nhất định phải chạy, nếu không một khi bị kết án hắn ta chỉ còn cách bóc lịch dài dài!

Cả bọn điên cuồng chạy trốn, không ai đi để ý tới Hoa Minh Minh đang ngồi dưới đất, Hoa Minh Minh từ dưới đất đứng lên, mang theo vẻ mặt mừng rỡ, "Phương Minh thật đúng là thông minh, dĩ nhiên hiểu được tin tức mà mình truyền ra ngoài, biết báo cảnh sát tới cứu mình."

"Giờ tay lên!"

"Đừng đừng đừng, tôi là con tin, tôi tên là Hoa Minh Minh."

Mấy cảnh sát xông vào giờ súng nhắm vào Hoa Minh Minh, Hoa Minh Minh vội vã kêu lên, ngay lúc đó hắn ta liền nhìn thấy Âu Dương Tuyết Tinh xông vào.

"Âu Dương cảnh quan!"

Âu Dương Tuyết Tinh cũng thấy được Hoa Minh Minh, nhìn mấy vị đồng nghiệp bên cạnh nói rằng: "Anh ta chính là con tin bị bắt cóc - Hoa Minh Minh mà chúng ta muốn giải cứu."

Có Âu Dương Tuyết Tinh giới thiệu, mấy vị cảnh sát này không đứng đó nữa mà nhanh chân truy kích các phần tử chạy trốn.

"Âu Dương cảnh quan, có phải Phương Minh báo án không?"

"Không sai, cách đây một giờ Phương Minh gọi điện thoại cho tôi nói anh bị người ta bắt cóc, địa điểm bắt cóc là cao ốc Kinh Thiên, cho nên tôi lập tức báo cáo với thị cục, cuối cùng họ cũng phái hình cảnh đội và người của đặc cảnh đội đến đây nghỉ cách cứu viện, anh yên tâm, lũ người đã bắt cóc anh sẽ không thể chạy thoát được dù là một tên."

Một giờ trước, Âu Dương Tuyết Tinh đang làm việc thì nhận được điện thoại của Phương Minh, ngay từ đầu cô có chút ngạc nhiên tại sao Phương Minh lại gọi điện thoại cho mình, nhưng vừa mới bắt máy, câu đầu tiên mà Phương Minh nói chính là: "Âu Dương cảnh quan, tôi muốn báo án, có người bị bắt cóc ở cao ốc Kinh Thiên."

"Phương Minh không có tới sao?"

Nghe Âu Dương Tuyết Tinh giải thích xong, Hoa Minh Minh nhìn hai bên một chút nhưng không thấy Phương Minh, có chút không cam lòng lắm bầm một câu: "Tôi là bị hấn ta liên lụy, bọn chúng vì muốn dụ hấn tôi nên mới bắt tôi."

"Anh nói cái gì?"

"Ah, không có gì, tôi nói tên Phương Minh kia thật hết chỗ nói, cũng không đến xem tôi thế nào."

Tuy là trong lòng có chút bất mãn, nhưng Hoa Minh Minh cũng không có nói cho Âu Dương Tuyết Tinh biết mục đích của bọn kia là nhắm tới Phương Minh, bởi vì hấn ta không biết vì sao Phương Minh đặc tội vị Lương thiếu kia, vì vẫn chưa nói chuyện với Phương Minh nên hấn ta vẫn giữ im lặng.

"Được rồi, giao chuyện truy bắt mấy tên bắt cóc này lại cho chúng tôi, còn anh lên xe cảnh sát đi."

Âu Dương Tuyết Tinh ra hiệu bảo hai vị đồng sự mang Hoa Minh Minh rời đi, còn cô theo chân đồng sự tiếp tục đuổi bắt bọn cướp.

Ở góc bên trái của tòa nhà, lúc này Lương Hạo và nữ nhân kia đang quần áo xốc xếch về mặt kính hoảng chuẩn bị leo tường chạy trốn, không sai, hai người đã biết tin tức cảnh sát đến, hơn nữa vì lúc hai người đang hành sự ở góc nhà, cho nên ngay khi nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát liền bật dậy chạy về phía bờ tường.

Chỉ là, một người thì say rượu còn một người thì vật lộn với phụ nữ cả đêm, đứng trước bờ tường cao hai mét cả hai người mất cả nửa ngày cũng không thể leo lên.

"Tới đây, cô ngồi xuống để tôi dẫm lên lưng cô lấy đà." Lương Hạo nhìn về phía nữ nhân kia, ra lệnh.

"Lương thiếu, còn em thì sao?" nữ nhân kia liền dùng biểu tình điềm đạm đáng yêu nhìn về phía Lương thiếu.

"Cô sợ cái gì, chỉ cần tôi không bị bắt, đến lúc đó tôi tự nhiên sẽ sắp xếp người đi cứu cô, đừng nói nhiều, nhanh lên!"

Lương Hạo có thể làm chuyện ác nhiều năm như vậy, sự thông minh của hấn ta cũng không thấp, đợi đến lúc hấn ta rời khỏi nơi này thì hấn ta sẽ phải sạch mối quan hệ với tất cả chuyện này, còn như nữ nhân này chết sống ra sao thì liên quan gì đến hấn ta?

"Lương thiếu đến lúc đó anh nhất định phải phái người tới nộp tiền bảo lãnh cho em, em không muốn ngồi tù."

Nữ nhân này cũng biết nếu như không có lương thiếu chuyện lần này khẳng định cô không thoát được, cho nên cô chỉ có thể gửi hy vọng cuối cùng vào Lương thiếu, hy vọng hấn ta sẽ nộp tiền bảo lãnh cho cô.

Nữ nhân này liền cúi người xuống, Lương Hạo không chút do dự dẫm lên lưng cô ta, đôi tay nắm lấy bờ tường, sau đó dùng sức nhảy lên, ngay sau đó nữ nhân liền nghe phịch một tiếng, cô nghĩ rằng chắc là Lương thiếu đã nhảy xuống.

"Lương thiếu, anh nhất định phải cứu em a."

Nữ nhân đứng bên kia bờ tường hô hoán, chỉ là bên kia tường không có một tiếng đáp lại.

"Đừng nhúc nhích!"

Mấy giây sau, mấy vị đặc công vọt tới, nữ nhân này liền vội vàng giơ hai tay lên, "Tôi vô tội, tôi cái gì cũng không biết."

Đặc công tuyệt nhiên không có để ý cô, hai vị đặc công đưa cô đi, còn hai vị khác chạy nước rút phi thẳng lên bờ tường, chẳng qua là khi hai vị đặc công nhìn thấy sự tình phía sau bờ tường trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, trực tiếp nói vào bộ đàm.

"Tổ 3 hội báo, có một đối tượng tình nghi nhảy qua bờ tường, không hiểu sao lại té ngất đi, mau gọi nhân viên cứu cấp đến đây!"

Không sai, lúc này Lương Hạo đang quỳ rạp trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, cho người ta cảm giác giống như là lúc nhảy xuống từ bờ tường không cần thận ngã xuống.



Xe cứu thương rất nhanh đã chạy tới, nhân viên cấp cứu đưa Lương Hạo lên thùng xe gào thét rồi đi, còn các đặc cảnh cũng nhao nhao phản hồi với đồng nghiệp ở trong cao ốc, không có ai chú ý tới bên kia đường, có một đạo thân ảnh yên lặng quan sát hết thấy mọi chuyện.

"Lão Hoàng, đi thôi."

Phương Minh vỗ vỗ đầu con chó tên lão Hoàng đang ngồi chồm hổm ở một bên, sau đó một người một chó xoay người hướng phía đường cũ quay trở về, chỉ bất quá, sắc mặt của Phương Minh hơi có chút tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 68: Cô nhi viện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
"Phương Minh, anh biết Lương Hạo bây giờ ra sao không? "

Ngày thứ hai, Hoa Minh Minh vẽ mặt cao hứng chạy thẳng lên lầu hai của Vu Đạo quán, "Cười chết tôi rồi, tên kia lúc nhảy tường bị chấn thương sọ não, lúc đầu tôi còn không tin, sợ là đối phương giả điên, chẳng phải bây giờ đang là một nhà giàu trừ sẵn giấy chứng nhận trong nhà sao, tôi chỉ sợ Lương Hạo cũng giống với mấy người đó, làm giả một tờ giấy chứng nhận tâm thần gì đó. Cho nên tôi cố ý chạy đến bệnh viện tự mình đi kiểm tra, anh đoán kết quả thế nào? "

Hoa Minh Minh trên mặt rất kích động, "Tên kia thực sự bị chấn thương sọ não, hơn nữa dựa theo bác sĩ nói thì chấn thương vô cùng nghiêm trọng, có khả năng rất lớn sẽ biến thành bại não. "

"Tức cười chết thôi, bất quá tường cao hai mét mà dám nhảy xuống nên hiển nhiên là bị chấn động não nghiêm trọng, cái này thật đúng là ông trời có mắt a, tôi mới đầu còn lo lắng đối phương quan hệ rộng sẽ chạy tội, hiện tại xem ra bản thiếu gia tôi là chân mệnh thiên tử, bất luận là ai đắc tội với người của tôi đều sẽ bị trời tru đất diệt. "

Nhìn Hoa Minh Minh chẳng biết xấu hổ khoe khoang, Phương Minh cũng chỉ biết mỉm cười, có một số chuyện hán cũng không tính nói cho Hoa Minh Minh, giống như hán dùng tứ phương trắc tính được rồi cuộc Lương Hạo sẽ trốn thoát ở đâu, để đứng chờ sẵn ở chỗ đó.

Không sai, Lương Hạo cũng không phải là bị té đến mức chấn thương sọ não, Phương Minh đã sớm động tay động chân ở chỗ đó, Vu sư trong truyền thừa có một thứ thuật pháp là phong ấn hồn thuật, thuật pháp này có thể phong bế hồn phách của một người.

Ba hồn bảy vía của một người đều có một nhiệm vụ riêng, một khi hồn phách bị thất lạc, sẽ gặp phải các hiện tượng như thể trạng yếu ớt, nhiều bệnh, trí chướng, bại liệt các loại.

Phương Minh không lấy đi hồn phách của Lương Hạo, bởi vì rút hồn không phải là một chuyện dễ dàng, hán đơn giản là đem hồn phách của Lương Hạo phong bế lại, tác dụng tương tự như lấy đi hồn phách của người ta.

Đúng vậy, từ đầu tới đuôi Phương Minh chưa từng nghĩ tới việc để cho Lương Hạo bị luật pháp trừng trị, với bối cảnh xuất thân của Lương Hạo thì cho dù bị xử tử nhưng sợ rằng chưa tới một hai năm sẽ ra tù.

Bảo cảnh sát, chỉ là để mình không bị tình nghi, giống như bây giờ, tất cả mọi người đều cảm thấy Lương Hạo bị té nên dẫn đến bị chấn thương sọ não nghiêm trọng, không một ai hoài nghi hán.

Trong lòng Phương Minh, loại người như Lương Hạo là một mối nguy lớn, bởi vì... loại người này không biết hối hận là gì, hán mặc dù không sợ Lương Hạo, thế nhưng hán lo cho những người bên cạnh hán, lúc này đây Lương Hạo bắt được Hoa Minh Minh, e rằng mục tiêu tiếp theo chính là Đại Trụ, thậm chí còn có cô nàng yêu tinh kia.

Cho nên khi dùng tứ phương trắc đoán ra được Phương Minh đã khắc sâu trong lòng một kế hoạch, mà toàn bộ kế hoạch này xem ra đều không thể chệch vào đâu được.

"Tôi nói Phương Minh anh tại sao không ngạc nhiên chút nào vậy, Lương Hạo thất thế như vậy không phải anh nên vui vẻ sao, hơn nữa tôi đã hỏi thăm rõ ràng, mục tiêu của Lương Hạo là anh, tôi bất quá là giúp anh gánh nợ mà thôi, anh nói xem phải bồi thường cho tôi như thế nào? "

Phương Minh ngẩng đầu nhìn thẳng Hoa Minh Minh, giữa lúc Hoa Minh Minh dùng vẻ mặt chờ mong Phương Minh nói ra phương án bồi thường thì

Phuong Minh vô cùng nghiêm chỉnh nói một câu: "Thương dâng bắt đĩnh vô phùng đích đàn. "

"Thương dâng bắt đĩnh vô phùng đích đàn là ý gì, con bà nó, anh đây là mắng tôi sao?"

Tuy là trước đây vô công rồi nghề, nhưng những câu nói như vậy hẳn ta vẫn hiểu được phần nào, Phuong Minh đang chửi ngược lại hẳn ta.

"Quên đi, tôi cũng không so đo với anh, bắt quá chuyện này lão đầu từ nhà tôi tạm thời còn không biết, cũng không cần nói cho ông ấy biết, nếu không với tính cách của lão đầu từ nhà tôi nhất định là sẽ nổi điên. "

Đây mới là mục đích chính Hoa Minh Minh tìm đến Phuong Minh, nếu để cho lão đầu từ nhà hẳn ta biết hẳn ta đi ra ngoài tán gái kết quả bị người ta bắt cóc, thì sẽ tức giận mà đánh gãy chân hẳn, cho dù không đánh gãy chân thì cũng sợ rằng sẽ cấm cửa hẳn ta một tháng.

Thấy Phuong Minh đồng ý rồi, Hoa Minh Minh lập tức rời đi, bởi vì sau khi vượt qua chuyện lần này hẳn ta phát hiện ra mục tiêu mới để theo đuổi, đó chính là Âu Dương Tuyết Tinh.

Âu Dương Tuyết Tinh mặc dù không yêu mị như Hàn Kiều Kiều nhưng vô luận là dung nhan hay vóc người đều là thượng phẩm,

Nhất là lúc mặc vào cảnh phục lại càng hấp dẫn... Chà chà chà...

Hoa Minh Minh cực kỳ kiêu ngạo mà rời đi, Phuong Minh bắt đầu đi lác đầu, tiếp tục công việc định bút khai quang.

...

Bệnh viện Hoa Hải, bệnh viện tư nhân hàng đầu ở Ma Đô, giờ khắc này ở bên trong phòng bệnh cao cấp, mấy vị bác sĩ không ngừng bận rộn, mà ở ngoài phòng bệnh, có một nam tử trung niên và một nữ tử trung niên ăn mặc diêm lệ.

"Hạo nhi tại sao lại như vậy, bác sĩ, mọi người nhất định phải cứu Hạo nhi của tôi, mọi người muốn bao nhiêu tiền chúng tôi đưa bấy nhiêu! "

"Lương phu nhân, chúng tôi hiểu tâm tình của bà, bệnh viện chúng tôi cũng sẽ cố hết sức, chỉ là não bộ của bệnh nhân bị chấn động nghiêm trọng, tuy là hiện nay vẫn giữ được tính mệnh, nhưng sợ rằng có khả năng rất lớn sẽ bị bại não. "

"Bại não? "

Nữ tử trung niên lão đạo đứng không vững, nam tử trung niên đứng bên cạnh vội vã đỡ, "Bà xã, bà về nghỉ trước, để tôi ở lại là được rồi. "

"Ông ở lại thì làm được gì, cả ngày ông chỉ biết lo chuyện buôn bán, ông có quan tới chuyện của Hạo nhi sao, hiện tại Hạo nhi bị bệnh nặng như vậy, vậy mà ông không có một chút thương tâm, tôi cho ông biết, nếu như Hạo nhi có chuyện gì thì tôi với ông coi như xong. "

"Tôi còn nghe nói, Hạo nhi là bị người ta làm hại, người nào hại Hạo nhi của tôi thì tôi không để yên cho hẳn ta! "

Nữ tử trung niên hoảng loạn đầu óc liên tục gào thét, nam tử trung niên nhủ mày, "Việc này tôi biết phải xử lý như thế nào, bà về nhà nghỉ ngơi trước đi, Trương thư ký, đưa phu nhân về. "

"Vâng! Phu nhân chúng ta về trước đi, chủ tịch nhất định sẽ xử lý tốt. "

Nữ tử trung niên vừa quay người đi, nam tử trung niên nhìn nam tử bên cạnh hỏi: "Sự tình đều điều tra rõ ràng chưa? "

"Điều tra rõ ràng rồi, thiếu gia cùng một người tên là Phuong Minh có mâu thuẫn, Do Phuong Minh báo cảnh sát, nên để tránh né cảnh sát thiếu gia mới phải nhảy từ trên bờ tường xuống không cẩn thận nên bị đập trúng đầu. "

Nghe thủ hạ hội báo, Lương Cảnh Thiên trong mắt có vẻ trầm ngâm, "Cũng có thể nói, Hạo nhi bị té chỉ là việc ngoài ý muốn?"

"Từ manh mối trước mắt thì đúng là ngoài ý muốn, lúc trước tôi có nói chuyện với bên đó, mong bên đó thôi không truy cứu nữa được không, bắt quá đối phương cứ một mực không muốn bỏ qua. "

"Không muốn bỏ qua, đối phương lại lịch như thế nào? "

"Chỉ là ông chủ nhỏ của một tiệm bán đồ cổ, tiệm bán đồ cổ này có tổng tài sản chỉ hơn mười vạn. "

"Hừm, chỉ là một cửa tiệm đồ cổ nhỏ bé trị giá hơn mười vạn. " Lương Cảnh Thiên trên mặt lộ ra sắc mặt giận dữ, "Nếu bọn họ không chịu bỏ qua, người đi báo lãnh cho Hạo nhi trước, nếu như Hạo nhi không có vấn đề gì thì cũng cho qua, nhưng nếu Hạo nhi xảy ra vấn đề, ta muốn tất cả bọn họ phải chôn cùng với Hạo nhi. "

Lương Cảnh Thiên làm cho thuộc hạ bên dưới rét run, bọn họ hiểu rất rõ chủ tịch nhà mình nổi danh là một người máu lạnh trên thương trường, điểm máu chột trong mánh khoe chính là tai mắt, hắc bạch lưỡng đạo đều có quan hệ.

Mấy năm nay, Lương thiếu làm không ít chuyện thương thiên hại lý, Lương thiếu tự cho là xử lý rất hoàn mỹ, nhưng trên thực tế đều là chủ tịch phái bọn họ đi lau cái mông cho hẳn, có một khoản thời gian trước, Lương thiếu áp bức một minh tinh mới nổi, cho rằng cho ít tiền là có thể đuổi đi, nhưng không

biết nữ minh tinh đó cũng đã đến đồn cảnh sát tố cáo hắn.

Cuối cùng vẫn là chủ tịch ra tay, trực tiếp phái người tìm được nữ minh tinh kia bắt đi, sau ba ngày ba đêm nữ minh tinh cũng được thả ra, bắt quá người ta đã phát điên rồi.

"Hàn Kiều Kiều, Phương Minh, Hoa Minh Minh..."

Lương Cảnh Thiên khẽ đọc một lần ba cái tên này, con trai là nghịch lân của hắn ta, người nào làm thương tổn con hắn ta thì hắn ta phải làm cho đối phương vạn kiếp bất phục.

...

Lối vào phố đồ cổ Đông Đài, lúc Phương Minh đi ra cùng lão Hoàng, một chiếc Hummer đã đậu ở đó, cửa sau vừa mở, lão Hoàng trực tiếp lao tới, còn Phương Minh thì ngồi ở kế bên người lái.

"Đi đâu?"

"Tôi không đi theo cô, cũng đừng quên lần trước cô cho tôi leo cây, rõ ràng là cô đi theo tôi nhưng lại biến thành tôi đi theo cô."

Hàn Kiều Kiều hôm nay mặc rất kute, một cái quần jean yếm ngắn làm lộ ra cặp đùi trắng sáng muốn chọc mù mắt của Phương Minh.

Chiếc Hummer khởi động xong liền chạy về hướng ngoại thành, sau một tiếng rưỡi xe dừng lại ở một cô nhi viện nằm ở ngoại ô.

"Cô nhi viện?"

Phương Minh có chút kinh ngạc nhìn Hàn Kiều Kiều, Hàn Kiều Kiều quay lại trừng hắn, "Thì sao, lão nương không thể tới đây?"

"Không có không có, chỉ là có chút bất ngờ."

Đúng vậy, Phương Minh đúng là có chút bất ngờ, minh tinh làm từ thiện hẳn đương nhiên biết, nhưng đại bộ phận cũng chỉ là kiếm danh tiếng, thông thường cũng đều sẽ mời ký giả qua đây chụp cảnh quyên góp tiền bạc, đồ đạc, đến khi ký giả chụp hình lấy tư liệu xong thì bỏ đi.

Nhưng Hàn Kiều Kiều lúc này rõ ràng không phải làm dáng, bởi vì nơi này căn bản không có ký giả, cũng không có nhân viên của cô nhi viện cùng bọn nhỏ đứng chờ ở cửa.

"Trong cốp sau có ít đồ, nhiệm vụ của anh là bê mấy thứ đó ra."

Hàn Kiều Kiều mở cửa xe trực tiếp đi xuống, còn Phương Minh nhìn thấy trong cốp sau là một đồng tử lớn và một thùng đồ cũng chỉ biết cười khổ, hẳn rốt cuộc cũng hiểu được, Hàn Kiều Kiều tìm tới hắn là để có công nhân bốc vác miễn phí.

Còn như lão Hoàng, cậu chàng vừa rời khỏi xe là phóng như bay, bắt đầu cuộc phiêu lưu của mình.

"Viện trưởng, tôi tới rồi."

Lúc Phương Minh mang theo thùng lớn thùng nhỏ cùng Hàn Kiều Kiều đi vào cô nhi viện thì gặp ngay một nữ tử trung niên cầm trên tay cuốn vở, nhìn thấy Hàn Kiều Kiều, nữ tử trung niên trên mặt lộ ra vẻ cao hứng, "Hàn tiểu thư!"

"Viện trưởng, đây là tôi nhờ bạn tôi mang đến một ít đồ."

"Hàn tiểu thư đồ đạc lần trước cô mua cho vẫn chưa xài hết, cái này..."

"Không sao, ngược lại cũng không đáng bao nhiêu."

Hàn Kiều Kiều chẳng hề để ý, còn Phương Minh sau nhiều lần bùng nổ cuối cùng cũng đem được hết đồ vào phòng làm việc của viện trưởng, dọc theo đường đi hắn cũng nghe được cuộc trò chuyện của viện trưởng và Hàn Kiều Kiều nên mới biết mối quan hệ giữa Hàn Kiều Kiều và cô nhi viện này.

Hàn Kiều Kiều hầu như mỗi tháng đều đến cô nhi viện ba lần, chỉ cần cô ở Ma Đô, mỗi cuối tuần đều sẽ tới đây mang theo một ít quà cho mấy đứa trẻ, có quần áo, giấy dép, còn có một chút đồ dùng hàng ngày và đồ ăn vặt.

"Hàn tiểu thư, vị này là bạn trai của cô à! Không tồi, đáng đáp... Tạm được."

Phương Minh ghen lời.

Vất vả lắm mới rời khỏi phòng viện trưởng bởi bà ấy quá nhiệt tình, Phương Minh theo Hàn Kiều Kiều đi thăm cô nhi viện, cô nhi viện có rất nhiều tiểu hài tử nhìn thấy Hàn Kiều Kiều cũng không có cái loại hành động cao hứng như nhìn thấy minh tinh nổi tiếng, vẫn chơi đùa như cũ.

"Tôi đến đây nhiều lần rồi, nhưng nhiều tiểu hài tử ở đây không quen biết tôi, mỗi lần đem đồ tới cho viện trưởng, viện trưởng muốn mang bọn nhỏ qua gặp tôi cảm ơn đều bị tôi từ chối."

Hàn Kiều Kiều nhìn về phía Phương Minh, "Phương Minh, anh biết vì sao tôi làm như vậy không? "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 69: Dị thường của lão hoàng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

“Đúng là tôi vô cùng ghét kiểu giả vờ giả vịt như vậy nhưng mà có đôi khi lại không thể từ chối.”

Hàn Kiều Kiều vén vén những sợi tóc bị gió thổi, trong đôi mắt vũ mị hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Vi phải giữ hình tượng của một minh tinh, tôi bắt buộc phải tham dự các buổi tiệc từ thiện, cũng đi đến những vùng núi xa xôi giúp đỡ những người nghèo khổ. Nhưng chuyện này lại khác hoàn toàn, cậu có biết trước đó một tuần lễ công ty đã đi tới vùng núi kia, bản bạc trước với hiệu trưởng, dạy cho những đứa trẻ kia khi đôi mắt với truyền thông phải nói như thế nào, thậm chí còn tập cho bọn trẻ cách khóc cách cười.”

Hàn Kiều Kiều cụp mi: “Lần đầu tiên khi tôi tới trường học đó đã nhìn thấy bọn trẻ đứng ngoài cửa cầm hoa chào đón tôi, cười tới ngây thơ rực rỡ. Lúc đó tôi cũng rất vui vẻ, cứ tưởng rằng bọn nhỏ thật lòng vui mừng chào đón tôi nhưng mãi sau này tôi mới biết, thì ra những đứa trẻ đứng ở cửa này sẽ được nhận tiền hoặc quà nhiều hơn những đứa trẻ khác.”

Phương Minh trầm mặc, bởi vì cậu hiểu giờ phút này điều mà Hàn Kiều Kiều cần là một sự lắng nghe.

“Những nụ cười trên mặt mấy đứa trẻ kia đều đã được công ty huấn luyện trước đó, phải cười như thế nào, phải nói ra sao đều đã được tập tốt.”

“Tôi cũng không trách bọn trẻ, dù sao bọn trẻ này rất nghèo khổ, tất cả chúng muốn chỉ là nhiều thêm một phần đồ chơi, một ít bánh kẹo hoặc là một bộ quần áo mà thôi.”

“Thứ tôi chán ghét chính là bọn họ lại lợi dụng những đứa trẻ này để lừa bịp truyền thông! Cậu không biết đâu, từng có một người thợ chụp ảnh trong đoàn nói với tôi, cậu ta rất thích chụp ảnh những đứa trẻ bản cùng này. Những bức ảnh đó khi đưa lên mạng sẽ được rất nhiều người chú ý, cũng mang tới cho anh ta rất nhiều giải thưởng, dù sao những đứa trẻ mặc trên người những bộ đồ dơ dáy bản thủ cùng ánh mắt tuyệt vọng của chúng luôn có thể dễ dàng khiến người ta cảm thấy đồng cảm nhất.”

“Nhưng cậu có biết cuối cùng anh ta nói gì với tôi không? Anh ta nói những đứa trẻ đó đều là do anh ta tìm tới bày diễn, có đôi khi vì chụp một tấm ảnh mà anh ta để cho đứa trẻ kia đứng ngoài gió lạnh mấy canh giờ liền. Anh ta nói chỉ có như vậy thì mặt của đứa trẻ kia mới đỏ bừng lên, hiệu quả của bức ảnh cũng sẽ tốt hơn.”

“Chỉ vì đạt được hiệu quả mà anh ta mong muốn đã để cho đứa trẻ đứng ngoài gió lạnh mấy giờ liền, rồi sau đó anh ta cảm phần thương còn đứa trẻ chỉ nhận được năm khối tiền!”

Nghe thấy giọng Hàn Kiều Kiều càng ngày càng kích động, Phương Minh cũng thở dài một hơi: “Chuyện này không có cách nào phán đoán đúng sai, ít nhất thì những đứa trẻ kia cũng được quan tâm hơn một chút.”

“Nhưng những chuyện như vậy cũng sẽ làm cho đáy lòng của bọn nhỏ bị tổn thương, những đứa trẻ này đều có tôn nghiêm, chúng không nên bị những người có tiền mang ra làm trò đùa để mua danh chuộc tiếng, càng không nên bị giới truyền thông lợi dụng để thu hút ánh mắt của mọi người!”

Phương Minh hơi kinh ngạc, cậu không hiểu vì sao Hàn Kiều Kiều đột nhiên trở nên xúc động tiêu cực như vậy.

Hàn Kiều Kiều cố sức chớp mắt vài lần rồi nhìn Phương Minh, dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng cậu: “Từ năm tôi ba tuổi tới năm tôi năm tuổi là lúc tôi ở trong cô nhi viện.”

“Cái gì?”

Phương Minh kinh hãi\* nhìn Hàn Kiều Kiều, lần đầu khi Phương Minh gặp cô, Hàn Kiều Kiều tựa như một tiểu công chúa cao ngạo, cậu vẫn cho rằng Hàn Kiều Kiều đã được chiều chuộng lớn lên, làm sao có thể nghĩ tới cô ấy vậy mà phải sống hai năm ở cô nhi viện!

\*Kinh hãi: kinh ngạc sợ hãi

Chỉ có điều Hàn Kiều Kiều không muốn nói, cậu cũng không tiện hỏi thăm, đang lúc bầu không khí có chút xấu hổ đột nhiên từ cửa lớn vang lên tiếng chó sủa.

“Gâu gâu gâu!”

“Ai u, con chó này từ đâu ra vậy? Mau cút ra ngoài!”

Ngoài cửa cô nhi viện có một ông lão đang cầm gậy rượt đuổi lão Hoàng, nhưng tốc độ của lão Hoàng quá nhanh chóng, không tới một chốc đã chạy mất tăm.

“Ông ơi, đây là chó do cháu nuôi, sẽ không cắn người.”

Phương Minh thấy ông lão đang muốn đánh lão Hoàng liền hô lên nhưng không ngờ cậu mới hô xong lão Hoàng đột nhiên cắn vào ống quần cậu.

“Chuyện này...”

Phương Minh xấu hổ, không ngờ lão Hoàng lại không nể mặt cậu chút nào, đây chính là tát thẳng vào mặt cậu nha, trong lúc nhất thời cậu bối rối nhìn ông lão gác cổng mà không biết phải nói gì.

“Phương Minh, cậu định chọc tôi chết cười hả?”

Hàn Kiều Kiều nhìn thấy một màn này cười tới run rẩy cả người, không khí xấu hổ lúc trước cũng biến mất tăm, hiếu kỳ nhìn lão Hoàng còn đang cắn chặt ống quần cậu: “Đây không phải là con sắc cầu\* năm đó đấy chứ?”

\*Sắc cầu: con chó háo sắc

“Chính là nó không thể già được.”

Hàn Kiều Kiều trừng mắt nhìn nó, cuối cùng vẫn ngồi xuống, đôi tay xinh xắn sờ sờ đầu lão Hoàng: “Lão Hoàng, có còn nhớ tôi không?”

Lão Hoàng nghe thấy nhếch miệng cười với Hàn Kiều Kiều nhưng vẫn không thả ống quần Phương Minh ra, đương nhiên là lão Hoàng cũng nhớ cô gái năm đó...

“Mặc dù mày chỉ là một đầu sắc cầu nhưng còn tốt hơn chủ của mày nhiều, ít ra năm đó mày còn ở trong son động canh chừng cho tôi, chẳng giống ai kia ném tôi vào trong son động rồi mặc kệ, cũng không sợ tôi bị dã thú ăn mất!”

Nghe thấy Hàn Kiều Kiều chỉ cây đầu sắc cầu mà mắng cây hộc Phương Minh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, chẳng lẽ cậu lại nói với Hàn Kiều Kiều chỉ cần có lão Hoàng tồn tại, bọn dã thú trên núi sẽ không dám tới gần sao? Hay nói lão Hoàng là con thú hung dữ nhất?

“Lão Hoàng, mau thả ra đừng kéo tôi nữa, được được được, tôi đi theo mày.”

Cuối cùng Phương Minh cũng cảm thấy có gì đó không đúng, lão Hoàng cắn cậu rõ ràng là vì muốn kéo cậu đi đâu đó, bằng vào hiểu biết của cậu với lão Hoàng chắc chắn lão Hoàng làm vậy là vì có nguyên nhân riêng.

Thần kỳ là lão Hoàng nghe thấy những lời nói của Phương Minh lại thật sự buông cậu ra, sau đó chạy ra cửa, Phương Minh cũng nói với Hàn Kiều Kiều: “Có lẽ lão Hoàng đã nhìn thấy cái gì đó, tôi đi theo nó xem một chút.”

“Được, tôi đi chung với cậu.”

Phương Minh nhìn Hàn Kiều Kiều, Hàn Kiều Kiều hiểu ý: “Yên tâm, trên xe của tôi có mũ với kính râm.”

Rời khỏi cô nhi viện, Hàn Kiều Kiều đội mũ và đeo kính râm lên, như vậy chỉ cần không cần thận chăm chú nhìn thì tuyệt đối sẽ không nhận ra cô.

Lão Hoàng chạy chậm chậm phía trước, hướng về phía ngõ nhỏ cũ kỹ bên cạnh cô nhi viện. Đây là ngoại thành Ma Đô, có rất nhiều phòng ốc được xây dựng từ những năm 80, 90 nhưng phần lớn đều bị bỏ trống.

Ở đây đa số đều là người Ma Đô, những năm gần đây kinh tế Ma Đô phát triển mạnh nên những người này cũng trở nên giàu có rồi chuyển đi nơi khác, để lại phòng ốc cũ kỹ nơi đây chờ ngày sau giải tỏa sẽ nhận được đền bù.

Cho nên đa số nơi này đã bị biến thành chỗ cho người bên ngoài tới thuê trọ, chỉ có một số ít người vì quen luyến mới không rời đi.

“Gâu gâu gâu!”

Lão Hoàng dừng lại ở trước cổng một nhà xưởng tận trong cùng con ngõ, nhìn vào bên trong không ngừng sủa.

“Con sắc cầu lão Hoàng này không phải là thích con chó nào đó bên trong xưởng rồi chứ?”

Hàn Kiều Kiều nhìn vào bên trong nhà xưởng, vừa nhìn liền vui vẻ, bởi vì lúc này bên trong nhà xưởng quả thật có một con chó đen bị khóa lại ngay góc

tường bên trái, lúc này nó đang nằm rạp trên mặt đất.

“Lão Hoàng à, ánh mắt của mày cũng thật sự là quá kém đi, con chó này nhìn gầy còm như vậy, còn rụng hết cả lông, thật là quá bẩn.”

Bất kỳ cô gái nào trên đời cũng thích sạch sẽ, Hàn Kiều Kiều cũng không ngoại lệ, nếu như con chó kia có chút sạch sẽ thì cô đã không chán ghét, nhưng con chó này lại bẩn như vậy, cô chính là có thể tránh được xa bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Phuong Minh cũng rất ngạc nhiên, mặc dù Phuong Minh cũng biết lão Hoàng này nổi danh cợt nhả nhưng sẽ không đến mức đi coi trọng con chó kia chứ?

“Gâu!”

Lão Hoàng lại quay đầu cấn ống quần Phuong Minh, mà con chó trong nhà xường kia nghe thấy tiếng của lão Hoàng cũng đứng lên, liếc mòng hướng về phía cửa sưa không ngừng.

Phuong Minh nhíu mày, đây rõ ràng là một nhà xường bỏ hoang. Mà nhà xường này quy mô cũng không lớn, có lẽ là nhà xường quy mô nhỏ của thập niên 80, 90, sau đó đã vỡ nợ.

Mà rõ ràng là có người ở bên trong nhà xường, bởi vì trong sân có phơi quần áo, mà cửa nhà xường cũng chỉ khép hờ.

“Rầm rầm rầm!”

Lão Hoàng nhìn thấy Phuong Minh vẫn không có phản ứng, liếc mòng giờ móng vuốt lên đập cửa, mà cánh cửa sắt cũ kỹ này cũng vì mấy hành động mạnh mẽ của lão Hoàng mà lung lay muốn sụp đổ.

“Lão Hoàng đừng đập!”

Phuong Minh vội vàng ngăn cản lão Hoàng bởi vì cậu thấy có một cô gái đang chạy từ bên trong ra. Cô gái này khoảng chừng 30 tuổi, da thịt trắng nõn, ngoại hình ưa nhìn, ăn mặc cũng khá thời thượng.

“Các cậu là ai?”

Lúc cô gái đi tới bên cửa thấy Phuong Minh cùng Hàn Kiều Kiều đang đứng ngoài thì sầm mặt xuống: “Đây là cửa sắt nhà tôi, nếu các cậu đập sập thì phải bồi thường.”

Hàn Kiều Kiều đang muốn nói chuyện nhưng lại bị Phuong Minh ngăn cản, cậu nhìn cô gái kia cười cười: “Thật xin lỗi chị, là như vậy, chúng tôi là nhân viên sửa chữa đường xá, lần này tới là muốn hỏi thăm mấy người dân nơi đây có gì không hài lòng với chất lượng đường xá không, sau này cải tiến cũng sẽ đơn giản hơn.”

“Sửa chữa đường xá? Tại sao lúc trước tôi chưa từng nhìn thấy hai người nhỉ?” Cô gái nghi ngờ nhìn chằm chằm Phuong Minh và Hàn Kiều Kiều.

“Chúng tôi là hai người mới tới, cũng vì khu đất này sắp tới sẽ có thay đổi lớn... Ai da, cô xem tôi lại bắt đầu nói nhăng nói cuội rồi, thật sự đây chỉ là một cuộc điều tra đơn giản thôi.”

Phuong Minh giả bộ hoang mang rối loạn như vừa lỡ tiết lộ bí mật động trời, nhưng cô gái kia nghe thấy lời này của cậu thì hai mắt sáng rực: “Có phải cuối cùng mảnh đất này của chúng tôi cũng được quy hoạch?”

“Chuyện này tôi thật sự không thể nói, chúng tôi chỉ tới để điều tra thôi, mong cô có thể phối hợp với chúng tôi.” Cặp mắt Phuong Minh lảo liêng, bộ dáng như cậu không biết cái gì cả.

“Có thể có thể, đương nhiên không có vấn đề gì.”

Cô gái vội vàng gạt đầu, tươi cười mở khóa cửa. Hàn Kiều Kiều đứng bên cạnh cấn răng nhìn Phuong Minh, nói thầm: “Tên này là một tên lừa đảo chứ đạo sĩ cái nổi gì, nói láo cũng đạt tới cảnh giới như vậy, diễn còn sâu hơn cả mình nữa!”

Cửa sắt vừa mở, lão Hoàng cướp đầu chạy bay tới bên cạnh con chó đen đang bị xích kia.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 70: Tôi báo cảnh sát

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

“Ai ư, con chó ở đâu chạy tới đây!”

Mặc dù lúc trước cô cũng nghe thấy tiếng chó sủa, nhưng vì miếng sắt phía dưới cánh cửa cao tới 1m2 khiến cô không nhìn thấy lão Hoàng.

“Lão Hoàng!”

Phuong Minh cũng muốn gọi lão Hoàng lại nhưng lúc này nó nào có chú ý tới cậu nữa chứ, một mực chạy về phía con chó đen, cắn mạnh lên xích sắt.

“Chẳng lẽ là không nỡ nhìn con chó cái mình yêu thương bị xiềng xích nên muốn đem xích kia cắn rách? Lão Hoàng cũng rất lợi hại nha!”

Hàn Kiều Kiều nói thầm, Phuong Minh nhìn nhìn cô một chút rồi cũng không quan tâm tới cô nữa. Cậu biết chuyện chắc chắn không đơn giản như vậy, lão Hoàng đôi lúc cũng hay phát tao nhưng tuyệt đối không thể nào tao\* tới mức độ này.

\*Tao: phát xuân, cợt nhả, lẳng lơ

“Lão Hoàng, quay về!”

Về mặt Phuong Minh nặng nề hết lên, lão Hoàng lúc này mới quay qua nhìn cậu, có chút không cam lòng nhả dây xích ra nhưng vẫn đứng bên cạnh con chó đen.

“Đây là chó của các cậu sao? Đi khảo sát mà còn đem theo chó?”

Cô gái lại nhìn Phuong Minh với vẻ mặt đề phòng, Phuong Minh chỉ có thể giải thích: “Là vậy, tại vì sắp tan ca nên tôi định đi tới nhà chị xong sẽ quay về luôn, do đó mới mang theo chó.”

“Là vậy sao? Đang giờ làm việc các cậu còn mang theo chó cũng không sợ tôi khiếu nại các cậu?”

Phuong Minh nhìn thấy cô gái bất mãn cũng chỉ có thể cười làm lành.

“Lão Hoàng, mày còn định phá phách cái gì nữa? Mau tới đây!”

Phuong Minh vừa ngoắc ngoắc lão Hoàng vừa đi tới bên cạnh con chó đen, nhưng không ngờ khi cách con chó ba mét đột nhiên con chó đen nhảy dựng lên, hung ác nhe răng trợn mắt nhìn Phuong Minh.

“Chó này...?”

Lúc Phuong Minh tới gần mới phát hiện không phải con chó này bị rụng hết lông, mà là trên thân nó có vết sẹo. Mà nhìn gần mới thấy con chó này gầy nhom, cứ như không có ruột vậy, chỉ còn một bộ da bọc xương.

“Này, các cậu đừng có tới gần, con chó này rất hung dữ, các cậu mà bị nó cắn tôi sẽ không bồi thường đâu!”

Cô gái vội vàng nhắc nhở Phuong Minh, mà khi con chó đen nghe thấy giọng cô lại càng hung hăng quay về phía cô sủa to, liều mạng dẫy dụa, xích sắt kêu leng keng không ngừng, cặp móng của nó cũng liều mạng đào bới dưới đất.

Phuong Minh nheo mắt nhìn tình cảnh trước mặt, trên mặt hiện rõ vẻ suy tư.

“Phuong Minh, cậu nói xem có phải cô gái này đã đánh đập chó của mình không? Nếu không nó làm sao lại quay về phía chủ mà sủa như vậy?” Hàn Kiều Kiều cũng thấy có gì đó không đúng, chó không chê chủ nghèo, trên đời chỉ có con chó vẫy đuôi mừng chủ, làm gì có con chó nào lại sủa vào mặt chủ như vậy chứ?

“Con chó này nổi điên, lúc trước nó nhào lên cắn người nên tôi mới phải đem nó xích lại.”

Cô gái kia xấu hổ giải thích, mà lời giải thích này dọa Hàn Kiều Kiều hoảng sợ, nếu chó điên mà cắn người hậu quả thật sự rất nghiêm trọng, khả năng mắc bệnh dại rất cao.

“Phuong Minh, chúng ta đi thôi.”

Hàn Kiều Kiều đứng cạnh lôi kéo Phuong Minh nhưng cậu lại không quan tâm, ngược lại ngồi xuống, cầm lấy cái máng ăn của nó ở gần đó.

Nói là máng ăn nhưng thực ra chỉ là một cái tô sứ bể nát, bên trong có một ít cơm vớt đồ ăn thừa nhưng mà những thứ đồ ăn này đã lâu rồi, bên trong cũng đã phát ra mùi thối.

“Mày không ăn sao?”

Phuong Minh nhìn con chó đen một chút rồi mới đặt máng ăn xuống, đi về phía cô gái.

“Chị à, trong nhà chị có mấy người vậy?”

“Công việc của các cậu lại không có thông tin về nhà tôi sao? Nhà tôi chỉ có 2 người là tôi với chồng tôi thôi.”

“Ah, tôi còn chưa biết phải xưng hô với chị như thế nào? Chồng chị có ở nhà hay không?”

“Tôi là Ngô Văn Thiến, chồng tôi là Trương Hải, tuần trước đã rời khỏi nhà.”

Phương Minh gật gù đầu nhìn vào trong nhà xưởng: “Trong nhà chỉ có một mình chị Ngô thôi sao?”

“Đúng vậy, chồng của tôi thường xuyên đi vắng nên trong nhà chỉ có một mình tôi, vì vậy mới phải nuôi một con chó để hù dọa bọn trộm, ai ngờ con chó này lại phát điên.”

Ngô Văn Thiến thở dài một hơi, lập tức giải thích: “Lúc trước con chó này cũng béo mập lắm, lảng giềng ở quanh đây đều biết điều này, chỉ là sau khi phát điên không chịu ăn uống gì mới thành như vậy, không phải do tôi ngược đãi nó đâu.”

“Con chó này cũng thật đáng thương, đang bình thường đột nhiên lại bị điên.” Hàn Kiều Kiều đồng tình nhìn con chó đen.

“Chị Ngô, chồng của chị làm nghề gì vậy?”

“Vì lúc còn trẻ chân ông ấy bị thương nên giờ làm thuê kiếm sống, không có công việc cố định.”

Cho dù Ngô Văn Thiến không trả lời thì Phương Minh cũng biết điều kiện hoàn cảnh của nhà cô không tốt, nếu không cũng sẽ không sống ở nơi này.

“Chị Ngô, nghe giọng chị có vẻ không phải người địa phương nhỉ?”

“Đúng vậy, tôi ở An Vi bên kia.

“Ah, ra là như vậy, tôi hơi hiếu kỳ một chút, chị mà chồng chị lấy nhau đã lâu chưa? Có con hay không?”

“Chúng tôi lấy nhau cũng đã được ba năm, hiện tại vẫn còn chưa có con. Cậu cũng thấy hoàn cảnh của chúng tôi rồi, chỉ nuôi sống bản thân cũng đã khó khăn, lấy gì mà nuôi con kia chứ? Tôi với chồng tôi đã bàn bạc qua vài năm nữa mới sinh con, hiện tại phải tranh thủ kiếm thêm tiền cái đã.”

“Đúng vậy, tình huống của nhà chị chúng tôi cũng có nắm được một chút, nhưng vì đột điều tra lần này nên cần phải quan sát nhà xưởng, xem diện tích thực tế của nó như thế nào.”

“Đương nhiên không có vấn đề!” Về mặt Ngô Văn Thiến mừng rỡ: “Cậu nói thật cho tôi biết đi, có phải khu vực này thật sự sắp được di dời hay không? Tôi nói cho cậu nha, khu xưởng này là tài sản của cha chồng tôi khi còn sống, đến lúc di dời cậu cũng đừng quên chúng tôi nha.”

“Chuyện này... Tôi chỉ là một cán bộ cơ sở làm gì có quyền lực, lại nói những chuyện này tôi cũng không biết đâu, tôi chỉ hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó thôi.”

Phương Minh cười cười quanh co trả lời, bắt đầu đi quanh nhà xưởng quan sát, còn cố ý kéo dài khoảng cách với Ngô Văn Thiến.

“Phương Minh cậu cũng giỏi thật, nói dối mà mặt không đỏ chút nào, có phải bình thường cậu nói dối quen rồi hay không?” Hàn Kiều Kiều vui cười hóm hờ nhìn Phương Minh: “Mà chị Ngô này tính tình cũng tốt, về ngoài lại khá xinh đẹp sao có thể gả cho một người đàn ông bệnh tật kia chứ? Nếu là hiện tại chắc không có mấy cô gái đồng ý lấy người như vậy, huống hồ chồng của chị ta cũng không giàu có gì.”

“Sao cô biết Trương Hải không có tiền? Cô đừng quên, nếu nơi này bị phá dỡ, dựa vào diện tích của nhà xưởng này ít nhất cũng sẽ nhận được hai gian nhà cùng mấy ngàn vạn tiền bồi thường.”

Phương Minh hứng thú nhìn Hàn Kiều Kiều. Hàn Kiều Kiều sững sờ, cô không hiểu ý của Phương Minh ngay, chờ tới lúc hiểu được Phương Minh đã đi tới phía trước.

“Này Phương Minh, những lời này của cậu là có ý gì? Này tên tiểu đạo sĩ kia, cậu đứng lại cho tôi!”

Thấy Phương Minh chẳng thêm đề ý tới mình Hàn Kiều Kiều tức giận, nhưng đợi tới lúc cô tới bên cạnh cậu thì cậu đã lấy điện thoại ra trò chuyện với người khác.

“Đúng, chính là ở chỗ này, tôi ở đây chờ các cô.”

Cúp điện thoại rồi Phương Minh mới quay qua nhìn Hàn Kiều Kiều: “Một lát nữa có người ngoài tới, cô có muốn rời đi trước không?”

“Cậu làm gì mà thần thần bí bí như vậy? Bà đây không đi, tôi phải ở đây nhìn xem cậu định làm chuyện gì!”

Hàn Kiều Kiều hờn dỗi chu chu miệng nhưng Phương Minh lại cảm thấy thú vị vô cùng, về mặt hờn dỗi của cô gái này thật sự là hiếm có đó!



“VẬY Ờ LẠI ĐI GẶP NGÔ VĂN THIẾN ĐI.”

Sau khi quay ra ngoài thì thấy Ngô Văn Thiến đang đứng bên cửa sắt nói chuyện gì đó với một người đàn ông, thấy Hàn Kiều Kiều với Phương Minh đi tới Ngô Văn Thiến cười cười giới thiệu: “Đây là anh họ của tôi Lý Chấn Quyền.”

Rõ ràng Lý Chấn Quyền cũng đã biết được thân phận của Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều từ Ngô Văn Thiến, gật đầu chào hai người.

“Anh Lý đang xách gì trên tay vậy?” Phương Minh chú ý tới cái túi Lý Chấn Quyền xách

“Tôi mang một chút đồ cho em gái tôi.” Lý Chấn Quyền cười ha hả trả lời.

“A.”

Chỉ a này của Phương Minh có chút kéo dài, bởi vì cậu nhìn thấy bên trong bọc toàn là đồ dùng sinh hoạt, cuộn giấy, dầu gội đầu...

Người thân thích tới hỏi thăm ai lại mang theo những đồ vật này kia chứ?

“Anh họ tôi làm thuê ở trong thành, hôm nay tới thăm tôi nên tôi cố ý dặn anh ấy mua giùm tôi một ít đồ. Anh họ, mau vào nhà đi.”

Lý Chấn Quyền giao cái túi cho Ngô Văn Thiến sau đó đi vào bên trong cửa sắt, chỉ là Lý Chấn Quyền bước vào chưa được mấy bước thì con chó đen lại sủa ầm lên, lấy này nó giẫy dụa còn hung ác hơn lần trước, thậm chí chỗ cổ đã bị xích sắt ma sát tạo ra một vết máu rất sâu cũng không chịu ngừng.

“Con súc sinh này lại bắt đầu nổi điên.”

Ngô Văn Thiến có chút xấu hổ nhưng Phương Minh chỉ cười nhạt một tiếng: “Chỉ sợ không phải nó tự nổi điên mà có người gây ra chuyện khiến cho nó nổi điên.”

“Cậu nói vậy là có ý gì? Ai làm cho nó nổi điên? Chính nó tự điên, cứ nhìn thấy người là lại nổi điên lên. Nói tóm lại cậu có phải nhân viên sửa chữa đường xá hay không, sao cậu đi điều tra thông tin mà không mang theo giấy bút gì hết?”

Lý Chấn Quyền nghi ngờ nhìn Phương Minh, mặc dù lúc trước Ngô Văn Thiến có nói bọn họ là nhân viên sửa chữa đường xá nhưng mà anh ta lại cảm thấy thân phận của hai người này rất đáng nghi.

Phương Minh không trả lời anh ta mà nhìn về phía sau anh ta, nơi đó có hai người cảnh sát vừa mới tới.

“Ai là Phương Minh?”

Hai người cảnh sát đi tới bên cạnh bốn người Phương Minh, nhìn nhìn một lát rồi mới nghi ngờ hỏi.

“Là tôi.”

“Chúng tôi là người của sở cảnh sát Tây Thành, cảnh sát Âu Dương gọi điện nói cậu muốn báo cảnh sát, hiện tại cô ấy đang trên đường tới đây.”

“Không sai, đúng là tôi muốn báo cảnh sát, còn là án giết người, hung thủ giết người chính là hai người trước mặt các anh.”

Giờ phút này hai mắt Phương Minh tràn đầy lạnh lẽo, mà Ngô Văn Thiến lại né tránh ánh mắt soi mói của cậu, không dám đối mặt với cậu.

“Tội phạm giết người?”

Trong nháy mắt hai người cảnh sát trở nên cảnh giác, đề phòng nhìn chằm chằm Lý Chấn Quyền cùng Ngô Văn Thiến.

“Cậu nói bậy bạ cái gì vậy, tôi là tới thăm em họ của tôi, tội phạm giết người cái gì chứ? Cậu đừng có đặt điều!” Lý Chấn Quyền lại quay qua hai người cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát, hai người này giả mạo nhân viên sửa chữa đường xá tới điều tra tình huống nhà em họ tôi, nhưng tôi thấy bọn họ không giống nhân viên sửa chữa đường xá gì hết, chắc chắn là bọn họ đang có âm mưu xấu xa!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vụ Sự* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 71: Điên không phải chó mà là lòng người

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Lời của Lý Chấn Quyền khiến hai cảnh sát nhìn về phía Phương Minh, đương nhiên hai người không nghi ngờ Phương Minh, bởi vì nếu Phương Minh có mưu đồ bất chính gì đó thì căn bản không cần báo nguy.

Hai người vì nội dung báo cảnh sát của Phương Minh mà có chút khó hiểu, anh em họ nhà người ta nhìn sao thì cũng chẳng giống kẻ giết người.

“Việc này có phải có nhầm lẫn gì không?” Một cảnh sát dần xấp nói.

“Phương Minh, cậu nói hai người này phạm tội giết người, vậy bọn họ giết ai?”

Gương mặt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, cô cũng thật sự không ngờ Phương Minh sẽ nói những lời như vậy, bởi vì từ đầu tới cuối cô đi cùng Phương Minh, cô cũng không nhìn ra Ngô Văn Thiển có chỗ nào không đúng, vì sao tới lúc Phương Minh nhìn thì lại mang tội giết người.

“Giết ai à, giết Trương Hải chồng của cô ta.”

Ánh mắt Phương Minh nhìn chằm chằm Ngô Văn Thiển, sau khi nghe cậu nói lời này thì thân hình của Ngô Văn Thiển khẽ run lên, tuy đã bình tĩnh lại rất nhanh nhưng biểu tình hoảng loạn trên mặt trong nháy mắt đó không thoát khỏi ánh mắt cậu.

“Cậu... cậu nói bậy bạ gì vậy? Tôi sao có thể giết chồng mình?”

“Nếu chị đã nói chị không giết chồng mình, thế chị nói cho tôi biết, chồng chị đi đâu rồi?” – Phương Minh bước lên một bước chất vấn.

“Chị đã nói rồi, chồng chị ra ngoài làm việc, chồng chị thường sẽ đi làm công ngắn hạn, việc này hàng xóm láng giềng đều biết mà, nhà chị nghèo, chỉ có thể dựa vào tiền anh ấy kiếm.”

“Làm công, đi đâu làm? Số điện thoại chồng chị bao nhiêu? Gọi thử một cuộc là hiểu ngay thôi.”

Về mặt Ngô Văn Thiển thay đổi, có chút khó coi, mà hai cảnh sát cũng thấy có chút không thích hợp, họ dù là cảnh sát nhân dân nhưng vẫn có mắt nhìn, lúc một người chột dạ thì có biểu cảm thế nào họ liếc mắt cũng nhìn ra được, dáng vẻ của Ngô Văn Thiển trước mắt đúng là đang chột dạ.

“Chồng cô đi đâu? Đọc số điện thoại của chồng cô cho chúng tôi, chúng tôi muốn gọi điện xác nhận một chút.”

Một cảnh sát trầm giọng nói, Ngô Văn Thiển đưa ánh mắt nhìn về phía anh họ Lý Chấn Quyền cầu xin giúp đỡ, Lý Chấn Quyền lập tức thúc giục: “Em gái, nếu đồng chí cảnh sát đã hỏi số chồng em thì em đọc số chồng em cho đồng chí cảnh sát là được.”

“À, được, đồng chí cảnh sát, số điện thoại chồng tôi ở trong điện thoại, anh chờ một chút.”

Ngô Văn Thiển quay lại trong nhà xưởng, Phương Minh nhìn bóng lưng Ngô Văn Thiển, đột nhiên hỏi Hàn Kiều Kiều bên cạnh: “Nếu là chồng cô thì mấy năm qua cô có nhớ số chồng mình không?”

“Đương nhiên là nhớ chứ, đừng nói là mấy năm, cho dù mấy tháng thì cũng có thể nhớ được.” – Hàn Kiều Kiều không thèm nghĩ ngợi mà trả lời.

“Đúng vậy, bây giờ có rất nhiều người không nhớ được số điện thoại của cha mẹ mình, nhưng với số của bạn trai hoặc chồng thì chắc chắn nhớ rõ, một người đã kết hôn ba năm lại không nhớ được số của chồng mình, cô biết việc này nói lên điều gì không?”

“Nói rõ rằng chị ta hoàn toàn không hề yêu chồng mình.”

Hàn Kiều Kiều và Phương Minh bên hỏi bên đáp, sắc mặt Lý Chấn Quyền ở bên cạnh rất khó coi, phản bác: “Em tôi và em rể rất ân ái, nếu như em gái tôi không thật lòng yêu em rể, thì với điều kiện của nó hoàn toàn có thể tìm được người tốt hơn, chứ không phải gả cho em rể rồi sống kham khổ như vậy.”

Lúc Lý Chấn Quyền giải thích xong thì Ngô Văn Thiển cũng đi từ trong nhà xưởng ra, cầm điện thoại trên tay: “Đồng chí cảnh sát, đây là số chồng tôi.”

Một cảnh sát cầm lấy điện thoại nhấn số gọi, chỉ là rất nhanh trong điện thoại vang lên tiếng thông báo thuê báo bạn vừa gọi hiện đang tắt máy.

“Tắt máy à, có thể là điện thoại hết pin rồi.” – Lý Chấn Quyền suy đoán nói.

“Điện thoại hết pin sao, thế tôi hỏi chị, mấy ngày trước thì chồng chị đi?”

“Bảy ngày trước.”

“Bảy ngày trước đúng không?” – Phương Minh gật đầu: “Đồng chí cảnh sát, anh xem nhật kí điện thoại ở trên điện thoại một chút, nhìn thử lần trước chị Ngô gọi cho chồng là vào lúc nào?”

Phương Minh vừa nói ra thì sắc mặt của hai người Ngô Văn Thiển và Lý Chấn Quyền đều thay đổi, mặc dù cảnh sát không hiểu dụng ý của Phương Minh nhưng vẫn làm theo ý Phương Minh.

“Ngày 26 tháng 7, tám ngày trước.”

Về mặt của cảnh sát cũng lộ ra nét kinh ngạc, là một cảnh sát thì năng lực trình thám của bọn họ không kém, chớp mắt là hiểu nguyên nhân Phương Minh bảo họ tra nhật kí điện thoại.

“Chồng chị ra ngoài làm công, tuần này chị chưa hề gọi điện thoại cho chồng mình phải không?”

Giọng của cảnh sát đã mang theo ngữ khí chất vấn, bởi vì với vợ chồng bình thường mà nói, nếu chồng ra ngoài làm công thì ngay ngày chồng mình tới thì chắc chắn sẽ gọi điện thoại hỏi chồng làm việc thế nào, làm ở đâu? Dù vợ không gọi hỏi thì chồng cũng sẽ gọi báo tới nơi an toàn, đây mới là chuyện bình thường.

“Em rề tôi chỉ làm công ngắn hạn, vì vậy em tới cũng quen rồi, dù sao thì mấy ngày nữa em rề tôi cũng sẽ trở lại.” – Lý Chấn Vòng thấy em gái bị hỏi tới áp a áp ứng thì đứng bên cạnh giải thích.

Cũng đúng lúc này, hai chiếc xe xuất hiện ở cửa nhà xưởng, Âu Dương Tuyết Tinh dẫn theo mấy cảnh sát hình sự tới.

Vốn dĩ thì án kiện như vậy thì Âu Dương Tuyết Tinh không thể dẫn đội tới, nhưng khi cô ấy nói cho Tào Lượng án của Phương Minh thì Tào Lượng lập tức để cho cô ấy dẫn người đi.

Đừng nói là đội hình cảnh thiếu ân tình của Phương Minh, trong lòng Tào Lượng, khác người như Phương Minh thì nếu đã báo án thì chắc chắn sẽ có chứng cứ.

Hai cảnh sát thấy đám người Âu Dương Tuyết Tinh thì vội vã chào, Âu Dương Tuyết Tinh gật đầu sau đó nhìn Phương Minh dò hỏi: “Phương Minh, rốt cuộc là chuyện thế nào, kẻ giết người ở đâu?”

Phương Minh không trả lời, cảnh sát bên cạnh tường thuật đơn giản lại chuyện vừa xảy ra một lần, ánh mắt Âu Dương Tuyết Tinh đánh giá một lượt cả người Lý Chấn Quyền và Ngô Văn Thiển.

“Đồng chí cảnh sát, mọi người đừng nghe cậu ta nói linh tinh, nếu như em gái tôi giết em rề, thế thì tại sao con bé không chạy trốn, bởi vì mấy chuyện này sớm muộn cũng bại lộ ra, không có lý gì mà còn ở lại, ngoài ra em gái và em rề tôi tình cảm rất tốt, sao có thể giết em rề được.”

Thấy người của đội hình cảnh tới, mắt Lý Chấn Quyền có chút bối rối nhưng vẫn cố giả vờ trấn định nói.

“Không bỏ trốn là vì các người cảm thấy chuyện này sẽ không bị ai phát hiện, nếu như tôi đoán không lầm, Trương Hải không còn người thân nào cả, ít nhất là không còn họ hàng gần nào, mà đây cũng là lý do cô Ngô giả cho Trương Hải, một người tàn tật không có người thân, lại sở hữu một nhà xưởng lớn mà trong mấy năm tới có thể phải phá bỏ.”

“Tiền bồi thường phá bỏ mấy triệu và tiền phụ cấp mấy căn nhà, đây chẳng phải là lí do chị giả cho Trương Hải sao, đáng thương cho Trương Hải anh ta hoàn toàn không biết, người anh ta lấy chẳng phải người vợ xinh đẹp đáng yêu mà là yêu tinh giết người.”

“Từ lúc anh ta cưới chị thì trên cổ của anh ta cũng kẻ thêm một cây đao, anh ta càng không biết ba năm nay khi anh ta bán mạng đi làm công ở ngoài thì ở nhà người anh vợ đáng kính nào đó và vợ anh ta đang làm chuyện không biết liêm sỉ.”

“Cho đến một ngày, bởi vì một vài lí do anh ta về nhà trước hạn, muốn để vợ kinh ngạc, nhưng anh ta không ngờ rằng lúc về tới nhà thì thấy chuyện khiến anh ta tức nhe răng trợn mắt, mà cũng trong ngày đó, vợ của anh ta còn có anh vợ nữa đã kết hợp lại giết anh ta.”

Giọng của Phương Minh không nặng nề nhưng mỗi một câu khiến cho sắc mặt của Ngô Văn Thiển tái nhợt đi một phần, về lúc sau thì càng không nhìn được sợ run, Lý Chấn Quyền bên cạnh biểu hiện tuy tốt hơn một chút nhưng trong mắt đội hình cảnh thì sơ hở trăm chỗ rồi.

“Bắt lại!”

Âu Dương Tuyết Tinh hạ lệnh, mấy cảnh sát hình sự trực tiếp tiến lên giữ chặt hai người lại.

“Chứng cứ đâu, cậu nói chúng tôi giết người, chứng cứ của cậu ở đâu, tất cả chỉ là suy đoán của cậu, điện thoại của em rề tắt máy có thể là do hết pin, cũng có thể bên ngoài xảy ra chuyện gì đó, xã hội bây giờ loạn như vậy, có khi đi đường thì bị bảng quảng cáo đập chết, cho dù em rề có xảy ra việc ngoài ý muốn thì cũng không liên quan tới chúng tôi.”

Lý Chấn Quyền vẫn không từ bỏ mà cãi lại, đúng vậy, đây là thứ hấn ý lại, bởi vì chỉ cần hấn và em gái ngầm chặt miệng không khai thì cảnh sát cũng không có chứng cứ cũng không làm gì được.

Trong mấy ngày nay hấn cũng sớm dần dò với em gái rồi, nếu như một khi bị cảnh sát nghi ngờ thì nên nói thế nào, chỉ cần cảnh sát không tìm ra chứng cứ thì tối đa chỉ có thể giam bọn hấn hai mươi bốn giờ rồi thả.

“Chứng cứ, chứng cứ tới lúc đó cảnh sát tự nhiên sẽ điều tra.” – Một cảnh sát hình sự nói, với loại tội phạm này anh ta gặp nhiều rồi, giờ thì cứng miệng nhưng vào cục thẩm vấn thì cuối cùng phòng tuyến tâm lý cũng tan vỡ khai báo ra sự thật, chẳng qua chỉ cần thời gian thôi.

“Các người thật sự cho rằng tất cả chuyện các người làm kín không chê vào đâu được, thật sự tưởng rằng lúc giết người không ai biết sao, có lúc người đang làm thì trời đang nhìn, cho dù ông trời không có mắt thì cũng có đôi mắt khác nhìn chăm chăm.”

Lý Chấn Quyền trầm mặc không nói, Ngô Văn Thiển cũng cắn chặt môi không nói một lời, vì bọn hắn tin chắc rằng đêm hôm đó không có bất kì ai thấy bọn họ giết người.

Phương Minh không nói gì thêm mà đi về phía con chó mực, Hàn Kiều Kiều ở bên cạnh thấy thế nhắc nhở: “Phương Minh cậu cẩn thận, đây là chó điên đó.”

Lời của Hàn Kiều Kiều khiến cho Âu Dương Tuyết Tinh và mấy hình cảnh đều đưa mắt nhìn về phía cô, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ quen mắt, nhưng Hàn Kiều Kiều lập tức cúi đầu để bọn họ không nhận ra.

“Có khi điên không phải chó mà là lòng người.”

Đi tới trước mặt con chó mực, thấy con chó đang nhe răng trợn mắt nhìn mình, Phương Minh liền tiếp thở dài, sau một lúc thì mở khóa.

“Gâu gâu gâu!”

Trong nháy mắt xiềng xích mở ra, con chó đen thoát khỏi xiềng trực tiếp chạy tới chỗ Lý Chấn Quyền, con chó với dáng vẻ hung ác khiến các hình cảnh định móc súng ra.

“Buông Lý Chấn Quyền ra.”

Phương Minh đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, hai hình cảnh đang giữ Lý Chấn Quyền buông lỏng ra theo bản năng, Lý Chấn Quyền sau khi được tự do thì nhìn thấy con chó mực đang nhào tới chỗ mình thì xoay người chạy, chỉ là chưa chạy được hai mét thì đã bị chó mực dí tới.

Rống!

Chó mực trực tiếp cắn một nhát lên đùi Lý Chấn Quyền, Lý Chấn Quyền bị đau ngã xuống đất, hai tay không ngừng huơ huơ cầu cứu, chỉ là giờ phút này con chó giống như phát điên cắn chặt không buông.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 72: Người ngay cả chó cũng không bằng!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

“Cứu mạng, mau cứu tôi!”

Lý Chấn Quyền kêu cứu, Âu Dương Tuyết Tinh đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, nếu như cứ để con chó mực này cắn như thế thì Lý Chấn Quyền rất có thể xảy ra chuyện, mặc dù nói Lý Chấn Quyền là tội phạm giết người, nhưng cảnh sát bọn họ cũng có chức trách của mình.

“Lão Hoàng, lại gọi nó đi!”

Phương Minh vỗ lưng lão Hoàng, lão Hoàng xông về phía con chó mực kêu vài tiếng: “Àng àng”, con chó mực liếc mắt nhìn lão Hoàng, rồi mới đi xuống khỏi người Lý Chấn Quyền.

Lý Chấn Quyền rất thảm, toàn bộ bắp đùi bị cắn rách thành mấy lỗ, cánh tay thì máu me đầm đìa, thảm trạng này cũng khiến mấy vị hình cảnh kinh hãi, bọn họ không ngờ con chó mực thoát nhìn gầy yếu tựa như gió thổi thì cũng sẽ ngã này lại có sức chiến đấu mạnh mẽ đến thế.

Chó mực đi xuống khỏi người Lý Chấn Quyền, đôi mắt chó nhìn về phía Ngô Văn Thiển, Ngô Văn Thiển sợ hãi liền núp ở sau lưng hình cảnh.

Mấy hình cảnh cũng cẩn thận đề phòng, nhưng mà con chó mực chỉ nhìn Ngô Văn Thiển một lúc rồi lập tức thân thể gầy yếu kia chân thấp chân cao chạy ra sau xuống.

Hành động của con chó mực khiến mọi người vô cùng kinh ngạc mà lúc này ánh mắt Phương Minh sáng lên, nói: “Tôi nghĩ lập tức có chứng cứ rồi.”

Phương Minh nói xong thì đi theo sau chó mực, đám người Hàn Kiều Kiều tuy nghi hoặc nhưng Phương Minh lúc này không cho bọn họ thời gian hỏi chỉ đành đuổi theo.

Chó mực đi phía trước, đi về phía tận trong cùng của nhà xưởng, cuối cùng dừng lại dưới một gốc cây hòe lớn.

Ồ ô...

Một tiếng tru thê lương như tiếng khóc phát ra từ trong miệng chó mực, âm thanh này như một đũa tre nạt đi người thân đang kêu gào người thân trở lại, âm thanh đánh vào đáy lòng của mỗi người.

Dù người thú khác nhau nhưng giờ khắc này tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được tất cả những bi thương mà con chó mực truyền ra ngoài.

Giữa mọi người, chỉ có Ngô Văn Thiển và Lý Chấn Quyền lúc thấy con chó mực đi tới dưới gốc cây hòe thì sắc mặt trở nên tái nhợt, thân hình không nhận được lạnh run lên.

Sau một lúc, chó mực giương móng vuốt ra, sau đó như phát điên mà liều mạng đào lấy đào để bùn đất dưới gốc cây hòe, bùn đất không cứng nhưng móng vuốt của con chó cũng không sắc bén, không bao lấy trên móng vuốt liền chảy máu, vốn con chó mực không yếu ớt gì thì không bao lâu đã ngã trên mặt đất.

Trước đó, cẩu Lý Chấn Quyền cũng gần như dùng hết sức lực cuối cùng của nó.

Nhưng dù thế, chó mực vẫn dùng cái mũi tiếp tục đẩy bùn đất, Phương Minh thấy thế thờ dài một hơi, nhìn Âu Dương Tuyết Tinh nói: “Mang xẻng lại đây đi, nếu như không làm thì thi thể Trương Hải đã bị chôn dưới lớp đất này.”

Hai cảnh sát vội vã chạy tới cửa trước lấy xẻng sắt, chỉ là lúc bọn họ muốn tới gốc hòe thì con chó mực giẫy giụa muốn đứng lên, dù không thành công, té ngã trên mặt đất nhưng nó vẫn nhe răng gầm gừ không cho phép hai cảnh sát tới gần.

“Lão Hoàng!”

Phương Minh nhìn lão Hoàng, lão Hoàng vội đuôi sau đó đi về phía chó mực, gào vọt chân lên xoa vài cái trên đầu chó mực, cuối cùng chạy về phía Phương Minh kêu hai tiếng ăng ăng.

“Giờ đào được rồi đây.”

Hai cảnh sát ngơ ngác tiến lên, thấy chó mực quả nhiên không gầm gừ nữa, lập tức dùng xẻng bắt đầu đào bùn đất, không tới mấy phút, một người đột nhiên kêu lên: “Đây là quần áo, ở dưới có chôn một người.”

Bịch!

Cả người Ngô Văn Thiển xụi lơ đặt mông ngồi trên mặt đất, vì cô ta rất rõ người chôn dưới gốc hòe là ai, đó là người mà cô ta và anh họ liên thủ giết chết – Trương Hải.

Sau nửa tiếng, thi thể được đào lên hoàn chỉnh, bảy ngày trôi qua, thi thể cũng không hoàn toàn hư thối nhưng mà cũng vì thế mà khiến cho người nhìn càng thêm chân động, đặc biệt là nửa bên mặt trái người chết hoàn toàn bị mất phân nửa, lộ ra xương trắng trắng hếu.

Trong giây phút thi thể được đào lên kia, chó mực không biết lấy sức lực ở đâu lại đứng lên lần nữa, dù cho bốn chân lúc này đều run rẩy, nhưng vẫn đi tới trước thi thể, sau đó nằm úp sấp ở đó, thè lưỡi ra liếm cổ thi thể.

Ô ô!

Thấy thi thể không trả lời, cổ họng chó mực phát ra âm thanh nghẹn ngào, đầu nó cứ không ngừng cọ cọ vào ngực thi thể.

“Đừng ngăn cản nó, yên tâm, nó sẽ không phá hư thi thể.”

Thấy mấy hình cảnh muốn tiến lên kéo chó mực ra để nó không phá hư hiện trường, Phương Minh mở miệng ngăn lại: “Hơn nữa, hung thủ cũng đã bắt được, hiện trường không còn cần thiết bao nhiêu nữa.”

Nói xong, ánh mắt Phương Minh nhìn Ngô Văn Thiển, lớn tiếng quát: “Ngô Văn Thiển, Lý Chấn Quyền, các người tự cho là che giấu kín kẽ, nhưng các người không ngờ lúc sát hại Trương Hải thì trong chỗ u tối có một đôi mắt nhìn hết tất thấy, đôi mắt này là của chó mực, bây giờ các người còn không khai báo sao.”

Ngô Văn Thiển bị giọng của Phương Minh dọa sọc run lên: “Tôi khai, tôi khai hết, Trương Hải đúng là do chúng tôi giết.”

Lúc này phòng tuyến tâm lý của Ngô Văn Thiển đã triệt để sụp đổ, giây phút thi thể Trương Hải bị phát hiện kia thì cô ta cũng hiểu không thể che giấu được nữa.

Ngô Văn Thiển năm nay ba mươi tuổi, còn Trương Hải năm nay ba mươi ba tuổi, bởi vì đi đứng không lanh lẹ nhà lại nghèo khó, Trương Hải tới tận ba mươi cũng chưa kết hôn, mãi cho tới ba năm trước Trương Hải quen Ngô Văn Thiển, Ngô Văn Thiển không chỉ xinh đẹp mà còn rất tốt với anh, không để bụng anh nghèo, không bao lâu hai người Trương Hải và Ngô Văn Thiển chính thức kết hôn.

Trong nhà Trương Hải không có người thân, chỉ có vài họ hàng xa duy nhất thì cũng không ở Thượng Hải, nên lúc kết hôn rất đơn giản, chính là tới Cục Dân Chính nhận giấy chứng nhận rồi mời một người ăn cơm, người này là anh họ Ngô Văn Thiển – Lý Chấn Quyền, cũng là người giới thiệu Trương Hải và Ngô Văn Thiển.

Nhưng mà, Trương Hải không hề biết rằng quan hệ của Lý Chấn Quyền và Ngô Văn Thiển căn bản không đơn giản là anh em họ như vậy, hai người trên thực tế là tình nhân, Lý Chấn Quyền giới thiệu Ngô Văn Thiển cho Trương Hải là vì Trương Hải gần như là cô nhi, và nhà xưởng cha anh để lại.

Lý Chấn Quyền nhìn trộm nhà xưởng của Trương Hải, vì hẳn biết với sự xây dựng phát triển của Trương Hải thì vùng này nhất định sẽ được quy hoạch, tới lúc đó chỉ dựa vào nhà xưởng này thôi thì Trương Hải sẽ nhận được một khoản tiền bồi thường lớn.

Trương Hải tràn đầy cảm kích với Lý Chấn Quyền, bởi vì nếu không có Lý Chấn Quyền thì anh sẽ không quen biết Ngô Văn Thiển, cho nên mỗi lần Lý Chấn Quyền tới nhà anh đều nhiệt tình chiêu đãi, nhưng anh lại không biết người anh vợ ân nhân này sau mỗi lúc anh ra khỏi ràn thì leo lên giường vợ anh.

Tám ngày trước, theo những lời Ngô Văn Thiển và Lý Chấn Quyền diễn giải, đáng lẽ hôm sau Trương Hải mới trở về, nhưng vì hôm đó là sinh nhật của Ngô Văn Thiển nên muốn dành tặng bất ngờ cho vợ, Trương Hải cố ý xin sếp nghỉ, mua bánh kem và nhiều thức ăn cùng rượu về nhà.

Nhưng khiến anh không ngờ được là sau khi về nhà thì lại thấy cảnh vợ mình và anh vợ ân nhân lại đang ôm nhau.

Trương Hải trong giây phút đó nổi giận, nhặt xẻng sắt canh cửa xông vào chỉ là chân đi đứng không linh hoạt nên sao có thể là đối thủ của Lý Chấn Quyền được, Lý Chấn Quyền trực tiếp giật xẻng sắt trên tay anh, sau đó quyết đoán đánh xẻng sắt vào đầu anh, đánh chết anh.

Người đã chết, Ngô Văn Thiển bị dọa sợ mà Lý Chấn Quyền thì an ủi Ngô Văn Thiển không cần sợ, Trương Hải cũng gần như là cô nhi, tìm một chỗ chôn anh là được, sẽ chẳng có ai quan tâm tung tích của Trương Hải.

Chờ mấy tháng nữa thì để Ngô Văn Thiển tới đồn cảnh sát báo án nói Trương Hải mất tích, bình thường cảnh sát cũng chỉ lậ án cho dù muốn điều tra chắc chắn cũng sẽ không nghi ngờ bọn họ chôn thì thể Trương Hải trong nhà xưởng.

Trên thực tế, Lý Chấn Quyền và Ngô Văn Thiển vốn đã có ý định giết người, từ lúc Ngô Văn Thiển gả cho Trương Hải trở đi thì kết cục của Trương Hải cũng đã được định đoạt, chẳng qua lúc đó trùng hợp gặp chuyện như vậy xảy ra nên mới ra tay trước.

Đây chính là toàn bộ diễn biến của vụ án!

Ngô Văn Thiển khai tất cả mà Phương Minh lúc này cũng nở nụ cười lạnh: “Các người tự cho tất cả việc mình làm không ai thấy nhưng các người không biết, tất cả đều bị chó mực nhìn thấy.”

Mất Phương Minh nhìn chằm chằm chó mực cạnh thi thể, giọng trầm thấp: “Ngày đó, Trương Hải về đến nhà, chó đen thấy chủ nhân về thì vẫy đuôi, nó nhìn thấy chủ nhân của mình đi tới trước nhà, sau đó chứng kiến chủ nhân mình nhặt xẻng sắt bên cửa rồi xông vào.”

“Cửa mở ra, chó mực có thể thấy tất cả mọi thứ bên trong, nó thấy Lý Chấn Quyền giơ xẻng đập từng phát từng phát lên người chủ nhân mình, nó điên cuồng gầm sủa, liều mạng muốn chạy tới cứu chủ nhân, nhưng nó sao có thể thoát khỏi xích sắt kia, cuosi cùng nó chỉ có thể trở mặt nhìn chủ nhân mình không còn phát ra âm thanh, nhìn chủ nhân bị đôi nam nữ kéo tới dưới gốc cây hòe, bị chôn dưới gốc cây.”

“Đúng vậy, từ ngày đó nó thấy người lèn kên, tất cả mọi người đều cho là con chó này điên rồi, nhưng không biết rằng nó chỉ muốn thoát khỏi xiềng xích, nó muốn đi tìm chủ nhân mình.”

“Càng không biết mỗi lần Lý Chấn Quyền tới nó sẽ sẽ liều mạng gầm sủa, bởi vì nó muốn thoát khỏi ràng buộc của Lý Chấn Quyền. Mặc dù trong thế giới của nó không biết cái gì gọi là mưu sát, thế nhưng nó biết tên đàn ông trước mắt này đã chôn chủ nhân nó, nó chỉ dựa vào bản năng mà muốn báo thù cho chủ nhân.”

“Nó càng không thể hiểu được chính là bà chủ là chị đóng vai gì ở giữa, nó không biết bà chủ trong mắt nó cũng là đồng lõa giết hại chủ nó, cho nên, sau khi nó xông tới cắn Lý Chấn Quyền thì lúc sau không đi cắn chị.”

Phương Minh ra sức nói, giọng của cậu khiến cho sắc mặt Ngô Văn Thiển càng ngày càng tái nhợt.

“Chị, ngay cả một con chó cũng không bằng.”

Tất cả mọi người đều ừ ừ, nghe Phương Minh giải thích xong, ánh mắt mọi người nhìn về phía chó mực, trong mắt lộ vẻ rung động và kính phục.

Con chê mẹ xấu nhưng chó thật sự không chê chủ nghèo.

“Con chó này thật đúng là trung thành, đều nói chó hiểu tính người, lần này thật sự là tận mắt thấy.”

Mấy hình cảnh và cảnh sát cảm khái, nhưng mà lúc này lão Hoàng đột nhiên tru lên, Phương Minh thay đổi sắc mặt nhanh chóng bước tới trước thi thể Trương Hải, sau khi nhìn chó mực thì nặng nề thở ra một hơi.

Chó mực đã tắt thở.

Khoảnh khắc tìm được thi thể của chủ nhân đồng thời chủ nhân không còn cách nào tỉnh lại nữa thì nó cũng không kiên trì được nữa, bây giờ không ăn không uống, nó có thể sống được hoàn toàn dựa vào lòng trung thành với chủ nhân.

Khôe mắt chó mực có giọt nước mắt, đầu vẫn cứ rúc vào cánh tay Trương Hải.

Phuong Minh cúi đầu, cúi đầu thật thấp lạy con chó mực một lạy.

Có người chết thì không đáng đồng tình nhưng có con chó chết đi thì còn đáng tôn trọng hơn người.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 73: Lại thêm 300 vạn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

“Anh Phuong, vụ án đã kết thúc mà Ngô Văn Thiển cùng Lý Chấn Quyền cũng đã nhận tội. Mặt khác thông qua hàng xóm của Trương Hải chúng tôi cũng đã biết con chó đen kia là Trương Hải nhặt được 7 năm trước, lúc Ngô Văn Thiển chưa lấy Trương Hải, Trương Hải và chủ chó đó đã nương tựa lẫn nhau mà sống...”

Trong điện thoại, Âu Dương Tuyết Tinh vẫn đang nói về chuyện vụ án nhưng Phuong Minh không quan tâm lắm, mãi tới lúc thấy cô nói gần xong câu mới mở miệng: “Nếu có thể thì hãy chôn Trương Hải và con chó đen đó ở cùng một chỗ đi.”

Cúp điện thoại rồi Phuong Minh mới quay qua nhìn lão Hoàng: “Thế nào? Gần đây mày bị chuyện của con chó đen kia ảnh hưởng hay sao mặt mày lúc nào cũng ủ rũ thế?”

Cách chuyện xảy ra ở gần cô nhi viện đã hai ngày, hai ngày này Phuong Minh có thể cảm nhận được tâm tình lão Hoàng không tốt lắm, mình chứng chính là nó không chạy đi tìm con chó cái nào thông đồng mà chỉ nằm sấp trong cửa hàng ngủ gà ngủ gật.

“Mỗi người đều có một vận mệnh mà loài chó chúng mày cũng vậy, mỗi con chó cũng có mệnh vận riêng của nó, có lẽ đó là vận mệnh của con chó đen kia, hợp táng cho nó cùng Trương Hải biết đâu kiếp sau bọn họ còn có thể làm bạn.”

Phuong Minh an ủi lão Hoàng một câu sau đó lại nhìn mấy vật điêu khắc trên bàn, mới mấy ngày trôi qua mà những vật này đều đã được cậu định bút khai quang.

“Này, mày ở đây đợi một lát rồi về nhà chung với Đại Trụ, tôi đi mua một chút dược liệu.”

Nghe tới dược liệu cuối cùng con mắt của lão Hoàng cũng lóe lên một tia sáng, sau đó còn dùng đôi chân trước vỗ vỗ trên mặt đất ra hiệu, ý là cậu có thể đi, đừng ở đây quấy rầy giấc ngủ của tôi!

“Ngươi cái con chó này!”

Chửi rủa một câu xong Phuong Minh cũng không quan tâm tới lão Hoàng nữa, xuống lầu chào hỏi Đại Trụ một tiếng rồi định rời đi, không ngờ đúng lúc này điện thoại lại reo lên.

“Alo, là ông chủ Phuong sao?”

Nghe thấy giọng nói trong điện thoại Phuong Minh hơi sững sờ một chút, lập tức trên mặt hiện lên nụ cười ý vị thâm trường: “Là anh Trương à, sao rồi, anh Trương đã lấy được cổ thi thể kia?”

“Đúng vậy, tôi đã lấy được nó rồi, hiện tại tôi nên làm như thế nào?”

“Mang theo cổ thi thể đó tới chỗ tôi, mặt khác lại chuẩn bị chuyển khoản thêm 30 vạn nữa.”

Bên kia điện thoại trầm mặc, sau một lát Trương Tề mới trả lời: “Được, sau một tiếng nữa tôi sẽ tới.”

Sau khi cúp điện thoại của Trương Tề, Phuong Minh mới quay về phía Đại Trụ: “Đại Trụ, tôi viết cho cậu một tờ giấy, cậu đi ra ngoài mua những thứ được ghi trong đó về nhé, một lát nữa sinh ý của chúng ta lại tới, cần phải chuẩn bị một chút.”

“Được!”

Sau khi Phuong Minh viết xong những thứ đồ cần mua ra giấy, Đại Trụ cầm tờ giấy rời khỏi cửa hàng mà Phuong Minh cũng không nhìn rồi, ở lại chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Một giờ sau Trương Tề tới, tay anh ta xách theo một túi hành lý đi vào cửa hàng, lúc nhìn thấy Phuong Minh thì hơi xấu hổ chào hỏi: “Ông chủ Phuong.”

“Theo tôi lên lầu đi.”

Phuong Minh cũng không nói thêm gì nhiều, cậu cũng có thể đoán trước lần này chỉ có Trương Tề tới. Cho dù anh ta làm sao để lấy được cái xác này, cho dù lão Lưu có giúp anh ta hay không thì lần này cậu ta vẫn sẽ tới một mình.

Ngầm hiểu lẫn nhau, Phuong Minh không hỏi Trương Tề vì sao lấy được cổ thi thể này, sau khi lên tới lầu 2 liền ra hiệu cho Trương Tề mở túi hành lý ra.

Hành lý được mở ra, bên trong có một lớp vải bông, sau khi vén lớp vải bông ra thì bộ hài cốt cũng xuất hiện. Đương nhiên bộ hài cốt này cũng không còn hoàn chỉnh nữa, đã tan ra từng mảnh.

“Mấy ngày nay ngủ thế nào?”

“Cảm ơn ông chủ Phuong, mấy ngày nay tôi đã ngủ ngon hơn hẳn, cũng không còn mơ thấy nữ quý kia nữa.

Trương Tề cảm tạ cười gật đầu, trên thực tế đây cũng là nguyên nhân mà anh ta nhất định phải lấy được cổ thi thể, anh ta cảm nhận được thù đoạn của Phuong Minh có hiệu quả!

Bởi vì có hiệu quả cho nên Trương Tề mới không nghi ngờ lời nói của Phuong Minh, nếu không có thi thể này chắc chắn anh ta sẽ mất mạng, nên anh ta mới phải đau khổ cầu xin thầy của mình, và cuối cùng anh ta cũng được như ý.

Đương nhiên cũng là do anh ta quá hiểu thầy của mình, vì đề thầy ấy đồng ý mà anh ta đã hướng về cấp trên xin được điều đến tham dự công tác nghiên cứu khai quật văn hóa cổ ở sa mạc Sahara trong mười năm.

Điều này cũng có nghĩa trong mười năm tới anh ta sẽ phải làm bạn với sa mạc, mỗi ngày đều phải đối mặt với bão cát ngập trời, hơn nữa luôn phải ở trong sa mạc khai quật, mỗi năm chỉ được nghỉ mười ngày.

Trương Tề cũng rõ ràng, chỉ có làm vậy mới có thể khiến thầy anh ta ra tay cứu giúp, điều đó cũng như anh ta lấy mười năm để đổi một cổ thi thể.

Không bao lâu sau Đại Trụ cũng trở về, còn xách theo mấy cái túi trên tay.

“Trước tiên lấy giấy dầu cho tôi.”

Đại Trụ móc từ trong bọc ra một quyển giấy dầu đưa cho Phuong Minh, Phuong Minh trải nó ra trên mặt đất. Sau đó Phuong Minh rửa sạch tay, lau khô rồi trực tiếp lấy hài cốt trong rương hành lý nhặt ra từng chút từng chút một.

Động tác của Phuong Minh cực kỳ chậm, bởi vì dù sao bộ hài cốt này cũng đã trải qua quá nhiều năm, mặc dù đã được đội khảo cổ sử dụng dung dịch đề thông khí nhưng xương cốt này đã giòn rồi, nếu không cẩn thận sẽ dễ dàng vỡ nát.

Động tác của Phuong Minh rất tỉ mỉ khiến Trương Tề đang đứng quan sát ở một bên cũng hơi kinh ngạc, bởi vì anh ta phát hiện phương pháp xử lý thi thể của Phuong Minh so với người được tiếp xúc với thi thể nhiều năm như anh ta còn cẩn thận, chuyên nghiệp hơn nhiều.

“Không lẽ ông chủ Phuong lúc trước cũng từng là một nhà khảo cổ?”

Trương Tề nói thầm trong lòng, còn Phuong Minh thì nào có rảnh rỗi mà chú ý tới Trương Tề đang nghĩ gì. Thật ra Phuong Minh nhìn thấy thi thể còn nhiều hơn Trương Tề rất nhiều, lúc trước cậu theo sư phụ đi từ nam ra bắc, chỉ riêng những thi thể vừa mới chết cậu cũng đã gặp hơn trăm cỗ, về phần mấy thi thể hơn ngàn năm này cũng đã thấy không ít.

Sau nửa giờ, một cổ thi thể hoàn chỉnh đã được bày ra trên giấy dầu.

“Cũng may là không thiếu gì.”

Phuong Minh thở phào một hơi, loại công việc này đòi hỏi cần có thủ pháp và tính cẩn trọng hơn người, dù cậu đã làm nhiều lần nhưng mỗi lần làm xong đều có cảm giác hư thoát\*.

\*Hư thoát: mất hết sức lực

Nhưng mà mới chỉ thành công bước đầu tiên.

“Đầu tiên hãy nói lời xin lỗi với người chết đi.”

Phuong Minh đặt Lư Hương tới phía trước bộ hài cốt rồi ra lệnh cho Trương Tề thấp hương xin lỗi.

“Được.”

Hiện tại Trương Tề đã nghe lời Phuong Minh răm rắp, cậu nói cái gì anh ta sẽ làm cái đó, lập tức nhận lấy Thiên Hương rồi thấp lên, vừa bái vừa nói xin lỗi.

“Đại Trụ, cây cờ tôi cần có mua được không?”



“Có, nó được đặt trong cái túi đen.”

Lấy mảnh vải trong túi đen ra, gọi là mảnh vải nhưng thực tế nó giống quần áo hơn, dùng cách thêu hoa thời cổ đại trên tay áo.

Bút lông, chu sa, mực thủy...

Sau khi đã trải hết các dụng cụ cần thiết ra bàn, Phương Minh nâng bút vẽ phù văn lên mảnh vải, trong miệng thì thầm: “Nâng bút gọi Quý Thần, dưới bút thổ địa linh, xưa có si tình nữ, hôm nay hôn đến này.”

Bút đi du long, tốc độ của Phương Minh rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vẽ xong.

Sau khi chuẩn bị tốt cờ vải, Phương Minh đi tới trước cửa sổ, chỗ đó có đặt một cành trúc có lá trúc, cao hơn 2m do Đại Trụ mới chặt trộm được từ một tiểu khu nào đó.

Treo cờ vải trên lá trúc để nó theo gió lắc lư bên ngoài cửa sổ, xác định cờ vải sẽ không bị rơi xuống rồi Phương Minh mới quay lại bàn, lấy mảnh ngọc Như Ý ra.

Cầm ngọc Như Ý trên tay xem xét kỹ một lúc rồi mới lấy sợi dây đỏ trong túi ra, thắt nhanh lên ngọc Như Ý, động tác rất nhanh, cho dù Đại Trụ đang đứng một bên cũng không nhìn thấy rõ ràng động tác của Phương Minh, chỉ thấy được chớp mắt sau sợi dây đỏ đã quấn ba vòng quanh ngọc Như Ý.

Một đầu dây đỏ quấn quanh ngọc Như Ý, sau khi xem xét kỹ lưỡng Phương Minh lại nắm dây đỏ đi tới trước bộ hài cốt, buộc đầu dây còn lại vào cổ tay trái của thi thể.

Sau khi làm xong những chuyện này Phương Minh mới ra hiệu cho Trương Tề đình chỉ xin lỗi.

“Chuyện một chút nữa tôi làm sẽ có chút không thể tưởng tượng nổi, cho dù anh nhìn thấy cái gì cũng không được ngạc nhiên, càng không cho phép lên tiếng, nếu không thần thánh cũng không cứu được anh.”

Về mặt Phương Minh vô cùng nghiêm túc, Trương Tề gật đầu như gà mổ thóc, ra vẻ chính mình sẽ không hé răng nửa lời.

“Đại Trụ, đốt vàng mã.”

Phương Minh nói với Đại Trụ xong Đại Trụ liền lấy tiền giấy trong túi ra, đồng thời lấy một cái chậu tới bỏ vàng mã vào đốt.

Mặc dù không biết Phương Minh muốn làm gì nhưng lớn lên ở nông thôn, đương nhiên Đại Trụ cũng biết đốt vàng mã, mà lúc đốt cũng rất chăm chú, không thả vàng mã từ chính giữa mà để nó trượt vào từ bốn phía trong chậu.

Chuyện này cũng rất dễ hiểu, nếu ném vàng mã trực tiếp vào sẽ ngăn chặn ngọn lửa, mà ngăn chặn ngọn lửa thì khác nào ngăn chặn tiền chứ, nếu đốt vàng mã như vậy trọng lượng sẽ rất lớn, quỹ hồn không thể mang đi nhiều được.

“Bắt đầu.”

Về mặt Phương Minh cũng trở nên ngưng trọng, tiếp theo chính là thời khắc mấu chốt nhất, có thể thành công hay không cũng đều nhờ nó.

Phương Minh nín thở đứng trước bàn, một giây, hai giây...

Mười lăm giây sau, hai mắt Phương Minh tròn trĩnh, không biết từ lúc nào mà trên tay cậu đã xuất hiện một trán ấn, mạnh mẽ đập lên mặt bàn.

“Tiền giấy mở đường, âm minh vấn đạo, cờ vải chiêu hồn, hồn đến ngàn dặm.”

Đọc xong rồi Phương Minh vẫn chưa ngừng, lấy bút lông nhanh chóng viết chữ trên mặt giấy vàng.

“Kính bái tứ phương thổ địa... Xá lệnh\*!”

\*Xá lệnh: lệnh đặc xá

Viết xong thiêu đốt giấy vàng!

“Nhị bái Âm Phủ Minh Ti... Xá lệnh!”

Lại tiếp tục đốt.

“Tam bái Thiên Địa Thần Linh... Xá lệnh!”

Sau khi đốt xong ba tấm giấy vàng Phương Minh nhìn về phía cửa sổ, Trương Tề cùng Đại Trụ thấy Phương Minh nhìn chăm chăm phía bên kia cũng hiểu kỳ nhìn qua, chỉ là hình như không có gì thay đổi.

Ngay lúc hai người đang nghỉ hoặc, một trận gió lớn thổi từ phía cửa sổ tới, cò vài lác lác, cành trúc càng lác lác dữ dội hơn.

“Đến!”

Phuong Minh hơi mỉm cười nhưng rất nhanh nghiêm túc trở lại, bây giờ mới là lúc chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 74: Điều kiện của nữ quý

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Gió thổi rung cây, thổi rung cò vài cũng thổi bay vàng mã trong chậu, tro giấy bay thành một vòng xoáy trên không trung.

Nhìn thấy vòng xoáy này hai mắt Phuong Minh sáng lên, dịch chuyển bàn khỏi vị trí trung tâm rồi đặt biển trúc lên trên, phía trên biển trúc đã phủ đầy gạo nếp mới.

“Âm dương lưỡng tương cách\*, có chuyện không thể nói, tiền giấy hóa thành bút, lời nói theo bút ra.”

\*Âm dương lưỡng tương cách: cách biệt âm dương, ý chỉ một người sống, một người chết không thể giao tiếp.

Tay phải của Phuong Minh ấn trên mặt biển trúc, mà khi cậu vừa nói xong thì tro giấy đột nhiên bay tới phía biển trúc, sau đó như hoa tuyết rơi xuống bên trên gạo nếp.

Lần này Phuong Minh lựa chọn gạo nếp còn mới, trắng tinh, nhưng khi những tro giấy rơi xuống thì gạo nếp dần dần biến đen, trong chớp mắt khi tro giấy tiêu tán thì những hạt gạo nếp đen này cũng hợp lại nối liền với nhau, hình thành từng cái chữ Hán.

Một màn này khiến Trương Tề cùng Đại Trụ tròn mắt há hốc mồm.

Phuong Minh nhìn những hạt gạo nếp hóa thành chữ Hán, nhũn mảy, lập tức cười khỏ: “Yêu cầu này có chút cao nha.”

Đại Trụ đọc không hiểu chữ mà gạo nếp biến thành nhưng Trương Tề lại hiểu, đây đều là chữ cổ đại phồn thể, là một nhà khảo cổ học đương nhiên anh ta cũng đã nghiên cứu loại chữ này.

Đưa hồn!

Đây là hai chữ mà gạo nếp biến thành, nhưng Trương Tề lại không hiểu ý của hai chữ đó.

“Có thể đổi điều kiện?”

Phuong Minh nói, nhưng lúc này cuồng phong gào thét, thổi tới hai người Đại Trụ cùng Trương Tề không thể mở mắt ra nổi, mà toàn bộ gạo nếp kia cũng muốn rơi xuống.

“Cô đã sống hơn ngàn năm, tự có Âm Phủ Minh Ti mang cô đi đầu thai chuyển thế, cần gì phải hồ đồ tạo dựng thêm một đoạn nghiệt duyên?”

Phuong Minh lại thuyết phục, điều kiện của cô ta có chút quá phận, cậu không thể đồng ý.

Đúng lúc này, ở vị trí trung tâm của gạo nếp xuất hiện một vòng màu hồng, vòng màu hồng này ban đầu chỉ là một điểm, sau đó hóa thành một mảnh, cuối cùng toàn bộ gạo nếp đều hóa thành màu hồng.

“Linh hồn huyết thể?”

Về mặt Phuong Minh lần đầu tiên lộ ra rung động, sau đó lại thờ dài một hơi: “Tôi có thể thử, nhưng không chắc có thành công hay không.”

Sau khi Phuong Minh nói câu này, cuồng phong tiêu tán, toàn bộ lầu hai lại khôi phục yên tĩnh.

Gạo nếp cũng khôi phục lại màu sắc lúc ban đầu, nếu như không phải trên gạo nếp vẫn còn tro giấy, chắc chắn Đại Trụ cùng Trương Tề sẽ nghĩ những gì bọn họ vừa nhìn thấy đều là ảo tưởng.

Trương Tề muốn nói gì đó, chỉ là vừa hé môi lại nhớ tới lời Phuong Minh nhắc nhở, vội vàng ngậm miệng lại.

“Hiện tại có thể nói chuyện.”

Phuong Minh nhìn Trương Tề, cậu biết Trương Tề muốn hỏi điều gì, trực tiếp giải thích: “Hai chữ vừa nãy anh cũng có thể hiểu, đây là yêu cầu của chủ mệnh ngọc Như Ý. Đưa hồn, chính là đưa cô hồn phách.”

“Đưa cô hồn phách? Về mặt Trương Tề vẫn mê mang

“Con người có ngàn vạn cách chết, nhưng vẫn nằm trong ba loại: Thọ chung, bệnh chết, đột tử. Loại thứ nhất không cần phải nói nhiều, chính là chúng ta vẫn thường nói chết vì tuổi già, loại thứ hai thì cũng tương đối bình thường, chỉ có loại thứ ba đột tử là đặc thù nhất.”

Có một điều Phuong Minh không nói, nghề của cậu liên hệ với kiểu người chết thứ ba này nhiều nhất.

“Cô gái kia bị người ta chìm nước mà chết. Vì sao người cổ đại lại có hình phạt nhét vào lồng heo mà chìm xuống nước này? Chính là bởi nếu như chết đuối, mà sau khi chết không thể vớt được thì thi thể lên thì hồn phách cũng sẽ theo thi thể chìm dưới đáy nước, chín kiếp không thể rời đi, cũng không thể quay lại thế gian.”

“Người cổ đại muốn dùng phương pháp này để trừng trị những kẻ làm bại hoại thuần phong mỹ tục, những cô gái không biết liêm sỉ, khiến những cô gái này vĩnh viễn bị chìm dưới đáy nước chịu nỗi khổ lạnh lẽo.”

Lời nói của Phuong Minh khiến Trương Tề há hốc miệng, chưa bao giờ anh ta nghe thấy có chuyện như vậy, mà Đại Trụ đứng một bên lại lộ ra vẻ mặt không cam lòng: “Thật sự quá tàn nhẫn, đã giết chết người thì thôi đi, còn không cho người ta đầu thai chuyển thế nữa.”

“Đó là tư tưởng của thời đại, triều Đường còn tốt, tới triều Tống nhất là sau Nam Tống, khi tư tưởng của Chu lão phu từ Lý Học được thành lập, lúc đó đối xử với phụ nữ mới càng thêm nghiêm khắc.”

Phuong Minh giải thích cho Đại Trụ, nhưng đương nhiên kiến thức của Đại Trụ nữa vơi, lấy trình độ văn hóa của cậu còn không biết Chu lão phu từ là ai, càng không biết Lý Học chỉ cái gì.

“Ý của ông chủ Phuong là muốn nói cô gái kia muốn chúng ta cứu hồn phách của cô ta từ trong nước ra?” Trương Tề cũng không ngốc, rất nhanh đã đoán được ý của Phuong Minh.

“Không đơn giản như vậy.” Phuong Minh nhìn Trương Tề lắc đầu: “Tôi đã nói người bị chết đuối nếu không vớt thi thể lên thì hồn phách sẽ bị giam trong nước chín kiếp, cũng là nói tới chín trăm năm. Nhưng mà hiện tại cách thời Đường đã hơn 1000 năm, hồn phách của cô gái đó cũng sớm đã có thể thoát khỏi rồi đi.”

Trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối, Thiên Đạo cũng vậy, mọi thứ đều có cực hạn, mà chín kiếp chính là cực hạn này, đương nhiên cũng có một số tình huống đặc biệt tồn tại.

“Nguyên nhân hồn phách cô ta không chịu rời đi cũng rất đơn giản, lúc trước cô ta đã từng cùng chủ của bộ hài cốt này kết xuống linh hồn huyết thệ, sau khi kết lời thề này hồn phách hai người sẽ bị ràng buộc, nếu có thể cùng nhau thông qua trải nghiệm dưới âm phủ thì kiếp sau có thể nên duyên vợ chồng.”

“Còn có lời thề lợi hại như vậy sao?” Đại Trụ hiếu kỳ: “Không phải vẫn nói sau khi lên cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà sẽ quên hết tất cả sao?”

“Đúng là người bình thường qua cầu Nại Hà thì phải uống canh Mạnh Bà, kiếp trước chính là kiếp trước, sẽ không có liên quan gì tới kiếp này, nhưng nếu cậu đi qua núi đao, xuống biển lửa, chịu nỗi đau trăm con côn trùng cắn xé, chịu nỗi đau rút gân lột da mà sống sót thì có thể không cần uống.”

Lời nói của Phuong Minh khiến Đại Trụ im lặng, nói đùa cái gì vậy, lúc sống đã chịu đủ gian nan, tới lúc chết còn phải chịu nỗi khổ như vậy nữa, thật đúng là ăn no rừng mỡ mà.

“Loại lời thề này không phải sau khi chết mới chịu khổ mà lúc sống cũng vẫn phải chịu, mà để có thể kết xuống lời thề này cũng không dễ dàng gì.”

Đại Trụ với Trương Tề không biết khó khăn để kết thành lời thề nhưng cậu lại biết rõ, đây không phải là nỗi thống khổ mà người bình thường có thể chịu đựng được!

“Ông chủ Phuong, vậy cuối cùng nữ quý kia muốn chúng ta làm gì?” Trương Tề không nhịn được hỏi.

“Cô ta muốn chúng ta tìm được quỷ hồn của chủ bộ hài cốt, sau đó cho hai linh hồn đoàn tụ với nhau, cùng nhau tiến tới Âm Phủ khảo nghiệm.”

Đây mới là mục đích chân chính của quỷ hồn, cái gọi là đưa hồn cũng chính là đưa hồn của người đàn ông này tới trước mặt cô.

“Nữ quỷ này cũng thật là si tình, nhiều năm như vậy cũng không thể quên được tình cảm với người đàn ông kia.” Đại Trụ cảm động.

“Vậy ông chủ Phuong, ông có cách nào bắt hay diệt cô ta không?”

Trương Tề vừa nói xong đã thấy Phuong Minh dùng ánh mắt kỳ lạ vô cùng nhìn anh, trên mặt lúng túng rồi lại hậm hực giải thích: “Tôi chỉ hỏi vậy thôi.”

“Thế giới có quy tắc của thế giới, cho dù là dương gian hay là Âm Phủ thì nữ quý kia cũng không chủ động hại người, thậm chí người ta còn không chủ động quần lấy anh, thử mà anh gặp phải chỉ là oán sát, là do ý niệm tham lam của anh hình thành, có quan hệ gì với nữ quý kia đâu?”

Lời của Phương Minh mang theo vẻ chế nhạo: “Giống như anh nhìn thấy trong vườn nhà người ta có cây táo xanh, tham lam nên chạy tới trộm, không may lại bị ngã từ trên cây táo xuống, không lẽ anh còn định chạy đi tìm chủ nhà kiện sao? Trách người ta trồng cây táo xanh trong nhà?”

Trương Tề trầm mặc, bị lời nói của Phương Minh làm cho xấu hổ cúi gầm mặt.

Không quan tâm tới Trương Tề nữa, Phương Minh hít sâu một hơi: “Nếu như đã đồng ý với cô ấy, dù kết quả có như thế nào đi nữa cũng phải thử một lần.”

Chiêu hồn, nếu là chiêu hồn của người 1000 năm trước đã tiến vào Âm Phủ thì Phương Minh không làm được, nhưng nếu quý hồn của người đàn ông này cũng giống như cô gái kia chưa tiến vào Âm Phủ thì còn có khả năng.

Bình thường chiêu hồn cần phải có ngày sinh tháng đẻ, nhưng hiển nhiên là không thể nào có ngày sinh tháng đẻ của người trước mặt này, cũng may là còn có hài cốt của anh ta ở đây.

“Đại Trụ, lấy hoàng biểu\* cậu mua được tới đây đi.”

\*Hoàng biểu: cũng là tờ giấy có màu vàng

Hoàng biểu khác giấy vàng, mặc dù cả hai đều có màu vàng nhưng mà màu vàng của hoàng biểu phải đậm hơn một chút, chất lượng cũng tốt hơn nhiều.

Đặt hoàng biểu lên bàn, Phương Minh bắt đầu gấp từ một góc của tờ giấy cho tới khi nó có hình dáng của một cây kem thì mới dừng lại.

Một cái, hai cái, ba cái... Gấp tới lúc đủ 36 cái mới ngừng.

Sau đó Phương Minh lại lấy bút lông nhưng lần này cậu không dính mực thủy mà lại dính chu sa, viết chữ và phù hạo lên hoàng biểu thứ nhất, sau đó cứ cách hai hoàng biểu thì lại viết một lần, mỗi lần viết chữ cùng phù hạo không giống nhau.

Sau khi hoàn thành Phương Minh cầm 36 tấm hoàng biểu này đi tới trước mặt hài cốt, ngồi xổm xuống, đặt chậu than bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 75: Cảnh còn người mất

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

“Nhất thiêu thiên địa, nhận chuẩn giá hồn(1)!”

Phương Minh cầm ba tấm hoàng phiến phía trên cùng vạch từ xương sọ tới bàn chân, sau đó bỏ vào chậu đồng đốt cháy.

“Nhị thiêu tứ phương Đại Đế, nhận chuẩn giá hồn!”

Lại có thêm ba tấm hoàng phiến rơi vào chậu đồng.

“Tam thiêu tứ phương Thổ Địa, nhận chuẩn giá hồn!”

...

“Tứ thiêu tứ phương Thảo Mộc Tinh Quái, nhận chuẩn giá hồn!”

“Ngũ thiêu tứ phương Âm linh, nhận chuẩn giá hồn!”

“Lục thiêu Thần Phật qua đường...”

36 tấm giấy vàng đã bị Phương Minh đốt mất 24 tấm, cầm 12 tấm còn lại trên tay, nhưng mà mười mấy phút sau cậu lại nhăn mày bởi vì xung quanh yên tĩnh tới đáng sợ.

“Không nên!”

Phương Minh lắc đầu, chỉ cần quỷ hồn của cỗ hài cốt này vẫn còn ở Dương Gian chắc chắn sẽ có thể chiêu hồn đến, sở dĩ cậu làm những chuyện lúc này cũng là vì chiêu hồn của người đàn ông này.

Quỷ hồn tại Dương Gian rất yếu đuối cho nên cậu mới cố ý dùng vàng mã tế bái tứ phương Thổ Địa, để tứ phương Thổ Địa tới hộ tống, tế bái Thảo Mộc Tinh Quái để những Thảo Mộc Tinh Quái kia không nên cản đường, những lần tế bái lúc sau là tế bái những quỷ hồn khác để bọn họ không ức hiếp người đàn ông kia.

Có thể nói những gì cần nghĩ cậu đều đã nghĩ tới, cần làm cậu cũng đã làm nhưng lại không thấy quỷ hồn của người đàn ông kia xuất hiện.

Nếu là lúc thường thì quỷ hồn của người đàn ông này phải nên xuất hiện rồi mới đúng. Lâu như vậy còn chưa tới thì chỉ có một khả năng, quỷ hồn của bộ hài cốt này đã không còn ở Dương Gian.

“May mà tôi còn lưu lại thủ đoạn.”

Phương Minh nhìn 12 tấm hoàng phiến còn lại trên tay, lại lấy ra ba tấm vạch từ xương sọ xuống lòng bàn chân một lần nữa.

“Nhất bái thập phương Diêm La, mở cửa Âm Phủ!”

“Nhị bái Âm Ty minh sai(2), đưa hồn phách hoàn dương!”

“Tam bái tiểu quỷ Âm Phủ, chớ dây dưa cản đường!”

Sau khi đốt xong 9 tấm hoàng phiến rốt cuộc cũng đã có động tĩnh, một cỗ gió âm lãnh đánh tới thổi hoàng phiến trong chậu đồng thành tro giấy.

“Thành công, thu pháp lệnh, hiện tại nên phục vụ chúng nó.”

Phương Minh lấy vàng mã trong túi đen bỏ vào chậu đồng đốt, đã nhờ âm sai hỗ trợ thì nhất định phải dùng tiền báo đáp.

Tiền có thể sai khiến ma quỷ, câu nói này không phải chỉ là truyền miệng đùa giỡn mà thực sự còn có hàm nghĩa sâu xa.

Hiện tại Phương Minh chỉ cần ngồi chờ, chờ quỷ hồn của bộ hài cốt từ Âm Phủ trở về.

Nhưng mà một lần chờ này là chờ ròng rã tới một giờ, vàng mã cũng đã đốt nhiều tới mức tro giấy sắp chất đầy chậu đồng rồi.

“Phương Minh?”

Đại Trụ đứng bên cạnh đã hơi mất kiên nhẫn, đều nói dùng vàng mã mở đường, nhưng mà đã đốt gần hết vàng mã vẫn không thấy phản ứng gì, Quỷ Soa Âm Phủ này cũng thật là tham lam quá đi!

Phương Minh không trả lời Đại Trụ mà nhìn vào ba tấm hoàng phiến cuối cùng, vẻ mặt phức tạp, một lúc sau cuối cùng cũng đốt luôn ba tấm hoàng phiến này.

Lần này cậu không nói gì nữa, cũng không đốt hoàng phiến trong chậu đồng mà là đốt trên người bộ hài cốt.

Àm!

Khi hoàng phiến chỉ còn lại một mảnh nhỏ cuối cùng, Phương Minh giơ tay phải lên, hoàng phiến bay tới giữa không trung, ngay khi hóa thành tro tàn thì lại rơi vào trên ngực hài cốt.

“Quả nhiên là thế!”

Phương Minh đứng lên, giờ phút này vẻ mặt cậu có chút phức tạp, tựa như là thở phào một hơi lại tựa như có chút mất mát.

“Sao rồi ông chủ Phương?” Trương Tề nhìn thấy biểu hiện của Phương Minh thì căng thẳng hỏi, dù sao chuyện này cũng có quan hệ với sự sống chết của anh ta mà.

“Không hoàn thành điều kiện của nữ quỷ.” Phương Minh nhìn Trương Tề rồi trả lời.

“À, vậy tôi sẽ phải...”

Trương Tề tròn mắt, không thể hoàn thành điều kiện của nữ quỷ thì oán sát trên người anh ta không thể biến mất, mà điều đó cũng có nghĩa là anh ta sắp phải chết sao?

“Ông chủ Phương, ông nhất định phải giúp tôi, ông có điều kiện gì cứ nói ra hết đi, chỉ cần tôi có thể làm nhất định sẽ thỏa mãn ông...”

Nhìn thấy Trương Tề gấp tới mức sắp khóc, Phương Minh khoát khoát tay: “Không phải do anh, cũng không phải do tôi, vấn đề nằm ở chủ của bộ hài cốt, nữ quỷ kia muốn quỷ hồn của bộ hài cốt này nhưng mà nó đã sớm đầu thai chuyển thế, làm gì còn quỷ hồn nữa chứ?”

Phuong Minh nặng nề thở dài một hơi, kỳ thực cậu cũng đã sớm đoán được kết quả này. Dù sao thì chuyện tình có đẹp tới đâu đôi lúc cũng không thể tránh khỏi sự mài mòn của thời gian, huống chi linh hồn huyết thệ quá đáng sợ.

Có lẽ lúc người đàn ông này lúc mới chết cũng đã đợi chờ nữ quý nhưng thời gian có thể xóa bỏ tất cả, sau mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm, liệu vị Tham Quân này có thể chịu đựng được buồn chán rỗng rã như vậy không? Có thể vừa chịu đựng tra tấn thống khổ ở Âm Phủ vừa chờ đợi sao?

Âm Phủ là nơi quý hồn quy tụ, nhưng đối với đa số quý hồn thì Âm Phủ cũng chỉ là một trạm trung chuyển mà thôi.

Trừ khi anh lúc còn sống đã phạm phải tội nghiệt tày trời thì khi chết hồn phách mới ở lại Âm Phủ chịu tra tấn, còn lại phần lớn người không ở lại Âm Phủ quá trăm năm.

Chỉ có người phải chịu hình phạt tra tấn mới có thể ở lại Âm Phủ, đương nhiên cũng sẽ có một số trường hợp đặc biệt, nhưng hiển nhiên người đàn ông này không nằm trong số trường hợp đặc biệt đó, anh ta muốn ở lại Âm Phủ thì nhất định phải chịu đựng đau khổ!

Chảo dầu lần lần, đầu thai muộn ba năm!

Sau khi thừa nhận hình phạt ngâm trong chảo dầu thì quý hồn có thể tiếp tục ở lại Âm Phủ thêm ba năm nữa, nhưng loại thống khổ này không phải ai cũng có thể thừa nhận! Nên nhớ, quý hồn trừ không thể chết thêm lần nữa còn lại vẫn giữ nguyên các giác quan như người ở Dương Gian!

Phuong Minh cũng không biết làm sao, chỉ đành phải nói tình hình thực tế cho nữ quý kia.

Nghỉ ngơi một lát Phuong Minh lại tiếp tục chiêu hồn, sau khi lá cờ trên cửa sổ bay bay Phuong Minh nói luôn: “Cô gái, người cô muốn chờ đã đi đầu thai, có khả năng người đó chờ cô mấy trăm năm vẫn không thấy, không kiên trì nổi mới phải đi vào luân hồi.”

Mặc dù nói vậy nhưng Phuong Minh biết khả năng này rất nhỏ, khả năng lớn nhất chính là sau khi Tham Quân kia vào Âm Phủ chưa được bao lâu đã đi đầu thai luôn!

Chuyện đó đã vi phạm linh hồn huyết thệ của hai người.

Yên tĩnh, cả lâu hai yên tĩnh tới quý dị, rất lâu sau vẫn không thấy nữ quý đáp lại khiến Phuong Minh hơi nhú mảy, lúc cậu đang định nói chuyện lần nữa thì bên tai đã nghe thấy tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Phuong Minh nhìn xuống đất thì phát hiện mảnh ngọc Như Ý đặt bên cạnh bộ hài cốt đã xuất hiện một vết nứt, sau đó thì vỡ vụn, cùng lúc đó sợi dây đỏ cột quanh mảnh ngọc cũng bị đứt thành hai đoạn.

“Ta muốn cùng quân bầu bạn, trọn đời không thay đổi.”

“Núi không có cây, nước sông có cạn, sét đông chấn động, mùa hè tuyết rơi, trời đất hợp nhất, vẫn nguyện cùng quân!”

Giọng nói thê lương ai oán vang lên trong lầu khiến Trương Tề run lên một cái, Đại Trụ cũng tái mặt, chỉ có Phuong Minh hơi nheo mắt, nhẹ giọng:

“Thề non hẹn biển nay vẫn còn, tình chàng ý thiếp lại hóa không!”

Giọng nói thê lương ai oán kia vang vọng không bao lâu rồi cũng tàn đi, cả tầng lại khôi phục yên tĩnh. Phuong Minh nhìn Trương Tề, thấy vết khí đen trên mặt anh ta cuối cùng cũng đã biến mất không còn.

Một khắc khi ngọc Như Ý bị phá hư, oán sát trên người Trương Tề cũng đã được hóa giải.

(1)Nhất thiêu thiên địa, nhận chuẩn giá hồn: Một lần đốt cháy trời đất, quyết định hồn này

(2)Âm ty minh sai: quý sai ở âm phủ

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 76: Cả hai người này đều là tên lừa đảo

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----

Chuyện của Trương Tề tới đây xem như đã kết thúc, Phương Minh cũng không biết phải nói gì với nữ quý kia, đáng thương cho một cô gái si tình lại gặp phải người đàn ông phụ bạc.

Người như vậy, từ đầu tới cuối đều chưa từng làm một người đàn ông tốt.

Một người đàn ông chân chính không thể nào đã có vợ con vẫn còn lết lút hẹn hò với người phụ nữ khác, cho dù có là mối tình đầu đi nữa cũng không được!

Lùi một vạn bước mà nói, nếu như anh ta phát hiện người phụ nữ này mới là người anh ta thật lòng yêu thương, yêu tới không thể tự kiềm chế thì cũng không thể hẹn hò lết lút với người ta như vậy, đây chính là điển hình của người đàn ông tham lam, đã muốn sự nghiệp lại còn muốn tình yêu!

Kiểu đàn ông này thật ra chỉ sống vì bản thân anh ta, sợ dĩ anh ta tự tử chắc cũng vì chuyện đã bại lộ nên bị vợ bắt buộc, cũng vì không thể chịu đựng nổi sự trách móc của gia đình vợ, vậy nên sau khi đi tới Âm Phủ, biết được những đau khổ phải chịu đựng vì linh hồn huyết thệ anh ta mới trực tiếp lựa chọn đầu thai chuyển thế!

Có lẽ nữ quý kia cũng đã nghĩ thông điều này nên mới cất giọng thê lương ai oán tới vậy, mới khiến Ngọc Như Ý vỡ vụn!

...

Trương Tề mang theo cổ hài cốt kia rời đi. Lúc đầu Phương Minh còn tưởng phải một lần nữa hạ táng cổ hài cốt và mảnh ngọc Như Ý, nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi.

“Đại Trụ, hay là hôm nay đóng cửa sớm một chút đi, tôi đi mua một ít dược liệu rồi trực tiếp quay về biệt thự luôn.”

Phương Minh nói chuyện với Đại Trụ, ngày kia sẽ khai trương cửa hàng, mọi chuyện cũng đã chuẩn bị gần xong cả rồi. Và lại mấy ngày này cũng vắng khách, không cần Đại Trụ phải ở lại trong cửa hàng tới tận bảy, tám giờ mới về.

“Không sao cả, bây giờ có về nhà sớm cũng không có chuyện gì làm, đợi sáu, bảy giờ đóng cửa hàng rồi tôi còn đi tới mấy cửa hàng xung quanh một chút, học tập chút kinh nghiệm bán hàng của nhân viên và ông chủ đó nữa.”

Đại Trụ cười hiền lành, cậu cũng biết bản thân không được thông minh, có thể mở cửa hàng như vậy cũng là Phương Minh tạo điều kiện cho cậu, cho nên cậu càng phải cố gắng kinh doanh cửa hàng. Những ngày này cậu đi học tập mấy ông chủ ở các tiệm xung quanh, mặc dù bọn họ không bày những yếu tố cốt lõi để thu hút sinh ý nhưng cũng chỉ cho Đại Trụ rất nhiều kinh nghiệm hay ho.

“Vậy cũng được, cậu tự quyết định đi vậy!”

Phương Minh vỗ vỗ bả vai Đại Trụ, không nói thêm gì nữa, chính cậu cũng phải nhanh nhanh một chút nếu không tiệm thuốc lại đóng cửa mất.

Chỉ là Phương Minh không ngờ lần này tài xế lại đưa cậu tới Nghiễm Niên đường, nhưng mà lại là một chi nhánh khác của Nghiễm Niên đường ở Ma Đô.

Bởi vậy có thể thấy vị quản lý lúc trước cũng không có khoắc lác, danh tiếng của Nghiễm Niên đường trong lòng dân chúng quả thật là không tồi.

Vẫn giống lúc trước, sau khi báo ra một đồng tên dược liệu Phương Minh lại vào phòng nghỉ ngồi chờ bọn họ bốc thuốc.

“Không mua, tiệm của chúng tôi không mua dược liệu.”

“Anh à, anh vẫn nên mang dược liệu qua tiệm khác hỏi đi, tiệm của chúng tôi đều lấy dược liệu từ tổng bộ phân phối xuống, không mua dược liệu bên ngoài.”

“Thuốc của tôi thật sự là thuốc tốt, thật, đây chính là thuốc tốt nhất cha tôi có thể đào được, thật đúng là chày gỗ rùng hơn trăm năm.”

“Không nói chuyện dược liệu này của anh có phải là Nhân Sâm trăm năm hay không, cho dù nó có là thật thì chúng tôi cũng không thể mua, lại nói Nhân Sâm trăm năm đắt như vậy ai có thể mua được chứ?”

Hướng dẫn viên kia không muốn tiếp tục nói chuyện với người đàn ông này nữa. Thu mua dược liệu không phải là chuyên môn của bọn họ, lại nói bọn họ cũng chưa từng thấy Nhân Sâm trăm năm, Nhân Sâm trong tiệm tốt nhất cũng chỉ có khoảng chừng ba mươi năm mà thôi.

Đầu năm nay lừa đảo nhiều như vậy, ai mà biết người đàn ông này có phải là lừa đảo hay không chứ? Cẩm Nhân Sâm giả đi khắp nơi lừa người.

“Không quý, không quý, tôi chỉ bán 20 vạn... A không, 18 vạn là được rồi!” Người đàn ông trung niên lại tiếp tục nói.”

“Anh à, tiệm của chúng tôi thật sự không thu mua dược liệu, anh hãy cắt cây Nhân Sâm trăm năm này đi, lỡ mà nó bị hư hỏng gì chúng tôi không thể chịu trách nhiệm được đâu.”

Trong giọng nói của mấy hướng dẫn viên này mang theo chút mất kiên nhẫn, bởi vì bọn họ không tin người đàn ông trước mặt đây có thể lấy ra một cây Nhân Sâm trăm năm, mà về ngoài của cây Nhân Sâm trăm năm này còn không bằng Nhân Sâm ba mươi năm trong tiệm của bọn họ.

“Có chuyện gì vậy? Người đàn ông này là...?”

Quản lý tiệm thuốc nghe thấy tiếng động trước cửa cũng đi tới, đầu tiên là nhìn nhìn người đàn ông, sau đó mới nhìn bọc giấy đặt trên quầy.

“Sâm núi?”

Là một quản lý đương nhiên khả năng phân biệt dược liệu của ông phải tốt hơn hẳn những hướng dẫn viên trong cửa hàng, chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể phát hiện đây đúng là một cây Sâm núi.

“Ông chủ, tôi muốn bán một cây chày gỗ... đúng, là Sâm núi trăm năm, tôi muốn bán cho tiệm thuốc của các ông, 18 vạn, chỉ cần 18 vạn là được rồi.”

“18 vạn?” Quản lý cười nhạt: “Anh đã tới nhầm chỗ rồi, nếu anh muốn bán cây Nhân Sâm trăm năm này thì không nên tới cửa tiệm của chúng tôi.”

“Vậy phải làm sao?” Người đàn ông dường như không nghe thấy giọng điệu chế giễu của quản lý, nghiêm túc hỏi.

“Đi ra ngoài, tới khúc cua đầu tiên thì rẽ phải, nơi đó có đồn cảnh sát, anh nên vào đó.”

Về mặt Lý Hoa trào phúng: “Lại còn Nhân Sâm trăm năm, anh có biết giá cả của một cây Nhân Sâm trăm năm không? Nói cho anh biết, trong buổi đầu giá mấy năm trước giá của một cây Nhân Sâm tươi trăm năm là chín trăm vạn đó!”

Nhân Sâm càng nhiều năm lại càng quý, mà càng năm thì càng tươi càng quý, tươi ở đây chính là chỉ Nhân Sâm vừa đào được, hơi nước bên trong vẫn chưa bị thoát đi.

Nhưng cho dù không phải là Sâm tươi thì một gốc cũng phải có giá hơn trăm vạn, nếu có người cạnh tranh có khi giá còn nâng lên tới mấy trăm vạn.

Có tiền cũng không thể mua chính là nói tới những dược liệu trân quý này.

“Ông chủ, ông cho rằng tôi là tên lừa đảo sao? Ông nghĩ rằng chày gỗ của tôi là giả? Thật sự đây là Nhân Sâm cha tôi đã đào được trên núi, là chày gỗ trăm năm hàng thật giá thật đó!”

Phải mất mấy giây sau người đàn ông trung niên mới kịp phản ứng, về mặt vô cùng ủy khuất.

“Thôi, đừng diễn kịch trong cửa tiệm của chúng tôi, nhanh nhanh cầm lấy đồ của anh đi cho tôi nhờ, nếu không đi tôi sẽ báo cảnh sát.”

Lý Hoa mất kiên nhẫn, muốn ra tay đuổi người nhưng đúng lúc này lại có một giọng nói vang lên sau lưng ông ta.

“Xin hỏi có thể cho tôi xem dược liệu trong bao giấy được không?”

Lý Hoa còn tưởng là nhân viên nào trong tiệm lên tiếng, muốn quay đầu răn dạy không ngờ vừa mới quay đầu lại nhìn thấy Phương Minh, ông ta chuyển ngay sang về mặt tươi cười, khách hàng là Thượng Đế, huống hồ Phương Minh lại mua nhiều dược liệu chỗ bọn họ như vậy, cậu ta chính là Thượng Đế tôn quý nhất!

“Cậu Phương, anh ta chỉ là một tên lừa gạt, chắc chắn anh ta chỉ đang làm bộ thôi.”

Phương Minh không quan tâm tới lời nói của Lý Hoa, vẫn nhìn về phía người đàn ông trung niên kia. Người đàn ông trung niên kia gật đầu, nhưng vẫn dặn dò: “Cậu cứ nhìn đi, nhưng mà cậu nhớ nhẹ tay nhé!”

“Sợ người ta mạnh tay một chút sẽ phá hỏng vở kịch của anh sao?” Lý Hoa ở bên cạnh châm chọc một câu.

“Chày gỗ của tôi là thật, không phải giả!” Người đàn ông trung niên nghiêm túc phản bác.

Phương Minh cười cười, cậu cũng biết người quản lý này có ý tốt, xác thật là nếu đổi thành một người khác, một ngày nào đó tự nhiên có người tìm tới cửa sau đó nói muốn bán một cây Nhân Sâm trăm năm với giá mười mấy vạn, chỉ cần là người có đầu óc bình thường đều nghĩ chắc chắn người này là kẻ lừa đảo.

Sở dĩ Phương Minh thấy hiếu kỳ cũng là vì lời nói của người đàn ông trung niên.

Người bình thường đều gọi nó là Nhân Sâm, chuyên nghiệp hơn một chút thì biết Sâm núi với Sâm trồng, khác biệt của hai loại này cũng đơn giản, Sâm núi là tự mọc trên núi, hoang dại, còn Sâm trồng thì là do con người lựa chọn vùng đất thích hợp tiến hành vun trồng Nhân Sâm.

Đây là cách người am hiểu Nhân Sâm phân loại, nhưng có một loại người gọi Nhân Sâm là chày gỗ, chính là những người đào Sâm.

Cho nên khi nghe thấy người đàn ông trung niên gọi Nhân Sâm là chày gỗ Phương Minh mới có chút hiếu kỳ, cậu cũng biết nếu ông ta thật sự là tên lừa đảo chuyên nghiệp thì đó cũng có thể là do ông ta cố tình hô lên như vậy, nhưng cậu vẫn muốn thử xem.

Khi tay của Phương Minh vừa chạm vào Nhân Sâm thì hai mắt sáng lên, bởi vì trên tay cậu truyền tới cảm giác nóng nóng rất rất, nhiệt độ này còn rõ ràng hơn so với tổng thảy những dược liệu cậu mới chọn mua cộng lại.



Bây giờ cậu có thể xác định, đây chắc chắn là Nhân Sâm trăm năm!

“Thật đáng tiếc, nếu nó là một cây Nhân Sâm tươi thì tốt biết bao nhiêu.” Phương Minh than nhẹ trong lòng, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

“Cậu Phương, tôi đã bảo tên này bán Nhân Sâm giả rồi, người này...”

“Xin hỏi phải xưng hô với anh như thế nào?” Phương Minh trực tiếp ngó lơ lời nói của Lý Hòa, quay qua hỏi người đàn ông trung niên.

“Tôi họ Sa, sa hòa thượng cát, mọi người đều gọi tôi là lão Sa.” Lão Sa cười một tiếng lộ ra hàm răng có hơi ố vàng.

“Vậy tôi gọi anh là anh Sa nhé. Anh Sa, anh muốn bán cây Nhân Sâm này đúng không? Nếu anh thật sự bán thì tôi sẽ mua.”

Toàn trường yên tĩnh tới quái dị, mấy người hướng dẫn nhìn Phương Minh như nhìn một tên ngu ngốc vậy, cho dù là Lý Hoa trên mặt cũng đã lộ ra vẻ cổ quái.

“Bán, tôi đương nhiên muốn bán!” Lão Sa nghe thấy Phương Minh muốn mua thì kích động hẳn lên, không ngừng gật đầu đáp ứng.

Anh ta đương nhiên biết chày gỗ nhà mình hơn trăm năm, là do cha anh ta đào được trên núi, chỉ bởi vì nó không có lá lại cất giữ nhiều năm nên trọng lượng mới có chút thay đổi, cho dù là những chuyên gia cũng không dám chắc đây là Nhân Sâm trăm năm. Nếu không phải vậy ông ta cũng không bán Nhân Sâm với giá thấp thế này.

“Cậu Phương, nếu cậu muốn mua Nhân Sâm của người này thì tôi hi vọng cậu không nên mua trong Nghiễm Niên đường, chờ sau khi được liệu của cậu đóng gói xong, cậu trả tiền hoàn tất rồi rời khỏi Nghiễm Niên đường, tới lúc đó cậu lại mua gốc Nhân Sâm trăm năm của anh đây có được không?”

Lý Hoa mở miệng, ông ta còn cố tình nhấn mạnh bốn chữ “Nhân Sâm trăm năm”, bởi vì lúc này ông ta cũng bắt đầu hoài nghi thân phận của Phương Minh.

“Tên lừa đảo, chắc chắn cả hai người này đều là lừa đảo, lại còn là đồng bọn với nhau cố ý muốn lừa ông!”

Đây là suy nghĩ của Lý Hoa ngay lúc này, cũng là lý do tại sao thái độ của ông với Phương Minh lại thay đổi như vậy, cuối cùng ông ta cũng nghĩ đến điểm không bình thường của Phương Minh, làm gì có người nào lại mua một lúc nhiều thuốc bồi bổ như vậy kia chứ? Chỉ có thể là tên lừa đảo, cậu muốn dụ ông ta cắn câu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 77: Kết thúc

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Tên lừa đảo, lừa gạt liên hoàn!

Giờ phút này trong lòng Lý Hoa đã cho rằng Phương Minh cùng với lão Sa kia đều là lừa đảo, mà Phương Minh cũng không thêm để ý, cậu cũng đoán được phần nào suy nghĩ trong đầu Lý Hoa.

“Lão Sa chờ tôi chút nhé, đợi sau khi giao dịch được liệu bên này xong tôi sẽ mua cây được liệu của anh.”

“Được.”

Phương Minh không nói thêm gì nữa dẫn lão Sa đi vào bên trong, Lý Hoa muốn ngăn cản nhưng cuối cùng cũng để cho lão Sa đi vào bên trong.

“Mặc kệ hai tên lừa đảo các người muốn nói gì thì nói, chỉ cần tôi không nghe là được, đừng hòng lừa tôi.”

Lý Hoa thầm nhủ trong lòng, mặc kệ hai tên lừa gạt này nói chuyện gì ông ta cũng sẽ không bị bọn chúng lừa, thậm chí còn cố ý nhấn nhủ người trong tiệm mặc kệ bọn họ.

Trong phòng nghỉ, Phương Minh hiếu kỳ hỏi lão Sa: “Lão Sa, có thể cho tôi biết vì sao anh lại cần tiền gấp như vậy không?”

Một cây Nhân Sâm trăm năm lại chỉ bán giá mười mấy vạn, trừ khi không biết giá trị của Nhân Sâm trăm năm hoặc là người cần tiền quá gấp, nếu không tuyệt đối sẽ không bán.

“Ông chủ Phuong, đúng là tôi đang cần tiền rất gấp.”

Lão Sa cũng không giấu diếm, nếu không phải cần tiền gấp thì anh ta đâu có phải bán gốc Nhân Sâm với giá rẻ như vậy, đây là vật do cha của anh để lại mà. Và lại Nhân Sâm trăm năm còn có công hiệu khởi tử hồi sinh, chỉ cần còn một hơi thở, ngậm mảnh Nhân Sâm trăm năm này trong miệng liền có thể sống thêm một canh giờ!

“Chắc không phải do trong nhà có người bị bệnh đúng không?”

Phuong Minh uyển chuyển hỏi, sợ dĩ câu hỏi như vậy là bởi vì cậu nhìn vào tướng mạo của lão Sa thì thấy không có đặc điểm tướng mạo của người có người thân bị bệnh.

“Đúng vậy, ài, chuyện này nói ra cũng thật là mất mặt, sợ dĩ tôi phải bán gốc Nhân Sâm này là bởi vì muốn tìm vợ.” Lão Sa xấu hổ trả lời.

“Tìm vợ?”

Phuong Minh không nghĩ tới lão Sa sẽ trả lời lý do như vậy: “Vợ anh mất tích sao?”

“Hai năm trước đột nhiên cô ấy mất tích, hai năm này tôi đã tìm khắp nơi trên cả nước nhưng vẫn không có manh mối nào, nhưng tôi sẽ không buông bỏ, dù phải khuyên gia bại sản cũng phải tìm cô ấy về bằng được!”

Về mặt lão Sa kiên quyết, hai năm qua vì để tìm vợ mà ông đã tiêu hết tiền của mà ông tiết kiệm được, dưới tình huống bắt đắc dĩ mới buộc phải gốc Nhân Sâm bán đi.

Phuong Minh hơi trầm ngâm, nếu là tìm người thì cậu cũng có cách, nhưng đợi khi giao dịch xong gốc Nhân Sâm rồi lại nói tiếp.

Ngay lúc Phuong Minh đang nói chuyện với lão Sa thì có mấy người đi tới tiệm thuốc, dẫn đầu không ngờ lại chính là người mà trước đây Phuong Minh đã được gặp, bộ trưởng bộ giám sát của Nghiễm Niên đường Lăng Sở Sở.

“Bộ trưởng Lăng.”

Lý Hoa vừa nhìn thấy Lăng Sở Sở liền chạy vội ra nghênh đón cô.

“Quản lý Lý.”

Lăng Sở Sở cũng gật đầu, sau đó nhanh chân đi vào phía trong tiệm thuốc, ánh mắt đánh giá hoàn cảnh kinh doanh cùng với trạng thái công tác của nhân viên trong tiệm thuốc. Đột nhiên ánh mắt cô co rút lại, cô nhìn thấy Phuong Minh đang ngồi bên trong phòng nghỉ.

“Là cậu ta?”

Lăng Sở Sở có ấn tượng rất sâu sắc với Phuong Minh, năng lực phân biệt dược liệu của cậu ta không kém những chuyên gia chìm đắm trong dược liệu mấy chục năm chút nào, hơn nữa cậu ta cũng là người duy nhất lạnh lùng với cô như vậy.

Đương nhiên cô có ấn tượng sâu sắc với cậu ta như vậy cũng là vì lý do đằng sau.

Bộ trưởng Lăng, tôi nghi ngờ hai người này là bọn lừa đảo. Đầu tiên là người thanh niên trẻ tuổi kia đi vào cửa tiệm của chúng ta trước, vừa tới đã mua một đồng dược liệu, lúc đó tôi đã nghi ngờ nguyên nhân cậu ta mua nhiều dược liệu như vậy nhưng mà chúng ta mở cửa tiệm làm ăn, làm sao có thể ngăn cản khách được chứ?”

Lý Hoa thấy Lăng Sở Sở nhìn về phía Phuong Minh, kích động nói tiếp: “Không bao lâu sau thì một tên lừa đảo khác cũng tới, giả dạng đang cần tiền rất gấp, còn mang một gốc Nhân Sâm ra nói đó là Nhân Sâm trăm năm, bởi vì cần tiền rất gấp nên chỉ bán ra với giá mười tám vạn!”

“Đương nhiên là tôi không đồng ý mua rồi, nhưng đúng lúc này người thanh niên kia lại đi tới nói anh ta muốn mua, đây đúng là một đôi lừa gạt mà, cũng may âm mưu của bọn họ bị tôi nhìn thấu, cho dù tên lừa gạt kia có giáo hoạt hơn nữa cũng vô dụng!”

Về mặt Lý Hoa dương dương tự đắc nhưng Lăng Sở Sở sau khi nghe thấy lời nói của Lý Hoa thì trong lòng nảy lên, nhưng cô cũng biết chuyện này không thể trách Lý Hoa được, nếu đổi lại là cô thì cô cũng sẽ nghĩ giống Lý Hoa.

Nhưng cô không phải Lý Hoa, cô đã từng gặp Phuong Minh, từng thấy Phuong Minh mua nhiều dược liệu như vậy, người này tuyệt đối không phải là tên lừa gạt... Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là do cô biết tài năng của Phuong Minh.

“Lão Triệu, chúng ta đi qua xem một chút.”

Nhân Sâm trăm năm, cho dù là cửa hàng lớn như Nghiễm Niên đường cũng không có hàng tồn, nhưng không phải là chưa từng có. Trước đây Nghiễm Niên đường cũng có vài gốc Nhân Sâm trăm năm nhưng đã sớm sử dụng rồi, không thể lưu trữ lại.

Lăng Sở Sở cùng lão Triệu đi về phía phòng nghỉ, về mặt tươi cười bước vào: “Cậu Phuong, không ngờ chúng ta lại gặp lại sớm như vậy, thật là trùng hợp nha, cậu Phuong lại tới mua thuốc sao?”

Lý Hoa đi theo sau Lăng Sở Sở nghe thấy cô nói vậy thì cũng sờ một chút, bởi vì chính ông cũng không ngờ tới Lăng Sở Sở vậy mà lại biết tên lừa đảo này...

Suy nghĩ một chút, mặt Lý Hoa túa mồ hôi lạnh.

Phương Minh cười như không cười nhìn Lăng Sở Sở: “Đến tiệm thuốc mà không mua thuốc thì tôi còn có thể làm gì kia chứ? Không lẽ tôi uống trà sao?”

Lăng Sở Sở nghẹn lời, xấu hổ cười cười, nhìn về phía lão Sa bên cạnh: “Chào anh, nghe nói anh muốn bán Nhân Sâm trăm năm, không biết có thể lấy ra cho chúng tôi xem một chút được không?”

“Không phải các người không muốn mua sao?” Lão Sa cũng sờ nói thêm một câu, Lý Hoa nghe thấy vẻ mặt càng thêm khó coi.

“Cái kia, quản lý tiệm thuốc của chúng tôi không có quyền thu mua được liệu, nhưng tôi tới từ tổng bộ, tôi có quyền quyết định chuyện này.” Lăng Sở Sở giải thích.

Trên thực tế, giám sát bộ của cô căn bản là không có hứng thú với chuyện thu mua được liệu, thứ cô cảm thấy hứng thú chỉ có gốc Nhân Sâm trăm năm kia thôi.

“Tiệm của các người còn chê Nhân Sâm của tôi là giả đấy!”

Lão Sa lại tiếp tục nói thêm một câu, hiển nhiên là anh ta vẫn còn canh cánh trong lòng thái độ của Lý Hoa lúc trước. Phương Minh ngồi bên cạnh nghe vậy không nhịn được cười, lão Sa cũng thật là một người nóng tính.

“Cái kia...”

Khóe miệng Lăng Sở Sở co giật, cô không hiểu hôm nay là ngày xui xẻo gì mà liên tiếp gặp được hai người đàn ông không nể mặt cô chút nào.

“Bộ trưởng Lăng, cái gì cũng có thứ tự trước sau mà, gốc Nhân Sâm này tôi với lão Sa đã bàn bạc tốt rồi.” Phương Minh mở miệng, từ lúc nhìn thấy Lăng Sở Sở đi tới cậu đã biết mục đích của cô ta rồi.

Lăng Sở Sở không có ấn tượng tốt với cậu, chắc chắn không thể nào vì thấy cậu ở trong tiệm thuốc mà tới chào hỏi được, cho dù có thật sự tới chào hỏi đi chăng nữa cũng không thể nào tươi cười thế kia, rõ ràng là Lý Hoa đã nói cho cô ấy biết những chuyện vừa xảy ra, cô tới chính là vì gốc Nhân Sâm trăm năm này.

“Cái kia, tôi cũng chỉ hiếu kỳ muốn nhìn một chút mà thôi, nhìn một chút không có vấn đề gì đúng không?”

Lăng Sở Sở nén giận, cô chưa bao giờ phải ăn nói khép nép như vậy với ai bao giờ, nếu như không phải vì gốc Nhân Sâm trăm năm này còn lâu cô mới tiếp tục ở lại đây!

Lão Sa nhìn Phương Minh, hơi do dự một chút: “Ông chủ Phương, chuyện này...”

“Không sao cả, anh cứ đưa Nhân Sâm cho cô ấy xem một chút đi.”

Lăng Sở Sở muốn xem Phương Minh cũng không hẹp hòi, bởi vì cậu cũng nắm chắc có thể lấy được gốc Nhân Sâm này.

Nhận được sự đồng ý từ Phương Minh lão Sa mới lần nữa lấy bọc giấy trong ngực, mở ra để lộ gốc Nhân Sâm khô quắt.

Lăng Sở Sở tuy rằng có biết hình dáng của Nhân Sâm nhưng lại không thể biết được năm tuổi, trao đổi ánh mắt với lão Triệu đứng sau, lão Triệu khẽ gật đầu tỏ ra hiểu rõ rồi tiến lên cúi đầu quan sát.

Sau một lát, lão Triệu vươn tay, cẩn thận từng li từng tí cầm gốc Nhân Sâm lên, lật trái lật phải xem xét một hồi mới buông xuống.

“Thế nào?” Lăng Sở Sở hỏi lão Triệu.

“Bây năm trước tôi may mắn được gặp một gốc Nhân Sâm trăm năm, cho dù là hình dáng hay là trọng lượng đều không mấy khác biệt so với gốc Nhân Sâm trước mắt này. Chắc chắn gốc Nhân Sâm trước mắt phải có niên đại hơn 80 năm, về phần cụ thể là bao nhiêu tôi cũng không đoán ra được.”

Lão Triệu không khẳng định trực tiếp nhưng lời của lão lại gián tiếp công nhận đây là gốc Nhân Sâm trăm năm.

Số năm của Nhân Sâm thực sự rất khó để phán đoán chính xác, đặc biệt là những gốc Nhân Sâm trăm năm có chênh lệch vài chục năm cũng là chuyện bình thường, Nhân Sâm tám mươi năm lại nói thành Nhân Sâm một trăm năm cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì.

Trong số những người ở đầu chỉ có Phương Minh rõ ràng gốc Nhân Sâm này chắc chắn phải hơn trăm năm, hơn nữa còn có thể là 160 năm, nếu không sẽ không thể nào tạo nên cảm giác nóng rất kia.

Về mặt Lý Hoa lúc này vô cùng đặc sắc, Nhân Sâm trăm năm lại chỉ bán có 18 vạn, món hời như vậy lại bị ông cho rằng lừa đảo rồi bỏ lỡ.

Mặc dù công ty có quy định tiệm thuốc không thể tự mua được liệu nhưng đó chỉ là không cho mua vì tiệm thuốc, ông ta hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa cá nhân mua lại nha! Một gốc Nhân Sâm trăm năm với danh tiếng của bọn họ có thể đơn giản tìm tới vô số khách nhân đồng ý mua nó với giá trăm vạn!

Đây không phải nỗi đau mất đi gốc Nhân Sâm mà là nỗi đau mất đi một khoản lợi nhuận lớn!

Lăng Sở Sở tin tưởng lão Triệu, hai mắt sáng lên nhìn về phía Phương Minh: “Cậu Phương, tôi biết gốc Nhân Sâm này đã được cậu nhận mua, tôi cũng không muốn cạnh tranh ác ý với cậu nhưng mà chúng tôi thật sự rất cần gốc Nhân Sâm trăm năm này, chúng tôi bằng lòng trả tiền bồi thường tổn thất cho cậu Phương, không biết cậu Phương có thể nhượng lại cho chúng tôi không?”

“Không thể!”

Phương Minh từ chối vô cùng gọn gàng mà linh hoạt. Nói đùa cái gì vậy, Nhân Sâm trăm năm này là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu\*, một khi cậu đã bỏ lỡ lần này thì về sau cho dù cậu có muốn dùng tiền để mua cũng không chắc có thể mua được.

\*Có thể ngộ mà không thể cầu: chỉ có thể gặp được nhờ vào may mắn

Gốc Nhân Sâm này có thể nâng cao hiệu quả thuốc ngâm của cậu gấp mấy lần, cậu tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Lăng Sở Sở im lặng, lửa giận trong lòng cũng bùng lên, cô cho rằng bản thân đã nhân nhượng Phương Minh rất nhiều rồi mà tên này không để cho cô chút mặt mũi nào, càng nghĩ càng tức giận không thôi.

“Cậu Phương, cậu đừng quên hiện tại gốc Nhân Sâm này vẫn thuộc quyền sở hữu của anh Sa đây!”

Lăng Sở Sở nhìn thẳng vào mắt Phương Minh, ý uy hiếp hiện rõ trong lời nói, dù sao hiện tại gốc Nhân Sâm còn chưa vào tay cậu, chỉ cần chúng tôi nâng giá hót tay trên của cậu là xong!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 78: Cậu ta đã giấu vợ của anh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Mặc dù Lăng Sở Sở không nói trắng ra nhưng giọng điệu của cô đã lộ rõ ý đồ này.

Vừa nãy Phương Minh cậu chỉ mới cùng người ta đàm phán mà thôi, đừng nói là đàm phán, cho dù cậu có trả tiền cho người ta rồi mà người ta lại lật lọng không muốn bán thì cậu cũng chẳng có cách nào.

Phương Minh cười cười, cậu cũng đã đoán trước được một chiều này của Lăng Sở Sở, chắc chắn cuối cùng cô ta sẽ dùng giá cao hơn để tranh giành với cậu.

Nhìn thấy Phương Minh chỉ cười cười mà không thêm quan tâm Lăng Sở Sở càng hận tới nghiến răng nghiến lợi, cô chán ghét vẻ mặt như nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay của cậu ta!

“Anh Sở, lúc nãy anh cũng chưa bán gốc Nhân Sâm này đúng không? Cậu Phương ra giá 18 vạn, Nghiễm Niên đường chúng tôi đồng ý trả 20 vạn.”

Lăng Sở Sở không nhịn được trực tiếp nói với lão Sa, nếu anh ta đã vội vã muốn bán gốc Nhân Sâm này như vậy chắc hẳn là rất thiếu tiền, khẳng định sẽ không từ chối bọn họ.

“A, 20 vạn.”

Lão Sa sững sờ, sau đó lại lộ vẻ động lòng, hơn 2 vạn đối với anh ta cũng không phải là một khoản tiền nhỏ.

Nhưng mà sau vài giây suy nghĩ, anh ta lại lắc đầu rất kiên quyết: “Thật xin lỗi, lúc trước tôi với cậu Phương đã bàn kỹ với nhau rồi, tôi không thể bán cho các người được.”

Lão Sa cũng không ngốc, cho dù anh ta là người trên núi xuống nhưng mà anh ta cũng có thể nhận ra, nếu không phải nhờ có Phương Minh đứng ra thì giờ phút này chắc chắn anh ta đã bị đuổi khỏi tiệm rồi.

Anh ta đã đồng ý bán gốc Nhân Sâm này cho Phương Minh là không thể đổi ý được nữa đấy! Từ nhỏ cha anh ta đã dạy anh ta như vậy, cả đời của cha

coi trọng nhất là giữ chữ tín, bởi vì ông ấy cho rằng người nói lời không giữ lời sẽ không được Sơn Thần ưa thích, về sau đừng mong có thể vào núi kiếm cơm ăn.

Ánh mắt Phương Minh cũng hơi kinh ngạc, cậu không ngờ lão Sa có thể nhìn sự mê hoặc của 2 vạn mà kiên quyết từ chối như vậy.

Về đặc ý trên mặt Lăng Sở Sở biến mất tâm thay vào đó là sự tức giận, đứng phải hai người trước mặt này thật sự khiến cô cảm thấy dù cô có làm bất cứ chuyện gì cũng không thuận lợi.

“30 vạn, tôi đồng ý trả giá 30 vạn để mua gốc Nhân Sâm này!”

Lăng Sở Sở lại tăng giá, mà tăng tới những 10 vạn, cô không tin lần này lão Sa có thể không động lòng.

Đúng là lão Sa thật sự xúc động, 2 vạn anh ta còn có thể từ chối nhưng dùng một cái lại thành 12 vạn, giá tiền này khiến anh ta rất muốn đồng ý.

Cũng như Lăng Sở Sở nghĩ, anh ta cũng chỉ mới đàm phán với Phương Minh mà thôi, cho dù bây giờ có đổi ý cũng chẳng có gì sai cả, thậm chí cũng chẳng cần phải áy náy trong lòng.

Bởi vì gốc Nhân Sâm này là do anh ta muốn bán nhanh, dĩ nhiên ai ra giá cao hơn thì nó thuộc về người đó.

“Ông chủ Phương, ông xem... Hay là vậy, tôi bán gốc Nhân Sâm này cho tiệm thuốc rồi lại đền bù tổn thất cho cậu một vạn, cậu xem có được hay không?”

Một vạn đối với lão Sa cũng không phải là số tiền nhỏ, thậm chí toàn bộ tiền trên người anh ta cộng lại cũng không tới một vạn.

Lăng Sở Sở đặc ý nhìn Phương Minh, ánh mắt kia như muốn nói: thế nào, cho dù cậu không đồng ý chuyển thì bà đây vẫn có cách lấy được gốc Nhân Sâm này.

Phương Minh thở dài một hơi, cậu cũng không trách sự lựa chọn của lão Sa, nếu cậu là anh ta có lẽ cũng sẽ lựa chọn y như vậy.

Chỉ là Lăng Sở Sở muốn dựa vào tiền để đánh bại cậu? Nào có dễ dàng như thế...

“Cô Lăng, chẳng lẽ cô nghĩ rằng cô đã thắng tôi rồi sao?” Phương Minh nhìn Lăng Sở Sở rồi hỏi.

“Cậu Phương, cậu nói vậy là không đúng rồi, mua hàng ấy mà, chính là ai trả giá cao thì nó thuộc về người đó, nếu như cậu Phương muốn thì có thể ra giá cao hơn kia mà, nhưng nên nhớ tôi sẽ không buông bỏ gốc Nhân Sâm này!”

Lời nói của Lăng Sở Sở toát ra vẻ tự tin vô cùng, so sánh về tiền bạc cô thật sự chẳng sợ sệt chút nào, trong lòng cô lại càng hi vọng Phương Minh tiếp tục trả giá sau đó cô sẽ ra giá cao hơn đập chết cậu ta, để cho cậu ta biết thế nào là tuyệt vọng.

Mặc dù như vậy có thể khiến cô tổn thêm vài chục vạn nữa nhưng đối với Lăng Sở Sở vài chục vạn thì có gì to tát chứ, ít nhất nó cũng giúp cô xả hết tức giận trong lòng đồng thời gỡ bỏ vẻ kiêu ngạo trên mặt tên Phương Minh chết bầm kia.

“Vậy nếu cô Lăng không thành công thì sao?”

“Không có khả năng, nếu như tôi không thể mua được gốc Nhân Sâm này thì tất cả những dược liệu cậu mua hôm nay tôi sẽ thanh toán giúp cậu!”

“Được!” Khóe miệng Phương Minh cong lên, cậu chỉ chờ mỗi câu này của cô ta.

Đây là cái hố cậu cố tình đào để Lăng Sở Sở nhảy xuống, nhưng trong lòng cậu cũng cảm khái không thôi, chuyện này tôi cũng là bắt đắc dĩ nha, thật sự thuốc ngâm quá tốn kém, doanh thu của cửa hàng còn chẳng đủ cho tôi mua thuốc ngâm!

Cửa hàng Vu Đạo còn chưa có khai trương, lần trước cậu mượn Hoa Bắc Vinh 200 vạn cũng đã tiêu hết vào việc mua cửa hàng với chi tiêu hằng ngày, sở dĩ lần trước cậu có tiền mua dược liệu cũng là do Trương Tề chuyển khoản qua.

Lăng Sở Sở nghe thấy tiếng “được” này của Phương Minh thì hơi do dự nghi ngờ, suy nghĩ hết những khả năng Phương Minh có thể lật ngược tình huống nhưng đều cảm thấy không thể nào, lúc này mới hơi yên tâm: “Vậy nếu tôi mua được gốc Nhân Sâm này thì cậu phải tới làm ở Nghiễm Niên đường ba năm, đảm nhiệm công tác cố vấn thu mua dược liệu, đương nhiên chúng tôi vẫn sẽ trả tiền lương cho cậu đầy đủ.”

Sở dĩ cô xác định Phương Minh không có khả năng lật ngược thế cờ là vì Phương Minh chỉ có một cách duy nhất để thắng cô, đó chính là ra giá cao hơn! Nhưng mà nói tới tiền thì bao nhiêu cô cũng không sợ, Phương Minh chắc chắn không thể nào vì một gốc dược liệu mấy chục vạn mà trả một cái giá trên trời được.

“Không thành vấn đề.”

Phương Minh cười rất vui vẻ, mà lão Sa đứng một bên nhìn thấy hai người tranh giành cũng ngẩn ra, hai người này là muốn làm cái gì?

“Lão Sa, sở dĩ anh cần tiền không phải là đi tìm vợ sao, nếu bây giờ anh có một trăm vạn thì anh sẽ cưới vợ khác hay là đi tìm vợ cũ?”

Phuong Minh nhìn lão Sa, lão Sa trả lời không chút suy nghĩ: “Đương nhiên là tôi phải đi tìm vợ của tôi, chỉ cần có thể tìm được cô ấy cho dù không có tiền tôi cũng chấp nhận, sở dĩ tôi muốn bán gốc Nhân Sâm này cũng là vì để có đủ tiền tiếp tục đi tìm cô ấy mà.”

“Nếu đã như vậy, nếu tôi có cách để tìm được vợ anh mà thù lao chính là gốc Nhân Sâm này, anh có đồng ý không?”

“Đồng ý, chỉ cần cậu có thể giúp tôi tìm được cô ấy tôi sẽ tặng gốc Nhân Sâm này cho cậu!”

Lăng Sở Sở nghe thấy đoạn đối thoại của Phuong Minh cùng với lão Sa đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu.

“Vậy thì được, anh hãy đi theo tôi, tôi tin chắc có thể tìm được vợ anh.”

Phuong Minh vội hấp tấp đứng lên, sau khi biết nguyên nhân lão Sa cần tiền gấp như vậy thì cậu cũng nắm chắc có thể thu được gốc Nhân Sâm này vào tay.

Lão Sa vô thức đứng lên, lúc này Lăng Sở Sở mới kịp phản ứng vội vàng gọi giật anh ta lại: “Anh đừng tin cậu ta, cậu ta cũng không phải cảnh sát làm sao có thể giúp anh tìm vợ được kia chứ? Trừ khi chính cậu ta là người đã giấu vợ anh đi!”

Tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh!

Tất cả mọi người trong phòng đều dùng ánh mắt quái dị mà nhìn Lăng Sở Sở, nửa câu sau của cô ta thật sự là muốn giết người!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 79: Chuyện này cũng được sao

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Vừa thốt ra lời này, Lăng Sở Sở cũng biết mình đã nói sai rồi, bắt quá lời đã nói ra không thu về được.

"Thật ra, nếu như anh nói vợ của anh mất tích rồi thì hẳn dựa vào cái gì giúp anh tìm được vợ, còn nếu anh nói cần tiền để đi tìm vợ vậy cho thấy anh khẳng định là đã báo cảnh sát đồng thời cũng tự mình đi tìm một khoảng thời gian, ngay cả cảnh sát cũng không tìm ra, tôi rất ngạc nhiên Phuong tiên sinh làm sao để tìm được đây? "

Nửa câu đầu, Lăng Sở Sở là nói với lão Sa, còn câu tiếp theo thì lại nhìn về phía Phuong Minh, "Hay là Phuong tiên sinh đây cảm thấy kỹ năng của anh so với cảnh sát còn giỏi hơn? "

Lăng Sở Sở nói xong, lão Sa cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Phuong Minh, vừa rồi anh ấy còn lập tức kích động phản xạ vui mừng đứng bật dậy, nhưng bây giờ vừa nghĩ cũng thấy là cô chủ xinh đẹp này nói rất đúng, ngay cả cảnh sát cũng không tìm ra vợ mình thì vị Phuong lão bản này dựa vào cái gì giúp mình tìm ra?

"Nếu tôi đã nói có thể giúp anh tìm được vợ thì nhất định có thể, hơn nữa nhân sâm này vẫn còn ở trên tay anh, nếu như không tìm được thì anh không cần phải đưa nhân sâm cho tôi, đối với anh mà nói cũng không có mất mát gì." Phuong Minh không để ý đến Lăng Sở Sở mà chỉ nhìn lão Sa nói.

"Nói như vậy ngược lại cũng đúng." lão Sa gật đầu, điều kiện này hẳn có thể đồng ý.

"Đúng cái gì a." Lăng Sở Sở lập tức mở miệng cắt đứt, "Hắn căn bản là lừa gạt anh, hắn nói đưa anh đi tìm vợ, hắn ngay cả vợ anh tên gì cũng không biết, mang anh đi đâu tìm đây, lẽ nào tìm suốt đời suốt kiếp sao? "

Không thể không nói, Lăng Sở Sở nói rất có lý, chỉ ít lão Sa nghe xong liền không tự chủ gật đầu.

Thấy lão Sa gật đầu, Lăng Sở Sở lúc này mới thở dài một hơi, lập tức dùng ánh mắt đắc ý nhìn về phía Phuong Minh, mang theo ý tứ mượn cớ gây chuyện, ý nói người đừng hòng lừa người ta dễ dàng như vậy.

"Yên tâm, không mất nhiều thời gian như vậy đâu, chỉ cần chừng một hai giờ là tôi có thể tìm ra người vợ thất lạc của anh, tôi tin lão Sa có thể chờ một hoặc hai canh giờ được!.. "

"Một hai giờ đương nhiên không thành vấn đề." lão Sa liền vội vàng gật đầu.

"Vậy được, hãy đi theo tôi." Phuong Minh nhìn vị sư phó đang nhặt được liệu cho vào túi, sau khi kiểm tra xong liền nhìn Lăng Sở Sở cười nói: "Lăng

tiểu thư, vậy làm phiền cô giúp tôi trả tiền a!."

Lăng Sở Sở tức giận, "Anh như vậy không công bằng, ai biết được anh sẽ giờ trò gì, sau khi rời khỏi tiệm thuốc liền bỏ rơi Sa đại ca trong khi tôi đang trả tiền thuốc cho anh chứ."

Lăng Sở Sở nói như vậy làm cho Phương Minh nhiều mày một cái, bởi vì hắn phát hiện Lăng Sở Sở nói như vậy cũng có chút đạo lý.

"Anh không phải nói chỉ cần một hai giờ sao, tốt lắm, tôi sẽ đi theo anh, nếu như anh thực sự giúp Sa đại ca tìm được vợ sau một hai giờ, thì tiền được liệu này coi như tôi cho không anh, xem như quà chúc mừng vợ chồng Sa đại ca đoàn tụ."

Lăng Sở Sở khéo léo đưa đẩy, Phương Minh phát hiện hắn dĩ nhiên không còn cách nào cự tuyệt, hơn nữa từ ánh mắt của lão Sa hắn cũng có thể thấy được, lão Sa hoàn toàn đồng ý với Lăng Sở Sở.

"Vậy được, cô muốn đi theo cũng được, bắt quá chỉ một mình cô thôi."

Phương Minh liếc nhìn mấy người đứng bên cạnh Lăng Sở Sở, phương thức tìm người của hắn có chút đặc thù nên không muốn để cho nhiều người đi theo xem.

"Lăng tiểu thư, cái này không được."

Một nam tử chừng ba mươi tuổi đứng sau lưng Lăng Sở Sở lên tiếng, hắn ta đã theo chân Lăng Sở Sở từ lúc bước vào tiệm, bắt quá từ đầu tới đuôi đều không nói một lời.

Nam tử này lần trước cũng đi theo Lăng Sở Sở, từ dáng đứng của đôi phương Phương Minh có thể đoán được, đây là bảo tiêu của Lăng Sở Sở.

Phương Minh không nói gì, hắn cho Lăng Sở Sở tự quyết định.

Lăng Sở Sở trên mặt lộ ra vẻ do dự, bắt quá khi cô nhìn thấy Phương Minh trên mặt biểu tình tự tiểu phi tiểu liền nói: "Yên tâm, tôi sẽ ổn."

"Nhưng Lăng tiểu thư..."

"Tôi là một người lớn sống sờ sờ có gì phải sợ, mọi người ở tiệm thuốc chờ tôi là được."

Lăng Sở Sở làm ra quyết định như vậy cũng không phải là kích động trong chốc lát,

Bởi vì cô đã phân tích chuyện xảy ra ở đây đều là bất ngờ chứ không hề được tính trước. Nếu như cô không nói như vậy, Phương Minh cũng sẽ không gặp cô, cũng sẽ không xảy ra chuyện này.

Đây hết thảy đều là chuyện ngoài ý muốn, cho nên không thể có chuyện cô bị lừa gạt, chỉ nghĩ thông suốt được điểm này thì không có gì phải sợ.

Lăng Sở Sở rất kiên quyết, những người khác cũng không tiện khuyên bảo nữa.

"Phương tiên sinh, vậy anh dù sao cũng nên nói cho tôi biết, chúng ta sẽ đi đâu a!."

"Phổ đồ cổ Đan Đài, được rồi, tôi không có xe, Lăng tiểu thư chắc là biết lái xe, không bằng Lăng tiểu thư lái xe đưa chúng tôi đến đó đi."

Lăng Sở Sở không nói gì, chỉ yên lặng suy nghĩ một chút rồi liếc mắt một cái, nếu như không phải là vì giọng điệu của hắn, cô thật là muốn đập cho Phương Minh một cước.

Dưới cái nhìn của cô Phương Minh rõ ràng là cố ý, một người có thể mua mấy mươi vạn tiền được liệu mà lại không có xe? Nói ra cô cũng không tin, đôi phương rõ ràng chỉ là muốn làm khó dễ cô.

"Được, Phương tiên sinh đứng chờ ở đây một chút."

Trước cửa tiệm thuốc không được đậu xe trên đường, Lăng Sở Sở đã kêu tài xế đậu xe ở bãi đậu xe dưới tầng hầm rồi, không bao lâu tài xế liền lái xe tới, kêu tài xế xuống xe xong, Lăng Sở Sở liền ngồi vào chỗ tài xế.

"Lão Sa, hôm nay hai ta cũng hưởng thụ một chút cảm giác được ngồi xe sang nào."

Nhìn ra lão Sa có chút khản trương, Phương Minh vỗ vỗ bả vai lão Sa rồi trực tiếp ngồi vào ghế sau, lão Sa cười một cái rồi cũng ngồi vào theo, bắt quá thân thể không dám ngửa ra sau, cái mông cũng chỉ ngồi phân nửa.

Sau khi nhìn rõ trạng thái của Phương Minh qua kính chiếu hậu, Lăng Sở Sở tức giận nghiêng răng, người này thật đúng là xem cô như tài xế rồi, ra về ông chủ lớn ngồi ở ghế sau lại còn nhắm mắt dưỡng thần.

Nhấn nài, trước tiên phải nhấn nài.

Lăng Sở Sở không ngừng tự kỷ ám thị chính mình, đợi đến khi nhìn được rồi, đến lúc đó bắt hắn gia nhập vào Nghiễm Niên Đường làm cổ vấn rồi mới

báo thù, trong ba năm đó có rất nhiều cơ hội.

Chiếc Maseriti nhanh chóng phóng nhanh trên đường phố Ma Đô, cũng có lẽ là vì muốn nhanh chóng thoát khỏi cảnh làm tài xế, Lăng Sở Sở lái xe rất nhanh, không đến mười lăm phút đã có mặt ở phố đồ cổ Đông Đài.

Vốn dĩ, Phương Minh đón xe từ phố đồ cổ đến hiệu thuốc gần nhất cũng mất nửa giờ, lúc trở lại thời gian rút ngắn phân nửa.

"Xem ra bác tài đúng là có ý hại ta, vốn dĩ chỉ cần mười lăm phút vậy mà chạy tới nửa giờ. "

Phương Minh cảm thán một câu rồi đi xuống, để lại Lăng Sở Sở cầm nín ở trên xe, giờ khắc này Lăng Sở Sở rất muốn lớn tiếng hò hét: "Không phải tài xế bấy người, mà là lão nương đánh cược tánh mạng để lái xe. "

Đỗ xe, khóa cửa, Lăng Sở Sở đi phía sau Phương Minh và lão Sa, trong miệng cảm râm râm bầm cái gì đó, Phương Minh tuy là nghe không được nhưng cũng biết chắc không phải là lời tốt đẹp gì.

Trở lại cửa hàng, Đại Trụ đã khóa cửa rồi đi, bảng hiệu cũ đã lấy xuống, còn bảng hiệu mới thì Hoa Bác Vinh đang làm, chờ đến ngày khai trương sẽ đưa tới, cho nên hiện nay cửa tiệm không có bảng hiệu.

"Tam vô hắc điểm. "

Lăng Sở Sở nhìn thấy Phương Minh mở cửa, trên mặt lộ ra vẻ trào phúng, bởi vì cô rốt cục cũng tìm được cơ hội để đả kích Phương Minh rồi.

Chỉ là, Phương Minh căn bản không hề để ý tới cô, sau khi mở cửa liền đi thẳng vào.

"Thì ra là một tiệm đồ cổ. "

Sau khi bước vào trong nhìn thấy phật châu, vòng đeo tay, còn có cây hạc đào được trưng bày, Lăng Sở Sở ngược lại có chút vô cùng kinh ngạc, một người trẻ tuổi như vậy mà lại đi kinh doanh loại cửa hàng này sao.

Người tuổi trẻ bây giờ cho dù là muốn mở cửa hàng thì thường là mở tiệm cà phê hoặc là tiệm bánh gato với chi phí nhỏ, hoặc là cửa hàng giải trí gì gì đó.

"Lăng tiểu thư hay là ở phía dưới chờ a!, tôi sợ cô lên trên rồi tam quan sẽ thay đổi. "

Đây là lần đầu tiên Phương Minh nói chuyện với Lăng Sở Sở kể từ khi lên xe, nói xong thì kêu lão Sa lên lầu hai cùng hắn.

"Chẳng lẽ lầu hai của anh còn cất giấu cái gì khác mà không muốn để cho người ta biết? Nếu là như vậy tôi càng phải xem qua một chút. "

Đến đây rồi thì Lăng Sở Sở làm sao có thể không lên, Phương Minh trong lòng cũng biết, không cho Lăng Sở Sở xem sợ rằng đối phương cũng sẽ không từ bỏ, nên cũng không nói nữa.

Lầu hai, và lầu một tuyệt nhiên không giống nhau, nếu như nói lầu một bày đầy đồ đạc, thì lầu hai chính là một khoảng không gian thoáng đãng, các khúc gỗ đều đã được mang đi, duy chỉ có cây tử mẫu là vẫn đơn độc dựa lưng vào tường.

Một cái bàn điêu khắc, hai khối bình phong, còn có một cái rương đựng thứ gì đó, Lăng Sở Sở liếc mắt một cái liền nhìn bao quát tất cả.

"Lão Sa, trước tiên tôi hỏi anh, anh có mang theo bát tự của vợ anh không? "

"Có. "

Lão Sa gật đầu, trước đây khi kết hôn có đưa cho nhau bát tự, cho nên đối với ngày sinh tháng đẻ của vợ mình anh ta vẫn còn nhớ.

"Vậy được, anh viết tên và ngày tháng năm sinh của vợ anh lên trên tờ giấy này. "

Phương Minh lấy một tờ giấy và cây bút đưa qua, lão Sa vẽ mặt nghi hoặc nhìn Phương Minh nhưng cuối cùng vẫn là nhận lấy bút bắt đầu viết lên giấy.

"Chớ có lên tiếng, từ giờ trở đi cô chỉ được ngồi bên cạnh nhìn thôi. "

Phương Minh liếc mắt nhìn Lăng Sở Sở, làm cho Lăng Sở Sở vừa há mồm muốn nói lại phải nuốt hết vào trong miệng.

Lão Sa viết ngày sinh tháng đẻ của vợ hắn lên giấy xong, Phương Minh cũng không nhàn rồi mà đầu tiên là đánh tới một chậu nước để rửa tay của mình, sau đó dùng khăn mặt bên cạnh lau khô.

Đến khi Phương Minh rửa sạch tay xong, lão Sa cũng viết xong tên và ngày sinh tháng đẻ của vợ hắn.

"Vương Tú Liên. "

Quay lại ngồi vào bàn, Phương Minh nhìn chằm chằm tờ giấy của lão Sa, nhãn thần lóe lên, một lúc sau chân mày hơi nhíu một cái, ngừng đầu hỏi "Trên người vợ anh có tật? "



"A! "

"Chính là trên người vợ anh có bộ phận nào đó bị thiếu hụt bẩm sinh." Phương Minh giải thích một câu.

Lão Sa mắt tròn to, vẻ mặt bất ngờ nhìn chằm chằm Phương Minh, "Phương lão bản, làm sao cậu biết? Ta chưa nói với cậu a, không sai, vợ của tôi lúc mới sinh, chân phải ngắn hơn chân trái một chút, cho nên từ nhỏ chân đã bị cà nhấc, Sau đó, vì mô thần kinh bị tổn thương, phần thân dưới gần như không thể đi lại được."

Lăng Sở Sở nghe Phương Minh và lão Sa nói chuyện thì tròn tròn mắt, chuyện này cũng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 80: Thôi diễn tìm người

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Lăng Sở Sở một đôi mắt tròn thật lớn, nàng ở trong lòng lại một lần nữa thả về rồi Phương Minh và lão Sa biết bối cảnh, nhiều lần xác định hai vị này trước thật là không biết.

"Không đúng, lão Sa khả năng không biết Phương Minh, nhưng Phương Minh rất có thể quen biết lão Sa. " Lăng Sở Sở đối với mình sự phát hiện này mà cảm thấy vui mừng, bởi vì nàng cảm thấy chỉ có sự phát hiện này chỉ có có thể giải thích rồi tình huống trước mắt, thậm chí cũng có thể giải thích rõ Phương Minh vì sao tự tin như vậy có thể giúp lão Sa tìm được con dâu.

Phương Minh, quen biết lão Sa vợ, hoặc có lẽ là hẳn trước đây thấy qua lão Sa và hẳn vợ, hơn nữa hiện tại cũng biết lão Sa vợ đi nơi nào, cho nên mới như vậy nắm chặt.

Tôi ở hiện tại tìm lão Sa muốn ngày sinh tháng đẻ và tên đó bắt quá là già vờ.

Suy nghĩ minh bạch điểm này, Lăng Sở Sở vốn là muốn mở miệng, thế nhưng nghĩ đến lúc trước Phương Minh khai báo, cuối cùng vẫn là nhịn được, ngược lại nàng chỉ ở một bên mắt lạnh nhìn, đến lúc đó vạch trần Phương Minh là được.

"Người vợ hạ thân bại liệt vậy nàng là làm sao mắt tích?"

Phương Minh nhũ mày lại, một cái hai chân tê liệt người dưới bình thường tình huống năm không có dưới sự trợ giúp là không có khả năng đi được quá xa, càng không thể nào đi lão Sa tìm mấy năm cũng không tìm tới.

"Ta cũng không biết, ta hôm đó ở bên ngoài làm việc, bởi vì ta vợ nguyên nhân của thân thể cho nên ta mỗi ngày đều biết về nhà, có thể đêm hôm đó ta lúc về đến nhà vợ đã là mất, chính cả gia trong trống rỗng."

Lão Sa gương mặt uể oải, làm vợ mất tích sau đó hẳn điên cuồng tìm kiếm, mấy ngày nay với hẳn mà nói nhất dày vò.

"Trong ngày thường người vợ đều ở nhà sao? Còn người nữa vợ mất tích hôm đó, trong nhà có thay đổi gì, có hay không thất lạc thứ quý trọng gì hoặc là hư hại cái gì? "

Phương Minh mở miệng lần nữa hỏi, bất quá lão Sa cũng là lắc đầu đáp:"Không có, trong nhà và thì ra giống nhau không có gì thay đổi. Mặt khác bởi vì ta vợ đi đứng bất tiện cho nên hẳn vẫn là đợi ở nhà, vì sợ nàng buồn chán ta mua cho nàng một máy tính, để cho nàng lúc không có chuyện gì làm có thể lên lên mạng thấy xem tí vi. "

"Vậy người biết người vợ bình thường lên mạng đều làm cái gì sao? "

"Đường như nhất định điện ảnh đánh chơi game, bất quá thông thường ta lúc trở lại nàng chỉ dùng đánh, đại bộ phận thời điểm đều là xem chiếu bóng. "

Lão Sa suy nghĩ một chút trả lời, nhưng mà hẳn nhưng không có chú ý tới Phương Minh trong mắt lóe lên một đạo tinh quang.

"Đại khái tình huống ta cũng tạm tạm đã biết, bất quá lão Sa người không phải Ma đầu người, làm sao sẽ chạy đến Ma đầu tới, vâng người cảm thấy người vợ sẽ ở Ma đầu vẫn là cố ý chạy đến bên này bán nhân sâm? "

"Ta một cái đồng hương hai tháng trước nói với ta, hẳn ở tàu điện ngầm đứng chứng kiến một người nữ rất giống ta vợ, cũng là hai chân bại liệt, bất quá khi đó rất nhiều người, hơn nữa đường sắt ngầm rất nhanh thì lái đi, cho nên hẳn cũng không dám trầm phần trăm xác định chính là ta vợ. "

Lão Sa chính là cái kia đồng hương không dám xác định, nhưng là đối với lão Sa mà nói chỉ cần là có một chút khả năng hán cũng sẽ không buông bỏ, dù sao, đây là mấy năm qua này hán duy nhất lấy được khả năng và hán vợ có quan hệ manh mối, nói cái gì đều phải tới một chuyến Ma tìm khắp tìm.

"Đương nhiên cũng có một người nguyên nhân rất trọng yếu, ta vợ vẫn nói nàng không có xem qua đồng phương minh châu, nàng nói đời này nàng nhất định phải đi một chuyến Ma đều, cho nên ta muốn không cho phép ta vợ thật là đi tới Ma đều. "

"Đi, ta hiểu đã không sai biệt lắm. "

Phuong Minh không có lại hỏi, mà là đem lão Sa viết hán vợ ngày sinh tháng đẻ tờ giấy kia cho gãy chồng lên, đầu tiên là góc đối chiết hai cái, mà sau sẽ bốn cái sừng lại lật chuyển ngoặt giấy gấp, cuối cùng hình thành một cái giống như hình cánh hoa.

Trang giấy chiết hảo, Phuong Minh trực tiếp là đem lòng bàn tay ngửa cái đồng tiền cho bỏ vào tờ giấy nơi trung tâm, lại sau đó từ một bên châm lửa một cây nến.

Oanh!

Ngon nên đem trang giấy cho đốt trong nháy mắt đó, trang giấy cũng không phải là từ từ thiêu đốt, mà là trong nháy mắt chính là xuất hiện một đám lửa, toàn bộ trang giấy chớp mắt toàn diện thiêu đốt, cũng chính là vào lúc này sau khi, Phuong Minh tay tốc độ ánh sáng vậy đưa vào trong ngọn lửa, trực tiếp là đem ngũ cái đồng tiền cho chộp được trên tay.

Một loạt động tác này mây bay nước chảy lưu loát sinh động, Lăng Sở Sở cảm thấy quả thực liền cùng nhìn chút ảo thuật gia biểu diễn giống nhau, một đám lửa xuất hiện, sau đó oanh một tiếng hỏa diễm tiêu thất biến ra những vật khác.

"Thiên có tứ giác, đất có tứ phương; năm có bốn mùa, người chủ động bên trong. "

Phuong Minh biểu tình bắt đầu trở nên nghiêm túc, trong miệng khẽ đọc, đồng thời tay phải bắt đầu lắc lư ba cái.

"Kỳ môn độn giáp, bốn thật một giả, đi giả tồn thật, phuong trả vốn nguyên. "

Ngũ cái đồng tiền hạ xuống, trong đó lưỡng cái đồng tiền sở rơi vào vị trí không xa, cái khác ba cái đồng tiền văng mỗi người ở một cái góc.

Phuong Minh ánh mắt nhìn về cái này lưỡng cái đồng tiền, đem bên trong một cái đồng tiền cho nhặt lên úp xuống với lòng bàn tay trái, mà tay phải đem mặt khác bốn cái đồng tiền cho thu thập.

Lúc này đây, Phuong Minh hai tay cùng lúc buông, ngũ cái đồng tiền rơi trên mặt đất, lòng bàn tay phải bốn cái đồng tiền tất cả đều là ở chánh diện hướng lên trên, duy chỉ có trong tay trái đồng tiền kia văng chính diện hướng xuống dưới vừa vụn tương phản.

Thấy như vậy một màn Phuong Minh trên mặt lộ ra nụ cười, đem cái viên này chính diện hướng xuống dưới đồng tiền thu vào, mặt khác bốn cái đồng tiền còn lại là bày ở trên bàn.

"Thế gian vạn vật đều ở đây thiên địa bên trong, đều phải tuân theo lấy thiên địa này quy tắc, cho nên, hay là kỳ môn độn giáp chính là căn cứ thiên địa này quy tắc lợi dụng tinh tú, bốn mùa, ngày sinh tháng đẻ tới tiến hành đứng hàng mâm thôi diễn, nhưng vô luận ở kỳ môn độn giáp lên tạo nghệ thuật lợi hại cao nhân, mỗi một lần bắt đầu mâm thôi diễn thời điểm đều sẽ có một lần giả, nếu như không thể đem lúc này đây giả cho bài trừ rơi, như vậy kết quả cuối cùng liền là giả. "

Phuong Minh thuận miệng giải thích một câu, hán cũng biết lão Sa và Lăng Sở Sở nghe không hiểu hán nói cái gì.

Về kỳ môn độn giáp, Vu sư trong truyền thừa từng có giới thiệu căn kẽ, cái gọi là kỳ môn độn giáp chính là lấy tinh tú quỹ tích vận hành ở phương vị khác nhau không đồng thời Thìn sinh ra bất đồng hiệu ứng tiến hành một loại quy nạp và tổng kết.

"Cái gì kỳ môn độn giáp, cái gì đi giả tồn thật, lừa dối, tiếp lấy lừa dối. " Lăng Sở Sở bĩu môi, nói thầm trong lòng nói.

Bốn cái đồng tiền cầm ở trên tay, Phuong Minh bắt đầu tay, động tác rất chậm, đầu tiên là cổ tay một phen, lòng bàn tay hướng lên trên bắt bốn cái đồng tiền lộ ra, sau đó lấy ngón giữa ngón trỏ và ngón áp út đầu ngón tay chế trụ cái này bốn cái đồng tiền, hình thành một con số sáu đích thủ thế.

Lật tay lại hướng xuống dưới, Phuong Minh buông lỏng ra ngón áp út, một cái đồng tiền rớt xuống, tiếp theo là ngón giữa sau đó là ngón trỏ, tổng cộng là có ba cái đồng tiền lăn xuống ở trên bàn, mấu chốt nhất văng Phuong Minh kỳ thực bàn tay cách mặt bàn cũng không cao, nhưng này ba cái đồng tiền trong hai quả cũng là lăn đến lão địa phương xa, trong đó còn có một miếng cang là lăn đến mặt bàn bên lên rồi.

Một quả cuối cùng đồng tiền Phuong Minh không để cho bên ngoài lăn xuống, mà là lòng bàn tay trùng điệp đi xuống hướng phía mặt bàn gỗ, dưới cái gỗ này trên mặt bàn ba cái đồng tiền vị trí lại có vì vì biến hóa, phân biệt đi động một chút khoảng cách.

Buông tay ra, bốn cái đồng tiền vị trí triệt để cố định xuống, Phuong Minh ánh mắt ở nơi này bốn cái đồng tiền trên người qua lại đảo qua, trong miệng còn lại là ở nhỏ giọng lầm bầm một vài câu, bất quá ngữ tốc rất nhanh, lão Sa và Lăng Sở Sở căn bản là nghe không rõ.

Kỳ thực, cho dù là bọn họ nghe rõ ràng cũng là nghe không hiểu Phuong Minh nói cái gì, bởi vì giờ khắc này Phuong Minh ở căn cứ cái này bốn cái đồng tiền phương vị tới tiến hành thôi diễn, đọc đều là kỳ môn độn giáp thuật ngữ chuyên nghiệp.

Đương nhiên, nếu như vèn vèn chỉ là phương vị thôi diễn vậy đối với Phương Minh tới nói không có vấn đề cũng căn bản không cần phải thời gian lâu như vậy, nhưng thực tế thôi diễn trung hần còn muốn kết hợp lão Sa vợ ngày sinh tháng đẻ tới từng cái đối ứng.

Từng cái phương vị đối ứng một ngày bất đồng thời điểm có hơn một nghìn loại khả năng, mà mỗi một loại khả năng lại căn cứ bị thôi diễn người ngày sinh tháng đẻ sản sinh biến hóa, có chừng mấy vạn chủng biến hóa, tổng cộng cộng lại liền là có thêm thiên vạn loại khả năng.

Đây là một cái cực kỳ phức tạp quá trình, giống như cái loại này tùy tiện cho cái bát tự sau đó làm cái năm mấy phút đã nói suy đoán ra căn bản là bọn bịp bợm giang hồ.

Kỳ môn độn giáp sở dĩ khó chính là khó ở chỗ này, biến hóa vô cùng, rất nhiều người cứu cả đời đều không thể hoàn toàn lĩnh ngộ kỳ môn độn giáp bí ẩn.

Phương Minh từng nghe sư phụ hần nói qua trên đời này có không ít vãng chuyên môn nghiên cứu kỳ môn độn giáp môn phái, tỷ như cổ đại thời điểm thiên cơ giáo, kỳ môn phái mọi người trọn đời đều là nghiên cứu kỳ môn độn giáp thuật, nổi tiếng nhất không ai bằng Quý Cốc Tử.

Đây là một cái thiên tài, ở kỳ môn độn giáp phía trên tạo nghệ không người có thể ra kỳ tả hữu, sau lại sáng lập thiên cơ phái càng là huy hoàng trong chốc lát, chỉ bất quá, kỳ môn độn giáp thuật quá hao tổn hao tổn tâm thần, đến rồi phía sau học tập người từng bước giảm thiểu, thế cho nên cho tới bây giờ Thiên cơ môn đã tiêu thất, học kỳ môn độn giáp thuật nhân càng là lác đác không có mấy.

Phương Minh sở dĩ dám vào đi kỳ môn độn giáp thôi diễn, đó là bởi vì Vu sư trong truyền thừa có chuyên môn thôi diễn thuật, loại này thôi diễn thuật và Quý Cốc Tử sáng tạo kỳ môn độn giáp thuật bất đồng, nếu như nói Quý Cốc Tử vãng thôi diễn thuật vãng phiên phức vô cùng, như vậy Vu sư truyền thừa thôi diễn thuật chính là hóa phức tạp thành đơn giản.

Có thể mặc dù là như vậy, đến khi thôi diễn sau khi hoàn thành, đã là quá khứ một giờ.

Một giờ sau, Phương Minh thở ra một hơi dài, cảm lấy một bên khăn mặt xoa xoa mồ hôi trên trán, một lần kỳ môn độn giáp thôi diễn đối với hần tâm thần tổn hao cũng là to lớn. UU đọc sách [www.uukanshu.com](http://www.uukanshu.com)

Có người sẽ nói Phương Minh vì sao không cần lên lần tìm kiếm la sâm Long đích phương pháp xử lý, nguyên nhân rất đơn giản, có thể tìm được la sâm Long đó là bởi vì khi đó có la sâm Long mới vừa xuyên qua không bao lâu giấy, mà lão Sa vợ đã là mất tích đã nhiều năm, coi như là tìm được trong người đã dùng qua đồ đặc, đã nhiều năm như vậy, dính ở phía trên nhân khí cũng đã sớm tiêu tán.

"Có kết quả. "

Chứng kiến lão Sa ánh mắt mong chờ, Phương Minh trên mặt tươi cười, nói rằng.

"Có kết quả, biết ta vợ tung tích? " lão Sa sừng sốt, ngẫu nhiên mừng như điên nói rằng.

"Người chờ ta tra một chút. "

Phương Minh cầm bút ở trên trang giấy viết xuống vài cái từ ngữ.

"Phía Đông, màu đỏ, rừng rậm, canh kim... "

Viết xuống từ ngữ sau đó Phương Minh móc ra điện thoại di động, bắt đầu ở online thăm dò một cái chữ mấu chốt, cuối cùng, ở trên bản đồ định vị đến một cái điểm.

"Nếu như không có đoán sai, người vợ ở nơi này vị trí phương viên một km trong vòng, hiện tại lại xuất phát, vận khí tốt ngày hôm nay chỉ có thể tìm được người vợ. "

Phương Minh mang trên mặt chắc chắn vẻ, cái này thôi diễn thuật biểu hiện lão Sa vợ ở khu vực này đã là đội vượt qua hai năm, tình huống bình thường mà nói trong thời gian ngắn sẽ không rời đi, mà thôi lão Sa vợ tình huống, đến lúc đó đi khu vực kia tìm người hỏi thăm một chút nhất định là có đầu mối.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 81: Thơ cùng viễn phương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Khu Kim Sa, công viên Kim Sa, đây là một khu giáp ranh với Thượng Hải, còn công viên Kim Sa thì được xây dựng từ mười mấy năm trước, nghe nói lúc đó một vị lãnh đạo chính phủ muốn xây ở đây một sân nghiệp giải trí để nghỉ phép, chỉ là sau đó vì việc giải tỏa đất xuất hiện một vài vấn đề nên phải đình chỉ.

Đợi đến khi vị lãnh đạo chính phủ kia chuyển đi, nơi này lại không ai thăm hỏi, một khu bất động sản đất đỏ một thời năm nào liền biến thành một nơi vắng vẻ quanh hiu.

Vậy nên, người dân ở đây vô cùng hối hận trong lòng, nếu lúc trước họ đồng ý đền bù giải tỏa, thì nhò vào khu bất động sản lúc đó chỉ ít cũng có thể nhận được một hai căn hộ ở nội thành cùng một khoản đền bù hậu hĩnh.

Khi Lăng Sở Sở lái chiếc xe sang trọng vào trong này, nhất là khi đến thôn kẹo bông gòn, hấp dẫn sự chú ý của không ít thôn dân ven đường.

“Dừng lại!”

Phuong Minh ngồi ở vị trí phó lái vẫn luôn chú ý bên ngoài qua kính cửa sổ đột nhiên lên tiếng, Lăng Sở Sở đạp mạnh thắng, xe dừng lại trước cổng thôn.

“Canh kim chúc hỏa, mộc tu kim, chắc là đây rồi.”

Ánh mắt Phuong Minh dừng tại khu rừng lá phong cách đó không xa, đó là rừng lá phong của công viên Kim Sa, chẳng qua giờ này vẫn chưa tới mùa lá phong nhuộm đỏ.

“Lão Sa, nếu tôi đoán không sai thì vợ anh sống ở gần đây thôi, chúng ta xuống hỏi thăm thử xem.”

Trên khuôn mặt Lão Sa lộ vẻ kích động và mong chờ, tay anh ta nắm chặt một tấm ảnh, đó là ảnh chụp vợ anh ta, được chụp cách đây ba năm.

Tấm ảnh này lúc trước Phuong Minh đã từng thấy qua, vợ Lão Sa ngồi trên xe lăn, còn Lão Sa đứng đằng sau phụ đẩy xe lăn, Lão Sa vẻ mặt hạnh phúc, còn vợ anh ta lại không có biểu cảm gì, chỉ có vẻ rất dịu dàng thanh nhã.

Thế nhưng nhìn từ ảnh chụp, bộ dạng vợ Lão Sa rất đẹp, cho dù đã gần bốn mươi tuổi, làn da vẫn trắng nõn mượt mà, nếu chỉ nhìn khuôn mặt, mọi người khi thấy vợ Lão Sa chỉ sợ đều sẽ cảm thán một câu, đoá hoa lài cấm bãi phân trâu.

Dựa theo lời Lão Sa kể, vợ anh ta có thể gả cho anh ta quả thật là món hời cho anh ta, bởi vì vợ anh ta từ nhỏ đã thông minh, chỉ vì nguyên nhân đi đứng bất tiện nên mới học đến cấp hai thì không đi học nữa.

Nhưng dù vậy vợ anh ta vẫn không từ bỏ, khi ở nhà thì tự học văn, viết thơ, viết văn, còn tham gia vào hội văn học nơi địa phương họ, trở thành một nhà thơ và nhà văn.

Vợ anh ta vừa xinh đẹp lại vừa tài giỏi, đối với Lão Sa có thể lấy cô ấy làm vợ quả thật chính là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, vậy nên sau khi kết hôn, mấy năm nay anh ta đều vô cùng yêu thương vợ, những công việc vất vả gồm cả giặt đồ nấu cơm vv... đều một tay anh ta lo, vợ anh ta mỗi ngày chỉ ở nhà lên mạng đọc sách, sau đó viết lách một chút là hết.

Trong lúc Lão Sa đang kể lại, trong lòng Phuong Minh hiện lên một hình ảnh: một chàng trai miền núi không được học hành đột nhiên lấy được một cô gái xinh đẹp lại tài giỏi, tuy thân thể cô gái này có chút thương tật, nhưng chàng trai này vẫn cảm thấy đây là ông trời quuyến luyện anh ta, vậy nên anh ta mới làm hết mọi thứ để đối xử tốt với cô gái này, chỉ cần cô gái này đưa ra yêu cầu, cho dù yêu cầu đó là gì chẳng nữa anh ta cũng sẽ dùng hết sức lực để thỏa mãn cô ấy.

Ba người Phuong Minh bước xuống xe, ven đường trùng hợp có một hộ gia đình, một ông cụ hơn 70 tuổi đang ngồi dưới gốc cây quạt hương bồ hóng gió.

“Đi thôi, chúng ta qua hỏi thăm thử xem.”

Phuong Minh dẫn Lão Sa đến chỗ ông cụ, Lăng Sở Sở lúc này lại có chút chán chừ, bởi vì đến bây giờ trong lòng cô có hai suy đoán chưa thể xác định.

Thứ nhất, cô đoán Phuong Minh có thể đã từng gặp vợ Lão Sa, hơn nữa còn biết vợ Lão Sa sống ở đây, tất cả những gì trước giờ đều là diễn kịch.

Nhưng suy đoán này có một lỗ hổng rất lớn, chính là vì sao Phuong Minh phải làm như vậy, chỉ cần anh ta đưa Lão Sa đến gặp vợ Lão Sa, thì cây nhân sâm này sẽ thuộc về anh ta, hoàn toàn không cần phải làm thêm mấy việc dư thừa này.

Suy đoán thứ hai chính là Phuong Minh đứng là thông qua phương pháp ngắm hoa trong sương (2) mới tìm được vợ Lão Sa, nhưng như vậy cũng thật vô lý, chỉ cần quảng mấy đồng tiền liền có thể tìm được người bị mất tích, vậy chẳng khác gì mấy thầy bói trong mấy bộ phim trên TV.

Mang nghi hoặc trong lòng, vậy nên dọc đường đi cô ta không nói lời nào, cô ta quyết định phải cẩn thận quan sát thật kỹ từng hành động của Phuong Minh, bất cứ một chi tiết nhỏ nào cũng không được bỏ qua, bởi vì một con hồ ly dù giả hoạt cỡ nào cũng sẽ có lúc giấu đầu hở đuôi.

“Ông ơi, cho cháu hỏi thăm một chút, ông có từng gặp qua cô gái này chưa?”

Phuong Minh đi lên trước, đưa tấm hình chụp vợ Lão Sa cho ông cụ xem, nói tiếp: “Chính là cô gái ngồi xe lăn đi đứng có chút bất tiện đó ông.”

“Cô gái này...”

Mắt ông cụ không được tốt lắm, nhìn chăm chăm tấm ảnh một hồi lâu, đến khi Phương Minh nói ngồi xe lăn thì về mặt liền thay đổi: “Đúng là có một cô gái khá giống với người trong tấm hình này.”

Nghe thấy ông cụ trả lời, Lão Sa đột nhiên trở nên kích động, khuôn mặt thanh tú của Lăng Sở Sở cũng hiện vẻ kinh ngạc, duy chỉ có sắc mặt Phương Minh vẫn bình thường, bởi vì điều này nằm trong dự kiến của cậu.

“Cháu cảm ơn ông, vậy ông có thể nói cho chúng cháu biết cô gái này đang sống ở đâu không?” - Phương Minh tiếp tục hỏi.

“Đi vào trong khu rừng lá phong kia, ở đó có một căn nhà gỗ, cô gái ở trong căn nhà đó, nhưng đã lâu rồi không nhìn thấy cô ta, các cậu quen với cô gái đó, có quan hệ gì với cô ta hả?”

Ông cụ tò mò hỏi một câu, Lão Sa nhin không được giành đáp trước: “Đó là vợ của cháu.”

“Vợ cậu?”

Ông cụ tựa hồ lúc này mới chú ý đến Lão Sa, vội vàng lắc đầu: “Không thể có chuyện đó được.”

“Sao lại không thể ạ? Người trong tấm ảnh này chính là vợ cháu, ông xem cháu đứng sau xe lăn vợ cháu cùng chụp hình chung đây này.”

Lão Sa nghe thấy lời ông cụ thì lập tức phản bác, ông cụ cũng không phải là người đầu tiên nói những lời này, nhưng mà mấy người đó không biết vợ anh bị tàn tật, chỉ nhìn ngoại hình thì đều cười nhạo anh làm sao có thể lấy một người vợ xinh đẹp như vậy.

Ông cụ hình như nghĩ gì đó nhưng không nói, chỉ nhìn Lão Sa với ánh mắt hơi kỳ lạ, cuối cùng thờ dãi một hồi không nói thêm lời nào nữa.

“Được rồi Lão Sa, ông cụ nói nơi vợ anh sống ở đâu là được rồi, chúng ta đi tìm thôi.”

Phương Minh ngăn Lão Sa đang muốn cãi nhau với ông cụ, cảm ơn ông cụ một tiếng rồi đi về phía rừng lá phong đằng kia.

Theo như lời ông cụ, đi hết khu rừng lá phong trong công viên thì có mấy căn nhà gỗ nhỏ, những căn nhà gỗ nhỏ này ẩn trong rừng lá phong, giống như chốn bồng lai tiên cảnh, thanh tịnh trang nhã.

“Vợ anh biết chọn chỗ để sống thật đấy.” - Lăng Sở Sở nhìn những căn nhà gỗ nhỏ này cũng có chút thương thức, là thiên kim nhà giàu, cô đã từng ở đủ kiểu biệt thự và khách sạn xa hoa, nhưng nhà thanh mát tựa tựa phong cách điền viên (3) thế này đúng là cô chưa bao giờ ở cả.

“Người ở thành phố thì hướng về cuộc sống điền viên nông thôn, người ở nông thôn lại hướng đến sự phồn hoa của thành phố, như một nhà văn nào đã nói, người sau bức tường thì muốn ra ngoài, người ngoài bức tường lại hâm mộ cuộc sống bên trong bức tường.”

Phương Minh hiếm khi trả lời Lăng Sở Sở, khiến Lăng Sở Sở có chút bất ngờ, bởi vì cô không ngờ Phương Minh sẽ phản ứng với mình.

“Nhà gỗ, rừng cây, chè củi cho ngựa ăn, đây ngược lại lại rất phù hợp với cuộc sống mà nữ thanh niên văn nghệ hướng tới.”

Trong lòng Phương Minh cảm thán một câu, cậu cảm thán cũng vì không lâu trước đây đã từng đọc một tin, tin đó nói rằng một thành phần tri thức trong thành phố chạy về nông thôn mua đất, sau đó xây một căn nhà gỗ ở đó, cuối tuần nào cũng chạy đến đó ở một ngày.

Lúc tin tức đó vừa ra rất nhiều người thành phố đều hâm mộ nữ thành phần tri thức kia có thể hưởng thụ cuộc sống điền viên, còn Phương Minh khi đọc tin này lại không biết nên nói gì.

Đúng vậy, thơ và viễn phươg là cuộc sống mà rất nhiều người hướng đến, nhưng nếu để những người này ở nông thôn thường xuyên chắc chắn họ sẽ không chịu nổi, huống chi, nhà gỗ của nữ thành phần tri thức là mời thợ về xây, vườn rau cũng là tìm dân trồng rau khai khẩn, cô ta chỉ có việc tưới nước cho rau mà thôi.

Đây không phải là cuộc sống điền viên, mà là cuộc sống du lịch điền viên.

Nhưng mà, Lão Sa lúc này không hề chú ý gì đến cuộc đối thoại của Phương Minh và Lăng Sở Sở, toàn bộ lực chú ý của anh ta đều tập trung vào sào phơi đồ trước căn nhà gỗ đó.

“Đó là quần áo của vợ tôi.” - Lão Sa chỉ vào bộ quần áo đó, về mặt kích động nói.

---

(1) Thơ và viễn phươg: Chỉ cuộc sống lý tưởng.

(2) Ngắm hoa trong sương: sự việc không rõ ràng, ý chỉ mơ hồ.

(3) Điền viên: dùng để tả cuộc sống thành thoi ở chốn thôn quê, thoát khỏi sự ràng buộc của công danh.

## Chương 82: Là ngu ngốc hay si tình

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Lão Sa vô cùng kích động, trên bãi đất trống bằng phẳng sát bên trái gian nhà gỗ có dựng hai cây tre, trên cây tre vẫn còn mấy cái nhánh, trên nhánh của hai cây tre đó có treo một cây tre nữa, đây chính là sào phơi đồ, cũng là sào phơi đồ thường thấy nhất ở nông thôn.

Trên sào phơi đồ có treo mấy bộ quần áo, Lão Sa nhìn một cái đã nhận ra, đây chính là quần áo của vợ anh ta.

Có một điều Lão Sa đã không nói thật với Phương Minh, lúc vợ anh ta mất tích trong nhà không phải là không mất thứ gì. Trong tủ quần áo của vợ anh ta thiếu mất mười bộ.

Tất nhiên, Lão Sa không nói chuyện này ra là bởi vì nghĩ rằng quần áo cũng không phải là đồ gì quý giá nên mới không nói.

“Vợ tôi chắc chắn đang ở trong đó!”

Lão Sa rất kích động, vội vàng chạy tới căn nhà gỗ, Phương Minh nhìn đáng vẻ vội vã của Lão Sa, mắt hơi nheo lại.

“Tôi luôn cảm giác có gì đó không đúng.”

Lăng Sở Sở đứng bên cạnh cũng thấy vậy, nhún mày nói: “Ban đầu tôi nghĩ là vợ Lão Sa bị người ta bắt cóc, nhưng hiện tại xem ra không phải vậy.”

Nếu vợ Lão Sa thực sự bị người ta bắt cóc, như vậy đương nhiên tự do sẽ bị hạn chế, lúc đầu Lăng Sở Sở cũng có giả thiết này, nhưng ngẫm lại cô thấy không đúng lắm, vì ai lại đi bắt cóc một cô gái bị liệt ở chân, tên bắt cóc này còn phải hầu hạ cô ấy ăn uống nữa kia.

“Bệnh chung của nữ thanh niên văn nghệ.”

Phương Minh trả lời đầy ẩn ý, thật ra có một vài thứ cậu cũng không nói cho Lão Sa, trong quá trình cậu suy diễn cũng tiện thể suy diễn nguyên nhân mất tích của vợ Lão Sa, kết quả suy diễn từ phương đều cho kết quả là tự nguyện bỏ đi.

Nói cách khác, vợ Lão Sa mất tích là do cô ta lựa chọn bỏ đi, chứ không hề tồn tại chuyện bị người ta bắt cóc hay lừa bán gì cả.

Một người bị liệt chân, lại không nói tiếng nào rồi bỏ người chồng gần hai mươi năm của mình, tin tức này khiến Phương Minh không biết phải xử trí thế nào, chỉ là lúc đó cậu cũng không nói cho Lão Sa biết.

Hiện tại, nhìn thấy hoàn cảnh sống bây giờ của Vương Tú Cẩm, lại liên hệ với niềm đam mê hứng thú của vợ mà Lão Sa kể, trong lòng Phương Minh đại khái cũng đã có thể đoán được Vương Tú Cẩm vì sao lại đột ngột rời bỏ Lão Sa.

“Các cậu là ai?”

Ngay khi Lão Sa chạy vào trong căn nhà gỗ, trên con đường cách đó không xa bỗng xuất hiện một bóng người, chống một cây gậy, tốc độ cực kỳ chậm chạp đi tới bên này, hai tay người đàn bà chống lên cây gậy, đồng thời còn cầm theo một chiếc túi nylon lớn.

“Vương Tú Cẩm?”

Lăng Sở Sở nhìn chằm chằm một lúc mới nhận ra Vương Tú Cẩm, chỉ là cô ta thật sự không thể liên hệ người đàn bà tóc xõa dài, quần áo cũ rách rưới thậm chí còn hơi dơ bẩn trước mắt này với người phụ nữ da trắng thanh nhã trong tâm hình của Lão Sa.

Hai người thực sự như trời với đất, nếu nói người trước là nữ thanh niên văn hóa xinh đẹp sống ở nông thôn, vậy người sau đích thị là gái nông thôn đúng chuẩn.

“Sao cậu biết tên tôi?”

Vương Tú Cẩm kinh ngạc, cô ta không ngờ Lăng Sở Sở lại nói tên cô ta, tại thành phố này cô ta không có bạn bè nào cả, có thể nói cho dù là hàng xóm thân cận cũng rất ít người biết tên cô ta là gì.

“Tú Cẩm?”

Đúng lúc này, Lão Sa đi ra khỏi căn nhà gỗ, khuôn mặt vốn ủ rũ vừa nhìn thấy Vương Tú Cầm cách đó không xa ngay lập tức trở nên mừng rỡ kích động, la to một tiếng rồi chạy tới chỗ Vương Tú Cầm.

Vương Tú Cầm lúc này nhìn thấy Lão Sa, nhưng hành động sau đó của cô ta khiến Phương Minh và Lăng Sở Sở đều ngẩn người, bởi vì cô ta ngay lập tức xoay người, chống gậy vội vàng bỏ đi.

Thế nhưng, nói cho cùng vì hai chân bị liệt, bởi vì cuống cuống mà mới đi được mấy bước thì cây gậy bị trượt, người liền ngã soài xuống đất.

“Tú Liên, Tú Liên em có sao không?”

Lão Sa thấy thế liền vội vàng tiến lên đỡ vợ mình, nhưng tay anh ta còn chưa chạm đến Vương Tú Cầm thì cô ta đã dùng cây gậy quơ đuổi anh ta ra.

“Anh đừng lại đây, anh đừng lại đây!”

Tiếng Vương Tú Cầm đầy cuồng loạn: “Sa Đại Bảo, anh đi ngay cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

“Tú Cầm, em làm sao vậy?”

Lão Sa khựng lại cách Vương Tú Cầm hai mét, anh ta không hiểu vì sao vợ mình lại nói những lời này.

“Sa Đại Bảo có phải anh muốn cười nhạo tôi lắm đúng không, tôi nói cho anh biết, không có anh tôi vẫn có thể kiên cường sống tốt, tôi như vậy vẫn có thể sống rất tốt.”

Mắt Vương Tú Cầm không nhìn Sa Đại Bảo nên cô ta không thấy vẻ mặt Sa Đại Bảo lúc này, đó là một cảm giác bất lực đến nỗi khiến trái tim băng giá tới cùng cực.

“Phương Minh...”

Lăng Sở Sở nhìn về phía Phương Minh đang muốn hỏi phải giải quyết chuyện này như thế nào, nhưng lúc này cô mới phát hiện Phương Minh không biết từ khi nào đã đi đến chỗ Vương Tú Cầm.

“Đây là cái mà chị gọi là sống tốt sao? Tôi lại không thấy như vậy, nếu tôi thấy bộ dạng của chị như vậy trên đường, tôi có thể sẽ cho chị mấy đồng tiền lẻ nữa kia.”

Phương Minh đi tới bên cạnh Sa Đại Bảo, lạnh lùng nhìn về phía Vương Tú Cầm, trong lời nói đầy vẻ chế nhạo.

“Cậu là ai?” Ánh mắt Vương Tú Cầm nhìn về phía Phương Minh.

“Tôi là ai chị không cần quan tâm, tôi chỉ đột nhiên cảm thấy Lão Sa thật buồn cười, anh ấy tiêu sạch hết đồ tích góp trong nhà, mấy năm qua đi hơn phân nửa địa phương trên khắp đất nước đau khổ tìm kiếm người vợ căn bản không hề đáng giá, hoặc phải nói là, một người phụ nữ như chị căn bản không đáng để Lão Sa trả giá như vậy.”

Giọng Phương Minh mang theo sự lạnh lẽo, cho đến bây giờ cậu đã có thể xác định suy đoán ở trong lòng, cũng chính vì vậy mà cậu không hề cảm thông với Vương Tú Cầm, có chăng chỉ là sự chán ghét.

“Ông chủ Phương, Tú Cầm...”

“Lão Sa anh không cần nói nữa, tuy sự thật có hơi tàn nhẫn, nhưng tôi cũng không nói với anh, cô vợ này của anh không phải bị mất tích, mà là tự mình bỏ đi, hơn nữa, còn là đi theo người đàn ông khác.”

Lão Sa nghe những gì Phương Minh nói xong thì cả người đứng ngây ngốc như gà gỗ, y như người bị mất hồn.

“Một người đọc được vài ba cuốn sách tiểu tư (1) được gọi là tình yêu và tự do, một người phụ nữ tuy thân thể có điểm khiếm khuyết nhưng tâm cao khí ngạo, làm sao có thể thật lòng yêu một tên đàn ông miền núi thô kệch chưa từng đọc qua một cuốn sách nào chứ.”

“Đúng vậy, tàn tật khiến chị ta tự ti, vậy nên chị ta mới chọn lấy anh. Ít nhất anh có thể chăm sóc cho chị ta, có thể không để chị ta phải cực khổ như vậy. Rồi sau đó nhờ văn học chị ta có được nhiều sự đón nhận. Vậy nên, tính cách cao ngạo của chị ta lại một lần nữa nảy mầm. Những người chị ta gặp đều là nhà thơ, nhà văn có cách ăn nói tài tình, so sánh hai bên, tên chồng của mình chưa từng đi học lại có ngoại hình tâm thường quả thật kém xa.”

Phương Minh gần như có thể tưởng tượng được, lúc Vương Tú Cầm bắt đầu viết văn làm thơ đã nhận được nhiều lời khen ngợi, cho dù thơ từ của chị ta có hay cỡ nào, nhưng một khi đã viết, thì nhất định sẽ trở thành trọng điểm đưa tin của giới truyền thông, nhận được sự tán dương của các giới.

Nguyên nhân rất đơn giản, Vương Tú Cầm là người tàn tật, mọi người đối với người tàn tật đều luôn có sự đồng cảm, mà đối với giới truyền thông khi đưa tin về Vương Tú Cầm liền đại biểu cho việc được nhiều người đón nhận, đối với lãnh đạo hiệp hội và lãnh đạo văn hóa chủ quản địa phương mà nói, đây có nghĩa là thành tích khi còn tại chức.

Vậy nên, chỉ cần Vương Tú Cầm không viết văn cụt thơ cùn, tất nhiên sẽ có hoa tươi cùng những tiếng vỗ tay, dù sao, một nữ tác giả thanh niên thân tàn

tật nhưng lại có ý chí kiên cường cùng giấc mơ văn học, đây chính là năng lượng tích cực, là nhu cầu cấp bách của xã hội ngày nay.

Dưới những lời ca ngợi như vậy, suy nghĩ của Vương Tú Cẩm liên thay đổi, nhất là khi cô ta đem chồng mình Sa Đại Bảo ra so sánh với những nam thanh niên trí thức này, cô ta càng cảm thấy chồng mình thật tệ hại.

Khúc sau nội dung câu chuyện cũng rất đơn giản, Vương Tú Cẩm tất nhiên gặp được một nam thanh niên trí thức, hai người tán gẫu về văn học, tán gẫu xong thì cảm thấy rất hợp duyên, vì thế hẹn một ngày nọ, người đàn ông kia dẫn Vương Tú Cẩm bỏ đi.

“Tôi nghĩ, tôi nói không có gì sai đâu nhỉ?”

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía Vương Tú Cẩm, còn Vương Tú Cẩm lúc này đây chỉ mím môi không nói lời nào, nhưng chính thái độ của cô ta đã nói lên tất cả, suy đoán của Phương Minh đúng đến tám, chín phần.

Lăng Sở Sở lúc này nhìn Vương Tú Cẩm không còn bằng ánh mắt thương hại nữa, ngược lại, lúc nhìn về phía Lão Sa đang thờ người ra, ánh mắt lại đầy sự đồng cảm.

Một người đàn ông, mười mấy năm hầu hạ người vợ bị liệt, giặt đồ nấu cơm, xem như báu vật mà che chở, nhưng cuối cùng đổi lại kết quả vợ chạy theo người đàn ông khác.

Sự dă kích này, Lăng Sở Sở tuy không phải là đàn ông nhưng cô biết đối với người đàn ông nó lớn cỡ nào.

“Thật ra, tôi đều biết hết.”

Đúng lúc này, Lão Sa lại mở miệng, nụ cười chua xót trên gương mặt nhìn về phía Vương Tú Cẩm: “Chính là mấy tháng đó em ngày nào cũng ôm điện thoại, thậm chí ngay cả buổi tối đi ngủ cũng cầm điện thoại nhắn tin chất chết.”

“Anh biết?”

Lăng Sở Sở có chút kinh ngạc, còn Vương Tú Cẩm lúc này cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lão Sa.

“Thật ra, sau ngày em bỏ đi tôi cũng lờ mờ đoán ra được, trong nhà không có kẻ trộm vào, không có cái gì bị mất, duy chỉ thiếu mỗi quần áo của em, lại liên tưởng đến sự khác thường của em thời gian trước, có đôi khi nửa đêm còn trốn trong WC trò chuyện với ai đó, trong lòng tôi liền có suy đoán.”

“Chỉ là... chỉ là tôi không muốn tin chuyện này là thật, ít nhất là trước khi tôi tận mắt nhìn thấy chân tướng sự việc, tôi vẫn luôn sống với lý do chính đáng khiến em bỏ đi mà tôi đã nghĩ cho em, ví dụ như em có nỗi khổ bất đắc dĩ, hay có thể em có chuyện đột ngột muốn làm.”

Lão Sa dùng lực nắm tóc: “Tôi dùng hết tất cả tiền tiết kiệm, liều mạng cũng phải tìm cho được em, cũng không phải nhất quyết bắt em về với tôi, tôi chỉ muốn... chỉ muốn nhìn thấy em có sống tốt không, người đàn ông kia có đối xử tốt với em không, chỉ có như vậy tôi mới hoàn toàn yên tâm.”

Giọng nói của Lão Sa hơi run, nhưng lời nói của anh ta lại khiến Phương Minh hơi xúc động, cũng khiến Lăng Sở Sở kinh ngạc miệng mở lớn có thể nhét lọt quả trứng gà.

Người đàn ông này, rốt cuộc là ngu ngốc hay si tình đây?

Đôi mắt Vương Tú Cẩm rốt cuộc cũng nhìn Lão Sa, trong ánh mắt tràn ngập sự phức tạp. Một lúc lâu sau, đột nhiên cô ta khóc òa lên, cứ nằm soài ra đất mà khóc.

(1) Tiểu tư: ý chỉ giai cấp tiểu tư sản, văn chương tiểu tư thường có giọng văn nhẹ nhàng, theo đuổi văn tự hoa lệ, hình ảnh xinh đẹp, lướt qua vấn đề tương quan.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 83: Người đáng thương tất có chỗ đáng giận

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Vương Tú Cẩm nằm sấp trên mặt đất điên cuồng khóc rống, nhưng cho dù là Lăng Sở Sở hay là Phương Minh đều không có chút đồng tình nào với cô ta.

“Người đàn ông kia có lẽ đã bỏ rơi cô rồi.”



Về mặt Phuong Minh không chút thay đổi nhìn Vương Tú Cầm trần thuật sự thật, từ vẻ ngoài nhếch nhác này của cô ta cũng không khó đoán ra.

Đương nhiên là cho dù về ngoài của Vương Tú Cầm không nhếch nhác như vậy Phuong Minh cũng có thể đoán được kết cục này, cũng có thể hiểu, mấy ai đồng ý sống cả đời với một người tê liệt hai chân kia chứ?

Có lẽ lúc đầu người đàn ông kia dẫn Vương Tú Cầm đi cũng có chút yêu thích cô ta, cả hai đều nghĩ đối phương chính là người mình nguyện ý chung sống suốt đời.

Thế nhưng, khi tình ái bị những công việc hằng ngày bào mòn, khi phải ngày ngày giúp Vương Tú Cầm giặt giũ nấu nướng, hầu hạ Vương Tú Cầm như một bảo mẫu, chắc chắn người đàn ông kia không thể kiên trì tiếp được.

Sau khi cảm giác mới mẻ qua đi thì người đàn ông này bắt đầu cảm thấy chán ghét, mà kết quả cuối cùng của Vương Tú Cầm chỉ có thể là bị bỏ rơi.

Lúc mới đầu khi đôi nam nữ này nói chuyện yêu đương, vẫn nghĩ rằng có thể bao dung hết thảy khuyết điểm của đối phương, có thể vì đối phương mà nỗ lực, nhưng theo thời gian qua đi, khi tình cảm đã không còn thì nhân tính của con người cũng hiện ra.

Lúc này lý trí chiến thắng cảm tính, hưởng hủ không có ai là hoàn mỹ cả, mỗi người trên đời đều có khuyết điểm, ngay từ đầu bởi vì hai người còn chưa quá quen thuộc mới cẩn thận chú ý từng li từng tí, hay nói đúng hơn là bởi vì thời gian tiếp xúc chưa đủ lâu nên chỉ nhìn thấy mặt tốt của đối phương.

Hai người thân mật chung sống với nhau một thời gian cũng sẽ phát hiện, thật ra đối phương cơ bản là không có tốt đẹp như mình tưởng tượng, đây cũng là lúc mâu thuẫn xuất hiện.

Mà Vương Tú Cầm, một người phụ nữ tê liệt hai chân thì có bao nhiêu người đàn ông có thể bằng lòng chăm sóc cô ta cả đời kia chứ.

Phuong Minh lại nhìn về phía lão Sa, trên thực tế sở dĩ Vương Tú Cầm bằng lòng bỏ trốn cùng người đàn ông kia có lẽ cũng có quan hệ lớn với lão Sa, chính là vì lão Sa đã cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc Vương Tú Cầm, không một câu oán hận mới khiến Vương Tú Cầm nghĩ sai lầm, rằng thì chăm sóc cho cô ta cũng không phải là chuyện khó tới cỡ nào.

“Anh... anh có thể đừng đối xử tốt với tôi như vậy có được không?”

Hai mắt Vương Tú Cầm đầm lệ nói với lão Sa, tới giờ phút này cô mới đột nhiên phát hiện, người đàn ông mà trước nay cô vẫn luôn thấy thương mến, chỉ vì nghe lời ba mẹ mới phải lấy anh ta, kỳ thực không có tội tệ như cô tưởng tượng.

Đúng là từ trước tới giờ Vương Tú Cầm chưa bao giờ yêu Sa Đại Bảo, cho dù từ nhỏ đã bị bệnh khiến hai chân tê liệt nhưng cô vẫn cao ngạo coi thường Sa Đại Bảo, thần tượng của cô chính là Helen Keller, cô muốn trở thành một người giống như thần tượng của cô, cho dù thân thể có thiếu hụt cũng phải trở thành một người thật vĩ đại.

Sau khi sáng tác của cô gây được sự chú ý của truyền thông và các nhà văn khác, những đóa hoa tươi cùng với những lời khen ngợi không ngừng khiến cô lâng lâng, mỗi lần tham gia hội nghị đều được truyền hình trực tiếp lại còn được mọi người vây quanh, cho dù là chụp hình cũng được ngồi ở vị trí trung tâm.

Loại đãi ngộ đặc biệt như vậy trước đây Vương Tú Cầm nào có được hưởng thụ qua kia chứ, mỗi lần về tới nhà nhìn thấy vẻ mặt thô ráp của Sa Đại Bảo, lại còn thêm nụ cười ngậy ngậy kia khiến Vương Tú Cầm càng thêm chán ghét Sa Đại Bảo.

Cô chính là một thi nhân vĩ đại, là một tác giả nổi tiếng, là đại biểu cho ý chí phấn đấu không ngừng vươn lên!

Khi Vương Tú Cầm nghĩ tới những lời khen ngợi mà mấy lãnh đạo kia dành cho cô ta, cô đã nghĩ bản thân không thể nào tiếp tục cùng một người đàn ông đã không có tiền đồ lại còn không có văn hóa sống chung cả đời trong cái thôn hẻo lánh kia được.

Sau đó Vương Tú Cầm mua một cái máy tính, hiển nhiên tiền mua máy tính là của Sa Đại Bảo chi ra đấy! Những lãnh đạo kia mặc dù không tiếc lời khen ngợi cô cũng bố trí cho cô tham gia rất nhiều hội nghị, nhưng cô ta tham gia những hội nghị này lại không được trả chút tiền nào, cùng lắm cũng chỉ cho cô một chút tiền ăn ở với tiền xe đi lại, vậy thôi.

Sau khi mua máy tính Vương Tú Cầm đã tạo tài khoản trên một mạng xã hội, sau đó bắt đầu đăng nhưng bài thơ, những bài văn do chính cô ta sáng tác lên đó.

Cũng vào lúc này Vương Tú Cầm gặp được một người đàn ông, hay nói đúng hơn là một người bạn trai qua mạng, mỗi lần cô đăng thơ lên thì người bạn qua mạng này đều sẽ bình luận lại một bài thơ bên dưới, đối thơ với Vương Tú Cầm.

Trải qua mấy lần Vương Tú Cầm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, không ngờ bản thân lại có cùng sở thích với anh ta, cả hai người đều thích Trương Ái Linh, đều đặc biệt đồng cảm với đoạn ái tình của Từ Chí Ma và Lâm Vi Âm.

Cùng sở thích và hứng thú với văn học khiến cho hai người càng nói chuyện lại càng hợp ý, trong lòng Vương Tú Cầm nghĩ đây mới là người chồng lý tưởng trong lòng cô ta.

Vì vậy khi đối phương nói có một căn nhà gỗ ở Ma Đô, về ra viễn cảnh hai người có thể ở đây trải qua cuộc sống của thi nhân, chè cùi nuôi ngựa vui vẻ bình thản, Vương Tú Cầm mới không chút do dự gì mà đồng ý luôn.

Đương nhiên Vương Tú Cầm cũng không giấu diếm hoàn cảnh của bản thân, nhưng người đàn ông kia lại lộ vẻ không để ý càng khiến Vương Tú Cầm mừng rỡ, cảm thấy cuối cùng cô cũng đã tìm thấy hạnh phúc của chính mình.

Vương Tú Cầm thu dọn quần áo cùng người đàn ông kia đi tới Ma Đô sống trong ngôi nhà gỗ nhỏ. Một tháng đầu hai người sống với nhau quả thật rất hạnh phúc, mà người đàn ông kia cũng không ghét bỏ thân thể thiếu hụt của cô, cẩn thận chăm lo cho cô.

Nhưng mà thời gian tươi đẹp này cũng không kéo dài, chưa đầy hai tháng người đàn ông này đã lấy lý do đi công tác mà rời khỏi nhà, để lại Vương Tú Cầm sống một mình ở đây.

Vương Tú Cầm trước nay chưa từng phải trải qua cuộc sống một thân một mình với đôi chân tật nguyền, cũng may là người đàn ông kia vẫn để lại cho cô đủ đồ ăn trong vài ngày, nhưng cho dù vậy hai ngày sau khi người đàn ông kia về tới bộ dạng Vương Tú Cầm cũng đã vô cùng chật vật.

Mặc dù người đàn ông không nói thêm gì nhưng hai ngày sau lại mang về một cây quải trượng\*, nói muốn bày Vương Tú Cầm sử dụng quải trượng bước đi.

\*Quải trượng: nạng chống

Có người đàn ông mình yêu thương bên cạnh bầu bạn, Vương Tú Cầm cũng cố gắng học tập cách dùng quải trượng bước đi, học ròng rã suốt hai tháng.

Có thể chống được quải trượng bước đi Vương Tú Cầm rất vui vẻ, mà hai ngày sau đó người đàn ông kia lại nói cho Vương Tú Cầm, trong nhà anh ta có chuyện cần phải giải quyết nên muốn về nhà một chuyến.

Vương Tú Cầm cũng không suy nghĩ gì nhiều, nghĩ rằng hiện tại cô đã có thể tự chăm sóc cho sinh hoạt hằng ngày của bản thân nên quay ra an ủi người đàn ông, khuyên anh ta không cần lo lắng cho cô, sau khi giải quyết xong chuyện ở quê thì hãy quay lại.

Nhưng cô nào có ngờ người đàn ông lần này một đi không trở lại, mãi tới một tuần sau cô mới nhận được tin nhắn của anh ta.

Trong tin nhắn anh ta nói mặc dù anh ta rất yêu thích cô, nhưng tình yêu đã bị những sinh hoạt đời thường đánh bại, anh ta không thể nào cưới một người vợ có đôi chân tê liệt như vậy được.

Nói tóm lại một loạt những tin nhắn của người đàn ông kia có thể hiểu đơn giản là chúng ta không thích hợp, anh ta cũng sẽ không xuất hiện nữa, nếu sau này cô thấy cuộc sống khó khăn không chịu nổi thì hãy quay về với chồng của cô đi.

Sau khi nhìn thấy tin nhắn này Vương Tú Cầm tức điên lên, gọi điện ngay cho người đàn ông kia, chỉ là anh ta lại tắt máy, ngày thứ hai khi cô tiếp tục gọi thì số điện thoại này đã không còn tồn tại!

Mãi tới lúc này Vương Tú Cầm mới phát hiện, bản thân cô ngoại trừ biết tên của đối phương, ngoài ra không còn có chút hiểu biết nào khác về anh ta nữa, không biết gia cảnh, không biết nơi làm việc... Hoàn toàn không biết gì cả!

Một khắc này thậm chí Vương Tú Cầm đã nghĩ tới chuyện tự sát, nhưng cuối cùng cô lại không có can đảm làm như vậy, mà một người tâm cao khí ngạo như cô làm sao có thể quay lại ngôi nhà nhỏ bên cạnh Sa Đại Bảo chứ.

Thế là Vương Tú Cầm ở lại trong ngôi nhà gỗ này một mình, bởi vì đôi chân tê liệt mà sinh hoạt trở nên cực kỳ túng quẫn, dựa vào công việc xuyên hạt châu này mà cố gắng sống qua ngày, có những lúc không còn đồng tiền nào cô cũng chỉ có thể tới cửa chợ nhặt một chút lá rau về nấu ăn.

Vừa này cô cũng đã qua chợ nhặt lá rau về, cái túi nhựa màu đen rơi trên mặt đất kia lộ ra một chút rau đã ố vàng có thể nói lên tất cả.

Có thể nói những chuyện mà Vương Tú Cầm đã trải qua cũng thật khiến lòng người đồng cảm, nhưng nếu đứng trên góc độ nhân quả, cho dù là Phương Minh hay là Lăng Sở Sở đều không có chút đồng tình nào dành cho cô ta.

Người phụ nữ có thể vứt bỏ gia đình cùng người chồng chăm sóc cho cô ta mấy chục năm để bỏ trốn cùng người đàn ông quen biết trên mạng chưa tới ba tháng, lâm vào kết cục ngày hôm nay chính là đáng đời!

Người đáng thương tất có chỗ đáng hận!

Nhưng mà cho dù là Phương Minh hay là Lăng Sở Sở đều không phải người trong cuộc, người trong cuộc là lão Sa.

Về mặt lão Sa thay đổi không ngừng, nhìn chăm chăm Vương Tú Cầm cả nửa ngày, cuối cùng tựa như đã quyết định: “Tú Cầm, em có muốn quay về với tôi không?”

Xung quanh lặng ngắt như tờ! Phương Minh nhếch nhếch môi tựa như muốn nói điều gì nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, Lăng Sở Sở thì nhìn lão Sa như nhìn quái vật.

Cho dù là Vương Tú Cầm đang cô đơn cũng không nhận được kinh ngạc, thân thể run rẩy, một lúc sau quay đầu đi chỗ khác không trả lời.

“Ông chủ Phương, có thể để chúng tôi nói chuyện riêng với nhau được không?”

Lão Sa khấn cầu nhìn Phuong Minh, Phuong Minh gật gù đầu, quay người đi về phía rừng lá phong, mà Lăng Sở Sở thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo Phuong Minh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 84: Sao cậu không đi cướp luôn đi?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Bên trong rừng lá phong, Phuong Minh tựa vào một cành cây ngắm đầu nhìn đám lá trên cao, không biết đang suy nghĩ gì.

“Này, cậu nghĩ kết cục cuối cùng của lão Sa và Vương Tú Cẩm sẽ như thế nào?” Lăng Sở Sở hiếu kỳ hỏi.

Chỉ là Phuong Minh không trả lời vấn đề của cô, giờ phút này trong lòng cậu cũng không được bình tĩnh, từ góc độ của người ngoài nhìn vào cậu cho rằng Vương Tú Cẩm không xứng để nhận được sự tha thứ của lão Sa.

Cho dù lão Sa có tha thứ cho cô ta đi chăng nữa thì từ này về sau hai người cũng chỉ nên xem nhau như người xa lạ.

“Tôi nghĩ khả năng Vương Tú Cẩm và lão Sa hội hợp lại với nhau là rất lớn.”

Lăng Sở Sở nói ra phán đoán của bản thân cô, đây là trực giác của phụ nữ và cô luôn tin tưởng vào trực giác này.

“Chắc hẳn lão Sa rất yêu Vương Tú Cẩm, trên đời khó mà kiếm được một người đàn ông nguyện ý chấp nhận một người phụ nữ bị bại liệt, dù gì Vương Tú Cẩm cũng đã bị bại liệt từ trước khi gả cho lão Sa mà.”

Lăng Sở Sở nhìn nhìn Phuong Minh, mặc kệ cậu có nghe hay không vẫn tiếp tục nói: “Một người đàn ông đã đồng ý cưới một người phụ nữ cơ thể không vẹn toàn, lại hết lòng chăm sóc cô ta mấy chục năm, sau khi biết cô ta đã bỏ nhà đi theo người đàn ông khác vẫn một lòng tìm kiếm, tôi nghĩ trừ bỏ yêu thương sâu đậm thì chẳng còn cách giải thích nào khác nữa.”

Thấy Phuong Minh vẫn im lặng, ánh mắt Lăng Sở Sở hiếu kỳ soi mói đánh giá Phuong Minh.

“Này, cậu thực sự đã dựa vào biện pháp mơ hồ huyền hoặc kia để tìm ra địa chỉ của Vương Tú Cẩm sao?”

Lăng Sở Sở phát hiện người đàn ông khiến cô hận tới nghiến răng nghiến lợi này rất thần bí, đầu tiên là liên tục mua sắm một đồng được liệu, mà rõ ràng là khả năng phân biệt được liệu của cậu còn lợi hại hơn cả những chuyên gia lâu năm kia, chỉ dựa vào một điều này thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy khó mà tin nổi.

Tuy nhiên trên đời này cũng có khá là nhiều người mang danh thiên tài, thậm chí một số thiên tài có khả năng tính nhẩm còn nhanh hơn cả máy vi tính nữa.

Nhưng dù sao đi nữa những thiên tài này đều thuộc vào loại có thiên phú, mà để phân biệt được liệu thì lại là chuyện cần phải có thời gian lâu dài tích góp kinh nghiệm, chuyện này không thể dùng thiên phú tới để đánh giá được.

Phuong Minh biểu lộ ra khả năng đánh giá được liệu hơn người, khiến cho lão Triệu cũng tự thấy mặc cảm, mà thân phận của lão Triệu là gì chứ? Ông ấy là chuyên gia về được liệu số một trong nước, là người mà Nghiễm Niên đường đã dùng rất nhiều tiền mới có thể mời tới đảm nhiệm chức cố vấn!

Có thể khiến lão Triệu cũng cảm thấy mặc cảm không bằng thì năng lực nhận biết được liệu của Phuong Minh có lẽ cũng đã đạt tới cảnh giới tối cao, là người không phải một Nghiễm Niên đường nhỏ nhoi như các cô có thể mời tới được.

Đây mới thật sự là nguyên nhân tại sao cô muốn đánh cược với Phuong Minh, nếu không người như cô làm sao có thể vì xả giận mà đồng ý thanh toán tiền được liệu cho cậu ta được chứ?

Mặc dù mấy chục vạn đối với cô cũng không phải khó khăn gì, nhưng từ trước tới nay cô cũng không phải là một nữ bại gia!

Một người có khả năng nhận biết được liệu rất cao siêu cũng thôi đi, không ngờ bây giờ cậu ta lại biến thành một huyền học đại sư, thật khó mà tin nổi, tới cùng thì tên Phuong Minh này có lai lịch gì kia chứ?

Lăng Sở Sở trầm mặc suy tư, mà Phuong Minh ở bên cạnh cũng im lặng không nói, bầu không khí ở trong rừng lá phong yên tĩnh quý dị, chỉ còn lại tiếng gió thổi lá cây xào xạc.

Không khí yên lặng như vậy mãi tới hơn 15 phút sau khi lão Sa xuất hiện mới bị đánh vỡ.

“Ông chủ Phuong, lần này thật sự rất cảm ơn cậu, đây là gốc Nhân Sâm trăm năm mà tôi đã hứa sẽ đưa cho cậu lúc trước, xem như thù lao chuyện mà cậu đã giúp tôi lần này.”

Phuong Minh nhìn lão Sa thấy hốc mắt anh ta hơi ửng hồng, lão Sa bị Phuong Minh nhìn chăm chăm vẻ mặt cũng có chút xấu hổ, nhưng cuối cùng không biết lấy dũng khí ở đâu ra lại ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mắt Phuong Minh.

“Chuyện anh đã quyết định tôi cũng không thể nói gì thêm, đường là do anh tự mình lựa chọn, phải đi như thế nào cũng là chuyện của anh, người ngoài như tôi cũng chẳng có tư cách gì để mà bình luận.”

Thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Phuong Minh biến mất lại lộ ra nụ cười hăng ngày, lão Sa mới thở ra một hơi, không biết vì sao giờ khắc này khi đối mặt với Phuong Minh anh ta lại có một loại cảm giác như đứa trẻ làm sai chuyện đang đối mặt với người lớn chờ bị trách phạt vậy.

“Tiếp theo anh định làm như thế nào?”

Tôi cũng đã suy nghĩ kỹ, có lẽ tạm thời tôi sẽ ở lại Ma Đô một thời gian, dựa vào sức khỏe của tôi chắc chắn sẽ không bị đói.”

Lão Sa cũng không định về nhà, bởi Vương Tử Cầm rời đi mấy năm này trong thôn có quá nhiều lời đồn thổi. Phụ nữ ở nông thôn đều là người nhiều chuyện, một khi Vương Tử Cầm theo anh ta trở về chắc chắn người trong thôn sẽ lại không ngừng xì xào bàn tán cho mà coi.

Nghe được câu trả lời của lão Sa Phuong Minh đã nhìn anh ta thật lâu, cậu biết vì sao mà lão Sa không muốn trở về thôn, chắc hẳn là lại vì muốn bảo vệ danh dự của Vương Tử Cầm.

Chỉ là người không có văn hóa như lão Sa muốn lưu lại sinh sống ở Ma Đô này thật sự là quá khó khăn.

“Anh với tôi cũng coi như có duyên quen biết, nếu gặp chuyện gì khó khăn hãy tới cửa hàng Vu Đạo tìm tôi.”

Phuong Minh vừa vỗ vỗ bả vai lão Sa vừa thở dài một hơi, cầm lấy bao Nhân Sâm rồi rời đi.

Cậu cũng không định đưa tiền cho lão Sa, bởi vì gốc Nhân Sâm này là thù lao mà cậu giúp lão Sa tìm người mới nhận được, nếu sau này lão Sa gặp khó khăn tới tìm cậu, cậu chắc chắn sẽ giúp anh ấy một tay.

Lăng Sở Sở nhìn thấy Phuong Minh rời đi, vẻ mặt xoắn xuýt hết nhìn lão Sa rồi lại nhìn Phuong Minh, mãi một lúc sau mới nói ra: “Nếu như anh cần một công việc có thể đi tới bất kỳ một tiệm thuốc nào của Nghiễm Niên đường, làm một công nhân vận chuyển hay bảo vệ cũng đều được nhé.”

“Cảm ơn, cảm ơn cô Lăng!”

Lão Sa cũng không già mồm cự tuyệt, bởi vì với anh ta lúc này quan trọng nhất là có thể sống sót, trên người anh ta đã không còn bao nhiêu tiền nữa, nếu không thể mau chóng tìm được một công việc thì đừng mong có thể tiếp tục sinh sống ở Ma Đô.

“Lão Sa, mặc dù tôi rất không đồng ý với sự lựa chọn của anh, nhưng quả thật anh đã khiến tôi phải lau mắt mà nhìn.”

...

Trở lại, Lăng Sở Sở lái xe, thông qua gương chiếu hậu nhìn thấy Phuong Minh ngồi sau đang nhắm mắt dưỡng thần, nhìn không được hiếu kỳ hỏi: “Phuong Minh, thù đoạn của cậu thật sự có thể tìm thấy người bị mất tích sao?”

“Cũng không nhất định.”

Lần này Phuong Minh trả lời vấn đề của Lăng Sở Sở rất nghiêm túc, mà nguyên nhân cậu lúc này mới trả lời Lăng Sở Sở là bởi...

“Nhưng mà chỉ cần có đủ tiền thì hẳn là không có vấn đề gì, nếu cô có bạn bè cần tìm người thì hãy dẫn họ tới cửa hàng Vu Đạo của tôi nhé!”

“Lại còn có thu phí nữa, cậu dự định thu bao nhiêu tiền?”

Về mặt Lăng Sở Sở tràn đầy khinh thường, bạn bè của cô đương nhiên toàn người không thiếu tiền, mà sở dĩ cô hỏi chuyện này cũng là vì nghĩ tới cô của cô. Mặc dù cô không hiểu vì sao hằng năm bà ấy đều muốn tới sông Hoàng Phố nhưng cô có thể chắc chắn, có khả năng bà ấy đang chờ người, hoặc là tìm người.

Nếu Phuong Minh thật sự có khả năng đặc thù như vậy thì cô có thể đưa bà ấy tới tìm Phuong Minh, để Phuong Minh hỗ trợ tìm kiếm giúp.

“Giá từ mấy ức tới mấy trăm ức không giống nhau, thậm chí có một số việc không thể dùng tiền tài tới để trả đấy!”

Đáp lại Phuong Minh là một câu gào thét: “Mấy trăm ức, sao cậu không đi cướp luôn đi?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

# Chương 85: Phong bế lỗ chân lông

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Đêm!

Nhìn vào bồn tắm ngập thuốc, mặt Phương Minh có chút mong chờ, nhân sâm trăm năm đã được nghiền thành bột, khuấy tan vào nước ấm nhìn trông giống như nước suối bình thường. Bọt nước nóng giống như nước suối.

Mùi thuốc đông y nồng nặc hắt lên mũi Phương Minh, với những loại thuốc đông y bình thường cũng đã có mùi rồi, trong đó chia sẻ mùi là ngọt ngào tươi mát.

Trong phòng tắm, Phương Minh cởi bỏ quần áo và hít một hơi thật sâu, khoảnh khắc tiếp theo hắn trực tiếp nhấc chân vào bồn tắm.

Tê rất!

Phương Minh cảm thấy luồng nóng xâm nhập cơ thể, mặc dù hắn đã thực hiện vài lần trước đó nhưng lần này vẫn cảm thấy đau rất, nhiệt độ cao hơn những lần trước rất nhiều.

Nước nóng đến nỗi làm cho Phương Minh đau đớn, cảm giác đau đớn này mạnh hơn những lần trước rất nhiều lần, bởi vì lúc này thuốc đã ngấm dần vào cơ thể.

Nhiệt độ giống nhau, nhưng bị phỏng bởi nước sôi và dầu sôi là hoàn toàn khác nhau.

Ngay lúc Phương Minh ngâm mình xuống nước thuốc màu xanh trong bồn, cơ thể cũng bắt đầu ngấm thuốc từ từ, cảm ứng được sao Văn Khúc.

Nhưng vì nước quá nóng khiến cho cơ thể đau rất, phải mất nửa giờ đồng hồ sau hắn mới có thể cảm ứng được sao Văn Khúc.

Sức mạnh tinh huy bắt đầu ngấm vào cơ thể, chậm rãi, chậm rãi, tập hợp lại một chỗ tại vùng ngực.

Đây là một quá trình dài, và Phương Minh gần như đã đạt tới cảnh giới cần thiết, trong tâm trí hắn lúc này chỉ chú tâm vào việc cảm ứng sao Văn Khúc.

Cho nên Phương Minh cũng không biết, ngay khi sức mạnh tinh huy tập trung tại vùng ngực, nước thuốc màu xanh sau đó liền dần dần lan tỏa ra tứ chi.

Thứ nước thuốc màu xanh biếc này ngấm vào cơ thể Phương Minh qua lỗ chân lông.

Thuốc từ từ ngấm vào cơ thể Phương Minh, và sau đó tập trung về phía ngực làm dịu đi sức mạnh tinh huy. Sức mạnh tinh suy và dung dịch nước thuốc hòa tan vào nhau cuối cùng lan tỏa tứ chi.

Quá trình này lặp lại liên tục, tại đan điền bắt đầu xuất hiện một lỗ xoáy, con lỗ xuất hiện vào thời điểm đó, thậm chí Phương Minh còn không biết về nó, xung quang cơ thể xuất hiện một tầng quang quyển, nhưng quang quyển đó rất nhanh liền biến mất.

Ngay lúc quang quyển biến mất, ở vùng đan điền, tại chỗ lỗ xoáy lúc nãy chợt xuất hiện một giọt nước màu xanh, giọt nước này có màu xanh trong suốt như ngọc, ngay khi nó xuất hiện, sức mạnh tinh huy vùng ngực Phương Minh bắt đầu mạnh mẽ hơn.

Cùng lúc đó, nước thuốc trong bồn cũng cạn xuống, chưa tới một giờ đồng hồ nước đã cạn chỉ còn một nửa bồn tắm.

Đồng thời màu sắc nước thuốc trong bồn cũng dần trở lại trong suốt như ban đầu...

Tại vùng đan điền, giọt nước màu xanh lúc này cũng dần dần ngưng tụ lại, cuối cùng trở thành một viên ngọc màu xanh.

Ngay khi viên ngọc màu xanh xuất hiện, cơ thể Phương Minh bắt đầu thải ra chất nước màu đen ngòm, rất nhanh ngấm đen luôn cả bồn nước thuốc.

Lão Hoàng ngồi đợi bên ngoài phòng tắm mũi hít hít. Người thấy mùi thuốc khuôn mặt nó nhăn nhó lại rồi đứng lên lắc lắc thân người.

Những thay đổi này Phương Minh không biết, thứ duy nhất hắn cảm nhận được chính là thần thái các ngôi sao ngày một sáng hơn, đặc biệt là sao Văn Khúc, nếu nói về khoảng cách ban đầu tính bằng trượng thì phải đến chín ngàn trượng.

Tinh huy tập hợp trên cơ thể Phương Minh chưa đến một phần mười, nhưng tại thời điểm đó, tốc độ hấp thụ tinh huy của Phương Minh đã tăng lên ba

phần.

Nói cách khác, lúc đầu hần muốn tu luyện trong vòng một giờ đồng hồ nhưng chưa tới nửa giờ đồng hồ đã đạt được, tốc độ gần như gấp đôi.

Phương Minh lúc này vẫn không biết gì, tuy nhiên, là chất lỏng màu đen được hấp thụ chậm Mĩng Fang, ngoại trừ rằng chỉ có chất lỏng màu đen được hấp thụ vào các lỗ chân lông trên bề mặt, nơi họ đã thành lập một đốm đen, ngăn chặn các lỗ chân lông.

Hai giờ đồng hồ sau, Phương Minh ngừng tu luyện, hần mở mắt ra liền thấy nước thuốc trong bồn đã đen ngòm, khuôn mặt có chút biến sắc.

"Được dục thiên tàng thứ nhất đã thực sự đạt được?"

Trong Vu Sư truyền thừa có ghi lại về quá trình hấp thụ nước thuốc tầng thứ nhất.

"Nói cách khác, bây giờ lỗ chân lông trên cơ thể của mình bị chặn bởi các tạp chất, miễn là mình đã có thể đóng nắm giác quan, cho dù là khí độc bên ngoài cũng không ảnh hưởng gì."

Phương Minh thì thầm điều gì đó, được dục thiên tàng thứ nhất chính là chặn các lỗ chân lông trên cơ thể, ngăn cản các tạp chất bên ngoài nhiễm vào trong cơ thể.

Dùng cách nói khoa học chính là, trong không khí có vô số tạp chất, đa số đều là tạp chất bản có hại.

Phương Minh hiện tại chỉ cần kiềm nén hô hấp thì cả khi tiếp xúc với môi trường ô nhiễm hoặc nhiễm độc cũng không cần sợ, và đến khi có thể đạt được được dục thiên tàng thứ hai thì cho dù hô hấp mình thường cũng không dễ dàng bị nhiễm độc nữa.

Còn khi đạt đến tầng thứ ba, ngay cả khi đối mặt với chất phóng xạ, chẳng hạn như bức xạ hạt nhân cũng có thể không gây ra ảnh hưởng gì cho cơ thể của mình, đến một mức độ mà có thể được coi là đạt được thành tựu hiệu quả nhỏ.

Tất nhiên, đây chỉ là tác dụng của được dục thiên, chức năng chính của được dục thiên là cải thiện tổ chất vật lý của cơ thể.

"Theo Vu Sư truyền thừa có ghi lại, vào lúc này cơ thể hần đã ngưng tụ được ngọc tinh huy tầng thứ nhất, cũng được xem như bước đầu trong Vu Sư."

Mặc dù nói rằng cảm ứng được sức mạnh tinh huy là có thể trở thành Vu Sư, nhưng yêu cầu cơ bản nhất nếu thực sự muốn thi triển thuật pháp đặc thù của Vu Sư, đó chính là phải ngưng tụ được ngọc tinh huy.

Ngọc tinh huy chính là kết quả tinh huy được ngưng tụ thành, và đối với Vu Sư mà nói, chia thành các cảnh giới mà ngọc tinh huy là điểm phân chia.

Vu Sư gồm các mức độ của cửu tinh, Phương Minh nếu muốn đạt được tới mức độ tiếp theo thì cơ thể phải ngưng tụ được chín lần ngọc tinh huy, điều này là vạn lần khó khăn

Mỗi lần ngưng tụ ngọc tinh huy độ khó sẽ tăng gấp đôi so với lần trước đó.

"Dùng thuốc nhân sâm trăm năm mới ngưng tụ được một ngọc tinh huy, nếu muốn đạt được cửu tinh, thì sẽ cần đến 256 ngọc tinh huy, hơn nữa việc sử dụng được dục thiên lúc đó cũng sẽ giảm dần hiệu quả của nó, nhân sâm trăm năm này sở dĩ dễ dàng ngưng tụ được ngọc tinh huy là vì đây là lần đầu sử dụng, hiệu quả sẽ tốt nhất, nhưng đề sử dụng các lần sau sợ rằng hiệu quả sẽ giảm đi không ít."

Đó chỉ mới là tính toán sơ bộ, Phương Minh cười buồn bã. Nếu muốn đạt tới cửu tinh, đó thật sự là một chặng đường dài.

Trong lúc Phương Minh đang tu luyện, Lăng Sở Sở cũng đang nói chuyện điện thoại với cô của mình Lăng Mộ Mai.

"Cô cô!"

"Con gọi cho cô cô đêm khuya thế này, không phải là nhà thuốc bị tuần tra hay có chuyện gì phải không?"

"Dạ không, nếu chỉ vì chuyện nhỏ đó con sẽ không làm phiền cô đâu." Giọng Lăng Sở Sở có chút nũng nịu một chút, sau đó đột nhiên đứng lên thận trọng lên tiếng: "Cô cô à, có một chuyện con vẫn luôn muốn hỏi cô cô, cô cô có thể trả lời con được không?"

"Vấn đề gì? Chúng ta không nói gì về nó? Con hỏi đi, miễn là cô cô biết, nhất định sẽ trả lời." Lăng Mộ Mai vừa lau khô tóc bằng khăn, vừa mỉm cười trả lời.

"Cô cô, mỗi lần đến Ma Đô tại sao lại phải đi qua sông Hoàng Phố?"

Lăng Mộ Mai có chút kinh ngạc, chiếc khăn trên tay chợt rơi xuống đất. "Tại sao con đột nhiên hỏi điều này?"

"Cô cô trả lời con đi?"

Giọng Lăng Sở Sở có chút nũng nịu, nhưng cô cũng biết rõ, mặc dù cô cô rất thương mình, nhưng mỗi khi đề cập đến vấn đề này, sắc mặt cô cô đều trở nên có phần nghiêm trọng.

"Không phải đã nói là sẽ không nhắc lại chuyện này nữa sao?"

Nghe điện thoại đang kia nghe đi âm ỉ, Ling gọn gàng nhịp tim đã lên đến tốc độ, nếu việc thay đổi thực hiện trong quá khứ cô ấy phải bị nhầm lẫn với đi, nhưng lần này cô không bỏ cuộc.

"Cô cô có phải đang chờ ai đó ở sông Hoàng Phố?"

"Sở Sở!"

Giọng Lăng Mộ Mai trở nên nghiêm trọng, qua điện thoại giọng Lăng Sở Sở có chút sợ sệt, nhưng cũng nhanh chóng lên tiếng: "Cô cô, con biết là cô cô chờ người nào đó, nhưng con thật sự muốn biết câu trả lời chính xác, thật sự rất quan trọng, hãy nói cho con biết đi."

Lăng Mộ Mai nghe thấy lời cháu gái mình nói vậy, liền thở dài, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng: "Thật ra cũng không hẳn là chờ ai cả, chỉ là năm đó cô cô cùng với một người từ biệt tại sông Hoàng Phố, cho nên vẫn mong có một ngày sẽ được gặp lại."

Giọng Lăng Mộ Mai có chút âm ỉ, bởi vì bà ấy biết rất khó có thể gặp lại, nhưng ngoài việc chờ đợi như vậy bà cũng không còn cách nào khác.

"Cô cô, nếu chúng ta không chờ được nữa thì có thể chủ động đi tìm mà."

Khi nghe cháu gái mình nói vậy, Lăng Mộ Mai cười khổ, chủ động đi tìm đúng là nói thì dễ nhưng làm thì khó. Cô cháu gái này chỉ là không biết người bà ấy đang chờ là ai, nên mới nói những lời như vậy.

"Cô cô ơi, con không phải tùy tiện đề nghị, lần trước con có nói với cô cô về chàng trai trẻ kỳ lạ cô cô nhớ không, hôm nay con đã nhìn thấy tận mắt chứng kiến màn bối toán vô cùng lợi hại của cậu ta, chúng ta có thể tìm cậu ta nhờ tìm người thư xem sao."

(\*) được dục thiên: tắm bằng nước thuốc

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 86: Khai trương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Ngày 7 tháng 8, ngày hoàng đạo!

Hợp khai trương, xuất hành, thăng quan, động thổ; kị đưa tang, hạ táng;

Tại cửa hàng phố đồ cổ Đông Thai. Vô cùng náo nhiệt, đặc biệt là một dãy những lẵng hoa chúc mừng trong sảnh.

"Đại Trụ, đừng lo lắng."

Ở trong cửa hàng, Phương Minh nhìn thấy Đại Trụ căng thẳng như vậy liền mỉm cười động viên, sang đây hẳn đã thấy Đại Trụ thâm quầng hai mắt, hẳn là tối hôm qua không thể nào ngủ được.

Hơn nữa, đối với Đại Trụ mà nói, đây là chuyện lớn trong đời, từ một người làm công ăn lương bây giờ đã có thể làm chủ một cửa hàng, cả đêm không ngủ được cũng là chuyện dễ hiểu.

Chỉ là, lo lắng khản trương cũng không nên biểu lộ ra ngoài như vậy, đã là chủ một cửa hàng mà cứ biểu lộ khuôn mặt cứng đờ lo lắng như vậy, người ngoài không biết lại nghĩ có chuyện không hay.

"Đừng, cười lên nào, cứ bình thường thôi, đừng lo lắng quá."

Thấy Đại Trụ cười miễn cưỡng như vậy, Phương Minh cũng không nói thêm, bắt ép hẳn cười như thế đúng là làm khó hắn mà.

"Chúc mừng! Chúc mừng!"

Hoa Bắc Vinh và Hoa Minh Minh cùng một đám người theo sau bước vào cửa hàng, có đem theo quà gì đó được phủ bằng vải đỏ.

"Cảm ơn, chú Hoa."

Phuong Minh ôm người lên tiếng cảm ơn, vì hẳn cũng biết quà là bằng hiệu mà chú Hoa có nhắc đến trước đó.

Cái thang màu đỏ đã được chuẩn bị được đặt ở cả hai bên cửa, một số công nhân cẩn thận treo tấm bảng, và miếng vải đỏ vẫn giữ nguyên chưa mở ra.

Đến giờ khai trương sẽ do Phuong Minh và Đại Trụ kéo xuống.

"Phuong Minh, Đại Trụ, chú Hoa chúc hai con làm ăn phát đạt."

Khuôn mặt của Hoa Bác Vinh cũng vui vẻ, và không có gì miễn nguyện hơn sự thành công của đồ đệ ân nhân của mình, hơn nữa, hai người còn mở cửa hàng ngay bên cửa hàng của nhà mình, cuối cùng Hoa Bác Vinh cũng có cơ hội trả nợ món ân tình này cho ân nhân rồi.

"Chúc mừng hai ông chủ trẻ, chúc doanh nghiệp phát đạt, mỹ nhân vây quanh!"

Hoa Minh Minh cũng lên tiếng chúc mừng, nhưng sau đó liền bị Hoa Bác Vinh đánh vào đầu, quát. "Thằng nhóc này nói bậy bạ gì vậy hả?"

"Phải chúc như vậy mới đúng chứ, ai mà không thích giàu sang và gái đẹp chứ." Hoa Minh Minh lại tiếp tục nói.

"Thằng nhóc này, mau trở về dọn dẹp đi."

Hôm nay là ngày cửa hàng Phuong Minh khai trương, Hoa Bác Vinh tâm trạng cũng vui hơn, Hoa Minh Minh cũng biết cho nên mới dám nhiều lời như vậy.

"Chúc mừng cậu chủ Phuong, sau này Phố đỏ cổ chúng ta lại thêm náo nhiệt rồi."

Không lâu sau khi Hoa Bác Vinh đến thì có một nhóm người khác cũng đến, người đi đầu ai cũng nhận ra, đó chính là quản lý của Phố đỏ cổ.

"Chào Sở trưởng Trương!"

Phuong Minh chào ông ta, chính gọi là quan chức cấp cao không bằng quản lý trực thuộc, tạo quan hệ tốt thì càng được lợi.

"Ông chủ Phuong quả là trẻ tuổi và có tương lai. Lúc còn bằng tuổi cậu tôi chỉ mới là một người học việc."

Một người khác lên tiếng, Hoa Bác Vinh liền thì thầm vào tai Phuong Minh: "Đây là chủ cửa hàng gỗ Thượng Trân ở ngã tư đường, họ Tiền."

"Chào ông chủ Tiền, tiểu sinh sao có thể so sánh với ông chủ Tiền đây chứ. Con còn phải học hỏi thêm rất nhiều từ chú."

Phuong Minh cũng mỉm cười chào hỏi, lúc sau cũng có rất nhiều người đến chúc mừng, đại đa số đều là chủ các cửa hàng lớn trên con phố.

Mời được những người đến tham gia khai trương cũng nhờ sự giúp đỡ của Hoa Bác Vinh. Phuong Minh cũng biết, họ đến đây không phải vì hắn hay Đại Trụ mà đa phần là vì nể mặt của Hoa Bác Vinh.

Phuong Minh đoán rằng Phố đỏ cổ này không hẳn lúc nào cũng hòa khí như vẻ ngoài họ thể hiện.

Những con người kinh doanh đồ trang sức này, trên mặt ai cũng nở nụ cười thân thiện nói chuyện với nhau, nhưng ai biết được trong lòng họ rốt cuộc nghĩ cái gì.

Về điểm này, Hoa Bác Vinh là người trong nghề đã mười mấy năm nên biết rõ, cho nên việc ông ta giúp Phuong Minh thuê lại cửa hàng của Tống Hùng cũng nhiều người biết, sẽ không ai dám làm khó Phuong.

Cửa hàng Hoa Bảo Lâu của Hoa Bác Vinh ở Phố đỏ cổ này vô cùng có tiếng tăm, quan hệ vô cùng rộng rãi, tình cảm của nhân viên nội bộ cũng rất tốt, cho nên chủ những cửa hàng khác cũng không dám đắc tội với Hoa Bác Vinh.

Việc khai trương lần này, Phuong Minh và Đại Trụ cũng không có mời bạn bè gì, Phuong Minh chỉ vừa mới đến Ma Đô, còn Đại Trụ dù đã ở Ma Đô một thời gian, nhưng cũng không có quen biết nhiều bạn bè.

Dù sao thì giao lưu bạn bè cũng cần phải có tiền dư dả, Đại Trụ thì phải lo rất nhiều việc cho nên không có tham gia tụ tập đi chơi với bạn bè, nên có thể tiết kiệm đôi phần.

"Phuong Minh, Đại Trụ, chúc mừng."

Ngay lúc này, có hai người xuất hiện, người đàn ông nhìn Phuong Minh về mặt mỉm cười.

Đó chính là Tào Lượng và Âu Dương Tuyết Tinh.

"Phuong Minh anh không được, khai trương cửa hàng mà cũng không nói với tôi tiếng nào, không coi tôi là bạn hay sao." Âu Dương Tuyết Tinh bắt đầu lên tiếng, nếu không phải câu của cô nói cho cô biết thì hai người họ cũng không biết Phuong Minh mở cửa hàng ở đây.



"Haha, tôi biết công việc cảnh sát rất bận, nên không dám làm phiền cô."

Phuong Minh mỉm cười nhìn Tào Lượm, Tào Lượm chỉ gật đầu lại không nói gì, con người Tào Lượm vốn trầm không thích nói nhiều, hôm nay đến đây cũng bởi vì biết ơn lần trước Phuong Minh đã giúp đỡ cảnh sát bắt được La Sâm Long.

"Hai người ngồi đi. Tôi đã chuẩn bị trà rồi."

Lần này khai trương, Hoa Bác Vinh hỗ trợ Phuong Minh một vài nhân viên giúp pha trà, Phuong Minh cũng không từ chối, vì hắn cũng biết hắn và Đại Trụ có rất nhiều việc để làm.

Không lâu sau khi Tào Lượm và Âu Dương Tuyết Tinh đến, Hoa Minh Minh ngạc nhiên lên tiếng:

"Trời ơi, mỹ nữ cảnh sát đây mà, sao mỹ nhân trên đời ai cũng đều là hoa đã có chủ thể này, thật là bất công. Tôi đẹp trai khí chất như thế này lại không được ai để mắt đến cả."

Thấy Hoa Minh Minh như vậy, Phuong Minh cũng không chỉ cho qua không nói gì, vì Âu Dương Tuyết Tinh và Tào Lượm vốn không phải đang quen nhau, trước đó Tào Lượm đã từ chối Âu Dương Tuyết Tinh rồi.

Tất nhiên, hắn sẽ không nói cho Hoa Minh Minh biết chuyện này, nếu không y nhất định sẽ bám riết lấy Âu Dương Tuyết Tinh không tha mất.

Hoa Minh Minh ở đây lại oán trời trách đất, Phuong Minh lại nghĩ có nên cho hắn một cước hay không, cửa hàng khai trương mà lại đem cái thái độ đưa đám như thế chứ?

Trong lúc Phuong Minh còn đang suy nghĩ, một đội ngũ nhân viên mặc đồng phục bước vào, nhìn thấy những người này, mắt Phuong Minh nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 87: Nói chung không thể đắc tội

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

"Ai là ông chủ của cửa hàng này? "

Đám người kia đi thẳng tới chỗ Phuong Minh, tên dẫn đầu lớn tiếng quát hỏi.

"Là tôi. "

"Cậu là ông chủ à, xem ra hôm nay là ngày cửa hàng của cậu khai trương, đã có chứng nhận phòng cháy chữa cháy chưa? "

Nhóm người này là người của sở phòng cháy chữa cháy, bất quá nghe mấy người này nói xong, Phuong Minh nháy nháy hai mắt.

"Lãnh đạo, chúng tôi thuê lại tiệm của người khác, tất cả thủ tục đều đầy đủ hết." Đại Trụ đứng bên cạnh vội vã đáp.

"Thủ tục thiết bị đều đầy đủ sao? Chúng tôi đi vào kiểm tra một chút, nếu như không có vấn đề thì sẽ rời đi, hi vọng các cậu phối hợp. "

"Lãnh đạo, hôm nay là ngày chúng tôi khai trương... "

Đại Trụ có chút nóng nảy, mới ngày đầu khai trương người của cục phòng cháy chữa cháy đã tới cửa kiểm tra, ngày đầu đã như vậy thì không tốt a, huống chi bây giờ còn có nhiều người vây xem như vậy, người không biết còn tưởng rằng trong tiệm xảy ra chuyện gì.

"Mấy vị đồng chí, có thể chờ khai trương xong rồi lại kiểm tra được không. "

"Không được, nếu công tác phòng cháy chữa cháy của các cậu không hợp cách thì các cậu nhất định phải chỉnh đốn và sửa chữa sau đó mới có thể bắt đầu kinh doanh." Lâm Đại Hải liếc nhìn Đại Trụ, giọng nói không chút thương lượng.

Phuong Minh đứng một bên híp mắt lại, hắn tuy là lần đầu tiên mở tiệm, nhưng không có nghĩa là hắn ngốc.

Tất cả các cửa tiệm ở phố đồ cổ này đều như nhau, chủ cửa hàng lúc bắt đầu đều chuẩn bị xong hết, sau khi thuê lại, chủ mới có thể cải biến thêm, nhưng nhìn chung cũng không có thay đổi gì lớn lao.

Một là để nhìn gọn gàng đẹp mắt, hai là vì cân nhắc đến việc phòng cháy chữa cháy.

Do đó rất ít khi xảy ra vấn đề liên quan đến phòng cháy chữa cháy. Tất cả những người mở cửa hàng ở đây đều nhận được giấy chứng nhận từ nhân viên ở phòng quản lý. Tương tự, những người ở sở cứu hỏa cũng ít khi đến đây kiểm tra.

Cái này trên thực tế là một quy tắc ngầm, nhiều người chọn nơi đây để mở tiệm dù phí cao một phần là vì giao thông ở đây thuận tiện, một phần là vì thủ tục hành chính ở đây nhanh gọn.

Cũng chính bởi vì hai điểm này, mà các cửa hàng ở phố đồ cổ rất ít khi bị người của sở phòng cháy chữa cháy đến kiểm tra huống chi là bị kiểm tra ngay đầu khai trương.

Do đó đám người này là cô ý tới buoi móc.

Lâm Đại Hải về mặt nghiêm túc ra về đường hòng thương lượng nhìn về phía Đại Trụ và Phương Minh, nhưng mà trong lòng của hắn cũng là hết sức đắc ý, chỉ cần hắn gây rối vào ngày khai trương của cửa tiệm này, như vậy hắn sẽ được một khoản thu nhập thêm.

Không sai, hắn là người phụ trách công tác kiểm tra phòng cháy chữa cháy ở các cửa hàng, nhưng sở phòng cháy chữa cháy cũng không phải không hiểu nhân tình thế thái, không thể nào biết hôm nay là ngày khai trương mà vẫn đến kiểm tra.

Hắn sợ dĩ mang người qua kiểm tra là vì vị bằng hữu nào đó yêu cầu, vị bằng hữu kia rất xa hoa, chỉ cần hắn có thể gây rối cho cửa hàng này vào ngày khai trương thì sẽ nhận được phí cảm ơn là mười vạn.

Đương nhiên, Lâm Đại Hải tuy là thích tiền nhưng không phải sẽ vì tiền mà vứt bỏ chén cơm của mình, hắn sợ dĩ đồng ý là vì vị bằng hữu kia có địa vị không nhỏ, hơn nữa lại cùng với cấp trên của hắn có quan hệ tốt nên cũng không sợ bị cấp trên của mình trách mắng.

"Ái chà, đây không phải là Lâm chủ nhiệm của cục phòng cháy chữa cháy sao, sao hôm nay Lâm chủ nhiệm lại rảnh rỗi tới nơi này a. "

Lúc Hoa Bác Vinh nhìn thấy Lâm Đại Hải thì đầu tiên là sững sờ nhưng ngay lập tức trên mặt tươi cười bước nhanh nghênh đón, "Cửa hàng này là hậu bối thân thích của tôi mở, Lâm chủ nhiệm tới thật đúng lúc, vào uống chén trà nào. "

Hoa Bác Vinh quen biết Lâm Đại Hải, Hoa bảo lâu rộng hơn một nghìn mét vuông, cục phòng cháy chữa cháy hàng năm đều phái người tới kiểm tra, đương nhiên, đó chỉ là hình thức, mà vị Lâm chủ nhiệm này Hoa Bác Vinh cũng gặp qua mấy lần.

"Hoa lão bản, ta đây có việc công trong người không thể cùng ông uống trà rồi, bất quá cũng phải đi vào. Gần đây trong khu này không phải xuất hiện mấy trận hỏa hoạn sao, cấp trên phát thông báo, muốn nghiêm tra thiết bị PCCC của các cửa hàng lớn có hợp cách hay không?

Thân mang trọng trách không còn cách nào khác nên lần này phải qua kiểm tra. "

Nhìn thấy Hoa Bác Vinh Lâm Đại Hải cũng hơi ngẩn người, hắn thật không ngờ cái cửa hàng nhỏ nhỏ này mà cũng dính liếu tới Hoa bảo lâu, bất quá tuy là Hoa Bác Vinh giao thiệp quan hệ không kém, nếu là bình thường hắn nhất định sẽ nể mặt Hoa Bác Vinh nhưng lúc này đây hắn không muốn làm vậy.

"Lâm chủ nhiệm, không cần phải nghiêm túc như vậy a!, tiệm này chỉ là bán mấy chuỗi vòng đeo tay phật châu, hơn nữa ông chủ trước cũng đã hoàn tất công tác PCCC rồi, mà cửa hàng cũng không có thay đổi gì quá lớn. "

Hoa Bác Vinh nghe Lâm Đại Hải nói sắc mặt chợt tối sầm, một tên chủ nhiệm của cục PCCC tuy là quyền lực không nhỏ, nhưng ông cũng không phải không quen biết lãnh đạo của ngành PCCC, chỉ bất quá hoa hoa kiệu kiệu từ nhân nhân đãi, chẳng qua ông thấy gã ta làm khó nên mới khách khí một chút.

"Hoa lão bản, phòng cháy chữa cháy không phải là việc nhỏ, nếu như công tác phòng cháy chữa cháy làm không xong, một khi xuất hiện việc ngoài ý muốn rất có thể gây ra tai họa lớn, chuyện này có liên quan đến an nguy của dân chúng nên không thể qua loa dù là một điểm nhỏ, đây cũng là vì muốn tốt cho phố đồ cổ. "

Hoa Bác Vinh bị chọc tức, nhìn Lâm Đại Hải lấy cớ là thi hành công sự mà ra về nên trực tiếp lấy điện thoại ra, "Tôi muốn gặp Trương cục trưởng của các người. "

Lâm Đại Hải không thêm đề ý chút nào, Trương cục trưởng và Hoa Bác Vinh thật ra cũng chỉ có quan hệ sơ sơ chứ cũng không thân mật gì cho lắm.

"Bên ngoài dường như xảy ra chuyện rồi, người của sở phòng cháy chữa cháy đến điều tra rồi. "

"Người của phòng cháy chữa cháy tại sao lại tới đây hôm nay, hôm nay là ngày khai trương mà, coi như là muốn kiểm tra cũng không thể tới đúng ngày này chứ, đây cũng quá không thấu tình đạt lý rồi. "

Mấy ông chủ khác trong phố đồ cổ cũng chú ý tới tình huống nơi này, nhao nhao nghị luận, Âu Dương Tuyết Tinh thăm dò liếc nhìn bên ngoài nhú mảy một cái, "bạn người của PCCC này là đang muốn làm gì, hôm nay tới kiểm tra không phải có ý kiểm chuyện sao? "

"Tôi cũng có quen biết một vài đồng nghiệp của sở phòng cháy chữa cháy, để tôi gọi điện thoại hỏi thăm một chút. "

Tào Lượng cũng nhú mảy một cái, với tính cách của anh bình thường sẽ không lấy công mưu tư, nhưng anh ta chính là một người có ân phải trả, hình ảnh cảnh đội nợ Phương Minh một cái nhân tình, mà cửa hàng này anh ta cũng nhìn qua rồi, ngoại trừ lâu hai chưa lên, còn lại chẳng có vấn đề gì cả.

Phòng cháy chữa cháy cũng là một phần của hệ thống công an, Tào Lượng là đội trưởng của hình cảnh đội hiển nhiên là quen biết lãnh đạo của cục PCCC.

"Hoa lão bản xin tránh ra a!, chờ chúng ta kiểm tra xong không có vấn đề gì dĩ nhiên là sẽ rời đi. "

Lâm Đại Hải ra hiệu bằng mắt cho thuộc hạ đằng sau ý bảo đi vào, bất quá đúng lúc này bên trong lại truyền tới thanh âm trong trẻo lạnh lùng.

"Nhằm ngày người ta khai trương mà tới kiểm tra, tôi thấy các người không phải tới kiểm tra, mà là tới kiếm chuyện. "

Âu Dương Tuyết Tinh xuất hiện ở cửa tiệm, trực tiếp đứng chặn ở trước cửa, rất có khí thế của một người làm quan.

"Tiểu thư, chúng là đang thi hành nhiệm vụ, cô là đang miệt thị người thi hành công vụ nếu không tránh ra... sẽ khép cô vào tội cản trở người thi hành công vụ mà đưa cô đến trụ sở cảnh sát. "

Lâm Đại Hải nói xong chỉ khiến cho Âu Dương Tuyết Tinh nở nụ cười, mà nụ cười này của nàng cũng làm cho Lâm Đại Hải và thuộc hạ của hắn ta đầu óc mơ hồ, không biết cô nàng xinh đẹp này tại sao lại đột nhiên cười như vậy?

"Được thôi, vậy thì mau bắt tôi về đồn đi!, để tôi có thể đi nhờ xe về đồn, bất quá không nên về đồn cảnh sát của các người mà là trực tiếp đi tới hình cảnh đội của thành phố a!. "

Âu Dương Tuyết Tinh nở nụ cười, sau một khắc móc túi lấy thẻ hành nghề, có chứng nhận ở mặt sau ra.

"Âu Dương Tuyết Tinh, đội phó của hình cảnh đội thành phố... "

Lâm Đại Hải chết lặng, sở cứu hỏa là cơ quan cấp dưới của ngành công an nên hắn ta cũng rất hiểu bộ phận công an, các đồn cảnh sát ở các thành phố lớn như Ma Đô được trang bị rất cao. Đội trưởng của đội cảnh sát hình sự được xem là một bộ phận riêng biệt. Phó đội trưởng là phó giám đốc. Những người này cao hơn nhiều so với một giám đốc sở cứu hỏa quận nhỏ bé như anh ta.

Hơn nữa Âu Dương Tuyết Tinh còn trẻ như vậy, chỉ cần không phải kẻ ngu si cũng biết được sau lưng cô ta có người chống lưng, nói như vậy có nghĩa là người thân của cô ta không phải là lãnh đạo cấp cao thì cũng là người yêu của lãnh đạo cấp cao. Nhưng bất kể là loại nào thì một chủ nhiệm sở PCCC nhỏ bé như anh ta cũng không thể đắc tội nổi.

Nếu như là khi khác, Lâm Đại Hải tuyệt đối là chọn rời đi thậm chí có khả năng lớn là ở lại làm khách, nhưng giờ khắc này hắn đã là không có đường lui, bởi vì tiền của vị bằng hữu kia hắn đã thu một nửa.

"Chết tiệt, hắn không nói cho ta biết ông chủ của cửa hàng này có quan hệ rộng rãi như vậy. "

Lâm Đại Hải trong lòng mắng vị bằng hữu kia một câu, nhưng trên mặt không lộ ra vẻ khác lạ mà vẫn tiếp tục nghiêm mặt nói: "Thì ra là đồng nghiệp bên hình cảnh đội, nếu vậy thì càng nên biết chấp pháp phải tuân theo quy củ, nếu cô còn tiếp tục ngăn cản tôi thì tôi sẽ gặp lãnh đạo của cô mà nói chuyện. "

Âu Dương Tuyết Tinh đang muốn mở miệng, bất quá có một người bước lên trước cô nói một tiếng.

"Tôi chính là lãnh đạo của cô ta, anh muốn phản nản cái gì? "

Tào Lượng cũng đứng chắn trước cửa, anh cũng đã điện thoại hỏi thăm qua, gần đây bên sở phòng cháy chữa cháy căn bản không có nhiệm vụ gì, cũng có thể nói Lâm Đại Hải lúc này đây dẫn người tới kiểm tra không phải là thi hành công vụ.

Không phải nhiệm vụ mà tập thể an bài, lại còn đến kiểm tra ngay ngày khai trương, liên hệ hai điểm này lại, Tào Lượng chớp mắt đã đoán ra đối phương là có ý tới gây chuyện.

Nếu quả như thật là nhiệm vụ của sở PCCC, Tào Lượng tuy là thiếu Phương Minh một cái nhân tình nhưng sẽ không đứng ra, nhưng đối phương là có ý tìm đến gây sự, như vậy hắn không ngại đứng ra ngăn lại, dùng chuyện này để trả Phương Minh một cái nhân tình.

"Anh là ai?" Lâm Đại Hải nhìn Tào Lượng, luôn cảm thấy gương mặt này có chút quen quen.

"Tào Lượng. "

Nghe hai chữ Tào Lượng, Lâm Đại Hải trong nháy mắt hiểu được tại sao lại cảm thấy gương mặt này quen rồi, đây không phải là vị đội trưởng của hình cảnh đội mấy ngày trước được lên bục nhận thưởng trong hội nghị vinh danh nội bộ của cục cảnh sát thành phố sao.

Giờ khắc này, Lâm Đại Hải trong lòng đã là có chút hối hận.

Mặc dù bộ phận điều tra hình sự và sở cứu hỏa của họ là hai cơ quan khác nhau, hai bên không thể can thiệp lẫn nhau. Ngay cả đội trưởng của đội cảnh sát hình sự cũng không thể quản lý lính cứu hỏa trong sở cứu hỏa của họ, nhưng đây chỉ là lý thuyết, vì cũng có lúc, họ cũng phải đan xen hợp tác lẫn nhau.

Đội trưởng của hình cảnh đội và cục trưởng của phân cục các bên đều có quan hệ với nhau, hơn nữa họ cũng là những cán bộ mà cục trưởng coi trọng,

là người có khả năng được cất nhắc làm người thân tín.

Lâm Đại Hải nhớ lại lúc cùng Trương cục trưởng đến đó họp, Trương cục trưởng đã chỉ vào Tào Lượng trên bức mà nói với bọn họ.

"Thấy không, những người này mới thật sự là tiền đồ vô lượng, nhất là vị đội trưởng chưa tới ba mươi tuổi của đội hình cảnh, có người nói năm sau có khả năng là sẽ được đề bạt, e rằng vài năm nữa tôi cũng phải xưng hô một tiếng lãnh đạo. "

"Đại Hải a, về sau nếu như những người này tìm tới cục phòng cháy chữa cháy chúng ta, nếu là cần phối hợp hỗ trợ thì lúc tôi không có mặt cậu nhất định phải toàn lực phối hợp, nói chung, không thể đắc tội. "

Nghĩ tới đây Lâm Đại Hải hầu như muốn khóc, đừng nói toàn lực phối hợp, hắn coi như là đã đắc tội sơ sơ rồi, nếu để cho cục trưởng biết được chưa biết chừng còn muốn đem mình ra phanh thây cho hả giận.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 88: Thay đổi tâm tính

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

"Thì ra là Tào đội trưởng, đại danh của Tào đội trưởng tôi đã ngưỡng mộ từ lâu. "

Lâm Đại Hải trên mặt bày ra nụ cười, hắn ta hiện tại đã là đâm lao thì phải theo lao, hắn ta không muốn đắc tội Tào Lượng, nhưng hắn ta cũng đã đồng ý với vị bằng hữu kia rồi.

Quan trọng hơn chính là hắn biết rõ người đứng phía sau vị bằng hữu kia có thể là một nhân vật lớn, mà từ vị bằng hữu kia hắn mới biết, trên thực tế người muốn cả cửa hàng này chính là vị đại nhân vật kia.

"Tào đội trưởng, tôi đây cũng chỉ là thi hành công vụ, mong Tào đội trưởng có thể lượng giải, đến khi công vụ kết thúc tôi sẽ mời Tào đội trưởng một bữa để xin lỗi. "

Lâm Đại Hải vừa nói ra miệng, sắc mặt của Tào Lượng liền trầm xuống, hắn thật không ngờ tên Lâm Đại Hải vẫn kiên quyết như vậy, tình nguyện đắc tội với đội trưởng của hình cảnh đội cứ thế tiến vào kiểm tra.

Làm một vị hình cảnh, năng lực suy luận, kết nối các sự việc với nhau của Tào Lượng hiển nhiên là không thấp, chỉ trong nháy mắt anh liền hiểu, Lâm Đại Hải chắc chắn là bị người giật dây đến tìm chuyện, vị Phương lão bản này có lẽ đã đắc tội với một người có lai lịch không nhỏ.

Hơn nữa từ thái độ của Lâm Đại Hải mà xem, hắn tuy là không muốn đắc tội với mình nhưng lại không muốn rời đi nên có thể nói kẻ đứng sau Lâm Đại Hải đã mang tới cho hắn ta quyền lợi lớn đến mức hắn sẵn sàng đắc tội với mình, chỉ ít thì Lâm Đại Hải cũng cho là như vậy.

"Thực sự là quá vô sỉ, chuyện của Phương Minh cứ giao cho tôi. "

Âu Dương Tuyết Tinh bị chọc tức đến phát điên, thấy Phương Minh ở bên cạnh không nói được một lời tưởng hắn cũng tức như mình, khuyên giải an ủi Phương Minh một câu xong trực tiếp móc điện thoại di động ra.

"Alo, Đào thúc thúc, đúng, là con Tuyết Tinh, chẳng lẽ người của sở phòng cháy chữa cháy hôm nay có nhiệm vụ sao, vậy thì tại sao hôm nay là ngày khai trương cửa hàng của bạn con lại có người tới kiểm tra phòng cháy chữa cháy, Đào thúc thúc, mặc dù nói chấp pháp phải nghiêm, nhưng chúng ta chấp pháp cũng phải chú ý tới việc hợp tình hợp lý chứ, hôm nay là ngày vui lại tới cửa kiểm tra không phải có ý kiểm chuyện sao? Cái gì mà phân cục a, chính là phó đô cô Đông Đài bên này... "

Sau khi cúp điện thoại, Âu Dương Tuyết Tinh nhìn Phương Minh ý bảo cứ yên tâm, mà từ lúc cô lấy điện thoại di động ra gọi điện cho đến khi kết thúc cuộc gọi đều đứng trước mặt mọi người mà nói nên toàn bộ nghe được.

Lâm Đại Hải bắt đầu lục lại trí nhớ của mình xem bên PCCC có vị nào làm lãnh đạo mà họ Đào không, chỉ là lục tới lục lui cũng không có một chút ấn tượng nào về vị lãnh đạo họ Đào.

"Lâm chủ nhiệm, ủy viên chính trị của cục PCCC thành phố không phải là họ Đào sao?" Một cấp dưới của Lâm Đại Hải đứng sau lưng thì thầm.

"Đào Mẫn Hoa đào chính ủy? "

Khuôn mặt của Lâm Đại Hải đầm đìa mồ hôi, hắn lúc trước căn bản không hề nghĩ rằng sẽ dính dáng tới một vị lãnh đạo ở xa tầm với như vậy.

Ma Đô là nơi nào a, ủy ban chính trị của trung đoàn PCCC dĩ nhiên là cao hơn so với cấp tỉnh rồi, người ta là lãnh đạo cấp cao, do đó hẳn ta làm sao có cơ hội được nhìn thấy vào các ngày trong tuần cơ chứ.

Bây giờ Lâm Đại Hải chỉ có thể là cầu khẩn rằng Đào thúc thúc mà cô gái này gọi điện không phải là chính ủy của bọn họ, nếu không lúc này đây hẳn ta nhất định sẽ chết.

Lâm Đại Hải đang ôm hy vọng trong lòng, nhưng mà không đến một phút đồng hồ điện thoại của hắn lại vang lên, lúc nhìn thấy số điện thoại trong lòng của hắn trở nên run lên, một dự cảm bất tường xuất hiện tự đáy lòng.

"Trương... Trương cục..."

Bắt điện thoại, Lâm Đại Hải mới vừa gọi một tiếng, đầu bên kia điện thoại di động đã truyền đến tiếng chửi ầm cả lên, Trương cục ở trong điện thoại mắng chửi hắn ta tề tề.

Nhưng bị ầm chửi còn đỡ, đằng này Trương cục đã xác nhận, vị Đào thúc thúc mà cô gái trong đội hình cảnh này nhắc tới chính là Đào chính ủy của trung đoàn PCCC.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Đại Hải đã bắt chắp mặt mũi, vội vàng mở miệng nói xin lỗi, "Lần này là tôi không đúng, là tôi không đúng, tôi xin lỗi tất cả mọi người."

Cái gọi là mặt mũi đối với Lâm Đại Hải mà nói đều không coi vào đâu, chuyện lần này nếu như hắn không được đối phương lượng giải, Trương cục đã nói trong điện thoại, chức chủ nhiệm này của hắn coi như là chấm dứt.

Làm chủ nhiệm cục phòng cháy chữa cháy, chức vụ không nhỏ, nhưng trên thực tế chính là đại quân gia thân tín của cục trưởng, một ngày khiến cho cục trưởng mất hứng, cái chức vị này bất cứ lúc nào cũng có thể bị thu hồi, coi như không bị đuổi việc nhưng sẽ không còn được cục trưởng tín nhiệm, chức chủ nhiệm này chính là hữu danh vô thực.

Còn đại nhân vật sau lưng vị bằng hữu kia giờ khắc này không có quan hệ gì với hắn ta hết, cùng lắm thì chính là mất đi một người bạn và không còn cơ hội kết giao với một đại nhân vật nào đó mà thôi.

Nhưng vị đại nhân vật kia không quản được chuyện của hắn, nếu như không còn tại chức thì tổn thất không phải là một vị bằng hữu mà là một đám bằng hữu, Lâm Đại Hải trong lòng vẫn phân rõ nhất bên trọng nhất bên khinh.

"Áy đừng, anh là chấp hành công vụ mà thôi, không cần phải xin lỗi chúng tôi, anh không phải muốn kiểm tra sao, bây giờ cứ vào đi."

Âu Dương Tuyết Tinh cười nhạt nhìn Lâm Đại Hải, nhưng bây giờ là nơi nào khác thì Lâm Đại Hải còn dám đi vào, chứ còn chỗ này thì hắn tuyệt đối không dám, vị này tuyệt đối không phải là tình nhân của lãnh đạo nào đó, mà là người thân của lãnh đạo.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu như là tình nhân của lãnh đạo thì không dám phô trương thanh thế gọi điện thoại trước mặt mọi người như vậy, chỉ có người thân của lãnh đạo mới dám làm như thế.

Vị tổ tông này hẳn ta không đắc tội nổi, ngày hôm nay nếu hắn dám bước vào cửa hàng này thì ngày mai chắc chắn chức chủ nhiệm của hắn sẽ không cánh mà bay.

Thấy Lâm Đại Hải kinh ngạc, Hoa Bác Vinh đứng bên cạnh nở nụ cười khoái trá, nếu như không phải chú ý đến hình tượng ông ấy thật muốn cất tiếng cười to.

Tất nhiên ông cũng đang tính toán trong đầu, xem ra lão Thái bên kia về sau phải đi vòng một chút rồi, ông biết quan hệ giữa Âu Dương Tuyết Tinh và Thái Văn Lễ, trước đây vì để Thái Văn Lễ tìm được đồ của mình mà dẫn bọn họ đi tìm Phương Minh.

Tào Lượng nhìn Lâm Đại Hải lại nhìn Âu Dương Tuyết Tinh, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, người khác không biết lai lịch của Âu Dương Tuyết Tinh nhưng anh đại khái hơi chắc chắn rồi, gia thế của Âu Dương Tuyết Tinh trong bộ công an ở Ma Đô xem như là số một số hai rồi.

"Phương Minh, anh xem làm sao bây giờ?"

Âu Dương Tuyết Tinh không để ý Lâm Đại Hải mà là đem ánh mắt nhìn về phía Phương Minh, từ đầu tới đuôi Phương Minh đều là không nói được một lời chỉ đứng một bên nhìn.

"Để anh ta đi thôi, hôm nay là ngày đại hi, đừng để bị xui xẻo."

Phương Minh khoát tay áo, Lâm Đại Hải nghe Phương Minh nói liền vội vã nói cảm tạ: "Đa tạ vị lão bản này, đi ngay, chúng ta đi ngay, chúc lão bản sinh ý thịnh vượng."

Lâm Đại Hải như được đại xá, một giây cũng không dám đợi tiếp nữa, kêu gọi thuộc hạ vội vã rời đi, vừa đi vừa quay đầu bồi thêm một khuôn mặt tươi cười.

Nhìn bóng lưng của Lâm Đại Hải rời đi, giờ khắc này tâm trí của Phương Minh bắt đầu có biến hóa.

Lúc trước Phương Minh luôn duy trì tâm thế không bao giờ kích động và cũng không bao giờ sợ hãi bất cứ thứ gì, đối với người của công môn cũng sẽ bình thản đối đãi, thế nhưng lúc này đây Lâm Đại Hải tìm tới cửa lại làm cho hắn đột nhiên hiểu một đạo lý.

Kể từ khi hắn xuống núi bước vào thế tục thì rất nhiều chuyện không thể làm theo ý nghĩ của mình được nữa, nhất định phải làm theo nguyên tắc của thế tục chính là đón ý nói hòa.

Lúc này Lâm Đại Hải đến tận cửa đòi kiểm tra, đúng vậy, hắn là có thủ đoạn có thể ngăn cản đám người Lâm Đại Hải, nhưng biện pháp như vậy cũng không thể giải quyết hết tất cả mọi chuyện, lúc này có thể giải quyết được Lâm Đại Hải, nhưng tiếp theo lại gặp Bàn Đại Hải, Trương Đại Hải thì sao?

Thân phận, địa vị...

Đây là những thứ thế tục nhất định phải có, trừ phi thực lực của hắn có thể cường đại đến mức không thèm quan tâm đến quy tắc của thế tục.

Học đồ long thuật, bán cho đế vương gia.

Giờ khắc này Phương Minh đối với câu nói này đã hiểu rõ, cũng rất cuộc hiểu được vì sao những nhân vật đạt tới cấp bậc đại sư sau khi xuống núi đều sẽ đầu nhập dưới trướng vương công quý tộc rồi, thậm chí là trực tiếp phụ tá đế vương.

Nhất là khi hắn bước vào thế tục thì không còn một mình nữa, hắn sẽ có bằng hữu, tỷ như Đại Trụ và Kỳ Kỳ, đương nhiên tiêu yêu tinh Hàn Kiều Kiều cũng được xem là một trong số đó.

Mà những người này đều sống nơi thế tục, bọn họ phải tuân thủ quy tắc của thế tục, giả như có một ngày Đại Trụ gặp phải phiền toái thì phải làm sao bây giờ?

Có những phiền phức hắn có thể giải quyết, nhưng có những phiền phức hắn không còn cách nào giải quyết, giống như tên Lâm Đại Hải phiền toái.

Lâm Đại Hải chỉ là một tiểu nhân vật, nhưng chính những tiểu nhân vật như hắn ta sẽ hợp thành một cái xã hội mà nhân tình thế thái lẫn lộn, cho nên, chính mình bước vào thế tục chính là đồng ý trở thành một thành viên của xã hội này.

"Phương Minh... Phương Minh anh làm sao vậy, còn đang tức giận à, yên tâm đi, người này lần này trở về nhất định sẽ gặp xui xẻo, lãnh đạo của hắn ta nhất định sẽ chửi hắn té tát, vài năm nữa cũng đừng nghĩ đến việc thăng cấp. "

Âu Dương Tuyết Tinh nhìn thấy Phương Minh đứng tại chỗ không nói lời nào ở một bên luôn miệng an ủi, lời nói của cô cũng khiến Phương Minh sực tỉnh.

"Không có gì, chuyện lần này cảm ơn cô. "

Phương Minh trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm, nhưng Âu Dương Tuyết Tinh lại hoảng sợ, giống như là thấy được quỷ. "Tôi không nghe lầm chứ, Phương Minh anh mà cũng nói cảm ơn, Trời, anh còn nở nụ cười, nhưng không hiểu sao trong lòng tôi ngược lại cảm thấy hoảng sợ. "

"Ừầy... "

"Đúng, như vậy mới đúng, đáng đáp cô đơn lạnh lẽo này của anh mới đúng là người tôi quen. "

Phương Minh đột nhiên cảm thấy những điều mà hắn tâm đắc bấy giờ có phải đã sai rồi không?

"Giờ lạnh đến rồi, Phương Minh... "

Hoa Bác Vinh ở một bên nhắc nhở Phương Minh, Phương Minh gật đầu, Hoa Bác Vinh đã bảo đội mưa sư tử chuẩn bị, bất quá đúng lúc này cách đó không xa lại có hai bóng người đi tới, nhìn thấy hai người này, Phương Minh ngược lại có chút vô cùng kinh ngạc.

"Chúc mừng Phương lão bản! "

Người đến là Lưu Chấn Quốc và học sinh của hắn Trương Tề.

"Vâng lão Lưu! "

"Thậm chí ngay cả Lưu lão cũng tới, cửa hàng này của Phương lão bản có quan hệ tốt vậy sao? "

Rất nhiều ông chủ ở phố đồ cổ đều biết Lưu Chấn Quốc, nếu như lúc trước bọn họ nể mặt Hoa Bác Vinh thì giờ khắc này chứng kiến Lưu Chấn Quốc xuất hiện tâm tư lại có biến hóa.

Bởi vì bọn họ biết rõ, nếu chỉ là quan hệ bình thường căn bản cũng không thể khiến lão Lưu tới tham gia nghi thức khai trương, cho dù là Hoa Bác Vinh cũng không có mặt mũi này.

Vị Phương lão bản này đúng là thâm sâu khó lường à.

## Chương 89: Khắp nơi đều tới

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Nguyên nhân Lưu Chấn Quốc đến rất đơn giản, tính mạng của Trương Tề là do Phương Minh cứu, mặc dù nói hành động của Trương Tề khiến cho một thầy giáo như ông bị mất mặt, nhưng đến cùng vẫn là học sinh của ông.

Hơn nữa, đối với một dị nhân như Phương Minh, Lưu Chấn Quốc cũng có ý kết giao, cho nên nghe Hoa Bác Vinh nói hôm nay là ngày khai trương của hàng của Phương Minh liền mang theo Trương Tề qua đây.

"Chúc mừng Phương lão bản, Trương Tề..."

Lưu Chấn Quốc cười ha hả hướng phía Phương Minh chúc, Trương Tề đứng bên cạnh đưa ra một cái hộp, Phương Minh trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn tự tay nhận.

Nếu là mười phút trước, hẳn tuyệt đối sẽ không nhận phần hạ lễ này của Lưu Chấn Quốc, bởi vì hắn không muốn nhận lấy nhân tình của bất cứ ai, bất quá bây giờ hắn chính là đã hiểu ra, nếu hắn lựa chọn tiếp tục ở lại thế tục, thì không thể không nhận lấy nhân tình vãng lai được.

Lưu Chấn Quốc là người phụ trách viện bảo tàng, giao thiệp rộng với giới đồ cổ và khảo cổ học, cho dù mình không cần đến họ, nhưng Hoa thúc bên kia nhất định là có lúc cần đến.

Mình nhận lấy tình cảm của Lưu Chấn Quốc cũng sẽ làm cho mối quan hệ giữa Hoa thúc và Lưu Chấn Quốc tiến thêm một bước, đôi khi, hắn không chỉ cân nhắc cho mình, mà còn suy nghĩ cho bạn bè nữa.

"Vậy thì cảm ơn lão Lưu rồi."

Phương Minh ôm quyền ngó ý cảm ơn, Hoa Bác Vinh đứng bên cạnh dẫn Lưu Chấn Quốc đi vào, tự nhiên, các ông chủ của phố đồ cổ lại tiếp tục một hồi hàn huyên và chào hỏi.

"Ha ha, Phương tiên sinh, chúc mừng chúc mừng, may là không đến trễ."

Vừa mới tiếp đón Lưu Chấn Quốc chưa được bao lâu, Thái Văn Lễ cũng đến rồi, tương tự phía sau cũng có mấy người khiêng một kiện đồ lớn.

"Thái lão bản, ông đây là?"

Phương Minh nhìn thấy một cây bắp cải bằng phi thủy tỏa sáng dưới ánh mặt trời cũng không biết nói gì hơn, lễ vật này của Thái Văn Lễ thật đúng là chân thật, nhà mình mở tiệm châu báu liền trực tiếp tặng bắp cải bằng phi thủy.

Thậm chí hắn còn “nhấn tâm” suy đoán, có phải cây cải trắng bằng phi thủy này bán không được cho nên mới đem tới làm quà tặng.

Đương nhiên, đây chỉ là nghĩ vui mà thôi, Phương Minh tin rằng Thái Văn Lễ không đến mức làm như vậy mà cũng không có khả năng làm như vậy, bởi vì.., cứ nhìn chất liệu phi thủy còn có đường nét chạm trổ đều không tồi, trị giá cũng phải từ hai mươi vạn đến năm mươi vạn, có thể nói đây là một phần đại lễ rất quý trọng.

"Không ngờ cậu lại rộng rãi như vậy, thật là nhìn không ra a."

Âu Dương Tuyệt Tình thấy cậu mình tặng cải trắng phi thủy cũng tấm tắc vài tiếng, Thái Văn Lễ không để ý đến cháu gái của mình mà chỉ nhìn Phương Minh giải thích:

"Phương tiên sinh, trước đây nếu như không có cậu giúp đỡ, số châu báu kia của ta không có đường mà quay về, có khi còn bắt nhầm người gây đau khổ cho cả một gia đình, chút lễ vật này cũng không coi vào đâu, hy vọng Phương tiên sinh nhất định phải nhận lấy."

Đối với Thái Văn Lễ mà nói, trước đây Phương Minh giúp hắn tìm ra tên trộm thật sự chẳng những giúp ông ấy không bị tổn thất mấy trăm vạn, lại còn giải oan cho người nhân viên đã đi theo ông ấy mấy chục năm nay, so với một cây cải trắng bằng phi thủy căn bản chẳng là gì.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thái Văn Lễ, Phương Minh vốn định nói lời từ chối ra đến cửa miệng rồi nhưng lại thu về, ôm quyền nói cảm tạ: "Như vậy nếu tôi từ chối thì bất kính rồi."

Hoa Minh Minh giúp tiếp nhận cái trắng bằng phi thủy rồi dẫn Thái Văn Lễ vào trong, bên trong cả hai cha con Hoa Bác Vinh và Hoa Minh Minh đều phụ trách chiêu đãi, dù sao người đến đây đều quen biết hai cha con họ.

"Anh Phương Minh! "

Một tiếng gọi lạnh lẽo từ nơi không xa truyền đến, lại là mấy bóng người xuất hiện, đi tuốt ở đằng trước chính là Kỳ Kỳ.

"Kỳ Kỳ sao em lại tới đây? Hôm nay em không lên lớp sao? "

Đại Trụ nhìn thấy em gái của mình đến hơi nghi hoặc một chút, bởi vì ngày hôm nay không phải là thứ bảy, em gái của mình ban ngày thì có chương trình học, cho nên hẳn ta thật không ngờ em gái mình sẽ tới.

"Có giờ học thì sao, hôm nay là ngày khai trương cửa hàng của anh và anh Phương Minh, em đã trực tiếp xin giáo viên cho nghỉ học." Kỳ Kỳ cười hắc hắc bất quá lập tức nói rằng: "Anh Phương Minh, khi em nói lý do nghỉ học với giáo viên,

Thì cả hiệu trưởng và lão hiệu trưởng cũng đều tới. "

Kỳ Kỳ có chút ngượng ngùng, bởi vì cô cũng thật không ngờ lão hiệu trưởng và hiệu trưởng cùng nhau đến đây, chỉ là một học sinh như cô lại không tiện cự tuyệt.

"Không sao, tới thì tới, vừa hay tăng thêm một chút nhân khí. "

Phương Minh xoa đầu của Kỳ Kỳ biểu thị không có gì, sau đó bước về phía trước nghênh đón.

"Thảm lão hiệu trưởng, sao ông lại tới đây. "

"Phương tiên sinh, nghe nói hôm nay là ngày cậu khai trương, lão hủ không mời mà tới để uống một ly trà, cậu có hoan nghênh không!."

Thảm Tự Kính cười híp mắt nhìn Phương Minh, khi nghe giáo viên của Kỳ Kỳ nói hôm nay là ngày khai trương của hàng của Phương Minh nên ông đã gọi Tần Đức Phong cùng đến.

"Sao lại nói vậy, Thảm lão hiệu trưởng có thể đến đó là vinh hạnh của tôi." Phương Minh cười ha ha một tiếng, "Lão hiệu trưởng, Tần hiệu trưởng, mời vào. "

Tần Đức Phong hơi kinh ngạc nhìn về phía Phương Minh, hẳn ta mơ hồ cảm thấy vị Phương tiên sinh này so với trước đây có điểm không giống, cụ thể là khác nhau chỗ nào thì không thể nói rõ được, nếu như phải nói thì đó chính là nhân tình, vị Phương tiên sinh này so với trước đây có vẻ hiểu nhân tình thể thái hơn.

"Đừng vội, lão hủ cũng không thể tay không mà đến ăn uống được, Đức Phong, đem hạ lễ của chúng ta đưa cho Phương tiên sinh. "

Tần Đức Phong nghe vậy móc từ trên người ra một đồ vật giống như tín hàm văn kiện, đưa cho Phương Minh.

Phương Minh nhìn Tần Đức Phong, trong mắt có nghi hoặc bất quá cũng không hỏi, đến khi mở tín hàm ra nhìn nội dung bên trong, hai mắt đều sáng ngời.

"Y học viện FD kể từ bây giờ cam kết Phương Minh tiên sinh sẽ đảm nhiệm vị trí giáo sư thỉnh giảng chuyên về thiết kế cảnh quan của y học viện..." "

Trong lúc Phương Minh xem nội dung, Thảm Tự Kính nói: "Công văn cam kết này vừa mới được chuẩn bị xong vào ngày hôm qua, đúng lúc hôm nay là ngày khai trương cửa hàng của Phương tiên sinh, đây cũng được xem là một chuyện vui, lão hủ đã mang đến, bất quá bởi vì y học viện năm nay đã khai giảng cho nên bộ môn này chưa có chiêu sinh, đến học kỳ kế khi được ngành giáo dục phê duyệt xong, đến lúc đó có thể chiêu sinh rồi. "

"Đây đúng là một lễ vật lớn, Trảm lão hiệu trưởng thật là có lòng. "

Lời này của Phương Minh là xuất phát từ nội tâm, bởi vì hẳn biết rõ mình chỉ là một người không có văn bằng chứng nhận gì hết mà lại trở thành giáo sư thỉnh giảng lại còn là giáo sư của một ngôi trường đỉnh như y học viện quả là chuyện khó hơn lên trời. Chắc hẳn để làm được điều này Thảm Tự Kính đã phải nỗ lực rất nhiều mới có thể làm được.

"Phương tiên sinh không ngại là tốt rồi, biết Phương tiên sinh ngày hôm nay khai trương khẳng định rất bận rộn, lão hủ cũng sẽ không chiếm giữ quá nhiều thời gian của Phương tiên sinh, tôi tự mình đi vào uống chén trà đây. "

Vốn dĩ Phương Minh dự định tự mình đưa Thảm Tự Kính vào trong, bất quá khi hẳn nhìn thấy lại có thêm mấy người nữa đang đến, chỉ có thể xin lỗi Thảm Tự Kính rồi nhờ Đại Trụ và Kỳ Kỳ thay mình chiêu đãi hai người.

Trước cửa tiệm, hiện tại chỉ còn lại một mình Phương Minh đứng ở đây, ánh mắt nhìn về phía mấy bóng người đang đi tới.

"Phương... Phương tiên sinh. "

Hồ Quân nhìn thấy Phương Minh, tuy Phương Minh mang trên mặt nụ cười nhưng trong lòng ông có chút chột dạ, lúc đầu khi xảy ra chuyện ở cao ốc



Thiên Mậu chính ông đã khép đối phương vào tội chết, dù cho ông đã đền bù cho Hàn Kiều Kiều một đại lễ chính là trở thành người đại diện thương hiệu cho công ty nhưng đã bị cự tuyệt.

Đương nhiên, Hồ Quân cũng không biết là cự tuyệt vị trí đại diện thương hiệu là chủ ý của Hàn Kiều Kiều, hơn nữa Hàn Kiều Kiều cũng chưa nói với Phương Minh.

Đây là một dị nhân tính cách cao ngạo, ông không dám hứa chắc đối phương sẽ để ý tới mình, nhưng ông cũng không có cách nào khác ngoài việc vận dụng quan hệ điều tra được thông tin về Phương Minh, rồi lại biết hôm nay là ngày khai trương của đối phương, ông biết rằng đây chính là cơ hội cuối cùng của mình.

Ngoại trừ Hồ Quân còn có Tiền Gia Lý cũng tới, bất quá so với trước đây, Tiền Gia Lý bây giờ khí sắc cũng kém đi rất nhiều, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà ông giống như là già đi mười mấy tuổi.

Cũng khó trách, một học giả nổi tiếng dành cả đời để làm trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc, đột nhiên bị bọn đạo sư phong thủy mà ông xem thường nhất đã kích, việc này chẳng khác nào đem tất cả thành tựu từ xưa đến nay của ông đập bẻ hết, nếu như đổi lại là người yếu tâm lý chỉ sợ sớm đã ngã xuống.

Mấy ngày này, Tiền Gia Lý vẫn luôn ở trên cao ốc Thiên Mậu, bởi vì ông muốn tìm ra rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho cửa sổ của một tòa nhà đồ sộ như vậy không cách nào lắp đặt được, nhưng một điểm manh mối cũng không tìm ra, điều này làm cho ông vô cùng uể oải.

"Phương tiên sinh, chuyện lần trước đều là chúng tôi hiểu lầm cậu, hiểu lầm ý tốt của cậu, mấy ngày này vẫn muốn tìm một cơ hội tới cửa xin lỗi, chỉ là sợ Phương tiên sinh không cao hứng, cho nên biết được Phương tiên sinh hôm nay khai trương cửa hàng cố ý tới chúc mừng đồng thời biểu thị sự áy náy. "

Hồ Quân thấy Phương Minh không nói gì tiếp tục mở miệng, ông rất hạ mình, nguyên nhân không chỉ bởi vì cao ốc Thiên Mậu, tuy cao ốc Thiên Mậu với ông ta mà nói đúng là rất quan trọng nhưng đây chẳng qua là một trong rất nhiều sản nghiệp của ông ta, cái mà ông ta coi trọng hơn chính là kỹ năng đặc biệt của Phương Minh, một vị cao nhân như vậy, nếu như có thể kết giao sẽ giúp đỡ ông rất nhiều.

"Sự tình lần trước đã qua, tôi cũng không bị tổn thất gì nên cũng không cần nhắc lại, ông cũng đừng bày ra tư thế như vậy, lúc tòa nhà xảy ra chuyện tôi cũng không giúp được gì. "

Phương Minh không quanh co lòng vòng, vấn đề phong thủy của cao ốc Thiên Mậu hẳn đúng là không giải quyết được, nguyên nhân không chỉ là vì hấn chưa đạt tới cảnh giới mà còn vì để phá cái phong thủy cục kia cần phải chuẩn bị quá nhiều thứ.

Hồ Quân biểu tình có chút xấu hổ, Tiền Gia Lý đứng bên cạnh nhìn không được lên tiếng, "Phương tiên sinh, có thể nói cho tôi biết vì sao hôm đó cao ốc Thiên Mậu gặp phải vấn đề như vậy không? "

Đây là Tiền Gia Lý nôn nóng muốn biết rõ đáp án, đối với hấn mà nói, vấn đề này đã quấy nhiễu ông ta suốt mấy ngày này, khiến ông ăn không ngon ngủ không yên

Phương Minh liếc nhìn Tiền Gia Lý, "Ông giống như một người không biết gì về máy tính đi hỏi một lập trình viên, vì sao gõ đoạn mã này vào sẽ có hiệu quả và tác dụng như vậy. "

Tiền Gia Lý sắc mặt biến hóa một cái, bởi vì ông nghe hiểu ý tứ của Phương Minh trong lời nói rồi, đây là nói ông ta đối với phong thủy chẳng biết chút gì, có giải thích thì ông cũng nghe không hiểu.

Không sai, đây chính là ý tứ mà Phương Minh muốn biểu đạt.

Trong phong thủy có rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, thậm chí so với ngôn ngữ lập trình mà nói chỉ có hơn chứ không kém, nếu như chưa từng nghiên cứu qua, thì chẳng khác nào vịt nghe sấm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 90: Nghi thức khai trương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

"Phương tiên sinh, mặc kệ chuyện của cao ốc Thiên Mậu có thể giải quyết hay không, chúng tôi tới đây là để biểu thị sự áy náy, cái này là một chút tâm ý của tôi, coi như là hạ lễ nhân ngày khai trương tặng cho Phương tiên sinh. "

Hồ Quân nhìn Tiền Gia Lý vẻ mặt như đưa đám bên cạnh nói, nhưng thuộc hạ phía sau đã đưa tới một cái hộp tinh xảo.

Phuong Minh liếc nhìn cái hộp trên tay Hồ Quân, hẳn đương nhiên biết đó tuyệt đối là đồ tốt, nhưng hắn không định lấy.

Tuy là vừa mới trải qua chuyện của Lâm Đại Hải làm cho suy nghĩ về nhân tình thế thái của hắn có thay đổi, nhưng chuyện này không có nghĩa là hắn sẽ không có nguyên tắc của mình.

Thu nhân thủ duyên ngộ nhân chủy đoản, lúc trước sờ dĩ nhận lễ vật của Thái Văn Lễ là bởi vì hắn đã giúp Thái Văn Lễ một chuyện, cho nên thoải mái nhận quà.

"Tôi rất hoan nghênh hai người đến chơi còn bất quá lễ vật thì không cần. "

Nghe Phuong Minh cự tuyệt, Hồ Quân trên mặt mặc dù có vẻ thất vọng nhưng cũng không có cưỡng cầu, bởi vì chuyện này ở trong dự liệu của ông, trong lòng của ông một cao nhân như Phuong Minh làm sao có thể dựa vào một hai kiện lễ vật là kết giao được, nếu là như vậy thật thì vị cao nhân này cũng không đáng giá chút nào.

"Phuong tiên sinh quả nhiên là cao nhân, là tôi thế tục. "

Hồ Quân vuốt đuôi nịnh bợ sau đó đem hộp gỗ giao lại cho thủ hạ, cùng Tiền Gia Lý đi vào.

Hồ Quân không phải là người sưu tầm đồ cổ, Tiền Gia Lý cũng vậy, nhưng khi Tiền Gia Lý bước vào đã nhìn thấy Thẩm Tự Kính trước tiên.

"Thẩm lão ca? "

Tiền Gia Lý có chút bất ngờ, ông quen biết Thẩm Tự Kính, hai người tuy chuyên môn không giống nhau nhưng đều là viện sĩ, hơn nữa 30 năm trước ông bị bệnh nặng, lúc đó bác sĩ mổ cho ông chính là Thẩm Tự Kính.

"Lão Tiền? "

Thẩm Tự Kính cũng thấy Tiền Gia Lý, đối với việc Tiền Gia Lý xuất hiện ở nơi này ông cũng rất bất ngờ.

"Thẩm lão ca, sao anh lại tới đây? Anh và Phuong tiên sinh có quan hệ gì?" Tiền Gia Lý nhanh chân bước tới, ông nhỏ hơn Thẩm Tự Kính tới mười mấy tuổi.

"Phuong tiên sinh là giáo sư thỉnh giảng của y học viện chúng tôi, cho nên hôm nay tôi đến để chúc mừng nhân ngày khai trương. "

Thẩm Tự Kính nói làm cho Tiền Gia Lý ngáy ngẩn cả người, hỏi tới: "Phuong tiên sinh còn hiểu y thuật? "

"Ai nói hết thầy giáo sư của y học viện đều phải hiểu y thuật?" Thẩm Tự Kính mỉm cười, "Y học viện của chúng tôi sang năm sẽ mở thêm chuyên ngành thiết kế cảnh quan, mà Phuong tiên sinh chính là giáo sư thỉnh giảng của bộ môn này. "

"Chuyên ngành thiết kế cảnh quan... "

Tiền Gia Lý trong miệng lẩm bẩm một câu, sau một khắc mắt ông cũng lóe lên một luồng tia sáng, khi nghe được tên chuyên ngành, ông liền hiểu vì sao y học viện lại kí hợp đồng với Phuong tiên sinh, giờ khắc này trong lòng ông cũng đưa ra một quyết định.

Chín giờ sáng!

Tiếng pháo vang lên, tất cả các khách mời trong cửa hàng đều đi ra, đội múa sư tử chuẩn bị từ trước cũng bắt đầu biểu diễn.

Múa sư tử, tám người cầm đầu sư tử bắt đầu nhảy múa trước cửa, thu hút sự hoan nghênh của mọi người xung quanh.

Ở phố đồ cổ này có không ít du khách, đối với các du khách mà nói bọn họ đi du lịch sẽ không bỏ qua mấy sự kiện náo nhiệt, huống chi mặc dù bây giờ có rất nhiều công ty và cửa hàng khai trương, nhưng đại bộ phận đều không mời sư tử múa, nếu muốn làm náo nhiệt một chút thì đa số sẽ mời mấy cô người mẫu xinh đẹp lượn mấy vòng.

Dù sao ở niên đại này, mỹ nữ mới hấp dẫn con mắt của người ta nhất mà mỹ nữ ăn mặc thiếu vải thì càng thêm hấp dẫn.

"Phuong Minh, tới phiên anh. "

Hoa Minh Minh đứng bên cạnh thấy đội sư tử diễn được một nửa rồi liền nhìn Phuong Minh nhắc nhở, Phuong Minh gạt đầu, treo tú cầu lên tấm vải đỏ, bên trong có mấy bao lì xì.

Sư tử chia làm hai phái Nam Bắc, bởi vì phong tục ở hai nơi không giống nhau cho nên phong cách biểu diễn của hai nơi cũng khác biệt, nhưng trong đó có rất nhiều tiết mục đều là đại đồng tiểu dị, tỷ như vẽ rồng điểm mắt và thái hồng.

"Sư tử khai quang, xin mời hai vị lão bản vẽ rồng điểm mắt. "

Một vị quân sự của đội sư tử đứng bên cạnh rồng lên một tiếng,

Theo sát bên cạnh là một người giữ một cái khay tiến lên, trên khay có đặt hai cây bút và một hộp chu sa.

"Đại Trụ, đi thôi! "

Phương Minh gọi Đại Trụ một tiếng, sau khi một người cầm cây bút lông chấm vào chu sa, đầu sư tử liền bu lại gần.

Cái gọi là vẽ rồng điểm mắt, chính là dùng bút lông chấm vào chu sa điểm lên trên đầu mắt của con sư tử, tượng trưng cho sinh mệnh của sư tử.

"Gia chủ điểm linh khai quang, sư tử thái hồng rước lộc vào nhà. "

Theo trình tự sau khi vẽ rồng điểm mắt xong, đội múa sư tử sẽ tiến đến gần cửa, khi lại gần cửa rồi, hai người ở phía sau sẽ chồm lên trước

"Sư tử thượng cao lâu, một bước đạp mây lên trời. "

Đội múa sư tử tổng cộng có tám người, không đến ba phút, tám người này đứng chồng lên nhau cứ hai người một, lúc này, chỉ còn có hai người đứng dưới đất, còn sáu người kia thì lần lượt dùng chân kẹp vào thắt lưng của bạn mình.

Cảnh này, làm cho mọi người vỗ tay hoan hô, đây chính là công phu thật, không có mười năm khổ luyện thì không thể làm được.

Nhất là giờ phút này sư tử không ngừng lay động như một cự long trên biển, kỹ thuật này không chỉ yêu cầu kiến thức cơ bản của từng đội viên mà còn cần sự phối hợp ăn ý sau nhiều năm luyện tập cùng nhau.

"Thế nào, đội múa sư tử mà tôi tìm được không tệ chứ, họ ở Ma Đô đã có mấy chục năm kinh nghiệm, là đoàn múa sư tử đứng số một số hai ở Ma Đô đó. "

Hoa Minh đứng một bên ra vẻ tranh công, Phương Minh hiếm có lần mới gật đầu đồng ý như hôm nay, đội múa sư tử này quả thực rất tốt, ở Ma Đô tuyệt đối là rất nổi tiếng, Hoa Minh Minh có thể mời được họ đứng là tổn không ít tâm tư.

"Sư tử trích cầu! "

Người chỉ huy đứng bên cạnh tiếp tục hô, hai cái đầu sư tử nhảy một cái về phía quả tú cầu treo trên biển hiệu.

Mở miệng một cái liền cắn vào quả cầu, đồng thời cũng đem tám vải đỏ kéo xuống dưới.

Vải đỏ hạ xuống, lộ ra hình dáng của bảng hiệu, đây là một tấm bảng hiệu màu đỏ chữ đen, lúc tám vải đỏ vừa rơi xuống, không ít ông chủ phố đỏ cổ đều kinh hô thành tiếng.

"Gốc cây tử đàn, khảm vàng, cái này quá xa xỉ. "

Nhân lực của ông chủ phố đỏ cổ dĩ nhiên không kém, trong nháy mắt đã nhìn ra chất liệu quý hiếm của loại gỗ được dùng để làm biển hiệu.

Gốc cây tử đàn còn tươi, lại khảm nạm hoa lê bằng vàng viền xung quanh, sau khi làm xong cũng phải tốn mấy vạn nhân dân tệ.

Trong khi các vị lão bản khác đang ngạc nhiên vì cái biển hiệu thì Phương Minh lại bị hấp dẫn bởi ba chữ kia.

Vu Đạo Quán!

Đây là ba đại tự phồn thể, bởi vì từ nhỏ theo sư phụ học qua thư pháp, cho nên ba chữ này cho Phương Minh cảm giác đầu tiên chính là do một đại sư viết ra, hơn nữa không phải là một đại gia bình thường.

Mỗi một chữ đều chứa đựng tinh khí thần ở bên trong, nhất là hai chữ Vu Đạo mang ý vị phiêu dật xuất trần.

Ánh mắt của Phương Minh rơi vào con dấu bên dưới: Lý Hồng kiệt tác!

"Trời ơi, chất liệu gỗ đã tính là gì, mọi người nhìn ba chữ này mà xem, đây là chữ của đại sư Lý Hồng tự tay viết lưu niệm. "

Có người chú ý tới con dấu ở góc trái của tấm biển, sau khi bọn họ nhìn thấy con dấu, sự khiếp sợ còn vượt xa so với lúc nhìn thấy loại gỗ làm nên cái biển hiệu này.

"Là Lý Hồng đại sư, đây chính là đại sư thư pháp chân chính giai đoạn cận đại của Trung Quốc, tác phẩm thư pháp của đại sư đều được triển lãm ở trong viện bảo tàng. "

"Một chữ của đại sư Lý Hồng cũng đáng giá ngàn vàng, hơn nữa còn là thiên kim khó có được, ta nhớ được Lý Hồng đại sư từ năm năm trước đã thôi cho chữ, cái này Hoa lão bản làm sao có được? "

Hết thấy ánh mắt của các lão bản đều nhìn về Hoa Bác Vinh, mang theo vẻ không thể tin, bởi vì bọn họ thật không ngờ Hoa Bác Vinh lại có thể mời được Lý Hồng đại sư viết lưu niệm, ngoài ba chữ này còn có con dấu nữa, cái này đúng là vô giá a.

"Lúc này tôi còn thấy dùng gốc cây tử đàn và vàng lá để làm bảng hiệu còn có chút phí của nhưng nếu là Lý Hồng đại sư cho chữ, thì có là loại gỗ quý hơn nữa cũng đáng. "

Nghe bạn bè trầm trồ, Hoa Bắc Vinh trên mặt cũng là có vẻ đắc ý, không sai, vì tấm bảng hiệu này ông đúng là hao hết tâm tư, gỗ thì cũng không khó kiếm cho lắm nhưng để có được chữ viết của Lý Hồng đại sư, ông đã phải mắc nợ người ta một cái nhân tình lớn.

Bất quá, đối với Hoa Bắc Vinh mà nói những thứ này đều là đáng giá, so với ân tình lúc trước của ân công mà nói, chuyện này căn bản là không đáng vào đâu.

"Hoa thúc, hao tổn tâm tư rồi. "

Phương Minh không nói cảm ơn, hẳn biết Hoa thúc cũng không muốn nhận lời cảm ơn của hắn.

"Đây cũng là chuyện trong tầm tay của ta, Phương Minh, về sau chỉ mong ước cửa hàng của cháu ăn nên làm ra." Hoa Bắc Vinh cũng chân thành đáp lại.

"Hoa thúc, tiệm của cháu mà làm ăn tốt quá thì đối với xã hội này cũng không phải là một chuyện tốt a. "

Lời này của Phương Minh là một lời hai ý nghĩa, Hoa Bắc Vinh lúc đầu còn chưa phản ứng kịp, sau khi phản ứng kịp lại chỉ có thể cười khổ lắc đầu, quả thực, cửa hàng này của Phương Minh mà kinh doanh tốt quá thì đúng là đối với toàn xã hội mà nói không phải là chuyện tốt lành gì rồi.

Việc này cũng giống như nhà tang lễ và bệnh viện, khi khai trương bệnh viện cũng chẳng có ai lại chúc bệnh viện ăn nên làm ra, chỉ ít ngoài mặt cũng không ai nói như vậy.

Sau khi đội múa sư tử hái được trái cầu liền chậm rãi rời đi, Phương Minh nhìn đám người vây xem, hô: "Ngày hôm nay cửa hàng khai trương, hết thảy vật phẩm ở lầu một đều sẽ giảm giá bảy mươi phần trăm, tất cả có thể vào xem. "

"Hoa thúc, vào đi thôi. "

Nghi thức khai trương hiện tại xem như là kết thúc, một đám người theo Phương Minh đi vào cửa hàng, vật phẩm ở lầu một chính là mấy thứ mà Tổng Hùng để lại lúc trước đều được yết giá.

Mấy thứ này, hiển nhiên là không gây hứng thú đối với những người ở đây. Họ đã từng xem qua rồi.

Chính giữa tầng một là một vật thể lớn được phủ bằng vải đỏ. Lúc này, Phương Minh bước vào liền gỡ tấm vải đỏ ra để lộ đồ vật bên dưới.

"Ồ, đây là loại gỗ gì vậy, tại sao từ trước tới giờ tôi chưa thấy qua? "

"Không phải đầu gỗ a!, đây là ngọc. "

"Lão Hoàng hôm nay không mang kính lão sao? Phía trên kia không phải có đường vân sao, bộ ông từng thấy ngọc khí có đường vân ư, này rõ ràng chính là đầu gỗ. "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 91: Ngu ngốc xuất hiện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Bên dưới tấm vải đỏ có một cái tủ kính, tinh xảo như tủ kính bằng pha lê trong những cửa hàng xa hoa, bên trong tủ ánh đèn lấp lánh, ngoài ra bên trong tủ kính còn có thêm một tủ trưng bày, có một số vật phẩm được đặt ở đây.

Chính những vật phẩm này đã khiến mấy ông chủ cửa hàng kia kinh hô thành tiếng!

Dưới ánh đèn là những vật điêu khắc đã được Phương Minh định bút khai quang mấy hôm trước, Từ Mẫu Thụ vốn có màu bạch ngọc, nay lại được ánh sáng chiếu soi càng lộ ra một tầng sáng nhu hòa.

Nếu như không lơ mơ nhìn thấy họa tiết riêng biệt của gỗ, có lẽ mọi người đều tưởng rằng đây là bạch ngọc!

"Loại gỗ có màu sắc như vậy thật sự là tôi chưa được nhìn thấy bao giờ, chỉ là bị ai điêu khắc quá xấu, quá là phung phí của trời."

Nhìn những đồ vật này mọi người đều có thể nhận ra, đây tuyệt đối không phải đồ vật do đại sư khắc lên, thậm chí cho dù là học đồ cũng không thể khắc ra thứ xấu như vậy được.

“Chuyện này thì đã là gì, các ông còn chưa nhìn vào giá tiền sao? Không biết là ai cho ông chủ nơi này dừng khi mà có thể đặt ra mức giá như vậy, không lẽ là Lương Tinh Như?”

Một vị khách tham quan tuổi nhỏ hơn cất lời, mà lời nói của anh ta cũng khiến mọi người chú ý tới giá cả, sau nháy mắt tất cả đều cười vang!

“Cái giá thật không thể tin tưởng nổi! Chỉ có một cái vòng tay đơn giản mà bán giá 188888, đừng nói đây chỉ là gỗ, cho dù thật sự là ngọc cũng đừng mơ có thể bán được cái giá đó!”

“Thật đúng là trò cười mà, một cái vòng tay giống y hệt cái đó vậy mà bán giá 288888, đây không phải là đùa quá lớn rồi sao?”

“Cái đó đã là gì, các người nhìn phật châu này giá cả mới càng không hợp lý, 366666 một chuỗi phật châu, lần đầu tiên tôi được nhìn thấy chuỗi phật giá cả đắt đỏ như vậy! Với giá tiền này trừ khi là Thiên Châu đang được mọi người ưa chuộng, những thứ khác làm sao có thể có giá như vậy chứ?”

“Cái đó đã là gì, chỉ là một khối gỗ hình chữ nhật thôi mà cũng có giá 888888, sao không đi ăn cướp luôn đi?”

Sau khi tấm vải đỏ được xóc lên thì lời dị nghị của mọi người cũng nổi lên từ bốn phương tám hướng, càng có không ít khách hàng tự động quay người rời đi.

Mẹ nó, đây thật sự là hắc điểm, hơn nữa còn là hắc điểm đường đường chính chính không chút che dấu nào, mau mau chuồn nhanh một chút không thì kiểu gì cũng bị ăn tới xương cốt không còn, hiện tại không phải cũng có nhiều danh lam thắng cảnh đưa ra mức giá trên trời như vậy để lừa bịp người sao?

\*Hắc điểm quán trọ hay cửa hàng cướp của giết người

Khách tới thăm quan cửa hàng chỉ thoáng chốc liền ít đi một nửa, nhưng mà vẫn còn khá nhiều người ở lại, chỉ tiếc những người này ở lại cũng chỉ vì xem náo nhiệt...

Về mặt cha con Hoa Bác Vinh lúc này vô cùng cổ quái, bởi bọn họ cũng không hiểu thứ trong tủ kính kia là gì, nhưng bọn họ có thể nhận ra tài liệu chế tạo những vật này chính là từ cây Tử Mẫu Thụ.

“Ông chủ Phưong, những vật này có gì lợi hại mà ông lại bán giá cao như vậy?”

Người nói chuyện là ông chủ tiệm mộc ở sát vách, mà lời nói của ông thành công khiến mọi người đặt hết sự chú ý vào Phưong Minh.

“Không có gì để thuyết phục cả, giá của những vật này chính là như vậy.” Phưong Minh tùy tiện trả lời.

“Ông chủ Phưong, nói thật từ trước tới nay tôi chưa từng gặp loại gỗ nào có màu sắc kỳ lạ như vậy, liệu có phải giá trên thị trường của nó rất đắt? Không biết là bao nhiêu một m<sup>3</sup>?”

Lại có một ông chủ khác hỏi thăm, nhưng mà Phưong Minh cũng chỉ mỉm cười: “Không có giá thị trường gì cả, đây chỉ là do tôi tùy tiện ra giá mà thôi.”

Trầm mặc, tất cả mọi người đều dùng loại ánh mắt sùng bái nhìn Phưong Minh, chỉ tùy tiện ra giá liền ra giá mấy chục vạn, đây chỉ sợ không phải bán đồ mà là bán đúng khi đi!

“Các vị, những thông tin liên quan tới đồ vật này cũng đã được ghi rõ, mọi người có thể tới xem.”

Phưong Minh vừa nói vừa chỉ vào góc bên phải tủ kính, nơi đó quả thật có đặt một bia giới thiệu, giống với cách bài trí bên trong viện bảo tàng, dưới mỗi văn vật đều có một đoạn chú thích.

“Các đồ vật bên trong tủ trưng bày đều được khắc từ Tử Mẫu Thụ vạn năm, nó có vòng tròn tên là Tử Mẫu liên tâm, thích hợp cho phụ nữ có thai hoặc cả hai mẹ con cùng đeo, công hiệu chi tiết xin hãy hỏi chủ quán...”

Có người đọc đoạn giới thiệu lên thành tiếng, mà mọi người càng nghe càng cảm thấy cổ quái, nhất là cái gì mà Tử Mẫu Thụ, bọn họ căn bản chưa từng nghe qua.

“Ông chủ Phưong, có thể lấy ra cho chúng tôi nhìn xem một chút được không?”

Phưong Minh lắc đầu: “Đồ vật này chỉ có sau khi mua mới có thể đụng chạm, trừ người mua không ai được tiếp xúc.”

Lại thêm một quy củ khiến mọi người mê mang, làm gì có ai mua đồ lại không thể dùng tay để sờ soạng cảm thụ kia chứ? Chưa thấy ai lại mở cửa hàng buôn bán như vậy bao giờ, đầu năm nay cho dù là những loại xe sang trọng giá mấy ngàn vạn thì cũng phải để cho người ta ngồi thử cảm thụ một chút đây!

“Ông chủ Phưong, những đồ vật này quá nhiều quy củ lại đắt như vậy, chỉ sợ là sẽ rất khó bán ra, ông không sợ không có khách tới cửa sao?”

Nếu không phải nể mặt Hoa Bác Vinh lại nhìn thấy Phương Minh quan hệ rộng rãi, những ông chủ này còn lâu mới có thể nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, chắc hẳn lúc này đã trực tiếp đứng ra mĩa mai trào phúng rồi.

Nhưng mà những ông chủ này có lẽ còn uyển chuyển chứ những khách hàng kia thì không. Trong số khách hàng có một người đàn ông trẻ tuổi trực tiếp đứng ra cười nhạo: “Ông chủ ông chắc đã muốn tiền tôi điên mất rồi, cái gì mà Từ Mẫu Thụ, tôi thấy những đồ vật này chắc chắn là có mảnh khố tạo thành, có lẽ ông đã sơn một lớp sơn trắng lên đúng không? Vậy nên mới không dám cho người khác nhìn! Hừ, đồ vật bán đắt như vậy, chỉ có kẻ điên mới tới mua đồ của ông!”

“Anh đang nói xàm cái gì đó?”

Phương Minh còn chưa kịp phản bác thì đã có người trực tiếp nhảy ra quát lớn.

Hồ Quân đi tới nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia: “Anh không mua không có nghĩa người khác cũng không mua, anh nói chuyện làm ơn có chừng mực một chút, đừng có không biết giữ mồm giữ miệng như vậy!”

Hồ Quân cũng xem như là một ông chủ lớn, khí phách trên người ông ta không phải là một thanh niên trẻ tuổi có khả năng thừa nhận được đấy! Người thanh niên trẻ tuổi đối mặt với cái trừng mắt của Hồ Quân thì im re, không dám phản bác gì.

Sau khi quát lớn người trẻ tuổi kia, Hồ Quân lại nhìn về phía Phương Minh, vẻ mặt tươi cười: “Cậu Phương, cậu hãy bán một vật trong này cho tôi đi, tôi không thích đeo đồng hồ gì, tôi thấy cái vòng đeo tay kia cũng không tồi, thật sự muốn mua một cái để đeo.”

Mọi người đều nhìn Hồ Quân với ánh mắt kỳ quái, vừa rồi sở dĩ bọn họ không phản đối người thanh niên trẻ tuổi kia bởi vì bọn họ có cùng suy nghĩ với anh ta, chỉ có kẻ ngu ngốc mới mua mấy vật này.

Nhưng không ngờ chỉ sau chớp mắt kẻ ngu ngốc kia đã xuất hiện!

Hồ Quân không thèm quan tâm ánh mắt của những người này, chỉ một mực chờ mong nhìn Phương Minh. Không sai, đúng là ông ta không biết tác dụng của những chiếc vòng này nhưng mà ông ta cũng chẳng cần phải biết, bởi vì đối với ông ta thì mấy chục vạn này có ý nghĩa gì đâu kia chứ? Mục đích duy nhất của ông ta là dùng tiền để tạo mối quan hệ mà thôi.

Chỉ cần có thể tới gần Phương Minh hơn, đừng nói vài chục vạn, cho dù là dùng mấy trăm vạn để mua một khối gỗ mục ông ta cũng đồng ý!

Nhưng mà câu trả lời của Phương Minh lại càng khiến người ta trở mặt!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 92: Kẻ ngu si nhiều lắm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

“Vòng tay này không thích hợp cho ông đeo.”

Phương Minh trực tiếp cự tuyệt thỉnh cầu muốn mua vòng tay của Hồ Quân.

Giờ khắc này mọi người đều dùng nhìn Phương Minh và Hồ Quân như nhìn hai kẻ ngu ngốc.

Một kẻ thì dùng vài chục vạn để mua một cái vòng phật châu bằng gỗ gì cũng không biết, một kẻ vậy mà lại không chịu bán.

Bọn họ không phải đang diễn kịch đó chứ?

Giờ khắc này mọi người đều nghĩ chắc chắn đây là mảnh lối do ông chủ cửa tiệm bày ra. Bọn họ cho rằng chỉ có kẻ ngu ngốc mới tới mua những cái đồ vật này, không ngờ kẻ ngu đó đã xuất hiện mà ông chủ lại kiên quyết không bán. . . Nếu đổi lại là bọn họ thì đã sớm đồng ý bán quách đi rồi, có thể lời bao nhiêu thì hay bấy nhiêu nha!

“Tên Phương Minh này đang chơi chiêu gì vậy? Sao có người ngu ngốc tới mua cậu ta lại không bán kia chứ?”

Hoa Minh Minh vừa nhỏ giọng thì thào một câu đã bị Hoa Bác Vinh ở bên cạnh trừng mắt, dọa cậu ta co đầu rút cổ im re.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người xung quanh, vẻ mặt Phương Minh ngược lại chẳng thay đổi bao nhiêu. Cậu mở tiệm đúng là vì làm ăn kiếm tiền, nhưng mà đây là nhóm đồ vật đầu tiên được cậu khắc ra đồng thời định bút khai quang, có ý nghĩa rất đặc thù đối với cậu.

Cho nên những linh khí này cậu chỉ định bán cho những người thực sự cần tới nó, mà những vật này thật sự không thích hợp với Hồ Quân, vì vậy cậu mới từ chối.

“Cậu Phuong, tôi thật sự chỉ muốn mua chuỗi hạt châu này...”

Về mặt Hồ Quân cũng trở nên khó coi, dù sao đi nữa ông ta cũng là ông chủ lớn có vài chục tỷ trong tay, mà đây chỉ là tài sản của riêng ông ta, nếu nói tới quản lý buôn bán của Đế Quốc thì phải có giá trị tới vài trăm tỷ, có thể coi là một trong số những nhân vật giàu có quyền quý của cả Trung Quốc!

Vậy mà ông ta chỉ muốn mua chút đồ lại cũng bị cự tuyệt, điều này thật sự khiến ông ta quá mất mặt. Mặc dù ở đây không có mấy người biết tới ông ta nhưng mà trong mấy năm gần đây, đây là lần đầu tiên ông ta bị người khác từ chối thẳng thừng như vậy!

“Tôi đã nói những vật này không thích hợp với ông, ông có mua cũng chỉ là lãng phí mà thôi. Nếu ông thật sự muốn mua thì hãy mua trấn ấn này đi.”

Phuong Minh cau mày, ban đầu cậu thật sự không có ý định bán gì cho Hồ Quân, bởi vì cậu hiểu mục đích của ông ta, chẳng qua cũng chỉ muốn lôi kéo quan hệ với cậu mà thôi.

Mãi sau một thời gian suy nghĩ cậu mới nói ông ta mua trấn ấn, ít ra thì sau khi mang khối trấn ấn này về ông ta còn có thể sử dụng được.

Nhưng mà mọi người nghe thấy lời đề nghị của Phuong Minh lại nhìn cậu ta với ánh mắt khác, lúc đầu thì là ánh mắt nhìn một kẻ ngu ngốc nhưng bây giờ thì lại là ánh mắt khâm phục, đáng về bưng tỉnh đại ngộ\*, chỉ là trong dáng vẻ bưng tỉnh này lại lộ ra một tia khinh bỉ.

\*Bưng tỉnh đại ngộ: đã hiểu chuyện gì đó

Trách không được ban đầu cậu ta không đồng ý bán, hóa ra là muốn kiếm một khoản lớn hơn nha, chỉ có một khối gỗ như vậy mà lấy tên gọi trấn ấn, quan trọng là cậu ta bán ra với giá 888888 một khối.

Trên mặt Hồ Quân cũng hiện lên một tia bất mãn nhưng lại bị ông che giấu rất nhanh.

Đối với Hồ Quân cho dù là ba mươi vạn hay tám mươi vạn thì cũng chẳng có gì khác biệt, nhưng làm gì có ai muốn bị người ta coi thành kẻ vung tiền như rác kia chứ? Lúc đầu ông ta muốn mua cái vòng tay kia chẳng qua chỉ là muốn cổ động sinh ý mà thôi, không phải ông ta là người ngu ngốc, để mặc người ta coi mình là kẻ ngốc mà làm thật.

“Cậu Phuong, cậu nói Hồ tổng mua trấn ấn này là có nguyên do gì đó đúng không? Cậu có thể giới thiệu một chút công dụng của cái trấn ấn này được không?” Cô gái đi bên cạnh Tiên Gia Lý dò hỏi.

“Đúng, chính là chỗ này, a, hôm nay lại là ngày khai trương nha, Phuong lão đệ... Phuong lão đệ có ở đây không?”

Trong lúc Phuong Minh còn chưa kịp trả lời thì từ ngoài cửa có một âm thanh vang lên, mọi người nhìn qua thì thấy có hai người đàn ông trung niên đang đi tới.

“Từ đại ca?”

Đại Trụ nhìn thấy Từ Phú Hào tới thì rất kinh ngạc, nhưng về mặt Phuong Minh thì lại khá bình thản, cậu nhìn người đàn ông đi bên cạnh Từ Phú Hào, trong lòng cũng biết chắc chắn Từ Phú Hào sẽ tới.

“Đại Trụ, chúc mừng cửa hàng của các cậu khai trương nhé!”

Lúc trước Từ Phú Hào cũng đã tới đây một lần để lấy vòng đeo tay, mà lần này hẳn mang theo bạn đến cũng là vì cái vòng tay này.

Cũng không có gì khó hiểu, lúc trước khi hắn lấy cái vòng về trong lòng cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng từ khi vợ hắn đeo cái vòng tay kia lên thì dạ dày không còn đau nữa, đứa bé trong bụng cũng yên ổn hơn, mà kết quả sau khi bác sĩ kiểm tra lại càng khiến người ta khó mà tin tưởng nổi.

Minh Minh sắp không thể chịu đựng nổi, tưởng chừng sẽ sinh non thì thoáng cái đã trở nên ổn định hẳn, thai nhi phát triển cực kỳ khỏe mạnh, mà các tiêu chí của người mang thai chỉ trong vòng hai ba ngày ngắn ngủi đã đạt tới mức bình thường, so với phụ nữ có thai đúng độ tuổi còn tốt hơn, cứ tiếp tục như vậy tới lúc sinh con chắc chắn sẽ không có gì quá mạo hiểm.

Lời bác sĩ đã nói chắc chắn sẽ không sai, nên sau khi biết được tin tức này Từ Phú Hào cơ hồ mừng tới sắp điên rồi!

Từ Phú Hào vội vàng chạy tới biệt thự để báo tin cho Phuong Minh cùng với Đại Trụ, biểu thị lòng biết ơn của hắn ta đối với bọn họ, nhiều lần gặp gỡ Đại Trụ đã trực tiếp gọi hắn là đại ca, đương nhiên đây cũng là do Từ Phú Hào có ý muốn kết thân với bọn họ.

Sau nửa năm phải chịu đựng tâm bệnh này, cuối cùng Từ Phú Hào cũng đã có thể vui vẻ liên lạc với bạn bè đã rất lâu không gặp ra ngoài du ngoạn, kết quả trong số những người này lại có một người rầu rĩ không vui, sau khi hỏi han một chút Từ Phú Hào mới biết nguyên nhân.

Vợ của người bạn này cũng giống như vợ hắn ta, đang mang thai, nhưng vợ ông ta chỉ mới có thai bốn tháng, sau khi vụng trộm siêu âm mới biết là Long Phuong thai\*!

\*Long Phụng thai: thai sinh đôi một trai một gái

Đến tuổi trung niên rồi mới có con, mà lại là một cặp Long Phụng thì quả là điều quá tốt đẹp, nhưng ông ta lại vui không nổi. Người vợ của ông ta cũng là sản phụ lớn tuổi, tuổi đó chỉ sinh một đứa cũng đã là quá nguy hiểm nói gì tới sinh đôi, chỉ mới mang thai bốn tháng mà vợ ông ta đã nằm viện ba lần, tất cả bác sĩ đều nói tình huống không lạc quan.

Nghe được nỗi khổ của người bạn thân, Từ Phú Hào trong lòng thầm nghĩ tình huống như vậy không phải giống tình huống của hắn ta lúc trước sao? Thế là hắn ta đem mọi chuyện nói lại một lần nữa, không ngờ người bạn này vừa nghe thấy chuyện như vậy thì ngay lập tức lôi kéo ông ta đưa tới cửa hàng Vu Đạo để tìm Phụng Minh.

“Phụng lão đệ, người bạn này của tôi...”

“Tôi cũng đã đoán được tình huống của ông ta, có thể mua một chiếc vòng tay, nhưng nhớ là phải đeo lên tay phải.” Phụng Minh trực tiếp nói luôn.

Từ Phú Hào sững sốt, nhưng nghĩ tới khả năng của Phụng Minh thì ông lại tỉnh ngộ, lập tức vỗ vỗ người bạn bên cạnh: “Lão Vương, ông còn do dự cái gì, mau mau mua đi thôi, ẶC... 366666 hả?... Cũng không quý!”

Lời nói của Từ Phú Hào khiến cho những người xung quanh như phát điên, lúc đầu đã có một kẻ ngu si sao bây giờ lại mọc ra một tên ngu ngốc nữa? 366666 còn không quý thì bao nhiêu mới quý? Đây chẳng qua chỉ là một khối gỗ nhá, lại không phải được làm thành từ bạch ngọc chân chính...

Người bạn của Từ Phú Hào cũng hơi do dự vì giá cả, nhưng nghĩ tới giao tình của bản thân với lão Từ, lão Từ chắc chắn sẽ không vì vài chục vạn mà lừa bịp ông ta, lập tức cắn răng kiên quyết: “Ông chủ Phụng, tôi cũng muốn mua một cái vòng tay.”

“Có thể, ông đi tới bên kia giao tiền xong sau đó quay lại nhận đồ vật.”

Phụng Minh gật gật đầu, Từ Phú Hào lập tức giục bạn thân đi trả tiền nhưng chính hắn ta lại không đi theo, quay đầu nhìn nhìn những đồ vật được trưng bày trong tủ kính: “Phụng lão đệ, tôi có thể mua một cái trấn ấn giống như vị lão ca kia có được không?”

Trong lòng Từ Phú Hào đã cho rằng Phụng Minh chính là Thần, đồ vật do Thần lấy ra làm sao có thể kém được?

Huống chi chính mắt hắn ta đã nhìn thấy hiệu quả của vòng tay, đồ tốt như vậy cho dù hiện tại có không cần tới, mua về tích trữ cũng không tệ chút nào, còn về giá cả... Tuy rằng có hơi đắt một chút thật, nhưng đồ tốt có thể dùng tiền tới để đo đếm sao?

Điên, tất cả mọi người trong cửa hàng đều cảm thấy sắp phát điên lên, xã hội này làm sao có thể thay đổi như vậy?

Là do tên lừa đảo này quá giỏi hay do mấy kẻ ngu có quá nhiều tiền?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 93: Chết lặng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

"Ba mươi sáu vạn, hai cái 88 vạn..." Hoa Minh Minh đứng một bên bẻ ngón tay nhỏ giọng đếm, sau một lát cả hai mắt đều đỏ, cậu bị tốc độ kiếm tiền của Phụng Minh kích thích.

Bởi vì cậu biết rõ đồ trưng bày trong tủ có xuất xứ từ đâu, đó chính là khúc gỗ mà Tống Hùng để lại, trước đây khi giao lại cửa hàng tổng tiền cũng bằng ngần này, bằng với vốn liếng mà Phụng Minh thu được vào ngày khai trương.

"Từ đại ca, anh cũng không cần tham gia náo nhiệt, bây giờ anh cũng không cần dùng đến trấn ấn nữa, hơn nữa tình huống trước mắt của anh cũng không thích hợp, sẽ xảy ra va chạm với vợ của anh."

Phụng Minh có chút bất đắc dĩ, tâm tư của Từ Phú Hào hắn cũng đoán được, không gì khác ngoài tác dụng thần kỳ của mặt dây chuyền, nên muốn mua thêm một chút thế nhưng trấn ấn không phải vật bình thường, khí tràng mười phần, mà vợ của Từ Phú Hào lại là phụ nữ có thai, phụ nữ có thai khi tràng tương đối yếu ớt, nhất là thai nhi trong bụng rất dễ dàng bị khí tràng của trấn ấn trùng kích.

"Hơn nữa, hôm nay tôi có 3 món đồ loại này, mỗi loại chỉ bán một chiếc, bởi vì là ngày khai trương nên giảm giá bảy mươi phần trăm, đến ngày mai giá cả sẽ khôi phục bình thường."

Nghe Phụng Minh nói, Từ Phú Hào trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, nhưng hắn biết nếu Phụng Minh nói như vậy khẳng định chỗ đồ đạc này thực sự



không thích hợp, hẳn ta phải ngừng lại thôi.

Từ Phú Hào là về mặt thất vọng, nhưng mà người bên ngoài không biết nên nói cái gì.

Không bán, lại là không bán, vị Phương lão bản này rốt cuộc làm ăn như thế nào đây, nào có cái lý bán hàng mà còn chọn lựa.

Nhưng mà càng khiến cho bọn họ phát điên chính là nửa câu sau của Phương Minh, hôm nay là ngày khai trương nên giảm giá bảy mươi phần trăm, cũng có thể nói qua hết ngày hôm nay tổng giá trị của mấy món đồ này sẽ lên đến cả ngàn vạn.

Là thế giới này quá điên cuồng hay là bọn họ đã theo không kịp thời đại.

Hồ Quân vẫn đang ngó chừng biểu hiện thay đổi trên mặt Từ Phú Hào, khi thấy vẻ thất vọng của Từ Phú Hào trên mặt, ánh mắt của ông sáng ngời, bởi vì ông đột nhiên nghĩ đến một việc.

Hàn Kiều Kiều cự tuyệt hợp đồng đại diện trị giá mấy ngàn vạn của ông!

Mấy ngàn vạn đều cự tuyệt, thì làm sao lại vì kiếm mấy chục vạn của người ta mà bắt người ta mua một cái trấn ấn mắc tiền như vậy.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Hồ Quân bừng tỉnh đại ngộ, vị Phương tiên sinh này bán một số thứ cũng là nhìn người, lúc trước người nọ chắc là mua cái vòng kia thấy hữu dụng, như vậy Phương tiên sinh tự đề cử mua cái trấn ấn này tất nhiên là vì cái này đối với mình hữu dụng.

Lại liên tưởng đến vẻ mặt về thất vọng của vị trước mặt, Hồ Quân suy đoán đối phương nhất định là biết cái trấn ấn này có tác dụng, hơn nữa tuyệt đối là đồ tốt rất đáng giá, suy nghĩ mình bạch điểm này, ông chính là đã biết nên làm như thế nào.

Không thể không nói Hồ Quân tâm tư rất linh hoạt, chỉ là hẳn không biết Hàn Kiều Kiều căn bản không có nói cho Phương Minh biết chuyện hợp đồng, mà Từ Phú Hào cũng căn bản không biết trấn ấn có tác dụng gì.

Đương nhiên, chuyện này không quan trọng, quan trọng là ... Ông ấy đã đoán đúng kết quả cuối cùng.

"Phương tiên sinh, đa tạ cậu bán cho ta cái trấn ấn, ta sẽ trả tiền ngay bây giờ. "

Cơ hồ là không do dự, Hồ Quân cũng chạy về phía quầy thu tiền, cùng với Từ Phú Hào và vị bằng hữu kia cả thê trả tiền.

Chỉ để lại rất nhiều du khách cùng lão bản đứng đó.

Hồi lâu sau, trong đám người có người hừ lạnh một tiếng, "Nhờ, tuyệt đối là nhờ, đây đều là hẳn mời tới nhờ mua giùm, tôi từ trước tới nay chưa từng gặp qua chuyện mua bán như vậy, cũng cho tới bây giờ chưa thấy qua một miếng gỗ có thể bán ra giá cao như vậy. "

Thanh âm của người nói không nhỏ, người ở chỗ này toàn bộ đều nghe được, đồng thời khiến rất nhiều du khách cảnh giác và những lão bản kia hoài nghi.

Quả thực, khả năng này rất lớn.

Ngoại trừ nhờ, ai sẽ tiêu mấy mươi vạn đi mua một thứ còn không biết có ích lợi gì?

Ngay lúc loại ý nghĩ này bắt đầu lan tràn trong lòng của mọi người, lại có hai âm thanh cơ hồ là đồng thời mở miệng.

"Phương tiên sinh, tôi (lão hủ) có thể cũng mua một chiếc hay không. "

Người vừa nói là Thẩm Tự Kính và Lư Chấn Quốc, hai lão già này đúng là sống lâu thành tinh,

Bọn họ biết bản lĩnh của Phương Minh, khi nhìn thấy thái độ của Từ Phú Hào sau đó là đến hành động của Hồ Quân, trong chớp mắt đều cùng có suy nghĩ như nhau, những thứ này tuyệt đối là đồ tốt.

"Nhờ, lại có hai người nữa được nhờ tới. "

Trong đám người có du khách tiếp tục hoài nghi, nhưng mà lần này lời nói của hẳn ta khiến cho không ít người nhìn chằm chằm.

"Tiểu huynh đệ cậu không hiểu không nên nói lung tung, vị này chính là Lư quán trưởng của viện bảo tàng Ma Đô, lão Lư làm sao có thể làm chuyện này được? "

Những lão bản kia đều quen biết Lư Chấn Quốc, những người khác có thể sẽ giả vờ, thế nhưng đường đường là quán trưởng của một trong bốn viện bảo tàng lớn nhất nước, lão Lư làm sao lại giả vờ mua được, nói ra bọn họ đều sẽ không tin.

"Đúng vậy, thầy giáo của tôi là hiệu trưởng vinh dự của y học viện FD, ngôi sao sáng của giới y học, hơn nữa còn là viện sĩ được nhà nước phong tặng, cậu cho rằng thầy giáo của tôi là được người ta nhờ vả ư?" Tần Đức sơn cũng cười lạnh nhìn về phía vị du khách kia, mà lời của hẳn ta lại một lần nữa gây nên một mảnh sóng to gió lớn tại hiện trường.

Tất cả mọi người đưa mắt về phía Thẩm Tự Kính, viện sĩ được nhà nước phong tặng, cái này đối với người bình thường thật sự mà nói là quá xa vời, nhất định là người đức cao vọng trọng không thể với tới.

"Ai biết có phải viện sĩ thật hay không, tôi cũng nói ta là viện sĩ thì sao?" Có người không tin, đối với thân phận của Thẩm Tự Kính biểu thị hoài nghi.

"Thân phận của Thẩm lão tôi có thể làm chứng, trước đây tôi đã từng cùng Thẩm lão tham gia một hội nghị, chỉ bất quá Thẩm lão ở trên đài nói chuyện còn tôi ở ngồi phía dưới. "

Lưu Chấn Quốc lên tiếng, hẳn biết Thẩm Tự Kính, chỉ là bởi vì chưa quen biết cho nên lúc trước không có tiến lên chào hỏi, mà lời kia của ông vừa thốt ra không một ai dám hoài nghi thân phận của Thẩm Tự Kính nữa.

Còn thân phận của Lưu Chấn Quốc, các lão bản ở đây đều có thể làm chứng, hơn nữa bọn họ cũng không nghi ngờ lời nói của Lưu Chấn Quốc.

"Thẩm lão đại ca, ông lớn tuổi hơn tôi, thứ này vốn phải là nhường cho ông, nhưng ông là chuyên về y học còn tôi là nghiên cứu đồ cổ, thứ này của Phương tiên sinh vừa hay vốn có giá trị nghiên cứu, không bằng ông nhường cho tôi đi!". "

Lưu Chấn Quốc cười nói, nhưng ông không ngờ khuôn mặt già nua của Thẩm Tự Kính nghiêm lại, "Lưu lão đệ, tôi mặc dù là làm y học, nhưng cá nhân tôi lại yêu thích tượng điêu khắc gỗ, cái gọi là quân tử không đoạt thứ tốt của người khác, cho nên Lưu lão đệ cũng không cần tranh giành cùng lão ca ta đây. "

"Thẩm đại ca, lời này nói không đúng, ông là yêu thích còn tôi là nghiên cứu, cho nên vẫn là nên để cho tôi mua a!". "

"Ông nghiên cứu cái gì, cái này cũng không phải là đồ cổ. "

"Ông đã nói như vậy, tôi đây cũng muốn nói cái điều này căn bản không phải là điều khắc gỗ, không có giá trị đáng để ông mua về sưu tầm. Nếu ông thật thích tượng điêu khắc gỗ, tôi sẽ tặng cho ông một cái. "

Thẩm Tự Kính và Lưu Chấn Quốc cơ hồ là muốn đứng lên, song phương không ai nhường ai, bởi vì bọn họ đều nghe Phương Minh nói, mấy thứ đồ này ngày hôm nay mỗi thứ chỉ bán một chiếc.

Nhưng mà, mọi người chứng kiến hai vị này đốp chát lẫn nhau cũng rất ngạc nhiên, bọn họ không biết nên nói cái gì, một vị là quán trưởng của viện bảo tàng, một vị là viện sĩ vậy mà không thèm giữ gìn thể diện cứ thế tranh giành lẫn nhau, cho dù là biên kịch cũng không dám viết kịch bản như vậy.

Chết lặng, bọn họ đã chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 94: Quyết đoán của Phương Minh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Hồ Quân vừa thanh toán xong, đứng bên cạnh nhìn Thẩm Tự Kính và Lưu Chấn Quốc không để ý đến thân phận, cãi nhau như mấy bà già tranh giành thức ăn ngoài chợ, giờ khắc này trên mặt ông lộ ra vẻ may mắn.

May mà, may mà đi trước một bước cướp được, nếu không sẽ giống như hai vị này vậy, nhìn hai vị này hiện tại đâu còn giữ được phong độ của người có văn hóa cơ chứ.

"Tôi nói ông tại sao lại không hiểu kính già yêu trẻ? "

"Đúng vậy, ông lớn hơn tôi, tôi là cháu a, ông nên nhường cho tôi. "

Lúc nghe Lưu Chấn Quốc đã hơn sáu mươi tuổi nói ra bản thân mình là "Cháu ", tất cả mọi người có mặt ở đây đều không còn gì để nói chỉ biết ngược mặt nhìn trời, ông mà còn cháu ư, tuổi của ông đã làm ông nội của người ta được rồi, mà vẫn có thể nói ra lời vô si như vậy.

Lời nói của Lưu Chấn Quốc đã khiến họ nhận ra không ít điều mới mẻ về thành phần gọi là tri thức.

"Hai vị đừng cãi nhau nữa, mấy thứ này đều không thích hợp đối với hai người, về sau nếu là có thứ tốt tôi sẽ thông báo cho hai người. "

Phương Minh cười khổ hẳn không mở miệng ngăn Thẩm Tự Kính và Lưu Chấn Quốc lại thì không được, nếu không hai người này có thể đứng đó mà cãi nhau cả ngày.

Đúng là lão ngoan đồng, dùng từ lão ngoan đồng không sai chút nào, chỉ trong một ngày từ một ông già lại cư xử như một đứa trẻ, bộc lộ ra ngoài tính tình thật.

"Phương tiên sinh... "

Thẩm Tự Kính và Lưu Chấn Quốc tròn tròn mắt, bởi vì bọn họ thật không ngờ bọn họ tranh luận nửa ngày cuối cùng vẫn là không được mua.

Chứng kiến hai vị lão nhân vẻ mặt sầu khổ biểu tình, Hồ Quân càng thêm đắc ý, ngay cả ông cũng chưa từng nhìn thấy đường đường là một ông chủ của một xí nghiệp mấy trăm tỷ, lại vì mua được một đồ vật mấy mươi vạn mà đắc chí.

"Phương lão đệ, vị bằng hữu này của tôi đã thanh toán xong rồi. "

Bạn của Từ Phú Hào quay lại nhìn Phương Minh chăm chăm, Phương Minh gật đầu, một khắc sau liền ấn tay vào ổ khóa bằng vân tay trên cửa kính, cái tủ bằng kính này là do hắn làm, toàn bộ đều là dùng miếng chống đạn, chỉ có vân tay của hắn cùng Đại Trụ mới mở được.

Mở tủ kính ra, Phương Minh đem cái hộp gỗ đựng vòng đeo tay ra nhưng từ đầu tới cuối đều không trực tiếp chạm vào đồ vật trong hộp gỗ, khi thấy bạn của Từ Phú Hào vươn tay tới, hắn liền gờ tay ngăn lại.

"Cái vòng tay này ngoại trừ vợ của anh không được để cho ai khác động tới kể cả anh. Đợi đến khi vợ anh tự tay đeo vào, sau ba canh giờ mới có thể để người khác động vào, nhưng vẫn nên hạn chế tiếp xúc. "

Phương Minh thừa nhận rằng thứ gọi là linh khí đặc biệt là những thứ linh khí dùng để bảo hộ chính là một loại đồ vật dùng để gia trì khí tràng của chủ nhân.

Lúc trước đã có nói qua, mỗi người đều có từ trường của riêng mình, nhưng từ trường không phải cố định không đổi mà có thể bị ảnh hưởng bởi tác động của người ngoài, tỷ như có người sau khi kinh sợ, khí tràng phương diện nào đó liền là sẽ biến đổi thành suy yếu, nhưng nếu như lúc ấy có đồ vật này, có thể ổn định lại khí tràng.

Cũng chính bởi vì điểm này, nên trước khi linh khí chưa nhận dạng được chủ nhân của mình thì không được để cho người khác đụng vào, bởi vì tác dụng của nó sẽ không hiển lộ khi chưa tiếp xúc với chủ nhân của mình.

Linh khí chỉ tiến hành tăng thêm khí tràng cho chủ nhân của mình, nhưng khí tràng của mỗi người đều không giống nhau, cho nên nếu như linh khí trước khi nhận chủ nhân mà bị người khác đụng vào, như vậy linh khí sẽ phát huy tác dụng dựa trên khí tràng của người khác.

Cho nên, linh khí không được phép bị người lạ đụng chạm trước khi nhận chủ nhân.

Đợi đến khi linh khí cố định được khí tràng của chủ nhân rồi thì không sợ bị khí tràng của người lạ kích thích làm biến đổi.

Đương nhiên, tốt nhất không nên cho những người khác đụng chạm quá nhiều, nhất là những người đeo linh khí trong mình, để tránh không bị khí tràng của người khác quấy nhiễu khí tràng của linh khí.

"Được, được, được, tôi nhất định sẽ làm theo lời Phương tiên sinh nói. "

Lão Vương tiếp nhận hộp gỗ, cực kỳ cẩn thận đến từng li từng tí, thậm chí lúc đóng nắp lại chỉ dùng một ngón tay, vì sợ mình sơ ý chạm vào.

"Phương tiên sinh,

Tôi phải đi trước đây, về sau có thứ gì tốt cậu nhớ nói cho tôi biết. "

Từ Phú Hào vừa nghe lão Vương nói liền mất hứng, "Lão Vương sao ông lại như vậy, hôm nay là ngày khai trương cửa hàng của Phương tiên sinh, ông mới vừa mua được đồ liền rời đi, ít ra cũng phải ở lại một lát đã chứ. "

"Không cần." Phương Minh cười xua tay, hắn hiểu được tâm tình của lão Vương, lúc này làm sao còn ở lại chơi được nữa, nhất là khi hắn vừa nói xong mấy câu trên, sợ rằng trong lòng bây giờ chỉ có một chuyện duy nhất phải làm, đó chính là mau sớm đem cái vòng tay này về cho vợ của ông ấy.

"Đa tạ Phương tiên sinh hiểu được tâm tình của tôi, đợi có thời gian tôi nhất định sẽ mời Phương tiên sinh một bữa. "

Lão Vương không khách sáo, ông ta hiện tại đứng là lòng nóng như lửa đốt, cho nên nói những lời này xong liền vội vã rời đi, chỉ để lại Từ Phú Hào đang trừng mắt nhìn theo.

"Phương tiên sinh, đồ của tôi thì sao?" Hồ Quân lúc này cũng cười hỏi.

"Cái trấn ấn này sau khi ông mang về thì đặt ở thư phòng hoặc là phòng làm việc của ông, phải chú ý một điều đó là sau khi đặt xuống rồi thì không được tùy ý di chuyển nó. "

Phương Minh nhìn Hồ Quân nói, trấn ấn và điều trụ còn có vòng đeo tay có chỗ không giống nhau, trấn ấn có tác dụng là trấn áp khí tràng của nơi đó, nếu như đem trấn ấn trưng bày ở nhà mà nói, liền có thể ngăn cản âm linh hay mấy thứ dơ bẩn tới gần, hơn nữa còn hóa giải được sát khí.

Nhưng trần ấn cũng có một chỗ thiếu sót đó là không được di chuyển, bởi vì sau khi đặt trần ấn xuống chỗ nào thì chỉ cần mười ngày sau sẽ biến hình thành khí tràng cố định, chỉ cần di chuyển nó sẽ làm tiêu thất khí tràng cố định này.

"Được, đến lúc đó tôi sẽ đặt ở thư phòng của tôi, nhất định sẽ không di chuyển nó. "

Hồ Quân mặc dù nghe Phương Minh nói xong cũng không biết được tác dụng của cái trần ấn này, thế nhưng ông không ngốc, sau khi biết bản lĩnh của Phương Minh ông cũng đại khái có thể đoán ra cái trần ấn này được dùng để làm gì.

Đây chính là vật phẩm trang trí theo phong thủy, giống như tì hưu, kỳ lân hay các loại thú theo phong thủy, chỗ khác nhau chính là mấy thứ kia không nhất định có tác dụng, thế nhưng món này nhất định là hữu dụng.

Hồ Quân cầm hộp gỗ đựng trần ấn trong tay, mà giờ khắc này những người có mặt cũng không biết nên nói gì cho đúng.

Cảm nhận được ánh mắt của những người xung quanh, Phương Minh trong lòng cũng là có chút do dự, bởi vì hắn không biết có nên nói ra mục đích kinh doanh thực sự của hắn là gì không.

Xét cho cùng công việc của hắn không được người hiện đại thấu hiểu, quan trọng hơn nữa, nếu hắn khiến những người này thay đổi suy nghĩ của mình thì đối với họ cũng không hẳn là chuyện tốt.

"Phương lão bản, tôi nhớ cửa hàng này của lão Tống lúc đầu có lầu hai a!, lầu một này của cậu có nhiều thứ tốt như vậy, thì đồ đạc của lầu hai khẳng định là còn tốt hơn, không biết có thể dẫn chúng tôi lên xem một chút không. "

Có một lão bản nói, Phương Minh liếc mắt nhìn đối phương cuối cùng trong lòng vẫn là có quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 95: Hiểu nạn người sống, an hồn người chết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Người lên lầu hai không nhiều, trừ những ông chủ này ra thì đa số khách tham quan đều ở lại lầu một, mà Đại Trụ cũng ở lại lầu một phụ trách chiêu đãi khách.

Dù sao cửa hàng mới khai trương sẽ có không ít khách ra vào, lầu một bắt buộc phải có người trông coi, cũng may là Hoa Bác Vinh đã điều một vài người từ cửa tiệm của ông qua để giúp đỡ, nếu không chỉ dựa vào Phương Minh với Đại Trụ chắc chắn không thể chống đỡ nổi.

"Tôi nhớ được lão Tống bày trên lầu hai này rất nhiều đầu gỗ... ai ôi! Mẹ của tôi..."

Người đàn ông đi đầu tiên vừa nói được nửa câu liền kêu lên sợ hãi, mém chút nữa đã té từ trên cầu thang xuống, cũng may là có người đỡ ở sau lưng ông ta.

Lão Hoàng ngẩng đầu nhìn ông chủ này, đôi mắt chó lộ ra khinh bỉ, sau đó đứng lên rung rung người lưu lại mấy sợi lông chó rồi đi sâu vào bên trong, cuối cùng trực tiếp nằm dưới cửa sổ nhắm mắt lại.

"Con chó này thành tinh rồi! Vừa nãy tôi đã nhìn thấy trong ánh mắt nó mang theo khinh bỉ, thật sự là rất giống ánh mắt khinh bỉ đó!" Trên bậc thang có người nhìn thấy ánh mắt vừa rồi của lão Hoàng, kinh ngạc nói ra.

"Đúng đúng, tôi cũng cảm nhận được, không ngờ tôi lại bị một con chó khinh bỉ!"

Đám người lại nhao nhao nghị luận, mà người đàn ông bị hù dọa lúc này thì đỏ bừng cả mặt, mặt mặt, thật sự quá mất mặt rồi!

Nhưng mà chuyện này làm sao có thể trách ông ta được chứ? Ai mà ngờ tới được lối lên lầu hai lại có một con chó đang nằm, bị giật mình cũng rất bình thường mà.

"Mọi người hãy lên đây đi."

Phương Minh cũng cười thầm trong lòng, ánh mắt kia của lão Hoàng đúng là mang theo khinh bỉ thật, thực tế thì lời của mấy người kia cũng không sai bởi vì cậu chưa thấy con chó nào giảo hoạt hơn lão Hoàng cả.

Ngay khi mọi người bước lên tới lầu hai đều cảm thấy cả người bỗng nhẹ đi, cảm giác thoải mái như vừa mới tắm xong vậy.

“Đây là có chuyện gì?”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, rồi sau đó ánh mắt mọi người lại nhìn chằm chằm vào cái Lư Hương phía bên trái cách đó không xa.

“Hương Thiên Tầm? Đây là hương Thiên Tầm?”

Một ông chủ đi tới gần cẩn thận nhìn chằm chằm Lư Hương dò xét một hồi, vẻ mặt đột nhiên trở nên cực kỳ kích động: “Thật sự là hương Thiên Tầm, không ngờ ở chỗ này mà tôi có thể nhìn thấy hương Thiên Tầm!”

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn vẻ mặt kích động của ông chủ kia, hương Thiên Tầm là cái gì?

“Lão Phưong, ông đừng có thừa nước đục mà thả câu nữa, hương Thiên Tầm là cái gì? Làm sao lại khiến ông kích động như vậy?” Có một người quen của ông chủ này nói ra.

Người đàn ông được gọi là lão Phưong quay người lại, trên mặt vẫn còn kích động vô cùng, phải hít thở sâu mấy hơi tâm tình mới có thể bình ổn lại một chút. Ông ta nhìn lướt qua mọi người sau đó mới trả lời câu hỏi: “Mọi người đều biết cửa hàng của tôi bán hương, những người chơi hương đều biết trong giới của chúng tôi có lưu truyền một câu nói.”

“Trần gian dễ thấy hương Long Đản, trên trời khó có hương Thiên Tầm!”

Lúc lão Phưong nói ra hai câu này vẫn còn kích động tới run run, nhưng mọi người nghe thấy thì lại chỉ muốn đánh người, đây mà là giải thích cái gì chứ?

Cũng may dường như lão Phưong đã cảm nhận được ánh mắt thiếu thiện ý của mọi người, vội vàng giải thích: “Tôi tin rằng mọi người đã biết tới hương Long Đản, hoặc ít nhất thì cũng đã từng nghe nói tới, hương Long Đản này trân quý vô cùng, là do cá nhà táng bài tiết ra trôi nổi trong nước, dầm mưa dãi nắng mấy trăm năm thậm chí hơn cả ngàn năm mới hình thành mùi hương đặc biệt.”

“Hương Long Đản là mùi hương lưu lại lâu nhất, có danh tồn tại sánh ngang với nhật nguyệt. Cũng chính vì mùi hương đặc thù cùng hiếm hoi này nên chúng tôi mới đưa nó vào top 5, mà xếp phía trên nó ở vị trí thứ ba chính là hương Thiên Tầm!”

“Hương Thiên Tầm tên như ý nghĩa, chính là có quan hệ với Thiên Tầm. Trên thực tế Thiên Tầm cũng là một loại sinh vật trân quý vô cùng, mà tơ tằm do Thiên Tầm tạo ra ở dưới ánh mặt trời có thể khúc xạ ra ánh sáng rực rỡ, vì vậy người ta mới gọi nó là Thiên Tầm Tì.”

“Cho dù có thể tạo ra nhưng giá cả của Thiên Tầm Tì đắt tới không hợp thói thường, trên thị trường hiện tại giá của nó nằm cỡ 3 vạn tới 10 vạn một kg, nhưng điều tôi muốn nói tới là cho dù 100kg Thiên Tầm Tì cũng chưa hẳn có thể tạo ra một kg hương Thiên Tầm!”

“Sau khi gia công Thiên Tầm Tì thì có thể tạo thành hương Thiên Tầm. Đầu tiên phải ngâm Thiên Tầm Tì trong một loại nước thuốc đặc thù, trong khoảng thời gian này Thiên Tầm Tì sẽ từ từ ngưng kết thành một đoàn, tiếp theo lấy nó ra hong khô rồi lại ngâm trong ống thuốc khác, cứ thế lặp đi lặp lại chín lần, sau ba năm mới có thể tạo thành hương Thiên Tầm.”

“Đừng tưởng tôi nói vậy mà thấy đơn giản, điều khó khăn nhất là cách tạo ra nước thuốc ngâm này không có mấy người biết, quan trọng hơn là những vị thuốc cần để ngâm cũng rất trân quý, muốn gom góp đủ cũng đã là một việc vô cùng khó khăn, huống gì còn cần những chín ống! Vì vậy mới có câu nói trần gian dễ thấy hương Long Đản, trên trời khó kiếm hương Thiên Tầm!”

Nghe xong lời giải thích của lão Phưong mọi người lại nhìn nhau, nếu như dựa theo lời ông ta nói vậy hương Thiên Tầm này chẳng phải là vô giá sao?

“Hiện tại hương Thiên Tầm có giá cả bao nhiêu thì tôi không biết, vì trên thị trường cơ bản là không hề bán, mà đối với những người yêu hương nếu có được hương Thiên Tầm này càng sẽ không lấy đi bán, nhưng nếu cẩn thận suy đoán thì chắc hẳn giá một gram không thể nào thấp hơn 10 vạn.”

Một gram không nhỏ hơn 10 vạn, vậy một kg cũng là 1000 vạn...

Giá tiền này khiến cho mọi người há hốc mồm, sẽ không khoa trương như vậy chứ? Không phải chỉ là hương thôi sao, sao có thể đắt hơn cả kim cương?

“Mọi người đừng dùng loại ánh mắt này để nhìn tôi, hương Thiên Tầm chắc chắn là đáng giá này. Cái gọi là kim cương châu báu thật sự chẳng có giá trị ý nghĩa gì, nhưng hương Thiên Tầm thì không phải chỉ có mùi thơm đơn giản như vậy. Vừa rồi mọi người cũng cảm giác thấy thần thanh khí爽, đây chính là một trong những giá trị của hương Thiên Tầm.

“Nâng cao tinh thần, tĩnh tâm, chữa mất ngủ, thậm chí nếu mỗi ngày có thể ngửi hương Thiên Tầm một chút nghe đồn còn có thể sống lâu trăm tuổi đó!”

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn chằm chằm Lư Hương, ngửi mùi hương cũng có thể tăng tuổi thọ? Căn bản nó giống như người si nói mộng!

Chỉ có Phưong Minh là hơi ngoài ý muốn liếc nhìn lão Phưong, cậu không ngờ lão Phưong lại có hiểu biết sâu về hương Thiên Tầm như vậy.

Không sai, hương Thiên Tầm thật sự có những công dụng như lão Phưong nói, mà cái gọi là kéo dài tuổi thọ cũng rất đơn giản, những thảo dược dùng để ngâm Thiên Tầm Tì kia đều rất trân quý, vô cùng bổ dưỡng với cơ thể lại có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Nhưng lão Phương lại không biết tác dụng trân quý nhất của hương Thiên Tầm chính là có thể làm thần hồn yên tĩnh, bồi dưỡng thần hồn.

Mỗi người đều có ba hồn bảy vía, mà trạng thái của ba hồn bảy vía này mỗi người mỗi khác. Có người bởi vì đã gặp phải một số chuyện hoặc một số đã kích nào đó khiến cho hồn phách bất ổn, rất dễ dàng xuất hiện loại tình trạng lạc hồn.

Có một số người vì ngủ không đủ giấc cũng sẽ có bộ dạng ngẩn người, trên thực tế đây là do hồn phách không được nghỉ ngơi đầy đủ nên mới khiến hồn phách không ổn định, nếu như tình trạng này kéo dài sẽ rất dễ gặp phải một số thứ không sạch sẽ, dễ dàng bị người ta câu mất hồn phách.

Có thể nói nếu mỗi ngày ngủ hương Thiên Tầm một giờ thì sau một tháng hồn phách sẽ cực kỳ vững chắc, trong tình huống bình thường khó mà xuất hiện hiện tượng thất hồn lạc phách này.

Nếu như liên tục trong ba tháng thì hồn phách thậm chí còn mạnh mẽ hơn người bình thường, biểu hiện rõ ràng nhất chính là có thể phản ứng lại với tình huống đột nhiên xảy ra nhanh hơn người bình thường một chút.

Ví dụ như đối diện với tình huống sắp bị xe đụng, hoặc là trên đầu có gì đó rơi xuống, nếu là người bình thường thì sẽ bị lạc vào trạng thái mất hồn trong khoảnh khắc, mà người có hồn phách mạnh mẽ thì có thể phản ứng ngay lập tức.

Đương nhiên đó cũng chỉ là một trong những tác dụng của hương Thiên Tầm, hương này thật sự có rất nhiều tác dụng, vô cùng trân quý!

“Cảm ơn ông chủ Phương đã lấy hương Thiên Tầm ra cho chúng tôi thưởng thức, lần tôi được ngửi thấy mùi của nó gần đây nhất cũng đã trôi qua mười năm rồi...”

Lão Phương trọng trọng cảm tạ Phương Minh, chỉ có người chân chính hiểu được giá trị của hương này mới biết Phương Minh đã bỏ ra cái giá lớn tới mức nào.

“Tôi cũng chỉ là tình cờ mới có thể có được, mà cũng chỉ có một gram, hôm nay khai trương cửa hàng kiên quyết lấy ra đốt tặng mọi người.”

Phương Minh cười ha hả đáp lời, cậu nhận ra được kế tiếp lão Phương muốn nói gì, vì vậy trực tiếp nói trước ngăn chặn câu nói của ông ta trong họng.

Hương Thiên Tầm quả thật là cậu có, nhưng cũng không có nhiều, là sự phụ đề lại cho cậu. Lúc trước khi sư phụ trợ giúp một người đã được người đó tặng cho, tổng cộng cũng có một cân nhưng khi lưu lại cho cậu cũng chỉ còn 200gram.

Hôm nay đã đốt ba gram, đối với Phương Minh đây đã là một cái giá lớn. Thứ quý giá này dùng một ít thì thiếu một ít, mà nó lại có tác dụng lớn đối với việc tu luyện của cậu, cho dù thế nào đi nữa cậu cũng sẽ không bán.

Lão Phương nghe thấy lời nói của Phương Minh thì thất vọng vô cùng, nhưng mà ông ta cũng hiểu, đồ tốt như vậy nếu đổi lại là ông ta thì ông ta cũng sẽ không bán, ngàn vàng đều không bán!

Những chuyện vừa xảy ra dưới lầu, lại thêm lời nói của lão Phương khiến cho ánh mắt mọi người nhìn về phía Phương Minh đã biến đổi, người trẻ tuổi này thật sự là thâm bất khả trắc nha!

\*Thâm bất khả trắc: sâu không lường được

“Các vị, tôi và bạn của tôi cũng nhau mở cửa hàng ở đây, về sau tất cả mọi người đều là hàng xóm láng giềng, sau này còn mong mọi người quan tâm nhiều hơn. Phía dưới lầu chỉ là một trong những sinh ý của chúng tôi, trên lầu này chúng tôi kinh doanh sinh ý khác.”

Nghe thấy lời nói của Phương Minh mọi người lại bắt đầu đánh giá lầu hai, trong lầu trừ mấy tấm bình phong thì bọn họ chẳng còn nhìn thấy đồ đặc gì nữa.

“Mọi người không cần nhìn, tầng này tôi không bán đồ.”

Phương Minh cười lớn, cậu biết những lời tiếp theo của cậu sẽ khiến mọi người rối loạn nhưng vẫn nói ra: “Hẳn là mọi người cũng nhìn thấy tên cửa hàng chúng tôi là Vu Đạo, sở dĩ lấy cái tên này là bởi vì chuyện làm ăn chính của chúng tôi liên quan tới: Xem phong thủy, đoán mệnh bát quái, khu tà tránh tai!”

“Hiểu nạn người sống, an hồn người chết!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 96: Phương thức đoán mệnh tích tụ như kim\*

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

-----  
Hiếu nạn người sống, an hồn người chết!

Phuong Minh vừa nói ra miệng thì hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, trừ số ít mấy người hai cha con Hoa Bác Vinh, Hoa Minh Minh còn có Từ Phú Hào cùng Lưu Chấn Quốc đoán được mục đích mở cửa hàng của Phuong Minh, những người còn lại đều kinh ngạc há hốc mồm!

Xem phong thủy, đoán mệnh bát quái. . .

Đây không phải là thầy phong thủy chuyên dự đoán âm dương sao?

“Sau này các vị có nhu cầu gì có thể tìm tới tôi, nhưng mà sinh ý này của tôi không phải là miễn phí đâu! Hôm nay là ngày cửa hàng của chúng tôi khai trương nên miễn phí đoán mệnh cho ba người, hoặc có thể giải quyết một vấn đề, người nào cần có thể tiến lên phía trước.”

Phuong Minh mở miệng nhưng hiện trường lúc này vẫn vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều chưa kịp tiêu hóa lời nói của Phuong Minh.

Xem phong thủy, đoán mệnh bát quái.

Nói thật thì ở đây cũng có rất nhiều ông chủ tin vào chuyện này, trong số những ông chủ đấy trẻ tuổi nhất cũng đã hơn 30, lớn tuổi nhất cũng đã hơn 60, bọn họ không thể giống như người trẻ tuổi không tin quỷ thần.

Điều khiến bọn họ ngạc nhiên nhất chính là tuổi tác của Phuong Minh, phải biết những ông thầy phong thủy ngày trước bọn họ được gặp đều đã trên 40, càng có người đầu tóc bạc trắng.

Có thể nói tuổi càng lớn thì càng đáng tin tưởng, bởi vì trong nhận thức của bọn họ cho dù là thầy phong thủy hay thầy tướng số thì cũng cần phải hiểu rất nhiều thứ, lúc tuổi trẻ đoán chừng chỉ mới học được chút da lông, chỉ là một thùng nước nửa vơi lắc lư thì làm sao bọn họ dám nhờ hỗ trợ xem phong thủy chứ?

“Cậu Phuong, tôi có thể chứ?”

Nhưng trong lúc những ông chủ này trầm mặc thì có người lại vội vàng, Hồ Quân là người nói chuyện đầu tiên, bởi vì vừa rồi ông đã nghe được rõ ràng chỉ có ba danh ngạch miễn phí thôi đấy!

Mặc dù ông ta cũng không để tâm chuyện có tính phí hay không nhưng mà ông ta sợ chuyện sẽ giống như khi ở dưới lầu, sau đó cho dù ông có muốn cũng không tới lượt!

Không thể không nói coi như thương nhân phản ứng vẫn là rất mau chóng, đương nhiên cũng có một số người đã nghĩ tới điều này, ví như Tần Đức Phong, nhưng ông ta lại nhịn xuống.

Nguyên nhân cũng đơn giản, ông ta là hiệu trưởng một trường đại học, nếu chuyện ông ta tìm người đoán mệnh trước mặt nhiều người xa lạ như vậy bị lộ ra rồi bị truyền thông đưa tin, như vậy thứ chờ đợi ông sẽ là vô số lời phê bình, hậu quả nghiêm trọng hơn thậm chí còn có thể bị mất chức!

“Ông coi như xong.”

Phuong Minh lại một lần nữa cự tuyệt Hồ Quân. Sở dĩ cậu đưa ra ba lần miễn phí là vì muốn triển lộ bản lĩnh của mình, sau đó để những người này giúp cậu tuyên truyền đưa khách hàng tới cho cậu.

Nhưng nếu đưa cơ hội này cho Hồ Quân, lại lấy biểu hiện lúc trước của ông ta chỉ sợ những ông chủ này sẽ nghĩ tất cả đều là do cậu chuẩn bị từ trước.

Bị Phuong Minh cự tuyệt nhưng Hồ Quân lại không tức giận, ông cũng chỉ ôm tâm lý lên tiếng thử mà thôi, lại nói vấn đề duy nhất hiện tại của ông ta chính là tòa nhà Thiên Mậu, nhưng ông cũng hiểu vấn đề về tòa nhà này là không thể nào giải quyết hết ở đây được đâu!

“Ông chủ Phuong, cậu thật sự có thể giải quyết hết những vấn đề đó thật sao?”

Một hồi lâu sau rốt cuộc cũng có người nói chuyện, là một người đàn ông trung niên, chỉ là sau khi ông ta nói ra câu này thì Thái Văn Lễ bên cạnh lại không vui vẻ chút nào.

“Lão Hứa ông nói cái gì vậy, sao lại hoài nghi cậu Phuong? Ông cũng biết chuyện lúc trước tiệm châu báu của tôi bị trộm đúng chứ? Sau đó sở dĩ có thể tìm lại trang sức chính là nhờ cậu Phuong ra tay đó!”

Lời của Thái Văn Lễ khiến cho mọi người lại náo động lần nữa, bởi vì chuyện phát sinh trong cửa tiệm của ông ta đã truyền đi khắp chợ đồ cổ rồi.

Chuyện trong cửa tiệm ngày hôm ấy có không ít nhân viên nhìn thấy, những người này không biết giữ mồm giữ miệng, chuyện vừa truyền ra thì cả chợ đồ cổ đều biết hết.

“Thì ra ông chủ Phuong đây chính là cậu Phuong vô cùng thần kỳ kia!”

Những ông chủ cửa hàng này bình tĩnh đại ngộ, rốt cuộc cũng hiểu vì sao Thái Văn Lễ lại đưa tới quà mừng lớn như vậy.

“Chúng tôi nên nghĩ tới từ sớm mới phải, đều là họ Phuong, cũng chỉ có người thần kỳ kia mới có thể khiến Thái Văn Lễ hạ thấp tư thái như vậy.”

Những ông chủ này lại nhỏ giọng xì xào bàn tán, mà lão Hứa vốn bị Thái Văn Lễ quát kia cũng không bức bối chút nào, ngược lại trên mặt còn lộ vẻ vui mừng, nếu như ông chủ Phuong thật sự lợi hại như vậy thì lần này ông ta lời to rồi.

“Ông chủ Phuong có thể đoán mệnh, có thể đoán đường tài vận vài năm tới cho tôi được không?” Lão Hứa nói với Phuong Minh.

Nghe thấy lời nói của lão Hứa Phuong Minh chỉ cười cười, cậu biết lão Hứa đây là không tin tưởng cậu lắm nên mới hỏi tới tài vận trong tương lai. Với cơ sở người tương lai là thứ hư vô mờ mịt nhất, cho dù cậu có nói thế nào thì lão ta chắc chắn đều không tin tưởng.

Nhưng mà cậu đã nói là miễn phí ba lần, lão Hứa lại là khách hàng đầu tiên của cậu nên cậu cũng không cự tuyệt, ra hiệu cho lão ta ngồi xuống ghế dựa.

“Hãy viết lên đây ngày sinh tháng đẻ cùng với họ tên, nếu có thể thì hãy viết cả ngày sinh tháng đẻ của vợ ông nữa, điều này không bắt buộc, nhưng mà chú ý không được để người khác nhìn thấy.”

Lão Hứa dựa theo yêu cầu của Phuong Minh viết ngày sinh tháng đẻ của hai vợ chồng lên giấy, sau đó kín đáo đưa nó cho Phuong Minh.

“Hứa Điền Vệ, Trương Diễm Như!”

Phuong Minh tiếp nhận tờ giấy, nhìn tên của hai người sau đó lại ghi nhớ ngày sinh tháng đẻ rồi nhìn lão Hứa: “Ông xác định vẫn muốn xem tài vận trong một năm tới chứ? Cơ hội miễn phí chỉ có một lần này thôi.”

Lão Hứa không nghe được hàm ý trong lời nói của Phuong Minh, do dự một chút mới trả lời: “Đúng vậy, tôi muốn coi tài vận trong một năm tới.”

“Được, như ông mong muốn.”

Phuong Minh khe khẽ thở dài, đoán mệnh thật sự sợ nhất là đoán tài vận, sự nghiệp, hôn nhân... trong tương lai, vì những chuyện này căn bản là lãng phí.

Biết trước được tương lai nào có phải chuyện gì tốt, một khi ông thật sự biết được tương lai thì mọi người sẽ vô thức lựa chọn thích hên tránh xấu. Ví dụ như cậu tính ra được cho họ tài vận năm tới là tốt, vậy ban đầu họ chỉ định đầu tư mấy chục vạn đột nhiên đổi thành đầu tư mấy trăm vạn, mà một khi con số này biến hóa thì sẽ dẫn tới tương lai cũng biến hóa.

Bởi vì tài vận cũng có phân chia lớn nhỏ, có người trong một năm tới có thể lời 100 vạn, bởi vậy ông ta chỉ đầu tư mười vạn thì sẽ không gặp thua thiệt. Nhưng nếu đầu tư hẳn 500 vạn thì chắc chắn sẽ thua lỗ 400 vạn, mà như vậy làm sao có thể nói ông ta không có tài vận?

Những thầy bói chân chính thật sự sẽ rất hiếm khi tính toán tương lai, mà cho dù có thể tính thì cũng sẽ không thể lộ ra, bởi vì chuyện này coi như là tiết lộ thiên cơ.

Có người kiếm được tiền thì đương nhiên có người cũng phải bồi thường tiền, sau khi một người biết được tương lai, cải biến vận khí thì có ý nghĩa là vận khí của một nhóm người khác cũng sẽ thay đổi.

Lên bàn, bố cục, không tới một phút đồng hồ sau Phuong Minh đã hoàn thành, cậu ngẩng đầu nhìn lão Hứa: “Tài vận trong vòng một năm tới của ông không tệ, có thể kiếm lời được một khoản, không có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn.”

Lão Hứa đang mong chờ Phuong Minh nói một đoạn dài, nhưng không ngờ sau khi nói xong mấy lời kia Phuong Minh liền trực tiếp đốt tờ giấy có ngày sinh tháng đẻ của ông ta và vợ đi!

Hết rồi?

Về mặt lão Hứa tràn đầy không thể tin tưởng nổi, mà những người đứng bên ngoài quan sát cũng vậy, trong số bọn họ đã có không ít người tìm thầy xem số mạng, cho dù không xem cho mình thì cũng là đi cùng bạn bè, nhưng mà xưa nay bọn họ chưa thấy ai xem đơn giản như vậy.

Từ đầu tới cuối còn không tới 20 chữ, hay là đạo này đoán mệnh đều như vậy?

“Ông chủ Phuong, chẳng lẽ lại kết thúc đơn giản như vậy? Không có chuyện gì tôi cần kiêng kỵ hay chú ý hết sao?”

Mỗi lần ông chủ Hứa đi xem số mạng thì thầy tướng số đều nói cho ông một đồng lớn, cái gì mà ông ta thuộc mã, nên cần phải cẩn thận không được vội vã, rồi nên ít đi hướng đông nam... Cái gì mà ánh sáng mặt trời rồi cái gì không nên... Tóm lại là nói tràng giang đại hải khiến ông ta nghe mà choáng váng đầu óc.

Lúc trước ông ta còn chê mấy ông thầy tướng số này dài dòng, nhưng bây giờ so ra thì mấy ông thầy tướng số kia tốt hơn biết bao nhiêu...

“Ừm, chỉ có như vậy thôi.”



Phuong Minh gật đầu, đoán mệnh chỉ đơn giản như vậy, một năm tới cũng không có chuyện gì lớn xảy ra với lão Hứa này, có lẽ cũng có một số vấn đề nhỏ nhưng mà không đáng bận tâm.

Lão Hứa còn chưa biết phải phản ứng như thế nào thì ánh mắt của Phuong Minh đã nhìn qua những người khác: “Còn hai danh ngạch nữa, có ai muốn lên không?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó người đàn ông trẻ tuổi lúc trước bị Hồ Quân quát đã tiến lên.

“Tôi tới.”

Phuong Minh liếc mắt nhìn người đàn ông này, từ ánh mắt của anh ta là biết anh ta chỉ có ý tới quấy rối, nhưng cũng không ngăn cản.

“Được, có thể, nói yêu cầu của anh đi.”

“Tôi không đoán mệnh, tôi muốn anh tính toán quá khứ của tôi.”

Toàn trường lại một lần nữa nghị luận sôi nổi, quá khứ đã phát sinh rồi còn tính toán gì nữa kia chứ?

Rất nhanh mọi người đã hiểu ra, người trẻ tuổi này chắc chắn là cố ý, để Phuong Minh xem quá khứ của anh ta, một khi Phuong Minh đoán sai chỉ sợ anh ta sẽ lập tức vạch trần chê cười!

Đây là tới phá hoại mà!

Về mặt Hoa Bác Vinh có chút khó coi, mà Hoa Minh Minh thì lại càng bận tâm hơn thềm nói: “Lần này Phuong Minh nhất định không thể phạm sai lầm nha, nếu sai lầm chắc chắn là mất hết mặt mũi!”

“Có thể, viết tên cùng ngày sinh tháng đẻ của anh đi.”

Phuong Minh vẫn cười cười, Từ Văn nhìn Phuong Minh một chút sau đó viết tên cùng ngày sinh tháng đẻ của mình lên giấy.

“Hừ, viết xong.”

Giọng nói của Từ Văn không có chút thiện ý nào, bởi vì anh ta không hề tin tưởng Phuong Minh thật sự có thể xem được số mạng. Thậm chí trong tư tưởng của anh ta những tên thầy tướng số chẳng qua chỉ là bọn lừa đảo mà thôi.

Là thanh niên giác ngộ lý tưởng xã hội chủ nghĩa, anh ta phải vạch trần bộ mặt thật sự của lũ lừa đảo này.

Phuong Minh nhìn ngày sinh tháng đẻ của Từ Văn trên giấy, đương nhiên Từ Văn cũng không viết theo cách viết bát tự mà viết theo ngày giờ thời hiện đại.

“Chờ một chút.”

Lên bàn, bố cục, sau năm phút Phuong Minh ngẩng đầu lên nhìn Từ Văn: “Anh có muốn thay đổi yêu cầu hay không?”

“Không, tôi muốn tính toán chuyện này, thầy tướng số các cậu không phải là rất lợi hại sao? Chẳng lẽ không tính ra được rồi?” Từ Văn trào phúng nhìn Phuong Minh, vẻ mặt kiên quyết.

“Được thôi.”

Phuong Minh cười như không cười mà nhìn Từ Văn: “Nếu anh đã kiên trì như vậy thì tôi chỉ đành nói cho anh một câu.”

\*Tích tụ như kim: tiết kiệm lời nói, tích chữ như vàng

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 97: Chừa mặt mũi nhưng anh không cần

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Từ Văn lộ ra về chăm chú lắng nghe, nhưng mà trong lòng anh ta đã chuẩn bị việc vạch trần Phương Minh.

“Từ Văn, sinh giờ Hợi ngày hai tám tháng ba âm lịch năm Mậu Thìn, sinh ở hướng đông bắc, chắc là ở ba tỉnh đông bắc...”

Biểu cảm của Từ Văn không có gì thay đổi bởi vì khẩu âm của anh ta vốn dĩ mang theo chút giọng Đông Bắc, điểm này thì chỉ cần từng nghe người Đông Bắc nói chuyện thì đều có thể đoán được.

“Trước khi thành niên thì không bệnh nặng, cha mẹ cũng khỏe mạnh, cũng có những trải nghiệm giống như người bình thường khác, học hành đại học, ừm...” – Phương Minh trầm ngâm một chút, lập tức nói tiếp: “Sau đó anh ở lại Thượng Hải làm việc...”

“Nhưng công việc không thuận lợi, trong khoảng thời gian mấy năm gần đây cũng đã đổi tám việc, mà mỗi lần đều bị công ty đuổi, không biết tôi nói đúng hay không?”

Phương Minh nhìn về phía Từ Văn, sắc mặt Từ Văn thay đổi mấy lần không hé miệng, anh ta không lên tiếng, mọi người từ phản ứng của anh ta cũng biết Phương Minh nói đúng.

“Thần kì như vậy, ngay cả bị công ty đuổi cũng có thể tính ra được, hơn nữa lại còn có thể tính ra bị mấy lần, thật không thể tưởng tượng nổi!”

Người vậy xem bắt đầu nghị luận, bình thường mà nói thì coi bói chỉ tương đương với cách nói sơ lược thôi, ví dụ như mấy năm cuộc sống không thuận lợi ra sao, hoặc là sức khỏe người nhà không tốt.

Thật ra giống như cách nói này thì chỉ cần là người sáng suốt thì sẽ biết hoàn toàn là cách nói vụn vặt.

Cuộc sống không thuận lợi?

Đối với xã hội này thì tám mươi phần trăm người mà nói thì họ đều cảm thấy cuộc sống của mình không thuận lợi cho lắm, bởi vì con người đều không dễ thỏa mãn, mà những chuyện không thuận lợi trong cuộc sống lại quá nhiều, cho dù là mấy tổng giám đốc của các doanh nghiệp cũng đều sẽ có cách nghĩ giống vậy.

Còn về câu sức khỏe người nhà không tốt thì càng là nói linh tinh, phạm vi này quá rộng, người nhà là chỉ người nào?

Ba mẹ, anh chị em, con cái hoặc là hàng ông, nhiều người như vậy thì tính ra cũng sẽ có chừng hai người sức khỏe không tốt. đặc biệt là những người có tuổi tác lớn thì càng nhiều bệnh.

Mặt khác, thân thể không tốt là một khái niệm chung chung nữa đó chính là rốt cuộc là thế nào thì không tính là tốt?

Sức đề kháng kém cứ ba ngày thì hai ngày đau đầu cảm mạo nóng sốt thì cũng tính là thân thể không tốt? Hay là bệnh nặng thì mới là thân thể không tốt?

Chính vì định nghĩa mơ hồ và chung chung vì vậy hầu như chỉ cần người coi bói nói vậy thì người ta đều sẽ cảm thấy thầy bói nói đúng.

Nếu như thật sự trùng hợp có họ hàng gần hoặc họ hàng ba đời đều có sức khỏe vô cùng tốt, vậy thì cũng không là gì với thầy bói.

Bởi vì người như vậy một trăm người thì chỉ đúng tối đa hai người, không lừa tiền một hai người thì căn bản cũng chẳng là gì.

Chính Phương Minh cũng đã từng coi một bộ phim hài, lúc tên thầy bói lừa gạt gặp phải khách hàng kiểu này, trực tiếp sẽ móc ra mấy trăm, nói: “Thầy coi bói bao nhiêu năm, đó giờ cũng chưa bao giờ gặp một người tốt đến vậy, đến đây, một ngàn này anh cầm đi, coi như làm tròn tâm nguyện của thầy.”

Mặc dù là phim hài, nhưng ý tứ trong đó cũng khiến người ta suy ngẫm.

Thấy Từ Văn không nói gì, Phương Minh mỉm cười nói tiếp: “Nhưng mà nửa năm gần đây công việc của anh đã ổn định, hơn nữa đãi ngộ cũng không tệ, quan trọng nhất là sếp còn rất coi trọng anh.”

Sắc mặt Từ Văn lúc này đột nhiên thay đổi, lộ ra nét kinh hoàng nhưng vẫn không nói gì mà tiếp tục nhìn Phương Minh chờ cậu nói xong.

Chỉ là, Phương Minh cũng dừng lại, không nói gì nữa.

“Sao lại dừng lại?” – Từ Văn hỏi tới.

“Đúng vậy, hết rồi.”

Mọi người nghe câu này của Phương Minh thì nhìn Phương Minh một cách kì lạ, như vậy đơn giản quá, nếu như không phải trước đó Phương Minh nói trúng chuyện Từ Văn bị công ty sa thải sáu lần thì bọn họ hầu như thấy Phương Minh giống như trước kia vậy, nói như không nói.

“Ha ha, nếu cậu đã nói xong thì tôi cũng nói cho cậu biết, cậu sai rồi.”

Từ Văn cười ha ha một tiếng, biểu cảm trở nên đắc ý: “Tôi nói cho cậu biết, tôi vốn dĩ không học xong đại học, cho nên tính ra cậu chẳng nói chuẩn tí nào.”

Đối với lời nói của Từ Văn, biểu cảm Phương Minh không có chút thay đổi, nhưng thật ra trên mặt Hoa Bắc Vinh và Hoa Minh Minh đều lộ ra vẻ lo âu, bởi vì họ sợ nhất chính là chuyện này xảy ra: Chính là bói sai!

“Thật ra bói sai cũng không sao, dù sao chỉ sai chút chút thôi, chuyện xem bói này sao chính xác trăm phần trăm được, vậy chẳng phải là thành thần tiên sống rồi à.”

Hoa Minh Minh lăm bầm, hần định lát nữa mở miệng giúp Phương Minh giải vây, mặc kệ ngày thường hần trêu chọc hay ghẹo Phương Minh thế nào, thế nhưng lúc này hần vẫn có chừng mực, nòng súng phải hướng vào người ngoài.

“Anh chắc chắn là tôi bói sai à?”

Phương Minh nhìn Từ Văn, Từ Văn cũng không chút do dự gật đầu: “Đúng vậy, cậu bói sai rồi, cậu căn bản là nói bậy, còn về sau đoán đúng tôi tạm rời khỏi cương vị công tác chẳng qua là chó ngáp phải ruồi, thanh niên bây giờ có mấy ai không thường đổi việc, chẳng qua là trùng hợp thôi.”

Biểu cảm của Từ Văn rất kích động, đối với anh ta mà nói thì vạch trần một tên lừa đảo trước mặt nhiều người như vậy là chuyện rất đáng mặt mũi, đặc biệt là trước đó bị Hồ Quân quờ mắng mà khiến trong lòng uất ức thì giờ đây cả người đã thoải mái hơn.

Thậm chí Từ Văn còn liếc nhìn Hồ Quân một cách khoe khoang, ý đang nói đến cùng ai mới chưa thấy bộ mặt thành phố, tôi đã vạch trần bộ mặt thật của tên lừa đảo mà các người tôn sùng là cao nhân rồi.

“Mà thôi, vốn định chừa mặt mũi cho cậu nhưng nếu cậu không muốn thì thôi vậy.” – Trên mặt Phương Minh lộ ra nét cười nhạt nhìn Từ Văn, mà Từ Văn nghe được lời này của cậu thì trong chớp mắt hoảng hốt, nhưng lập tức ổn định lại ngay.

“Không thể nào, chuyện này ngoại trừ mình thì không ai biết cả, cậu ta không thể nào biết được, đây là đang dụ mình.”

Từ Văn âm thầm an ủi trong lòng, nhưng khi nghe được lời Phương Minh nói ra lúc đó thì toàn bộ gương mặt trở nên trắng bệch.

“Anh đã lên đại học nhưng anh không tốt nghiệp đại học là bị bị trường học đuổi học, hơn nữa nguyên nhân đuổi học còn liên quan tới bạn khác phái, anh định dâm loạn một nữ sinh trong trường học kết quả bị phát hiện nên bị đuổi học.”

Giọng của Phương Minh không chút khách khí, nếu như lúc trước cậu còn chừa mặt mũi cho Từ Văn nên không nói ra, nhưng lúc này cậu không định chừa mặt mũi cho anh ta nữa.

Trong quá trình tính toán đã thể hiện, cung học vấn của Từ Văn lúc hai mươi tuổi có sai lệch, điều này thể hiện rõ dù có lên đại học nhưng không tốt nghiệp.

Đồng thời, vào năm ấy độ sáng của sao hình phạt lại tăng lên, chứng tỏ năm ấy Từ Văn bị nghiêm phạt, nhưng chưa sáng tới mức ngồi tù.

Trừ những cái đó ra thì cũng trong năm ấy ngôi sao Hồng Loan đại biểu cho duyên khác phái cũng có chút dao động, nhưng không phải dao động theo hướng tốt, điều này chứng tỏ năm đó Từ Văn và người khác phái có chút quan hệ, nhưng mối quan hệ này không phải hướng tích cực.

Đại học bây giờ không cấm yêu đương, vì vậy tuyệt đối không phải vì lý do yêu đương, thậm chí cho dù làm cho nữ sinh có bầu thì cũng không có gì, suy cho cùng, đây là thời đại trưởng thành sớm và táo bạo.

Từ ba điểm này, Phương Minh liền có thể suy đoán ra, Từ Văn thời đại học bởi vì chuyện khác phái mà bị đuổi.

Chín ngôi sao đầy mệnh, trong truyền thừa Vu sư có ghi lại một loại thuật bói mệnh, suy đoán dựa trên chín cung ngôi sao lớn của thầy bói, chín cung thái tinh này phân biệt đại diện cho sức khỏe, nhân duyên, lao ngục, sự nghiệp...

Chín ngôi sao đầy mệnh rất phức tạp, mỗi một ngôi sao có muốn kiểu thay đổi, người có sức khỏe mang đủ bệnh tật thì cung sao đại diện cho sức khỏe cũng sẽ lộ ra điểm khác.

Đương nhiên, không có nghĩa là cung của chín ngôi sao xuất hiện trước mặt Phương Minh thật, thực tế Phương Minh vốn không nhìn thấy ngôi sao, mà là dùng ngày sinh tháng đẻ của Từ Văn để suy đoán ra chữ số của cung sao đại diện cho mỗi một năm.

Đơn giản mà nói thì nếu lấy ngày sinh tháng đẻ của Từ Văn thành một chữ số ban đầu, và coi thời điểm mỗi năm thành chữ số chồng lên, sau đó đến lúc thì chữ số đầu thêm chữ số chồng lên, hai cái tạo ra chữ số mới.

Mấy chữ số này lại lần lượt ứng với chín cung thái tinh, tiếp đó Phương Minh cần phải hóa giải mấy chữ số này, biểu thị từng trạng thái ứng với chín cung thái tinh ra.

Thật ra, người học ngôn ngữ máy tính cũng biết, máy tính dù có nhiều ngôn ngữ lập trình, nhưng trên thực tế máy tính chỉ nhận thức 1 và 0, vì vậy, sau khi sản sinh ra một nhóm số hiệu thì cuối cùng máy tính cũng sẽ phải phân giải thành hai số cơ bản 1 và 0 ra.

Chín sao đầy mệnh của Phương Minh cũng có hiệu quả giống như ngôn ngữ máy tính.

“Anh có thể phủ nhận, nhưng tôi tin rằng chỉ cần lấy tên anh đi tra một chút là có thể tra ra được, dù hơi phiền phức một chút...”

Phuong Minh nhìn Từ Văn, nhưng mà khi đang nói được nửa thì bị Tần Đức Phong cắt đứt: “Cậu Phuong, chuyện này tuyệt đối không phiền phức, chỗ tôi chỉ cần biết cậu ta học chỗ nào thì nửa tiếng sau thì có thể tra ra được ngay.”

Là một hiệu trưởng đại học Tần Đức Phong rất quen thuộc quy trình của trường học, bây giờ là thời đại điện tử, mỗi học sinh đều có một bản hồ sơ điện tử, chỉ cần đưa tên học sinh vào là có thể tìm ra.

Sắc mặt Từ Văn lại tái nhợt thêm một phần, lời phủ nhận vừa tới miệng đã nuốt xuống.

“Mặt khác, anh bị đuổi sáu lần dù tôi không biết vì sao nhưng anh giờ được sếp trong công ty coi trọng chẳng qua lí do rất đơn giản, sếp của anh là nữ, hơn nữa tuổi tác cũng không nhỏ đâu!”

Phuong Minh nói tới đây thì hơi ngừng lại, nhưng người có mặt ở đây lại phát ra tiếng cười giễu cợt, bởi vì bọn họ hiểu ý của Phuong Minh, Từ Văn này bị sếp nữ của công ty sử dụng quy tắc ngầm.

Đầu năm nay, không chỉ có nam quy tắc ngầm nữ mà cũng có rất nhiều tên đàn ông đi nịnh bợ ăn bám phụ bà.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Từ Văn, cả gương mặt Từ Văn đỏ ửng lên, cúi đầu đẩy đám người ra chạy mất.

“Thế mà lại là tên đàn ông ăn bám.”

“Tay chân còn lạnh lẽ, thanh niên bây giờ thật là, khổ tí cũng không chịu nổi.”

Những ông chủ của các cửa hàng nghị luận, nhưng Hoa Minh Minh nhìn về phía cầu thang thì một tiếng khinh miệt: “Đáng đời, Phuong Minh đã chữa mặt mũi cho rồi mà anh ta còn không biết chừng mực.”

“Đúng vậy, ông chủ Phuong không nói ra là đã cho mặt mũi rồi, người này thật sự không biết chừng mực.”

“Ông chủ Phuong cũng thật nhân hậu.”

Với những lời khích lệ của các ông chủ cửa hàng thì Phuong Minh chỉ cần cười nhạt một tiếng, nói: “Được rồi, còn dư lại một chỗ cuối cùng.”

Àm!

Đang lúc Phuong Minh nói những lời này thì cả không gian rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 98: Không giàu quá ba đời

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Àm!

Hầu như ngay lúc Phuong Minh nói thì mấy người đi tới chỗ cái ghế Từ Văn ngồi trước đó ngồi xuống, chỉ là mấy người đều ngồi cùng lúc, kết quả đụng nhau rồi tất cả ngã rầm xuống đất.

“Ha ha, tôi giành được rồi.”

Cuối cùng, người cướp được mặt mày đắc ý, mà mấy người té lăn trên đất thì vẻ mặt buồn bực đứng lên.

Không sai, sau hai lần Phuong Minh chứng tỏ khả năng thì không còn ai nghi ngờ khả năng của Phuong Minh nữa, tất cả mọi người đều muốn giành cơ hội duy nhất này.

“Mấy anh đừng giành với tôi, lát nữa tôi mời mọi người ăn cơm.”

Người đàn ông giành được vị trí tên là Hồ Phù, cũng là một ông chủ của một cửa hàng trong phố đồ cổ, đa số người có mặt ở đây đều là ông chủ cửa hàng của phố đồ cổ, bình thường cúi đầu không thấy ngẩng đầu tìm không ra, nếu Hồ Phù đã nói vậy thì bọn họ cũng không tiện tranh giành.

“Ông chủ Phuong.”

Hồ Phù nhìn về phía Phương Minh, hần sợ Phương Minh gạt bỏ tên của hắn, nhưng mà Phương Minh nhếch miệng cười: “Anh muốn xem quá khứ hay là tương lai?”

“Không không, tôi không coi quá khứ.”

Lời Hồ Phù cũng khiến mọi người cười vang, hiển nhiên Hồ Phù thấy tình cảnh của người trước đó nên mới nói như vậy, dĩ nhiên, nếu là bọn họ thì cũng không dám nhờ ông chủ Phương bói.

Dù cho quá khứ họ thăng thán vô tư không có gì không thể nói với người khác, nhưng để lộ chuyện quá khứ của mình trước mặt người khác thì không được quen cho lắm, việc này giống như lột sạch mình cho người ta nhìn vậy.

“Ông chủ Phương, tôi không coi tướng, tôi có một chuyện muốn nhờ ông chủ Phương, ông chủ Phương nói xem phong thủy, tôi muốn hỏi việc liên quan tới phong thủy của tổ tiên.”

Hồ Phù nhìn Phương Minh, khi thấy Phương Minh gật đầu nói tiếp: “Chuyện là vậy, tổ tiên tôi vào thời Thanh có một vị tướng quân, dù không phải con cháu Bát Kỳ nhưng trong thời kì đó trong người Hán cũng coi là quyền cao chức trọng, cho nên con cháu đời sau của chúng tôi tới tiết thanh minh mỗi năm đều sẽ đi tảo mộ, nhưng mấy năm gần đây đời con cháu sau này không được thuận lợi, lúc đó có thể mộ phần tổ tiên xảy ra vấn đề vì thế đã mời rất nhiều thầy phong thủy tới xem nhưng vẫn không thấy tốt hơn.”

Mấy năm nay, vì phong thủy của tổ tiên xảy ra chuyện, người dòng này của nhà Hồ Phù có thể nói là mời không ít thầy phong thủy tới, nhưng mỗi thầy phong thủy đều có cách khác nhau, cũng thay đổi đủ thứ, nhưng tình hình vẫn cứ vậy, cả gia tộc từ từ xuống dốc.

“Có ảnh không?” – Phương Minh hỏi.

“Có.”

Hồ Phù vội vã lấy điện thoại mở thư viện hình ảnh ra, sau đó mở ra một mớ ảnh: “Nhưng cái này là do thầy phong thủy chụp, tôi lưu trên điện thoại, có hình ảnh vệ tinh cũng có hình khảo sát thực địa luôn.”

“Hình ảnh trong điện thoại cũng không tiện lắm, tiệm tôi cũng không có máy in, hay là tôi giúp ông chủ Hồ in ra nhé.”

Một ông chủ kế bên nói, Phương Minh nghe vậy gật đầu cảm tạ: “Vậy thì còn gì bằng, giúp tôi in những tấm hình này ra nhé.”

“Ông chủ Phương không sao đâu, chút chuyện nhỏ này để tôi lo, chỉ cần mấy phút thôi.”

Hồ Phù đi theo ông chủ đó, sau mười phút, hai người cầm một chồng ảnh trở lại, bày những tấm ảnh này trên bàn, Phương Minh bắt đầu quan sát.

Không thể không nói, thầy phong thủy chụp hình kia chụp rất chuyên nghiệp, bởi vì ông ta không chỉ chụp hình mộ phần, mà còn chụp một nghìn mét xung quanh trước mộ phần, chỗ dựa phía sau cũng như hai bên đều chụp rất rõ ràng.

Ngoài ra còn hình ảnh chụp trên cao, từ trên ảnh có thể thấy mộ phần thế núi chu vi mười kilomet lấy mộ phần làm trung tâm rất rõ ràng, khiến người ta vừa xem là hiểu ngay.

Phương Minh nhìn từng ảnh từng ảnh, mà mấy tấm cuối cùng là ảnh vệ tinh, mấy tấm đó lấy góc chụp vệ tinh mà chụp toàn bộ bố cục lẫn hướng núi của cả một vùng núi.

Phong thủy, nhìn thì không phải hướng đi của mảnh đất mộ phần, đầu tiên phải xem mạch đất, nếu mạch đất của cả mảnh đất không tốt thì rất khó tạo ra đại địa và đất quý.

Cho nên, trong phong thủy có lưu hành một câu thuận miệng thế này: Một là thầy địa lý phải xem sao nhìn Bắc Đẩu, hai là thầy địa lý phải xem cửa nước, ba là thầy địa lý phải cầm la bàn đi khắp núi.

Thầy địa lý, là một tên gọi khác của thầy phong thủy

Cái gọi là xem sao nhìn Bắc Đẩu chính là bảy ngôi sao Bắc Đẩu, biến đổi từ việc lấy Bắc Đẩu làm trung tâm, thậm chí cả nguồn gốc cuốn Lạc Thư và Hà Đồ (1) nổi tiếng cũng là từ đó.

Mặt khác, phong thủy gió nước của dòng nước cũng rất quan trọng, thầy phong thủy giỏi sẽ xem nước trước, nếu hướng nước và phương hướng không tốt thì cũng chẳng cần xem nữa.

Cái gọi là cửa nước chính là cửa nước vào và cửa nước chảy ra của vùng đất, nếu cửa nước không tốt thì mạch núi cũng khó tạo ra đại địa.

Còn thứ ba thì thầy địa lý phải cầm la bàn đi khắp núi ý chỉ là thầy phong thủy học thuật giống vậy, những thầy phong thủy này không có bản lĩnh lớn để tầm long điểm huyệt(2), thứ bọn họ tìm thấy là một chỗ đất phong thủy bình thường hoặc ổn chút là được.

Dù sao thì tầm long điểm huyệt, dù cho có tìm thấy thì cũng không thể hạ táng, mà đối với những thầy phong thủy bình thường thì bọn họ chẳng trông mong vào việc tầm long điểm huyệt cả, chỉ cần không sai sót gì là có công đức rồi.

“Ngược lại đây là một mảnh đất tốt, vòng núi bao quanh nước, mộ huyết rộng rãi thông suốt, núi rừng trùng trùng.”

Đề tâm ảnh xuống, Phương Minh khen ngợi, nghe được lời khen của Phương Minh, trên mặt Hồ Phù lộ ra vẻ đắc ý, nhưng mà sau đó là vẻ mặt khổ sở: “Đúng vậy, rất nhiều thầy phong thủy xem qua cũng nói phong thủy mộ phần tổ tiên rất tốt, nhưng nếu phong thủy tốt thì sao lại xảy ra chuyện gì được?”

Phương Minh nở nụ cười, nhìn vẻ mặt của Hồ Phù thì khẽ thở dài một hơi, ánh mắt không nhìn về phía Hồ Phù nữa mà lướt nhìn qua tất cả mọi người cuối cùng chỉ nói một câu: “Giàu thì có ở núi sâu cũng có bà con, nghèo thì ở chợ cũng chẳng người hỏi.”

Nói xong câu đầy thâm ý này, Phương Minh lúc này mới nhìn về phía Hồ Phù: “Không phải những thầy phong thủy kia bản lĩnh không giỏi, mà phong thủy mộ phần tổ tiên của ông cũng không có vấn đề gì, nếu không có vấn đề gì thì sẽ không tìm ra được vấn đề gì cả.”

Phương Minh hiểu rõ, mấy thầy phong thủy bình thường sau khi không tìm ra vấn đề phong thủy thì sợ chủ nghĩ mình không có bản lĩnh, cho nên ít nhiều mới thay đổi chút chút, ví như khắc các loại bia đá, nhưng thực tế thì chẳng có tác dụng gì, chính là cho mình một lý do yên tâm thu tiền.

“Không vấn đề?”

Hồ Phù ngớ ngẩn, nếu như không có vấn đề thì tại sao gia tộc họ gần đây lại đi xuống?

Nếu nói nhà họ thôi thì không liên quan tới mộ phần tổ tiên, nhưng đây là cả một, tất cả đời sau của vị tổ tiên này của họ đều xảy ra vấn đề, hơn nữa quỹ dị hơn là mấy năm gần đây, tính toán cẩn thận thì thiệt hại kinh tế đã hơn một tỷ rồi.

“Xã hội bây giờ có một hiện tượng rất hay gặp, đó chính là chỉ cần một gia tộc nào đó có một quý nhân làm quan thì như vậy sau khi chết thì người dâng hương ở mộ phần vô cùng nhiều, vì người đó mà tu kiến mộ cùng vô cùng sang trọng, mong muốn được độ cho chút phú quý.”

Phương Minh nhìn mọi người mà lời của cậu cũng khiến mọi người lộ ra vẻ tán thành, bởi vì đây là hiện tượng thường gặp, không ít người có mặt có cùng cảm nhận, bọn họ đều làm như thế hết.

“Nhưng mà trên thực tế tất cả mọi người không để ý tới một điều, vị này có thể trở thành quý nhân làm quan, như vậy thật sự phát tài thì chắc chỉ có mộ phần đời trước hoặc trong ba đời.”

Lời này của Phương Minh khiến chỗ chỗ này truyền ra tiếng kinh hô bừng hiểu ra, lời này của Phương Minh nhưng đánh thức bọn họ khiến họ tỉnh ngộ.

“Đúng vậy, một đời lên như điều gặp gió, phong thủy phát tài hẳn là từ mộ phần đời trước.”

“Đạo lý đơn giản như vậy sao không nghĩ tới ngay được chứ.”

Không ít người cảm khái, nhưng Phương Minh cũng thâm ý nhìn mọi người, thật ra không phải những người này không nghĩ tới, chẳng qua là xu hướng lợi ích mà thôi.

Dâng hương tế bái một nhân vật lớn và cúng tế một người dân bình thường, người nào mặt mũi lớn hơn thì có thể tưởng tượng ra ngay.

“Cho nên ý của ông chủ Phương là nói chúng tôi tìm sai mộ phần à? Không phải mộ phần của vị tổ tiên có vấn đề mà là mộ phần đời trước của vị tổ tiên có vấn đề hả?”

“Nếu như cả gia tộc đều đi xuống thì từ người nhiều tuổi nhất trở lên thì cũng tính là đời thứ ba rồi, bình thường mà nói thì phong thủy phát tài sẽ ảnh hưởng ba đời, quá ba đời thì ảnh hưởng không lớn nữa.”

Tục ngữ nói: Không ai giàu ba họ.

Ý của câu này là nói đời thứ nhất người gây dựng sự nghiệp đều có gốc rễ người tài, nhưng rồi tới đời thứ hai bởi vì đã có ông cha còn đó nên với sự giúp đỡ của đời thứ nhất thì chẳng có xảy ra chuyện gì lớn.

Nhưng rồi tới đời thứ ba, cũng là nói sinh ra những người ngấm muỗng vàng, không biết khó khăn nghèo đói, rất dễ dàng sẽ tạo ra phá gia chi tử, đời tới lúc đời thứ nhất già đi gia tộc không còn ai chèo lái thì sẽ bị người tài đời thứ nhất của gia tộc khác chậm rãi chiếm đoạt.

Nhưng mà những lời này trong phong thủy thì lại có một hàm nghĩa khác, đó chính là, trong tình huống bình thường một người được chôn cất ở một mảnh đất tốt thì tối đa chỉ tạo phúc cho con cháu được ba đời, quá ba đời thì những ảnh hưởng từ mộ phần này cực kì nhỏ.

Đương nhiên, sẽ có tình huống hi hữu, đó chính là đất quý long huyết, nhưng mà đất phong thủy kiểu này toàn bộ đất đai Trung Quốc không có bao nhiêu, một gia tộc bình thường sao có thể có cơ hội hạ táng được.

Đất long huyết thật sự, không chỉ cực kì thưa thớt khó tìm, cho dù tìm được thì không phải thầy phong thủy cấp đại sư thì cũng không cách nào xác định long huyết này được, dù cho tổ tiên của Hồ Phù là tướng quân, nhưng hầu như rất khó tìm được đại sư phong thủy như thế.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn ông chủ Phương đã chỉ dẫn.”

Hồ Phù cảm kích nói, mà mọi người đắm chìm trong lời nói của Phương Minh, vì lời của Phương Minh khiến họ có những hiểu biết mới về phong thủy, lần đầu tiên cảm thấy mở ra được khăn che bí ẩn của phong thủy.

---

(1)Lạc Thư, Hà Đồ: là hai trong ba họa đồ được truyền lại từ thời xa xưa, có nguồn gốc từ các bộ tộc phía nam sông Dương Tử cổ đại. Mỗi họa đồ được truyền tụng, phát triển, và sử dụng với nhiều mục đích khác nhau.

(2)Tâm long điểm huyết: một thuyết trong phong thủy

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 99: Nhất mệnh, nhì vận, tam phong thủy

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Phong Thủy, đối với người trẻ có lẽ là mê tín, nhưng đối những người lớn tuổi, họ lại vô cùng tin tưởng.

Bởi vì thuật ngữ phong thủy rất nhiều, hơn nữa các loại cừu cung bát quái còn có canh giờ tinh tú linh tinh, nghe được bọn họ là đầu đều phải lớn.

Đây chỉ mới là một phần dương trạch, giống như mộ phần âm trạch linh tinh, mà còn phải chú ý đến tổ sơn, tử tôn sơn, minh đường, sa thủy..... Nói tóm lại, ngay cả những sinh viên giỏi trong nước nghe đến cũng loạn hết cả đầu óc.

Cũng vì kiến thức phong thủy rất nhiều, nếu muốn học phải mất một thời gian dài, vì vậy hầu hết thầy phong thủy đều ngoài bốn mươi tuổi, cho nên đó cũng là một trong những lý do họ nghi ngờ về sự hiểu biết của Phương Minh.

Tất nhiên, cũng phải nói đến việc, xã hội phong thủy hiện nay có rất nhiều kẻ lừa đảo, những kẻ này không hiểu gì phong thủy, chỉ đọc một vài cuốn sách để biết cơ bản sau đó bịa chuyện chém gió lừa đảo người khác.

Dù sao, nếu thật sự không biết về phong thủy, những kẻ này cũng chỉ có thể đi lừa đảo được ba đến năm năm, thậm chí chỉ một hai năm là đã bị người khác phát hiện ra và khai trừ.

"Kỳ thực, mọi người không cần phải đem phong thủy mà tôn sùng hay gì cả, có nhiều yếu tố ảnh hưởng đến cuộc sống của con người, mà phong thủy chỉ là một trong số đó, mọi người cũng đừng đặt nặng vấn đề về nó."

"Tôi tin rằng mọi người đều đã nghe qua ‘nhất mệnh, nhì vận, tam phong thủy’ nhưng về sau còn có tứ tích âm đức, ngũ độc thư, lục danh tính, thất tướng mạo, bát kính thần, cửu kết giao, thập dưỡng sinh."

Phương Minh nhìn mọi người, hẳn cảm thấy nên nói để mọi người hiểu đúng hơn về Phong Thủy.

"Cái gọi là mệnh trời định đó là thời điểm bạn được sinh ra là số phận của bạn đã được xác định, bạn không thể chọn, chẳng hạn bối cảnh gia đình, môi trường sinh sống, cái này phong thủy gọi là hoàn cảnh sinh ra. "

"Quát sinh Hoài Nam tắc vi quất, sinh vu Hoài Bắc tắc vi chi, ý nói ai sinh ra trong gia cảnh hoàn cảnh gia đình dù giàu hay nghèo thì đó đã điều không thể thay đổi được."

"Chúng ta không thể lựa chọn hoàn cảnh sinh ra của chính mình, nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể thay đổi cuộc sống của mình. Nhiều người cho rằng hai từ vận mệnh thường đi chung với nhau nhưng tại sao bây giờ lại tách ra riêng biệt? Thật ra chúng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau."

"Mệnh là không thể thay đổi, nhưng vận thì có thể. Cái gọi là vận mệnh thực chất luôn thay đổi. Mệnh do trời định, nhưng vận lại do nhân sinh."

Giọng nói Phương Minh không quá nặng nề, mọi người đều chăm chú yên lặng lắng nghe.

"Tết âm lịch hàng năm, chúng ta vẫn thường hay chúc nhau nào là năm nay sớm có gia đình, năm nay đại vận sẽ, đại vận ở đây rốt cuộc thay đổi như thế nào?"

"Ngày tháng năm sinh của một người vốn dĩ không thể thay đổi, theo đó có thể tính toán được vận may của người đó, có thể mười năm đầu gặp tiểu vận, nhưng mười năm nữa lại là đại vận."

"Nhưng vận thế cũng không hẳn chỉ đi theo quy luật biến hóa này, mà còn phải nói đến về sau của câu ngạn ngữ, đó là tứ tích âm đức, ngũ độc thư, lục danh tính, thất tướng mạo, bát kính thần, cửu kết giao, thập dưỡng sinh."

"Tích đức làm việc thiện có thể thay đổi vận thế một người, tiếp đến là việc đọc sách tạo công danh của một người, đó là cách nói từ xa xưa rồi."

"Thứ sáu thứ bảy có đề cập đến danh tính và tướng mạo, hai yếu tố này cũng quan trọng không kém, giống như rất nhiều người để tâm đến việc đặt hay viết tên của mình sẽ được trên năm yếu tố thiếu điền vào tên của họ, và trông thậm chí còn quan trọng hơn xuất hiện của một người thường ảnh hưởng đến tài sản của một người, một số trường hợp còn ảnh hưởng đến cuộc sống."

Lúc nói những lời này Phương Minh có ý tăng thêm ngữ khí, bởi vì đây không phải nói chuyện giạt gân, thấy ai cũng biểu đạt nghi hoặc khó hiểu hẳn liền giải thích: "Tại sao người ta lại thường đi xem bói tướng số?"

"Bởi vì khi xem bói, đa phần nhìn vào tướng mạo đầu tiên, nếu tướng mạo có gì không ổn ắt ảnh hưởng đến vận thế."

"Tất nhiên, nếu ai có tướng mạo số tốt, xinh trai, đẹp gái, thì không cần lo lắng rồi."

Thấy rằng bầu không khí đột nhiên trở thành một chút nặng nề, Phương Minh nói đùa, và khung cảnh đó nở một nụ cười nồng nhiệt. Thực ra, lý do tại sao bầu không khí nặng nề, đó là vì họ đã bị sốc bởi lời nói của Phương Minh, họ không biết là tướng mạo lại quan trọng như vậy.

"Kính thần bái phật thì không cần phải nói rồi, kết giao quý nhân ở đây không nhất thiết là người quyền cao chức trọng hay giàu có gì, quý nhân ở đây có nghĩa là những người có thể giúp đỡ cho mình."

Khi Phương Minh nói ra những lời này, một người liền lên tiếng hỏi: "Vậy theo cậu chủ Phương thì ai mới là quý nhân của chúng ta?"

"Giúp đỡ không nhất thiết là phải về vật chất, chỉ cần có thể thay đổi số mệnh là tốt rồi, giống như nếu mọi người gặp một người ăn xin, sau đó cho ông ta vài đồng bạc, trên thực tế, người ăn xin này không có gì để báo đáp lại cả, nhưng cũng tùy theo đó có phải người hợp số mạng, có thể giúp thay đổi vận mệnh hay không, thì đó chính là quý nhân."

"Quý nhân cũng có thể là một người bình thường khác. Chẳng hạn như một người qua đường bình thường... Tóm lại, giúp đỡ người cũng coi như tích đức cho mình vậy."

Phương Minh cũng đã nói xong, nhưng tất cả mọi người có vẻ vẫn còn mơ hồ, vì chưa có ai nói chuyện với họ về vận mệnh phong thủy như vậy cả.

Những người được gọi là bậc thầy Phong Thủy thường nói chuyện một cách bí ẩn và khó hiểu. Cho nên mọi người nghe cũng giống như nghe Kinh Thánh vậy.

"Cậu chủ Phương quả là bậc thầy. Lời nói có thể hiểu được, so với những gì ta nghe trước đây quả thực có khác biệt."

Lúc sau liền có người lên tiếng.

"Đúng vậy, cậu chủ Phương quả là cao nhân. Lời nói rất rõ ràng nhưng thực chất chúng ta cũng khó mà hiểu hết được."

"Những gì tôi cố tình nói là rất độc ác. Tôi nghĩ đó là một kẻ nói dối."

Được mọi người khích lệ, Phương Minh khoát khoát tay, giải thích: "Không hẳn là như vậy đâu, sự phớt lờ đây không muốn nói quá nhiều với mọi người thôi, bởi vì khi nói ra thì phải chịu trách nhiệm đối với lời nói đó. "

Đối với Phương Minh được hiểu rằng hầu hết mọi người không thích nói chuyện với người xem phong thủy. Nói ra cũng vậy, một số đồng đưa nửa nường đã không nhận được để biết chính mình, những người khác để duy trì sự bí ẩn, sau khi tất cả, đó là quá minh bạch nó chắc chắn sẽ làm cho chủ nhân mất đi bí ẩn, mất đi bí ẩn và sẽ không có sợ hãi, và không có thêm tiền sẽ kiếm được mà không sợ hãi.

Tất nhiên, nó là nhiều hơn bởi vì các quy tắc của bộ phận, bởi vì nó là không thể tránh khỏi rằng nó sẽ tiết lộ các kỹ năng của thầy phong thủy và sợ bị đánh cắp.

Đó là một vấn đề thường gặp trong dòng này để đóng cửa. Về những gì anh đã học được rằng phạm vi cả nước được chia thành trường thủy Crest phong và khí là hai, nhưng có được về mặt địa lý hơn chia bắc và phe phía nam, và các phe phái bên trong phía bắc và phía nam cũng có nhiều tốt đẹp của võ thuật, đi qua âm và dương...

"Được rồi, hôm nay tới đây thôi."

Phương Minh đứng dậy, lúc này cũng đã giữa trưa rồi, hẳn cũng phải đi ăn gì đó.

"Cậu chủ Phương, ngày mai tôi có thể đến nhờ cậu chút chuyện được không?"

"Đúng vậy, tôi cũng đặt lịch hẹn vào ngày mai."

Một số ông chủ các cửa hàng lên tiếng, thật ra họ cũng không cần nhiều, chỉ cần Phương Minh có thể xem giúp họ chút ít về vận thế sau này để làm ăn thôi.

"Đặt lịch hẹn?"

Phương Minh lắc đầu: "Tôi không muốn mọi người đặt lịch hẹn hay gì cả, cũng không cần thiết phải đến đâu, nếu như mọi người thật sự cần giúp đỡ thì hãy đến."



Tuy rằng đã biết trước đây phong cách kinh doanh của Phương Minh có phần khác người, nhưng khi nghe những lời này, ai ai cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, nếu đã muốn kinh doanh bán hàng, tại sao còn từ chối khách hàng chứ?

"Mọi người, hôm nay khai trương nên mọi thứ đều miễn phí, bắt đầu ngày mai cửa hàng hoạt động, và giá cả thực sự không thấp đâu." Phương Minh nhìn quanh, chậm rãi nói.

"Không phải cái này là xem tướng mệnh sao, tất nhiên là phải trả tiền chứ, làm sao có thể xem tướng không không được, cậu chủ Phương ngày mai tôi vẫn sẽ đến nhờ cậu xem giùm. "

Sau khi nghe Phương Minh nói, một người đàn ông trong đám đông liền lên tiếng, rất nhiều người nhìn ông ta với ánh mắt kỳ lạ, xem anh ta giống như một kẻ ngốc vậy.

"Mọi người nhìn tôi làm gì, chẳng lẽ tôi nói sai sao?"

Người đàn ông trông có vẻ bối rối, và người đứng bên cạnh rõ ràng là không thể chịu đựng được, lên tiếng: "Lúc trước cậu chủ Phương có một số đồ vật quý giá, không có ý định sử dụng để bán chúng, cho dù không nói thì ai cũng biết, giá cả thật sự không phải là thấp..."

Người đàn ông nghe thấy liền mồ hôi lạnh, đột nhiên thấy mình quá mạnh động, nếu đoán tướng mệnh chỉ phí phải đến vài triệu chứ không ít.

"Đối với chi phí mọi người không cần phải quá lo lắng, thật ra tôi cũng không muốn làm thầy bói tướng số gì cả, bởi vì tướng số có thể thay đổi rất nhiều, biết trước tương lai cũng không hẳn là tốt, tôi vẫn hoan nghênh mọi người đến nếu thật sự cần giúp đỡ, về chi phí, thấp nhất khoảng một đồng, cao thì không giới hạn. "

Phương Minh mỉm cười, thấy mọi người có vẻ hơi ngạc nhiên, người đàn ông lúc này không thay đổi nét mặt của mình. Khi nghe thấy "thấp nhất khoảng một đồng", y thậm chí còn cười, nhưng khi nghe Phương Minh nói "cao thì không giới hạn", cả người liền cứng đờ.

Cũng giống như việc kinh doanh sợ nhất là chi phí cao mà không giới hạn, vì thực tế sẽ không định được giá chính xác mà có thể sẽ rất cao, thấp nhất khoảng một đồng căn bản không có ý nghĩa gì.

Cũng giống như một số cửa hàng có chương trình khuyến mãi. Họ quảng cáo sản phẩm rẻ nhất chỉ 66 nhân dân tệ. Nhưng thực tế khi mua hàng, những món đồ có giá 66 nhân dân tệ chỉ được vài món, đa số đều có giả trên cả mấy trăm lạng.

Đối với cách kinh doanh này của Phương Minh không có gì khác biệt cả.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 100: Bí mật của Hàn Kiều Kiều

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ân Các

Đại học Thủy Mộc!

Hôm nay, nhiều sinh viên rất hào hứng, đặc biệt là các sinh viên nam còn hào hứng hơn, lý do chính là, lần này, đại học Thủy Mộc có buổi họp báo ra mắt phim của một ngôi nữ nổi tiếng

Đại học Thủy Mộc, là một trong những trường nổi tiếng của Trung Quốc, gia đình có con học ở đây đa số đều là gia đình danh giá có tiếng, nói không phải nói quá, hơn 30% tăng lớp thượng lưu đều cho con cái theo học ở đây.

Vì vậy, đối với các sinh viên của đại học Thủy Mộc, nếu chỉ là minh tinh bình thường sẽ không thể tổ chức họp báo tại trường.

Các ngày trong tuần, đều có các bài thuyết trình giảng giải của các lãnh đạo cấp cao, giới thượng lưu hoặc người nổi tiếng từ mọi tầng lớp xã hội.

Tuy nhiên, đối với những người đó, các sinh viên này không quá nhiệt tình, lý do lần này rất đơn giản, minh tinh này là nữ diễn viên trẻ nổi tiếng, hơn nữa tuổi tác còn xấp xỉ các nam sinh nên họ vô cùng yêu thích.

"Nhanh lên, nhanh lên, sắp hết chỗ rồi đó."

"Nhớ giữ chỗ cho mình nha. Sau giờ học mình tới liền."

Toàn bộ đại học Thủy Mộc lúc nào cũng náo nhiệt hẳn lên, đặc biệt là các nam sinh, tất cả vô cùng hào hứng.

"Lâu lắm rồi trường không có náo nhiệt như vậy."

"Đúng vậy, cứ như đi du lịch Thiên An Môn ấy nhỉ."

Các giáo viên cũng vì thế mà hứng khởi hẳn lên, tuy nhiên cũng có một số người không thực sự hài lòng.

"Đúng thật là, rõ ràng là trường học danh giá cả nước, lại vì một ngôi sao trẻ tuổi như vậy mà nháo nhác cả lên."

.....

Cho dù nói thế nào, không ai có thể chối cãi sự thật rằng giới showbiz ngày càng ảnh hưởng lớn đến cuộc sống của con người.

"Từ Du, cậu cũng đi xem sao, thật không giống cậu, chẳng lẽ cậu cũng thích Cố Phong sao? Cũng phải, Cố Phong đúng là soái ca mà."

"Haha, cuối cùng cũng thấy được Từ Du là người bình thường rồi."

Diệp Từ Du nghe mấy người bạn trong phòng nói đùa, khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười không nói gì, cô đến đây không phải vì mấy mấy minh tinh kia mà là vì chuyện khác.

Thính phòng đại học Thủy Mộc lúc này, chật kín chỗ ngồi, nhất là những vị trí gần khán đài đều được mua với giá trên trời.

"Bạn ơi, ở giữa hàng thứ ba, chỗ đẹp đó, có thể thấy rõ mặt diễn viên luôn đó, chỉ 688 thôi, rẻ mà."

"Có làm không vậy, sao lại phải trả tiền chứ, chẳng phải là miễn phí vé hết sao?"

"Đúng là miễn phí. Nhưng mấy chỗ này đã có người đặt rồi, nếu bạn trả tiền cho mình thì mình sẽ cho bạn được ngồi đó."

Một số sinh viên quả đúng là óc kinh doanh, nắm được những chỗ ngồi đẹp sau đó bán cho những bạn học khác.

"Bạn học à, tốn bao nhiêu đâu chứ, là Hàn Kiều Kiều đó, hơi bị sexy nha. Cậu kiếm được chỗ ngồi tốt thì muốn ngắm gì có đó nha."

Mấy nam sinh này tự giao dịch với nhau để có chỗ ngồi đẹp ngắm minh tinh, những người bạn cùng phòng của Từ Du chỉ đi ngang qua, và họ cũng nghe thấy.

"Nam sinh trường mình đúng là, tư tưởng đâu không?"

"Đúng đó, nhưng dù sao đó cũng là người nổi tiếng mà, xinh đẹp như vậy."

"Từ Du cậu thấy đúng không?"

"Tớ nói này, Từ Du của chúng ta nếu cũng nổi tiếng như vậy, làm diễn viên đi quay phim các kiểu thì có nữ minh tinh nào so sánh được với cậu ấy chứ?."

Từ Du chỉ mỉm cười im lặng, dường như cô chẳng quan tâm quá nhiều về những điều này.

"Nhiều người như vậy, ngồi sau sao mà xem được gì chứ?"

Một vài nữ sinh có chút lo lắng, đúng lúc này một thanh niên mặc vét trắng đi vào, khuôn mặt đúng là nụ cười tỏa nắng.

"Là Chủ tịch Tiêu."

"Từ Du, chủ tịch Tiêu đến rồi."

Nhiều nữ sinh xung quanh Từ Du đều tỏ vẻ vui mừng, vì đó chính là chủ tịch hội học sinh, không những học giỏi mà còn vô cùng đẹp trai, đúng là nam thần trong lòng các nữ sinh.

"Từ Du, anh không nghĩ em cũng đến đây, nghe một số bạn nói mà anh còn không tin nữa."

Tiêu Cẩm nhìn Từ Du, không khỏi bất ngờ vui mừng, sinh viên trong trường ai cũng biết cậu ta đang theo đuổi Từ Du, mặc dù Từ Du không có phản ứng gì trong hai năm qua, cậu ta vẫn không từ bỏ.

"Ở đây xa quá không xem được gì đâu, anh sẽ tìm cho em chỗ ngồi gần phía trên, nếu em thần tượng ai cứ nói anh một tiếng, anh sẽ đi xin chữ ký cho.."

Tiêu Cẩm nói những lời này vô cùng tự tin, là chủ tịch hội học sinh đại học Thủy Mộc, tuy rằng chỉ là một khoa. Nhưng cam đoan vị trí này không hề nhỏ. Dù là đại minh tinh ở những nơi khác có nổi tiếng cỡ nào, khi đến đại học Thủy Mộc cũng chỉ như người bình thường mà thôi.

Bởi vì những sinh viên ở đây sau mười hoặc hai năm nhất định sẽ trở thành người nổi tiếng hoặc giám đốc điều hành công ty, và thậm chí là các quan chức chính phủ cấp cao, ịch hội học sinh này thì sao này cậu ta có thể tiến xa hơn rất nhiều, đại minh tinh thì có là gì.

Chính vì điều này, Tiêu Cẩn cũng biết việc xin chữ ký của các ngôi sao nổi tiếng chẳng có gì to tát cả, thậm chí chụp hình chung cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi,

"Không cần đâu, em ngồi sau được rồi."

Từ Du từ chối sự giúp đỡ của Tiêu Cẩn, mặc dù khuôn mặt bạn cùng phòng của cô có chút thất vọng, nhưng đây là tính cách của cô ấy, cô ấy không muốn quen biết quá nhiều người.

"Từ Du, thực ra anh cũng không có ý gì đâu, chỉ là có rất nhiều phương tiện truyền thông quay phim, và đa số chắc chắn sẽ quay hàng ghế đầu nhiều, Từ Du à, mấy em ai cũng dễ thương, cứ lên hàng ghế đầu ngồi. "

Mặc dù Tiêu Cẩn biết sẽ bị từ chối nhưng cậu ta không bỏ cuộc, nhưng ngay lúc này, có một vài nam sinh đi ngang qua, cho biết: "Tao rất thích Hàn Kiều Kiều này, đứng là tiểu yêu tinh mà, lát nữa lên trước ngồi nhất định phải chụp thật nhiều hình để sau này còn ngắm nữa. "

"Tao sợ mày không chỉ ngắm không đâu, mà còn để làm việc gì đen tối nữa thì có."

Một số nam sinh đùa với nhau, lông mày xinh đẹp của Từ Du nhíu lại một chút, bạn cùng phòng cô cũng lên tiếng: "Hay là bọn mình lên trên ngồi đi, tớ thích Cổ Phong lắm, tớ thật sự muốn lên trên ngồi nhìn xem ngoài đời anh ấy đẹp như thế nào? "

"Đúng vậy, lên trước đi, ngồi sau có được quay phim gì đâu, cậu xinh như vậy, uống phí quá, lên trước nhất định được quay phim đến lúc đó ngay cả em gái trà sữa cũng không thể so sánh với Từ Du của chúng ta."

Từ Du nhìn mấy người bạn cùng phòng, cuối cùng gật đầu.

Tiêu Cẩn mừng ra mặt, mấy người bạn của Diệp Từ Du Ye cũng vui mừng vỗ tay, nhưng họ không biết rằng Từ Du đồng ý lên trước ngồi không phải vì bọn họ mà là vì mấy lời của mấy nam sinh vừa này.

-----

Nửa giờ sau, họp báo phim chính thức bắt đầu, rất nhiều ngôi sao đã bước lên sân khấu, bầu không khí vô cùng náo nhiệt, được chú ý hơn cả là nữ minh tinh mặc chiếc váy đỏ quyến rũ, chính là Hàn Kiều Kiều.

"Đầu tiên, cùng vỗ tay hoan nghênh người vừa đạt giải thị hậu kim ung năm nay, cô hàn Kiều Kiều. Kiều Kiều, cô này nói gì với khán giả của chúng ta đi.."

"Xin chào mọi người, tôi là Hàn Kiều Kiều."

Hôm nay Hàn Kiều Kiều diện bộ váy màu đỏ vô cùng quyến rũ, không ít nam sinh đang tự mình nuốt nước bọt trong miệng, cũng có một số nữ sinh tỏ vẻ không hài lòng ra mặt nhưng thực chất họ vô cùng ghen tỵ với cô ta.

Hông này, vòng eo, khuôn mặt đó... đúng là khao khát của mọi cô gái mà.

"Cô Hàn Kiều Kiều, ai cũng biết trước đây cô thường ra mắt với các bộ phim truyền hình, đây là lần đầu tiên đóng phim điện ảnh. Có gì khác biệt hay không?"

-----

Những câu hỏi phỏng vấn đã được chuẩn bị trước, và câu trả lời của Hàn Kiều Kiều cũng vậy, cho nên cuộc họp báo diễn ra khá suôn sẻ.

"Được rồi, câu hỏi cuối cùng nhé." Người dẫn chương trình nở nụ cười bí ẩn, "Bây giờ chúng ta không nói về vấn đề chuyên môn nữa mà hỏi về chuyện cá nhân một chút nhé. Cô Hàn, năm nay cũng đã hai mươi lăm tuổi, không biết đã ý trung nhân hay chưa?"

Khi người dẫn chương trình hỏi câu này, toàn trường bỗng im lặng, vì ai cũng muốn biết câu trả lời của Hàn Kiều Kiều.

"Có chứ."

Hàn Kiều Kiều không do dự trả lời, lúc này không khí trong khán trường ai ai cũng ngạc nhiên.

"Cô Hàn, cô có thể tiết lộ danh tính của người đó hay không, chắc cô sẽ không nói là cha mẹ hay người thân đâu chứ nhỉ." Người dẫn chương trình không nghĩ rằng Hàn Kiều Kiều sẽ trả lời, bởi câu hỏi này không có trong kịch bản, chỉ là anh ta tự nghĩ ra mà thôi.

"Thật ra người đó..." Khuôn mặt của Hàn Kiều Kiều lộ ra một cái nhìn kì lạ: "Đó là một người bạn lúc nhỏ."

Ngồi ở hàng ghế đầu theo dõi, hai bàn tay trên đùi Diệp Từ Du nắm chặt lại.

"Ồ, vậy ý cô là thanh mai trúc mã rồi?"

"Cũng không hẳn vậy, lúc còn nhỏ chúng tôi chỉ biết nhau mấy tháng thôi sau đó tôi đi rồi. Nhưng tôi không ngờ gần đây lại có thể gặp lại anh ấy."

Khi Hàn Kiều Kiều dứt lời, đèn flash phương tiện truyền thông nháy liên tục, bởi vì đây thực sự là một tin quá hot, họ thậm chí còn nghĩ ra tiêu đề cho nó.

"Nữ minh tinh gặp lại thanh mai trúc mã thuở nhỏ, tình yêu nở hoa."

"Tin tức độc quyền về Hàn Kiều Kiều, nữ thần gọi cảm thương thăm bạn thời thơ ấu!"

"Tin sốc, câu chuyện tình yêu bí mật giữa Hàn Kiều Kiều và người bạn thuở nhỏ."

Tất nhiên, tựa đề cuối cùng này là từ một phóng viên của Sở chấn kinh UC.

.....

Dưới khán đài, Diệp Tử Du vẻ ngoài vẫn bình tĩnh, hai hàng lông mi chớp chớp vài lần, nhưng nếu để ý sẽ thấy những ngón tay thon thả của cô, vì nắm chặt quá lâu nên bắt đầu trở nên cứng đờ nhột nhột.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Phẩm Vu Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.